BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtilal

zefir

Mavi bir rüzgâr, sessizce esmeye başladığında karayelin ardından fırtınanın geleceğini hissedebiliyorlardı.

Gurur, yaklaşan fırtınayı herkesten önce sezer. Tehlike, Zeliha'nın etrafında dolanan görünmez bir gölge gibidir. Bu his, Gurur'u daha sert, daha tetikte, daha yıkıcı bir adama dönüştürmeye başlar. Hissettiği aşk, koruma güdüsünü güçlendirdikçe aralarındaki duygular kimi zaman çalkalanacaktır.

Ve sonra mavi rüzgâr birdenbire bıçak gibi kesilerek susar. Sessizlik, karayelin bakışlarını fırtınaya çevirmesiyle bir anda kaosa dönüşür.

Zeliha'nın bedenine saplanan bıçak yalnızca teni değil, zamanı da keser. O anla birlikte Gurur'un içindeki dünya ikiye ayrılır: Öncesi ve sonrası. Merhamet, yerini durdurulamaz bir öfkeye, usulca büyüyen bir deliliğe bırakır: sabır, kanla yazılacak bir intikamın ilk kurbanı olur. Gurur, karayelin yönünü değiştirir ve kaderin önüne geri dönüşü, affı olmayan bir plan serer.

Tam da her şey kararduğunda gökyüzünde zayıf bir ışık titrer. Bir yıldız... Umudun hâlâ bir yerlerde nefes alabildiğini fısıldayan kırılgan bir işaret. Ama bu umut, en ufak bir sarsıntıda sönebilecek kadar savunmasız, ölüme fazlasıyla yakındır.

Ay da sönse, güneş de donsa, ben de ölsem, sen onu korumak zorundasın.

037348 ZHE
THG
0373483
ZHE

Yetişkinler için uygundur

978-625-5726-47-6

DOKUZ YAYINLARI

İhtilal 4

Zefir

Binnur Şafak Nigiz

© 2026. Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Yayına Hazırlayan: Mina Sönmez
Editör: Aycan Sarıahmet
Son Okuma: Meryem Çelikten
Kapak&Sayfa Tasarımı: Vildon Yılmaz

1. Baskı: Şubat 2026, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5726-47-6

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No. 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.
No: 59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

ihtila

zefir

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, olumsuz örnek teşkil edebilecek davranışlar, küfür, cinsellik, cinayet, işkence ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Ninova

Ruhunu senden alan askerlerden birini yaratmama yardımcı olduğun, ona kendi parçalarından verdiğin ve her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim, Gök.

Sen benim için sadece bir dost değil, bir sırdaş ve bir abisin.

Bu kitap senin için.

İHTİLAL
KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR.

Ninova

38. ZİNCİRLENMİŞ TAKINTI

♪: Lana Del Rey, Cinnamon Girl

Ve bir gün doğarsın, senden önce doğan yarım birine parçanı bastırıp onu bütüne dönüştürmek için.

Gözlerime bu dünyaya geldiğinden beri yarım olduğunu, sonra beni bulup tamamlandığını anlatmak ister gibi bakıyordu. Bir an için durup önce yüzüğe, sonra yeniden beni izleyen gözlerine baktım.

Bir kalp atışı sonrasında, "Evlenirim," dedim. Demedim, bağırdım. Gurur, gözlerini iri iri açarak bana bakarken olduğum yerde ellerimi ağzıma götürdüm ve zıpladım. "Seninle evlenirim! Tabii ki evlenirim!"

Hâlâ dizinin üzerinde duruyorken yüzünü avuçlarımın arasma alarak onu çekip kaldırdım ve dudaklarına yapıştım. Afalladı ama gülümsediğini hissettim, bir eli belimi kavrarken öpüşüme karşılık vermeye başladı. Dudaklarımız ayrıldığında alnını alnıma bastırdı ve "Yüzüğü takmama izin bile vermedin, deli," diye fısıldadı.

"Yüzüğü zaten taktın," dediğimde bunu anlayamadı, alnımı alnına sürterek elimi ona doğru uzattım. Gülümseyerek geri çekildi ve yüzüğü parmağıma takıp güçlü parmaklarını eklemlerimde, uzun tırnağımda dolaştırıp sertçe yutkundu. Gözlerini kaldırıp yeniden gözlerime baktığında onu bu denli mutlu görmeyi beklemiyordum. Hangimiz daha mutluyduk ayırt bile edemiyordum.

Elimi kaldırıp parmağımdaki yüzüğe baktığımda elimin titrediğini fark ettim. Gülümserken birden çenem titredi, ağlayacağımı hissederek kaşlarımı çattım. Alkol ve mutluluk birbirinin üzerine binince duygularım karman çorman olmuştu.

Gurur, "Dudağın bükülüyor," dedi duraksayarak. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?" Paniklediğini hissettim ama yine de soğukkanlı davranmaya gayret ediyordu.

Kollarımı boynuna sıkıca sarıp yüzümü saklarken, "Salak mısın?" diye sordum dolu gözler ama solmayan bir gülümsemeyle. "Sen salak

mısın?" Kollarını belime sararken onun da gülümsediğini hissettim ama sorduğum soruları cevapsız bıraktı. Sadece bana sıkıca, çok sıkı sarıldı. İhtiyacımın bu olduğunu biliyormuş gibi beni asla bırakmayacağım hissettirerek sarıldı.

"Tüm hayatımı seni bekleyerek geçirmişim ben, bilmeden. İhtiyacım yok sandığım o duygu sana dönüşüp üzerime çöktüğünde aslında ne kadar muhtaç olduğumu, doğduğumdan beri tek beklediğimin sen olduğunu, bu dünyaya senden önce gönderilip seni aramakla hükümlü olduğumu anladım." Dudaklarını saç diplerime bastırdı. Sıcak nefesi saçlarımın arasından tenime sızdı ve kelimeleri de zihnime mıh gibi kazındı. "Yarımdan da eksik olanı kendini eksiltmek pahasına tamamladığın için teşekkür ederim."

Gülümserken, "Evleneceğim ben seninle," dedim ve o kadar şey söyleyip böyle bir karşılık aldığı için yüksek sesle güldü.

Belimden kavramasıyla ayaklarım yerden kesildi. Beni kendi etrafında döndürürken ona daha sıkı sarılıp başının üstünü, yanaklarını ve boynunu öptüm. Nihayet durduğunda kafamı indirip yüzüne baktım. Havai fişekler bir defa daha patlamaya başladı ve ışıklar profilini aydınlatırken onun ne kadar güzel göründüğünü düşündüm.

Parmaklarımı yüzünde dolaştırdığım esnada hâlâ kucağındaydım, beni indirmeden yüzümü izlemeye devam ediyordu. "Bu gece sürpriz yapacak tek kişinin kendim olduğunu sanıyordum," diye mırıldandım.

"Ben de bu gecenin beni mutluluktan öldürecek olayı bana evet demen olur sanıyordum ama ondan önce beni mutluluktan iki üç kez öldürdün," diye yanıt verdi burnundan sert bir nefes vererek gülerken.

"Doğum günü hediyeni eve dönünce alacaksın ama," dediğimde bir an duraksayarak tek kaşını kaldırdı. Kulağına yaklaşıp, "Oyun konsolunu yenilemek istediğini biliyordum," diye fısıldadım ve irkilerek kafasını geri çekip yüzüme baktı. "İnternetten sipariş etmek zorunda kaldım. Tedariği bir iki hafta sürebiliyormuş."

Heyecanını gözlerinde gördüm, mutluluğunu benden saklamadı. Masrafa girdiğim için içten içe bana kızsa da beni üzmek istemediğinden tepki vermek yerine sadece hediyesi için sevindi. Beni bir kez daha kendi etrafında döndürürken, "Deli!" diye bağırdım ama aldırış etmedi.

"Hem karım oluyorsun hem de yeni bir oyun konsolum var farkındaysan, mutluluktan delirmeyeyim de ne yapayım?" diye sorduğunda kı hkahamı durduramadım.

Kafamı kaldırıp arkasına baktığımda bizimkilerin kumsala doğru geldiklerini gördüm. Herkes ayakkabılarını çıkarmış, birbirleriyle şakalaşarak yürüyorlardı. Devran ve Yener'in ellerinde birer içki şişesi vardı: Devran kolunun altına Biricik'i almış, Yener de Girdap'ın sırtına binmişti. Herkes gülüşüyordu.

"Geliyorlar, indir indir, yüzüğümü göstereceğim!" diye bağırdım heyecanla.

Gurur kahkaha atarak beni kucağından indirdiği anda kumların içine batıp çıkarak bizimkilere doğru koşmaya başladım. Koşarken zıplıyordum ve elimi kaldırıp yüzük parmağımı oynatıyor, bağırıyordum ama muhtemelen ne yapmaya çalıştığımı anlamadıkları için gülerek bana bakıyorlardı.

Biricik, Devran'm kolunun altından çıkarak bana doğru koşmaya başladı. Tam birbirimize çarpacakken elimle onu durdurup yüzüğümü gözüne kadar soktum ve "Evleniyorum ben galiba!" diye bağırdım, Devran'ın arkada kahkaha attığım duydum ama Biricik donup kalmıştı. Sanırım Biricik bilmiyordu ama Devran'm bu durumdan uzun süredir haberi vardı.

Simge şokla, "Kız o yüzük ne öyle, kafam kadar!" diye bağırarak bana doğru koşup elimi tuttu ve havada salladı. "Şimdi olduğum yere çöküp zılgıt çekeceğim ama Egelilere ait değil diye kendimi tutuyorum."

Çolpan ve Ayça anında etrafımı sardılar. Merakla yüzüğüme bakarlarken sırıtıyordum. Eylül, "Şimdiden yeğenlerim için cinsiyet partisi çeşitlerini araştırmaya başlasam iyi olacak," dediğinde bir an Gurur da dahil tüm erkeklerin donup kaldığını fark ettim.

Gurur kekeleyerek, "Zeliha," dediğinde anlayamadığım için omzumun üzerinden ona baktım.

"Hı?"

Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle, "Hamile misin?" diye sordu.

Kızlarla aynı anda, "Ha?" diye sorduğumuzda Eylül oturduğu yere çökmüş, nefesi kesilmiş gibi kahkaha atıyordu.

"Öldürecek bu çocuk beni," dedi Eylül, koca abisi için.

"Ulan bir an ben bile hamile sandım, o nasıl cümleydi Eylül?" diye sordu Yener dehşet içinde.

Gurur, "Değil misin?" diye sordu bu defa hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Ya erkekler şiirlerden ve şakalardan asla anlamıyor, fark ettiniz mi?" diye sordu Eylül doğrulup kalkarken.

Eymen'in donmuş hâlde az ileride durmuş bana baktığını gördüm, elimi kaldırıp yüzük parmağımı salladığımda yüzünü buruşturup tiksinir gibi öğürdü. Ona dil çıkarıp saçlarımı savurarak Devran'a baktım. "Sen biliyor muydun?"

"Aslında," dedi Muşta. "Hepimiz biliyorduk. Yüzük başta Yener'deydi, senin nasıl bir radar olduğunu bildiğimizden yakalatmamaya çalıştık."

Kızlar aynı anda, "Biz hiçbir şey bilmiyorduk," dedi ve Biricik dudak bükerek Devran'a baktı. "Alacağın olsun Dev, benden sakladın mı?" diye sordu.

"Sarışın, gidip anında Zeliş'e söyleyip tepki çalışması yaptıracağını bilmiyor muyum ben senin?" diye sordu Devran gülerek.

Biricik dudaklarını büzerek bana baktı. "Umarım destansı ve dramatik bir tepki eşliğinde ağlayarak evet demişsindir."

"Bir an beni kavrayıp sırtına atarak kumlara devirecek ve güreşe başlayacağız sandım, öyle bir tepkiydi," dedi Gurur.

Gözlerimi Yener'e dikip, "Demek ikili oynadın," dediğimde pişmiş kelle gibi sırıttı, bir yandan da Girdap'ın ağzına şişeyi uzatıp, kafasını çevirince de söylenerek dirseğini onun omzuna koyuyordu. Girdap'ın omzundan inmeye niyeti yok gibiydi.

"Valla şekerim, birinizden doğum günü pastası saklamak, diğerinizden yüzük saklamak kadar zordu. Biriniz Hürrem, diğeriniz Kösem gibisiniz şeytanlık söz konusu olduğunda."

"Şerefsiz, insan biraz çaktırır. Mal gibi kaldım kızı elinde doğum günü pastasıyla görünce," diye söylendi Gurur.

"İkinizin de eşit şekilde tarafını tuttum diyelim buna."

"Yani siz basbayağı evleniyor musunuz?" diye sordu Ayça şok içinde. "Sanırım büyücü değiştirme zamanım geldi."

Ecevit duraksayarak Ayça'ya bakıp, "Büyücüye mi gidiyorsun?" diye sorunca Ayça ona yandan bir bakış attı.

"Evet, canımı sıkan herkese büyü yaptırırım genelde ben."

"Canını sıkmamaya çalışırım," dedi Ecevit sakince.

"Benim canımı sıkmak öyle kolay değil zaten."

Ecevit, uzun uzun Ayça'ya baktı ama bir şey söylemedi.

Devran, Gurur'un omzuna vurarak, "İçin yanıyordur senin şimdi," dediğinde Gurur ona yan gözle baktı. "O zaman şöyle serin sulara dalalım mı bir?"

Gurur daha ne olduğunu anlamadan Tayfun abi ve Devran onu bacaklarından tutarak havaya kaldırdılar. Gurur gözlerini iri iri açarak iki avucunu da Devran ile Tayfun abinin kafasına bastırdı ve "İndirin lan beni!" diye bağırdı.

"Damat banyosu," diyen Devran, Tayfun'a işaret verdi ve birden omuzladıkları Gurur ile birlikte suya koşmaya başladılar.

Gurur, "Zeliha!" diye bağırıyordu, "Zeliha, bir şey de şunlara! Lan bıraksanıza beni. Üstümdeki takım kaç para biliyor musunuz lan siz? Lan! Lan!"

Sonra karanlık suyun içine fırlatıldı.

Gurur'un arkasından Devran ile Tayfun abi de suya atladıklarında gülerek kıyıya koşmaya başladık. Karanlık suların davetine hayır diyemedik.

Su bacaklarıma vurduğunda titredim, daha sonra herkesin bir bir suya girdiğini görünce ben de neşeyle suya atladım. Yüzüğümü koruma içgüdüsüyle elimi havada tutarak suyun içinde ilerlediğim sırada Gurur'un homurdanarak bana doğru yüzdüğünü gördüm.

Hiç beklemediğim anda suyun içinden bana dolanan büyük elleri bedenimi yüzeye çekti. Kollarımı boynuna dolayarak, "Yüzüğüme dikkat et," dedim panikle.

"Yenisini alırım," dedi. "Sen yüz bin kez kaybet, ben yüz bin birinci kez gider sana dünyanın en güzel yüzüğünü bulmaya çalışırım."

"Bir bakır tel bile eğer onu bana sen veriyorsan dünyanın en güzel yüzüğüdür," dediğimde gözlerimin içine baktı. Ay ışığının altında gümüş ışığa boyanan ela gözlerinde kaybolduğumu hissettim. Gözleri kaybolduğum yerdi, gözleri kendimi kazandığım yerdi; yerim, yurdum, yuvamdı.

"Sen böyle konuşursan ben senin önüne dünyaları sermek isterim, hatta istemekle de kalmam, sererim," dediğinde burnumu burnuna sürtüp gözlerimi yumdum. Sanki tenime yıldızlar yağıyordu. Oysa sadece onun gözleri tenime değiyor, onun gözleri tenime yıldızların ışığından daha parlak yansıyordu.

"Sen farkında değilsin ama benim önüme dünyaları serdin zaten," diyerek gözlerimi araladım ve ona baktım.

Yaşananlar geride kalmış, sanki geçmişte yaşanan o karanlık günler hiç var olmamış, hepsi bir kâbustan ibaretmiş, biz ikimiz çok farklı bir yerde, çok farklı bir şekilde tanışmışız gibi hissettim.

Ne şartlar altında olursa olsun, onunla tanışmış olmak benim kurtuluşumdu.

Battığımı sandığım o bataklığın, tenimdeki yanık izlerini iyileştirecek bir nehir olduğunu o zamanlar anlamamıştım.

"Yeter ki sen ol ulan," diyerek alnını alnıma bastırdı ve kalp atışlarım hızlandı. "Bana giydireceğin hüküm ölüm de olsa, düğün de olsa yeter ki sen ol."

"Ben sana hep güzel şeyler vereceğim," dedim başımı iki yana sallayarak. Çocuksu tavrım onu gülümsetti. İçimdeki kelebeklerin yükselerek boğazıma doğru kanat çırptıklarını hissettim. "Kötü olan ne varsa silip götürmek için geldim."

"En başından beri öyleydi," dediğinde bu söylediğine hazırlıksız yakalandığım için gözlerinin içine uzun uzun baktım. Burnumun ucunu öptü ve "Ne?" diye sordu. "Aksi olduğunu düşünüyor olamazsın."

Yeniden alnımı alnına yasladım ve "Okulumu bitirmemi beklersin, değil mi?" diye sordum bu kez aynı saf, çocuksu bir merakla.

Göz bebeklerinde kendi yansımamı gördüm. Karanlığın içinde bir ışık hüzmesi gibiydim. Ben onun dünyasına gerçekten aydınlık veren miydim?

Hayret ettim. Birinin beni bu kadar seveceğini hiç düşünmezdim.

Birinin beni benden çok sevebileceğine ihtimal bile vermezdim.

Şimdi onun göğsündeki altın rengi sevgi, babamın göğsündeki elmastan sevgiyle kapışıyordu; öyle bir bakıyordu ki sanki bir baba bir kız çocuğunu seviyordu. Gözlerinde baba sevgisi, anne sevgisi, gözlerinde bir âşığın, bir dostun, bir sırdaşın sevgisi vardı; gözlerinde kazanabilecek tüm galibiyetlerim vardı.

"Seni son nefesimi verene kadar beklerim lan," dediğinde yutkundum. "Sen uğruna yaşamaya değersin. Ne zaman istersen o zaman, ne zaman uygun görürsen o zaman, ne zaman işte şimdi dersen o zaman. Sen ol de oldururum. Bunu bil, bunu sakın unutma, bunu hiç aklından çıkarma. Hiçbir ihtimalde senin ol dediğini oldurmayacak adam değilim ben."

Bunu bilmenin getirdiği gönül rahatlığıyla gülümsedim ve bildiğimi sesimden de duymasını istediğimden, "Biliyorum," diye mırıldandım.

Devran hiç beklemediğimiz bir anda üzerimize su sıçratınca şaşırarak ona doğru baktım. Gurur, "Ama bak sen çok oluyorsun ha, hanzo," diye söylendi.

"Âşık modunu iki dakika kapatın da eğlenelim," dedi Devran, sonra yavaşça fısıldadı. "Bu saatte yüzük bakmaya gideceğim sizin yüzünüzden. İnsanın içi çekiyor, birader."

"Neyi neyi?" diye sordu Biricik birden bize doğru yüzerek. "Ne çekti canın?"

Devran, Biricik'e yandan bir bakış atıp bıyık altından gülerek, "Şimdi ben bunu söylerdim de denizde yüzen sarı saçlı bir domates görmeye hazır olmayabilir bu insanlar," dedi muzip bir sesle.

"Dev!" Biricik gözlerini iri iri açarak suya vurdu ve kabaran su Devran'ın yüzüne çarptı. "Çok ayıp!"

"Ağzımı açıp tek kelime de etmemiştim oysa..."

"Bu etmemiş hâliyse durum vahim," dediğimde Biricik biraz daha kızardı, bize küserek başka yöne yüzmeye başladı.

Devran arkasından sırıtarak bakarken, "Gel buraya, küstün mü?" diye sordu ve arkasından gitti. "Şşş, sana diyorum sana. Durmazsan daha çok utandırırım. Yaparım, biliyorsun değil mi? Neler yapabileceğimi iyi bilirsin. Beklesene beni."

"Git be!"

"Bekle dedim, beklemezsen cezası da ağır olur, bunu da biliyorsun değil mi?"

Biricik bir an duraksayıp omzunun üzerinden Devran'a bakınca ağzım kocaman açık şekilde Gurur'a baktım. "Grinin Elli Tonu'nu[1] mu okumuş, Devran?" diye sordum şokla.

Gurur sırıtıp, "O, konu Devran olduğunda oldukça masum bir kitap sayılırdı," diye takıldı.

"O Devran henüz seni tanımamış canım," dediğimde Gurur dişlerini beklemediğim bir anda çeneme geçirdi ve "Beni tanıması gereken tek kişi sensin," diye fısıldadı.

"Yapma ya," diyerek burnumu burnuna sürttüğümde, "Oynama ayarlarımla," dedi boğuk gelen, kısık sesiyle.

"Oynarsam, ne olur?"

"Yüzüğü parmağına taktığım gibi başka bir şeyi de-"

---

[1] E. L. James'in 2011 yılında yayımlanan romanından uyarlanan, Sam Taylor-Johnson tarafından yönetilen, 2015 yapımı erotik/romantik türündeki ABD filmi.

"Öküz, odun, dana seni! Hadi be oradan, hadi be!" Onu iterek suyun içinde kayıp ondan uzaklaştığımda başını geriye atarak neşe dolu bir kahkaha attı.

Bu kahkaha bir an beni duraksattı, gözlerimi ayırmadan gülümserken yüzüne çizilen çizgilere, dudaklarındaki kavise baktım. Elimde olmadan ben de gülümsemeye başladım.

"Gel buraya, yavru ceylan," diyerek beni bileğimden tutup kendine çekerek suyun içindeki vücutlarımızı birleştirdi. "Uzaklaşma benden, hep böyle dibimde dur istiyorum."

"Ne o dede?" diye sordum çatık kaşlarla. "Yaş otuz üç olunca gece görüşünü kaybettin de uzaklaştığımda beni seçemiyor musun?"

"Teessüf ederim, sen şimdi son nefesine de bir gün kaldı, gel yarın evlenelim bari dersin bana."

"Ya hadi oradan, yarın evlenmek için bahaneler sunma bana. Adam evlenebilmek için birazdan 'Sana bir şey söylemem gerek Zeliha, benim prostatım var,' diyecek."

"Kız Allah korusun, yok öyle bir şeyim falan benim."

Yüzüne su sıçratıp kahkaha attım. "Olsun, ben seni dedeyken de severim."

"Dede olmama çok bir şey kalmadı, gel yarın evlenelim işte," dedi pis pis sırıtarak.

Çok uzun süre yüzdük, arkadaşlarımızla şakalaştık ve sudan çıktığımızda alkolün etkisi artık bedenimden silinip gitmişti; Gurur'un içime yerleştirdiği mutluluğun etkisi ise bir ömür sürecekmiş gibi hissediyordum. Islaktık, hatta hava serinlediği için titriyorduk ama hepimiz mutluyduk. Gruptaki herkesin mutluluğu, durmadan dudaklarından dökülen kahkahalardan okunuyordu.

Bir çorbacıya gidip küçük restoranın içindeki masaları birleştirerek oturduğumuzda ve Muşta hepimiz adına birer işkembe çorbası sipariş ettiğinde hâlâ ıslak sayılırdık ama en azından artık üşümüyorduk. Ayça elimi elinin içine almış yüzüğümü incelerken gülümsüyordu, Çolpan da telefonunu çıkarmış ellerimin fotoğrafını çekip duruyordu.

Çorbalar masaya geldiğinde Muşta kolunu Yener'in sandalyesinin sırt kısmına atarak, "Gurur Efendi," dedi yüzünde alaycı bir ifadeyle. "Şimdilik mutlusun, yüzünde güller açıyor da ben senin yüzünde morlar açmasına nasıl engel olacağım? Kahraman Özdağ bunu öğrenince o ucu kalkık burnunun ucunu öne eğmez mi senin?"

Gurur bir an duraksayarak Muşta'ya baktı, ardından gözleri bana dokundu ve sonrasında yeniden Muşta'ya baktı. "Muşta," dedi, "hazır buradayken kızı isteyelim mi ne olursun?" diye sordu.

"Aa, bu herif ölmek istiyor," dedi Yener şok içinde.

"Alına da moruna da kırığına çıkığına da çok okeyim. Baba, isteyelim mi kızı?" diye sordu Gurur dirseklerini masaya koyarak. "Sen dersin, seviyorlar birbirlerini, oğlumun işi gücü var, parası var, sorumluluk sahibi birisi, askerdir kendisi dersin, översin beni biraz. İsteriz kızı."

"Sonra seninle beraber beni de kefenler, değil mi?" diye sordu Muşta son derece ciddi bir şekilde.

Cenan yan gözle Muşta'ya bakıp, "Kahraman Bey seni bile korkuttuysa," deyince Muşta tek kaşını kaldırıp Cenan'a baktı.

"Ben hiçbir şeyden korkmam."

Cenan'ın yüzünden alay dolu bir ifade geçip gitti. "Hıhım, çok belli oluyor."

"İsteyelim lan," dedi Muşta birden. Gözlerini Gurur'a çevirdi.

"Siz delirdiniz iyice," dediğimde Gurur da Muşta da bana baktı. "Okuyo'm ben."

"Yarın evlenelim demiyo'm ben de zaten, Zelya," dedi birden Gurur. Babam gibi konuşmasına şaşkınlıkla bakakaldım. "Adını koyalım."

"Hayırdır ya, yangından mal mı kaçırıyo'n?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Bunlar şiveli kavgaya başladığına göre iki seneye kalmaz Muğla'ya yerleşir, Sarıkız'a arkadaş bir de Karakız alırlar. Gurur da dağda değil tarlada nöbete kalkar artık sabahları," dedi Yener ciddi bir sesle.

Nihan, "Helal olsun Muşta, beni bir kez bile istemedin," deyince Vural derin bir nefes alarak kaşığını çorbanın içine bıraktı.

"Ulan biz zaten nişanlıyız."

"Sen sus, A1 seviyesinde Türkçenle cevap verme bana," diye homurdandı Nihan.

"Ya neden bu heriflerin yaptığı her şey bana patlıyor?" Vural ekmek kemiren köpek gibi çorbasına bakınca gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Muşta, Nihan'a içi acımış gibi baktı, bir an gözlerinde suçluluğu görür gibi oldum.

"Onun huyudur o, Nihan," dedi Cenan iğneli bir sesle. "İstemez, direkt alır. Mağarasında öyle görmüş, öyle öğrenmiş."

Muşta, Cenan'a yan bir bakış attı. Mavi gözleri çok şey anlatıyordu. Cenan da o gözlerden ona uzanan bakışlarda her ne gördüyse sertçe yutkundu.

Çorbalarımızı içerken Gurur sürekli Muşta'yı sıkıştırmaya devam etti, bu beni her ne kadar güldürse de babamın vereceği tepkiyi de merak etmiyor değildim. Bu işin adının konmasını istediğini biliyordum ama bunun için erken olduğunu düşünebilirdi. Ben de erken olduğunun farkındaydım ama tüm kalbimle de istiyordum. Gurur'un beni bekleyeceğini biliyordum.

Zafer, Kerim ve Yaman çorbalarına sarımsak sosunu bolca koydukları için diğerlerinin onlara tuhaf tuhaf baktıklarını gördüm. Muşta, "O ağzınızı dikerim sizin, götümün dibinde uyuyorsunuz lan hayvan herifler," dedi ama sosu önüne çekip onlardan geri kalmadan çorbasını bol bol sosladı. Cenan'ın yüzünü buruşturarak Muşta'ya baktığını gördüm. Muşta tek kaşını kaldırıp Cenan'a baktı ve herkes çorbasıyla ilgilenirken sessizce, "Aramızda özel bir konuşma mı geçecek de bu kadar irrite oldun sarımsaktan?" diye sordu imalı bir sesle. Cenan'ın gözleri kısıldı ama bakışlarını hemen farklı bir yöne çevirdiğini gördüm.

Bazen kendimi grubun Mobese Beşir'i gibi hissediyordum.

Çorbalar içilene kadar konuşmadık, daha sonra hepimiz elimizde birer soda şişesiyle lokantadan ayrıldık. Zaman bir girdap gibi bizi içine çekmeye başladığında Muğla'nın şafağa en yakın saatleriyle usulca ağarmaya başlayan sokaklarında yürümeye başladık. Ayaklarımda topuklular olduğu için yürümem imkânsıza yakın hâle geldiğinde Gurur beklemediğim bir anda beni omzuna atmış, elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarımı kalçama kendi ceketini örterek korumaya almıştı. Dünyaya tersten bakarken bile her şeyin yolunda gittiğini hissediyordum. Muğla'nın sokaklarını bedenim koca bir adamın kucağında ters duruyorken izliyordum.

Gülüşmeler, şakalaşmalar hepsi birbirine karışıyor, sokağa yayılmaya başlayan renkler de bize eşlik ediyordu. Ben sessizdim ama zihnim gürültülüydü, kalbim ise zihnimi bile geride bırakacak kadar çok ses çıkarıyordu.

Evin önüne geldiğimizde Gurur beni sırtından indirdi ve elinde tuttuğu soda şişesini kafasına dikip bahçenin kapısını yavaşça açtı. Bahçede akşam yemek[1] liğimiz masanın üzerinde gergin bir şekilde

duran ampuller hâlâ yanıyordu. Önce parmağımdaki yüzüğe, sonra çocukluğumun geçtiği bahçeye baktım ve bahçeden içeri adım attım.

Biricik ve Devran'ın kıkırtılarını duydum, Mehtap'ın sesi zihnime bulaştı, Muşta birilerini azarladı ve Simge koluma girip başını omzuma yasladı. Zamanın etrafımda akıp gittiğini hissettim. Erkekler kendi evlerine doğru yürürlerken arkalarından bakıyordum, kızlar da yavaşça eve doğru yürüdüler ve Simge başını omzumdan kaldırıp dudaklarını omzuma bastırdıktan sonra içeri girdi. Geriye sadece Gurur ve ben kaldığımızda artık şafak o mavi rengin içinden kan gibi akan kızıllığını üzerimize sermeye başlamıştı. Kollarım bedenime sarıp omzumun üzerinden Gurur'a baktım. Ellerini pantolonunun cebine sokmuş, tüm dikkatini bana yöneltmiş, beni izliyordu.

Kalbimi çarptıran o cümleyi kurdu.

"Seni bu evin bahçesinden davulla zurnayla, telinle duvağınla çıkaracağım."

O an onun varlığı gözlerimi kör edecek kadar kuvvetli bir ışık sızıntısıydı. O ışığa çekildiğimi, her yerin kardığını ve o ışığın karanlığın içinde dikilen bedenimi güçlü kollar gibi sardığını hissediyordum. Sanki yaşadığımız her şey bu ışığın ardında, ikimizden uzakta duran bir kapının ardında kalmıştı ve nihayet o kapı sıkıca kapanmıştı. Anahtarı hâlâ bizim elimizdeydi ve ikimiz de o kapıyı açmaktan çok uzaktaydık.

Ben ondan önce durgun bir suydum ve o, durgun suyun içine çarparak giren bir taştı. Suyun derinliklerine dalan o taş, önce suyun yüzeyinde dalgalar yarattı, daha sonra o dalgalar büyüdü ve her yana yayıldı. İçimdeki zelzelenin sebebi bu adamdı. İçimdeki her şeyin yerini değiştiriyor, dağınıklığı toparlıyor, taşımakta zorlandığım ne geçmişse eline hepsini atıp benden uzağa savuruyordu.

Gözlerinin içine uzun uzun baktığımı hatırlıyorum, daha sonra dudağımın yukarı kıvrıldığını ve o taş suyun dibine dokunduğu anda ona, "Seni seviyorum," dediğimi. Sonrası pusluydu, içimden dışıma taşan dalgaların beni zamanın kollarında sürüklemesine göz yumdum.

Gözümü kapatıp açtığımda şimdi kendi odamdaydım. Elbisenin fermuarını yavaşça indirirken seher yeli usulca perdemi uçuşturuyor, içeri şafağın mavi ve kızıl ışığı vuruyordu. Elbisem bedenimden kayarak ayaklarımın önüne düştüğünde seher yelinin tenimi ürperttiğini hissettim ve odamın kapısı tıklatılıp yavaşça aralandı. Annem içeri doğru kafasını uzatırken, "Gelmişsiniz," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Yatağımın üzerindeki şortu elime alıp bacaklarımdan geçirirken, "Evet," diye fısıldadım ve gülümsedim. "Yeni mi uyandın?"

"Namaza kalkmıştım," dedi annem ve bir defa daha esneyip içeri girdi. Camı kapatmak için pencereme doğru ilerlediği sırada gözlerim yeniden parmağımdaki yüzüğe dokundu. Kalbimin boğazıma yükseldiğini hissettim. "Nasıldı geceniz? Kutladınız mı doğum gününü Gurur oğlumun?"

Soruyu tamamladıktan sonra bana doğru döndü, ona vereceğim cevapların hepsi dilimin ucundaydı ama sesim kaybolup kalbimin içinde hapsolmuştu sanki; sadece yüzüğe bakıyordum.

Annem bana doğru ilerleyip elimi yavaşça avucunun içine aldı, parmağımdaki kalp kesim yüzüğü görünce gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Başta utanç duygusu hızla bana çarpıp yere serer sandım ama öyle olmadı. Sadece gülümseyebildim. Anneme bakmak, birlikte büyüdüğüm bir dostuma bakmak gibiydi.

"Hii!" diye bağırdı, daha sonra ağzını eliyle örtüp odanın kapalı kapısına doğru baktı. Yeniden bana baktığında gözleri hâlâ iri iri açık duruyordu. "Bunu öylesine takmadı ya!" dedi heyecanla. "Söyle bana çabuk, evlilik mi teklif etti oğlan sana?"

Kelimeler yine dilimin ucundaydı ama sesimi kalbimden çıkaramadım.

Annemin gözlerinin içine bakarken sadece başımı hızla aşağı yukarı salladım. Göz bebeklerinin genişlediğini gördüm, bakışları yeniden yüzüğe inerken, "Ava gidiyoruken avlandın he?" diye sordu heyecanla. Dudaklarına yerleşen o sıcak tebessümü gördüğümde yaptığımın bir yanlış değil, hayatımın en büyük doğrusu olduğunu anladım. "Helal olsun ona. Böyle kapı gibi dursun sevdasının arkasında. Laf da getirtmesin sana, söz de getirtmesin, böyle tutsun elini." Elimi sıkıca tuttu annem. Sonra gözlerimin içine baktı. "Sen büyüdün de benim çalı çırpı toplayarak yaptığım bu yuvadan uçuyor musun şimdi?"

Annemin söyledikleri nefes olup içime aktı, ciğerime battı. Başımı bir defa daha aşağı yukarı salladığımda annemin dudakları bir anda büküldü. Elimi sıkıca tutarken, "Sen bu çocuğu bir seviyorsan, biz bin severiz," dedi annem. "Sen bu çocuğu ailemize katacaksan, biz bu çocuğu sonradan gelmemiş, bizim toprağımızda doğmuş biliriz." Gözlerime batanları hissettim ama ağlamadım. Sadece annemin gözlerinin içine baktım. "Madem sen bu çocuğu tuttun kalbine aldın, biz de tutar ailemi-

ze alırız," dedi annem bana güç verir gibi. "Senin yüzünü böyle güldüren benim bin kat elim olsa, ben onu kendim doğurdum bilirim."

Annemin boynuna sardığım kollarımdaki dermanın çekildiğini hissettim. Ona sıkıca sarıldım. Böyle bir kadın olduğu için, beni böyle yetiştirdiği için, beni eksik değil tam bir parça olarak büyüttüğü için, Gurur'un eksik yanlarını doldurabilecek birine çevirdiği için ona minnet duydum.

Annem elini saçlarıma götürüp okşarken, "Önce okul he," diye mırıldandı. "Sonra koca." Kollarını bana doladı, beni bağrına bastı. "Sen şöyle mutlusun da ben daha ne isterim? Seni böyle gülümserken görüyorum, ben daha ne isterim? Bir annenin başka isteyeceği bir şey yok ki bu hayatta. Yavrusunun mutluluğundan başka ne ister ki bir ana?" Saçlarımı öptü, saçlarımı kokladı ve ağlamamak için kendini sıktığını fark ettim. Sırtımı sıvazlarken, "Sen gene de o yüzüğü babandan sakla şimdilik," dedi gülerek. Söylediği şey beni gülümsetti. Ona daha sıkı sarıldığımda, "Kız konuşmayı da mı unutturdu bu oğlan sene?" diye sordu kıkırdayarak. "Deli, sıktın böğrümü, kıracaksın kız. Anaa, ne güçlü maşallah."

"Kızmadın değil mi birden böyle oldu diye?"

"Ben ne kızacağım? Öldüm sevinçten. Senin sevincinden öldüm hem de." Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bunun böyle olacağı en baştan belliydi. Ben o oğlanı gördüğüm an verdim onun notunu. Koy bir körle onu bir odaya, körün gözü olmasa da görür sevdiğini. Seni nasıl sevdiğini."

"Okulum bitince," dediğimde gülüp, "Baban ötesine izin vermez zaten, bibiğini sıkar oğlanın," dedi. "Ama bir söz kesilir, nişan yapılır, adı konur." Elimi tekrar elinin içine baktı. "Kalp, he? Romantik de oğlan." Gözlerimi kaçırdığımda, "Giy hadi üstüne bir tişört, sırtın üşüyecek," dedi annem utandığımı anlamış gibi. Tişörtüme doğru yöneliyordum ki bir anda beni yeniden kolumdan kavrayıp kendine çekerek sarıldı. "Sen büyüdün de benim yuvamdan mı uçuyorsun, serçe kuşum?" diye sordu beni bağrına basarak. İşte o an, annemin ağlamaya başladığı andı. Gözyaşlarının sicim gibi saçlarımdan omuzlarıma indiğini hissedince donup kaldım. "Ben seni gelin mi yapacağım şimdi? Ellerimle örüyordum bu saçları ben, okula gönderirken seni. Şimdi bu saçların arasına çiçekler mi koyacaklar?"

"Anne, ne ağlıyorsun kız? Deli," dedim şok içinde.

"Sus, dur böyle biraz, böğürttürme beni," diye homurdandı bana sıkı sıkı sarılırken. Ağladığını görmemi istemiyordu ama o sıcacık gözyaşlarını saçlarımda, omuzlarımda, içimde hissediyordum zaten. Saklaması boşaydı.

"Evlenmeyip başına kalırım, görürsün. Ağlama."

"He kalırsın, yalancı çoban," dedi annem homurdanarak. "Bohçanı alır kaçarsın oğlana, bilmiyo'm sanki, görmüyo'm sanki."

"Babam vermezse son çare."

"Köpek!" Annem kıçıma bir tane vurdu. "Köpek, bir de kaçacağım imasını yapıyor. Kocaya kaçacak bir de başıma benim! Köpek!"

"Kız bağırma, babam öteki evden duyup gelecek, evlenmeden dul bırakacaksın beni!"

"Laflara bak, kudurmuş!"

Gülerek yüzünü avuçlarımın arasma aldım. "Şimdilik babama bir şey söylemeyelim," diye mırıldandım. "Her şey usulünce olur."

"Aksi hâlde baban zavallı damadımı kıymetlisinden vurur," dedi annem dudak bükerek gülerken.

"Şimdiden damadım demeye başladı. Bak ya. Kız sen benden meraklısın damadın olmasına."

"Hadi oradan, kudurmuş," dedi annem omuz silkerek. "Yarın kahvaltıya inerken o yüzüğü sakla. Babanın gözleri ışın kılıcı gibi vallahi. Yüzüğü gördüğü an kıyamet kopar burada."

"Saklarım," dedim gülerek. "Küçük bebeler nerede?"

"Eymen'in odasına yatırdım kuzuları, yatak yaptım onlara. Masal da anlattım. Kız o Dide ne dilli dildük. Çok bilmiş he. Bayıldım ona. Keşke öyle bir torunum olsa."

"Sen bu gece çok fazla şey diler oldun," dediğimde bana garip garip baktı.

"Kız bana bak..."

"Anne saçmalama, yok öyle bir şey!" dedim hızlıca.

"Öreğime iniyordu," dedi annem elini kalbine koyarak.

"Hadi git biraz daha uyu, saat çok erken," dediğimde, "Bebeleri kontrol edeyim de yatayım, sabah erken kalkmazsınız siz." Havayı kokladı. "Leş gibi zıkkım kokuyo'nuz. Öğlen bazlama yapar kaldırırım sizi."

Annem odadan çıkarken bana uzun uzun bakıp gülümsedi.

Boynumdaki zincire yüzüğü takıp tişörtümün içine saklamak kolaydı ama Eymen'in imalı bakışlarından kaçmak ve o bakışları babamdan saklamak sandığım kadar kolay olacağa benzemiyordu.

Öğlen güneşi bulutların arkasından belli belirsiz bahçeye vururken elimdeki ayran şişesini çalkalayarak pürdikkat tam karşımda oturmuş, ağzındaki çalı parçasını dudaklarının arasında hareket ettirip bana tip tip bakan erkek kardeşime bakıyordum. Biricik, elinde peynir tabağıyla kapıdan çıkıp masaya doğru yürürken aynı benim gibi gözlerini Eymen'e dikti. İkimiz de uyandığımızdan beri bakışlarımızla Eymen'i baskı altına almaya çalışıyorduk ama nafileydi. Eymen'in uzun süre kullanacağı kozu eline vermiştim bir kere.

Gurur'un bahçenin öteki ucunda durmuş, babamın yellediği mangala baktığını gördüm. Babam gözlerini kaldırıp kaldırıp Gurur'a bakıyordu ama Gurur babama değil, mangalın üzerindeki közlere bakıyordu. Sanki bilerek babamla göz göze gelemiyordu. Babam mangalı yellerken, "Biberler," dedi Gurur'a bakarak. Ecevit elindeki biber tabağını babama uzattı. Babam yine Gurur'a baka baka biberleri mangalın üzerine yerleştirmeye başladı.

Yaman merakla, "Etler?" diye sorduğunda babam bu kez, "Mantarlar," dedi ve Yaman püfleyerek etrafına bakmaya başladı. Vural mantarların olduğu tabağı babama uzattı. Babam yine Gurur'a bakarak mantarları mangalın üzerine dizmeye başladı.

Gurur hâlâ közlere bakıyordu.

Biricik kulağıma doğru, "Baban bir şeylerden işkilleniyor gibi bakıyor," diye fısıldadığında olduğum yerde dikleşerek ayranı daha sert çalkalamaya başladım.

Yaman bir daha, "Etler?" diye sordu ama babam bu kez, "Soğanlar," dedi ve Yaman olduğu yerde resmen tepinerek farklı bir yöne döndü. Yener elindeki soğan tabağını babama uzattı ve babam yine gözlerini Gurur'dan çekmeden soğanları mangala dizmeye başladı.

Bu kez Muşta, Yaman ile aynı anda "Ve etler?" diye sorduğunda babam bir anda elinde mangalı yellemek için tuttuğu kartonla Gurur'un kafasına bir tane vurdu ve "Ne oluyor len?" diye sordu. "Niye gözümün içine bakamıyo'n sen benim?"

Muşta ile Yaman aynı anda püfleyerek etrafa bakmaya başladılar. Yener bıyık altından gülerek Gurur'a bakıyor, Gurur ise yavru kedi gibi babama bakarken kendi kafasına dokunuyordu.

"İyi mangal nasıl yakılır öğrenmek adına izliyordum."

"Yalancı domuz," dedi babam, gülmemek için dudaklarımı kemirdim ve tam o an Eymen oturduğu yerde yavaşça dönerek babama bakıp, "Hem de ne domuz baba," dedi.

Ayran şişesini daha sert sallamaya başlayıp, "Tek kelime et bak nasıl ağzına sıçıyo'm senin," diye fısıldadım sessizce.

Eymen sertçe yutkunup önüne dönerken Eylül elinde büyük salata tabağıyla kapıdan çıkıyordu. Eylül'ü fark eden Eymen bir anlığına duraksadı, gözleri Eylül'ün yüzünde dolaştı, daha sonra elinde tuttuğu tabağa indi.

"Ne döndürüyonuz siz bakem benim arkamdan?" diye sordu babam tek kaşım kaldırarak.

Biricik yine kulağıma sokulup, "Baban evliya mı acaba?" diye sordu sessizce.

"Biricik sen de sol omzumdaki pembe giyinmiş şeytan gibisin ya," diye patladım bir anda. Yüksek sesle konuştuğum için tüm gözlerin üzerime döndüğünü hissettim.

Yener, "Bence bu sefer etler ya," diyerek et tabağını babamın burnuna kadar soktu ama bunu konuyu dağıtmak için değil de gerçekten et ihtiyacından kendini kaybetmek üzere olduğundan yaptığını anladım.

Babam önce beyaz etleri mangalın üzerine yerleştirdi, ardından köfteleri yerleştirmeye başladı ama hâlâ göz ucuyla Gurur'a bakmaya devam ediyordu. Kasap kedisi gibi babamın etrafını saran ekibin tek derdi bir an önce etleri mideye indirmekti. En az onlar kadar et yemek isteyen Gurur ise suçlu bir çocuk gibi hissettiğinden olsa gerek ağzını açıp tek kelime edemiyordu.

Babamın eline maşa verdiği Yener, pişenleri büyük, kayık bir tabağa alırken ayran şişesini yavaşça masaya bırakıp içeri girdim. Bizimkiler mangal yakmayı severdi, özellikle babam mangalın başında uzun uzun vakit geçirmeyi sevdiğinden mangalı öğle saatlerinde yakardı. Çoğumuz geç uyandığımızdan henüz kahvaltı yapmamıştık. Mangal haberine uyanan ekibin çıkardığı gürültü sağ olsun, yattığımız yerde yüreğimiz ağzımıza gelmişti. Ucundan yüzüğümün sarktığı kolyemi kontrol ettikten sonra annemin verdiği tepsiyi elime alıp tekrar bahçeye yöneldim.

Biz kızlarla zeytin, peynir ve bazlamayla kahvaltı yapmaya başladık ama et oburlar kahvaltıya dönüp bakmadılar bile, babamın pişirdiği etlere sulanmakla meşguldüler. Herhâlde babam onlara kurduğum kum-

pası fark etmiş, insafa gelmiş ve onlar için et alıp mangal yakmaya karar vermişti. Gurur'un doğum gününü de geç kutladığımızı öğrenmiş olmalıydı. Annem, "Babanın kulağına attım," demişti. Herhâlde o da kendince Gurur'un doğum gününü böyle kutlamaya çalışıyordu.

Cenan, başının üzerinde büyük bir topuz, Dide'yi dizine oturtmuş telefonundan bir dizinin tekrarını izlerken onu hiç böyle görmediğimi fark ettim. Evet, hiçbir öğrencisinin görmediği hâllerini görmüştüm ama bu kadar doğal bir hâliyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Soluğunu tutmuş diziyi izlerken Dide annesinin tişörtünün yakasıyla oynuyordu.

Yener, hâlâ ortada duran sofraya pişen etleri koyduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu ateş akşama kadar yanacakmış, bana ne kadar mesut olduğumu soracak olursanız eğer, yarın nüfusa gidip adımı Mesut yapacak kadar mesudum şu an," dedi heyecanla. Ağzına bir köfte atacaktı ama köfte çok sıcak olsa gerek bir anda yandı ve parmaklarının arasında zar zor tuttuğu köfteye üflemeye başladı.

Simge'nin ayran şişesinin kapağını açtığını gördüm, bir bardağa yarım ayran doldurdu ve bardağı Yener'in ağzına dayadı. Yener başta duraksasa da elinde köfte olduğundan bardağı Simge'nin elinden almak yerine, Simge'nin tuttuğu bardağa dudaklarını yasladı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken Simge yavaşça Yener'e ayran içirmeye başladı.

"Yanarsın öyle," dedi Simge donuk bir sesle, gözleri hâlâ Yener'in gözlerindeyken. "O kadar sıcak şeyi bir anda dudaklarının arasına alırsan olacağı bu."

Yener ayrandan bir yudum daha alıp ağzını bardaktan çektiğinde dudaklarının kenarında ayranın bıraktığı beyazlık vardı. Simge, Yener'in dudaklarına baktıktan sonra tekrar gözlerinin içine çevirdi bakışlarını.

"Almıştır yangınını," dedi yine aynı donuk sesle. Yener'in bakışları, Simge'nin gözlerinde daha da derinleşti ama Simge'ye herhangi bir cevap vermedi.

"Gerçekten midemi allak bullak ediyorsunuz," diye homurdandı Eymen köşeden.

Yener üflediği köfteyi ağzına atarken hâlâ Simge'ye bakıyordu ama aralarında başka bir konuşma geçmeyecekmiş gibi görünüyordu. Sanki konuşulması gereken bir sürü şey vardı ama onlar konuşulması gereken her şeyi bir köşeye itiyorlar, belki de birbirlerine karşı ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Babam, "Kavak ağacı," dediği an bakışlarımı herkesten koparıp doğrudan Gurur'a çevirdim. Avucunda birkaç çıra parçasıyla yere çökmüş, mangala doğru üflüyordu. Babam da başını sallayarak, "Aferin len," diyordu. "Ne ciğer varmış, üfle üfle."

Babam bir anda mangalı yelleyince közler uçuştu ve Gurur geriye doğru devrilecekken avucunu yere bastırıp olası bir düşüşe engel oldu. Babam birden keyifle kahkaha atmaya başladı ama Gurur ne olduğunu algılayamamış gibi öylece babama bakakalmıştı. Muşta'nın da güldüğünü gördüm, ardından tüm ekip gülmeye başladı ve Gurur ayağa kalkıp bana doğru döndüğünde neden güldüklerini anladım. Yüzü is lekesiyle dolmuş, kömürlüğe düşmüş gibi kararmıştı. Elimde olmadan ben de elimi ağzıma kapatarak gülmeye başladığımda Gurur bana dik dik baktı, daha sonra gözleri ağzıma örttüğüm parmaklarıma takıldı ve kaşlarının çatıldığını gördüm. Yüzüğün yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Panikleyerek parmağımı tişörtümün önüne götürüp yüzüğü göstermeye çalıştım ama öyle bir bakıyordu ki ağzımı açıp durumu açıklamadığım sürece anlayacağa benzemiyordu.

"Git yüzünü yıka len, gündüz fenerine döndün," diye alay etti babam.

Gurur, "Yıkayayım efendim," diyerek bizim eve doğru yürümeye başladığında babam kendi kendine gülerek mangalı yellemeye devam etti. Oturduğum yerden hızla kalkarak Gurur'un arkasından eve girerken dikkat çekmiş olmamayı diledim ama paniğim hissedilirdi. En azından hâlâ kendi kendine gülmeye devam eden babam bunu hissetmemiş olmalıydı.

Gurur banyonun kapısını açıp içeri girerken beni fark edince duraksadı. Ahşap, üzeri vitray cam olan kapıyı kapatmak yerine aralık bıraktı ve sırtını dönerek lavaboya ilerledi. Arkasından içeri girip kapıyı kapatarak kilidi çevirdim. Eski lavabonun önünde dikilip bir elini tezgâha yaslarken diğer eliyle çeşmeyi açan Gurur'a baktım. Tam karşısındaki ortasından bir yarık inen eski cama yansıması tüm güzelliğiyle dökülüyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde yansıması da onu taklit etti.

Sırtımı kapıya yaslayarak, "Esmerlik pek yakışıyormuş sana," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi. İs ve ateşin kokusu tenindeki o buz kokusuna karışarak buram buram esiyor, ciğerime doluyordu.

Elini lavabonun mermer tezgâhına daha sert bastırıp diğer elini suyun altına götürürken, "Yüzüğün nerede senin?" diye sordu sert bir

sesle. Öfkesini hissettim, kızgınlığı bir çember olup yavaşça büyüyerek bana çarptı ve beni içine aldı.

Gözlerinden vuran güneş etrafımda dolandı, beni içine alarak yakmaya başladı. Ona doğru bir adım atmak yerine olduğum yerde bekledim ve "Babam görürse anlar," diye mırıldandım.

"Sen de parmağından mı çıkardın?"

Başını omzuna yatırıp bana öyle bir baktı ki uzun zamandır onun bu yanıyla karşılaşmadığımı o an fark ettim. Bakışları ucunda buz sarkıtları taşıyan bir mızrak gibiydi ve sanki tek bir yanlış cevabımda bu mızraklar bana saplanmak için gözlerinden fırlayacaktı.

Zincir'i gördüm. O adam hâlâ oradaydı. Kalbimin atışları değişti.

"Ne yapacaktım başka? Baba bak bu oğlan bana yüzük taktı mı diyecektim?"

Tek kaşımı kaldırdım, aşırı inatlaşasım geldi domuzla. O bakışlardan hoşlandığım için mi, biraz olsun öfkelendirmek istediğim için mi yoksa bir zamanlar gözlerinde gördüğüm o şeyi yeniden görmek hoşuma gittiğinden miydi, o an bunun cevabım bilmiyordum.

Eğilip iki avucunun içini suyla doldurdu ve suyu yüzüne çarptı. Su yüzünden kayarak boynuna dek uzandı ve beyaz, yuvarlak yaka tişörtünün önünü ıslattı. Avucunun içini yeniden suyla doldurdu, bu defa parmaklarıyla yüzünü ovarak suyu bir defa daha yüzüne boca etti. Her bir hareketinde kollarındaki kaslar hareket ediyor, damarlar derisinin üzerinde kavisleniyordu. Islak avuçlarını yeniden mermer tezgâha yasladığında şimdi sular sicim gibi kollarından akıyor, parmaklarında yoğunlaşarak mermeri ıslatıyordu.

Birdenbire bu küçücük lavaboda onun bedeninin ne kadar büyük göründüğünü fark ettim. Cüssesi, onunla dar bir alanda baş başa kaldığımız vakit çok daha belirgin hâle geliyordu. Aslında ne kadar büyük olduğunu böyle zamanlarda çok daha iyi anlıyordum.

Bakışlarının aynada olduğunu fark ettim. Yüzündeki kara lekeler silinmişti, uzun kirpiklerinden sular çenesine doğru damlıyordu. Boynunu yavaşça esneterek, "Ben o yüzüğü sen çıkar diye takmadım parmağına," dedi, sesinde ölçülü bir öfke vardı; bana yöneltmek istemediğinden onu kamçılayarak durdurmaya çalışıyordu ama nafileydi. Gerginliğini hissedebiliyordum. Bu karnımda bir şeylerin hareket etmesine, kasıklarımda bir titreşimin büyümesine neden oldu. Sırtımı kapıya daha sert bastırıp ona dikkatle bakarken bilerek cevap vermedim.

Bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdi. Şimdi ela gözleri beyaz floresanın altında yeşil bir orman gibi görünüyordu ama bu ormana karanlık çökmüştü; ağaçların gövdeleri siyah, dalların üzerinde yeşeren yaprakların rengi koyu yeşildi.

"Hoşuma gitmedi," dedi açıkça.

"Taktığın yüzüğü parmağımda görememek mi?"

"Cevabını bile bile neden dile getirerek ileri gidiyorsun?" Tek kaşım kaldırdı, çenesinin seğirdiğini görünce dudaklarımı birbirine bastırıp ellerimi arkaya götürdüm. Avuç içlerimi kapıya bastırıp elimin dış kısmına kalçamı yasladım ve ona suçlu bir çocuk gibi baktım.

Damarını attırmak ister gibi, "Babamla eğleniyor gibi görünüyordunuz, mangalda seni pişirmesindense birlikte et pişirmeniz daha doğru geldi," diye mırıldandım.

"Zevk mi alıyorsun?"

"Neyden?"

"Benimle oynadığını göremiyor muyum sanıyorsun?" Şimdi sesi biraz daha gergindi ama bir o kadar da kısık yükseliyordu. Sesinin kısıklığı, aslında ne kadar kalın bir sese sahip olduğunu anlayabilmemi sağlıyordu.

Masum masum, "Seninle neden oynayayım ki ben?" diye sordum.

Gözlerini kısarak gözlerime uzun uzun baktıktan sonra, "Yüzüğün nerede?" diye sordu yavaşça.

"Bilmem, nerede?"

Gözlerini geriye doğru kaydırıp çenesini sıkınca neredeyse alt dudağımı ısıracaktım. Bakışlarını yeniden bir namlu gibi bana doğrulttuğunda sabrının sınırlarında dolaştığımı biliyordum. Bundan garip bir zevk aldım. Başını yeniden yana çevirip omzuna doğru yatırarak, "Benimle her şekilde oynayabilirsin ama böyle oynama," dedi, sesi tehditkârdı. "Görecekse görsün."

"Sonra da seni doğrasın," diye mırıldandım dudaklarımı öne uzatarak.

"Sonuçlarına katlanmaya hazır olmasam o yüzüğü parmağına takmazdım," dedi ve büyük elini tezgâhtan çekip bedenini bana doğru çevirdi. Ayının kafası neredeyse banyomuzun tavanına değecekti.

Bana doğru bir adım atarken, "Şimdi gidip herkesin içinde babandan seni isteyeyim mi?" diye sordu, sesi yine tehditkârca yükselmişti. Bakışları doğrudan gözlerimi esir almıştı ve sanki gözümü farklı bir

yöne çevirsem, bir ceylana dönüşüp karşımdaki aslanın dişlerini boynumda hissedecektim.

Kendimi tehdit altında hissettiğim için mi yoksa bundan delice hoşlandığım için mi bilinmez, gözlerimi gözlerinden bir an olsun ayırmadım.

Bana doğru bir adım daha attığında kalbim beklentiyle sıkıştı. Tüm bedenim gerildi, hislerim birbirine temas ederek koca bir ateş topuna dönüşüp içimde gezinmeye başladı. Parmağım çeneme koyunca ıslak parmağını hissetmek gözlerimi kısmama neden oldu, gözleri hâlâ gözlerimdeydi ve gözlerim kısılmış olsa da ben de ona bakıyordum. Kafamı küçük bir açıyla havaya kaldırınca nefesim körük gibi göğsümü büyüttü.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Hoşuma gitmedi," diye fısıldadı.

"Nedir hoşuna gitmeyen?"

"Yüzüğü yanından ayırman."

Yüzüğü yanımdan ayırmamıştım ama bunu ona söylemedim, bunun yerine gözlerine uzun uzun baktım. Sessizliğim ona doğrulttuğum bir silahtı, onu yaraladı mı bilmiyordum ama öfkelendirdiği kesindi.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp işkencelerin en büyüğünü yaparak onları birbirine değdirmedi. Beklenti içimde ateş gibi yanıyor, beni içten içe küle çeviriyordu ama ağzımı açıp tek kelime etmiyordum. Çenemde duran başparmağım dudaklarıma sürtünce ayak parmaklarımı içeri doğru çektim. Göz bebeklerindeki karanlık büyüyerek ela gözlerinin haresine savruldu ve bakışlarının kararduğına şahitlik etmek tüm bedenimi kavurdu.

"Beni zorlamak hoşuna gidiyor bence," derken sesindeki karanlığın içinde kayboldum. Dudaklarına baktım, bu onu daha da zorladı. Gözlerim yüzüne çevrildiğinde ve gözlerimiz bir defa daha birleştiğinde dudaklarına bakmış olmamın onu nasıl etkilediğini gördüm.

Başparmağını dudağıma sürtüp alt ve üst dudağımı birbirinden ayırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamamışken büyük başparmağıyla alt dudağımı ezip nabzımı hızlandırdı.

"Bu da hoşuna gidiyor mu?" Sesindeki baskınlık karşısında ezildiğimi hissettim. Tırnak diplerim onun tenine girme arzusuyla çekildi, sızladı. Gözlerinin içine meydan okuyarak baksam da dizlerimin iç kısmı karıncalanmaya, hatta titremeye başlamıştı. Etkisi muazzamdı. Her şeyi yaktıktan sonra bile sönmeyeceğine emin olduğum fütursuz bir yangındı.

"Söyle," diyerek alt dudağımı başparmağıyla daha sert ezince gözlerim kısıldı.

Yakalanma korkusu içimde bir kalp gibi çarptı ama korkunun önüne dikilen tutku duvarından üzerime düşen gölgeden çok hoşlanmıştım. Başparmağını içeri itince aralanan dudaklarıma hâkim olamadım ve ağzım aralandı. Başparmağını alt dişlerime sürtüp gözlerimin içine tehditkârca bakmaya devam etti. Arkamda duran avuçlarımı kapıya daha sert bastırıp gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Gurur, başparmağını daha da ileri itip dilimin üzerine yerleştirince karnım içeri göçtü. Kaburgalarımın dışarı kavislendiğini hissettim. Mümkün mertebe sakin kalmayı denedim ama artık sakinliğin ilk harfine bile sahip değildim.

Kulağıma yaklaştı ve ahlaksızca, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "Yüzüğünü daima yanında taşıman gerektiğini öğretene kadar sertçe sikmeli miyim seni?" Söylediği şey kasıklarımdan yukarı bir havai fişek gibi fırladı ve göğsümün semalarında patlayarak tutkunun renklerini ruhuma yağdırdı. Bu lanet edepsizlikten delice hoşlanıyordum. Söylediği şey yüzünden büyülenmiş hâlde ona bakmaya devam ediyordum. Bundan hoşlandı ama yüzüğün yokluğu canını sıkmaya devam ettiğinden kaşlarını çattı.

Başparmağını dilimin üzerinde dolaştırırken ağzımın sulanmaya başladığını hissettim. Ağız sıvılarımla kayan parmağının yanına bir diğerini ekledi ve şimdi ağzımın içinde işaret parmağı da vardı. Başparmağını çıkarıp dudağıma yasladı, alt dudağımı ıslak başparmağıyla okşarken orta parmağını da ağzımın içine itti ve birbirine bastırarak bütün hâline getirdiği iki parmağını dilimin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladı. Parmaklarıyla ağzımın içini doldurmaya başlaması beni çılgına çevirdi, parmaklarının her ileri geri hareketinde bir düğümün kasıklarıma sıkıca atıldığım hissediyordum. Nefesim hızlandı, sesimi çıkarmadan onun gözlerinin içine bakarken daha fazlasını istediğim ortada güneş gibi parlayan bir gerçekti ama kapının ardında ailem vardı, kapının ardında dostlarımız vardı, kapının ardında yakalanma ihtimalimizin benzin olup büyüttüğü bir yangın vardı.

Kulağıma yaklaşıp, "Yüzüğü takmaktan korkuyorsun ama parmaklarımı ağzına almaktan korkmuyorsun, öyle mi?" diye sordu kısık, içimi çalkalayan bir sesle. Dizlerimin üzerine düşmüyorsam eğer, önümde bir dağ gibi dikiliyor olmasından olsa gerekti. "Ya yakalanırsak?" Parmağını damağıma sürttü, gırtlağıma doğru itti ve göz bebeklerim büyürken gözlerim de göz bebeklerime eşlik ederek irileşti. "Ağzının içinde parmaklarım varken." Kulağıma doğru sinsi bir şekilde kıkırdadı. "Neyse ki

ağzındaki parmaklarım, değil mi?" Dilini yanağımda dolaştırınca gözlerimi yumdum. "İçindeki başka bir şey de olabilirdi, hım? Eminim bunu isterdin. Sen çok yaramaz bir kızsın. Ahlaksızın tekisin." Dilini boynuma indirince sertçe yutkunup inlememek için kendime telkinlerde bulundum. İşe yarar mıydı hiç bilmiyordum. "Korkuyormuş, hadi oradan," diye fısıldarken sesi zehirliydi. "Şu an benimle neler yapmak istediğini biliyorum. Külotunun içinde kasılıp duran yer var ya, işte onun kokusunu alıyorum." Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlandı. "Islanıyor musun?"

Parmağını boğazıma itince nefesim kesildi, öğürecek gibi oldum ama yapamadım, gözlerimi zar zor aralayıp kafamı çevirerek ona bakmaya çalıştım ve bunu yapmamla dilini dudaklarımda gezdirmesi bir oldu.

"Yüzüğü ne yapacaksın, söyle?" Güldü. "A-aov," diye alay etti. "Söyleyemezsin çünkü ağzını tıka basa doldurdum, öyle değil mi?"

Koridorda birinin yürüdüğünü hissettim, başım vitray cama yaslıydı ve kafasını çevirse ikimizin de gölgelerini göreceği kesindi. İrkilerek Gurur'a yalvaran gözlerle baktığımda bundan aldığı keyif öyle fazlaydı ki neredeyse yakalanma ihtimalimizi siktir edecektim.

"Sana kimin olduğunu öğretmem için seni böyle mi terbiye etmeliyim?" Parmağıyla damağımı okşadı. Koridordaki sesler artınca hiç beklemediğim bir anda boştaki elini belime yerleştirerek beni kapıdan ayırdı ve yan taraftaki duvara yasladı.

Sırtım soğuk fayans duvara yaslandığı an gözlerim iri iri açıldı. Tenime temas eden soğuk, onun yaktığı ateşi dindirmeye yetmedi ama beni biraz olsun rahatlattı. Düşünebilmem için bana bir kapı bile açtı. Çırpınmak istedim, onu durdurup yüzüğü boynumda taşıdığımı göstermek istedim ama üzerime öyle bir çökmüştü ki hareket yetimi kaybetmemi sağlamıştı. Öfkesinin karanlık bir arzuya, yırtıcı bir tutkuya dönüştüğünü gördüm. İkimiz de tehdit altındaydık ama en çok baskılanan bendim ve bundan aldığı keyif öyle büyüktü ki saklama ihtiyacı bile duymuyordu. Lavabonun kapısı tıklatılınca gözlerim irileşti, Gurur avucunu ağzıma bastırdı ve omzunun üzerinden vitray cama baktı. Camın ardındaki gölge bir kadına aitti, dikkatli bakınca silüetin Ayça'ya ait olduğunu anladım. Duvar kenarına geçtiğimiz için içerideki silüetlerimizi seçemediği kesindi.

Gurur'un dudaklarına adi bir gülümseme yayılırken kulağıma yaklaştı ve "Ona müsait olmadığım söyle," diye fısıldadı. Ardından yavaşça avucunu ağzımdan çekip gözlerimin içine baktı.

Kalbim deli gibi çarparken Ayça yavaşça kapıyı zorladı ve tam o anda, "İçerideyim," dedim titreyen bir sesle.

"Kız altıma işeyeceğim," dedi Ayça aceleyle. "Uzun mu işin?"

Gurur onay verir gibi başını salladı, bu bir onay değildi de emirdi. Islak parmaklarını çenemde, dudaklarımda gezdirirken üzerime öyle bir abanmıştı ki kaçacak hiçbir yerim kalmamıştı.

"Biraz," diyebildim.

"Şuraya çömüp bekleyeyim," dedi Ayça ve gözlerim iri iri açıldı, Gurur'un sırıttığını gördüm.

"Üst kattakini kullan," dedim dudaklarımda ıslak parmaklar dolaşırken.

Ayça, "Sen iyi misin?" diye sorduğunda sesindeki endişe beni üzdü, onu panikletmekten korkarak Gurur'a yalvaran gözlerle baktım ama buna aldırış etmeyen Gurur, dilini boynuma kaydırıp gözlerimi geriye doğru kaydırmama neden oldu. İnlememek için dudaklarımı ısırarak, "İyiyim," dedim. "Hiç bu kadar iyi olduğumu hatırlamıyorum."

Ayça, "Ha?" diye sordu şaşkın şaşkın. Zar zor gözlerimi açarken ellerimi Gurur'un saçlarında dolaştırıp tırnaklarımı saç tellerinin arasında gezdirerek, "Üst katı kullan," dedim yeniden.

"Ne yedin de tuvalete oturunca hiç olmadığı kadar iyi hissettin ya? Pislik," diye homurdandı Ayça.

Gurur dili boynumda dolaşırken burnundan sert bir nefes vererek güldü. Ardından sadece benim duyabileceğim bir mırıltıyla, "Ne yemek istediğini bir bilsen," diye alay etti.

Kalbimin atışları öyle yüksekti ki Ayça, Gurur'un sesini duyamayabilirdi ama kalbimin sesini duyabilirdi. Öyle şiddetli vuruyordu. Gurur'un girdiği öfkeli rol gerçek miydi yoksa sadece içime düşen bir ateş parçası mıydı kestiremedim; belki de öfkesi gerçekti ve tutkuya dönüşerek beni yakıyordu.

Ayça'nın kapıdan uzaklaştığını gördüğüm an tırnaklarımı Gurur'un saçlarının diplerine bastırıp tehditkâr bir şekilde gözlerine baktım ama bu onun geri çekilmesine değil, daha da ileri gitmesine neden oldu. Bir bacağımı tutup kaldırdığında afalladım, tepki veremedim, belki de bedenim bunu istediği için tepkiyi bilerek vermedim. Bilmiyordum. Gözlerimiz birbirine birbirini hedef alan iki namlu gibi dayandığında sertçe yutkundum. Parmak boğumlarının beyazladığına emindim çünkü baca-

ğımı öyle sert kavramıştı ki derimin acıdığını hissetmiştim. Bunun hoşuma gittiği ikinci şok edici gerçekti.

İkimiz de kontrolümüzü yitirmenin eşiğindeydik. "Sözümü dinlemeyi öğrenecek misin yoksa sözümü dinlemeyi öğrenene kadar seni sınamaya devam mı etmeliyim?" Sorusuyla eş zamanlı olarak dudaklarını dudaklarıma yasladı. Vereceğim cevap için bana fırsat tanımadı, cevabımı beklemedi bile. Sadece ısrarla, beni allak bullak eden bir istekle dudaklarımızı birleştirdi ve ona karşı koymadım. Dilini ağzımın içine ittiğinde kollarının arasında kaskatı kesildiğimi hissetmiş olmalıydı.

Durmadı, bundan hoşlandı. Durmasını istemedim, bundan hoşlandım.

Dilini damağıma yaslayıp yalarken artık nerede olduğumuz umurumda değildi. İçinde bulunduğumuz tehlike umurumda değildi. Yakalanacak mıydık? Bu da umurumda değildi. Yakalanmamalıydık ama onu delice istiyordum. Öfkesinin haşin bir dalga olup beni vurarak içine alması, boğmaya başlaması delice hoşuma gitmişti. Bu çok sağlıksızdı ama öyle keyifliydi ki... Böyle olmaması gerekirdi ama olması için canımı ortaya koyabilecek kadar gözümü karartabilirdim. Çok farklıydı.

Tırnaklarımı ensesine sürterek sapladım, dudaklarımı araladım ve bu teslimiyetimin attığı ilk adımdı. Dudaklarımın arasına ihtirasla inledi, tüm bedenim yoğun bir mermi yağmuru altında kalmış gibi kasıldı. Hisler tenime birer kurşun gibi giriyor, ihtimaller o kurşunların kovanları gibi yere düşüyordu. Sağduyumu kaybetmeme neden olan tek bir öpücüktü. Şimdi sağduyum ayaklarının altında paramparça hâldeydi.

Dilim diline dolandı, parmakları bacaklarımı daha sıkı kavrayıp orada muhtemelen göçükler hâlinde derin izler bıraktı. Çılgına dönmüş iki ateş birbirine karıştığında cehennemi kıskandırırdı. Cehennem köşeye geçip ikimizi izlemeye başlasa muhakkak bizden sızan ateşe karşı koyamaz, sönmeye başlardı.

"Gurur," diye inledim bilinçsizce ve parmaklarını boğazıma yerleştirdiği an, işte tam da o andı. Adı dudaklarımdan döküldüğünde baskınlığı artık tufandı ve o tufan üzerimden geçip beni darmaduman etmeye hazırdı.

Parmak boğumlarının ardında atan damarı, nabzı, yaşamı boynumda hissettim. Parmakları bir mengene gibi boğazımı kavradığında dudaklarım aralandı ve dili içeri girerek damaklarımda, dişlerimde, hislerimde dolandı. Bacaklarımdaki derman tamamen çekildi. Yasak bir duygunun kasıklarımdan aşağı, bacaklarımın arasına ağır ağır akmaya

başladığını hissettim. Doğru değildi ama aynı zamanda hiçbir şekilde de önlenemezdi. Dili ağzımdan çıktığında dudaklarım hafifçe aralandı, kısılan bakışlarım sessizce yüzünde dolaştı ve bana yapacağı her şeye razıymış gibi teslimiyetle önünde dikildim.

"Söyle," diye fısıldadı alnını alnıma bastırırken. "Korkuyor musun yoksa istiyor musun?"

Korku yoktu, onu göğsümün derinliklerine elimi daldırarak arasam da bulamadım.

"İstiyorum," dedim acı çekiyor gibi ama acı çektiğim falan yoktu, çektiğim bir şey varsa bu kesinlikle yoksunluktu. İsteğin bu kadar tırmalayıcı bir his olduğunu, pençelerini ruhuma geçirip beni kazıya kazıya ona mecbur edeceğini o âna dek ben de bilmiyordum.

"Ahlaksızsın," diye alay etti, dilini dudaklarıma değdirip çekti ve bu dokunuş içimde binlerce domino taşını yıkacak güçte bir duygunun yerinden oynamasına neden oldu. Ona muhtaç gözlerle bakmamdan duyduğu tatmin duygusunu benden gizlemeye tenezzül etmeden çenemi parmaklarının arasına alarak sıktı ve dudaklarım büzüldüğünde dudaklarımı ağzının içine alarak sündüre sündüre emdi. Dudaklarımı bırakmadan önce ağzının içine hapsedip çekiştirdi ve uzattı.

Alnı yeniden alnıma yaslandığında, "O yüzüğü yanından ayırmayacaksın. Neymiş? Tekrarla."

"O yüzüğü yanımdan ayırmayacağım," diye fısıldadım, parmakları boğazımı daha sıkı sardı ve dilini ağzımın içine ittiğinde âdeta titredim. Tırnaklarım bilinçsizce tişörtünün üzerinden sırtına saplandı. Onu tırmalamak, çizmek istiyordum; bana yaptığı gibi boğazını kavramak ve nefesini kesmek istiyordum. Deliriyordum.

Hisler tenimden akıp giderken, "Unutma, sana sürekli zikrettirdiğim o şeyi içinden tekrarla. Benim kadınım, benim sevgilim, benim karım. Söyle."

"Senin kadının, senin sevgilin," diye fısıldadım, yutkunduğumda boğazımdan kayıp giden yutkunuşu avucunun içinde hissetmek onu sertleştirdi. Sertliğinin karnıma uyguladığı baskıyı hissettiğimde tırnaklarımı kumaşın üzerinden sırtına daha sert bastırdım. Gözlerinin içine bakıp dudaklarımı büzerek, "Senin karın," diye mırladım ve bununla beraber dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırıp beni delice, ağız sıvılarımız birbirine karışırken tutkuyla öpmeye başladı.

Nihayet beni özgür bırakmak için geri çekildi, gözleri gözlerime saplı hâldeyken, "Güzel," dedi dominant bir sesle. Baskınlığı karşısında aklım karışmış şekilde ona bakakaldım. Parmaklarını boğazımdan çekip çeneme sürterek ilerletti, dudaklarıma bastırdı ve "Yüzüğün nerede, Zeliha?" diye sordu içimi kavuran o tok sesiyle.

Elimi zar zor kaldırıp tişörtümün önüne getirdim. Baskıcı gözleri gözlerimden ayrılmasa da parmaklarımın hareketlerini takip ettiğini biliyordum. Tişörtün içindeki yüzüğü yukarı çıkarıp ona göstermek için havaya kaldırdığımda da gözlerini yüzüğe değdirmek yerine gözlerime saplı tutmaya devam etti.

"Güzel," diye fısıldadı. "Aferin benim yavruma." Başımı aşağı yukarı sallarken nefesim hâlâ çok hızlıydı. "Nefesin düzene girene kadar buradan çıkma," dedikten sonra dudaklarını sertçe alnıma bastırdı, bir süre alnımda bekleyen dudaklarını geri çektiğinde gözlerinde hâlâ o yıkıcı ve anlam veremediğim şekilde beni tahrik eden soğuk ifade vardı. İnanılmaz çekici görünüyordu. Üzerimdeki gölgesini çekerek kapıya yöneldiğinde sırtına bakakaldım.

Kilidi yavaşça çevirdi, ortamdaki sesleri dinledi ve kapıyı aralarken dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

"Tekrarla," dedi ve neyden bahsettiğini biliyormuş gibi alt dudağımı ısırdım. Tek kaşını kaldırıp başını sallayarak sıkı bir emir gönderdiğinde dudaklarıma muzip bir gülümseme yayıldı.

"Kadının, sevgilin," başımı sağ omzuma yatırıp onu baştan aşağı süzdüm, "ve karın."

Dudağının kenarı yukarı büküldü ama bu kısacık bir andı. Gözlerinde beğeni dolu bir ifade parıldarken, "Öğreniyorsun," dedi ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

O gittiğinde kendime gelebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir süre kapalı klozet kapağının üzerine oturup nefesimin düzene girmesi için bekledim. Nabzımın, kalbimin ve düşüncelerimin sesleri birbirine girerek karanlık duyguların içimde bir bir infilak etmesine neden oluyordu. Kaçınılmazdı, kaçamazdın, Gurur ve sana hissettirdikleri seni her zaman sobelerdi.

Lavabodan çıkarken yüzümdeki kızıllığın geçmesi için kendime vakit tanımıştım tanımasına ama o kızıllık bir leke gibi yüzümde asılı kalmıştı, çıkmamıştı. Hızlı adımlarla bahçeye çıkarken yüzümü avucumla yelliyordum. Gurur hiçbir şey olmamış gibi yine mangalın başına dikil-

miş, biraz önce kızını sıkıştırmamış gibi babamın yanında masum masum duruyordu.

Hisler tenimden akıp giderken ona bakıp kaldığımı fark etmemi sağlayan Çolpan'ın dokunuşu oldu. İrkilerek bakışlarımı Çolpan'a çevirmemle, "Adamı gözlerinle yiyorsun," demesi bir oldu. Dudaklarında utangaç ama bir o kadar da imalı bir gülümseme yer alıyordu.

Gözlerimi kaçırıp, "Ne alaka be?" diye homurdandım. Utandığımı fark eden Çolpan kıkırdadı.

Akşamın serinliği karanlıktan önce çöktü. Omuzlarıma attığım bir şalla masada oturuyor, babamın pişirdiği eti çatalın ucuyla eşeliyordum. Askerler karnını bir güzel doyurmuştu, her birinin keyfi yerine gelmişti ve akşamın loş ışığı bahçeye çöktüğünde babam elinde iki büyük yetmişlik, bir de buz kovasıyla masanın başında belirmişti. Kaşlarım hafifçe çatıldı. Babam mangal yaktığı vakitler rakı içmeyi severdi sevmesine ama bugün içmeye karar vermesini garipsemiyorum diyemezdim. Genelde misafirleri varken yapacağı iş değildi ama Muşta ile kafası uymuştu, sanırım o yüzden olsa gerek mangalı rakıyla taçlandırmaya karar vermişti.

Nihan ve Biricik kadehlerin olduğu tepsilerle evin kapısından çıktıklarında doğrulup kalktım. Babam rakı şişesinin kapağını açarken, "Müzeyyen Senar mı seversiniz Zeki Müren mi?" diye sordu ve bu soruyla beraber Eymen elinde plak çalarla evin kapısında belirdi. Küçük bir sehpanın üzerine pikabı yerleştirdiler ve üçlü prizi çekerek pikabı fişe taktılar.

Muşta, Eymen'in getirdiği plakları incelerken babam rakıları dolduruyordu. Gurur, babamın onun için doldurduğu kadehi alıp gözlerini babama çevirerek beklentiyle baktığında babam kaldırdığı kadehi önce Gurur'un kadehine vurdu. Gurur'a dik dik baktıktan sonra yavaşça göz kırptı ve rakıyı kafasına dikti.

Gurur bakışlarını babamdan çekmeden onu izlemeye devam ediyor, sanki rakıyı içmek için babamdan izin bekliyordu. Babam bunu fark ettiğinde bakışları yumuşadı. "İçsene oğlum," dedi ve bu cümle, Gurur'un duraksayarak kadehi dudaklarına götürmesine neden oldu. "Bana alkol ve sigarayla saygı gösterme," dedi babam kadehine yeniden rakı dökerken.

Gurur, "Siz nasıl istiyorsanız," dediğinde babam yine güldü, bakışları Gurur'un yüzünde dolanırken rakısından iki büyük yudum içerek andalyesine oturdu.

"Hadi kızlar, siz içmeyecek misiniz?" diye sordu babam ama dün alkol kotamı fazlasıyla doldurduğum için yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Kızların da benden farkı yoktu.

Önüme ayranımı çekerek, "Biz almayalım," dedim.

"Dün içip eğlendiniz tabii," dedi babam gözlerini kısarak. Sanki öğrenmek istediği bir şey vardı da ortaya yem atıyordu. Eymen yarıya kadar dolu kadehini alıp kalçasını masaya yaslayarak bana imalı imalı bakınca ona sakin ama uyarı dolu bir bakış gönderdim. Konuşursa ölürdü, gerçi konuştuktan sonra Gurur'u da yanında götürebilirdi.

"Sormayın Kahraman abiciğim," dedi Yener yüzünde muzip bir gülümsemeyle. "O kadar eğlendik ki. Ama en çok Gurur eğlendi." Yener omzuyla Gurur'a bir tane geçirdiğinde Gurur kadehi dişine vurunca çatık kaşlarla Yener'e baktı. "Çok eğlenmedin mi lan? Cevap versene."

Gurur, Yener'e dik dik baktı.

Tam o sırada Yaman parmağını Yener'in burnuna vurarak, "Senin içmen yasak prenses," dedi ketum bir sesle. "Kendine dikkat etmek zorundasın, unuttun mu?"

Yener, Yaman'a dik dik bakarken Gurur, "Ya şeyi soracağım, Yener," diyerek Yener'e doğru döndü ve kolunu Yener'in sandalyesinin sırt kısmına yasladı. "Geçen gün denize gittik ya hani, sen bir ara gözden kayboldun. Neredeydin ayıptır sorması?"

Yener bir an bu soruyu algılayamamış gibi tek kaşını kaldırarak Gurur'a baktı, daha sonra ifadesi buz gibi dondu. Gurur yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla bakışlarını bu defa masanın öteki ucunda oturan, kendi hâlinde telefon ekranına bakan Simge'ye çevirdi.

"Yener kaybolmuştu sanırım, Simge de onu yakasından tutup yolu göstermişti, değil mi?"

Babam her şeyden bihaber rakısından bir yudum alırken hiçbir şey anlamadığını, biraz bile şüphe duymadığını belli eden bakışlarını Gurur'un yüzünde dolaştırıyordu.

"Evet, Gurur abi," dedi Simge zehirli oku savurarak. Gurur, ona abi denmesinin şokuyla Simge'ye bakakaldı. "Sen de az önce Zeliha lavabodayken az daha lavaboya dalıyordun da sana söyledim ya üst kattakini kullan diye. Aynı öyle. Yardımsever biriyimdir ben." Gurur, kireç gibi olmuş bir suratla Simge'ye bakakaldı ama Simge durmadı, dirseğini masaya bastırıp başını öne doğru uzattı ve "Hatta hangi yardımımı hatırladım birdenbire biliyor musun?" diye sordu tehditkâr bir sesle. "Gece

eğlenceden sonra denize girmiştik ya hani, Zeliha'nın yüzüğü suda kaybolur diye Zeliha'yı uyardım ben sessizce. Su mücevherleri çeker, dikkat et dedim."

Şimdi kireç gibi olma sırası sadece Gurur'da değil, aynı zamanda bendeydi de.

"Şu geçen bijuteride beğenip aldığım yüzüğü diyor," dedim Gurur'a bakarak ama aslında bu cevap babama verilmiş bir cevaptı.

Gurur, "Haa!" dedi abartıyla ağzını ve gözlerini iri iri açarak. "Bildim bildim, kalpli yüzük. İmitasyon olan."

"Evet evet, o," dedim aynı abartıyla.

Yaman, "Seyircinin gülme sesini sonradan mı yerleştiriyorlar bu sitcoma[1]?" diye sordu kendi kendine.

Babam, "Bu benim kızımı da mı salak yaptı biraz?" diye sordu elindeki kadehle Gurur'u işaret ederek. "İkisi de avanak avanak tepkiler veriyor."

Eymen, "Ablamın imitasyon olduğunu söylediği kalpli yüzüğü," dedi bazı kelimeleri bağırıyor gibi söyleyerek. "Ablam için çok değerliymiş, ondan kaybolmasından korkmuş ablam."

"Eymen kasklarm fiyatları aldı başım gidiyor ablam, kask almak zorunda bıraktırma kendini," dedim şirin şirin gülümseyerek.

Eymen duraksadı, Gurur başını kaldırıp kalçasını masaya yaslayan Eymen'e sevecen bir ifadeyle baktı. "Kaskla beraber lastikleri de yenilemek çok maliyetli olurdu, değil mi biraderim?" diye sordu tatlı tatlı.

Eymen ürpererek önüne dönüp kollarını bedenine sardı ve kendini sıkı sıkı kapatmış hâldeyken elini yavaşça kaldırarak kadehi dudaklarına götürüp uzaklara daldı. Aslında tek bir amacı vardı, o da Gurur ile göz kontağı kurmamaktı. Akıllıca bir seçimdi.

"Çok akıllı çocuk ya, çok efendi," dedi Gurur gülümseyerek.

Muşta ikinci kadehini doldururken Zeki Müren'in plaklarından birini pikaba yerleştirdi. Pikabın iğnesini indirdi ve cızırtılı bir ses eşliğinde şarkının dokunaklı melodisi bahçeye yayılmaya başladı. Babam kadehini kaldırıp, "Bu meret de ya Zeki Müren'le ya da Müzeyyen Abla'yla gidiyor vallahi," dedi ve anneme bakarak gülümsedi. Babam ne zaman içmeye başlasa gözlerinin dokunduğu ilk insan annem olurdu, annemin gözlerine bakınca sanki biraz daha sarhoş olurdu.

---

[1] Durum komedisi.

"Herkes gülüne bakarak kaldırır kadehini," dedi babam rakı kadehini dudaklarına götürürken. Babam bunu söylediği an, Gurur kadehini yavaşça havaya kaldırdı ve gözlerimiz masanın üzerinden birbirine tutundu. Yanaklarıma dolan baskıyı yok sayamadım, boynumdan yukarı fırlayan ateş tüm yüzümü kapladı. Herkes gülüne bakarak kaldırıyordu kadehini.

Muşta'mn Cenan'a baktığını gördüm.

Devran'ın Biricik'e...

Girdap'ın Mehtap'ına...

Vural tabağındaki ete baktığı için Nihan ensesine bir tane patlatıp, "Senin de gülün pirzola herhâlde, ibiş," diye homurdandı öfkeyle.

Vural'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi, Nihan'm ona vurmak için havada duran elini yakalayıp parmak uçlarını öpünce Nihan donup kaldı ve Vural'ın gözlerine bakakaldı. "Benim gözlerim her gün gülümde, bunun havaya kaldırılan kadehle bir ilgisi mi var sanıyorsun?" diye sordu Vural, doğrudan Nihan'ın gözlerinin içine bakarken.

Nihan'ın boynuna dek kızardığını gördüm, kaşlarını çatıp sahteden kızıyormuş gibi baksa da bu sorunun onun içini nasıl erittiğini görüyordum. Parmaklarını hızlıca çekip panikle önündeki örtüyü düzeltti ve bakışlarını etrafta gezdirmeye başladı ama Vural'ın bakışları hâlâ onda asılı duruyordu. Zeki Müren'in billur sesine kulak kesilirken gözlerim yeniden Gurur'daydı. Bir süre sohbet ederek içtiler, yeni bir şişe açıldığında artık hepsi çakırkeyifti.

Bir ara Gurur'un, Muşta'ya sokularak, "İsteyelim mi, isteyelim mi?" diye tutturduğunu gördüm.

Muşta, koluna koala gibi yapışan Gurur'u iteklerken, "Dur lan, acelen ne? Böyle mi olur? Bıraksana lan kolumu!" diye homurdanıyordu.

Babam ne olduğunu kestiremediğinden ikisine dik dik bakıyor, Gurur yeniden, "Ne olursun, bak şu an çok yumuşak görünüyor, kulak memesi kıvamında yumuşadı. Bir daha bu fırsatı elde edemeyebilirim. Gidip çiçek alayım mı?" diye soruyordu.

Babam bir an durup, "Ne istiyor bu enayi?" diye sorunca Gurur yüzünde aptal bir sırıtışla babama baktı ve tam ağzını açıp, "Kızım-" diyordu ki Muşta, Gurur'u ensesinden kavrayarak, "Belasını," dedi. "Bu ibne benden belasını istiyor bu gece."

Zafer, elindeki kadehi kenara bırakarak, "Kahraman abi, iki yüz lirani iki bin liraya dönüştürmemi ister misin?" diye sorunca Muşta iri göz-

lerle Zafer'e baktı ama Zafer'in de kafası kıyak olduğundan Muşta'nın bakışlarının farkına bile varmadı.

Babam tek kaşını kaldırıp, "Nasıl olacakmış o?" diye sordu ve Gurur, "Utanmıyor musun lan kayınpederimi dolandırmaya!" diye bağırarak Zafer'in üzerine yürüdü.

Babam birdenbire cinlenerek, "Nereden senin kayınpederin oluyo'm lan ben?" diye bağırınca Gurur, "Evlencem kızınla, o zaman olcan işte," dedi ve bununla beraber babam birden ayaklanarak Gurur'a doğru yürüyüp, "Ne diyo'n len sen?" diye sordu.

Zafer resetlenmiş gibi yeniden, "Kahraman abi, iki yüz liranı iki bin liraya çevirmek ister misin?" diye sordu.

Muşta bir avucunu Zafer'in ensesine, diğer avucunu Gurur'un ensesine yerleştirdi ve ikisinin de kafalarının içindeki beyni sarsmak ister gibi sallayarak onları hırpaladıktan sonra, "Şişede durduğu gibi durmuyor, bakma sen bunlara," dedi babama.

Gurur ısrarla, "Yo," dedi ensesi Muşta'nın avucunun içindeyken. "Evlencem ben kızıyla. Muşta, n'olur, hadi isteyelim."

Babam hiddetle, "Len senin o dilini avucumun içine alır çeker, boğazına urgan gibi dolarım!" diye celallendi. Muşta iki arada bir derede kalmış gibi bir babama, bir de tavuk götü yemiş gibi bir türlü susmayan Gurur'a baktı.

"Gurur evlilik arifesinde adamsın, kıza evlenme teklifi de ettin. Bunun sözü var, nişanı var, kınası, düğünü, balayı var. Bana on bin lira at, onu beş yüz bin liraya çevirelim," dedi Zafer, ensesi hâlâ Muşta'nın avucundayken bakışlarını Gurur'a çevirerek.

Gurur bir an bu ona çok mantıklı gelmiş gibi duraksadı, önce kaşlarını çatarak gökyüzüne, sonra da Zafer'e baktı ve ensesi hâlâ Muşta'nın avucundayken Zafer'e, "Birader bana en az bir milyon lazım şu an," dedi.

Zafer, "Çözeriz biraderim, o zaman bana yüz bin at sen, ben onu bir buçuk milyon yaparım. Bak böyle de iddialıyım bu konuda ben," dedi ciddiyetle.

Gurur şaşkına dönmüş hâlde, "Ne diyorsun ya? Olur mu o kadar?" diye sordu.

Zafer, "Senin için engin kumar bilgilerimin tamamını masaya koyarım, ayıpsın. Kardeşimsin sen benim lan," dedi.

Gurur, "Çok duygulandırıyorsun beni," dedi ciddiyetle.

"Ensem Muşta'nın avucunda olmasa sarılırdım şu an sana," dedi Zafer. "Öyle içlendim."

Babam ve Muşta yüzlerinde tuhaf bir ifadeyle, ses çıkarmadan ikisini izliyordu.

Babam birdenbire kafasına saksı düşmüş gibi dehşetle, "Evlenme teklifi mi etti?" diye sorunca Gurur yüzünde utangaç bir tebessümle bakıp, "Aniden öyle sorulur mu ya?" diye sordu. Babama. Evet, babama.

Babam elindeki kadehi bir silah gibi Gurur'a doğrultarak, "Sen benim kızıma evlenme teklifi mi ettin lan?" diye bağırınca Gurur, "Ettim ama sor niye ettim?" diye karşılık verdi.

Elimi yüzüme kapatıp bu kâbustan uyanma isteğiyle gözlerimi sıkıca yumdum. Ayça masanın altına eğilmiş bağırmamak için kısık kısık çığlıklar atarak sessizce gülüyor, Çolpan ise Ayça'nın omzunu tutarken dehşet içinde Gurur'a bakıyordu.

"Lan sen benden habersiz kızıma evlenme teklifi mi yaptın?"

"Ama anlaşamıyoruz şu an seninle. Niye ettin diye sormuyorsun, evet, ettim ama niye?"

Ellerimi yüzümden sıyırarak ayırıp, "Gurur," diye fısıldadım.

"Lan benim kızımın yaşı kaç başı kaç?"

"Yirmi üç, bir iki ay sonra da yirmi dört." Gurur bana baktı. "Evrakta sahtecilik yapıp beni kandırmadıysa öyle yani."

Muşta, "Gençler birbirini görmüş, beğenmiş, sev-"

Babam, "Sen ne anlatıyorsun lan?" diye bağırarak bu kez Muşta'ya döndü.

Muşta ellerini hızlıca Zafer ile Gurur'un enselerinden kaldırarak havada salladı. "O anlamda değil. İsteme anlamında değil. Kızı şu an istemiyoruz, öyle değil."

"Ne anlatıyorsun lan sen?" Babam bu kez Muşta'nın üzerine yürüyünce Muşta derin bir nefes alarak.

"Dinler misiniz beni bir saniye?"

"Sayın Bezmenler," diyerek kahkaha attı Ayça kendini tutamayarak.

"Lan benden habersiz kızıma evlenme teklifi ettin de bana hiçbir şey çaktırmadan, abidik gubidik hareketler ederek karşımda çengi gibi kırıtıyo'n mu bir de sen?"

Annem, babamı yakasından tutarak, "Sen bu çocuklar ciddiyse bir yüzük takalım demiyor muydun? Ne bağırıyorsun el kadar çocuğa?" diye bağırınca babamla aynı anda, "El kadar mı?" diye sorduk.

"Ya Kahraman abi, sen rahat ol. Bir kuponla Muğla'nın en iyi düğününü yapacağız kızına diyorum, bak ben diyorum, kefili benim. Üç koç keseceğiz, hatta iki kupon yapar beş deve keseriz gerekirse. İddiayı artırıyorum, düğüne Kobra Murat'ı getireceğim," dedi Zafer parmaklarını birleştirip, elini sallayarak tane tane konuşup oldukça mantıklı bir şeyi babama açıklıyormuş gibi.

Muşta birden geri çekilerek, "Döv ya," dedi usanmış şekilde. "Sen bunları döv ya."

"Bu işin sonunda hastanede yan yana iki ranzada gözlerini açacaklar," dedi Ayça ciddiyetle. "Zafer kupon diyecek, Gurur da Kahraman *daddy* bizi yaktı sen hâlâ kupon diyorsun diyecek. Çok iddialıyım. İzleyelim görelim."

"Ben kızınızı seviyorum, bunu hep de söylüyorum. Hem siz de demediniz misiniz anneme," dedi Gurur ciddiyetle. "Yüzük takalım demişsiniz. Ben sizi bekleyemedim, erken taktım yüzüğü."

"Bene bak çocuk, ibiğini sıkar öldürürüm seni," diyen babamı söylediği şeyi yapmaktan alıkoyan annemin onu ensesinden yakalayıp sıkıca tutmuş olmasıydı.

"Öldür," dedi Gurur, bir anda ciddileşen bakışları babamı duraksattı. "Kızın olmazsa zaten ölürüm, bu çok açık değil mi?"

Babam duraksadı, Gurur'un gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra elindeki kadehi masanın üzerine bırakıp bakışlarını yavaşça bana çevirdi ve "Yüzük mü taktı sana?" diye sordu sakince.

Bu sakinlik, bir fırtınanın başlangıcında esen serin meltem miydi bilmiyordum ama başımı aşağı yukarı salladım. Tişörtümün içindeki yüzüğü dışarı çıkarıp boynumdan aşağı salmdırdım. Babam boynumdaki kolyenin ucunda asılı duran yüzüğe, ardından gözlerimin içine baktı.

Bakışlarını yeniden Gurur'a çevirmeden önce ifadesine çöken sakinliği gördüm. "Benden gizli iş çevirdin demek," dedi Gurur'a, Gurur etkisinde olduğu alkole rağmen bir anlığına başını önüne eğdi. Babam da bunu beklemiyordu, ben de beklemiyordum, sessizce onu izleyen Muşta da beklemiyordu.

Gurur bir çocuk gibi, "Niyetim kötü değildi," dedi.

"Ben senin niyetinin kötü olduğunu düşünsem karşımda canlı durmana, burada nefes almana izin verir miyim?" Babamın ciddi sorusu, Gurur'un yere indirdiği gözlerini tedirginlikle kaldırıp babama çevirmesine neden oldu. Babam kadehi yeniden eline alıp dibinde kalan rakıyı

kafasına diktikten sonra, "Karşımda eğilip bükülecegin şeyler yaptığını düşünüyorsan yapma. Bir şey yapmışsan da karşımda adam gibi dimdik dur, yaptım de," dedi.

Cesur'un abisine baktığını hissettim ama gözlerimi Gurur'dan ayıramadım. Herkes masanın üzerindeki tabakları izliyor, sadece Cesur, ben, Muşta ve babam Gurur'a bakıyorduk.

Gurur, "Ben niyetimi hiç gizlemedim," dediğinde sesindeki ciddiyetten kaçamadım, o ciddiyete bir duvara toslar gibi tosladım. "Kızını seviyorum. Bu dünyadaki hayatımda da öbür âlemdeki hayatımda da kızının eşi olmak istiyorum. Bunu senden hiç saklamadım. O yüzüğü parmağına takarken seni çiğnemedim. Sen sözünü çiğnemeyeceğim ikinci adamsın, birincisi de burada, yanımda," diyerek Muşta'yı işaret etti. "Hatta öyle ki bu adamın sözünü bile çiğnerim ama senin sözünü çiğnemem. Bir babaya nasıl davranılır bilmiyorum ama sevdiğim kızın babasına nasıl davranmam gerek, işte bunu öğreniyorum."

Babam parmaklarının arasında tuttuğu kadehi sıkıca kavrayarak Gurur'un gözlerinin içine bakmaya devam etti. Gurur'un söyleyeceklerinin bitmediğini görüyor gibiydi, ona kendini anlatması için zaman tanıdığını fark ettim.

"Zeliha'yı seviyorum," dedi Gurur bu gerçeğin üstüne basa basa. Eğer babam bunu kanıtlaması için kendi kalbini çıkarıp onun önüne koymasını isteseydi, biliyordum ki Gurur hiç düşünmeden bunu da yapardı. Biraz olsun eli titremezdi. "Tüm ömrüm boyunca beklememi isterse beklerim. Ne okulunu engellerim ne de başka bir şeyini. Tüm kararlarına saygı duyarım onun. Eğer ben hâlâ çok küçüğüm derse, öleceğim güne denk düşse bile büyüdüğünü hissettiği gün gelene dek beklerim. Ben onu bir karara mecbur bırakmıyorum, ben ona onu tüm hayatım boyunca beklediğimi söylüyorum ve bu bekleyiş onu bir mecburiyete asla mahkûm etmeyecek." Gurur avuçlarını masaya bastırıp babamın gözlerinin içine dikkatle baktı. "Ortada bir şeye mahkûm biri varsa, o da benim. Senin kızına mahkûmum. Onu sevmeye, beklemeye, her kararına saygı duymaya ve bir gün bana geleceğini umut etmeye. Ve ben bu mahkûmiyetten çok memnunum."

Babamın gözlerinin içine daha büyük bir dikkatle baktı.

"Şimdi beni dövecek misin? Döv. Hiç değilse bu kez sevdiğim bir babadan dayak yerim. Korktuğum bir babadan değil."

Babamın sertçe yutkunduğunu gördüm. Bu, yirmi üç yıllık hayatımda Kahraman Özdağ'ın duydukları karşısında sertçe yutkunduğunu gördüğüm ilk andı.

Gurur başka hiçbir şey söylemedi. Babam da konuşmadı, sustu, sadece kendini ona tüm çıplaklığıyla açan o adamın gözlerinin içine baktı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken ne görüyorlardı bilmiyordum, bilmek ister miydim bundan da emin değildim. Kalbimin kütlesinin arttığını, göğsümü aşağı çekiştirdiğini hissettiğim bir andı. Mutluluğu bir kenara koyacak olursam eğer, söyledikleri bana huzur verdiği kadar canımı da yakmıştı.

Babam kadehini masanın üzerinde sürükleyerek Gurur'a doğru uzattı ve "Doldur," dedi sadece.

Gurur gözlerini babamdan çekmeden başını aşağı yukarı salladı ve şişeyi alıp babamın kadehini doldurdu. Babam rakıyı suyla çözmeden tek dikişte içtikten sonra, "Yürüyelim," diyerek çenesiyle bahçeyi işaret etti.

Gurur bunu ikiletmedi, tekrar başını aşağı yukarı salladı ve birlikte masadan ayrılarak bahçede yürümeye başladılar. Onlar masadan uzaklaşırken geride koca bir sessizlik kalmıştı. Elimi kalbime yaslayıp kalp atışlarımı durdurmak için avucumu göğsüme bastırmak istiyordum. Belki o zaman kalp atışlarım bir nebze olsun yavaşlardı.

Ayça, "Sanırım ona ilk kez sarılasım geldi," diye mırıldandı iç çekerek. Omzunun üzerinden bana baktı. "Doğru erkek seçimi diye buna derim, balısı."

Yener, "Az önce bildiğin nikâh tarihinizi aldı," dedi gülümseyerek, ardından göz ucuyla Gurur'a baktı. Epey ilerlemişlerdi. Dudaklarındaki gülümseme büyüdü. "Aslanım benim, içti sütünü, döktü içini."

Zafer, "Bak bunun nişanı var, kınası var, Zeliha," diyerek bu kez hedefini bana çevirdiğinde ona aldırış etmeden babam ve Gurur'u izlemeye devam ettim.

Yaman kadehimi yavaşça havaya kaldırırken, "Dino," dedi sırtını sandalyesine yaslayarak. Ona baktım. "Lirik horlamalarınla hipnotize ettiğin bir yüzbaşı için kaldırıyorum kadehimi."

"Sen dua et de bir gün birinin lirik horlaması yüzünden bu duruma düşme derdim ama bu aralar dualarım bir bir kabul olduğundan göklere sesleniyorum, tez zamanda yaşa canım benim," diyerek ayran bardağımı havaya kaldırdım.

Yaman bana dik dik baktı.

Gözlerimi yeniden Gurur'a çevirdim ama Gurur da babam da en son gördüğüm yerde değillerdi.

GURUR MERT ÇALIKLI

Günün doğmasına saatler vardı ve karanlık, uzun yıllar içimde hapsettiğim zifirî bir gölge olmaktan çıkıp etrafımı bu kez bana huzuru aşılayarak sarmıştı. Bahçe kapısını açıp çıkmam için kapıyı aralayarak bana baktığında karşımdaki adama duyduğum saygıyı göstermeye çalışmanın başka bir yolunu arıyordum. Ona saygısızlık ettiğimi düşünsün istemiyordum. Bu bana zulmederdi.

Kapıdan çıkıp omzumun üzerinden ona baktım. Demir kapıyı çekti ve başıyla sokağı işaret ederek önümde yürümeye başladı. Elimi cebime sokup derin bir nefes aldığımda gecenin serinliği ciğerlerime doldu. Kafamı toparlamaya çalıştım, alkol hızla damarlarımda ilerliyordu. Yanlış bir şey söylemek istemiyordum. Kendimi en yalın hâliyle ifade ederken duyduğum saygının büyüklüğünü de ona sürekli olarak sunmak istiyordum.

Gökyüzüne baktım. Yıldızlar beyaz alev kıvılcımları gibi parlıyorlardı. Belki de beyaz köz parçalarıydılar. Gözlerimi indirip Kahraman Özdağ'm sırtına baktım. Ellerini cebine sokmuş, sessizce yürüyor, tek kelime etmiyordu. Bu sessizliğin içinde birlikte kaybolmakta sorun görmüyordum ama küfredecek de olsa hakaret edecek de olsa beni yere serecek de olsa konuşsun istiyordum.

Ara bir sokağa girdik. Sokak lambasının turuncu ışığı dar sokağın bozuk, girintili çıkıntılı kaldırımının üzerinde bir ceset gibi serilmiş yatıyordu. Kahraman Özdağ'ın gölgesi ışığın üzerine devrildi, o gölgeye bakarken düşünceler kafamın içinde büyümeye devam etti.

Sağımda yıkık, harabe bir ev, solumda da ağaçlar vardı. Gözlerimi yeniden Kahraman Özdağ'm sırtına çevirdim. Zeliha'yı bu sırta alıp gezdirdiği elbette olmuş olmalıydı. Benim babam, benim sırtımda bir şeyleri kırıyorken onun babası onu sırtına alıp gezdirmişti. Onun adına sevindiğimi hissettim. Güzel bir çocukluk geçirmişti ve o çocukluğun mimarı önümde bana yol veren bir pusula gibi ilerliyordu. Beni büyüten o olmasa da yetiştiren o olsun, ileride onun gibi bir baba olabileyim istiyordum.

"Babanla aran her zaman kötü müydü?"

Soruyu sorarken kendisiyle bir savaş içinde olduğunu hissettim. İnsanları okumak konusunda iyiydim. Bu soruyu sormadan önce kendisiyle birçok defa istişare etmiş olmalıydı. Bu sorunun bende yaratacağı tahribatı düşünüp belki de bu soruyu çok kez rafa kaldırmıştı ama artık ne o bu soruyu sormaktan kaçabilirdi ne de ben bu soruyu cevapsız bırakabilirdim.

"Beni eleyip beleyip bir düşmanın kollarına verdiler," dediğimde yüzünü göremedim ama omuzlarının hareketini izleme şansım oldu.

Bir nefes aldı, o nefes içine yayılırken omuzları önce kabardı, sonra düştü. Ben de çocukluğumun içinden adamlığıma böyle düşmüştüm. Bir nefes süresi. Büyümek zorunda kalmıştım ve bu bir nefes alışveriş süresine sığmıştı. Çocuk olmak nedir bilmiyordum çünkü bir evin içinde önce apalamış, sonra yürümeyi öğrenemeden o evin içinden koşarak kaçmak zorunda kalmıştım.

"Sana baktığımda bir yanının eksik olduğunu hep gördüm," dedi, "eksikliğini ne kadar örtmek istersen, o kadar çok ortaya dökersin. Bunu unutma."

"Bu durum sizi huzursuz mu ediyor?"

Zeliha'nın babası önümde yürümeye devam ederken bana bakmadan, "Neden beni rahatsız etsin ki?" diye sordu.

"Eksik yanlarım yüzünden onu da güzel olan şeylerden mahrum ederim diye korkmuyor musunuz? Mahrum bırakıldığım ne varsa, onu da mahrum ederim diye endişe duyuyor musunuz?"

Bu soruyu sormak benim için çok zordu.

Alacağım cevaptan da korkuyordum üstelik.

Ama bilmek istiyordum.

"Senin ona verdiklerini görüyorum," dedi sessizce, önümde yürümeye devam etti. Ben de pusulamı takip ettim.

Konuşmadım çünkü söyleyecek başka şeyleri de olduğunu biliyordum.

"Sana verilmeyeni başkasına vermeye çalışmak zor olmuyor mu?" diye sordu, bu soruyu sorarken de kendisiyle kanlı bıçaklı olduğunu hissedebildim.

Benimle konuşmak, ona bir yetimle konuşmak gibi mi hissettiriyordu? Öyle miydim? Bilmiyordum.

"Zor olmuyor, bu beni mutlu ediyor. Ona yetmek istiyorum. Onun için her şeyi yaparım."

Kahraman Özdağ'm adımları yavaşladı ama ona yetişmek için uğraşmadım, bilerek arkasında kaldım, önümde yürümesini ve bana ışık tutmasını, bana yön buldurmasını istedim.

"Seni ilk tanıdığımda kızımda bir tahribat bırakma ihtimalini düşündüm ve korktum," dediğinde bu itiraf canımı acıtsa da bana gerçeği sunduğundan olsa gerek ona minnet duydum.

"Ben de bundan hep korktum," diye cevap verdim ama söylediğim şeyi duymazlıktan geldi.

"Yine de kızım için canını hiçe sayacak biri olduğunu da bildim. Seni tanıdıkça bildiğim şeyin bildiğimden de fazlası olduğunu gördüm. Sende göremediğim, görmemek için direndiğim ne varsa önüme koydun. Ben buradayım, beni gör diyor gibi bir hâlin vardı. Başı hiç okşanmamış bir çocuğun başını avucuma itip durduğunu hissettirdin bana. Bazen boğazına sarmak istediğim ellerimi, yalan söyleyemem, bazen de başının üzerine koyasım geliyor."

Söyledikleri birer mermiydi, beni değil, geçmişimi delip geçiyordu ve orada hâlâ korkarak titreyen, karanlıktan çıkıp gelecek canavarın yolunu gözleyen o çocuğu koruyordu; o çocuğun korkarak baktığı karanlığı vuruyor, karanlığı delip o deliklerden dışarı ışığı sızdırıyordu.

O çocuk, zihnimin içinde ağır yaralı, son nefesine çok yakın bir durumda ama bir türlü ölemiyorken, *"Senin de başını okşamak isteyen bir baba varmış,"* diye fısıldadı sanki. O sesi duymazlıktan gelemedim; yıllardır sesini duymamak için her şeyi yaptığım o çocukla uzun zaman sonra yeniden göz göze geldim.

"Acaba eksikliğini duyduğu şeyler onun bir tarafını tahta kurusu gibi yemiş midir, bitirmiş midir diye düşündüm. Ama sonra gördüm. Sen, senden esirgenen ne varsa fazlasını kızıma vermek için uğraşan, yaşı büyük ama kalbi hâlâ büyümemiş bir çocuksun." Kahraman Özdağ durup omzunun üzerinden bana baktığında sokak lambasının ışığı kırıldı. Yüzünü bana döndüğünde çehresinde karanlık, sırtında ışık vardı. Ona uzun uzun baktım, o da bana uzun uzun baktı ve dedi ki: "Keşke benim oğlum olsaydın."

Boğazıma bıçak yaslanmış da bu bıçak beni öldürmek için değil, elimde tutup kendi göğsüme yasladığım silahı bırakmam için dayanmış gibi hissettim.

"Baban hangi delikte bilmiyorum. Sağ mı, çürüdü mü bunu bilmiyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama şunu biliyorum. Benim

oğlum olman için hâlâ geç değil." Tüm bedenini bana doğru çevirdi. "Yani," dedi. "Ben nefes aldığım müddetçe ve sen kızımın yüzüne o gülümsemeyi çizdiğin sürece yetim değilsin."

Eğer onun karşısında zayıf bir piç kurusu gibi görünmeyeceğimi bilseydim, ona doğru atılır, elini tutar, alnımı o ele yaslar, belki o çocuğu bu gece özgür bırakır ve otuz üç yaşında değil, kızının da bana hissettirdiği gibi üç yaşında olur ve ağlardım.

Bana doğru bir adım attı.

"Hâlâ tasvip etmiyorum karşıma geçip kızına teklif edeceğim, yüzüğü parmağına takacağım dememiş olmanı. Hâlâ kızıyorum sana. Eşeği sudan getiresiye kadar da dövesim var seni lan," dedi parmağını öne doğru sallayarak. Durdu, parmağı da durdu. "Ama başını da okşamak istiyorum."

"Vur," dedim. "Eşek sudan gelinceye kadar döv beni." Ona doğru bir adım attım. "Sonra hâlâ istiyorsan başımı da okşarsın. Olmaz mı?"

"Eşek herif," dedi Kahraman baba. Hiç beklemediğim anda enseme koyduğu avucundan derime akan o şefkati hissettim. Bu yabancıydı ama otuz üç yıldır da hissedilmeyi bekleyen, hasret kalınandı. Beni kendine çekip avucunu enseme basarken, "Bir daha bir babanın karşısında nasıl davranılır bilmediğini söyleme bana. Bırak bunu sana öğreteyim," dedi.

Ağzımdan kayıp gittiğine şaşırdığım o kelime, "Lütfen," oldu.

Lütfen öğret.

Senin arkandan yürümek istiyorum.

Bana nasıl bir evlat olunur, nasıl bir baba olunur öğret.

Sadece lütfen desem de o tek kelimenin içinde tüm bu seslenişler, yalvarışlar, yakarışlar vardı.

Ensemde duran eli saçlarıma gitti. Başımın üzerinde onun büyük avucunu hissettiğimde karşısında bir yetişkin değil, bir çocuktum.

Başımı okşadı, iki metreden uzun bir adamın başını karşısında bacağından kısa bir çocuk varmış gibi okşadı.

Sonra bana, bir babanın oğluna sarıldığı gibi sarıldı.

Bir baba oğluna nasıl sarılır elbette bilmiyordum ama Kahraman Özdağ, bana babam gibi sarıldı.

Otuz üç yaşında bir adama, bir baba nasıl sarılır öğretti.

Bir baba gibi sert, bir baba gibi otoritesini göstererek, bir baba gibi net ve şefkatle konuştu. "Kendini evimin kapısının dışında durmuş içeriyi izleyen bir yabancı gibi hissetme artık. Sen o evin sofrasındaki beşinci tabağın sahibisin."

ZELİHA ÖZDAĞ

O gece sofra toplandı, erkekler evlerine döndü, ışıklar kapandı ama gurur ve babam eve dönmedi. Karanlık bahçede elimde bir fincan kahve, sevdiğim yazarın yeni çıkardığı kitabıyla çardağa geçmiş, bağdaş kurarak oturup kitabımı okumuştum. Işıklı gözlüklerim olmasaydı çardaktaki varlığım kimse tarafından fark edilmezdi. Çardak o gece çok serindi, Gurur'un parmağıma taktığı yüzük de artık boynumda değil, parmağımdaydı.

Nedense huzursuz değildim, onların eve dönmemiş olması içime tedirginlik değil, bir sebepten huzur ekmişti. Sanki Gurur'un ihtiyaç duyduğu bir şey babam tarafından ona veriliyormuş gibi hissetmiştim. Belki biraz fırça, biraz hakaret duyardı ama babamı tanırdım, eninde sonunda Gurur'u kalbine basacak, yaralarını saracaktı. O yaraları kendi bile açsa sarardı. Çünkü benim babam böyle bir adamdı.

Çardakta uykuya daldığımı hatırlıyorum. Biri üzerime pelüş bir battaniye örttüğünde gözlerimi açamadım ama parmaklarının saçlarımda dolandığım hissettim. Kitabımın kapağını kapatıp yanıma bıraktı ve gözümden gözlüğümü aldı, sonra da kahve bardağımı alarak oradan ayrıldı. Ya Eymen ya da annemdi.

Şafakta uyandığımda yanımda uzanan bedene şaşkınlıkla baktım. Çolpan hemen yanımda uzanıyor, kollarının arasında Bora'yı tutuyordu ve Bora da güvende hissettiğini belli edercesine Çolpan'a sokulmuş, onun tişörtünün kumaşını sıkıca avucunun içine hapsetmişti. Üzerimdeki pelüş battaniyeyi ikisinin üzerine örtüp doğrularak kalktım, tam o sırada ileride, ağacın altında Adnan'ı gördüm. Sessizce sigara içiyor, hâlâ karanlık sayılabilecek kadar loş görünen çardağa doğru bakıyordu.

Kitabımı göğsüme basarak Adnan'a doğru ilerledim. Beni fark ettiği an sigarasını söndürüp köşedeki demir çöp kovasının içine attı ve "Günaydın, Zeliş," dedi.

Derin bir sessizliğin çöktüğü bahçede tek başına ne yaptığını sormak istedim ama sonra soruyu rafa kaldırıp, "Günaydın," dedim. "Bora için endişelenme. Keyfi yerinde görünüyor."

"Görüldüm sanırım," dedi Adnan, çekingen bakışları yeniden çardağa doğru kaydı. "Bora'nın sesini duyduğumu düşünüp kalktım, endişeyle doldum." Bir müddet sustu. "Sonra dışarı çıktığımda Bora'yı onunla görünce endişelerim silindi."

"Çolpan'ı seviyor."

"Onu güvenli bölgesi ilan etmiş gibi," dedi Adnan. "Onu sadece Yener ile uyurken görmüştüm. Bir kadının kollarında uyuduğunu ilk görüşüm."

"Çolpan'ın iyileştiren ve huzur veren bir tarafı vardır."

Adnan gözleri hâlâ çardaktayken, "Öyle," dedi, sonra birden pot kırmış gibi duraksayarak bana bakıp, "Yani sen öyle diyorsan öyledir, eminim," diye düzeltti cümlesini. Tatlı bir telaş koca cüssesini sarmış gibi duruyordu, ona daha dikkatli baktığımda elini koyacak bir yer dahi bulamadığını fark ettim. Ellerini hızlıca eşofmanının ceplerine sokup gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Şebboy meselesini ne yaptın?"

Bir an sorduğum soruyu anlayamamış gibi kaşlarını çattı ve "Şebboy mu?" diye sordu.

"Çolpan'dan hâlâ özür dilemediğini söyleme bana."

Soğuk bir rüzgâr saçlarımın arasından esip gittiğinde Adnan boynunu üzerindeki ceketin yakalarına gizleyerek, "O zamandan beri görüşme şansımız olmamıştı," dedi. "Üstelik ona rahatsızlık vermek de istemem."

"Şebboylar ona rahatsızlık vermez, ona kendini mutlu hissettirirdi."

Adnan tekrar duraksadı. "Öyle mi?"

"Evet. Çünkü Çolpan şebboyları çok sever."

Adnan başını aşağı yukarı salladı ama bu konu hakkında yorum yapmadı. Gözlerini yeniden çardağa çevirip, "Üşümezler, değil mi?" diye sordu sessizce.

"Bora'nın üşümesinden korkuyorsan, Çolpan onu öyle sıkı sarmış ki üşümesinin imkânı yok."

"Peki ya o?" Adnan bu soruyu sorarken dalgındı, koyu renk gözlerini bana çevirdi. "O üşümez mi?"

"Üzerlerini battaniyeyle örttüm ama," dedim yumuşak bir sesle. "Gidip bir kontrol etmek istersen sen bilirsin."

"Uyuyan bir kadının yanına yaklaşmayı doğru bulmuyorum," dedi telaşla, bu beni neredeyse yüksek sesle güldürecekti ama tek yaptığım ona anlayışla bakıp tebessüm etmek oldu. Ruhu inceydi, bedeninin bü-

yüklüğü sizi yanıltabilirdi ama aslında o da tıpkı Gurur gibi bir çocuğun yüreğine sahipti.

"Çok centilmensin."

"Sanıyorum düşündüğün kadar centilmen değilim. Yoksa kendi yarattığım evhamlı düşüncelere yenik düşüp ona çiçek almazlık etmezdim. Oysa hak ettiği bir demet şebboydan fazlası çünkü benim dünyamı kollarının arasında tutuyor, benim dünyama kendini güvende hissettiriyor ve bunu yaparken hiçbir şey beklemiyor." Adnan'ın kendini bu kadar açık ifade etmesine şaşırsam da onu, tüm dikkatimi vererek yüzümde nötr bir ifadeyle dinlemeye devam ettim. "Ona büyük bir teşekkür borçluyum ve büyük bir özür. Eşeklik ettim. Dilemem gereken özür sayısı çoğalıyor, etmem gereken teşekkür sayısı çoğalıyor. Gitgide çoğalıyor. Her şey gitgide çoğalıyor." Son cümlesi ikimizin de sessizce birbirimize bakmasına neden oldu.

Gitgide çoğalan şeyin ne olduğunu sormak istesem de bunu yapmadım, onu yeniden kabuğunun içine saklanmak zorunda bırakmak istemiyordum.

Sorularımla onu yıpratmak yerine, "Dünyan onun kollarında güvende," diye fısıldadım. "Gidip sen de biraz uyumalısın."

"Teşekkür ederim."

Gülümseyerek onun yanından ayrılıp eve doğru ilerledim. Tam kapıyı açıp içeri girecekken bahçenin demir kapısının açılırken çıkardığı gıcırtıyı duydum. Kapıyı açtım, yavaşça içeri girip aralık kapıdan dışarı doğru baktım. Babam bahçe kapısını açıp Gurur'a geçmesi için alan yarattı ve Gurur içeri girdi. Dudaklarıma yeni bir tebessüm çizildi.

Güneş altın yaldızlar gibi parıldayarak saçlarıma tutunuyor, saçlarımı olduğundan çok daha açık bir renkmiş gibi gösteriyordu. Hasır şapkamı yüzüme doğru indirip güneşin gözlerimi acıtan ışıklarından korunmaya çalıştım. Omzumdaki büyük çantanın içinde Gurur'un yedek tişörtü, benim yedek kıyafetlerim, güneş kremi ve makyaj malzemelerimin olduğu küçük bir makyaj çantası vardı.

Azmak Nehri'nin üzerinde ilerleyerek nehrin denize karıştığı sularda dolaşan tekneye binmek için geldiğimiz saat, aslında normalden daha erkendi ama Ayça sudan korktuğu için bir şeyler yemiş, sonra sakinleş-

tirici içmişti ve biz de onu beklemiştik. Tekne suya açıldığında Gurur ile diz dize oturuyorduk.

"Babamla ne konuştuğunuzu söylememek konusunda ısrarcı mısın, koca dana?"

Elini oturduğum yerin sırt kısmına koyup yüzünü bana çevirdi ama gözleri bana dokunmadı. Gölü izlerken, "Sen de amma meraklısın," dedi beni daha da meraka sürüklemek istiyor gibi.

Üzerimdeki boyundan bağlamalı pembe elbisenin kumaşıyla oynarken çatık kaşlarla ona baktım ama dudaklarında bir tebessüm oluşmasına rağmen bana bakmadı. Gözlerini bana değdirmese de tüm ifadelerimi görebiliyor olmalıydı. Bundan keyif duyuyordu.

"Gebertmedi mi yani seni?"

"Gebertti, çantandan fondötenini çalıp yüzümdeki morlukları kapattım ağlama diye."

"Maskara falan da sürseydin elin değmişken," dediğimde gözlerini indirip yüzüme baktı.

"Maskaran olduk hepten," diye homurdandı. Gözleri elbisenin kumaşında dolaşan elime kaydı. Parmağımdaki yüzüğü görünce dudaklarına sinsi bir tebessüm yerleşti. "Ne o? Parmaklarımı yine ağzının içine sokmamdan korkup mu taktın?"

"Köpek," diye homurdandım.

"Köpeğinim, doğru."

"Suya girecek misiniz?" diye soran kişi Devran'dı. Üzerindeki tişörtü sıyırarak çıkarırken gözlerini bize doğru çevirmiş, Biricik de elindeki havluyu Devran'ın bedeninin etrafına perde gibi gerip etrafa kötü bakışlar atmaya başlamıştı. Devran duraksayarak Biricik'e bakıp, "Şu an beni örttüğünü sanıyorsan eğer tıfıl, örttüğün şey belimin altı ve altımda zaten şort var. Ben senin için oldukça yüksekteyim," dedi.

Biricik, "Ailedeki tüm kefencilere bir telefon etmem gerekecek galiba," diye söylendi. "Ne diye şov yapar gibi sıyırıyorsun ki tişörtünü?"

Devran duraksayıp, "Ne şovu ulan?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Yapacaksan bana yap şovunu."

"Sana her an şov yapıyorum zaten, senin canın şov istiyor bence. Şimdi mi yapayım?" Devran birden Biricik'e doğru dönüp büyük ellerini kızın ince belinin kenarlarına yerleştirdi ve Biricik'i kendine doğru çekti. Bedenleri birbirine yaslandığında yüzümü buruşturarak Gurur'a

baktım. Bizim dışımızda oynaşan birilerini görmek iğrençti. Yaman ayısını anlamaya başlamıştım.

Biricik ve Devran gülüşüyorlardı ama kafamı çevirip onlara bakmadım bile. Tekne nehrin kenarında durduğunda iskeleye ilerledik. İlk fark ettiğim bugün nehrin oldukça boş olduğuydu. Bizim grubumuzu ve iki yabancı çifti saymazsak hiç kimse yoktu. Hafta sonları kalabalık olan nehir, hafta içi oldukça ıssız oluyordu ve bunun işimize geldiğini söyleyebilirdim.

Nehrin hemen dibindeki restoranlardan birine geçip oturduk. Çocukları annemle bırakmıştık ama Muşta restorana geçtiğimiz an Dide'yi aramış, konuşmuştu. Cenan bu durum karşısında durgunlaşmıştı, bu fark edilmeyecek bir durum değildi; muhtemelen bunca zaman ayrı kalmalarının Muşta'nm üzerinde yarattığı o telafi etme çabasını görüyordu ve bu ona büyük bir acı veriyordu.

Yüzüğümle oynayarak nehri izlerken Destan kartlarını yenilediği polaroid makinesini boynuna asmış, etrafı fotoğraflıyordu. Birkaç kez patlayan flaşın ışıklarını üzerimde hissettiğimde benim fotoğrafımı çektiğini fark edip ona gülümsemiştim. Gurur kulağıma doğru eğildiğinde dudakları kulağıma sürtündü, tenimden bir elektrik akımı geçip gitti ve flaş bir kez daha patladı. Dudakları kulağıma temas ederken çekilen fotoğrafımızı merak ettim ama dikkatimin dağıldığı bir gerçekti, nefesi kulak boşluğuma akarken ayak parmaklarımın içeri büküldüğünü hissettim.

"Suya girelim mi?" diye sordu yavaşça. Bir bulut kafilesi güneşin önüne geçerek ışığını söndürdüğünde akşam olmuş gibi göründü.

"Olur," diye mırıldandım. Elimi tutup beni masadan kaldırdığı sırada kimsenin bakışları bize dokunmadı. Herkes yoğun bir şekilde sohbete dalmış, bazıları da sipariş vermek için garsona odaklanmıştı.

El ele restoranların sıralandığı kıyıdan uzaklaştık. İskeleyi de geride bırakarak sazlıkların arasında yürümeye devam ettik. Güneş hâlâ bulutların arkasında gizleniyordu ama yakıcılığını hissedebiliyordum. İki ağacın arasında durup tişörtünü yukarı sıyırdığında beli yukarı doğru gerildi ve karnındaki sert kas kütlesi daha da belirginleşti. Tişörtü kenara fırlatıp kumral saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi. Teni bronzlaşmıştı, hafif bir ter tabakasıyla elmas gibi parlıyordu. Bakışlarımın derinleştiğini fark ettiğinde gözleri gözlerime tutundu. O donuk, ne hissettiğini göstermeyen bakışlarının nabzımı alev gibi yaktığını hissettim.

"Çıkar elbiseni," dediğinde kalbimin vuruşları zalimleşti.

Kollarımı yavaşça kaldırıp ellerimi, elbisemin boynumda bağlı iplerine götürdüm. Bakışları gözlerimdeydi ama öyle bir bakıyordu ki gözlerime bakarken sanki tüm vücudumu tavaf ediyordu. İpleri çözdüğüm an kumaş öne doğru döküldü ve pembe bikinimin üst kısmı gözler önüne serildi. Bana doğru bir adım atınca kalbim kasıldı ama hareketsiz kaldım. Parmaklarını omuzlarımdan aşağı hareket ettirerek elbisemi aşağı sıyırdı. Karşısında önünde gümüş rengi demirden bir kalp olan bikini üstüyle duruyordum. Büyük ellerini daha da aşağı götürdüğünde elbise kalçalarımdan kaydı ve şimdi karşısında bikinilerimle duruyordum.

Gözleri gözlerimden ayrıldı ve bedenime indi. Parmağını göğüslerimin alt kısmındaki demirden kalbe dokundurup, "Kalpleri seviyorsun," diye mırıldandı. Kalbimin kabararak derimi gerdiğine yemin edebilirdim, bunu gördüğüne de emindim.

Elimi yavaşça kaldırıp parmağımdaki yüzüğü gösterirken gözlerinin içine bakarak, "Sevdiğimi iyi biliyorsun," diye fısıldadım.

Kalp kesim yüzüğüme, ardından gözlerimin içine baktı ve parmakları kalp figüründen aşağı kayarak karnıma temas etti. Nefesimin hızlanmamasını dilesem de imkânsızdı, dokunduğu an göğsüm körük gibi kabardı ve bu onu eğlendirdi.

Parmakları göbek deliğimin üzerinde dolaşırken, "Nefesin neden hızlandı?" diye sordu yavaşça.

Gözlerim dudaklarına dokundu, dudaklarının kavisinde dolaşıp yeniden gözlerine tırmandı. "Hızlanmadı," diye yalan söyledim.

"Memelerinin nasıl öne doğru kabardığını, sonra geri söndüğünü ve tekrar ağzıma girmek ister gibi öne geldiklerini görebiliyorum, bebeğim," dediğinde söylediği şey bir şekilde kasıklarımda bir kasırgaya neden oldu. Bana öyle dikkatli gözlerle bakarken ve duygularını gizlemek konusundaki ustalığını gözlerimin önüne sererken böyle konuşması aklımı oynatıyordu.

"Suya girmeyecek miydik?" diye sordum hissettiğim paniği örtbas etme arzusuyla.

"Suya girmeyi ne kadar istediğimi tahmin edemezsin," diye karşılık verdi gözleri gözlerime kanca gibi geçmiş hâldeyken.

Bakışlarım dudaklarına kaymasın diye kendimle savaşırken, "Neden girmiyorsun o zaman?" diye sordum.

"Girmem için yalvardığında belki," demesiyle gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapmadım, açtığı savaşın ortasında pasif kalmaktansa ona saldırmayı tercih ettim.

"Ya da girmek için yalvaran sen olursun, bilemiyorum," diye fısıldadım.

Başını sol omzuna yatırıp gözlerini gözlerimden aşağıya, dudaklarıma indirdi. Dudaklarıma bakarken, "O ağzını çok iyi kullanıyorsun," dedi ve iması tüm bedenimin ateş gibi yanmasına neden oldu.

"En iyi sen bilirsin," diye fısıldadıktan sonra ayaklarıma düşen elbisemin içinden yavaşça çıkıp iki ağacın arasından geçerek ağaçların ortasındaki oyuğa ilerledim; oyuk suyla birleşiyordu. Suya doğru bir adım attığımda soğukluğu beni titretti. Ürpererek omzumun üzerinden Gurur'a baktım. "Soğuk."

"Suyu ısıtacağıma şüphen olmasın. O yüzden gir," dedi çenesiyle suyu işaret ederek.

Aşağı doğru biraz daha kaydığımda su dizlerime kadar vurdu. Titreyerek Gurur'a baktım. Bir elini ağacın gövdesine bastırınca pazusu genişledi, pazusundaki kablo kalınlığındaki damarın kanla çarptığını gördüm. Elimi bilinçsizce havaya kaldırıp karnına koydum, ardından parmaklarımı sert karnında kaydırıp belirgin kasık çizgisine dokundum. Bu beklemediği bir şeydi ama yine de yüzünde mimik oynamadı. Sadece gözleri vardı. Ateş hattı olan gözleri. Zalimlikle ve içimi çalkalayan hislerle bakan gözleri...

Parmağımı kasık çizgisinden uzaklaştırıp yavaşça suyun içine doğru süzüldüm, titreyen çenemle ona baktım ve o da beni çok bekletmeden suya girdi. Suyun içinde bana doğru kaydığında etrafında oluşan dalga bedenime çarptı. Dişlerim birbirine vurur hâlde ona sokulup sıcak göğsüne dokundum. O benim aksime suyun soğukluğundan etkilenmemiş gibi görünüyordu. Parmaklarımı göğsüne bastırarak kafamı kaldırıp ona baktığımda bacaklarım bacaklarına bir yılan gibi dolandı.

"Üşüyor musun?"

Sorduğu soruya karşılık dudaklarına bakarak, "Buz gibi ama sen hâlâ ateş gibi sıcaksın. Nasıl oluyor bu?" diye sordum.

"Ben buna *sen etkisi* diyorum," dediğinde gözlerimiz birleşti. Kafası benim kafamdan daha yüksekte olduğundan sadece gözlerini indirerek bana bakıyordu. "Sen etrafımdayken güneşin yörüngesinde olmuyorum, güneşin ta kendisi oluyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle, hissetmiyor musun?" Yüzünü yüzüme yaklaştırınca suyun içine batacağımı hissettim. Dudaklarımız birbirine temas etmedi ama öyle yakın durdular ki sanki temas ediyorlarmış gibi hissettim.

"Böyle mi duracağız?" diye sorduğumda dudaklarıma doğru konuşarak, "Farklı bir şey mi yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Ellerimi bedeninden çekip yavaşça geriye doğru süzüldüm. Suyun içinde bir çizgi çeken bedenimin yarattığı küçük dalgaya baktı, ardından kollarını suyun içinde kürek gibi kullanarak bana doğru süzüldü. Ben geriye doğru yüzerken o, gözlerini benden çekmeden üzerime doğru yüzdü.

"Suyu ısıtacağını söylemiştin ama su hâlâ buz gibi," diyerek ayaklarını suyun içinde oynatıp tabanımla göğsüne dokundum.

Gözlerini kıstığını gördüm, tabanımı göğsüne bastırarak kendimi daha da geriye iterek ondan uzaklaştığımda beklemediğim bir anda ayak bileğimi tutup beni suyun içinde kendine doğru çekti. Bacaklarım iki yana ayrıldı ve onun göğsünü tam bacak aramda hissettiğimde duraksadım. Bir elini dizimin iç kısmında gezdirdi, diğer elini kalçama yerleştirdi ve doğrulmama izin vermedi. Parmaklarını usulca kalçamdan kaydırıp suyun altından belime yerleştirdi. Doğrulmamla göğüslerim boynuna yapıştı, bacaklarımı beline sardım. Sıcak nefesi soğuk suyun ıslattığı göğsüme döküldüğünde tüm bileşenlerimin patlayarak etrafa saçılacağını ve dağılacağımı düşündüm.

"Oyun mu istiyorsun?" diye sordu dudaklarını göğsümün biraz üstüne sürtüp gerdanıma taşıyarak.

"Sadece yüzmek istiyorum," diye yalan söyleyerek kollarımı kafasının etrafına sardım. Bu hareketimle beraber yüzü tamamen göğüslerimin arasına sokuldu ve sert soluklarını daha net hissetmeye başladım.

Parmakları bikinimin kalça kısmından sarkan iplere gittiğinde gözlerim kısıldı, çenemi başının üzerine koyarak ilerideki ağaçlara baktım. Dokunuşlarını ne kadar ileriye taşıyacağını merak ediyordum. Bikinimin iplerinden birini çözdü, diğer ip hâlâ bağlıydı ama bikinim bir bez parçası gibi suyun içinde salınarak özel bölgemden ayrıldı. Çenemi saçlarının arasına daha sert bastırıp sertçe yutkundum. Bunu duyduğunda parmakları uyluklarımda dolaşıyordu, ardından yavaşça bacaklarımın

[illegible]rledi ve oraya dokundu.

Bu dokunuşla beraber bedenim suyun içinde ihtiyaçla yükseldi. Parmaklarının vajinamın arasında dolaştığını hissettim, tepe noktama dokunmasıyla bedenim titredi. Daha sonra parmaklarını geri çekerek beni bu dokunuştan mahrum bıraktı. Kafamı eğip ona baktığımda kafasını kaldırdı ve dudaklarını çeneme bastırıp, "Hım?" diye sordu. "Bir şey mi istiyorsun?"

"Ne isteyecekmişim?" diye sordum masum masum. Gözlerini yüzüme dikti ama bir şey söylemek yerine parmaklarımı saçlarında gezdirip, "Bikinim açıldı, lütfen ipini bağlar mısın?" diye sordum fısıltı gibi çıkan sesimle.

"Bağlarım," diye fısıldadı burnunu çenemde dolaştırarak. "İstediğin her şekilde bağlayabilirim."

"Ne şekilde bağlarsın mesela?"

Burnunu çeneme sürtüp gözlerini kaldırarak ateş gibi görünen ela gözlerini gözlerime dikti. "Bunu bir ara uygun bir ortamda, elimizde ip varken konuşalım," dedi. Ses tonu öyle sertti ki sanki bana öfkeliydi ama gözleri öyle bir bakıyordu ki bunun öfke değil tutku olduğunu görebiliyordum.

"İpimi bağlayacak mısın şimdi?"

"Bağlayacağım," dedi ve hiç beklemediğim anda parmaklarını belime bastırıp beni sıkıca kavrayarak suda süzüldü. Sırtım iki ağacın arasındaki oyuğa yerleşti ve elini oradaki toprak tabakaya bastırıp üzerime abandı. Dudaklarımızı birleştirdi. Beni açlıkla, tüketmek ister gibi öpmeye başladı. Su bedenime çarpıyor, sırtım yumuşak oyuğa yaslı duruyordu ve onun ısrarcı dudaklarında kayboluyordum. Dilini ağzıma iterken parmaklarını taşa bastırdı, pazusunun iç kısmım yanağımda hissettim, damarı doğrudan yanağımda atıyor, dili ağzımın içine sıçanır gibi girip çıkıyordu.

Elimi yüzüne götürecekken diğer eliyle elimi havada yakaladı ve geriye doğru götürüp ıslak taşa yasladı. Dilini damağımda, dişlerimde dolaştırdı. Dudaklarımızın arasına bir santimlik mesafe girdiğinde, "Bağlamamı mı istiyordun?" diye sordu.

Kirpiklerimin arasında saklanan isteği gizleyemeden gözlerine bakarak, "Evet," diye fısıldadım.

Keskin bakışları hızla etrafı taradı ama oyuğa doğru gizlendiğimiz için bu açıdan bizi kimsenin görmesi olası değildi. Elini aşağı indirip bikinimin ipini çekti, alt tarafın uzun ipini eline aldığında hızlanan ne-

fesimle ona baktım. Ellerimi başımın üzerinde birleştirdi, bikinimin pembe ipini bileklerimin etrafında birkaç defa döndürdü, daha sonra kurdele şeklini vererek sıkı bir düğüm attı. Başımın hemen üstünde bağlı duran ellerimle ona bakakaldım. Ne ağzımı açıp tek kelime edebildim ne de buna direndim.

Dudaklarını dudaklarımdan teğet geçirip boynuma indirdi, başımı geriye doğru atıp taşa yasladım. Dili boynumda tüy gibi dolaştı, ıslaklığını bıraktı; tenimin suyun dışında olan kısımları ürperiyordu ama soğuğu yok eden bir şey varsa bu kesinlikle onun dokunuşları, dilinin tenim üzerindeki hareketleri oluyordu. Hiç konuşmadı, dili boynumdan göğüslerimin arasına indi. İki göğsümün arasını yalarken çenesine su vuruyor, yeşile dönmüş gözleriyle bana bakıyordu. Dilini bu kez yukarı doğru kaydırdı, boğazımdan yukarı, çeneme, dudaklarıma... Dudaklarımız birbirini tahrip etmek isteyen iki bıçak gibi birbirine saplandı. Öyle ateşli öpüşmeye başladık ki tenimden dışarı ateş süzülmeye başlayacak, suya karışacak, nehrin suları lava dönüşecek sandım.

Dişlerimi dudaklarıma geçirdiğimde parmaklarını bağlı olan bileklerimin iç kısmına bastırıp içimi titretecek kadar yoğun bir şekilde bileklerimin iç kısmım, nabzımı okşadı.

"Sadece ellerini değil," dedi nefesi dudaklarıma düşerken, "ayaklarını da bağlamak istiyorum. Seni hareket edemeyecek hâle getirdikten sonra günlerce kendine gelemeyeceğin şekilde sertçe sikmek istiyorum." Bu kelimeler dudaklarından dökülürken çatık kaşlarla gözlerimin içine bakıyordu. "Ne zaman o güzel götünün üzerine otursan, sikimin içine dalıp çıkarken bıraktığı o hissi hatırlayacak hâle getirene kadar sokup çıkaracağım," dediğinde bacaklarımın iç kısmı kasılıp gevşedi. "Sızıyı sadece amcığında değil..." Dilini çeneme sürttükten sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Parmaklarımı içine alan ama sikimin tadına henüz bakmamış olan sıkı arka deliğinde bile hissedeceksin."

Nefesim dudaklarımdan har gibi döküldüğünde, "Orayı da sikmek istiyorsun," diye fısıldadım ve dudaklarına yerleşen o ölümcül tebessüm kalbimi durduracak zannettim.

"Sikmek istemediğim tek bir yerin yok," dedi gözlerimin içine, ruhuma bakıyor gibi bakarak. "Ağzını," dudaklarıma yaklaştı. "Amını," gözlerini yavaşça çeneme, oradan göğüslerime indirdi. "Memelerini." Gözlerini gözlerime çevirdi. "O şekilli, en başından beri aklımı başımdan alan güzel götünü."

"Fazla oluyorsun," diye fısıldadım nefesim hızlanırken.

"Hoşuna gitmediğini söyle," dedi donuk, ısrarcı bir sesle. Bu hâli aklımı başımdan alıp götürdüğü için cevap veremeden gözlerinin içine bakakaldım.

"Hoşuma gitmeseydi o ağzını açıp tek kelime daha edebilir miydin?"

"Yani seni elin kolun bağlıyken sikmemi istiyorsun? Ne ahlaksız kız ama..." Bakışları bileklerime tırmandı, ardından yeniden gözlerime indi. "Ellerin bağlıyken seninle birleşme düşüncesinin beni ne hâle getirdiğine bak." Bacak arama kendini yaslamasıyla, sert penisini hissetmem bir oldu. Tüm sertliği, kalınlığı ve uzunluğuyla tam orada, bacaklarımın arasında kalp gibi çarpıyordu. İhtiyacın onu mahvettiğini o an anladım. Beni parçalama arzusunun yanında, benimle parçalanma arzusunu da taşıyordu.

"O ağzını kapatmak için ağzına neremi yaslamam gerekiyor?" diye sorduğumda gözlerinde bir şimşek çaktı. "Oldukça ıslak bir yeri yaslasaydım, bu seni susturur muydu?"

"Neredeyse ammla öpüşmemi istediğini düşüneceğim, Zeliha," diye fısıldadı içimi titreten bir sesle. Tek kaşını kaldırıp alayla yüzüme baktı. "Yoksa bu istediğin şey mi?"

"Eğer bu seni susturacaksa," dediğimde, "Amın ağzımdayken kelimelerimi susturdun diyelim, peki ya deliğine doğru inleyip durmamı nasıl durduracaksın? Amını yerken inlememek elde değil," diye karşılık verdi. Bu atağı beklemediğim için gözlerinin içine bakakaldım.

"Böyle konuşmaya devam edeceksen sorumluluk alman gerekecek," dedim nefes nefese.

"Nasıl bir sorumlulukmuş o?"

"İpini çözdüğün bikininin hakkını ver, neden beni doldurmuyorsun?"

"Doldurmak?"

"Doldurmak," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Dibime kadar."

"Kökleyerek mi?"

"Evet," dedim neredeyse inleyecek gibi. Kendimi zar zor toparladım.

"Yani," diyerek yüzüme yaklaştı. "Dibine kadar, kökleye kökleye sokmamı mı istiyorsun?"

"Evet, ellerim bağlıyken. Ellerim bikinimin ipleriyle bağlıyken. Sen bağlamışken." Ağzına doğru uzanma ihtiyacıyla kafamı öne uzattığımda geri çekilip muzip gözlerini yüzümde dolaştırdı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken alt dudağımı yaladım. "Oynama benimle."

"Seni bağırta bağırta sikmem için uğraşıyorsan diye söylüyorum," dedi penisini bacaklarımın arasına daha sert yaslayarak. "Seni ağlata ağlata sikeceğim."

"Yapma ya?" Gülümsedim. "Bir nehrin içindeyiz Zeliha, diyerek kaçmayacak mısın?"

Burnundan sert bir soluk vererek, "Lütfen dur, yalvarırım dur Gurur, diye ağlatacağım seni," diye fısıldadı.

"Bunu konuşarak yapamazsın," desem de aslında gayet yapabilirdi. Biraz daha konuşacak olursa ağlayarak yalvarabilirdim, hatta o bana dokunmasa bile söyledikleri yüzünden kasılarak boşalabilirdim. Hiç bu kadar uyarıldığımı hatırlamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse onunla her seferinde bir öncekinden daha fazla uyarılıyordum. Bunun sonu yokmuş gibi hissediyordum.

"Seni kelimelerimle titreterek boşaltabilecek o adamım," diyerek sert penisini biraz daha bastırdı. İçimdeki boşluk hissinin uğuldadığına yemin edebilirdim. İçim onunla dolmak istiyordu. Beni tamamen doldurmasını istiyordum. Onunla bir bütün olmaya ihtiyacım vardı. Bunu o da biliyordu. Biliyor ve benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu.

"Önceliğim senin deliğinin zevk alması," diyerek parmaklarım aşağı kaydırdı. Ellerimi başımın üzerinde tutmaya devam ediyordu ama elini çekse bile ellerimi hareket ettirmezdim. Bağlanmaktan memnundum. Bana yapacağı her şeye hazır hissediyordum kendimi.

Bir elini dudaklarına götürdü, gözlerini gözlerimden çekmeden parmaklarını yaladı. Dilinin parmaklarının etrafındaki dönüşünü izlerken kadınlığımın kasılıp gevşemeleri şiddetlendi. O dilini tam da kasılan yerde istiyordum. Beni diliyle perişan edebilirdi, dağıtabilirdi, parçalarıma ayırabilirdi. Düşüncesi bile uyarılmamı artırdı. Yaladığı parmağını karnımdan aşağı indirdi, suyun içine soktu ve kadınlığıma dokundu. Vajinam sızladı, dokunuşuyla birlikte seğirdi; ihtiyaçla kasıldı. Gözlerimin geriye kaymaması için büyük bir savaş versem de bu savaştan galip çıkamadım. Parmaklarıyla vajinamın dudaklarını ayırıp kanın toplanması sonucu şişen klitorisime dokundu. Dokunuşuyla beraber dudaklarımdan bir inilti döküldü. Gözlerimi zar zor çevirip ona bakmayı denedim. Tüm dikkatini vermiş bana bakıyor, parmağının ucuyla klitorisimi yavaşça okşayarak tüm bedenime hükmediyordu.

"Yalamama gerek yokmuş bu parmağı," dedi. "Suyun içindeki amcığın nasıl oluyor da sudan daha ıslak, daha kaygan oluyor?" Gözlerini kıstı. "Parmak ucumda kalp gibi atıyorsun. Muazzam." Yüzüme yaklaştı. Sıcak nefesi dudaklarıma dökülürken göz kontağımızı daha da ileri seviyeye taşıdı. "Beni düşünerek böyle mi okşuyordun burayı?" Parmağını klitorisimde kaydırdı, klitorisimi parmağıyla yuvarladı ve ezdi. "Bu şekilde mi?" Daha sert okşamaya başladı. Parmağı aşağı yukarı kayıyor, bu olurken bacaklarım ihtiyaçla iki yana açılıyordu. "Söyle, beni düşünerek böyle mi okşuyordun?"

"Daha sert," dedim güç bela. "Parmaklarım kayıyordu, sularıma bulanıyordu."

Sertçe yutkundu, parmaklarını klitorisime daha sert bastırıp daireler çizerek okşamaya başladı. Baskı arttıkça ihtiyaç körükleniyordu. "Böyle mi?"

"Daha sert, içime girip çıktığını düşünürken kendimi kaybedip daha da bastırıyordum. Ah! Daha!"

"Amın öyle arsız ki amma koyayım," diyerek dişlerini omzumun baş kısmına bastırdı. Gözlerim geriye kaydı ve suyun altındaki bedenimi ileri geri hareket ettirerek kalçalarımı oynatıp dokunuşlarını karşılamaya başladım. Parmağını içime itmesine, beni o iri, uzun parmağıyla doldurmasına ihtiyacım vardı. İçim, dışımdaki deri gibi ihtiyaçla kasılıyordu. "Lütfen," diye fısıldadım bilinçsizce. "Daha sert yap, kıpkırmızı olsun."

"Siktir," diye fısıldadı omzuma doğru. "Kıpkırmızı olana kadar ezmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diye inledim. "Lütfen, içime ver parmağını."

"Böyle mi?" Parmağını deliğimin girişine yasladı ama sonra içime itmeden geri çekti, tekrar klitorisime dokunup klitorisimi okşamaya başladı. Tırnaklarımı avucuma bastırırken bileğimi saran iplerden nefret ettim. Ona dokunmak, çıplak sırtına tırnaklarımı geçirip beni sikmesi için ona yalvarmak istiyordum. Bunu duymak için ölüp bittiğini biliyordum. Belki de benimle böyle acımasızca oynaması bundandı. "Ne istiyorsun bebeğim?"

"İçime ver," diyebildim soluk soluğa.

"Verir misin diye rica edeceksin."

"Gurur," diyebildim, parmaklarını daha sert bastırıp klitorisimi iki parmağının arasında kıstırınca gözlerimin önünde şimşekler çaktı. "Lütfen deliğime ver parmaklarım."

"Bu bir rica değildi."

"Bu bir emirdi," diyerek dudaklarına yapıştım ve dudaklarımız birleştiği an dudaklarının yukarı kıvrılışını hissettim. Dilimi arsızca ağzının içine soktuktan sonra yeniden ağzına doğru inledim. "Parmaklarını içime vereceksin. Neden biliyor musun? Çünkü deliğimin ne kadar sıcak olduğunu bilmeye hakkın var."

"O küçük deliğini içinden çıktığımda bile içi aralanmış kalacak kadar çok sikeceğim," diyerek parmağını hiç beklemediğim bir anda doğrudan içime gönderdi. Kasılan deliğim parmağının etrafını sıkıca sardı, bir kılıf gibi etrafına dolandı.

Gözlerim geriye kayarken, "Evet, evet," diye inledim kısık kısık. "Durma, içimde sıkış."

"Çok sıkı," diye fısıldadı nefes nefese. "Ne kadar arsız."

"Parmağını böyle sarıyorsa sikini nasıl sarardı, bunu düşünmelisin," diyebildim gözlerimi kapatıp dudaklarımı dişlerken. "Özlemedin mi?"

Parmaklarım arka arkaya içime sokup çıkarmaya başladığında tırnaklarımı avucumun içine daha sert sapladım. Her sokuşunda bedenim yukarı aşağı hareket ediyor, bedenim suyun içine batıp geri çıkıyordu. İniltilerim arsız bir düzeye ulaştığında parmağını birden içimden çıkarıp ağzımın içine itti. Kendi sularım damağıma bulaşırken şortunu aşağı sıyırdığını fark ettim. Bir bacağımı avucunu dizimin iç kısmına bastırarak gerip ayırdı ve aletini girişime dayadı.

"Hak ediyorsun, bebeğim," diye fısıldadı içimi yakarak. "Benim tarafımdan ağlatılana kadar sikilmeyi hak ediyorsun."

Parmaklarını ısırdım, ıslak parmağını ağzımdan çıkarıp çeneme bastırdı. "Lütfen, bebeğim," diyerek başımı öne eğip suyun içindeki bedenlerimize baktım. "Ver onu içime."

"Bunu mu istiyorsun?" Kaskatı aletini girişime sürttü. Aletini kökünden kavradı, suyun içindeki silüetini görüyordum ama net değildi. Aletini sertçe sallayıp oraya vurdu, ardından deliğimin girişine başını sokup çıkardı. Bunu bir iki kez yaptıktan sonra, "Al koca adamını," diye fısıldadı ve aletini yarısına kadar içime verdi. Başımı geriye atarken boğazımın gerilerinden titremelerle örülü bir inilti döküldü. "Off," diye fısıldadı, sonra benim gibi başını geriye atarak uzun uzun inledi. "Cehennem gibisin, yine, yeniden," diye hırladı ve peş peşe inleyerek aletini yarıya dek içime sokup çıkarmaya başladı. Bunu yaparken uzun

parmağı yeniden ağzımın içinde, damaklarımda dolanıyordu ve ben de inleyerek parmağını yalarken onu içime kabul ediyordum.

Beni belimin iki yanından kavradı, kendine çeke çeke içime saplanmaya başladı. Her vuruşunda etrafımızdaki su dalgalanıyor, genzinden yükselen güçlü iniltiler dudaklarından hırsla dökülüyordu. Burnundan verdiği sert nefeslerin yüzüme döküldüğünü hissediyordum. Her içime vuruşunda, "Sımsıkısın," diyor, ardından uzun uzun inliyor, içimde kasılırken, "Asla doymayacağım," diyordu. "Beni asla doyuramayacaksın. Sana hep aç kalacağım, amına koyayım."

Bağlı ellerimi öne uzatıp onu kollarımın arasına aldım. Tırnaklarımı ensesine bastırırken ipler hâlâ bileklerimi bir arada tutuyordu. Gurur, içime abanarak girmeye devam ediyor, içimi kendisiyle doldurarak beni iki yana ayırıyordu. Bedenimin ortadan ikiye bölüneceğini hissediyordum, bu deliceydi ve böylesine zevk vermesi çok tuhaf geliyordu.

Beklemediğim bir anda bacağımı kaldırıp omzuna attı, ayak parmaklarımı içeri doğru büktüm ve vuruşları bana aklımı kaçırtacak gibi hissettirirken başımızın üzerinde gerilmiş ağaçların dallarına baktım. Gurur, sırtımı taşa daha sert bastırıp suyun gelgitlerini hızlandırarak içimi sonuna dek zorlamaya başladı. Zevk dolu iniltilerim, kendimi kaybettiğimin resmi olan mırıltılara, ahlaksız kelimelere dönüştü.

"Kıskıvrak kavrıyorsun beni," diyerek dudaklarıma yöneldi, açlıkla öpüşmeye başladığımızda vuruşlarının şiddetiyle kasılmaya başlamıştım. İçime her vuruşunda sert, kalın sesi baş döndürücü bir iniltiyi dudaklarımın arasına itiyordu.

İniltilerinin beni daha da yükselttiğini hissederek kayan gözlerle, "Durma," diyebildim, daha sonra uzun uzun inledim. İnsanlardan uzaktaydık, doğanın kalbindeydik ve burada baş başaydık. Bedenini bedenime vurarak beni iliklerimi titrete titrete kendisiyle doldururken sona çok yakın olduğumu hissetmeye başladım.

Dudakları ıslak lekeler bırakarak çeneme, oradan boynuma kaydı. Bağlı bileklerimi havaya kaldırıp kafamın üzerinden geriye attım ve sırtımı verdiğim taşa yasladım. Önünde gergin bir şekilde durduğumda göğüslerim yukarı kaykıldı ve Gurur bikinimin bir parçasını aşağı sıyırarak şişen göğüs ucumu ağzının içine aldı. Dili göğsümün ucunun etrafında şiddetle dönmeye başladığında dudaklarım kurak bir hisle aralandı. Çığlık boğazımın gerilerinde büyürken Gurur inleyerek memelerimin ucunu yalamaya devam etti.

Gurur büyük ellerini kalçalarıma yaslayarak beni alttan yukarı itti. Parmaklarını güçlü bir şekilde kalçalarıma geçirip kalçalarımı yoğurdu ve beni âdeta ayırmaya başladı. Büyük ellerinin baskısıyla kalçalarım ne zaman ayrılsa vajinam onun iri penisiyle dibine dek doluyordu. Çığlık atmamak için elimden geleni yapsam da artık bu his, göğsümü patlatmanın eşiğine sürüklemişti. Deliye dönmüş durumdaydım. Çığlık çığlığa bağırmak, durması için yalvarmak istiyordum çünkü çok doluydum; kahrolasıca beni dibime dek doldurarak alanımın tamamını kullanmıştı.

Körük gibi inen göğsümün üzerinde kayan iniltileri aklımı kaçırtacak gibi hissettirirken aletini içimde çevirdi, uzunluğun ve kalınlığın içimdeki hareketiyle gözlerim geriye kaydı; bu kez genzimde titreyen o iniltiyle karışık çığlığı bastıramadım. Gurur, hiç beklemediğim bir anda kalçamdaki ellerinden birini çekerek parmağını boğazıma itip çığlığımı elinden geldiğince engelledi. İçime sert sert vurmaya, beni delice doldurmaya devam ederken gözlerini yüzüme dikip göğüs ucumu ısırdı. Çığlıklarımı bastırmak için canhıraş bir mücadeleyle parmağını ısırıyor, emiyor, gözlerim kayarken parmağının boğazımdaki baskısı yüzünden öğürecek gibi hissederek kendimi kaybetmiş hâlde inliyordum.

"Parçalayacağım seni," diye soludu, ardından gözleri geriye kaydı ve gözlerinin beyazını gördüğüm o saniyelerde uzun, içimi eriten bir ahenkle inledi.

İnleyerek parmağını damağıma yasladım, uzun uzun emerken gözlerinin içine onun için eriyormuş gibi baktım ve bu bakış, aletinin içimde titreyerek kasılmasına, daha da genişleyip beni hıncahınç doldurmasına neden oldu.

"Sikeyim, evet," dedikten sonra burnundan sert nefesler vererek arka arkaya inlemeye başladı.

Kalçamı beni kendisine çekmek için avuçlarken diğer elinin parmaklarını ağzıma tıkamaya devam etti. Delirmiş gibi, kendini kaybettiğini gösteren iniltilerimi benden gizlemeden içime çarpmaya başladı. Her çarpışta içimde kıyamet kopuyor, içimdeki kıyamet dışarı taşarak suları sertçe dalgalandırıyordu. Çarpan suyun sesini duyuyordum, Gurur'un iniltileri zihnimde sonsuz bir girdap gibi büyüyordu; boşalmaya çok yakındım ve boşalmaya başladığım an dökülüp küle dönerek suyun içinde kaybolacakmış gibi hissediyordum.

"O yüzüğü parmağından çıkarmayacaksın," diyerek üzerime abanarak içime sertçe vurdu, inledi ve inledim. "Duydun mu?" Dişlerinin

arasından tıslayarak konuşurken sesimi çıkarmama izin vermediğini gösterircesine parmaklarını gırtlağıma doğru itti. Gözlerimin kenarlarından baskının ve zevkin var ettiği gözyaşları akıyordu, yapabildiğim tek şey başımı sallayarak onun söylediklerini çaresizce kabullenip onaylamaktı. "Beni anladın mı?" Parmağını ağzımdan çıkarıp, salyalarıma bulanan elini enseme yerleştirip alınlarımızı birleştirdi. Alınlarımızdaki damarlar birbirlerine doğru gerilerek çarparlarken içime şiddetle vuruyor, sular etrafımızda dalgalanırken ikimiz de fütursuzca inliyorduk. "Sevdin mi?" diye soruyordu iniltilerinin arasından. "Gözyaşları içinde içine almayı sevmişe benziyorsun." Kaç kez infilak ettiğimi bilmiyordum, sürekli orgazm oluyor, nabzım yanarak bedenimi kurutacak gibi damarlarıma yayılıyordu. Alnım alnında, gözlerim geriye kaymış hâlde sadece onu içime alıyor, sürekli olarak o kalın aletin etrafında kasıla kasıla orgazm oluyordum.

"Dur, lütfen," diyebildim, yoksa vücudum onun elleri üzerimden çekildiği an dağılıp parçalanarak suya karışacaktı. Ağlıyordum, sebebi zevkti. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu ve bunun tek sebebi bana hissettirdiği bu sonsuz seviyeye erişmiş tatmin duygusuydu. Bedenim alarma geçmişti, durmamız gerektiğinin sinyallerini hızla zihnime gönderiyordu; her şey pusluydu, bedenim dağılıyordu.

"O." İçime vurdu. "Yüzük." Daha sert. "Asla." Daha sert. "Parmağından." İçimdeyken kalçasını çevirdi ve daha derine gömüldü. "Çıkmayacak."

"Asla," diyebildim ağlayarak. "Asla. Asla çıkmayacak."

"Uslu bebeğim," diye hırlayarak içime dibime dek gömüldü ve gözlerim irileşirken nefesim kesildi. "İç koca adamını," demesiyle içime yoğun yoğun akmaya başlayan sıvılarını hissetmem bir oldu. Öyle bir inledi ki genzinden yükselerek dudaklarından dökülen o inilti beni bir kez daha orgazma sürükledi. Titreyerek akmaya başladım.

Uzun süre içimde seğirmelerini hissettim, nabzım normale dönmedi, onun nabzı da normale dönmemişti. Hiç beklemediğim bir anda alnını alnıma sürtüp dudaklarıma yapıştı. Beni açlıkla öperken elleri yukarı kaydı, fiyonk gibi bağladığı bikini ipini ucundan yakaladı ve çekti. Bileklerimin etrafından kayıp giden ipi hissettim, daha sonra özgür kalan ellerimi hızla onun saçlarının arasına götürdüm. Parmaklarım saçlarının arasında yılan gibi kayarken onun öpüşüne şiddetle karşılık vermeye başladım.

Parmakları yüzümün kıyısından kulağımın arkasına, oradan saçlarımın arasına kaydı. Beni ihtiyaçla, tüketecekmiş gibi öperken bu sert tavrının beni mahvettiğine yemin edebilirdim. Öyle bir tutuyordu ki parçalanması çok kolay bir şeydim sanki onun için ama beni asla parçalamazdı... Burunlarımız birbirine yaslanıyor, kafasını ne zaman çevirse ben de tam tersi istikamete çeviriyordum ve öpüşmemiz mümkün gibi daha da vahşileşiyor, daha da şiddetleniyordu. Ağzımın içine inleyerek bu öpüşmeyi daha da ateşli hâle getirmeye başladı.

"Doymadım," demesini beklemiyordum, bunu doğrudan ağzımın içine fısıldaması gözlerimdeki yaşlarla gözlerine bakakalmama neden oldu. "Senin şu ellerini gerçek bir iple bağlayıp çığlıklarını sadece benim duyabileceğim bir yerde deli gibi içine girmek istiyorum."

Saçlarını daha sert kavrayıp boğazımda büyüyen hıçkırığı yuttum, gözyaşları gözlerimin kenarından akmaya devam ederken dudaklarına iki küçük buse kondurup gözlerinin içine yeniden baktım.

"Ağlamandan nefret eden bu adam, boşalırken hüngür hüngür ağlamana delirdi," diye fısıldadı sert, mermer gibi bir sesle. "Seni kalbini kırdığım için değil, sadece zevkten ağlatacağım. Bu da yeminim olsun." Dudaklarımın içine dilini itmeden önce söylediği son söz bu olmuştu.

Gözlerimi yumup dudaklarının bana hükmetmesine izin verdim. Vücudum buz gibi suyun içinde ateş parçası gibi yanıyordu. Nabzım saatler geçse bile hiç yavaşlamayacak, kalbim göğsümün içinden çıkıp gitmenin bir yolunu sonsuza dek arayacakmış gibi hissediyordum. Gurur; hâlâ içimdeydi, hâlâ sertti, öyle bir zonkluyordu ki devamını istememe neden oluyordu ama bedenim hiç bu kadar hırpalanmış hissetmemişti; devam edecek olursak kaçacak delik aramak zorunda kalacaktım. Bunu hissettiği için olsa gerek beni zorlamadı ama içimdeki uyarılmalarıyla beni tahrik etmeye devam etti.

"Hiç kimse..." dedi dudaklarım dudaklarıma sürterek. "Hiç kimse kimseyi, benim seni istediğim gibi isteyemez. Hiç kimse hiç kimseyi, benim seni hissettiğim kadar hissedemez."

Alnımı alnına bastırıp, "Hiç kimse," diye fısıldadım. "Hiç kimse kimseyi, benim seni sevdiğim kadar sevemez."

Bunlar gerçekti. Gerçek duygularımızdı. İkimizin de bildiği, asla değişmeyecek olan gerçeğimizdi. Bu gerçek gitgide derinleşebilirdi ama asla değişmezdi. Kollarımı boynuna dolayıp tamamen ona sığındım. Bu hayattaki en büyük hediyemdi. Babamdan sonra sığınabileceğim, sığı-

nırken düşünmek zorunda olmadığım, gözüm kapalı güvenebildiğim tek adamdı. Ve son adam olacaktı.

"Beni kurtardığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu parmakları bikinimin ipini usulca bağlarken. Gözlerimi indirip yüzüne uzun uzun baktığımda kafasını kaldırdı ve gözlerimizi birleştirdi. "Bana yeni bir hayat verdin. Bir aile verdin." Parmaklarını belime kaydırıp beni suyun içine çektiğinde karınlarımız birbirine yaslandı. "Bana bir kalp verdin."

Kollarımı boynuna sararak gülümsedim.

"Sanırım sana yine o haptan almamız lazım, değil mi?" diye sordu çocuk gibi masum masum.

"Gerek yok," dediğimde bir an duraksayarak gözlerimin içine baktı. Gülmemek için kendimi zor tutarak, "Doğum kontrol hapı kullanmaya başladım. Beklenmedik bir durum yaşamayız diye düşünüyorum," diye mırıldandım.

"Doğum kontrol hapının sana bir zararı yok, değil mi?" diye sorunca gülerek, "Ertesi gün hapları daha zararlı aslında," dedim. "Gerçekten bu konuyla ilgili pek bilgin yok, değil mi?"

Tek kaşını kaldırdı ve "Olmalı mı?" diye sordu.

İçimi yoklayan uyuz bir hisle, "İlişkilerinde korunmuyor muydun?" diye sordum pat diye. Alacağım cevaptan hoşlanmayacağıma yüzde yüz emin olmama rağmen sorduğum bu soru onu afallattı. Her ne kadar cevabı duymak istemesem de bir yanım da bilmek istiyordu. Hasarlı bir hissin içimde son hızla ilerlediğini fark ettim.

"Neden bunu konuşmak zorundayız?"

Sorusu içimdeki merakı biraz daha eşeleyince, "Neden konuşmaktan kaçıyorsun?" diye sordum. "Herhâlde korunma ihtiyacı duymuyordun."

"Niye duymayayım?"

"Korunuyordun yani, korunuyorsan bunları bilmen gerekir."

"Ben kimseye değil, kendime güvenirim. O yüzden ben korunuyordum, hapla mapla uğraşmıyordum," deyince kalbimin kırıldığını hissettim ama ona dik dik bakmaya devam ettim. "Zeliha, bunu konuşmamız normal değil. Böyle sorular sormamalısın."

"Merak ettim ve sordum."

"Merak ettiğin şey kalbini kırıyor, farkında mısın bunun?"

"Hiç korunmadığın oldu mu?" diye sordum. Kendi canıma kastım mı vardı bilmiyordum ama merak etmeden de duramıyordum. Geçmişini kurcalamam anlamsızdı belki, sorarak aşındırıp eşelediğim o geçmiş

canımı muhakkak yakardı ama içimde atıp duran damar da soruları devam etmem için beni sıkıştırıyordu.

Parmaklarının belimde sıkılaştığını hissettim. "Oldu," dedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Alnını alnıma bastırıp, "Seninle," diye devam etti cümlesine. Tırnaklarını bilinçsizce omzuna geçirirken kaşlarım çatıldı ama kendimi sakinleştirmeyi başardım.

"Uzun süreli ilişkilerin oluyor muydu?" diye sordum bu defa. "Bana sevgililerin olduğunu söylemiştin en başta. Hatırlıyorum." Bu soru tadını kaçırdı. Gözlerini devirdiğinde, "Ciddi bir şey sordum," dedim üstüne basa basa.

"Ben bunları neden seninle konuşayım? Üstüne konuşulacak bir şey yok. Ne yaşandıysa yaşandı, bitti gitti. Sen varsın."

"Ben olduğumu biliyorum zaten. Soruyorum."

"Oluyordu bir süre görüştüğüm insanlar," diye geçiştirmeye çalıştı ama buna takılıp kalacağımı kendisi de iyi biliyordu. Beni tanıyordu.

"Hiç uzun süre bir şeyler hissettiğin biri oldu mu?"

"Zeliha."

"Söylesene."

"Nereden nereye çektin konuyu, amına koyayım ya."

"Söylemediğine göre olmuş."

"Olmadı, güzelim," dedi dik dik bakarak. "Olmadı, yavrum."

"Niye tek seferde söylemiyorsun o zaman?"

"Çünkü geçmişimi konuşmak istemiyorum, geleceğimi seninle yaşamak istiyorum."

Bakışlarımı yüzünde dolaştırıp, "Hiç mi bir şey hissettiğin biri olmadı?" diye sordum. "Olmuş olabilir."

Öfkelenmeye başladığını hissettim ama bana karşı sabırlı davranmaya devam ediyordu. "Benim kalbim seninle atmaya başladı. Senden önce göğsüm boştu, sessizdi, ıssızdı, boş bir bedenin içinde yalnızdım. Ne ruhum vardı ne kalbim. Anlamıyorsan heceleyerek, aklının içine kazıyana kadar üzerine basa basa, bağırarak anlatmamı ister misin? Yalan söylüyor gibi bir hâlim mi var benim?"

"Yalan söylüyorsun mu dedim ben sana?" Hissettiğim kıskançlık altında ezilerek ondan uzaklaşıp suyun içinde süzüldüm. Arkamdan baktı ama bana doğru gelmedi. Bikinimi düzeltip taşın kenarlarına tutunarak sudan çıktım. Üzerimden akan suyun ağırlığı yüzünden yürümekte güçlük çektiğimden ağacın kalın gövdesine tutundum. Suyun içinde du-

ruyor, beni izlemeye devam ediyordu ama arkamdan gelmeye tenezzül etmiyordu.

Birden kafamın içinde bir şimşek çaktı ve öfkeyle ona dönüp, "Yerinden kıpırdamıyorsun, ne oldu? Birini mi hatırlattım sana? Canın sıkıldı da olduğun yerde durup onu mu düşünmeye başladın?" diye bağırdım.

Ateş püskürmeme şaşırdığı kesindi. Yüzünde mimik oynamadı ama gözlerine sinen öfkeyi gördüm. Burnundan soluyarak bana dik dik bakmaya devam etti. Konuşmaması iyice fitirmama neden olunca, "Dur orada, düşün, sudan çıkınca da alır telefonunu ararsın. Sesini özlemişsindir," dedim öfkeyle. Yaptığım şeyin çok saçma olduğunu biliyordum ama kalbim patlayacak gibi hissediyorken, içimde kıskançlık bir fırtına gibi esiyorken daha farklı davranabilmemin imkânı da yok gibiydi.

"Bana bak, sen delisin ha," dedi Gurur dehşet içinde.

"Ben mi deliyim?" Burnumdan soluyarak güldüm. Bana dik dik bakmaya devam ediyor, istifini bozmadan suyun içinde duruyordu. "Aklma birilerini getirdiğim için kusura bakma, reis." Yerdeki elbiseme uzanıp kumaş parçasını yerden aldım. Islak vücuduma elbiseyi geçirirken beni izlediğini hissediyordum ama artık öfkeden mi yoksa bıçak gibi içimde dolanan kıskançlıktan mı bilinmez gözümü değdirip ona bakmıyordum.

"Zeliha, saçma sapan hareketler yapma, dur durduğun yerde. Benim asabımı bozma," dedi Gurur sonunda. Sesinde sabrın sonuna geldiğini belli eden bir tını vardı. Omzumun üzerinden suyun içine baktım. Yüzerek taşın önüne kadar geldi, büyük elini taşın üzerine koyarak kendini yukarı çekti ve büyük vücudundan hızla akmaya başlayan suların nehre düşüşünü izledim. Ayağını yukarı atarak, "Ne oluyor sana?" diye sordu, üzerime yürümeye başladığında homurdanarak sırtımı döndüm ve ağaçların arasında ilerlemeye başladım. "Bana bak." Arkamdan geliyordu ama ona bakmaya niyetim yoktu. "Beni peşinde köpek gibi koşturtmayı kes de kafanı çevirip bana bak."

Birden bileğimi yakalayınca öfkeyle ona döndüm, ıslak saçlarım havada bir kırbaç gibi uçuşup onun göğsüne çarptığında gözlerimiz birleşti.

"Sen şu an saçmaladığının farkındasın, değil mi? Soruyu soran sensin, aldığın cevaplara kurulan sensin, olmayan şeyleri olmuş gibi kafaya takan sensin. İyi misin sen?"

"Niye içimi rahatlatmıyorsun o zaman?" diye bağırdım kendimi tutamadan. "Ölür müsün iki güzel söz edip söylediğim her şeyi reddederek

beni buna inandırsan? Belki ben senin ağzından tek ve eşsiz olduğumu duymaktan bıkmıyorum! Belki duymak istiyorum ben!"

"Lan her an söylüyorum zaten!"

"Hâlâ inat ediyorsun bak," diyerek bileğimi sertçe geri çektim ama eli de benimle birlikte gelerek karnıma çarptı. "Ya bıraksana!"

"Bırakmıyorum. Saçmalamayı keseceksin."

"Kesmezsem ne yaparsın? Gidip o kızı mı ararsın?"

"Lan o kız kim?" diye bağırdı öfkeyle.

"Ben mi bileceğim bunu? Sen bileceksin!"

"Zeliha bak kafamı şu ağacın içine geçirene kadar alnımı vuracağım şimdi ağaca," diye tısladığında ona kayıtsız gözlerle baktım.

"Yap, bana ne?"

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?"

"Buyur yap," diyerek bileğimi dokunuşundan kurtarıp sırtımı ona dönerek restoranların olduğu alana doğru yürümeye başladım.

Gurur, "Hasbinallah lan!" diye bağırdı, tekrar arkamdan yürümeye başladı ama bu kez uzanıp bana dokunmadı. "Ya ne oluyor, ne oluyor?"

"Git başımdan."

"Bir yere gidersem sülalemi siksinler," dedi sertçe.

"Peşime takılma sapık gibi. Pislik."

"Sapıklığın hasını az önce yapmamışız gibi konuşma benimle, pisliği gösteririm sana," diye tehdit savurdu arkamdan ama dönüp ona bakmadan yürümeye devam ettim.

"Ahlaksız it."

"Kimmiş lan ahlaksız? Hangimiz daha ahlaksız? Konuşturma beni istersen."

"Geçmişte olup bitenleri anlatmamak için sağır, dilsiz numarası yap ama konu ben olunca dilin dışarı kilim gibi serilsin, tamam mı oğlum?" diye bağırarak ona dönmemle, yüzünde alık bir ifadeyle bana bakması bir oldu.

"Zeliha şu an ben seni hiç anlamıyorum," dedi dehşet içinde.

"Anlamazlıktan geliyorsun, işine öyle geliyor çünkü. Defol git, takip etme beni polisi ararım."

Duraksadı. "Ne?"

"Git," diyerek önüme dönüp tekrar yürümeye başladım.

"Sen regl mi olacaksın?" diye sordu arkamdan yürümeye devam ederken.

"Şimdi de hormonlarıma mı laf ediyorsun?"

"Şu an beynim yetmiyor benim sana kızım."

"Nereden kızınım ben senin?" diye ciyaklayarak bir kez daha ona doğru döndüm.

"Lan sen harbi kırıksın ha," diyerek yükseldi birden kendini tutamadan.

"Kes."

"Az önce sen bana oğlum dedin lan."

"Sus."

"Sustur."

"Ağzının ortasına şamarı bir koyarım, dilini kaybedersin," diye homurdandım.

"Ya sen o boyla bana vurabileceğine inanıyor musun gerçekten?"

Tam üzerine yürüyecektim ki Yener birden omzumdan tutarak, "Kız Bismillahirrahmanirrahim, bir saat yalnız bıraktık, koca katili olacak raddeye mi getirdi seni bu adam?" diye sordu.

"Bırak be beni," dedikten sonra omuz silkerek onun da dokunuşundan kurtuldum. "Al birini vur ötekine."

"Aa, ben ne yaptım be?" diye sordu Yener şok içinde.

Gurur eliyle deliymişim gibi işaret yaparak, "Bırak, doktor kendi hâline bırakın dedi," diye homurdandı.

"En azından doktor beni kendi hâlime bırakmanızı söylemiş, seni kontrolden geçirseler direkt beyaz gömleği tersten giydirirler, hayvan!" diye bağırıp Yener'i iterek ayaklarımı yere vura vura onlardan uzaklaşmaya başladım.

Restorana kafamda ateşle girdiğimde Cenan tek kaşını kaldırarak bana baktı ama aldırış etmedim. Sandalyeye oturup burnumdan soluyarak etrafa bakmaya başladım. Muşta, "Ne oldu, güzelim?" diye sorduğu an gözlerimi yavaşça kaldırıp Muşta'yı bile duraksatacak bir bakış gönderdim. Benden önce kaç kız geldi o tesise? *Kaç kızı bağrına basıp güzelim dedin*, diye ona da yükselmek istesem de tek yaptığım Muşta'ya dik dik bakmak oldu.

"Dört bin lirayla girdiği bahisten kazancı dört lira olarak çıkmış gibi bakıyor," dedi Zafer sessizce. Bakışlarım bu kez Zafer'e çevrildi. "Eğer durum böyleyse ben toparlarım. At benim hesaba dört bin, kazancını kırk bin yapayım. Böyle de eminim kendimden," dedi ciddi bir sesle.

"Ne anlatıyorsun birader sen?" diye sormamla Zafer'in duraksaması bir oldu. Yaman ve Oğuzhan aynı anda kafalarını çevirip bana garip garip baktılar.

Gurur yanımdaki sandalyeyi çekip oturduğunda homurdanarak kollarımı göğsümde toplayıp bakışlarımı nehre çevirdim. Gurur'un derin bir nefes aldığını duydum, masadaki tüm gözler ikimize çevrildi ama en çok da Gurur'a baktıklarını, sorunun ne olduğunu sorar gibi kaş göz yaptıklarını hissedebiliyordum.

Destan sessizce, "Zeliha abla, iyi misiniz?" diye sorunca Gurur ile aynı anda, "Gayet iyiyiz!" dedik. Destan ürpererek sırtını sandalyeye yasladığında Cesur'un bakışları yavaşça ona dokundu, ardından çatık kaşlarla abisine baktı.

"Sesin çok sert, öyle aniden bastırarak konuşma," dedi beklemediğim bir anda.

Gurur duraksayarak Cesur'a baktı, Cesur ise tek kelime etmeden abisine bakıyordu. Gurur bakışlarını Destan'a çevirip, "Zeliha ablanın heyheyleri üstünde abiciğim," dedi sakince. "Sabah çıkmadan önce deli hapını içmemiş."

Burnumdan sert bir nefes verip, "Gurur abin de maziye dalmış herhâlde, söylediklerimi duymadı geçmişi düşünürken. Gerçi kendisi de haklı ablacığım," dedim ve dişlerimi göstererek sırıttım. "Otuz üç sene söz konusu. Geçmişe bir dalınca çıkması zor oluyordur."

"Bak işte abiciğim, gördün mü? Zeliha ablan ilaçlarını almayınca böyle zırvalıyor işte," dedi Gurur. "Ezel'in kör annesi Meliha bile oğlunu koklayarak tanıyor, Zeliha ablan gözünün önündeki adamı tanıyamamış hâlâ."

"Espri yeteneği bile yaşlı gördüğünüz gibi," dedim.

Yaman ağzındaki kürdanı diliyle hareket ettirip, "Lütfen devam edin, aşırı keyif almaya başladım," dedi donuk bir sesle.

"Kes be sen de sesini," dedik Gurur ile aynı anda.

"Hacı hacıyı Mekke'de, deli deliyi dakkada," dedi Yaman tek kaşını kaldırarak.

"Oturup birbirinizi mi zorbalayacaksınız gerçekten?" diye sordu Yener tam karşımdaki sandalyeye otururken. "Ayrıca o nasıl itmekti? Götümün üstüne düşüyordum az kalsın."

"Deli kuvveti," dedi Gurur imalı bir sesle.

"Elden ayaktan düşmüş dedeler anlayamaz, doğru," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek bana doğru döndü ama ona aldırış etmedim.

"Beni konuşturma."

"Sabahtan beri aynı lafı papağan gibi tekrar etmek dışında konuşabildiğin bir şey yok zaten, Gururcuğum."

Sandalyemi alt kısmından kavrayıp beni kendine çekince öfkeyle ona baktım. Burun buruna gelmeyi beklemediğimden bir an dondum kaldım. Herkesin bize bakmasına aldırış etmeden, dudaklarımız neredeyse birbirine dokunma mesafesindeyken, "Beni," dedi sert bir sesle, "konuşturma."

Kafamı geri çekerek, "Karnım acıktı benim," diye homurdandım.

"Çok efor sarf ettin tabii," demesini beklemiyordum ama sonra hızlıca toparlayarak, "Sana aç karnına yüzme demiştim," diye devam etti cümlesine. Bakışları öyle yakıcıydı ki kavrulmamak elde değildi ama içimdeki inat da kalbim kadar şiddetli çarpmaya devam ediyordu.

"Gencim ben, bünyem çabuk yakıyor, seninki gibi ağır vasıta değil," dediğimde Muşta güldü. "Sen iyi anlarsın Gurur'un hâlinden, Muşta," diye mırıldandım yapay bir gülümsemeyle.

Muşta şaşkınlıkla, "Ben ne yaptım şimdi, Zeliş?" diye sorduğunda Cenan kendini tutamayıp kahkahalara boğuldu.

"Bugün Zeliş kimseye acımıyor," dedi Tayfun abi.

"Sana sataşmam, Tayfun abi," dedim açık sözlülükle. "Senden çok korkuyorum."

Yener sessizce, "Ondan korkmayan mı var?" diye sordu.

Gurur'u görmezlikten gelerek elimi yavaşça kaldırdım ve sipariş vermek için hazırlandım. Gurur bana cins cins bakmaya devam etti.

"Hadi plaja gitmeden önce nehirde bir fotoğrafımız olsun!" dedi Nihan ellerini birbirine vurarak. "Yaklaşın birbirinize. Destan, sen de otur ablam. Telefonla çektirelim, çıkarttırırım ben."

Destan gülümseyerek Nihan'ın yanındaki boşluğa oturdu. Arkamıza nehri ve birkaç masayı almıştık. Hepimiz birbirimize yaklaşarak Nihan'ın telefonunu eline tutuşturduğu garsona bakıp gülümsedik. Garson arka arkaya birkaç fotoğraf çektikten sonra Nihan'm telefonunu ona geri verip masadan uzaklaştı. Çantama gözlüğümü ve telefonumu koy-

dum, ardından oturduğum yerden yavaşça kalkarak Gurur'a bakmadan iskeleye doğru yürümeye başladım. Söylenerek beni takip etti.

Azmak Nehri'nin suyu her zaman soğuk olduğundan hepsi yüzememişti ama Devran suyu o kadar sevmişti ki fotoğraf çekilirken bile ıslak olan tek kişi oydu. Öğle sonuna yakın saatlerdi. Güneş bulutların içinden ayrılarak yeniden altın renginde parlamaya başlamıştı ama akşamın yakın olduğunu şehre düşmeye başlayan devrik gölgelerden anlayabiliyordunuz. Gurur arabayı çalıştırırken hasır şapkamı kafama takıp telefonu arabaya bağladım, bana yan gözle bakıp duruyordu ama karşılık vermiyordum. İyiden iyiye uyuz olmaya başlamıştı ve ne yalan söyleyeyim bundan aşırı keyif alıyordum.

Simge, Yener ve Ayça arkaya binmişlerdi. Simge ile Yener'in tam ortasında oturan Ayça'nın huzursuz göründüğüne yemin edebilirdim.

Sonunda, "Ben neden kaynana gibi bunların ortasına oturdum?" diye sordu Ayça. Simge yan gözle ona baktı ama Yener doğrudan camdan dışarıya bakıyordu. "Aralarındaki statik elektrik yüzünden cızbız olayım diye Gurur'un bana kurduğu kumpas mı bu?"

"Ne elektriği?" diye sordu Simge sert bir sesle, Yener duraksadı ama yine de kafasını çevirip onlara doğru bakmadı.

"Kolundan koluma bız diye gelen elektrik bayan," dedi Ayça. "Diğer kolumdan da cız diye başka birinin elektriği geliyor. İletken gibi hissediyorum sayenizde. Ampul değilim yanamıyorum da."

"Ampul deme, tetikleniyorum," dedi Gurur arabayı yavaşça hızlandırırken.

"Size ne oldu?" diye sordu Ayça meraklı meraklı.

"Zeliha ilaçlarını almamış," dedi Gurur yeniden, çenem seğirirken ona dik dik baktım.

"Bunadın herhâlde, unuttun neler olduğunu ama geçmişini dün gibi hatırlıyorsundur sen kesin."

"Başlama yine," dedi Gurur ters bir sesle.

Kolumu koltuğun sırt kısmına atarak ona doğru dönüp, "Başlarsam ne olur?" diye sordum.

"Zeliha, geçmiş falan yok kızım. Geçmiş falan yok. Sen geldin, her şey silindi gitti," dedi Gurur, tek kaşımı kaldırarak ona dik dik bakmaya devam ettim.

"Geçmiş öyle kolay siliniyor mu, Gurur abi?" diye sordu Simge imalı bir sesle. Yener burnundan soluyarak avucunu çenesine bastırıp camdan dışarı çatık kaşlarla bakmaya başladı.

"Simge sen de bana abi deyip durma, damarımın üzerinde ip atlamaya mı karar verdiniz siz? Ayrıca sikeyim geçmişimi gerçekten ya." Gurur homurdanarak direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Ben de sikeyim," dedi Yener birdenbire.

Gurur öfkelenerek, "Sen neyi sikiyorsun, hayırdır?" diye sordu.

"Kendi geçmişimi birader."

"Senin sikmediğin bir kendi geçmişin kalmış zaten," dedi Gurur topu Yener'e atarak, bu şekilde sıyrılabileceğini sanıyorsa eğer büyük yanılıyordu. Ağzım açık Gurur'a bakakaldım. Yener de ağzı açık bir şekilde Gurur'a baktı. Simge sinirleri bozulmuş gibi gülerek bakışlarını camdan dışarı çevirdi.

Ayça, "İnanamıyorum, resmen Zeliha'nın zulmünden azat edilmek için arkadaşını harcadı az önce bu fasulye sırığı," dedi dehşetle.

"Yanlış bir şey söylediğini düşünmüyorum," dedi Simge iğneleyici bir sesle.

Yener seğiren çenesiyle Ayça'ya doğru döndü ama Simge'ye baktığım biliyordum. "Sana düşünceni soran oldu mu?" diye sordu birdenbire celallenerek. Simge tek kaşını kaldırıp Yener'e yandan bir bakış gönderdi.

"Önüne dön, komando," dedi Simge sakince.

"Önüm burası benim."

"Doğru, sen daha önünü arkasını ayırt edemeyen bir adamsın neticede," dedi Simge dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Gurur ile aynı anda birbirimize kaşlarımızı kaldırarak baktık, o gözlerini yola çevirdi, ben de kafamı çevirip Simge ile Yener'i izlemeye devam ettim.

"Aynen, öyleyim ben," dedi Yener, hâlâ dik dik Simge'ye bakıyordu.

"Anladık orasını."

"Neyi anladın, hayırdır?"

"Ay Yener," dedi Ayça yüzünü buruşturarak. "Böldüğüm için özür dilerim küçük boy lattem ama nefesin leş gibi bira kokuyor, yalvarırım yüzüme yüzüme konuşma."

Simge kaşlarını kaldırıp, "Ha bir de yarana bakmadan içki içiyorsun iki günden beri, değil mi?" diye sordu.

Yener, "İçersem içerim, sana ne?" diye karşılık verdi.

"Yaran var, ahraz mısın sen?"

"Yaram senin çok mu umurunda?"

"Umurumda ya da değil, sana ne?"

"Benim yaram, bilmeye hakkım var," dedi Yener, Simge'ye dik dik bakarak.

"Kan benim damar benim," diye alay etti Ayça ama ikisi de onu duymazlıktan geldi.

Simge, "Ne halt yersen ye, o yaran iyileşmeyince oturup ağlama," dediğinde Yener kaşlarını kaldırdı.

"Ben ağlamam, ağlatırım."

"Geçmişinde çok ağlatmış olabilirsin ama geleceğinde sadece ağlayan bir adam görüyorum nedense," dedi Simge sözleriyle yeni bir bıçak çekerek.

Yener tam ağzını açıyordu ki avuçlarımı birbirine vurup, "Sakinleşir misiniz?" diye sordum. "Bizim kavgamızı neden siz devraldınız birden? Gurur'a trip atıyordum, yani dikkatimizi size veremeyiz şu an."

"Bizim kavga ettiğimiz falan yok," dediler aynı anda.

Ayça sırıtarak, "Ay biz de mi oldunuz yani şimdi siz?" diye sorunca bu defa ikisi de aynı anda Ayça'ya döndü. Ayça ürpererek ağzına görünmez bir fermuar çekti.

Araba plajın girişinde yavaşladığında Yener ve Simge arasındaki sürtüşme sona ermişti. Bu plaj, diğerlerine oranla daha lüks sayılırdı ve ormana uzanan derinliklerinde büyük bir bar yer alıyordu. Dans pisti genişti, aynı zamanda bu pistin üst kısmındaki platformda konserler de veriliyordu. Bugün konser yoktu ama platformun üzerine kurulmuş alanda bir DJ olduğunu görebiliyordum. Kaliteli ve hareketli bir müzik her yana yayılmıştı.

Kıyıda lüks şezlong ve palmiye ağacı gibi durmaları için üzerlerine dal parçaları yerleştirilmiş şemsiyeler vardı. Hemen çaprazda da denize sıfır gölgelikler bulunuyordu. Her biri kendine ait küçük bir ev gibiydi, bazı insanlar beyaz kumaşlarla çardaklarının etrafını kapatmış ve kendilerini izole etmişlerdi.

Gerekli işlemlerin ardından bazılarımız şezlonglara bazılarımız da yan yana olan çardaklara geçtik. Muşta elimizi cebimize atmamıza izin dahi vermemişti. Beyaz minderin üzerine oturmadan önce üzerimdeki elbiseyi sıyırıp çıkardım ve Gurur da beyaz kumaşı indirerek izole olduğumuzdan emin oldu. Çantamı karıştırıp güneş kremini bulduktan son-

ra şapkamı çıkararak kenara bıraktım ve yüzüstü uzandım. Tuttuğumuz çardağın dibi denizdi, küçük bir merdivenden inerek suyun içine girilebiliyordu. Güneş kremini Gurur'a uzatıp, "Sırtıma sürebilir misin?" diye sordum sessizce. Güneşten en çok sırtım etkileniyordu, bikiniyle güneşin altına geçecek olursam akşam sırtımı yatağa yaslayabilme imkânım neredeyse sıfır olacaktı.

Gurur yavaşça yere çöktü, güneş kreminin kapağını açtı ve soğuk krem sırtıma temas edince ürperip dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmaklarını sırtımda dolaştırmaya, kremi sırtımın tamamına yedirmeye başladı. Parmakları bikinin ipinin altına ne zaman girse, kaygan bir his bırakıyor, tenim karıncalanıyordu.

"Geçti mi bana öfken?" diye sordu parmakları sırtımda turlamaya devam ederken.

"İstediğim cevapları alamadığım için kaldığı yerden devam ediyor ama üstelemeyeceğim. Anlatmak istemiyorsan anlatmazsın."

Parmakları sırtımda dolaşmayı bir anlığına bıraktı, gözlerimi yumdum ve çenemi altıma aldığım kollarıma bastırıp derin bir nefes aldım. Parmakları yeniden tenimde kaymaya başladığında, "Konuşmaya değer gördüğüm bir şey olsaydı konuşurdum, senden sakladığım absürt bir durum yok," dedi. "Birine karşı hiçbir zaman bir şey hissetmedim. Karşımdaki her kim olursa olsun bunu daima bildi."

Çenemi kolumun iç kısmına sürttüm ama gözlerimi açmadım. "Aklım almıyor işte," diye mırıldandım. "İllaki birinden çok etkilenmişsindir gibi geliyor. Neticede olgun bir adamsın. Birlikteliklerin de olmuş. Bilmiyorum işte. Kurdum kafamda sanırım."

"Kurmuşsun, evet," diye cevapladı.

"Olmadı desene."

"Kaç kez daha diyeceğim, Zeliha?" Burnundan sert bir nefes verdiğini işittim. "Aklım senin, kalbim senin, ellerindeyim. Görmüyor musun?"

"Ama önceden aklın benim değildi, kalbin benim değildi, ellerimde değildin."

"Özür dilerim; tanımadığım bir kıza aklımı, kalbimi veremediğim, ellerinde olamadığım için," diye alay etti. "Eğer seni rahatlatacaksa diye söylüyorum, herkesten önce seni tanımak isterdim ben. İlk dokunduğum, ilk temas ettiğim, ilk kez bir şeyler yaşadığım kişi sen ol isterdim. Eğer biri bana bir gün böyle hissedeceksin, dur deseydi inanıp durur

muydum bilmiyorum ama keşke biri bunu bana söyleseydi. Keşke geleceğini bilseydim. Sana deli olacağımı bilebilseydim."

"Böyle konuşman beni mutlu etmeli, değil mi?" diye sorduğumda parmakları sırtımda dolaşıyor, artık krem sürmek için değil, masaj yapmak için bana dokunuyordu. "Ama mutlu hissetmiyorum. Sadece kafamda kuruyorum. Çok saçma, biliyorum ama düşünmeden de duramıyorum. Anlamsız, değiştirilmesi de imkânsız, biliyorum ama öyle işte. Çok saçmaladım bugün."

Kaşlarımı çattım, içimdeki o gıcık his büyüdükçe büyüdü. Ona birinin dokunduğunu, temas ettiğini, onunla bir şeyler yaşadığını düşünmek beni çıldırmanın eşiğine getirdi. Pasif agresif hâllerimin nedeni buydu, onun da bunu gördüğünü biliyordum. Neden yaptığımla ilgili en ufak fikrim dahi yoktu ama yapıyordum, eşeliyordum, öğrenmek istiyordum; kendi kalbimi paramparça ediyordum.

"Nasıl hissettirdiğini tahmin edebiliyorum," diye mırıldandığında, "Edemezsin," diye cevapladım. "Ben senden başka kimseyle böyle şeyler yaşamadım."

Ona bakmasam da buruk bir şekilde gülümsediğini hissettim. "Ama birini sevdin illaki, değil mi?"

Sorduğu sorunun kendi kalbini incittiğini hissettim. Belki de nasıl hissettiğimi gerçekten tahmin edebiliyordu. Gurur'un birini sevdiğini, biri için çabaladığını, hatta o insan için acı çektiğini düşünmek bile başımdan aşağı kaynar sular döküyordu. Ben ise bir dönem hem acı çekmiş hem ağlamış hem de birini sevmiştim. Bunu biliyordu. Kalbime batan o tuhaf hisle başımı çevirip yavaşça ona baktım. Durgun gözlerle sırtımı izliyordu ama ona baktığım an gözlerini kaldırıp bana çevirdi.

"Bir kadınken hissettiğin duygularla, çocukken hissettiğin duygular bir olmuyor," dediğimde durgun bakışları hâlâ yüzümde asılı duruyordu. "Ben sadece sana âşık oldum. Sen hayatıma girmeden önce aşk nedir bilmiyordum. Sevgi diye bir şey vardı, o da hayranlıktan ötesi değildi, beğeniydi, bir şeydi işte ama aşk değildi. Aşkı seninle tanıdım."

"Seni sorgulamıyorum," dedi donuk bir sesle, işte yeniden Zincir'di. Gözlerinin içine uzun uzun baktım, buz sıcağı bakışlarını yüzümde dolaştırdı ve "Arkanı dön," dedi. "Henüz yeterince krem sürmedim."

Bakışlarımı yavaşça önüme döndürürken, "Birinden hoşlanmak nedir bilmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Ben doğrudan âşık oldum," diye cevap verdi, sesinde yine aşılmaz bir duvar vardı. "Senden önce gördüğüm herkes, herkesti. Ne zaman seni gördüm, farklı olan nasıl olurmuş anladım. Birinin sende farklı olmasını anladım."

Sessizce, "Benden hoşlanmadın mı yani başta?" diye sordum. Merak ediyordum, doğrudan âşık olmak garip geliyordu. Beni beğendiği bir dönem olmamış mıydı? Sadece hoşlandığı?

"Hoşlanmak nedir?"

"Beğenmek, görünce heyecanlı hissetmek falan sanırım, ne bileyim."

"O zaman daha o gece bile senden hoşlanıyordum."

Duraksadım, dönüp ona bakamadım ama kalbimin hızlandığını hissettim. Parmaklarım boynumdan aşağı kaydırıp sırtıma bastırdı.

"Beni ilk gördüğünde başına büyük bir bela aldığını düşündüğüne eminim," diye fısıldadım.

"Seni ilk gördüğümde biri bir düğmeye bastı ve karanlık sokak aydınlandı. Birdenbire tüm boşluklar doğru parçalarla doldu." Yavaşça ona doğru dönüp sırtüstü uzanarak gözlerinin içine baktım. Bir müddet hiç konuşmadık, sadece birbirimizin gözlerinin içine baktık. "Yalan söylemeyeceğim," dedi sonunda yeniden konuşmaya karar verdiğinde. "Bir zamanlar birinden hoşlandığını düşünmenin bile beni nasıl mahvettiğini anlatamam sana."

Yorum yapmadım çünkü geçmişim çok aydınlık değildi. Aldatılmıştım, iftiraya uğramıştım ve bir domino taşı dizlerimden çekilmiş de beni yere devirmişti sanki. Gurur sessizliğim karşısında yorum yapmadı.

"Ben biraz içecek alayım, sonra da denize gireriz," diyerek doğrulup kalktığında kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne içersin?"

"Buzu bol olsun da ne olduğunun bir önemi yok," diye fısıldadım parmaklarımı yerdeki hasır kaplamada dolaştırarak.

"Bol buzlu, tamam."

Tam arkasını dönüyordu ki, "Gurur," dedim, dönüp yeniden bana baktı. "Karpuz tabağı da alır mısın?"

"Canın karpuz mu çekti senin?" Güldü. "Mart ayında karpuz kelek olur ama alayım yavruma. Peynir tabağı da alayım mı?"

"Nasıl bildin içten içe bunu istediğimi?"

"Beni beğenen bir kadının damak zevkine güvenim tamdır çünkü," dediğinde kaşlarımı çattım. "Senden bahsediyorum, başkasından değil," dedi hızlıca. "Başlamayacağız yine, değil mi? Başa dönmeyelim, güzelim."

"Ne o, şimdiden bunaldın mı sen benden?"

"Peynir ve karpuz tabağı, bol buzlu içecek," deyip hızla kumaşın altından süzülerek diğer tarafa geçti. Gülerek dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarımın etrafına doladım ve çenemi diz kapağıma yasladım.

İleride, suyun içinde büyük kulaçlar atan Devran'ı gördüm. Hemen arkasındaki Biricik, suyun içinde sarı saçları olan buz mavisi bir deniz kızı gibi süzülüyordu. Üzerindeki buz mavisi bikininin ona çok yakıştığını düşünmeden edemedim. Devran birden kulaç atmayı bırakarak ona doğru döndü, kızı belinden kavrayıp kendine çekince yine ebeveynlerimi yakalamış gibi hissederek bakışlarımı onlardan kaçırdım ama öpüşmeye başladıklarını biliyordum.

Biri ellerini aniden çardağın kenarlarına bastırınca irkilerek ellerin sahibine baktım, ardından bir kafa suyun içinden yükseldi ve yüzün sadece gözleri çardağın kenarından bana dokundu. Bir süre ben Yaman'a, Yaman bana tuhaf tuhaf baktık.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Gurur'un uzaklaştığını gördüm, köşkünüzü kollamaya geldim," dedi düz bir sesle.

"Timsah gibi görünüyorsun."

"Bu irilikle benden olsa olsa su aygırı olurdu."

"Kollanmaya ihtiyacım yok benim, gidip yüzsene sen."

"Kim demiş?"

"Ben dedim?"

"Sen mi dedin?"

"Evet, ben dedim," dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet, sen dedin."

"Ne diyorsun?"

"Gurur gelene kadar aklını karıştırıyorum."

"Ya gitsene kardeşim."

"Olmaz, seni tek bırakamam. Buraya demirledim kendimi," dedi donuk bir sesle.

"Etrafta mağaradan çıkmış gibi tıslamak zorunda olduğun yabancı bir adam yok, merak etme."

"Orası hiç belli olmaz."

"Gider misin?"

"O Onur konusunda mı kızgınsın sen bana?" diye sordu. Aslında bununla zerre ilgilenmiyor gibi bir hâli vardı, sanırım aklımı karıştırıp yanımda kalmak için uyguladığı bir taktikti bu.

"Git."

"Birazdan ayağa kalkıp ellerime basar, acımasızca kafamı suyun içine de bastırırsın sen," dedi Yaman yine aynı düzlükle.

"Onur'a karşı yaptığın saygısızlıktı. Üstelik o adama işiniz düşebilir."

"İşimiz düşecek diye godoş mu olalım?" Sorusuna hazırlıksız yakalandığım için ona bakakaldım. "Ben rögar kapağı değilim Dino, olmaya da hiç niyetim yok."

"İki farklı cinste insan, normal sohbet de edebilir," dediğimde Yaman, "Benim sohbete bir lafım yok, edebilir, bana kalsa etmemeli, şahsi diyorum, benimlen birlikte bir kızla biri muhabbet kurmaya çalışsa onun dilini keserim. Kuramaz yani. Ha seninlen muhabbet kuran insana bir şey diyemem ama o herifin niyeti sadece seninlen ayaküstü muhabbet etmek falan değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Anlarım ben."

"Herhâlde muhabbet kurduğun kadınlara direkt o niyetle yaklaşıyorsun, herkes sen gibi sanıyorsun," dediğimde bana dehşetle baktı.

"Ben kimseylen muhabbet kurmam."

"O zaman nasıl anladın?"

"Dağda çakal avlayan, çakalın neye benzediğini bilir," dedi Yaman. "Düpedüz seni süzüyordu. Sen dua et o an orada olan bendim, Gurur olsaydı onun fotokopisini çekerdi. Duvara basmak suretiyle."

"İkinizin de birbirinizden daha maganda olduğunu söylemene gerek yoktu. Bunu biliyorum zaten."

"Tüm gün çocuğa kan kusturduktan sonra bize maganda demeye de utanmıyorsun. Tüylerim diken diken oldu bu soğukkanlılığın karşısında."

"Sana da kan kusturur biri illaki."

"Bak sürekli böyle şeyler söylüyorsun, aynı mahalledeki çöpçatan teyzeler gibisin," dedi bana dik dik bakarak.

"Dur daha gelin adayı bulmadım sana. Sen de hemen adımı koydun," dememle gözleri kısıldı.

"Seninle illa hasım mı olalım?"

"Dost olmak için çabanı göremiyorum."

"Uyurken süpürge gibi etrafındaki her şeyi yutmayacağına emin olursam belki oluruz. Kendimi güvende hissettirmiyorsun bana," dedi alayla ama sesi öyle donuktu ki başka biri onun bana takıldığını anlayamaz, ciddi olduğunu düşünürdü. Onu yavaştan çözmeye başladığım için o poker suratına rağmen espri yaptığını anlayabiliyordum.

Tam ağzımı açacaktım ki, "Bilmem kaç yüz binlik yüzük kitlediğin enayi de geliyor. Görev başarıyla sona erdi," dedi ve hiç beklemediğim bir anda suyun içine geri girerek gözden kayboldu.

Şaşırarak tam karşıya baktığımda Devran ve Biricik'in bir nokta boyutunda göründüklerini gördüm, hâlâ birbirlerinin dudaklarını vakumlamaya devam ediyor gibi duruyorlardı. Yine ebeveynlerimi yakalamış gibi hissederek yüzümü buruşturup önüme döndüm ve tam o anda Gurur elindekilerle çardağa girdi.

İçeceğimi tepsinin içinden alırken ona gülümsedim. "Geç kaldın, hayırdır, orada güzel kızlarla mı karşılaştın?" diye sordum iğneli bir sesle. Bana düz düz bakıp başını iki yana salladıktan sonra kendi içeceğini alarak tepsiyi kenara bıraktı. Limonlu, ferah içecekten bir yudum alıp göz ucuyla ona baktım. "Bugün gıcık mı oluyorsun bana?"

"Yavrum konuşmadığın anlarda yüzünü ağzıma alasım geliyor ama konuştuğun vakit cinlerim tepeme toplanıyor," dedi açıkça. İçeceğinden büyük bir yudum alarak gözlerini denize çevirdi, ileride birbirini vakumlayan çifti görünce yüzünü iğrentiyle buruşturdu. "Devran'ı çiftleşme dansı yaparken görmek her defasında kanımı donduruyor," dedi tiksinmiş gibi. "Atın yularını tutmadan dörtnala at sürebilen bir adamı böyle kertenkele gibi hareketler sergilerken görmek..."

"Çüş, atın yularını tutmadan ata binebiliyor mu?"

"Karslı yavrum o, at şehrinden geliyor. Çocuk doğmuş, daha kundaktayken babası atın üstüne koymuş bunu."

"Kadın seçimlerinden de belli oluyor at sevdiği," diyerek sırıttığımda Gurur bana garip garip baktı.

"Bazen sapık Facebook dayıları gibi konuşuyorsun."

"Reis boş ver şimdi dayıyı, karpuzla bizi ya," diyerek karpuz tabağım işaret ettiğimde gülmekle kaşlarını çatmak arasında bir ifadeyle uzun uzun yüzüme baktı.

Karpuz tabağını bana uzatarak, "Al dayı, ye karpuzunu. Güneş vurmuş senin kafana bugün," dedi.

"Güneş kafama, sen başka yerlerime vurdun. Hatırlatmamı ister misin?" diye sordum ona yandan bir bakış atıp ağzıma büyük bir karpuz dilimi tıkıştırarak.

"Bakıyorum ahlaksızlığa da başladın ama böyle konuşman benim sadece hoşuma gider, haberin olsun. Nerene vurdum söylesene, güneş gibi çarparak mı vurdum?"

Karpuz neredeyse genzime kaçacakken öksürerek bakışlarımı farklı bir yöne çevirip, "Höst ayı, o kadar da şey yapma," dedim aceleyle.

"Ye karpuzunu da suya girelim, ileride küçük bir butik gördüm. Çok güzel elbiseler var içeride. Sana bir elbise de alalım. Bu çok ıslandı, güzel vücuduna yapışıyor, deli edici fiziğini belli ediyor," dedi, bir an kalbim hızla çarptı ama yüzümde ketum bir ifadeyle ona düz düz baktım. "Bu işin bahanesi. Sana elbise almak istiyorum. Ama tabii ki bunun da büyük payı yok diyemem." Gözlerini vücudumda dolaştırdı. "Kurdeleli pembe elbiseler gördüm, sana çok yakışırlar."

"Burada çok pahalı olur onlar, fahiş fiyata satılıyor," dedim utancımı bastırma ihtiyacıyla hızla konuşarak.

"İsterse tek elbiseyi yüz elbise fiyatına satsınlar, ben sana elbise almak istiyorum," dedi.

"Tutumlu olmak zorundasın," dediğimde tek kaşını kaldırıp cümleye devam etmemi bekledi. Muhtemelen bir sonraki cümleyi benden duymayı beklemiyordu ama doğrudan, "İleride evleneceksek eğer, tutumlu olmalısın," dedim birdenbire. Göz bebekleri genişleyip güneşin renkleriyle ışıldayarak yeşile dönmüş ela gözlerini tamamen kapladı. Gözleri kara bir kuyu gibi görünüyordu şimdi. "Çocuklarımız olacak, onlara da güzel bir gelecek kurmak istiyorsak çalışıp kenara para koymamız gerek. Hayat kolay değil," diye devam ettim cümleme ama sesim kısılmış, yüzüm boynuma dek uzanan bir kızıllıkla al al olmuştu. "Ne bakıyorsun öyle?"

"Biraz daha anlat," diyerek içeceği dudaklarına götürüp tüm dikkatini bana verdi.

"Alay etme benimle," diyerek bir dilim daha karpuz aldım, ona bakmadan karpuzu ağzıma götürürken gülümsediğini hissettim.

"Sen hayatıma girdiğinden beri birikim yapıyorum, endişelenme," dedi nazik bir sesle. Kafamı kaldırıp ona soru işaretleriyle baktığımda, "Seninle ciddi düşünmeye başladığımdan beri birlikte kuracağımız gelecekle ilgili de planlama yapıyordum," diye cevapladı.

Gözlerimi kapatıp aklımın içine ektiği düşüncelerin oluşturduğu o derinliğe düşmek istedim. Belki de gözlerimi kapatma isteği, içime ektiği heyecandandı, yüzüme çöken utançtandı; bir şekilde her şey onunla bağlantılıydı. Elimdeki karpuz tabağını kenara bırakıp hızla ayaklandım.

Arkamdan ayaklanırken, "Ne oldu?" diye sordu ama sorusuna kulak veremedim çünkü boynuma kadar kıpkırmızıydım. Üzerime elbisemi geçirerek, "Biraz müzik dinleyeceğim, hatta kokteyl de alırım belki," dedim telaşla. Gurur'un dudaklarında bir tebessüm belirir gibi oldu ama tek kelime etmedi. Ellerimi yüzüme doğru yelpaze gibi sallarken, "Burası çok sıcak, dört yanı kapalı, ondan herhâlde. Ben hava alayım. Hatta gideyim ben Çolpan'ı falan bulayım. Simge'yi bulayım ben," dedim ve terliklerimi giyip koşar adımlarla oradan çıktım.

Gurur arkamdan gelmedi, olduğu yerde oturmuş beni soktuğu hâle gülüyor olmalıydı. Keyiflenirdi tabii. Beni yürüyen bir domatese dönüştürmekten zevk aldığına emindim.

Plajın derinliklerindeki bar bölümüne doğru söylenerek yürüdüğüm sırada Eylül birden koluma girdi ve irkilerek ona baktım. Gözleri durgun baksa da dudaklarında bir tebessüm yer alıyordu. "Azmak'ta su buz gibiydi ama buranın suyu çok güzel," dedi, söylediği şeye kendi kendine gülünce anlamadığımı belli eden bir bakış attım. "Nehrin adı biraz tuhaf geldi de..."

"Ay... Ay Eylül aynı abinsin," dedim dehşet içinde.

Başını geriye atarak bu kez içten bir kahkaha attı, bakışlarını bir kez daha bana çevirdiğinde onu gerçekten gevşettiğimi fark ettim. Güzel gözleri güneşin altında yemyeşil görünüyordu. Yaşadığı travmatik her şeye rağmen gülümseyişi güneş kadar sıcaktı, kalbindeki kırıklara rağmen hâlâ güçlü bir şekilde atıyordu adımlarını.

"Aynı abim olduğumu duymak beni mutlu etti," dedi açık sözlülükle.

"Kadın versiyonusun."

"Bana kalırsa onun kadın versiyonu sensin ama bilemeyeceğim," dedi Eylül, ardından elimi yumuşak bir şekilde tutup yüzüğüme baktı. "Kahraman amcayla konuşma şansınız oldu mu?"

"Hayır," diye mırıldandım sessizce.

"Sana kızgın mıdır?"

"Kızgın olsaydı bu kadar sakin kalmazdı."

"Abimle ne konuştuklarını bilmiyorsun, değil mi? Abim anlatmadı mı?" Merakla bana bakıyordu, hevesini kursağında bırakasım da hiç yoktu açıkçası.

"Hayır, abin ser veriyor, sır vermiyor."

Eylül gülerek, "Sonunda bu yola girmenize çok sevindim," dedi sessizce. "Abimin mutlu olduğunu görmek, bir şeyleri geride bırakabilmemi sağlıyor. Sen sadece abimi değil, Cesur'u ve beni de mutlu etmiş oluyorsun ama bunun farkında bile değilsin."

Eylül'ün gözlerine baktım. Gözleri sanki burada değilmiş gibi bakıyordu. Bazen kendi kafasının içinde kaybolduğunu görebiliyordum. Onu içinde kaybolduğu boşluğun içinden çekip çıkarmayı çok istesem de bunun kolay olmayacağını, çıkış yolunu bulabilmesi için önce kaybolması gerektiğini biliyordum.

Bar bölümüne doğru ilerlerken, "Eymen ile aranız kötü mü?" diye sordum. Eylül bu soruyu beklemediğinden bir an şaşırarak gözlerimin içine baktı. "Sanki kasıtlı olarak Eymen'den kaçıyormuşsun gibi hissettim. Bana öyle gelmiş de olabilir, tabii ki."

Eylül yüksek bar taburelerinden birine oturup bikinisinin üzerine giydiği beyaz pareosunun ipleriyle oynayarak, "O geceden sonra ona karşı kendimi suçlu hissediyorum. Bunu da bir yana koyacak olacaksam eğer, o her şeye doğrudan şahit oldu abla," diye fısıldadı. Bir an sorduğum soruya karşı derin bir pişmanlık duydum. Onu yeniden o karanlık geceye ait olan girdabın içine sürüklemek istememiştim. "Bunu aşamayacağımı düşünme, ben bunu aşıyorum. Yavaş yavaş," dedi ama dürüst olmadığını hissedebiliyordum. O adamı ne kadar çok sevdiğini görmüştüm, gözlerindeki o sevgi beni bıçak gibi kesmişti. Çok zor olduğunun farkındaydım. Onu hiç anlayamayacak olsam bile zor olduğunu görebilecek kadar empati yeteneğine sahiptim. "Ama her şeye birebir şahitlik etmiş birinin gözlerinin içine bakmak çok zor geliyor. Onun da kendini suçladığını görüyorum. Gözlerindeki pişmanlığı görüyorum. O gece beni oraya götürdüğü için pişman hissediyor."

"Kim olsa pişmanlık duyardı, bunun için kendini suçlama. İkiniz de suçlu değilsiniz," diyerek yanındaki boş tabureye oturdum.

Barmen yüzünde çıkartma gibi sabitlenmiş bir tebessümle bize yaklaşıp, "Ne alırsınız hanımlar?" diye sorduğunda, "Egelim alabilir miyim? Teşekkürler," diyerek bakışlarımı Eylül'e çevirdim.

Eylül de, "Alkolsüz mojito, elma olsun," dedi barmene sakin gözlerle bakarak. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "İyi bir asker olabileceğimi düşünüyor musun? Geceleri sık sık bunu düşünürken buluyorum kendimi. Belki de yaşanan şeyi düşünmemek için sadece bunu düşünmeye çalıştığımdandır, bilmiyorum. Korkuyorum da galiba."

"Bunu istemiyor musun?"

"İstiyorum, bu benim çocukluk hayalimdi." Durdu, bakışlarını barın ahşap bankosuna indirdi. "Aslına bakılacak olursa, benim çocukluk hayallerimden birisi de babamın daima bizimle olmasıydı. Bazı hayallerim doğru değilmiş, kurulmaması gereken hayallerdenmiş."

"Asker olmak öyle değil ama," diyerek arka çıktım ona. "Çok onurlu, çok haysiyetli, çok doğru. Abin seni çok güzel yetiştirmiş Eylül, doğruyu ve yanlışı ayırt edebilecek bir kızsın sen. Senin yerinde başka biri olsa dizlerinin üzerine çökmeyi geçtim, yeri öperdi. Sen hâlâ ayaklarının üzerinde dimdik duruyorsun. Senin mayanda asker olmak var. Sen bunun için çok uygun bir insansın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmediğim şeyleri dile getirmem ben," dedim. Barmen önüme kokteylimi bıraktığında soğuk bardağın etrafına parmaklarımı dolayıp içeceğimi önüme doğru çektim. Eylül de kendi içeceğini önüne çekip kara zorla gülümsedi.

"Uykuya daldığımda onun yüzünü görüyorum," diye fısıldadı, arkada yüksek sesle çalan müziğe rağmen fısıltısını duydum, fısıltısı kalbimin içine ait bir atış gibi yanı başımdaydı. Ne diyeceğimi bilemediğimden sadece yüzünü izledim. Kaşlarını çatarak iki avucunun arasında duran kokteyle uzun uzun baktı. Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Uykuya daldığımda yaptıklarını hatırlamıyorum, sadece babam olarak görüyorum onu, yaptığı hiçbir şeyi bilmiyorum. Önceden olduğu gibi kör oluyorum yani. Beni yanma çağırıyor, kollarını açıyor bana. Ben de eski saflığımla onun kollarına koşup bedenine sıkıca sarılıyorum. Sonra ellerimde ıslaklığı hissediyorum, geri çekilmemle boş bakan gözleriyle karşılaşmam bir oluyor abla. Ölüyor gibi bakıyor bana." Sertçe yutkundu. "Onu öldüren şeye bakıyor gibi bakıyor." Bardağı iki avucuyla sıktı. "Sonra ellerime bakıyorum, onun kanını görüyorum. Nasıl biri olduğunu uykumda bilmediğimden, onu delice sevdiğimden sadece büyük bir ızdırap duyuyorum. Öyle bir ızdırap ki bu yakıyor beni, diri diri yanıyorum, ateş ayak ucumdan başlayıp başımın tepesine kadar tırmanıyor

ama kül etmiyor, öyle oynuyor benimle. Uyanana kadar acı hissediyorum ama fiziksel değil, kalbimde olup bitiyor tüm bunlar. Uyanınca geçiyor ama. Tekrar kim olduğunu hatırlıyorum. Kim olduğunu bilerek açıyorum gözlerimi. O zaman kalbimdeki acı diniyor, bu kez karnımda bir ağrı baş gösteriyor. Nasıl başa çıkılır inan hiç bilmiyorum."

Tek kelime etmedim çünkü biliyordum, bazen insanlar kalbindeki kırıkları yere döküp birilerine gösterme ihtiyacı duyardı ama gösterdiği kişinin eğilip kırıklardan birini eline almasına asla izin vermezdi. Önüme döktüğü kırıklara baktım, hiçbirine dokunmadım, sadece o kırıkları izledim. Birazdan o kırıkları elleriyle toplayıp kalbine geri gömecekti.

"İyi olduğuma kendimi inandırırsam herkesi inandırırım, biliyorum," diye fısıldadı. "Ama bazen abimin öyle bir bakışına yakalanıyorum ki sanki ben kendimi inandırsam da her şeye, abimi asla inandıramıyorum. Oysa tek istediğim abilerimin iyi olduğuma inanması, iyi olmasam bile inansınlar istiyorum. Çünkü onların sırtındaki yük oldum zaten, bir de kalplerindeki yük olmak istemiyorum," diye soludu tek nefeste.

"Sen onların sırtındaki yük değilsin, kalplerinde hiç yük olmazsın. Birini sevdiğinde, o insan kalbine asla yük olmaz. O iki adam seni çok seviyor."

"Uzun yıllar şımarık bir çocuk gibi davranıp onları suçladım, onları birçok şeye mecbur bıraktım, abla," dedi Eylül düşünceli bir sesle. "Sırtlarındaki kambur oldum, kalplerindeki yorgunluk oldum. Hatta daha korkutucu gelse de söyleyeceğim, kendime itiraf edeceğim bunu, ben abimin kalbindeki kırgınlık oldum. Görmedim, görmemek için direndim, annem bir defasında bana körsün sen dediğinde biraz olsun kör olduğuma inanmak istemedim. Oysa ne zaman abime baksam, orada bir adam gibi dimdik duruyordu kırgınlık."

"Sen sadece küçük bir kız çocuğusun, büyürken hatalar yaptın ama bu hatalar sana ait değildi, Eylül. Sen sana ait olmayan hataları yapmakla kendini suçlayamazsın. Her kız çocuğu, babasına inanmayı seçer ve hiçbir kız çocuğu sırf inandığı için suçlu konumuna düşmemeli. İnanmak senin hatan değildi, kandırmak onun kalleşliğiydi." Elimi elinin üzerine koydum. "Abine anlatamadıklarını bana anlat, abinden sakladıklarını ben dinlerim. Biliyorum, Gurur bir bakışta görür söylemediklerini ama ben senin söylediklerine kulak veririm. Bir gün iyileştiğinde, Gurur artık sana baktığında sadece mutlu genç bir kadın görecek, ben

de senin bana verdiğin sırları mezara gidene kadar içimde gizleyeceğim. Bir ben, bir Allah, bir de sen."

Eylül gülümsedi, bu dişleri yanaklarına batıp canını yakıyormuş gibi bir gülümsemeydi ama gözlerine baktığımda bana duyduğu inancı gördüm. Çantamdan cüzdanımı çıkarıp kartımı cüzdanın içinden aldıktan sonra, "Bugün içeceğin her şey benden," diye şakıdım.

Bu kez gerçekten sıntı ve "Aman Allah'ım, resmen beni sarhoş olmaya teşvik ediyorsun," dedi.

Biricik bir anda yanımdaki boş tabureye oturunca irkilerek ona doğru döndüm. "Ne kaynatıyorsunuz bakalım?" diye sordu yüzünde masum bir tebessümle. Hemen arkasından Nihan, Ayça ve Çolpan da bar bankosunun etrafına toplandılar.

"Simge nerede?" diye sordum.

"Şu karşıya kurulan butikteki elbiselere bakmaya gitti. Girdap ve Mehtap da liseli âşıklar gibi patikada el ele yürüyorlardı. Cenan'a gelecek olursak ne meteor parçası Cenan'dan ne de vampir olduğuna yüzde yüz emin olduğum Doktor Carlisle Cullen[1] tadındaki Muşta'dan haber alınabiliyor. Evlilik arifesi tabii, heyecan dorukta, kan deli kaynıyor, e araya yıllar girmiş, hasret var..." Ayça sırıtarak bunları sıralarken Çolpan ve Biricik ona dehşet içinde bakıyordu. "Belki de bir ağacı aralarına almış nostaljik şarkılar söyleyerek ağacın kenarlarından birbirlerine bakış atıyorlardır. Ya da..." Ayça dudaklarını büzüp öne doğru uzatarak öpücük attı. "Vampir Fransız öpücüğü. Anladınız siz onu."

"İnanılmaz bir ahlaksızlık seviyesi," dedi Çolpan hayretler içerisinde.

"Ay sen ne anlarsın ahlaksızlıktan," diye çemkirdi Ayça. "Senin max ahlaksızlığın, birinin bahçesine dalıp erik çalmaktır."

"Bu da kendini porno starı sanıyor," diyen Simge elinde bir poşetle Ayça'nın arkasında belirdi. "Selam canım, senin de max ahlaksızlığın Alacakaranlık izleyip Emmet'ın[2] seni Fox kasabasının karanlık yağmur ormanlarındaki bir ağacı kökünden söktüğü gibi kökünden sö-"

"Susar mısın, Biricik'in psikolojisini bozuyorsun şu an, el kadar kız," diyen Ayça hızla Biricik'in başını göğsüne yaslamasını sağladı. "Dinleme bir tanem, bu Simge kendi fantezilerini anlatıyor. O iyi bilir ormanda fingirdeşmeyi. İpucu veriyorum, terk edilmiş bir ev mesela."

"Biricik'i de yabana atmayın şimdi," dedim pis pis sırıtarak.

---

1 Stephenie Meyer tarafından yazılan *Twilight* kitabındaki karakter.

2 Stephenie Meyer'in *Twilight* serisinde yer alan karakterdir.

Biricik anında kıpkırmızı olup, "Ben ne yapmışım?" diye sordu.

"Kulaklarım iyi duyar, sanki bir ara bir otopark muhabbeti duydum ben ya," dedim pis bir sırıtışla.

"Gurur'un yaşlılığı sana da bulaşmış Zeliha, gaipten sesler duyuyorsun," dedi Biricik aceleyle.

Ayça birden Biricik'in kafasını itip onu göğsünden ayırdı. "Kız edepsiz," dedi. "Senin gidip Barbie bebeklerini öpüştürmen gerekmiyor muydu? Gidip o Kara Ken'le mi iş pişirdin?"

Biricik hayretle, "Kara Ken mi?" diye sordu ve Biricik'in arkasında beliren dev cüsseli Devran büyük ellerini Biricik'in beline yerleştirerek, "Kara Ken mi?" diye tekrarladı Biricik'in sorusunu. Ardından gözlerini Biricik'e indirip, "Bu bez parçasıyla burada böyle oturmasan mı?" diye sordu, sesinin gergin çıktığını fark ettim. Biricik'in üzerinde buz mavisi, içini göstermeyen ve tıpkı bir elbise gibi görünen, boyu da çok kısa olmayan bir pareo vardı. "İlla sütlerinin etrafına bir havlu mu dolamam gerek?"

Ayça ile aynı anda, "Iyy," dedik yüzümüzü buruşturarak. "Sütler mi dedi o?"

"Bacak demek istedi, hemen farklı anlıyorsunuz!" diye bağırdı Biricik kulaklarına kadar kızarmış hâlde.

"Deve çocuk, mağaranın önüne gelip senin dilinde bir şeyler söylemek isterdim ama bak bakayım etrafta mağara görebiliyor musun? Yok, değil mi? Neymiş burası? Plajmış. Ne giyilirmiş burada? Bikini, mayo, mayokini, pareo? Bakalım kızın üzerinde ne varmış? Pareodan çok elbiseye benzeyen bir pareo. Sütleri neredeymiş kızın? Bar bankosunun altında olduğu için görünmüyormuş. Görünse ne olurmuş? Hiçbir şey." Ayça gülümsedi. "Ekstra açıklamalar da ister misin? Not defterini çıkarmanı bekleyebilirim anlatmak için."

"Ayça, Gurur'un ne kadar iyi bir gözlemci olduğunun kanıtısın," dedi Devran, Ayça'ya düz düz bakarak.

"Hakkımda gözlem mi yapmış? Kız o beni görebiliyor mu ki o yükseklikten?" diye sordu Ayça hayretler içerisinde.

"İnsanın kafasını tımır tımır tırmalayan bir sesin ve hiç durmayan bir çenen olduğu için kafamızı aşağı eğmek zorunda bırakıyorsun bizi genelde. Ne bu vızıldayan diye bakıyoruz," dedi Devran, bu kez alaycı konuşmuştu ama dışarıdan ona bakan biri ciddi olduğunu düşünürdü.

"Tımır tımır tırmalamak ne kız, Karsça mı o?" diye sordu Ayça tek kaşını kaldırarak. "Ayrıca sen bana geveze mi demeye getiriyorsun lafı?"

"Laf getirdiğim yok, lafı aldım direkt oturttum buraya," dedi Devran.

"Nasıl ya? Ben atla getirirsin diye düşünmüştüm."

"Anlamadım?"

"Kars, atlar falan. Espriydi. Niye gülmedin ki?"

Devran, Ayça'ya düz düz baktı. "Devran," dediğimde Devran'ın bakışları bana döndü. "Yürümeyi öğrenmeden önce ata binmeyi öğrenmişsin." Devran'ın bakışları yumuşadı, hoşlandığı bir konudan bahsettiğimizi fark etmiş gibi gevşedi. Atlardan hoşlandığını anlamak çok kolaydı. Zaten Biricik'e dikkatli bakınca da Devran'ın at sevdiğini anlardınız. Gerçi boyutsal olarak Biricik daha çok midilliye benziyordu, pembe boynuzlu küçük bir unicorn bile diyebilirdim. Farkında olmadan kendi düşünceme güldüğümde Devran ve Biricik bana aval aval baktılar. "Komik bir şey düşündüm de."

"Benimle ilgili bir şey düşündü," dedi Biricik gözlerini kısıp bana dik dik bakarak.

"Nasıl anladı hemen ya," diye alay ettim. "Unicorn seni."

"Kızların dilinden anlamak güç," dedi Devran çatık kaşlarla. Ardından barmene dikkatle baktı, barmen elindeki havluyla kadeh kurularken kafasını kaldırıp Devran'ın bakışlarına karşılık verdi. Devran korumacı bir tavırla, "Sek votka," dedi. "Üzerine bir tane misket limon yeterli."

Barmen başını sallayarak sırtını bize döndüğünde Biricik dans pistinde ellerinde kokteylleriyle dans etmeye başlayan, eğlencenin dibine vuran insanlara baktı. Çoğu yabancı uyruklu, bir seksen boylarında, inanılmaz güzellikteki kızlardı. Hatta kızlardan kumral, *Victoria Secret* defilesinden fırlamış gibi görünmesine neden olan kahverengi bikinisinin içinde âdeta bir tanrıçayı anımsatanı pipeti dudaklarına götürürken sık sık Devran'a bakıyordu. Devran, kızların olduğu tarafa bakmadığından kızın bakışlarının farkında bile değildi ama Biricik anında bu bakışları fark etmiş, rahatsızlığını kaşlarını çatıp gözlerini kıza dikerek belli etmeye başlamıştı.

Kız, Devran'ın kollarının Biricik'e dolanmış olduğunu elbette görüyordu, hatta Biricik'in ona potansiyel bir düşmana baktığı gibi baktığının da farkındaydı ama mavi gözlerini sık sık Devran'a değdirmekten vazgeçmeye niyeti yok gibi duruyordu.

Biricik çatık kaşlarla kıza bakmaya devam ederken elini birdenbire Devran'ın boynuna götürdü, Devran henüz ne olduğunu anlayamamışken Biricik'in onu kavrayıp kendine çekmesiyle afalladı. Biricik, gözleri hâlâ kızın üzerindeyken dudaklarını Devran'ın dudaklarına mıhladı. Kızlarla şoka girmiş hâlde ikisine bakakaldık ama yumruğumu havaya kaldırıp, *"İşte benim kızım!"* diye bağırma isteğiyle dolup taştığım da yok sayılamaz bir gerçekti. Kumral kız bir an donakaldı, Biricik gözlerinin içine bakarak sevgilisini öperken Devran'ın eli yavaşça Biricik'in sarı saçlarının arasına kaydı. Kumral kız kaşlarını çatarak önüne dönüp içkisinden bir yudum aldı, tadının kaçtığı bariz ortadaydı, müziğin ritmini kaybetmiş, olduğu yerde anlamsızca sallanmaya başlamıştı.

Devran, Biricik'in dudaklarından ayrılırken, "İnsan içinde," diye fısıldadı. "Olacak iş değil. Hoşuma gittiğin bir gerçek ama kimse, ben dışında kimse bu güzel dudakları nasıl kullandığını bilmemeli, sarışın."

"Söylemem gerekirse," diye fısıldadı Ayça kulağıma doğru. "Artık ben Biricik'in dudaklarını nasıl kullandığını biliyorum. Dilini kullanmayı seviyor." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tabii bunu sesli dile getirirsem Devran beni atın sırtına bağlayıp boş bir araziye salar ve at sonsuza dek koşarken ben de atın sırtında kurumuş pastırmaya dönerim."

"Bence de bunu sesli dillendirme sen," diye fısıldadım.

"Zeliha," dedi biri, hem çok yabancı hem de çok tanıdık bir sesti. Zihnimin derinliklerine inmeye fırsatım olmadı, hafızamı yoklayamadım ve irkilerek sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Bir çift açık kahverengi gözle karşılaştım önce, ardından sakalların sardığı keskin çeneye ve ince inen, ucu kalkık burna baktım. Hafızam olduğu yerde sendeledi. Hem çok tanıdık hem de çok yabancı gelen simanın sahibine kaşlarımı kaldırarak baktım. Dokunuşundan da hiç hoşlanmamıştım üstelik. Devran'm bir avcı gibi koyulaşan bakışlarının ikimize saplandığım hissediyor ama kafamı çevirip dev arkadaşıma bakmak yerine, bir türlü kimliğiyle ilgili çıkarım yapamadığım yabancıya bakıyordum. "Tanımadın mı beni?" Sesi çok yumuşaktı, bilerek böyle konuştuğunu, amacının dostane olduğunu bana göstermeye çalıştığını fark ettim. Hemen arkasında üç erkek daha vardı, biri telefonuna bakıyor, diğeri merakla beni izliyor, bir diğeri ise barmene doğru ilerliyordu. "Benim, Timuçin."

Gürültüden dolayı ismini zar zor duyabildim. İsim bir anlığına kafamda şimşeklerin çakmasına neden oldu. Onu liseden tanıyordum.

Kürşat'ın birlikte takıldığı çocuklardan biriydi, okulda epey popülerdi ve sporda da iyi olduğu için yaşıtlarım onun bir diziden, hatta oldukça eğlenceli bir gençlik romanından fırladığını düşünürlerdi. Kürşat'ı hatırlamak damağımda bozuk bir tat bıraktı. Timuçin'le ilgili değişmeyen tek şey açık kahverengi, biri diğerinden daha çekik görünen badem gözleriydi. Burnundaki bariz değişimden anladığım kadarıyla ameliyat olmuştu, onu son gördüğümde de yüzünde tek bir tüy bile yoktu ama bunun nedeni lise öğrencisi olmamız olabilirdi. Timuçin beni baştan aşağı süzerek, "Şaka yapıyorsun kızım," dedi. "Çok değişmişsin."

Evet, çok değiştim ama sen beni nasıl tanıdın, diye soramadığım için çocuğa donuk donuk bakmaya devam ettim.

"En az otuz kilo eksiğin var gibi duruyor," dedi Timuçin hayretle.

"Bilmem, hiç ölçmedim," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Selam Timuçin. Burnun güzel olmuş."

"Eskiden de kötü sayılmazdı," diyerek güldüğünde, "Otuz kilo eksilmeme rağmen beni tanıdın ama ben seni değişen burnun yüzünden tanıyamadım," dediğimde bir an durdu, anlık şaşkınlığını görür gibi oldum ama daha sonra yüksek sesle güldü.

"Senin espri anlayışını hep sevmişimdir."

Ben ise senin espri anlayışını hiç sevmedim, lise hayatım boyunca o espri anlayışından nefret ettim.

Devran, "Zeliha," diyerek elini yanımdaki bar bankosuna bastırıp bakışlarını Timuçin'e çevirdi. "Arkadaşların mı?"

Timuçin, kendisinden neredeyse yirmi santim uzun adama kafasını kaldırarak baktı, ardından bakışlarını bana çevirdi ve "Liseden tanışıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Ben çıkaramadım ama o beni tanıyınca hemen geldi, hatırlaması zordu tabii," dedim başımı sallayarak.

Gurur'un, Timuçin ve diğer üç adamın arkasında onlardan oldukça uzun bir silüet biçiminde dikildiğini görünce bir an bakışlarım Timuçin'den koparak Gurur'a saplanıp kaldı. Bakışları doğrudan benimkilere mıhlı hâldeydi, daha sonra beklenmedik bir şekilde kolunu havaya kaldırıp elini Timuçin'in yüzünün hemen dibinden geçirerek bar bankosuna uzatıp, "Viski," dedi barmene. Timuçin irkilerek kafasını çevirip Devran ile aynı boyda olan diğer adama baktı. İki dağ arasında sıkışmış gibi hissettiğine emindim.

Timuçin, "Seni gördüğüme sevindim, Zeliha," dedikten sonra yavaşça geri çekilip bar bankosunun öteki ucuna doğru ilerledi. Gurur olduğu yerde hareket etmeden Timuçin'in arkasından uzun uzun baktıktan sonra ela gözlerini usulca bana çevirdi.

Gözlerimiz birleştiği an, "Sanırım bu kadar iri iki adamla nasıl tanıştığımı merak ediyor," diyerek güldüm.

"İki mi?" Yaman'ın sesiyle irkildim. "Kırılırım. Üç."

Kerim, "Ve dört," diye devam etti gülerek.

Gurur bakışlarını yeniden Timuçin ve yanındaki üç adama çevirdi. Ardından belimi kavrayarak gözlerini Eylül'e çevirdi. "Gün ışığım, umarım içtiğin şeyin içinde bir damla bile alkol bulunmuyordur."

"Elmalı mojito," dedi Eylül gülümseyerek. "Tamamen alkolsüz."

Timuçin'in buradaki varlığı benim de sinirlerimi zıplatmıyor diyemezdim. Lisede uğradığım zorbalığın, bana yaşatılmasına rağmen yaşatmışım gibi lanse edilerek üzerime devirdikleri iftiranın baş zorbalarından birisiydi o. Çünkü Kürşat arkadaşıydı, Kürşat'ı korumak için her şeyi yapardı; doğruluğundan emin olmadığı bir haberi okula sanki gözünün önünde yaşanmış gibi yayardı mesela. Yapardı.

Düşünmemeye çalıştım. Muhtemelen Timuçin bile olanları unutmuştu ama ben hâlâ derinlerde bir yerde olanların izini taşıyordum. O zamanlar kalbimi kıran, sevdiğimi düşündüğüm çocuğun ve arkadaşımın ihaneti olmamıştı, o zamanlar kalbimi kıran tek bir şey vardı ki o da bana ihanet etmiş olmalarına rağmen ihanet edenin ben olduğuma insanları inandırmış olmalarıydı.

Gurur, bir şeyden rahatsız olduğumun farkında mıydı yoksa sadece bir adamın alanıma girmiş olmasından kaynaklı mı böyle gergin görünüyordu? Anlayamadım. Timuçin'in bana temas ettiğini görmediğine neredeyse emindim, öte yandan Timuçin'e öyle bir bakıyordu ki sanki onun elini yerinden sökmek istiyor gibiydi.

Timuçin bakışlarını kasıtlı olarak bana dokundurmadı ama yanındaki esmer çocuğun bakışlarının bana dokunduğunu hissedebiliyordum. Gurur viskisini içerken artık güneş gökyüzünden silinmeye başlamış, turuncu ve mor bulutlar bir tuvalin üzerinde iki zıt renk gibi birbirine karışarak akşamı örmeye başlamıştı.

Simge ve Ayça dans etmek için piste gittiklerinde ellerinde birer kokteyl vardı, çok geçmeden diğer kızlar da dans etmek için onlara katıldılar. İri cüsseli askerler, kızları güvende tutmak ister gibi pistin etrafını

sarmıştı. Sadece ben, Eylül, Cesur ve Gurur bar bankosunun önünde oturmuş, sessizce bir şeyler içiyorduk ve sonunda Gurur gözlerini o gitgide kalabalıklaşan erkek grubundan ayırmıştı. Esmer olan çocuğun bakışlarının belli aralıklarla bana dokunduğunu bilseydi, emindim ki bakışlarını çekmek yerine çocuğun başını boynundan ayırmak için harekete geçerdi.

Yener'in elinde kokteylle Ayça ile Simge'nin arasından geçtiğini gördüm. Simge onu baştan aşağı süzdü ve Yener çilekli kokteylinden bir yudum alarak Simge'ye üstten bir bakış atarak göz kırptı. Simge bir süre Yener'in gözlerinin içine baktı, ardından hiç beklenmedik bir anda uzanarak Yener'in elindeki kokteyli alıp içmeye başladı. Yener sakince onu izlerken bu ona hiç tuhaf gelmemiş gibi görünüyordu. Aksine kokteylinin elinden alınması aşırı hoşuna gitmişe benziyordu.

Gurur, yukarıda yanıp sönerek pistin üzerinde kayıp insanları aydınlatmaya başlayan ışıkların altında yeşile dönen gözlerini bana çevirdi ve "Az önceki çocuğu nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Liseden bir arkadaşımdı," dedim durgun bir sesle. Gurur bakışlarını anlık olarak yine o tarafa çevirecek gibi olunca bar bankosunun üzerinde duran büyük elini tutup, "Yapma," dedim. "Sürekli ona bakıp duruyorsun. Kötü bir niyeti yoktu, sadece selam veriyordu."

Gurur'un otoriter bakışlarının yüzüme indiğini hissettim. Gözlerinin içine ısrarla baktım ama gözlerine bakmak, soğuk bir duvara toslamak gibi hissettiriyordu. Gözlerini yüzümde gezdirip viski kadehini kafasına dikerek kadehi sertçe bar bankosuna koydu.

"Omzuna dokunduğunu gördüm," dedi Gurur, gözlerinin içine bakarken sesindeki gücün altında kaldığımı hissettim. Çenemi hafifçe kaldırarak Gurur'un gözlerinin içine daha büyük bir dikkatle baktım. "Kolunu omzundan sökmem için yeterli bir sebep diye düşünüyorum."

"Okul arkadaşımdı," dediğimde Gurur başını aşağı yukarı salladı.

"Sen de olmayan bir kadın yüzünden ağzıma sıçmıştın diye hatırlıyorum. Çok değil, birkaç saat evvel."

Timuçin'in bardan uzaklaştığını görünce rahat bir nefes aldım. Yanındaki erkek topluluğu burada kalsa da en azından artık o gitmişti ve olası bir gerginliğin önü tıkanmıştı. Gurur yeni bir viski için barmene el işaretinde bulunduktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi ve yukarıda yanıp sönen ışık yüzünde kayıp gitti.

Çok kısa bir an için Gurur'un yüzünde asılı duran gözlerim arkaya doğru kaydı. Gurur'un da bana değil, benim arkamda bir kısma baktığını fark ettim ama o an için buna aldırış etmedim çünkü esmer adamın bakışlarının bende olduğunu fark etmek rahatsız hissetmeme neden oldu. Kadehi dudaklarına götürürken bende asılı duran gözleri benimkilerle buluştu.

Her şey anlıktı.

Gurur'un yavaşça ayağa kalktığı ânı gördüm, bu an gerçekten de ağır çekimde gibiydi. Sonra Gurur boynunu yavaşça çıtlatıp bedenini bana bakan esmer adamın olduğu yöne çevirdi. Durumu algılayamadığım için arkama doğru baktım, arkamdaki aynayı görünce gözlerim irileşti ve korkuyla olduğum yerden kalkarak Gurur'un koluna dokunmaya çalıştım. Ama çok geçti. Benim onu yakalayamayacağım bir hızla esmer adama doğru yürüdüğünü gördüm.

Tek bir hamle. Yeşil ışık havada yandı ve söndü, çıplak sırtının üzerinde kayarak dans pistine hareket etti ve oldukları ortam karanlığa boyandığı an Gurur esmer adamı gırtlağından kavradı.

"Sen kime diktin o gözlerini?"

Esmer adam bir an cevap bile vermeden Gurur'un gözlerinin içine bakakaldı. Tam Gurur'a doğru atılacaktım ki Eylül beni belimden kavrayarak, "Devran abi!" diye seslendi Devran'a. "Abi!"

Esmer adamın etrafındaki erkek grubu anında Gurur'un etrafını sardılar. Yaklaşık yedi, sekiz kişiydiler. Biri tam Gurur'u omzundan kavrayacaktı ki dans eden kalabalığı yararak gelen Devran'ın adamı tişörtünden tutarak geri çektiğini gördüm. Tişörtü kafasına dek sıyrılan adam geriye doğru düşüp yere serildiğinde kalan yedi kişi bakışlarını Devran'a çevirdi.

"Gurur!" diye bağırdım, tim anında Gurur'un etrafını saran yedi kişinin etrafında bir çember oluşturarak çocukları çıkmaza aldılar. Gurur, adamın gırtlağını sıkıca kavrarken bir defa daha, "Gurur!" diye bağırdım, müziğin sesinden dolayı insanların ağzından çıkan mırıltılar birbirine karışıyordu. Esmer adam ellerini kaldırıp Gurur'un ellerinin üzerine koyduğunda Gurur'un ağzından firar eden kelimeleri yakalayamadım. Soğukkanlılıkla, sadece dudaklarını oynatarak, gözlerini hedefe dikmiş bir avcı gibi adamın gözlerine dikerek konuşmuştu.

Yaman'ın elindeki sigarayı baş ve orta parmağı arasında kıstırarak onlara yürüdüğünü gördüm, sigaradan bir nefes alıp izmariti kenara fırlatarak çemberdeki yerini aldı. Eylül'ün ellerinden kara zorla kurtuldum.

Gurur, adamı tişörtünün yakalarından kavrayıp arkasındaki tezgâha yatırdıktan sonra, "Sen o gözlerle bana da baksana," diye hırladı genizden gelen, öfke dolu, yırtıcı bir sesle. "Sen ona baktığın gibi hadi bana da baksana, amına koyduğumun oğlu. Ona baktığın gibi bana da baksana lan, sikik!"

Korkuyla ona yaklaştım ama Devran önüme geçerek beni durdurdu, uzaklaşmam için beni omuzlarımdan yakalayıp geriye doğru iteklerken Gurur adamın yanağını tezgâha bastırmış, avucuyla yüzünü eziyordu.

"Ona değen gözü yerinden çıkarırım, ona uzanan gözü yerinden çıkarırım," diye tısladı. "Biri ona göz ucuyla bakarsa, ömür boyu kör olmayı göze almış demektir. Beni anladın mı? Beni anladın mı? Şimdi bak bana, bak bana." Adamın yüzünü tezgâha iyice yapıştırıp başparmağını boğazına bastırarak yüzünün kıpkırmızı kesilmesine neden oldu. "Baksana amcık, hadi bana da baksana, baksana!"

"Gurur, kes şunu!" dedim korkuyla. Devran beni yavaşça geri çekerken Ecevit'in, Gurur'a yöneldiğini gördüm. Zafer, karşı tarafın erkeklerine gözlerini dikmiş, bir adım bile atmalarına izin vermiyor, onları yeşil gözleriyle âdeta oldukları yere mıhlıyordu.

Yaman, tezgâhın üzerine çıkıp oturdu, tezgâhtaki elmalardan birini Yener'e fırlattı ve omzunun üzerinden yüzünde okunan bariz bir keyifle Gurur'un yüzünü tezgâha yasladığı adama baktı. Gurur, adamın yüzüne doğru eğildi ve bir zincirin yerde sürünürken çıkardığı o tehlikeli sesi duyar gibi oldum. Ardından adama daha önce hiç duymadığım kadar tehlikeli ve aklını yitirmiş bir tonlamayla, "Şimdi seni çıktığın deliğe geri teperken tüm kemiklerini kırmadım mı lan ben senin?" diye fısıldadı.

Kerim parmaklarını çıtlattı ve boynunu esnetirken, "Tek biriniz," dedi, "tek bir kişi," diye ekledi. "Karışacak olursa, yatalak olmayı göze almış demektir."

Adamların, bu kadar iri bir grup karşısında ne yapacaklarını bilemez gibi göründüklerine yemin edebilirdim. Müzik birdenbire kesildi, tüm kalabalığın gözleri bizim üzerimize çevrildi. "Gurur!" dediysem de Gurur'u durduramadım, Gurur yüzünü bar tezgâhına yasladığı adamın suratına gelişigüzel iki yumruk indirerek yumruğuyla zemin arasında ezilen suratın kana bulanmasına neden oldu.

"Sen kimsin?" diye soludu Gurur soğukkanlılıkla. "Kimsin ve kimin olana bakıyorsun?" Bir yumruk daha indirdiğinde parmak boğumlarını saran kanın, yeşil ışıklar altında farklı bir renkte göründüğünü gördüm.

Simge korkuyla beni kendine çekerken, "Kesin şunu!" diye bağırdı.

Bununla beraber, yediliden biri elini hızla bankoya götürdü, buz kovasının içindeki şişelerden birini alıp tezgâha vurarak patlattıktan sonra kırık camı Gurur'un ensesine dayayarak, "Bırak lan adamı!" diye bağırdı. "Bir kız için adam mı öldüreceksiniz lan?"

Gözlerim iri iri açıldı, bir çığlık koparacaktım ki Yener elindeki elmayı yere fırlatıp elini tezgâha bastırarak bedenini havalandırdı ve bacakları havada jilet gibi hareket edip adamın elini hedef aldı. Kırık şişe adamın elinden savrularak yere düştüğünde Yener çoktan bunu yapan adamın üzerine çullanmış, yüzüne arkası kesilmeyen yumrukları indirmeye başlamıştı.

Kalan altı kişi, hareket bile etmeden diğerlerine bakıyor, Gurur çevresinde olup bitenin farkında bile olmadığını gösteren donmuş gözlerle elinin altında yumruklarıyla kan revan içinde bıraktığı yüze bakıyordu.

"Polisi arayın!" diye çığlık atan bir kızın sesi zihnimde deniz gibi dalgalandı. Muşta'yı gördüğümde içim bir anlığına rahatlasa da bir sigara yakıp sakin gözlerle Gurur'un yarattığı dehşeti izlemeye başladığını gördüğümde başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Eymen beni bileğimden tutarak yere saçılan cam kırıklarından uzaklaştırırken, "O orospu çocuğu sana laf mı attı?" diye gürledi.

"Dur," diyebildim Gurur'a bakarak. Gurur kanlı eliyle adamın boğazını kavradığında çevredekiler onu durdurmak için harekete geçti ama Kerim ve Devran yaklaşanların önünde etten bir duvar gibi durup karıştıkları takdirde ortalığı daha da karıştıracaklarını alenen gösterdiler.

"Ona," dedi Gurur, yüzünü darmadağın ettiği yüze yaklaştırıp yanağını çocuğun yanağının hizasına getirerek. "Bakıyor olmanın bedelinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Gurur!" diye bağırdım son gücümle, ardından siren sesleri zihnime dolmaya başladı. Polis arabasının tavanında yanıp sönen ışığın rengi etrafı kaplayarak saniyede bir yanıp söndü; ne zaman yansa ortalık aydınlandı ne zaman sönse Gurur'un öfkesinden sızan karanlık her yanı kapladı.

Ekipler etrafımızı sardılar, kalabalık birdenbire dağıldı ve Gurur adamın yüzüne abanmış hâldeyken arkadan müdahale eden bir polis memuru onu yana çekerek yüzünü bar bankosuna yaslayıp ellerini sırtında birleştirdi. Gurur'un bileklerine takılan kelepçeyi gördüm, buna

aldırış etmeden büyük bir dikkatle yüzünü dağıttığı adama bakmaya devam ediyordu.

"Alın şu herifi," dedi Gurur'u kelepçeleyen polis memuru. "Bu herifleri de toplayın!"

Yere yatırdığı adamın göğsünde oturmuş kanlı eliyle kafasını kaşıyan Yener, polis memuru tarafından ensesinden tutularak kaldırıldı. Ellerini havaya kaldırarak, "Pitbull'u bağladınız, ben zararsız bir finoyum, kelepçeye gerek yok," dedi gevşek bir sırıtışla.

"Şu gevşeği de alın," dedi polis, Yener'i ensesinden tutup diğer polis memurlarına iterek.

Gurur'u ekip arabasına götürürlerken Gurur sık sık omzunun üzerinden bankoya yığılmış hâldeki eserine bakıyordu. Arkasından koşacaktım ama Devran, "Sakinliğini koru," dedi yanımdan geçerken ve Gurur'un arkasından ekip otosuna doğru yürümeye başladı.

Adamlardan biri, "Ortada hiçbir sebep yokken gelip arkadaşımıza saldırdı!" diye bağırınca Kerim, "Sus, o gırtlağını sıkarım senin," dedi sessizce.

Gurur'u kelepçeleyerek, Yener'i ise önlerine alarak ekip otosuna bindirdiler. Vural ve Devran'ın da ekip otosuna bindiğini gördüm. Muşta sakin adımlarla ekip otosuna ilerleyip ön cama tıklattı ve polis memuru camı indirdiğinde Muşta eğilip bir şeyler söyledi. Polis memuru kapıyı açarak tekrar araçtan inip Muşta ile konuşmak için araçtan uzaklaştı. Diğer memurlar kalabalığa sorular soruyordu. Koşar adımlarla arabaya giderken Eylül de arkamdan geldi. Gurur, elleri arkadan kelepçelenmiş şekilde açık duran camdan kafasını dışarı uzatarak, "Bir sigara yakıp versene bana," dedi donuk bir sesle.

"Ne diyorsun sen ya?" diye sordum kanım donmuş hâlde, ellerim titriyordu, yüzüm kireç gibi olmuştu.

Kaşlarını kaldırıp çenesini öne uzatarak, "Hadi yavrum," diye ısrar etti.

Titreyen ellerimle, "Bu yaptığın!" dememle, kafasını dışarı uzatıp dudaklarını dudaklarıma bastırması bir oldu. Titreyen elimi onun yanağına bastırıp çatık kaşlarla bekledim, dudaklarını dudaklarıma daha büyük bir ısrarla ittiğinde tırnaklarımı yanağına bastırarak onun öpüşüne yavaşça karşılık verdim.

Dudaklarımız ayrılırken alnımla alnına vurup, "Senin tedaviye başlaman gerek," diye fısıldadım.

"Birlikte başlarız yavrum," dedi gözlerini kaldırıp ruhuma bakıyor gibi uzun uzun gözlerimin içine bakarak. Gözlerini muhtemelen kıpkırmızı olmuş hâlde bizi izleyen Eylül'e çevirdi. "Bir sigara yak da getir abim, hadi," dedi.

Yaman bir anda sigarayı Gurur'un dudaklarının arasına sokup, "Eylül, sen git kızların yanına," dedi dik dik Gurur'a bakarak.

Gurur eyvallah der gibi başını salladığında Yaman'ın elinde tuttuğu çakmağı titreyen ellerimle alıp çatık kaşlarla Gurur'a bakarak sigarasının ucunu ateşe verdim. Sigarayı dudaklarıyla emerek dumanını içine doldurdu, parmaklarımı dudaklarına sürterek sigarayı ağzından aldığımda dumanı dışarı üfledi ve "Zeliha'yı eve götür sen Yaman," dedi. "Bunlar seni de elden ayaktan almasın."

"Karakola mı götürecekler onları?" diye sordum panikle.

Yaman bana alık alık baktıktan sonra, "Yok, su parkına götürecekler, kaydıraktan kayıp uzun eşek oynayacaklarmış havuzda," dedi.

Yener, "Kelepçeyi sadece fantezi olarak kullanmayı tercih ediyorum şekerim ama merak ettim, hissiyatı nasıl?" diye sordu yan koltuktan Gurur'a doğru kayarak.

"Olayın ciddiyetinin farkında mısınız siz?" diye sordum, ellerim hâlâ titrediğinden avuçlarımı üzerimdeki elbisenin kumaşına bastırdım.

"Uzaklaşın arabadan," diyen polis memurunun yansımasının ön koltuk camına düştüğünü gördüm. Geri çekilip polis memuruna baktım. Yaman beni geriye doğru çekti ve memurlardan biri ön yolcu koltuğuna, diğeri direksiyonun başına geçti.

Muşta, "Karakolda çözeceğim," dediğinde uzaklaşan ekip otosuna bakıyordum. Bir diğer ekip arabası da hareket ederek önde gideni takip etmeye başladı.

"Yaptığını görüyor musun, Muşta?" diye sordum sitem eder gibi, titreyen ellerimi elbiseme daha sert bastırıp Muşta'ya baktım. "Onu durdurmadın bile."

"Asıl onu durdurmaya çalışsaydım karşısındaki herifi öldürene kadar bırakmazdı," dedi Muşta, Gurur'un mayasını biliyormuş gibi. Ambulansın ışıkları plajın karanlığını ikiye böldüğünde omzumun üzerinden bar bölümüne doğru hızla götürdükleri sedyeye baktım, ardından bakışlarımı Muşta'ya çevirdim.

"Benim babamı aramam lazım," diye fısıldadım sessizce.

Mesai çoktan sona erdiği için Emniyet Müdürlüğü kalabalık değildi. Beyaz floresanlarla aydınlatılmış salona bakarken otomatik kapıdan geçtim. Polis memurlarının bana dokunan bakışlarını hissediyordum. Muhtemelen kireç renginde olmalıydım. Çolpan koluma girerek beni yavaşça yönlendirdi çünkü yönümü kaybetmiş gibi etrafıma bakıp duruyordum. Gurur'un nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. İfade odasında mıydı? Sağlık kontrolü için hastaneye mi götürülmüştü? Neredeydi?

Cenan, bilgilerini gösterdikten sonra polis memuruna bir şeyler söyledi, benden on beş, yirmi metre uzakta olduğu için ne hakkında konuştuğuyla ilgili en ufak fikrim yoktu.

Babamın sesini duydum. "Zelya," diye seslendi bana, irkilerek ona doğru döndüğümde çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. Güvenliğin yanından geçerek hızlı adımlarla bana doğru gelip, "Nerede oğlanlar?" diye sordu merakla.

"Bilmiyorum," diyebildim. Babam rengi atmış yüzüme baktıktan sonra bakışlarını Muşta'ya çevirdi. Bir polisle konuştuğunu görünce derin bir nefes alarak Muşta'nm yanına doğru yürüdü.

Muşta ellerini pantolonunun cebine sokup, "Nezarethaneye atmışlar," dedi babama doğru dönerek. Sesini tam duyamamış olsam da dudaklarını okuyabiliyordum. Panikle onlara doğru yürümeye başladım. Babam, "Nevzat Başkomiser nerede?" diye sordu polis memuruna.

Polis memuru babama dikkatle baktıktan sonra, "Benimle gelin," dedi ve koridorda yürümeye başladı. Babamın arkasından yürürken Muşta da bizi takip ediyordu. İnsanların konuştuklarını duyuyordum ama kelimelere odaklanamıyordum.

Başkomiser babamı görünce, "Kahraman?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Hayırdır inşallah?"

Polislerden biri, "Efendim," diyerek başkomiserin kulağına doğru eğildi. Başkomiser bir anda oturduğu yerden kalkıp önce babama, daha sonra Muşta'ya baktı ve sessizce, "Binbaşı," dedi. "İçerideki oğlanın henüz ifadesine başvurmadık ama o..."

"Yüzbaşı Gurur Mert Çalıklı," dedi Muşta kendinden emin bir sesle.

Başkomiserin kaşları havaya kalktı, gözlerini babama çevirip, "Kahraman, yüzbaşı senin neyin oluyor?" diye sordu.

Babam, "Bizim oğlan o," deyince duraksayarak babamın sırtına baktım. "Yanlışı varsa kusura bakmayın ama durduk yerde taşkınlık edecek delikanlı değildir bizim oğlan, Nevzat."

Nevzat Başkomiser, yaka paça içeri attıklarının bir yüzbaşı olmasına hazırlıksız yakalanmış gibi bir Muşta'ya, bir de bana bakıyordu. "Öbür oğlanları da tanıyor musun?" diye sordu babama sakince.

"Bizim damadın silah arkadaşları," dedi babam, ardından Muşta'ya çevirdi gözlerini. Başkomiserin bakışları da Muşta'ya çevrildi ve bir süre kulakları sağır eden bir sessizlik yaşandı.

"Elemanı pestile çevirmişler, binbaşı," dedi başkomiser. "Herif illaki şikâyetçi olacaktır. Dua edelim de durum vahim olmasın."

Muşta, "Benim askerim şartlar gerektirmediği sürece bir sivile müdahalede bulunmaz," dedi kemikten bir sesle.

"Müdahalede bulunmamış zaten," dedi başkomiser ciddi bir sesle. "Adamı öldürmeye teşebbüs etmiş. Olay yerine ait fotoğraflar var. Henüz çıktısı gelmedi ama dijital olarak elimizde."

Muşta, doğrudan başkomiserin gözlerinin içine bakarak, "Benim askerim şartlar gerektirmediği sürece bir sivile müdahalede bulunmaz," diye tekrarladı otoriter cümlesini.

Babam, "Nevzat," diyerek söze girdi. "Ben kızımı o oğlana emanet ettim," diyerek elimi kaldırdı. "Sözlüsü," dedi yüzüğümü işaret ederek. "Benim karşına geçip de birini savunduğumu gördün, işittin mi daha önce?"

"Kahraman," dedi Nevzat Başkomiser, ardından onu pürdikkat, yırtıcı gözlerle izleyen Muşta'ya baktı. "Oğlanlar nezarethanede," dedi. "İfadelerini alana kadar orada tutulacaklar."

Muşta tek kaşını kaldırınca Nevzat Başkomiser'in kaşları çatılır gibi oldu ve aralarında bariz bir gerilim meydana geldi.

"Askerlerimi görmek istiyorum," dedi Muşta. Tek bir cümleydi, içinde minnet barındırmıyordu.

"Kahraman," dedi Nevzat Başkomiser, "hakkında şikâyet-"

"Oğlanları görelim," dedi babam. "Bir de onlardan dinleyiver. Senden bir şey istediğimi hiç gördün mü sen, Nevzat? Olayı sıcağı sıcağına bir de çocuktan dinleyeyim hiç değilse. Bunca yıllık muhabbetimiz var seninle."

Nevzat Başkomiser derin bir nefes alarak, "Ataberk," dedi yanındaki polise. "Nezarethaneye kadar indiriver binbaşı ve Kahraman'ı."

Önümüzde polis memuruyla merdivenlere doğru yürürken hiç konuşmadım ama babamın ara sıra bana dokunan bakışlarını hissediyor-

dum. O bakışlara karşılık verebildiğim söylenemezdi. Merdivenlerden aşağı indik, her bir basamağın ardından göğsümdeki ağırlık çoğaldı. Basamakların sonuna geldiğimizde demir parmaklıkları gördüm. Aşağısı neredeyse karanlıktı, ilerideki koridorda zayıf bir şekilde yanan ışık ortamı zar zor aydınlatıyordu.

Gurur'un demir parmaklıkların ardında dikilmiş, sırtını duvara yaslamış bizi izlediğini gördüm. Hemen yanında Yener, Zafer, Devran ve Vural da vardı.

Muşta, "Eşek oğulları," diye homurdandı ağzının içinden.

Gurur, yerinden kıpırdamadan parmaklıkların gerisinden doğrudan bana bakıyordu. Ellerine bulaşıp kurumuş kan lekelerine baktım. Üzeri çıplaktı, gerginliğini hâlâ atamadığını derisinin altında şişerek belirginleşmiş damarlardan anlayabilmiştim. Ona kızgınlığımı saklayamadan dik dik baktım ama ağzımı açıp tek kelime etmedim.

Babam, "Ne işler açtın len başına?" diye sordu kızgınlıkla, Gurur'un bakışları usulca bir ustura gibi kaydı ve benden ayrılarak babama çevrildi. Babama bakarken başım önüne eğecek gibi oldu ama yaptığının yanlış olduğunu düşünmediğini, başını önüne eğmediğinde anladım.

"Sen bana kanını verdin," dedi Gurur hiç düşünmeden. "Bu yetmedi, canını emanet ettin. Ben emanetine gözüm gibi baktım, damarımda dolaşan sana ait tek bir damla kanı dökmelerine de izin vermedim."

Babam, doğrudan Gurur'un gözlerinin içine baktı.

"Şiirsel konuşma pezevenk," diye söylendi Vural birdenbire. Zafer yerde bağdaş kurarak oturmuş parmak hesabı yapıyordu. Vural, Muşta'ya baktı. "Muşta, çıkar bizi buradan gözünü seveyim."

Babam birden arkasını dönüp merdivenlere yöneldi ama bunun sebebini sorgulamayacak kadar yorgun hissediyordum. Parmaklıklara doğru ilerleyip ellerimi soğuk parmaklıklara yasladım ve "Yaptığını beğendin mi, sığır herif?" diye sordum titreyen bir sesle.

Gurur cevap vermeden Zincir'in ruhuyla gözlerimin içine uzun uzun baktı.

Muşta, "Kanun karşısında sizin rütbenizin ne önemi var, hayvan?" diye sordu Vural'a ama onlara aldırış etmedim. "Çıkaracağım elbet, sizi burada bırakacak değilim."

Gurur, sırtını yasladığı duvardan ayrılarak bana doğru yürüdü. Ellerini parmaklıklara yaslamasıyla parmaklarımız temas etti, bileklikle-

rimizin birbirini tamamlayan uçları birleşerek bütün hâline geldi. Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Devran'ın, "Biricik çok korkmuştur," dediğini duyar gibi oldum.

Vural, "Nihan yukarıda mı?" diye sordu ama hiçbirine dikkatimi vermedim. Sadece Zincir'in gözlerinin içine baktım.

Birkaç dakikanın sonunda basamaklarda duyulan adım sesleriyle beraber Gurur gözlerini kaldırıp arkama doğru baktı. Nevzat Başkomiser'in, "Bugün şanslı günündesin, yüzbaşı," dediğini duyduğum an omzumun üzerinden arkama doğru baktım.

Babam, elini pantolonunun cebine sokmuş dik dik bize bakıyor, Nevzat Başkomiser elinde bir anahtar destesi sallıyordu. Nezarethanenin kapısını açtıktan sonra, "Tekrar olmasın gençler," dedi.

Gurur dışında herkes nezarethaneden çıktı, Gurur bir süre babamın gözlerinin içine bakarak olduğu yerde durmaya devam etti. Ellerimiz ayrıldığında ve nezarethaneden dışarı adımını attığı anda babam, "Gurur," dedi.

Gurur'un bakışları omzunun üzerinden babama çevrildi.

"Anneni ara, Muğla'ya davet et. Başında ailenden bir büyüğün de olsun ve adabıyla kızımı isteyin."

SLOVENYA
02.24

Adamın mavi gözleri, kenarlarından yakılmış fotoğraf karesinde uzun süre asılı durdu. Hemen yanındaki sehpanın üzerinde yarım bırakılmış bir puro yanıyor, kötü bir koku içinde olduğu karanlık ortamı zehir gibi kaplıyordu. Viski kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra kadehi salladı, kadehin içindeki kehribar rengindeki içki kayalıkları döven dalgalar gibi camın yüzeyini dövdü.

"Efendim," diyerek içeri giren orta yaşlarda, takım elbise giyen adamın korkusu bir gölge gibi karanlık zemine serildiğinde adam, gözlerini kaldırarak sırtına koridorun ışığını alarak karanlık bir silüete dönen adamına baktı. Tek kelime bile etmedi çünkü bölünmeyi sevmezdi, köşesine çekildiğinde dünya sussun, sadece düşünceleri konuşsun isterdi. "Verdiğim rahatsızlık adına özürlerimi sunuyorum, efendim," dedi

orta yaşlardaki adam, takımının ceketinde yer alan lacivert düğmeleri düğme deliklerinden geçirdikten sonra korkuyla patronuna baktı. Tek kişilik, deri bir koltuğun üzerinde oturan adam, bir bacağını diğer dizinin üzerine koymuştu. Dudaklarına içkisini götürmeden önce kadehle adamı işaret ederek konuşması için ona izin verdiğini gösterdi.

"Gurur Mert Çalıklı ve ölüm ekibi şu an Muğla'da," dedi adam telaşla.

Tek kaşını havaya kaldırdı ama tek kelime etmedi, söyleyeceklerinin bitmediğini biliyor gibiydi. Kendinden emin, şüphelerden arınmış, buz gibi gözlerle adama bakmaya devam etti ama bu karanlıkta adamın onu görmesi neredeyse imkânsızdı.

"Çok sayıda adamımız taraflarınca ele geçirilmiş durumda," diye devam etti adam sözüne. "Kimliğinizi deşifre etmiş olma ihtimali büyük paniğe yol açtı."

"Çırakların benimle ilgili bildiği şeyler," dedi adam burnundan sert bir soluk vererek gülerken. "Bu neye benziyor, biliyor musun Sabri? Bu bir dine inanıp o dinle ilgili hiçbir şey bilmemeye benziyor. Onlar beni gördü, bana inandı, onlara öğrettiklerimi harfiyen uyguladılar ama benimle ilgili ne biliyorlar? Hiçbir şey." Karşısındaki adam duydukları karşısında pek çıkarım yapabilmiş değildi. Adam yeniden güldüğünde bu kez gülüşü sadece soğuk değildi, aynı zamanda aşağılayıcıydı. "Sen bile," diye başladı söze. "Benimle aynı malikânenin içinde yaşayan sen bile, söylesene, benimle ilgili ne biliyorsun, Sabri?"

Adam telaş ve kararsızlıkla doğru cevabı aradı çünkü patronunun yanlış cevaplar karşısındaki öfkesini iyi bilirdi. "Hiç," dedi sonunda. "Hiçbir şey bilmiyorum, efendim."

"Yanlış cevap," dedi adam bacağını yere indirip diğer ayağını da zemine basarak. "Çarşamba günleri sarışın kadınlarla şarap içmekten hoşlandığımı iyi biliyorsun. En sevdiğim mekânı biliyorsun, eti hangi derecede pişmiş şekilde yediğimi bile biliyorsun. Bu seni hiçbir şey bilmeyen biri mi yapar, Sabri?"

Adam bocalar gibi oldu, bir an sonra, "Efendim," diyecekti ki patronu, "Fark ettim de sen benimle ilgili pek çok şey biliyormuşsun, Sabri," dedi.

Sabri'nin alnında boncuk boncuk ter damlaları oluştu. Kalbinin atış sesini sadece kendisi değil, patronu da duyuyordu, buna emindi. Bu herifin kulağından hiçbir ses kaçmazdı, gözünden de hiçbir görüntü kaç-

mazdı. Sabri'nin alnındaki ter damlasını karanlığa rağmen görüyordu mesela. Yarattığı korkuyu izlemeyi seviyordu.

"Cuma gecesi için tüm randevularımı iptal et, Sabri," dediğinde Sabri rahat bir nefes aldı. Ona görev verilmesi demek, nefes alması için imkân verilmiş olması demekti. Şükrederek başını hızlıca salladı. Patronu viski kadehini sehpanın üzerine bıraktı, elinde hâlâ etrafı yakılmış bir fotoğrafla otururken, "Türkiye'ye dönmeye karar verdim," diye konuştu. "Bu işi de sorunsuz hallet."

"Ama..."

"Türkiye'ye döneceğim, Sabri," dedi tek seferde.

"Tamam, tamam efendim."

Sehpasının altındaki gizli çekmeceyi açarken, "Bir de şu kız," diyerek elinde tuttuğu fotoğrafı Sabri'ye doğru çevirdi. "Çalıklı'nın yatıp kalktığı kız buymuş. Bu kızı da temizlet." Sabri, Gurur Mert Çalıklı'nın yakılarak küle çevrildiği ve kızın tek başına kaldığı fotoğraf karesine baktı. Kız, kadraja bakarken içtenlikle gülümsüyordu. Sabri başını yavaşça salladı.

Patronu çekmeceden silahını çıkarıp Sabri'ye doğrultmuktan sonra, "Benimle ilgili çok şey bildiğini söylemiştim, değil mi?" dedikten sonra hiç düşünmeden tetiği çekti. Barutun kokusu odaya bir gölge gibi yayıldığında Sabri, alnının ortasına açılmış bir delikle beraber geriye doğru devrilip cansız gözlerle tavana baktı. Adam, silahı kenara koyup gözlerini fotoğraf karesindeki kıza çevirdi. Fotoğraf karesinin üzerinde kan lekeleri vardı. "Bir sonraki emir, öl Sabri."

Gülümsedi.

"Diğer emirleri yerine getirmesi için yeni birini bulmam gerekecek. En kısa zamanda görüşelim, tatlım."

Duzenleme
Ny.ozlem

EKSTRA SAHNE

♪: Kaan Boşnak, Benimle Kayboldun

BİRİCİK GÖZÜNGİ

O kişiyle tanışacağınız gün, bir şeyler ters gider. Külotlu çorabınızın tini kaçabilir, saçlarınıza maşayla özenle şekil verirsiniz ve dışarı adım attığınız an beklenmedik bir yağmur başlayabilir, en sevdiğiniz pudra rengi gömleğinizin tam ortasına bir damla zift karası kahve dökülebilir, bilet aldığınız filmin seansına gürültücü bir dolu ergen girebilir.

Daha kötüsü de olabilir.

O kişiyle tanıştığınız gün, nişanlınızın parmakları boğazınızı sarmış, nefesinizin son pıhtısı da dışarı güçsüzce süzülmüş olabilir. Patlayana dek ağlamış olabilirsiniz mesela, sonra hiçbir şey olmamış gibi, sanki boğazınızda bir yumru ve bir ağrı yokmuş gibi maskaranın şişesini dişlerinizin arasına alıp kirpiklerinizi bir güzel yukarı doğru kaldırabilirsiniz.

O kişiyle tanıştığınız gün, diğer günlerden daha sıradan bir gün olabilir ya da diğerlerinden daha acı verici, çaresizlikle kıvrandığınız gün olabilir. Nasıl bir gün olursa olsun, bir şeylerin ters gideceği kesindir. Çünkü doğru olan geldiğinde yanlışlar çoğalır ve sizi köşeye sıkıştırır; bu, doğruyu bulana dek vermeniz gereken bir savaş olduğunun kanıtıdır.

Doğru, tam karşımda durmadan önce yanlışlarla yüklü bir günün tam ortasındaydım. Sarı saçlarımı özenle maşanın kızgın demirine dolarken ağlamaktan şişmiş gözlerimin aynaya düşürdüğü yansıma çok çirkindi. Burnumun ucu kıpkırmızı, gözlerimin altı yumruk yemişim gibi mordu. Teknik olarak yumruk yediğimi söyleyemezdim, sadece boğazlanmıştım, kafam kapıya çarpmıştı ve ağlamamak için alt dudağımı kemirirken parmaklarının çirkin baskısı boğazımda ölüm gibi büyümüştü. O an aslında ölüme çok yakındım ama ölmeyeceğimi biliyordum

çünkü o avını öldürmek istemiyordu, avını sağ bir şekilde istiyordu. Avıyla bir ömür geçirmeye niyetliydi.

Kızgın maşayı bir kenara koydum, inci tozu ojelerle parlayan parmaklarımı birkaç defa yakmıştım bugün ama acısını hissetmiyordum. Bir avuç fondötenle morluğunu örttüğüm boynum daha çok acıyordu çünkü. Yine saçlarımı maşayla şekillendirip bir aslanın yelesi gibi kabarttım. Çünkü kalbin sönmüşse, saçların kabarmak zorundadır. Bu yazılı bir kural değil, ağlarken uydurdum.

Bölümde tek bir arkadaşım vardı çünkü o arkadaşlarıma da karışırdı. Bana kötü örnek olduklarını söylerdi, kötü kızlarla arkadaşlık edersem kötü bir kıza dönüşeceğimi söyleyip dururdu. Bazen bunu sadece söylemezdi, ezberlememi istiyor gibi fiziksel zorbalıklar yapar ve kelimelerinin altına imza atıyor gibi tenimi imzalardı. Nişanlım böyle biriydi. Fahişelerle tek gecelik ilişkiler yaşardı, hatta onları severdi ama benim bir fahişe olmam düşüncesi onun erkeklik gururunu incitmekle kalmaz, onu bir çocuğun bezini doldurduğu gibi altını dolduracak kadar çok korkuturdu. Ben el değmemiş bir kutu bebeği olmak zorundaydım. Sanki elini bana değdirip ruhuma kirli parmaklarıyla zulmetmemiş, tenimde ne kadar liflersem lifleyeyim çıkmayan bir leke bırakmamış gibi.

Bana, "Sarı begonyam," derdi, begonyalardan nefret ederdim; bana vurmadığı zamanlarda begonyasıymışım gibi davranırdı. Begonyalar ve erkekler iğrenç kokuyordu. Teninin kokusunu bildiğim tek erkek oydu ve onun kötü koktuğunu söyleyebilirdim. Begonyalar gibi. Begonyalar kötü kokar.

Tek arkadaşım Nefise'den bir mesaj daha geldi. Bildirim panelini doldurmaya bayılırdı. Ben konuşkan değildim, kaçıngan bir tavrım olduğu kesindi ve geveze insanlar beni ürkütüyordu. Ağzına geleni doğrudan söyleyebilenlere hayret ediyordum. Herhâlde ağzıma geleni doğrudan söyleyen biri olsaydım, onun gözlerinin içine bakar, "Begonyalar ve sen kötü kokuyorsunuz," derdim. Nefise'ye değil. Ona. Adını zihnimden geçirmek bile istemediğimi fark ettim.

Telefonu elime alıp ses kaydını başlattım. "Nefis, on dakikaya kalmaz orada olurum. Konser alanının bulunduğu binanın asansörleri çalışıyor mu?" Sesi gönderdim ve makyaj masasının önüne ilerledim. Ellerimle bir kez daha kabarttığım saçlarım önüme düştü. Eğilip rujumun kapağını açtım, ruju dudaklarımda dolaştırdıktan sonra son kez aynadaki yansımama baktım. Göz altlarımı da kapatırsam fena görünmez-

dim. Makyajımı tamamladıktan sonra aynadaki son görüntüye dikkatle baktım. Üzerimde pembe, vücuduma yapışan bir crop body vardı, krem pantolonumun paçaları aşağı doğru yavaşça genişliyordu. Belimde de dün görüp çok beğenerek aldığım, ucunda inciler ve gümüş renk kelebek figürlerinin olduğu bir bel zinciri vardı. Pembe, küçük çantamı omzuma asıp krem rengi pelüş ceketimi elime alarak evden çıktım. Pelüş anahtarlığımı çantama koymak için fermuarı açtığım sırada bir mesaj daha geldi. Sesli mesajı oynattım.

"Asansör tıklım tıklım olur, sapığın teki bir yerlerine bir şeylerini yaslarsa tüm gece ağlarsın kuşum," dedi Nefise. "Merdivenleri kullan."

"Ayağımda bu botlarla dört kat merdiven çıkacağıma inanıyor olamazsın," diye konuştum kendi kendime. "Üstelik asıl sapıkla aylarını geçiren benim, diğer insanlar gözüme melek görünüyor."

Derin bir nefes alarak taksi durağına doğru yürümeye başladım. Taksi beni konserin yapılacağı binanın önüne kadar götürdü. Ödemeyi yaptıktan sonra telefonuma düşen mesajlara baktım. Hepsi ondandı.

Bu konser etkinliği de nereden çıktı şimdi?

Saat on ikiden önce evde ol.

Konserdeyken internetini kapatma, telefonun açık olsun ve seni aradığımda o telefonu açacaksın.

Uslu bir kız ol, begonyam.

Sana güvenim sonsuz, o kızlar gibi değilsin.

Sürtüklerden uzak dur.

Hiçbirine cevap vermeden telefonun ekran kilidini kapattım. Göğsüme koyu renk bir gölge gibi yayılan o hissin ömrüm boyunca geçmeyeceğini hissediyordum.

Varlığı, ömür boyu sürecek bir uykuya dalmışım gibi hissettiriyordu ve dokunuşları, o uyku esnasında gördüğüm kâbus da ölene dek peşimi bırakmayacakmış gibi hissettiriyordu. Ondan sadece ölürsem kurtulurmuşum gibi geliyordu.

Binaya ilerlemeye başladığım an kara bulutlar birdenbire gökyüzünü sardı, hiç beklemediğim bir anda özenle maşa yaptığım saçlarımda yağmurun soğuk damlalarını hissettim. Gözlerimi iri iri açıp, "Eyvah!" dedim korkuyla, ardından binaya doğru koşmaya başladım. Ceketimi saçlarıma siper edip koştuğum sırada bedenim bir bedene şiddetle çarptı, "Özür dilerim!" diye çığlık attım ama bedenin sahibine bakmadan

hızla koşmaya devam ettim. Yine de daha ilk yağmur damlasında, aslan yelesi gibi kabarttığım saçımın ıslanarak söndüğüne emindim.

Binadan içeri girip ceketi kafamdan çekerek önüme baktığımda kalabalık beni duraksattı. Düşündüğüm gibi kimse merdivenleri kullanmıyor, herkes asansörlerin önüne yığılmış bekliyordu. İlk grup asansörün birini doldurdu, ikinci grup da diğer asansörü doldurdu ve kapılar kapandı. Bir süre asansörlerin geri dönmesini bekledim. Asansörlerden biri aşağı indiğinde hızla kayarak açılan kapıdan içeri girip arkamdan gelen kalabalığı önemsemeden asansörün cam duvarına doğru ilerledim. Kalçamı ve sırtımı cam duvara yaslayarak herhangi birinin dokunuşundan kendimi maksimum seviyede korumaya çalıştım. Asansöre doluşan insanlara değil, zemine, pantolonumun paçasından sadece uçları görünen botlarıma bakıyordum.

Görüş alanıma siyah postallar girdi ama kafamı kaldırıp postalların sahibine bakmadım. Tek düşündüğüm, ayaklarının çocuk mezarı kadar olduğuydu. Asansör gitgide daha da dolduğu için postalların uçları botlarımın ucuna değdi. Önümde dikilen bedenin gölgesinin üzerime devrildiğini hissettim. Genzime okyanusa ait bir dalga gibi çarpan o koku tüm algılarımın kilitlenmesine neden oldu. Serin, ferah bir kokuydu; dalga gibi çarpmasına şaşmamak gerekiyordu çünkü gerçekten okyanus gibi kokuyordu. Bedenin sahibi bana doğru bir adım daha gelince bedenlerimiz birbirine yaslandı. Panikle gözlerimi kaldırdığımda bir an kafamı kaldırma işlemi hiç sona ermeyecek sandım; kafamı kaldırdıkça kaldırdım, bedenin sahibinin yüzünü görene dek saniyeler etrafa savrulmuştu.

Yüzünü görmeden önce sıcaklığını tenimde hissettim, gözlerimiz birbirine değmeden önce kokusu içime ulaştı. Daha sonra iki yana çekilmiş, içleri bir boncuk kadar iri olan o kara gözleri gördüm. Kafası asansörün neredeyse tavanına değecek kadar uzun boyluydu ama buna rağmen kafasını indirmemiş, bedenlerimiz birbirine yaslı hâldeyken gözlerini yavaşça aşağı kaydırmış yüzüme bakıyordu.

Kayıtsız, donuk, okyanus kadar derin, okyanusun dibi kadar siyahtı gözleri.

Üçe vurulmuş kısa saçları, sakalsız esmer yüzü, gür kirpikleri, çatık kaşları ve doğrudan gözlerimin içine bir bıçak gibi saplanarak yerleşmiş siyah gözleri vardı. Boyunun iki metreden fazla olma ihtimali olabilirdi, bu ihtimal beni şok etti ama asıl dumura uğramama neden olan göz-

leriydi. Gözleri, kokusuna eşlik ediyordu. Bir okyanus dalgası gibi, bir okyanusun derinliği gibi; yıldızların bile yanmadığı karanlık bir gecede okyanusun yüzeyi de böyle görünürdü kesin. Asansöre birkaç kişi daha binince arkadan ona baskı uygulayanlar bedeninin bedenime iyice temas etmesine neden oldular. Büyük elini beklemediğim bir anda başımın yanından geçirerek sırtımı verdiğim cam duvara yasladı. Gözlerini gözlerimden çekmedi, kafasını biraz olsun oynatmadan aşağı indirdiği gözleriyle beni izlemeye devam etti.

Birkaç kişi daha bindi, bedenini bana doğru ittiler ve nefesini saçlarımın ıslanan diplerinde hissettim. Nefesi, kokusunun aksine hiç serin değildi; dışarıdaki soğuğu teğet geçip cehennemden çıkagelmiş gibiydi. Asansörün kapıları kapanmaya başladığında zamanın durduğunu hissettim. Asansör yukarı doğru tırmanmaya başladı. Gözlerimi gözlerine değdirmemek için etrafıma bakmak istedim ama bana öyle bir bakıyordu ki elimde olmadan ben de gözlerimi kaldırıp onunkilere karşılık veriyordum.

Asansör konserin olacağı katta durduğunda kapılar bir süre açılmadı. Sıcak nefesi saçlarıma döküldükçe ıslak saç diplerimin yandığını, terlemeye başladığını hissediyordum. Kapılar yavaşça açıldı, insanlar asansörden inmeye başladılar.

Tam elini camdan çekiyorken parmaklarının saçlarımda süzüldüğünü hissettim. Sarı buklelerim parmaklarının kenarlarından aşağı doğru süzülüp göğüslerimin üzerine döküldüler. Kalbimin göğsümün içinde bir yıldız gibi kayarak boğazıma kadar yükselip soluk boşluğumda parladığını hissettim.

"Devran abi," diye seslendi bir kız, bu ismi duyduğu an bakışlarını gözlerimden yavaşça uzaklaştırarak sırtını bana döndü ve asansörün kapısının önünde dikilen uzun boylu kıza baktı. Kız gülümseyerek el sallıyordu. "Abimi kandıramadım, beni tek bırakmadığın için teşekkür ederim!" diye şakıdı kız mutlulukla.

Adı Devran mıydı?

O, asansörden çıkıp kızla birlikte toplanma alanına yürümeye başladı. Arkasından bakarken gözlerim bacaklarına kaydı, uzun bacakları vardı; geniş omuzlarıyla yanından geçtiği herkesin küçücük görünmesine neden oluyordu. Yanındaki uzun boylu kız bile omzuna yetişemiyordu.

Onun arkasından bakakaldığım saniyelerde Nefise, "Biricik, sonunda gelmişsin," diyerek koluma girdi.

Bakışlarımı Nefise'ye çevirdim ama kalbimin çırpınırken çıkardığı aceleci sesleri duyuyor, hatta o sesleri boğazımda, şakaklarımda, başımın üzerinde hissediyordum. Nefise, "Hadi, grubun çıkmasına çok az kaldı. Off! Arkalarda kaldık," diye söylenerek beni kalabalığa doğru çekiştirdi.

Grup sahneye çıkmadan önce sahneyi beyaz bir sis tabakası kapladı, ardından sisin içinde yanıp sönen kızıl, yeşil, turuncu ışıkları gördüm.

Grup en sevdiğimiz şarkıyı söyleyerek geceyi başlattığında Nefise ile olduğumuz yerde sallanıyor, şarkıya eşlik ediyorduk. Bakışlarımın neden beklentiyle etrafı incelediğini o an bilmiyordum ama onu gördüğümde bunun nedenini anladım. Çok uzun boyluydu, kaç yüz kişi içinde bile onu kolayca görebileceğim kadar uzundu. Sahnede kayan ışıklar, karanlığın içinde duran seyircinin üzerinden kayarak geçtiğinde yeşil ışık profilini aydınlattı. Donuk gözlerle sahneye baktığını o an fark ettim, şarkıya eşlik etmediği gibi hareket de etmiyordu.

"Hem gündüzüm hem gecem.
Her saniyem, her bir hecem.
Her cevabım sensin.
Hem de her bilmecem."[1]

Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım ama burnumda hâlâ o okyanusun kokusu vardı. Birden belimin kenarlarında bir el hissettim. Bu dokunuşu tanıyordum, bu dokunuştan tiksiniyordum. Kulağıma doğru o iğrenç nefesini vererek, "Sürpriz, begonyam," diye fısıldadı.

"Durup baktın göz ucuyla.
Başka biri vardı yanında.
Sakin kalamazdım benim olacağını bilmesem."

Hissettiğim o tedirginlik duygusunu bastırmak ister gibi omzumun üzerinden okyanusun kokusunun geldiğine inandığım yöne baktığımda bir an bakışlarımız birbirine dokundu. Omzunun üzerinden bana doğru bakıyordu. Kızıl ışık yüzünün üzerinden geçerek kayıp bana doğru geldi; siyah gözleri, mavi gözlerimdeydi.

"Bilmem kaç yüz kişi içinden, gördüm deli gözlerini birden.
Belki tanımazdım seni, o konsere gelmesen."

---

[1] Kaan Boşnak, Benimle Kayboldun, 2020.

39. YİĞİDİ GÜL AĞLATIR

♪: Çağan Şengül, Yokmuş Sevenim Senden Önce

Solunda koca bir yara var, sağındaki küçücük çiziğe ağlıyorsun.

Kalabalıkta bir silah patladı.

Davul ve zurna sesleri arasında Yörük kadınlarının zılgıt sesleri yükseldi. Boyundan bağlamalı pembe elbisemin üzerime oturan kumaşını düzelttim ve kalktığım sandalyenin üzerine bıraktığım el çantamı alıp gelin ile damadın yan yana durdukları kalabalığa doğru ilerledim. Babamın aldığı altını çantamdan çıkarıp aynı sokakta oturduğumuz ve çocukken birlikte seksek oynadığımız kıza yaklaştım. Altını kızın boynundan aşağı sarkan kırmızı kurdeleye takıp kıza gülümsedikten sonra kalabalığın içinden sıyrılıp bakışlarımı büyük çınar ağacının önünde dikilen erkek topluluğuna çevirdim. Gurur da oradaydı.

Bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. Meraklı gözlerini benden ayırmadı. Üzerinde önündeki birkaç düğmenin açık durduğu beyaz bir gömlek vardı, gömleğin altında bronzlaşan teni parlıyordu. Sakallarını yeni kesmiş olmasına rağmen çenesinde ve yüzünün güzel yüzeyinde kirli sakalı ufaktan boy vermeye başlamıştı. Bakışlarımı ondan ayırıp kadın topluluğuna doğru ilerledim. Simge bacak bacak üstüne atmış, elindeki küçük çantayı yüzüne doğru sallıyordu. Simge'nin kulağına doğru eğilip, "Ben bir lavaboya kadar gidip geliyorum," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Geleyim mi seninle?"

Ağacın arkasında kalan, ışıkları yanan yer muhtara aitti. Hemen önünde bir kahvehane yer alıyordu ama kahvehanedeki tüm sandalyeleri düğün yerine taşıdıkları için alan boştu. "Yok," dedim beni duyması için bağırarak. "Işıkları yanıyor, kendim giderim."

Simge başını salladı, o sırada Ayça ile Çolpan onu zorla yerinden kaldırıp çalmaya başlayan oyun havasına uyum sağlayarak dans etmeye başladılar. Kalabalıktan ayrılarak ağacın yanından geçtiğim sırada Zafer

elindeki sigarayı yere atıyordu, Eymen bana sorgu dolu gözlerle baktı ama kafam kazan gibi olduğundan tepki vermeden yürüdüm.

Tam muhtarlığa girecekken karanlık bahçenin içine adımımı atmamla biri bileğimden kavrayıp beni kendisine doğru çevirdi. Dokunuşu tanıdığım için tepki vermedim. Saçlarım eğer tepemden dağınık bir şekilde toplanıp topuz şekli verilmiş olmasaydı, eminim beni döndürmesinin etkisiyle yüzüne çarpardı. Tek kaşımı kaldırarak ona baktığım sırada bedeninden gelen alkol ve parfüm kokusu genzimi yaktı.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Lavaboyu kullanacağım," derken sesim ona karşı ölçülü yükselmişti, bunun onu şaşırttığını fark ettim ama şaşırmasına gerek yoktu. Dün yaşananlardan sonra boynuna atlamamı bekliyor olamazdı. Çatık kaşlarla yüzüme bakarken bileğimi tutmaya devam etti. Elimi sertçe çekerek, "Benimle işeyeceksin herhâlde?" diye sorduğumda bakışlarının dudaklarıma kaydığını fark ettim. Pembe rujla olan mazisi yeniden canlanmış gibi uzun uzun pembe gloss ile parlatılmış dudaklarıma baktı.

Gözlerini yeniden gözlerime çıkardıktan sonra, "Bana hâlâ kızgınsın," dedi sakince.

"Dün babam gelmemiş olsaydı olacakları düşünmüyor olabilirsin ama ben düşündüm," dedim. Yanağıma düşen küçük bukleyi kulağımın arkasına itip çatık kaşlarla, "Adamı az daha öldürecektin, Gurur," dedim üstüne basa basa.

Tam gözlerimin içine bakarken, "Öldürmediğime dua etsin, Zeliha," diye karşılık verdi.

Burnumdan sert bir nefes verip alayla güldükten sonra, "Bu kadarına gerek yoktu ve bunu sen de biliyorsun," dedim donuk bir sesle. "Nasıl korktuğum konusunda bir fikrin var mı? Olduğunu sanmıyorum. Eğer olsaydı bana bunu yaşatmazdın."

"Ne kadarına gerek var, ne kadarına gerek yok bırak da buna ben karar vereyim."

"Olur, bir dahakine götünü toplayacak birini bulur musun bilemem ama," dedikten sonra sırtımı dönüp kapıyı iterek açtım. Beyaz floresanın aydınlattığı eski lobide yürüdüğüm sırada arkamdan geldiğini biliyordum ama sessizdi, kavga etmeye niyeti yok gibiydi; benim de yoktu. Sadece kızgındım.

"Şu an bana kızgınsın biliyorum ama söylemezsem içimde kalacak, çok güzel görünüyorsun," dedi. "Şarlatan pembesi rujuna rağmen."

"Sağ ol," diyerek ilk koridora girdim, lavaboların olduğu alana yürürken arkamdan gelmeye devam ediyordu.

"Üzerindeki de çok yakışmış."

Gözlerimi devirip derin bir nefes alarak, "Düğün başladığından beri rakıladığın için mi böyle yayık yayık konuşuyorsun?" diye sorarak ona doğru dönmemle, onu burnumun dibinde bulmam bir oldu. Aramızda biraz bile mesafe olmaması beni bozguna uğratırken bir elini hemen arkamda kalan lavabo kapısma dayayıp üzerime doğru eğildi ve beni lavabo kapısıyla arasına alarak âdeta hapsetti.

"Kızma bana," dedi gözleriyle beni ateşinin içinden küle döndürmeden geçirirken. "Sen küs olunca içimde balta girmemiş bir orman yanıyor. Söndür söndürebilirsen. Bir gülsen sönecek oysa." Kısık kısık konuşuyor, gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Yüzüme doğru biraz daha eğilince gölgesinin altında aldım. "Gülsene bir bana."

"Hiç böyle güzel güzel konuşma, yaptığın şeyi değiştirmiyor böyle konuşman," dedim içim gitse de.

"Yaptıysam seni gözümden sakındığımdan yaptım. Yaptıysam elin gözü gözüne değdi diye yaptım," diye savundu kendini aynı kısık sesi kullanarak.

"Her gözünü gözüme değdireni öldüremezsin," dedim çatık kaşlarla. "Derdin neydi senin? Normal miydi sence bu yaptığın?"

"Durdum durabildiğim kadar, o durmadı. Gözünü senden çekmedi. Rahatsızlığını görmedim mi sanıyorsun?" Sesi biraz daha yüksek çıksa da bilerek üzerime gelmiyordu ama sınırında olduğunu görebiliyordum. "Orada seni taciz ediyordu," dedi dişlerinin arasından.

"Gidip derdin ne diye sormak yerine onu tezgâha yatırıp yüzü dümdüz olana kadar vurman mı gerekiyordu?"

"Vurmam gerekiyordu," diyerek başını salladı. "Bir daha hiçbir kadına gözlerini dikerek rahatsızlık vermemesi gerektiğini öğrenmiş oldu."

"Yine de bu bir savunma değil."

"Sen var olmayan bir kadın için ne hâle geldin, ben biri seni rahatsız ettiği için o hâle geldim çok mu?" Sorusu beni öfkelendirse de yakınlığı yüzünden ne diyeceğimi bilemeyip sadece gözlerinin içine baktım.

"Çekil," diyerek ellerimi göğsüne koyduğumda dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Çok güzel dokunuyorsun."

"Ne diyo'n be?"

"Ellerini çok güzel koydun göğsüme," dedi, tam ellerimi çekecektim ki avuç içlerini ellerimin üzerine koyarak geri çekmeme engel oldu. "Çekme."

"Sarhoşsun, değil mi?"

"Sayende."

Gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Akıllanmazsın oğlum sen."

"Akıllandırana kadar öpsene, öpmeyeceksen de dokunabilirsin. Akıllanırım, söz." Alnını alnıma yaslayıp avuç içlerini ellerime biraz daha bastırdı. "Dudaklarıma şarlatan pembesi rujunu bulaştırsan bile öp, tüm gece öyle rujlu dudakla dolaşırım. Söz."

"Biri gelecek şimdi, çekil," dedim ama çekilmesi için onu itmeye bile çalışmadım. Ona karşı koymak hiç kolay değildi. Koyamıyordum. "Delisin."

"Delinim," diye fısıldadı alnı alnımda, gözleri kapalı hâlde.

"Annenle konuştun mu?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Konuştum, ilk bileti de aldım. Karım olman için ben, annem ve Türk Hava Yolları seferber olduk."

"Ne? İlk bileti mi aldın?" Gözlerimi iri iri açtım ama o gözlerini açmadı, alnı alnımda beklemeye devam etti.

"Evet, yarın sabah burada."

"Babam biliyor mu?"

Gözleri kapalıyken gülümsedi. "Kız baban çağırdı ya zaten."

"Biliyor mu yarın sabah geleceğini babam?"

"Eğer tüm gün bana götünü dönüp iç çekerek kalçalarına bakmama neden olmasaydın senin de haberin olurdu ama ağzım açmadın ki," diye mırıldandı alnı hâlâ alnımdayken.

"Annen şoka uğramadı mı?"

"Yok valla, bugünü bekliyordu galiba, kapat telefonu diye bağırarak hazırlanmaya gitti."

"Kadının iki ayağını bir pabuca mı soktun? Bravo sana."

"Otuz üç yıl bekledim, daha da bekleyemem. Kalksın gelsin, doğurmayı bildiyse doğurduğuna sevdiğini istemeyi de bilecek. Allah Allah!"

"Deli deli bağırma yüzüme doğru, manyak, salya oldu suratım," dediğimde, "Sen benim salyalarıma alışıksındır," diye cevap verince gözlerim iri iri açıldı ama gözleri kapalı olduğundan tepkimi göremedi. "Küslüğümüz bitti mi?"

"Bitmedi," diye homurdandım.

"Yalan yapma, yumuşak konuşmaya başladın benimle."

"Çocuk gibi davrandığın içindir, koca dana." Ellerimi göğsüne daha sert bastırıp onu kara zorla kendimden uzaklaştırdığımda gözlerini yavaşça araladı ve yüzünde huzurlu bir tebessümle gözlerimin içine baktı.

"Nasıl da kandırdım ama seni, kendini birdenbire nişanlım olarak buldun," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Gidip elin adamlarını dövmeye devam edersen artık görüşlere gelirim, ziyaretçin olarak." Gözlerimi ellerine indirdim, parmak boğumları ve eklemleri yaralıydı. Adama o kadar sert vurmuştu ki vururken kendi ellerini bile yara yapmıştı. "Acıyor mu?" diye sordum parmak boğumlarına dokunurken içim cız ettiği için yüzümü buruşturarak.

"Çok acıyor, öp geçsin," deyince ona dik dik baktım. "Ne? Sordun söyledim, yavrum. Acıyor işte. Allah Allah!"

"Allah aşkıyla yanıp tutuşuyorsun bu gece," dediğimde sırıtarak parmak boğumlarını dudaklarıma sürttü.

"Öp."

"Salak," diyerek dudaklarımı parmak boğumlarına, eklem kemiklerinin üzerindeki kabuklanan yaralara bastırdım. "Git hadi, gözüm görmesin seni."

"Çişini yapana kadar burada beklerim."

"Ay git be," diyerek lavabonun kapısına doğru döndüğüm an elini yeniden lavabonun kapısına bastırdı. Bedeni hemen arkamda bir dağ gibi dikiliyorken kendini yavaşça bana bastırıp beni yeniden kilit altına aldı. "Bak bir gören olacak," dedim kara zorla konuşarak.

"Bu elbise çok güzelmiş, bir daha giyme bunu. Evde bana giyersin," dedi sessizce.

"Tabii efendim," dedikten sonra omzumun üzerinden burnumun dibine indirdiği güzel suratına baktım. "Hadi dön mağarana, ateş yakmayı öğrenene kadar da çıkma oradan."

"Ateşi sen içimde yaktın, bir saniye olsun sönmüyor."

"Bu ilk şiirin mi?"

"Şiiri başka bir arkadaş yazıyor," dediğinde ona anlamayan gözlerle baktım. "Ama istersen ben kitap yazarım sana."

"Git hadi, altıma işeyeceğim."

"Hiç sorun değil, altına işesen de severim seni."

"Delinin zoruna bak, ağzı açılmış yine baraj gibi." Lavabonun kapısını açtım, tam içeri girecekti ki kapıyı yüzüne kapatıp, "Git lan!" diye bağırdım kapıya ellerimi bastırarak.

"Açsana kapıyı, kenarda dururum."

"Ya git!"

"Kalbimi nasıl kırdığını sözcüklerle anlatamam belki ama kapıyı açıp bakarsan gözlerimdeki kırgınlığı görürsün ve ben de o arada kafan karıştığı için içeri dalarım."

"Gurur, gitmezsen yarın annen geldiğinde şikâyet ederim seni," diye homurdandım.

"Ne diyeceksin? İşeyecektim, oğlun onu içeri almadım diye tuvaletin kapısında ağladı mı diyeceksin?" Elimde olmadan güldüm, güldüğümü duymuş olacak ki, "Kalbim çok kırıldı, resmen güldüğünü benden sakladın," diye homurdandı. "Çok güzel gülüyorsun."

"Gider misin?"

"Çok defa denedim ama senden gidilmiyormuş."

"Gurur, cidden donuma işeyeceğim."

"Ağzıma iş-"

"Sus! Sus!" Uzun süre susunca, "Gurur?" diye fısıldadım.

"He."

"Sustun."

"Zeliha, sen deli misin?"

"Aniden sustun."

"Sus dedin."

"Git hadi."

"Gittiğimde de gittim diye küsersin sen şimdi."

Gülerek kapıyı kilitleyip klozete doğru ilerledim. Orada beklediğini biliyordum, yanaklarım kızardı. Sanki utandığımı fark etmiş gibi ıslık çalmaya başladı. Ellerimi yıkadığım sırada kapıda durmuş ıslık çalmaya devam ediyordu.

Ayça'nın, "Gurur?" dediğini duyunca duraksayıp omzumun üzerinden kapıya baktım.

"Öf bu kız da bizi hep tuvalette basıyor," dedi Gurur. "He söyle, ne var?"

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Ayça.

"Karım işiyor, onu bekliyorum."

"Zeliha mı içeride?"

"Yok Ayça, Ecevit içeride. Karım o benim."

"Ecevit mi içeride?"

"Evet, su döküyor."

Kapıyı açıp dışarı çıkarken Ayça'nın karmaşa dolu bir ifadeyle Gurur'a baktığını gördüm. Ayça bana bakıp, "Aa Zeliha," dediğinde Gurur, "Ya evet, Zeliha. Ne oldu, sen Ecevit'i mi bekliyordun?" diye sordu imayla.

Ayça, "Niye Ecevit'i bekleyeyim ben, dangalak?" diye sorup bana doğru döndü. "Canım, eğer bir çakmak darbesiyle havaya uçurmamı istemiyorsan tüpe dönmüş kocanı alıp gider misin?"

"Bu kız güzel şakalar yapıyor he," dedi Gurur, onu gömleğinin eteğinden yakalayıp çekiştirirken sırıtıyordu. "Ayça, Zeliha neden tek başına tuvalete giremedi biliyor musun?"

Ayça tam lavaboya girecekken durup soru işaretiyle ona baktı.

"Bu saatlerde tuvaletlerde cinler olur da ondan," dedi Gurur. Ayça'nın beti benzi atarken Gurur beni kolunun altına çekerek, "Görüşürüz Portakal Cini," diye mırıldandı keyifle.

Tam o sırada koridorda Ecevit belirdi. Ecevit, "Lavabo," diyecekti ki Gurur, "Ecevit, tam zamanında geldi. Cinci hoca gibi çocuk," diye şakıdı. "Şimdi burada dikilip bu kızı bekle bakalım."

Ecevit şaşkınlıkla bir Ayça'ya, bir Gurur'a baktıktan sonra, "Anlamadım," dedi düz bir sesle. Ayça hâlâ beti benzi atmış bir şekilde Gurur'a bakıyordu.

Gurur sırıtarak beni yürütüp Ecevit'in yanından kayıp geçiyordu ki, "Beceriksiz *stalker*," diye fısıldadı sessizce. Ecevit'in duruşu dikleşti ama hiçbir şey söylemedi. İkisini arkamızda bırakarak oradan çıktığımızda Gurur'un kollarından yavaşça ayrıldım.

"Küslüğümüz kaldığı yerden devam mı ediyor?" diye sordu bana masum masum. Karanlık bahçede kafamı kaldırıp loş bir şekilde parlayan gözlerine baktım.

"Babam başka bir şey dedi mi sana?" Sırıttı ama cevap vermedi. "Gurur," diye homurdandım. "Söylesene."

"Annen yarın için hazırlan demedi mi sana?"

"Yarın mı?"

"Yarın akşam."

"Yarın akşam ne?"

Bir şey söylemeden yanağımdan makas alıp sırtını döndü ve düğün alanına doğru yürümeye başladı. Şok içinde arkasından bakakaldım. Kalabalığın içine girdiğinde olduğum yerde dikilmeye devam ediyor-

dum. Kalabalığın ortası yavaşça açılırken düğün alanına doğru ilerlemeye başladım. "Yangından kız kaçırıyorsunuz herhâlde," diye söylendim kendi kendime ama kızdığımdan değildi; paniklemiştim ister istemez, heyecanlandığım da bir gerçekti.

Babam ve çocukluk arkadaşım Rümeysa'nın babasının tokalaştıklarını gördüm, ayaküstü bir şeyler konuştular, sonra Rümeysa'nın babası az ileride arkadaşlarıyla dikilen Gurur'a bakıp gülümsedi. Birkaç saniye sonra davulcuya bir işaret yaptı ve kaşlarım çatılırken Simge'nin koluma girmesiyle bakışlarımı ona çevirdim.

"Benim can arkadaşım Kahraman'ımın kızını da everiyormuşuz, o hâlde bu gece bu meydan bir de Kahraman ve damadım konuşsun," dedi gelinin babası. "Askermiş damadımız. O zaman çal Yörük Ali Zeybeği'ni."

Davulun tüm meydan yerinde inleyen sesini duydum.

Göz bebeklerim büyürken Gurur'un kalabalığın içinden ona işaret yapan babama doğu yürüdüğünü gördüm. Gömleğinin kollarını yukarı katladığını gördüm, tam ortada durduğunda tüm askerlerin ıslık sesleri kalabalığı delip geçiyordu.

Babam rakı bardağını köşedeki ahşap masaya bırakıp eliyle Gurur'a öncelik verdi. "Nasıl yani?" diye fısıldadım sessizce ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Tüm nefesler tutuldu ve Gurur kollarını yavaşça kaldırırken ritme uygun bir şekilde dizini yavaşça öne doğru büktü. Babam bundan tatmin olmuş gibi beğeniyle başını aşağı yukarı sallayıp kollarını kaldırdı ve Gurur'un tam karşısında dizini yavaşça diğer yöne büktü.

Birbirlerine doğru efe gibi yürüdüler, zeybeğin dört bir yanda yankılanan melodisiyle beraber kollarını sallayarak birbirlerinin yanından geçip sırtlarını birbirlerine verdiler. Sırtları birbirine dönük hâldeyken avuç içleri yere bakacak şekilde duran ellerimi havaya kaldırıp yavaşça sağdan sola doğru döndüler.

Birbirlerine doğru dönmeleriyle ikisinin de kolları aşağı indi, babam beğeniyle başını aşağı yukarı salladı; Gurur ciddi gözlerle babama bakarken bir anda sözleşmişler gibi aynı anda dizlerinin üzerine çöktüler, ellerini aynı anda farklı yönlere doğru yere sürtüp avuçlarının içine aldıkları toprağı atar gibi yaptılar. Kalbimin vuruşları daha da şiddetlendi. Aynı anda ikisi de birbirinin tersi olan dizlerini yere vurdu, tek seferde kolayca havalandılar ve meydanda duran iki Efe gibi birbirlerine baktılar.

Hiç beklemediğim anda birbirlerine doğru hızla ilerleyip tam karşı karşıya durdukları anda dizlerini kırdılar, babam tam eğilmedi ama Gurur babamın önünde eğildi ve elini tekrar yere sürtüp dizini yere bastırdı. Bir ıslık sesi duydum ama kafamı çevirip bakamadım, tüm odak noktam ikisindeydi.

Gurur avucunu yere vurunca babam gürültüden anlayamasam da coşkuyla bağırıp güldü. Gurur doğrulurken birbirlerine gülümsediler ve kolları havada şekilde birbirlerinin etrafında yavaşça daire çizdiler.

"Şanlı askerlerimiz!" diye bağırdı solist. Ben daha ne olduğunu kavrayamadan kalabalığın içinden gölge şeklinde çıkmaya başlayan tim, babam ve Gurur'u daire içine aldılar. Bir alkış tufanıyla beraber iki metre adamların her biri dizlerini kırarak yere yasladı ve Gurur hepsinin ortasında ayakta, babamın karşısında durup bir efe gibi süzülmeye devam etti. Askerler ayağa kalktığı an babam ve Gurur dizlerini yere vurmak için yavaşça çöktüler, melodi yavaşladı; askerler etrafında tüm heybetleriyle oynamaya başladılar.

Gurur ve babam dizleri yerde, avuçları yere yaslı hâlde dururlarken askerler etraflarında birden durup yavaşça çöktüler. Babam ve Gurur iki dağ gibi dikildiklerinde bir süre hareketsiz kaldılar. Babam, Gurur'a çenesiyle bir komut verdi, Gurur birden sırtını babama döndü ve gözlerimiz birbirine değdi. Gözlerimin içine bakarak kolları havada, tüm heybetiyle oynamaya devam etti. Bu olurken babam da dizini yere vurdu ve davulcu davula arka arkaya vurdu, askerler senkronize olmuş gibi ritme ayak uydurarak bağırdılar.

Gurur hiç beklemediğim bir anda uzun bacaklarını dizlerinden kırarak yere çöktü, bir dizini yere bastırdı. Avucunu önce yere, sonra dudaklarına götürdü, ardından da başının üzerine yasladı; bunu yaparken gözlerini gözlerimden çekmedi. Timdekiler Gurur'un etrafında kolları havada zeybeğe devam ederken o hâlâ dizi yere yaslı, gözlerimin içine bakıyordu.

Melodi yavaşça sona erdi ama davul ve zurna hiç susmadı. Askerler gülüşerek etrafa dağılırken Gurur yavaşça ayağa kalktı. Babam onu ensesinden kavradı, hiç beklemediği anda kollarının arasına çekti. Sırtına vurarak sarılırken Gurur çenesi babamın omzunda gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Babam yavaşça Gurur'dan ayrıldı ama eli hâlâ ensesindeydi. Alnını alnına yaslayarak, "Aslanım benim!" diye bağırdığını duydum. Gülüştü-

ler, birbirlerinden ayrıldılar ve düğün alanında bir alkış tufanı koparken babam masaya doğru ilerledi, rakı bardağını eline alıp kafasına dikti.

Kahraman Özdağ bir damadı değil, bir oğlu olduğunu tüm Akyaka'ya bu şekilde ilan etti.

Elimde olmadan genişçe gülümserken buldum kendimi. Yörük kadınları etrafımı sarıp sorular sorarken bile ağzımı açamıyor, sadece gülümseyerek Gurur'a bakıyordum.

Güneş gökyüzüne yavaşça tırmanırken sessizlik içerisinde oturduğum odanın kapısı açıldı. Simge elinde şarj aletiyle içeri girerken, "Gurur ve Muşta yola çıktı," dedi esneyerek. "Şebnem teyzeyi Dalaman'dan alacaklar. Babaannem de az önce geldi." Biliyordum, ben de gitmek istemiştim ama akşam için hazırlanmam gerekiyordu. "Babamlar da yola çıkıyorlar, öğlene kalmaz gelirler," dedi ve yatağın ucuna, hemen yanıma oturdu. "Neyin var senin?"

"Tatile diye geldik istemem oluyor," dedim birden boşluktan çektiğim gözlerime durduramadığım bir dehşet eklenirken.

Simge neredeyse kahkaha atacaktı ama dudaklarını birbirine bastırıp, "İstemiyor musun?" diye sordu.

"İstemiyor değilim. Çok da heyecanlı hissediyorum kendimi ama ne bileyim, yüzüme far tutulmuş gibi oldum birdenbire."

Simge yüzüme düşen ıslak saç telini kulağımın arkasına ittikten sonra, "Evleniyor değilsin, söz gibi düşün bunu," diye rahatlattı beni. "Eninde sonunda olması gereken bu değil miydi? İlişkinizin gidişatında bu kaçınılmazdı."

"Beni bekleyeceğini söyledi zaten, bekler biliyorum da... Şebnem teyzeye emrivaki yapılmış gibi hissediyorum."

"Bence o da mutlu olmuştur. Onu görünce tüm endişelerin silinecek, görürsün." Gülümsedi, gülümsemesi bana güç verdi.

"Babam bana kızgın mı değil mi onu da anlamadım. Karşısına alıp bir şey demedi henüz," diye mırıldandım sessizce.

"Bence dün cevabını verdi o. Tüm Akyaka'ya duyurdu resmen. Gurur'la gurur duyuyor gibi görünüyordu." Simge sırıttı. "Ayrıca o kadar iyi zeybek oynamasını beklemiyordum."

"Bir o mu? Hepsi oynadı," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Ama Gurur bir başka oynadı, otuz üç yıllık Egeli gibi," dedi kahkaha atarak.

"Bu söylediğini duymasın yalnız."

"Söylemezsen duymaz."

Ayaklarımı yukarı alıp bağdaş kurduktan sonra, "Yener ve sen peki?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Neler oluyor aranızda? Bir türlü anlayamadım ama bir şeyler olduğu kesin. Mobese Beşir olarak gözümden kaçırdığım bazı ayrıntılar var gibi geldi bana."

Simge bir an duraksadı, bakışlarını benden kaçırıp, "Ne olabilir ki?" diye sordu ama bir şey sakladığı kabak gibi ortadaydı.

"Bence benden bir şey gizleniyor şu an..."

Simge bir süre sustuktan sonra, "Öpüştük," dedi, buna şaşırmam gerekirdi ama nedense biliyormuş gibi kaşlarımı kaldırıp devam etmesini beklercesine gözlerinin içine baktım. "Ne istediğini anlamadım. Bir öyle, bir böyle. Bir ateş gibi sıcak, bir buz gibi soğuk. Anlamıyorum. Gerçi muhtemelen o da benim için aynısını düşünüyordur. İnat yaptım biraz galiba. O yaklaşınca ben kaçıyorum, ben yaklaştığımda o yaklaştığım yerde bile olmuyor zaten. Aramızda konuşulması gereken bir şey varmış gibi hissediyorum ama ne olduğunu bilmiyorum, ortada duruyor o konu, ne o görebiliyor ne de ben görebiliyorum ama o da benim gibi konuşulması gereken bir şey olduğunu hissediyor."

"Neyden korkuyorsun?"

Bir süre sustuktan sonra, "Geçmişinden," dedi açıkça. "Hayatı boyunca bir sürü insan tanımış, bir sürü insanın hayatına dokunmamış belki ama bedenine dokunmuş. Çok fazla kadınla birliktelik yaşamış birinin beni korkutması normal değil mi?" Hak versem de kafasını daha da karıştırmak istemediğimden tek kelime etmeden ona kulak vermeye devam ettim. "Bak, tamam," diyerek bana doğru dönüp bir bacağını dizinden kırarak yatağın üzerine yasladı. "Ben erkekler konusunda çok bilgi sahibi olmayan biri olabilirim ama çok fazla flörtüm oldu, deneyimli sayılmam ama fikirlerim, gözlemlerim var. O şu âna kadar flörtleştiğim insanlar gibi değil. Kendimi eksik, yarım hissetmekten, yetersiz hissetmekten korkuyor olabilirim. Aynı zamanda geçmişin tamamen geçmemiş olmasından, günün sonunda yine eski alışkanlıklarına dönecek olmasından çekiniyor olabilirim. Kafam allak bullak, Zelluş." Bir süre susup düşündü. "Bugün bana gülümserse, yarın benim elimi tutarsa, ona çok bağlanırsam..." Sustu, bu ihtimal onu korkutuyor gibiydi.

"Evet?" diye sordum devam etmesi için, konuşmamdan güç almış gibi derin bir nefes aldı.

"Ya diğer gün, bana gülümsediği gibi başkasına gülümser, başkasının elini tutar, birden ortadan kaybolursa?"

"Bunu onunla konuşmadan rahatlayamazsın."

"Ne diyeceğim adama? Elimi tutmanı istiyorum ama tuttuktan sonra yapacaklarından korkuyorum mu? Daha elimi tutmaya yeltenmiş bile sayılmaz. Ağzımı açıp tek kelime etsem, bir sonraki kelimeyi söylememi beklemeden lafı ağzıma kakarsa ne olacak? Seni öptüm diye, beni öptün diye, öpüştük diye bir şeyler mi olacakmış aramızda derse ne yapacağım? Düşüncesi bile midemi sızlattı."

"Yener öyle bir şey söylemez. Herkese söylese, sana söylemez."

"Varsayalım söylemedi, tam tersini söyledi. Daha kötüsü olmaz mı? Tam tersine beni inandırmışken düşündüklerimi bir bir yapacak olması?" Durup boşluğa uzun uzun baktıktan sonra, "Yapar mı?" diye sordu sessizce.

"Senden önce nasıl biri olduğunu biliyorum, senden sonra nasıl biri olur bilmiyorum çünkü onu seninleyken görmedim," dedim dürüstçe. "Ama birbirinizden kaçarak da bir sonuca ulaşamazsınız. Sırf hissetmekten korktukların yüzünden şu an hissettiklerinden kaçıyorsun. Bir gün denemediğin için pişman olmayacak mısın?"

Sorduğum soru onu durgunlaştırdı, bakışlarını yüzümde uzun uzun tuttu ama ağzını açıp bir şeyler söylemeye kalkışmadı.

"Boş ver şimdi beni, o dangalağı da boş ver. Bugün senin günün. Seni bebek gibi hazırlayalım da kadının gözleri güzel gelin görsün," dedi Simge ifadesini toparlayarak. Neredeyse geriye doğru devrilip yatağın içine düşecektim ki dirseğimden kavrayarak bedenimi dik konuma getirdi. "Kız kime diyorum ben?" diye çemkirdi. "Hadi Zeliha, bak yengem birazdan hepimizi hazır ola dikecek, başlayacak panik atağı. Devirip götünü yatma zamanı değil."

"Ya saat sabahın-"

"Kaynananı alıp geldiklerinde ağzının kenarında salyayla karşılamak istiyorsan kadını, bilemem o kadarını," diye söylendi Simge. Birden sıçrayarak yerimden kalkıp boy aynasının önüne doğru koştum. Kendimi Gurur'a beğendirmek için uğraşmazdım ama annesi söz konusu olunca birden çok güzel olmam gerekiyormuş gibi hissettim. Beni Gurur'dan

çok annesi beğensin istedim, çok saçmaydı belki ama heyecandan elim ayağım birbirine dolanıverdi.

"Beni beğenir mi?" diye sorarken buldum kendimi bir anda.

Simge, "Beğenilmeyecek gibi misin sence? Peri kızı seni görse, ben miyim peri yoksa bu kız mı diye kendini sorgular," dedi. "Çok güzelsin." Oturduğu yerden kalkıp arkamdan yaklaşarak çenesini omzuma koydu ve yansımama gülümseyerek baktı. "Hatırlıyor musun? Küçükken sen çok beyazsın, ben karayım der, ağlardım. Seni kıskanırdım. Bir keresinde mahalledeki çocuklar Simge'yi kömürlükte unutmuşlar diye dalga geçmişti, gündüz feneri diyorlardı bana hep. Sen Pamuk Prenses gibiydin. O zamanlar içten içe çok üzülürdüm, kızardım da sana böyle pamuk gibisin diye... Çok da güzeldin." Söyledikleri kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Benimle de yüzün lekeli, çillerin yüzüne bir şey sıçramış gibi duruyor, benekli diye dalga geçiyorlardı. Çocuklar her zaman acımasızdır, unuttun herhâlde," dedim kaşlarımı çatarak. "Ayrıca bronzluğun çoğu insanı kıskandıracak kadar güzel. Parlıyorsun."

"Biliyorum, şu an bronz olmayı çok seviyorum," dedi Simge. "Ayrıca senin de şu an çilli olmayı çok sevdiğini biliyorum çünkü sana çillerini sevdiren, çillerine tapan biriyle tanıştın."

Elimde olmadan gülümsedim. Annem bir anda içeri dalınca Simge'yle irkilerek anneme doğru baktık. "Kız misafir gelecek, yayılmışsınız buraya, çen çen susmadınız. Çeneniz yüzünden yan odadaki enikler de uyandı. Çolpan olmasa küçük erkek eniği susturamayacaktık, çocuğun ödünü kopardı çeneniz," diye çemkirdi. "Kalkın hadi, hazırlanalım. Poğaça, kek, börek yapılacak. Zelya, kasaba gidilmesi lazım, et ve kıyma almacak. Mısır unu lazım bana. Mısır ekmeği yapacağım, mısır unu bitmiş. Haydi kalkın, haydi!"

"Kız yenge sakin ol, bir kişi geliyor, on kişi mi geliyor?" diye sordu Simge gülerek.

"Ananı babanı kardeşini insandan saymıyo'n he?" diye homurdandı annem ayağındaki terliği Simge'ye fırlatarak.

Simge gülerek terliği eline alırken, "Anneyle seni [illegible]arına yollayacağım şunun," dedi terliği sal[illegible]

Annem bakışlarını birdenbire bana çevirdi. "Sen hâlâ duruyo'n mu? *Matıfladın*[1] kaldın he? Kız yürü, yürü! Beni değil, seni isteyecekler akşama!"

"Valla yeni gelin gibi heyecandan eli ayağına dolaşan sen gibi duruyo'n anne," dediğimde gözleri iri iri açıldı.

"Kız koca diye tutturdun, şimdi de hareket etmiyo'n," dedi, Simge kahkaha attı ama ben anneme düz düz bakmakla yetindim. "Hadi, bak Biricik kız bile kalktı, yaşmağı başına bağladım da oturdu *fasille*[2] kırıyor."

"O genelde fındık kırmayı severdi ama," diye takıldı Simge, annemin gözleri iri iri açıldı.

Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki Çolpan açık kapıyı tıklatarak, "Gülbahar teyze, Eymen'i mısır unu almaya yolladım ben. Ecevit de onunla gitti, gelirken kasaba uğrayacaklarmış," dedi.

"Gözünü seveyim, sağ ol canım benim." Annem gülerek Çolpan'a döndü. "Ah bir yaşıtın oğlum olaydı da seni alaydım."

"Tam anne olacak kız doğrusu," dedi Simge imayla, Çolpan ona dik dik baksa da bir şey söylemedi. Annem ve Çolpan odadan çıktıklarında biz de hazırlanmak için ayaklandık.

Öğle vaktiydi, havada yoğun bir nem ve üzerimdeki açık mavi elbisenin tenime ikinci bir deri gibi yapışmasına neden olan bir sıcak vardı. Böceklerin vızıldamalarını duyabiliyordum, bahçedeki ağacın yaprakları güneşin yere düşürdüğü ışığın üzerine gölgeler çizerek hareket ediyordu. Üzerimdeki askılı elbisenin omuz başlarımda fiyonk şeklinde bağlanmış ipleriyle oynarken kalbimin deli gibi çarptığım hissedebiliyordum. Yaprakların yerde çizdiği gölgelerin kıpırtısını izlediğim sırada bir davul sesi duyunca oturduğum yerden doğrularak kalkıp davul seslerini takip eden korna seslerine kulak verdim.

Korna sesleri zihnimde koca bir yarık açtı ve saatin yelkovanı ileri değil, geriye doğru dönmeye başlayarak sayıların üzerinden hızla geçti; bahçeye çıktığım ilk ânı hatırladım ve o ilk anda yüzüme dokunan sıcak esintiyi yeniden hissetmişim gibi sertçe yutkundum. Kırk beş dakika öncesindeydim, elbisem henüz kendi terimle bedenime yapışmamıştı, bukleler hâlinde omuzlarıma düşen saçlarımdan gelen parfüm kokusu-

[1] S[illegible]i ayağı birbirine dolanmak.

nu soluyordum. Babam masanın hemen önünde oturmuş, dudaklarına sigarasını götürüyordu ki beni fark edip durdu. Gözlerimiz birleştiğinde ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma, sonra da babama baktım.

Çenesiyle gelmemi işaret edince duraksadım, başımı yavaşça sallarken ona doğru yürüdüm, kalbim yerinden çıkıp gidecek gibi sertçe çarpıyordu. Sigarayı dudaklarına götürdüğü sırada tam önünde durdum, sigaradan bir duman alıp gözlerini kaldırarak bana baktı ve "Otursana kızım," dedi tek kaşını kaldırarak. "Ne dikildin önümde bölük komutanı gibi?"

Çekinerek yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Babam bir müddet sigarasını içerek gözlerimin içine bakmaya devam etti. Tek kelime etmiyordu, etmiyor oluşu beni daha da büyük bir tedirginliğe sürüklüyordu. Sigarasını masanın üzerindeki küllüğe bırakarak elini dizime koyup babacan bir tavırla dizimi sıktı. "Kızdım," dedi, duraksayarak gözlerinin içine daha büyük bir dikkatle baktım. "Lakin sevdiğinin parmağına yüzük takmasına değil, bunu benden gizleyecek kadar benden korkmuş olmana kızdım."

Cevap veremedim, sadece gözlerinin içine baktım.

"Seni benden korkmanı gerektirecek şekilde mi büyüttüm?" diye sorunca hızla başımı iki yana salladım. "O zaman ne diye benden korkuyorsun?"

"Panik oldum," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Panik olunca aynı seviyede saçmalıyorsunuz siz ikiniz." Evet, haklı olabilirdi. Susup başımı önüme eğdiğimde dizimi daha sert sıkarak, "Sana kızgın değilim, çocuk," dedi. "Sadece isterim ki önceliğin daima okulun olsun, eğitimin olsun."

"Tabii ki öyle," dediğimde başım salladı.

"Hiçbir zaman yanlış seçimlerin olmadığı için seninle gurur da duyuyorum elbet," dedi, söylediğim yalanlar birden kalbime battı. Söylediğim tüm yalanların altında ezilmeye başladığımı hissettim. "Yine biliyorum ki benim kızımın kalbi kendisi için en doğrusunu seçti. Yine kendine en uygun olanı kalbin buldu, sana getirdi. Ben senden razıyım." Elini bir defa daha dizime vurup, "Sen de benden razı mısın?" diye sordu. "Babandan razısı mısın, ceylanım?"

Boğazıma dolan o hissin gözlerime yükselerek kirpik diplerimi sızlattığını hissettim. Babamdan razı olmadığım tek bir an olmamıştı. Bu hayattaki en büyük şansımdı belki de. En büyük talihim, babamın Kahraman Özdağ olmasıydı.

"Razıyım baba," dedim. "O nasıl söz? Ben en çok senden razıyım. Allah yokluğunu göstermesin."

"Allah yokluğuma bile alışacağın kadar uzun, güzel bir ömür versin sana kızım," dedi. "Allah sana yokluğumu aratmayacak bir eş nasip etsin istedim hep, gördüm, izledim, anladım; buldun onu. Ben senden de razıyım, bulup kapıma getirdiğin erden de razıyım."

Gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Kızmadın bana," dedim bunu doğrulamak istiyor gibi.

"İtin kopuğun birini getirseydin kızardım amma, Eymen'e eniştelik değil abilik edecek birini diktin karşıma. Benim senin sevdana boynum kıldan incedir." Eli hâlâ dizimde duruyor, mavi gözleri onunkine tezat renkteki gözlerime bakıyordu. Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Kendini baskı altında hissetme, sen ne dersen o. Sadece bir ismi olsun. Elini tutup meydana çıktığında ne onun canı sıkılsın ne senin. Kimseye verecek hesabınız yok elbet ama yukarıda yazınızı bir yazan Allah'ın huzurunda da bir isminiz olsun."

Sessizce gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Söyleyeceğim her kelimeden utanıyordum. Karşımda babam olduğu için mi utanıyordum yoksa içimdeki duyguların büyüklüğünü göstermekten mi korkuyordum, bunu ben de bilmiyordum.

"Doğmadan evvel," dedi babam. "Sen daha dünyaya gelmediğin vakit, yukarıdaki senin alnına bir isim koyup da yolladı bana. Ben alnından o ismi silemem, senin de kalbinden o isim silinmez. Madem uygun gördün, karşıma getirdin, bana onu evlat bilmek düşer." Elimi babamın elinin üzerine koyup parmaklarım sıktım. "Bebekken de parmaklarımı böyle kavrardın," dedi dalgın bir gülümsemeyle. "Şimdi büyüdün de karşıma aldım seni, bunları konuşuyorum. Hiç büyümezsin sanmıştım."

"Ben de," dedim parmağını sıkarak. "Ben de hiç büyümem sanmıştım, baba."

Yelkovan, son cümlemle beraber hızla öne doğru atılarak sayıların üzerinden fırtına gibi eserek geçti. Ayakta dimdik durmuş, ellerim kalbime yakın bir yerde titreyerek birbirine yaklaşırken korna seslerine kulak vermeye devam ettim. Zihnimin köşelerinde Gurur ile yaşanan her şey bir film şeridi gibi akıyor, her bir anı kalbime takılarak derinleşiyordu. Korna sesleri çoğaldı, davul ve zurna sesleri dört bir yana dağıldı.

"Geliyorlar, geliyorlar!" diye bağırdı Biricik heyecanla zıplayarak evin kapısından çıkarken. Süslü Maria da Biricik'in arkasından seke seke çıktı. "Bizimkiler konvoy yapmış, toplanmışlar!"

Duraksayarak, "Konvoy mu?" diye sordum, ardından bakışlarım aralık duran bahçe kapısına kaydı ve kızların bahçe kapısına hücum ettiklerini gördüm.

"Ne duruyorsun, gelsene!" dedi Çolpan hızla.

Annem panikle kapıdan çıkarken, "Umay!" diye seslendi yengeme. İzmir'den geleli daha bir saat olmamıştı ama yengem de bir işin ucundan tutmuş, hazırlıklara yardımcı olmaya başlamıştı.

"Anne, konvoy diyor bunlar," dedim dehşet içinde.

"Biliyo'm kız, oğlanlar konvoy için çıktıydı. Gurur ve annesini karşılamaya gittiler," dedi annem, şaşkınlığım bir doz daha arttı.

Yengem yeşil gözlerinde hınzır bir parıltıyla, "Kız gelin," dedi kırıta kırıta. "Yüzün kireç kesti."

"Uğraşmayın benim torunumla, kaptı katana gibi çocuğu. Akıllı torunum benim, başrol torunum, güzelliğini benden almış torunum," diye kırıttı babaannem heyecanla.

Sima ve Sinan, Simge'nin kendisinden yaşça küçük ikiz kardeşleri, hızla kapıdan çıktılar. İkisi de on altı yaşındaydı, liseye gidiyorlardı. Sinan, Simge ve Sima'nın aksine beyaz tenli, çilliydi ama gözleri amcamınkiler gibi deniz mavisiydi. İkizi Sima ise ona hiç benzemiyordu, ablası gibi esmerdi ama gözleri annesi ve ablasının aksine yeşil değil, koyu bir maviydi. Sinan, on altı yaşında bir çocuk olmasına rağmen boyu bir sekseni çoktan aşmıştı, Sima da şimdiden Simge ile aynı boydaydı.

Sinan tek kaşını kaldırıp korna seslerini dinlerken Sima olduğu yerde zıpladı. "Resmen konvoy yapıyorlar, Sinan," dedi heyecanla.

"Evet, gösterişi seviyorlar anlaşılan," dedi Sinan donuk bir sesle.

"Konuşma, babası kılıklı," diye söylendi yengem Sinan'ın omzuna vurup onu öne doğru itekleyerek. "Zelluş, kız, yürü kapıya. Gelin olarak senin karşılaman gerek kayınvalideni. Hadi yengem!"

Olduğum yerde kal gelmiş gibi bir yengeme bir anneme baktıktan sonra bahçe kapısına doğru ilerledim. Tüm mahalleli pencerelerine, balkonlarına çıkmış, gülümseyerek konvoyu izliyordu. Arka arkaya sıralanan ciplerin arasında bir de arkası açık pikap vardı, pikaptaki davulcu ve zurnacı sürekli olarak çalıyorlardı. Pikabın arkasında bir tane de büyük koyun olduğunu görünce durup, "Ha?" diye sordum şokla.

Babamın evin tam karşısındaki yolda durmuş, gülümseyerek konvoya baktığını gördüm. Arabalar art arda korna çalıyor; arabaların camlarından birinden dışarı uzanan fişekten, kırmızı renkte bir duman sızıyordu. Fişeği tutan kişinin Yener olduğunu gördüm, arabanın dışına doğru sarkarak ıslık çalarken bir yandan fişeği havaya kaldırıyor, kızıl duman tabakası arabanın arkasında kalarak büyüdükçe büyüyordu.

Arabalar arka arkaya evin kapısında durduklarında bir adım geri çekildim ve sırtım Kurtuluş amcamın göğsüne yaslandı. İrkilerek bakışlarımı amcama çevirdim. Dağ gibi bir adamdı. Boyu babamın boyundan uzundu, herhâlde bir doksan beş vardı. Mavi gözleri, babamın mavi gözlerinden daha açık renkti, gümüş mavi gibiydi. Tıraşlı suratı, geniş omuzlarıyla yaşını hiç göstermiyordu ve hafif de olsa göbeği vardı. Kurtuluş amcam elini omzuma koyup bakışlarını benden çekerek arabalara çevirdi ve bir şahin gibi arabalara bakmaya başladı. Gözlerimi yavaşça arabalara döndürürken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

En öndeki arabanın kapısı açıldı. Gurur üzerinde gömleğine dek siyah bir takımla aşağı indi, kravat takmıyordu ve simsiyah takımının ceketinin kenarında gümüş bir iğne parlıyordu. Arabanın önüne dolanarak kapıyı açtı ve bir çift siyah, topuğu kısa bir ayakkabının dışarı uzandığını gördüm. Bordo rengi bir elbise giyen Şebnem teyzenin başında da siyah, güzel bir şal vardı ve yüzünde saklayamadığı derin, toplu yanaklarının kırmızılığını öne çıkaran bir gülümseme yer alıyordu.

Bakışları hızla kalabalığı taradı, beni gördüğü anda gülümsemesi daha da büyürken yeşil gözlerinin şefkatle parladığını gördüm. Kalabalığın gürültüsünden onu duyamadım ama Gurur'a bakarak, "Pek güzel, çok güzel! Su gibi!" dediğini dudaklarının hareketinden anlayabildim.

Ellerimi tedirginlikle karnımın üzerinde birleştirip gözlerimi ayırmadan Şebnem teyzeye baktığım sırada amcamın sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Elini öp," dediğini duydum.

Hızla öne doğru bir adım attığımda paniğimi gören Şebnem teyze olduğu yerde elini ağzına götürerek utangaç bir şekilde güldü. Neredeyse evin önündeki taşa takılıp yere kapaklanacaktım ama son anda düz durmayı başarabildim. Hızlı adımlarla Şebnem teyzeye doğru yürümeye başladım. Tam önünde durduğumda ondan gelen pudra kokusunu soludum, ardından içinde kahverengi parıltılar olan yeşil gözleri benim kahverengi gözlerimle birleşti.

"Hoş geldiniz, Şebnem teyze!" dedim panikle, ardından eline uzandım ve elini öpüp alnıma koydum.

Eli alnıma yaslandığı an diğer elini kaldırıp saçlarıma bastırarak, "Hoş buldum, peri kızım benim," dedi heyecanla. "Çok yaşa sen, el öpenlerin çok olsun." Saçlarımı okşayarak gözlerimin içine baktı. "Fotoğraflarından daha güzelsin. Su gibisin, çocuğum benim." Dudaklarını oynatmaya başladığında dua ettiğini fark ederek duraksayıp ona bakakaldım. Yüzüme yavaşça, utana çekine üfledi. "Maşallah," dedi.

Gurur'un bakışlarını üzerimde hissetsem de gözlerimi Şebnem teyzeden ayırıp ona bakamadım. Şebnem teyze, beni baştan aşağı süzüp, "Mavi pek yakışmış, boncuk gibi olmuşsun," dedi, o da tam olarak ne diyeceğini bilemiyor gibi meraklı meraklı bana bakıyordu. Hafif etine dolgun bir kadındı, yanakları topluydu, yüzünde hiç makyaj olmasa da teni porselen gibiydi. Benden biraz daha uzundu. Heybetli, güzel ama heybetinin aksine utangaç bir kadındı.

Onun karşısında kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissederek, "Teşekkür ederim," dedim. "Çok güzelsiniz," çıkıverdi ağzımdan. Yanaklarının daha da kızardığını gördüm, ne diyeceğini bilemiyor gibi gülümseyerek elini yüzüme götürdü.

Yanağımı yavaşça okşadıktan sonra, "Gurur Mert, Gurur Mert," diye söylendi. "Durdun durdun turnayı gözünden vurdun annem sen."

Gurur, "Dedim sana," diye mırıldandı ama sesini davulun sesi bastırıyordu.

Hızla, "İçeri buyurun," dediğimde Şebnem teyze merakla arkasına baktı.

"Hayvanı indirin çocuğum," dedi heyecanla. "Kutuları çıkarın. Yener oğlum, kutular o araçta evladım. Çıkarın onu anneciğim."

Gurur, "Annem halledilir onlar, sakinleş," dedi gülümseyerek.

"Ayy," dedi Şebnem teyze utangaç utangaç gülerken. "Çok ani oldu. Çok şey de yapamadım. Kusuruma bakmayın annem." Ellerimi avucunun içine aldı. "Bu açığı bir güzel kapatırız, tamam mı? Sana ben neler neler yaparım daha annem."

"Her şeyi yapmışsınız," dedim utanarak, ne diyeceğimi bilemediğim için kendimi salak gibi hissediyordum.

"Anneciğim, sen en iyilerine layıksın," dedi Şebnem teyze ellerimin üzerini okşarken. "Güzelim benim, maşallah. Canım benim."

Yener, "Şebnem annem, indirdik hayvanı biz!" diye bağırdığında Şebnem teyze, "Anneciğim, kutuları da indirin, size zahmet canımın içi," dedi telaşla.

Birden elini sıkıca kavrayıp, "İçeri geçelim, yol yorgunusunuz," dedim, öyle telaşlıydı ki onu birinin sakinleştirmesi gerekiyordu ama beni kim sakinleştirecekti işte onu hiç bilmiyordum.

"Çok düşünceli," dedi Şebnem teyze, Gurur'a yandan utangaç bir bakış atarak. Gurur sadece gülümsedi ama gözlerinin içi parlıyordu bize bakarken. Şebnem teyzenin elini tuttuğum sırada, "Dünya gözüyle bugünü de gördüm," dedi dudaklarını bükerek. "Bir kez sarılayım mı sana?"

Ne yapacağımı bilemeyerek, "Tabii ki!" dedim hızla.

Şebnem teyze bir an gözlerimin içine minnetle baktı, bunu anlayamadım; ardından hiç beklemediğim bir anda boynuma sarılıp beni bağrına bastı. Yüzüm boynuna gizlenirken sertçe yutkunup kollarımı onun bedenine sardım. İlk kez gördüğüm birine karşı, yıllardır görmediğim ama canım kadar yakın olan birini yeniden görmüşüm sevinciyle doldum; buna akıl sır erdiremedim. Bana uzun uzun sarıldı ve kimsenin duyamayacağı bir tonlamayla fısıldadı.

"Teşekkür ederim."

Söylediği şey, kalbimin dipdiri bir çiçekken birdenbire kendi içine doğru boyun büküp solmasına neden oldu. Elimde olmadan ona daha sıkı sarılırken buldum kendimi. Ona daha sıkı sarıldığım an sertçe yutkunup beni kendine tamamen bastırdı.

Ona teşekkür etmek istedim. Gurur'u bu dünyaya getirdiği için ona binlerce kez teşekkür etmek istedim ama hissettiklerim boğazıma dolduğunda ağzımı açıp tek kelime edemeyecek hâldeydim.

Yavaşça ayrılırken onu içeri götürmek için koluna girdim. Davul ve zurna kapımızın önünde çalmaya devam ediyor, bahçemizin içine yavaş yavaş arkadaşlarımız akın ediyordu. Kolumda Şebnem teyzeyle içeri girdiğimde Şebnem teyze merakla bahçeye bakıp gülümsedi. Gergin ipten aşağı sarkan lambalar henüz yanmıyordu ama bu gece, daha önce yanmadığı kadar ışıltılı yanacakları kesindi.

Annem ve babam, Şebnem teyzenin önünde durup, "Hoş geldiniz," diyerek onu içeri buyur ederlerken misafirperver bir şekilde gülümsüyorlardı.

"Rahatsızlık verdim," dedi Şebnem teyze. Biraz soluklanmak ister gibi köşedeki yemek masasına bakınca henüz içeri girmek istemediğini, biraz nefes almak istediğini anladık. Babam onun için sandalyesini çekerken annem, "Ne rahatsızlığı?" diye sordu gülümseyerek. "Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Nasılsınız?"

Şebnem teyze gülümseyerek, "Valla galiba biraz heyecanlıyım," deyince Yener bahçenin öteki ucundan yüksek sesle güldü. Koyunu zapt etmeye çalıştığını görünce neredeyse ben de gülecektim.

Amcam, "Hoş geldiniz," dedi ketum bir sesle. Bakışları Yener'e, Yener'in elinin altında zapt etmeye çalıştığı koyuna kaydı ve gözlerini yeniden Şebnem teyzeye çevirdi. "Ben Zeliha'nın amcası."

Koyun neredeyse Yener'i devirip kaçacaktı. Neredeyse.

Kızların bakışlarının Yener'e çevrildiğini fark ettim. Yener ifadesini toparlayarak koyunu sıkıca kavradı ve gözlerini amcama dikti. Karşısında babamdan on santim daha uzun, babamdan daha sert bakan bir amca modeli görmeyi beklemediği kesindi.

"Çay getireyim mi size? Ya da kahve içer misiniz?" diye sordum heyecanla. Davul sesleri mahalleyi inletmeye devam ediyor, zurna da ara sıra davul sesine eşlik ediyordu. Mahalleli hâlinden memnun gibiydi, bizim yörenin insanları severdi davul ve zurna sesini.

"Kahveni sonra içerim," dedi Şebnem teyze iki elini ellerimin üzerine kapatıp bana alttan alttan bakarak. "Ama şimdi bu güzel ellerden bir bardak su içeyim isterim."

"Hemen," dedim ve ellerimi bırakana kadar hareketsiz bir şekilde gülümseyerek ona bakmaya devam ettim.

Bir an dalmış olacak ki, "Ay, pardon pardon," diyerek ellerimi bıraktı.

Gülümseyerek, "Hemen getiriyorum," dedim ve koştur koştur eve girip mutfağa gittim. Yaman arkamdan mutfağa girdiğinde buzdolabından su şişesini çıkarıyordum.

"Dinozella, nasıl kandırdın pamuk gibi kadını?" diye sordu ellerini göğsünde bağlayıp sırtını duvara yaslayarak. "Karşısında peri padişahının kızı var gibi bakıyor, oysa ben senin kim olduğunu biliyorum."

"Kimmişim len ben?" diye sordum çatık kaşlarla, ellerim titriyordu.

Yaman ellerime baktı, ardından gözlerini yüzüme çıkarıp genizden gelen bir horlama sesi çıkardı.

"Git, belanı başka yerde bul, bugün benlen uğraşma," dedim onu taklit ederek ama bana takılmasının nedeninin, heyecandan bayılacak gibi görünüyor olmamdan kaynaklı olduğunu biliyordum. Kendi yöntemleriyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Acayip herifti doğrusu.

Ellerim heyecandan titrediği için bardağı bir türlü dolduramadığımı fark eden Yaman, başını iki yana sallayarak dayandığı yerden kendini itip öne doğru geldi. Ellerini çözerek, "Ver şunu," dedikten sonra şişeyi elimden alarak suyu bardağa doldurdu. "Şu ellerin heyecandan mı titriyor senin?"

"Evet."

"Emin misin? Çok sık titriyor," dediğinde ona bakakaldım. "İçine atıp hasta olacağına, dışına bırak horla Dino." Şişenin kapağını kapatırken gözlerimin içine baktı. "Her şeyi içinde yaşamak iyi değildir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım bardağı elime alırken.

"Dikkat et, dökme. Daha kahve götüreceksin kadına. İdman olur." Başıyla mutfağın çıkışını işaret etti. "Hadi gidip onu dinozor değil, peri kızı olduğunu inandırmaya devam et, yalancı çoban."

"İyi birisin sen he."

"Ne o, birdenbire meyve bıçağım kapıp avuçlarımızı kesmek ve benimlen kan kardeşi olmak mı istedin?" diye sordu yüzünde donuk bir ifadeyle ama benimle alay ettiğini biliyordum, bunu anlamam için sesinde muzip bir tını yakalamama gerek yoktu. O böyle bir adamdı. "Hadi yürü, bir suyu bile kırk saatte getiriyor uyuşuk diye düşünmesinler."

"O daha çok senin düşüncen gibi geldi birader bana."

"Bana birader deme, Yener dün gece boğazıma meyve bıçağı dayayıp senin tek kankan olduğunu söyledi."

Bir an durup yüzüne düz düz baktım.

"Biraderin olacak kadar horlamana alışacak olursam, işte o zaman ben de onun boğazına tavuklu pilav söylediğimde yanında yolladıkları plastik çatalı dayarım ve senin için mücadele ederim, devrem. Şimdilik sana çok da katlanamıyorum. Abuksun biraz."

"Abuk muyum?"

"Abuk."

"O ne?"

"Abuk subuk işte."

"Aynaya bak len," diyerek yanından geçtim. "Abuğun alasısın sen."

Şebnem teyzeye suyunu verdiğimde de karşısına utana sıkıla oturduğumda da bana dua etmeye devam etti. Sofrayı kurmak için kızlarla harekete geçtiğimizde bile Şebnem teyzenin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Annem ve yengemle koyu bir sohbete dalıp gitmiş olsalar da gözlerini benden pek çektiği yoktu. Amcam ise Muşta'yı karşısına almış, dikkatli gözlerle Muşta'yı izleyerek onunla konuşuyordu. Beyhan yol yorgunu olmasına ve onu sürekli oturması için zorlamamıza rağmen sofrayı kurarken bize yardım etti.

Aytekin'i ilk kez maskesiz gördüğümde ise bahçeye yabancı biri girdi sanmıştım ama daha sonra o koyu renk gözler bana dokunmuş, ne düşündüğümü anlamış gibi, "Merhaba," demişti. "Ben maskeli olan ve şu an çıplak hissediyorum. Bana bu kadar dikkatli bakma." Kısa saçları üç numara olmasına rağmen kıvırcık olduğu belli oluyordu. Gözünün altından başlayarak dudağının kenarına kadar inen dikiş izi soluk renkte ve içeri göçmüş gibi görünüyordu. Bu iz olmasaydı, belki daha yumuşak bir yüze sahip olabilirdi ama şu an baktığım yüz, kesintisiz bir öfkeye sahip gibi duruyordu. Esmer bir teni, ince inen bir burnu, üst dudağından daha ince bir alt dudağı vardı, dikiş izi üst dudağının kıvrımında bir çukur oluşturuyordu. Kendini bir şekilde buraya ait hissetmiş, ilk kez maskesini çıkararak aramıza karışmıştı.

Akşam güneşi kayarak dağların arkasına gizlenmeye başladığında bile gökyüzünde tatlı bir turunculuk bize eşlik ediyordu. Şebnem teyzenin servis tabağını açarken kalbim deli gibi vuruyordu. Tüm mahallenin kulağının bizim bahçede olduğuna neredeyse emindim.

Sinan, tabağım önüne çekerken, "Amca," dedi babama. "Daha uzununu bulamadınız mı?" Çaktırmadan Gurur'u işaret ediyor olsa da herkes anlamıştı. Şebnem teyze yavaşça güldü, Gurur ise yeni ergenliğe giren Sinan'a dik dik bakıyordu. Sinan gülümseyerek Gurur'a baktı ama bu gülümseme, çok sinir bozucu bir gülümsemeydi. "Sinirini zıplatmak istemem ama grubun en yakışıklısı değilsin."

Gurur çenesi seğirirken kara zorla gülümsedi. "Öyle bir iddiam mı vardı ki?"

"Olsun olmasın, bil de." Sinan yine o sinir bozucu gülümsemesiyle Gurur'un gözlerinin içine baktı. "Şu daha yakışıklı," diyerek elini yan tarafa doğru uzattı ve gösterdiği kişiye bakmadan Yener'i işaret etti. "Aranızdaki en iyisi o."

Yener olduğu yerde dikleşip tedirgin bakışlarını Sinan'a çevirdi. Simge elinde su şişesiyle donup kaldı.

Biricik, "Devran varken mi?" diye çıkışınca Devran gülerek başını eğip önündeki servis tabağına baktı. Sinan ve Gurur birbirlerine kıvılcımlar çıkan bakışlar atarken ikisinin de dudaklarında yapay bir gülümseme yer alıyordu.

Sima gülümseyerek, "Siz ona bakmayın, Gurur abi," dedi saygılı bir şekilde. "Zeliha ablamı oldum olası çok kıskanır. Çocukken de Zeliha ablama âşıktı."

Gurur birden donup kaldı.

Sinan ise yüzünü buruştururken, "Dört yaşındaydım," dedi tiksinerek.

"Ne biçim konuşuyonuz siz?" diye çemkirdi yengem. "Bakma sen onlara oğlum, ikisi de boşboğaz." Yengem, Sinan ve Sima'ya dik dik bakıp önüne döndü; Sima kıkırdarken Sinan gözlerini devirdi.

Yemekler yenirken annem, babam ve Şebnem teyze arasındaki sohbete katılamadım, hatta tüm sesler bir anlığına uzun, derinden gelen bir sinyal sesinin içinde kaybolmuş gibi geldi; o sesi sadece ben duyuyordum ve beni tüm sohbetten alıkoymaya yetiyordu. Sanırım bu, heyecanın sesiydi.

Akrep bir adım daha attı ve sofradan eksilen tabakları izledim. Akrep bir adım daha attığında Beyhan elimi tutup beni kaldırdı. Yelkovanın dördüncü adımında artık akrep hareketsizdi ve kızlar etrafımı sararak beni odamın ortasına sürüklemişti. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni sandalyeye oturttular.

Biricik maşamı alıp saçlarımın gevşeyen buklelerini maşaya sarıyordu. Simge elinde fırçayla yüzüme doğru eğilmiş, "Yukarı bak, gözünü kapat, gözlerini aç," şeklinde komutlar vererek göz makyajı yapmaya başlamıştı. Soru soracak vaktim bile yoktu, bahçede muhtemelen çaylar yudumlanıyorken ben burada kızlar tarafından çevrelenmiş, bir oyuncak gibi süsleniyordum.

En sonunda, "Ne oluyor şu an?" diye sorabildim ve Simge, "Askılı mavi elbisenle mi kahvesini vereceksin kadına be?" diye çemkirdi. "Kız yum şu gözünü! Far gözünün altına dökülüyor."

Nihan elinde üst üste dizilmiş kutularla odama girince bakışlarım ona çevrildi. Simge homurdansa da geri çekilip bakmam için bana izin verdi. Şaşkınlıkla, "Onlar ne?" diye sorduğumda Nihan sırıtarak, "Şeb-

nem teyze senin için ciciler getirmiş," dedi. "Bu kadar kısa zamanda, bu kadar şey alması... Ayaklarına kara sular inmiştir kadıncağızın."

Özenle kurdelelerle sarılmış kutulara bakakaldım. Nihan kutuları yatağımın üzerine bıraktıktan sonra, "Kulağıma sokulup, elbiselerden birini beğenirse üzerinde görmeyi çok isterim, dedi bana. Öyle tatlı bir kadın ki... Neyi seversin bilemediğinden bir sürü elbise almış sana," dedi. "Açalım mı kutuları?"

"Kadının iki ayağını bir pabuca soktuk," diyebildim utançla. Karnım kasılıyor, kalbim delice vuruyordu.

"Valla kadın bu durumdan gayet memnundu, Zelihacığım," dedi Beyhan gülümseyerek. Öyle uzun boyluydu ki selvi gibi görünüyordu. Onu ilk kez bir elbisenin içinde görüyordum, bacakları bir mankeninki kadar uzun ve inceydi. "Kutuları aç, kadıncağız o kadar heves etmiş. Belki beğendiğin bir parça olur."

Ellerimi birbirine bastırarak, "Bakayım," dedim, Biricik ise, "Maşa bitmedi, bak yakarım seni," diye tehdit etti beni.

"İzninle ben açayım mı abla?" diye sordu Eylül yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odaya girerken. Destan da meraklı meraklı paketlere bakıyordu.

"Açın tabii," dedim, ben de bir an evvel kutuların içindekileri görmek istiyordum. "Destan da yardım etmek ister belki."

Destan mahcup bir gülümsemeyle, "İsterim," dedi.

Destan ve Eylül paketleri açarken Simge makyajımı yapmaya devam etti. İlk paketten uzun, değerli taşlarla işlenmiş bir gece elbisesi çıktı; krem rengindeydi ve sanki vücuduma göre hazırlanmış gibi duruyordu. Destan, "Oha," dedi. "Peri elbisesi gibi."

"Annem çok zevklidir benim," dedi Eylül yüzünde genişçe bir tebessümle. Bir diğer elbiseyi askısıyla kutudan çıkardı. Bu bir takımdı, pantolon ve ceketten oluşan takımın kumaşı çok pahalı duruyordu; krem rengiydi. "Senin avukat olacağını bildiği için sana takım almış," dedi Eylül dudaklarını bükerek.

Yanaklarım tamamen ısınmış hâlde yavaşça oturduğum yerden kalkıp meraklı gözlerle kutulara bakmaya başladım. Bir değil, beş altı takım birden almıştı. Bazıları etek ceket, bazıları pantolon ceketten oluşuyordu ve hepsi çok şıktı. İpek gömlekleri takımlardan ayrı olarak almıştı, her birine çok masraf ettiğine emindim çünkü hepsi markalı ürünlerdi. Pembe satenden güzel, mini bir elbise de almıştı; yine satenden uzun,

bordo rengi bir elbise daha vardı kutuda. Her bir elbisenin altında, kurdeleyle sarılmış kutuların içinde o elbiseye yakışacak topuklu ayakkabılar yer alıyordu. Neredeyse iki kutuya binlerce lira yatırılmıştı, diğer kutuları tahmin bile edemiyordum. Viskon kumaşlar, keten kumaşlar, ipek kumaşlar... Masraftan biraz olsun kaçmamış, tüm bunları bir gün içinde yapmıştı. Hayret içerisindeydim.

Kutulardan birinin içinde lüks marka bir makyaj çantası yer alıyordu, sanki her birini özenle eliyle seçmiş de çantaya yerleştirmiş gibiydi. Biri çiçek, biri baharat notaları içeren iki parfüm şişesi de kutunun içindeydi. Yine kutunun içinden iki farklı kadife kutu çıktı, kutuları açınca donup kaldım. İki kutuda da beyaz altından takı seti vardı. Kolye, bileklik, küpe...

Duraksayarak, "Bu kadarına ne gerek vardı?" diye sorabildim. Utançtan yüzüm karıncalanmış durumdaydım.

"Annem gelinine her şeyin en iyisini, en güzelini yapmak isterdi hep," dedi Eylül. "İnan bunlar ona az gelmiştir. Beğenmeyeceksin diye evhamlanıp durmuştur."

"Bir sürü şey almış bu kadar kısıtlı zamanda." Parmaklarım elbiselerin üzerinde dolaştı. Bir an gözüm tok kumaşlı, vişne tonlarındaki elbiseye takıldı. Elbise muhtemelen dizimin altına dek uzanacak ve bileklerimi açık bırakacaktı. Omuzları açıkta bırakan elbisenin kolları düşüktü ve şık kollarının dirseklerimin biraz üstünde biteceğine emindim. Belden dar, aşağı doğru kloş etek gibi genişliyordu. Onu gördüğüm an bu gece giymem gereken elbise olduğunu hissettim. Ne çok abartılıydı ne de çok sadeydi, bu gece için en doğru seçimdi.

Çolpan sırıtarak, "Bu elbiseyi mi giymek istiyorsun?" diye sorduğunda tek yaptığım başımı hızlıca sallamak oldu.

"Doğru seçim bence, çok güzel," dedi Simge. "Bordo ruj da süreriz, çok güzel olur."

Biricik, "Saçlarının dalgası çok güzel oldu, ensenin altından da güzel bir topuz yaparız sana, dağınık," dedi heyecanla. "Boynun ve kulakların boş kalır, takılar için yer açılır."

Elbiseyi giydikten hemen sonra Şebnem teyzenin aldığı inci takımları taktım. Boynumda ve kulaklarımda zarif inciler yerini almıştı, Simge omuzlarımın baş kısımlarını hafifçe parlatmış ve son olarak bordo ruju sürmem için elime tutuşturmuştu. Krem rengi stilettoları giydiğim sırada annem, "Kahveleri yapman gerek, Zeliş," diyerek kafasını kapı aralı-

ğından içeri uzattı. Bir an durdu, gözleri bedenimde dolaştıktan sonra dudakları anında bir çocuğun dudakları gibi büküldü. Beni baştan aşağı süzmeye devam ederken, "Bu nasıl güzellik böyle?" diye sordu. "Çok yakışmış bu elbise sana."

"Anne," dedim panikle, daha sonra tüm bedenimi anneme doğru çevirdim ve toplu saçlarıma rağmen yüzümün kenarlarından dökülen birer tutam dalgalı saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çok mu abartılı olmuşum?"

"Hiç de bile!" dedi annem heyecanla. "Çiçek gibi olmuşsun. Tam da olması gerektiği gibi olmuşsun. Herkes salona toplandı, kahveleri yap da gel ki konuyu açabilsinler." Gözlerini kutulara çevirdi. "Ne çok hediyeyle gelmiş. Bu kadar kısa zamanda..."

Utanarak başımı salladım, Simge gülerek koluma girip, "Biz kahveleri hallederiz, yenge," dedi. "Gurur'un kahvesine sinek ilacı dışında her şeyi koyduracağım."

Annem, "Çocuğu hastanelik edeyim demeyin de!" diye uyardı bizi. Ardından odaya doluşan kızlara baktı. "Hadi birkaçınız içeri gelin, birden hepiniz yok oldunuz. Ayıp."

Simge, Çolpan ve Ayça dışındaki herkes odadan çıktı ve biz de bir süre daha hazırlık yaptıktan sonra salona girmeden doğruca mutfağa indik. Sayıca fazla olduğumuz için büyük bir tencereyi kahveyle dolduran Çolpan'a dehşet içinde baktım ve bana, "Kazan olsaydı, emin ol kazanla yapardım. O kadar insana kahveyi nasıl yapacağız başka?" diye sordu. "Tut bakalım ucundan, güzelce karıştır. Gelin kahvesini gelinin yapması gerekir."

"Gurur'un kahvesine koyman için gerekli zehirli karışımı hazırlamak boynumun borcudur, şekerim," dedi Ayça sırıtarak. Annemin öğlen vakti Eymen'i yollayıp aldırdığı yeni fincan takımlarını paketten çıkarmaya başlayan Simge yan gözle bana baktı.

"Elin değmişken Yener'in kahvesine de isot bassan nasıl olur? Kahveler karışmış dersin, içip tutuşsun ayı."

Gözlerimi devirerek gülüp kahveyi yavaşça karıştırmaya başladım. Simge fincanları yıkadıktan sonra kuruladı ve kahveleri yavaşça fincanlara doldurmaya başladık. Beyaz fincanların tamamı misafirler içinken kırmızı fincan Gurur için ayrılmıştı. Gurur'un fincanına istemeyerek de olsa biraz tuz, kimyon, karabiber, pul biber ve bal koyduktan sonra karıştırmaya başladım. Ellerim ilk kez stresten değil, hissettiğim heye-

candan titriyordu ve kahveyi karıştırırken elimde olmadan etrafa sıçratıyordum.

Tepsilere fincanları yerleştirdik ve derin bir soluk alarak tepsilerden birini elime aldım. O kadar kalabalıktık ki dördümüzün de eli tepsilerle dolmuştu. Salonun kapısında yavaşladığımızda Ayça, "En son Zeliş girsin," diyerek bizi sıraya soktu. "Assolist hesabı. Herkes yerini bilirse sevinirim canım, bu hikâyenin baş karakteri Zeliha Özdağ."

İlk önce Çolpan, sonra Ayça, ardından da Simge içeri girdi ve olduğum yerde bacaklarımın titremesine engel olamadan sertçe yutkundum. Ayaklarımın stilettoların içinde kaydığını hissettim, ayak parmaklarımı içeri doğru bükerken takılıp düşmemek için bildiğim tüm duaları etmeye başladım ve içeriye ilk adımımı attım. Kızlar timdekilere kahvelerini ikram ediyordu. Tam karşımdaki tekli koltukta oturan Gurur'un bakışlarının ağırlığını hissettiğim an benim gözlerim de ona çevrildi.

Bana öyle bir baktı ki bu dünyadaki en güzel kadın benmişim gibi hissettim.

Bir adam, bir kadına dünyanın en güzel kadını gibi hissettirebiliyordu.

Gözlerimi zar zor onun ihtişamla parlayan buz sıcağı gözlerinden uzaklaştırıp yavaşça Şebnem teyzeye doğru ilerledim. Eğilip kahvesini ikram ettiğim sırada, "Annem," diye fısıldadı bana içinden kopup geliyormuş gibi. "Nasıl güzel olmuşsun, nasıl yakışmış sana. Maşallah çocuğum." Gülümseyerek kahve fincanını aldı. Yavaşça babama doğru döndüm, babama doğru eğildiğim sırada babamın beğeni dolu bakışlarını yüzümde hissettim. Anneme, Muşta'ya, amcama ve yengeme de kahvelerini ikram ettikten sonra kalan son fincanı Gurur'a vermek adına ona doğru döndüm.

Yavaşça eğildiğim esnada gözlerini gözlerime öyle bir mıhladı ki o bakışlardan kaçamadım. O bakışlar benim ecelim olsa, ben o bakışlardan yine kaçamazdım; o bakışların beni kefen gibi sarmasına göz yumardım, o bakışların toprağının üzerimi örtmesine izin verirdim. O bakışların altında bir ömür çürümeye hazırdım.

Kahve fincanını alırken, "Muğla'da kaç gece içtim, saymadım," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla. "Hiçbirinde bu kadar sarhoş olmadım."

Dudaklarımdaki gülümseme silinmedi, yavaşça doğrulurken onun gözlerine bakmaya devam ettim. Tepsiyi göğsüme sanki delice çarpan

kalbimi saklamak istiyor gibi yasladıktan sonra yavaşça kenara geçip gözlerimi yere indirdim.

Gurur, yüzünü bile buruşturmadan tek dikişte kaynar kahvenin tamamını içtiğinde kızların afallamış bakışları onun üzerindeydi. Doğrudan konuya girilmesini istediğini bu kadar belli edemezdi.

Şebnem teyze kahveden bir yudum içtikten sonra, "Kahraman Efendi," diyerek babama baktı. "Benim oğlumun başında karşına getirip oturtabileceği bir baba yok." Bu cümleyle beraber Gurur'un bakışları yavaşça annesine çevrildi. "Benim oğlumdur bizim ailemizin babası. Ben senin karşına yalnızca oğlumu değil, ailemizin reisini getirdim. Buraya yalnız başıma geldim ama sanmayasın ki senin kızın bir gün evladı için birinin karşısına yalnız başına gidecek. Benim evladım onu hiçbir zaman tek bırakmaz." Fincanı kahvenin altlığına bırakıp gözlerini babamdan çekmeden, "Benim bugün oğlumun bir babası var, o da şu çakır gözlü adamdır," dedi. Ardından bakışlarını Muşta'ya çevirdi. "Benim sözüm burada biter, evladımın babasının sözü başlar."

Muşta'nın mavi gözlerinde bir minnet gördüm ve yine o gözlerde, derinlerinde Gurur adında yuvarlanan bir çığı göğsünde taşıdığını gördüm.

Muşta, "Ömrüm tamama ermediği müddetçe ben bu oğlanın abisiyim, babasıyım, sırtını yaslamak istediğinde orada olacak dağım," dedi. Ardından bakışlarını babama çevirdi. "Ben bugün buraya, senin karşına evini açtığın misafirin olarak değil, bu yiğidin babası olarak geldim. Senin bahçende bir gül büyümüş, benim yiğidim o gülü görmüş, bu yiğit o güle sevdalanmış. Ben buraya bugün bu yiğide, senin bahçendeki gülü istemeye geldim." Babam gözünü kırpmadan Muşta'ya bakıyordu. "Benim yiğidimin alnından bir damla teri kimse akıtamaz ama bil ki senin gülün benim yiğidimi ağlatır." Muşta gülümsedi.

Gözlerim Gurur'un bakışlarına takılıp kaldı. Nefes bile almıyor, sadece Muşta'ya bakıyordu.

"Gel sen benim yiğidimi ağlatma. Bu çocukların kaderi birlikte yazılmış, ayrı düşürmek bize düşmez. Allah'ın emriyle, Peygamber Efendimizin de kavli ve de kalbiyle, ben senin bahçendeki tek gülü, biricik kızın Zeliha'yı, dağımın bozkurduna, Mert yiğidim Gurur'a istiyorum."

"Rabbimin bir yazdığı yazıyı, ben farklı sayfalara bölecek değilim," dedi babam hiç düşünmeden. "Mademki bu yiğidin gönlü benim bahçemdeki güle düşmüş, benim bahçemdeki gül de başını bu yiğide döndürmüş, bil ki ben de gülümü bu yiğide verdim gitti."

Amcamla babam aynı anda, "Rabbim tamamına erdirsin," dediler ve timdekiler gülüşerek birbirlerine baktı.

Muşta, "Âmin," dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Süslü Maria bana karşıdan beğeniyle bakıp heyecanımı dindirmek istiyormuş gibi göz kırptı. Aslında benden daha heyecanlı görünüyordu... Şebnem teyze dolan gözlerini omzunu kaldırıp yavaşça omzuna silerken gülümsüyordu. Gurur ile aynı anda ayaklandık. Ben Şebnem teyzenin elini öperken o da sırasıyla annemin ve babamın elini öptü. Muşta elini öpmemize izin vermedi, bunun yerine bize sıkıca sarıldı.

"Hissettiğiniz en büyük sila, bir diğerinizin uyuduğu vakit olsun," dedi Şebnem teyze sırtımı sıvazlarken.

Babam, Biricik'in getirdiği tepsideki yüzükleri eline aldığında Gurur ile yan yana duruyorduk. Kırmızı bir kurdelenin birleştirdiği yüzükleri parmaklarımıza takan babam, "Rabbim tamamına erdirsin," dedikten sonra gümüş makasın ucuyla kurdeleyi kesti.

Beyaz altından söz yüzüğüne bakarken sertçe yutkundum. Şebnem teyze yüzüğün takılı olduğu parmaklarımı elinin içine aldığında bakışlarımız buluştu. Altı tane bileziği bileğime taktıktan sonra yanaklarımı öptü ve babam da beyaz altından saati Gurur'un bileğine takıp ona yeniden elini öptürdü.

Babam tam elini çekecekken Gurur, babamın elini sıkıca tuttu ve geri çekilmesine izin vermeden, "Yüce Allah'ın bana bahşettiği ömrün her bir günü, her bir saniyem, nefes aldığım her bir an, sana yemin olsun ki kızınındır. Benim yaşamım senin kızınla başlamış, senin kızınla son bulacaktır," dedi.

Babam, Gurur'un gözlerinin içine öyle bir baktı ki; o bakışlarda belki yıllar boyu dökülmemiş ama taşacak duruma gelmiş gözyaşları vardı, o gözlerde babam ağzım açmasa bile söylenen, Gurur'un anladığına emin olduğum çok sözcük vardı. Elini Gurur'un omzuna koyan babam, o omzu öyle bir sıktı ki bunun, inanıyorum, demek olduğunu anladım. Babam ona güveniyordu.

Babam bahçesindeki o gülü, bu yiğide emanet ediyordu.

Arka arkaya patlayan flaşları gördüm. Onlarca fotoğraf. Her birinde Gurur ve benim olduğumuz ama yanımızdaki isimlerin değiştiği o fotoğraflar... Bu gecenin sonsuza dek yaşayacağını gösteren fotoğraflar...

Gurur, Zeliha'nın hayatına giren zamansız bir yabancı değildi artık. Zamanın onlara ördüğünü sandıkları aşk, doğdukları ilk günden beri

kaderin yazdığı silinmez bir yazıydı; bir roman gibiydi. Artık Gurur, yaşanmaması gereken bir gecede hayatıma giren o yabancı değildi. O zincirler etrafımızı sararken, bizi birbirimize tam anlamıyla yaslarken Gurur artık Zeliha'nın sevgilisi de değildi sadece.

Mert ile Zerda, Gurur ile Zeliha'ydık. Hatta bir adım ötesiydi tüm bunların, onunla bir aile olacaktık.

"Hatırlıyor musun, Gurur?" diye seslendi Zerda, Mert'e. *"Bir gece yağan yağmurun altında ansızın sana rastlamıştım. O gece sana bir hayat emanet etmiş, beni kendi hayatımdan edeceğine inanmıştım. O gece şafak sökerken gitmen için her şeyi yapardım, şimdi kalman için canımı vermeye hazırım."*

O gece, parmağımda bizi bağlayan verilmiş bir sözün yüzüğüyle, alnı alnımda derin bir nefes alırken tüm kalabalıktan sıyırdı bizi tek bir sözüyle: "Bir ömür sıla çektiğim o kalbe, seninle kavuştum. Meğer sıla çektiğim kalbim değilmiş. Meğer benim sılam ezelden senmişsin. O gece yağmur yağarken benim sılam sona ermiş, o gece benim kalbim göğsümün içine geri yerleşmiş. Yağmur dinmiş, sıla bitmiş. İyi ki gelmişsin."

Meğer benim sılam ezelden senmişsin.

O gece o yağmur iyi ki yağmış, o sıla iyi ki bitmiş.

Beni asıl mutlu eden, ertesi gün tüm gün Şebnem teyzenin kolunda Muğla'yı gezmiş olmam dışında bir şeyse eğer, o günün gecesinde Nihan için hazırladığımız sürprizdi. Ailesini kaybeden ve Muşta'ya sığınarak sevdiği adamla birlikte tesiste yaşamaya başlayan Nihan, o gece babamın onu Muşta'dan istemesini elbette beklemiyordu. Üzerinde gece mavisi bir elbise, yüzünde hissettiği şaşkınlığın getirisi olan gözyaşlarıyla kahveleri ikram ederken Vural onu çok mutlu ettiği için saklayamadığı çocuksu bir heyecanla tüm gece onu izlemişti. O gece Nihan, bir annenin, bir babanın, bir ailenin yokluğunu hissetmesin diye hepimiz seferber olmuştuk. Babam onun bileğine üç kalın bilezik takmış, Muşta da ona altın bir gerdanlık almıştı. Öyle çok ağlamıştı ki dışarıdan onu gören biri acı çektiğini düşünürdü ama biliyordum, Nihan o gece daha önce hiç hissetmediği kadar mutlu hissetmişti.

O gece Nihan çok mutluydu, eminim Vural da o mutlu diye mutluydu ama bir yandan da üzgündü; sevdiği kadının eksik yanı herkesten çok biliyordum ki onu kırıp dağıtıyordu.

Bazen abisinin kendi aklından geçirdiklerini okuduğunu hissederdi. Öyle ki babasının parmakları abisinin boğazını sertçe kavramışken, nefes almak hakaretlerden zor gelmiyorken, abisi zerre de çırpınmıyorken buna rağmen Cesur o anlarda bile, abisinin canıyla cebelleştiği o kara vakitlerde bile kendi aklmdan geçirdiklerini okuduğunu hissederdi. O yüzden korkusunu rayları bozulmuş bir çekyatın altına gizlerdi, ağlamazdı. Abisi ona, *"Aldırış etme, bakma, görme, duyma Cesur,"* dediği için abisinin gururunu çiğnemek istemediğinden o anlarda bakmamaya çalışırdı, görmemeye uğraşırdı, duymamak için didinirdi ama ne çare? Abisi bağırmamak için dudaklarını kanatana dek ısırsa da Cesur yeri gelir üç oda geriden abisinin aldığı güç bir nefesi bile duyacak hâle gelirdi.

Abi hatırlıyor musun, bir gece babam seni öldürecekti, sen tabutun kapağını kaldırdın da ölün çıktı senin. Ölü canınla bana bir bardak su içirdin, örttün üstümü, yastığımı düzelttin.

Babam seni boğazladı, ölen biz olduk.

Yine öyle bir geceydi. Evde biri ölecek gibi bir geceydi. Ölecek olan hiçbir zaman baba olmuyordu, hep abiydi. Musalla taşına yatırılırdı ama hiç soğumazdı; katili yanından uzaklaştığı vakit gözünü açar, yavaşça o taştan iner, kardeşlerinin üzerini örterdi. Bir ölü için kalbi çok sıcaktı, bir ölünün elleri muhakkak ki katılaşırdı ama abisinin avuçları hep yumuşaktı.

Sofranın örtüsü çekildiğinde ve yemekler daha iki oğlan çocuğun kursağından geçmeden yere serildiğinde Cesur, yine kıyametin ortasında bir mum gibi titrese de sönmemesi gerektiğini biliyordu.

Karşısında oğlu yok gibiydi, karşısında kanlı düşmanı vardı sanki; karşısındaki bir çocuk değildi. Gurur başına geleceğin farkında bir şekilde elini yavaşça Cesur'un dizine koymuş, dizini sıkarak sessizce, "Gidip el yazısı ödevini yap, ödev bittiğinde yanında olacağım," demişti.

Küfürler havada savruluyordu, ölüm tehditleri küfürleri takip ediyordu, sofranın dağıldığı yetmemiş gibi biblolar yere çarpmaya başlamıştı. Ecel bir babanın sesinde rüzgâr olmuş, evin içinde esiyordu. Cesur, kalmak istiyordu. Abisiyle direnmek istiyordu.

Belki babası ona da vurursa abisini daha az dövmüş olurdu.

Belki abisi daha az hasarla bu geceden sağ çıkan taraf olurdu.

Ezilmiş, çürümüş, hırpalanmış, kanamış; tüm bunlar olmaktan çekinmiyordu. Tek istediği vardı, abisi iyi olsundu.

Abisinin önünde abisinden kısa boyuyla dikilebilirdi, babasına karşı koyabilirdi, belki abisine vurulmasına engel olamazdı ama darbelerin ağırlığını kendi bedeni siperken azaltabilirdi. Ama yapmaması gerekti. Abisinin gururunu incitmemesi gerekti. Biliyordu, abisi çok kızardı ona; küserdi hatta. Başının altındaki yastığı düzeltirdi yine de. Üzerini örterdi ama konuşmazdı. Üstelik kalmak isteyen tarafına rağmen çok da korkuyordu kalmaktan.

"Git," dedi Gurur o dizi sıkarken. "Geleceğim abim."

Git, dedi içinden. *Git, yoksa üzerine de kapansam, üzerinde de ölsem, bu gece seni ondan sen bu odadayken koruyamam.*

Kaç Cesur, çürüdüğüme değsin abim.

Kaç Cesur, sen hasar almadan büyümeye layıksın abim.

O gece, Cesur kursağından bir lokma geçmediği hâlde midesi dolu bir şekilde kalktığı o sofradan, kalbini arkada bırakarak çıktığı o odadan elbette hasar almadan çıktı. Hasar almamak böyle bir şeyse eğer, kabul etmiyordu küçük kalbi bunu.

Babası bir öfkeyle Gurur'un boğazına yapışıp kafasını dağılmış sofraya dayadığında Gurur'un gözleri arkasından kapanan kapıdaydı. Başına gelecek her şeye rağmen bu gece ilk kez huzurlu hissettiği an, o kapının kapandığı andı. Emsal'in öfkesi bir çığ gibi büyüyerek üzerine yıkıldı, o çığın altında kalmaya alışkındı. Masaya yayılan sıcak yemeği yüzünde hissetti, yanağını ateş gibi dağlayan yemeğe rağmen gülümsedi. Yaşı çocuktu, acıya gülümsemesi olanaksızdı elbet ama bu çocuk, nasıl oluyordu da yüzü yanıyorken gülümseyebiliyordu?

Emsal, "Gülme, ruh hastası velet!" diye kükrediğinde de Gurur gülümsedi, "Gülme, orospu çocuğu!" diye bağırdığında da gülümsedi. Kafasından yakalayıp, güzelim kumral saçlarına asılıp o narin yüzü yeniden sıcak yemeğin içine vurduğunda da Gurur gülümsedi. Gurur gülümsedi. Çünkü Cesur kapıyı kapatıp o odadan çıkabilmişti. Çok şükür ki kaçabilmişti.

"Öldürsem seni, gülecek gibisin, kırık ibnenin tekisin!" diye bağırdı Emsal. "Ölüm yok sana Gurur Mert, ölüm yok bu evde sana!"

Saçlarından asılıp kafasını yeniden sıcak yemeğin yayıldığı masaya vuracaktı ki Gurur, "Baba," dedi, Emsal bir an durdu. "Bir gün bu evde biri ölecek. Bu ya sen olacaksın ya da ben olacağım ama biri yemin ediyorum ki ölecek."

"Tehdit mi ediyorsun lan sen beni ibne?" Emsal, Gurur'u kendine çevirdi. Zayıf beden ona çevrildiğinde yüzünde yemeğin lekesini ve kızarıklığı gördü. "Şu bir halta benzemeyen suratını dağıtacağım senin," diye tısladı Emsal, alkol damarlarında dalga dalga dönüyor, öfke doğrudan rüzgâr gibi öz oğluna esiyordu. Gurur yeniden gülümsedi. "Çıldırtma beni pezevenk, gülme şöyle, suratıma sırıtma benim!"

"Öldürürsen kinin öfken dinecek diye mi korkuyorsun?" diye sordu, bir çocuktan bu soruyu duymak bile onu durdurmadı. Sanki öfkesinin altına bir odun daha atılmıştı.

Emsal yumruğunu kaldırmıştı ki Gurur'un kapandığına şükrettiği o kapı açıldı. "Baba!" diye bağırdı Cesur belki de ilk defa, öfkeyle, can havliyle, ufacık boyuyla, yüreğinde bin korkuyla. "Allah sana sormayacak mı sana bir ömür verdim, sen bu ömrü ne yaptın diye? Yapma! Allah'tan da mı korkun yok? Annemin kıldığı namazdan da mı korktun yok?" Ezan sesi odaya dolduğunda Cesur gözyaşlarıyla babasına baktı. "Ezandan da mı korkun yok? Baba senin ölümden de mi korkun yok?"

Gurur, "Git," diyebildi.

Emsal yumruğu havada, aralık kapının eşiğinde durmuş küçük oğlan çocuğunun gözlerinin içine bakıyordu. Ezan sesi odanın içinde yankılanmayı sürdürürken Emsal yumruğunu sertçe masaya geçirdi. Gurur'un yüzünden teğet geçip masaya saplanan yumruk, bir anlığına Cesur'a her şeyin sona erdiğini hissettirdi. Belki de babası Allah'tan korkuyordu. Belki de babası ölümden korkuyordu. Olamaz mıydı? Allah çok büyüktü, kudretliydi, babası gibi bir caninin bile ondan korkması gerekmez miydi?

Emsal birden Cesur'a doğru dönünce Cesur, önünde dev karanlık bir gölge büyümüş gibi pusup kaldı. Emsal, "Sesin çıkmaya mı başladı senin, samut velet?" diye sordu yamuk bir gülümsemeyle. Gurur bir an için hiç babasına uzatmadığı o elini babasına uzatan taraf oldu. Babasını bileğinden tutup yakalamaya çalıştı ama yetişemedi. Emsal sırtını Gurur'a dönerek Cesur'a yönelince Gurur korkuyla, "Cesur, kaç abim!" diye bağırdı son gücüyle.

Cesur yerinden kıpırdayamadı bile, olduğu yere çakılıp kaldı. Babası üzerine mi çökecekti kâbus gibi? Umurunda değildi. Abisinin yüzünü yakmıştı, herhâlde merhem sürmezse annesi, o iz ömür boyu yüzünde kalırdı. Cesur bir tokat yesin, çok muydu? O yaşında bunu düşünmek zorunda kalması ne garipti. Düşünmesi gereken çizgi filmin tekrarının

ne zaman yayınlanacağı olmalıydı. Sınıfta bakıştığı kızı düşünmeliydi, öğretmeninin verdiği ödevleri düşünmeliydi. Onları değil de tam şu anda bunu düşünmesi çok gaddar değil miydi? "Cesur, kaç!" diye bağırdı Gurur bu kez öfkeyle.

Emsal, "Abinin eteğine saklanan bir karı mısın lan sen?" diye sordu gülerek. Cesur'a doğru bir adım daha atacaktı ki Gurur olacakları öngördüğünden mi yoksa öngöremediğinden mi bilinmez, büyük bir korkuyla sarsılıp yere çöktü. Babasının bacaklarına sarıldı.

"Yapma," diye fısıldadı, gülümsemesi artık milyonlarca yıl geride kalmış gibi yüzünden silinmiş, onu terk etmişti. "Beni ayağının altına al, ez, öldür ama ona dokunma. Ne olursun." Emsal kafasını indirip Gurur'a baktı. Bu çocuğu ayaklarına kapanmış yalvarırken, bacaklarına sarılırken görmeyeli ne kadar olmuştu? Gurur kafasını kaldırıp insaf dileyen gözlerle adama baktı. "Yapma," diye fısıldadı. "Yalvarırım, yapma."

"Eh, bırak be bacağımı!" Gurur'u tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalıştı, oğlanın boşluğuna gelen tekme gözlerini sıkıca yumup dişlerini sıkmasına neden oldu ama çıtını çıkarmadı.

Babasının bacağına daha sıkı sarılıp, "Yapma," diye fısıldadı.

"Sana bacağımı bırak dedim!" Daha sert bir tekmeyle beraber çocuğu yere serdi. Ardı kesilmeyen tekmeleri karın boşluğuna, henüz gelişmemiş göğüs kafesine, kasıklarına, gelişine savurmaya devam etti. Tekmelerin biri yüzüne geldiğinde Cesur, "Anne!" diye bağırdı ama boşaydı, Şebnem evde değildi. Evde olsa bin kez ayağını öperdi de vurdurur muydu oğluna? O ayağa sarılıp yalvardığı çok olmuştu.

Gurur yerde tekme yerken kardeşini korkutmak istemediğinden sesini çıkarmamaya çalışıyor, tekme yediği ayağı tutmaya çalışıyor ama bunu tekmelerden korunmak için değil, o ayaklar kardeşine gitmesin diye yapıyordu.

"Cesur," dedi Gurur sonunda öksürerek. Ağzının içinden bir dolu kan tükürüğüyle karışarak yere sıçradı. "Kaç abim."

"Bu çocuğun babası mı sanıyorsun lan sen kendini?" Emsal eğilip Gurur'u kumral saçlarından kavrayarak kafasını kaldırdı. "Kahraman mı oldun lan sen? *Kahraman* mı oldun?" Bir tekme daha, bir tane daha.

Cesur bir adım geri giderken boğazından bir hıçkırık yükseldi, küçük ellerini ağzına kapatarak korkuyla abisine baktı. Yanağı yerdeki kanına yaslanmış abisi, Cesur'un geri adımladığını görünce gülümsedi. Beyaz

dişleri kana bulanmıştı lakin buna rağmen gülümsemesinde şefkat vardı. *Bir şey yok,* diyordu sanki. *Ne olursun git sen,* diyordu.

Cesur, "Abi," diye fısıldadığında Gurur sadece gözünü kapatıp geri açtı. Bu, git demekti. Bu, kaç demekti.

Cesur sırtını döndü, koşmaya başladı ama kaçtığı için değil.

Cesur sırtını döndü, koşmaya başladı ve göğsünün derinliklerinde bir pişmanlık uludu.

Holde düştü, yerde emekledi, ayağa kalktı ve abisi git dediğinde gitmemenin bedelini bu gece en derinlerinde bin yaş alarak ödedi. Bahçe kapısını çarparak çıktığında deli gibi bağırıyordu.

"Öldürecek abimi, öldürecek, abimi öldürecek!" Koştu, yalın ayak, üzerinde abisinin kanının sıçradığı bir pijamayla ağlayarak. "Öldürecek abimi! Ramazan amca! Tevfik amca! Durmuş amca! Yetişin, abim ölecek!"

Ayaklarının altı yarıldı, kam çakıl taşlarına bulaştı. Ankara'nın ayazında durmadı, koştu. Ağlayarak, feryat ederek, ışığı açık evlerin kapılarını yumruklayarak, bağırarak koştu.

"Öldürecek abimi!"

Yere düştü, savruldu, dizleri parçalandı ama kalktı. Koştu. Kendi etrafında dönerken titriyordu. Soğuktan değil, korkudan titriyordu.

"Öldürecek abimi! Öldürecek abimi!" Ahşap kapılara vuruyor, bahçe kapılarını zorluyordu. "Allah rızası için Ramazan amca, bari sen bak yüzüme. Allah bakmadı yüzüme. Öldürecek abimi!" Hüngür hüngür ağlıyor, ayaklarının altını kesen çakıl taşlarını umursamıyordu. "Allah'tan da mı korkunuz yok? Öldürecek abimi." Sesi zayıfladı, gözyaşları şiddetlendi. Demir bahçe kapısına tutunup yere çöktü, pijaması çakıl taşına takılıp söküldü. "Öldürmesin abimi."

Alnını demire vurur gibi bastırdı. "Allah'ım, senden başka duyanım yok. Ne olursun, yalvarırım, öldürmesin abimi." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Allah'ım, yalvarırım." Dizlerini karnına çekip çenesini dizine bastırdı. "Ölmesin abim."

Saatler geçti, kimseler çıkıp o çocuğun çığlıklarının ardından kesilen sesine bile kulak vermedi; titredi soğukta, donacak gibi hissetti. Tatlı bir uyku bastırdı. Uyusa, abisi üzülür müydü?

Çakıl taşlarının içinde zar zor atılan adımların seslerini duydu ama gözlerini açamadı. Üzerini örten bir battaniyeyi hissetti önce, sonra o battaniye onu sardı; battaniyeyi bedenine saran beden onu zor da olsa

kucakladı. Gözlerini açtığında küçük bir bedenin kucağında olduğunu gördü. Şişmiş yüzü kan revan içindeydi ama Cesur'a gülümsüyordu.

"Geçti abim," dedi topallayarak yürürken. "Ekmek arabası geçer birazdan. Neydi, hatırla."

"Sabah oluyor," diye fısıldadı Cesur.

Gurur kafasını kaldırıp ilerideki karanlığa bakarken kucağında kardeşiyle yürümeye devam etti.

"Beğendiğin bir şey olursa lütfen söyle, anneciğim. Bu nasıl çocuğum?" Kolyelerden birini parmaklarının arasına aldı Şebnem teyze. "Anneciğim, bu sana çok yakışır. Su damlası, çok şık. Senin de adının anlamı su perisiydi, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış bizi izleyen Çolpan'a baktım, dudakları yukarı kıvrıldı. Bugün aslında Muğla'da geçireceğimiz son gündü, gün ışımaya başladığında yola koyulacaktık ve bu tatil burada son bulacaktı.

"Bu kadar şeye gerek yok, beni çok utandırıyorsunuz," dediğimde bana kocaman gözlerle baktı.

"Anneciğim, sizli bizli konuşma benimle kuzucuğum. Az bile yaptım ben." Kolyeyi adama uzattı.

Kuyumcu gülümseyerek altını Şebnem teyzenin elinden alırken, "Şanslısınız," dedi. "Pek mütevazı bir gelininiz var."

"Bana da ona en güzellerini yapmak düşer," dedi Şebnem teyze içten bir gülümsemeyle. "Anneciğim, kemer-"

"Konuşmuştuk bunu," dedim telaşla. "Kemer yok, lütfen."

"Onu büyük nişanda mı yapalım?" diye sordu masum masum.

Birden elini yakalayıp sıkıca tuttum, bana gülümseyerek bakmaya devam ediyordu. İçimde durduramadığım bir şefkatle Şebnem teyzenin elini öptükten sonra, "Sen benim gönlümü hoş ettin," dedim ve bir an duraksadı. "Çok teşekkür ederim sana. Yorma artık kendini. Daha iyisini kim yapabilirdi senden başka? En iyilerini yaptın, yemin ederim."

Gözlerinin birdenbire dolmasını beklemiyordum. Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldıktan sonra, "Sen benim dünyamın güneşi olmuşsun, ben senin ayaklarının altına yıldızları sersem az, anneciğim," dedi içten bir sesle. Sırtımı sıvazladıktan sonra, "Çok mu üstüne geldim

senin ben? Vallahi heyecandan yapıyorum. En iyisi sende olsun, en güzeli sende olsun istiyorum. Ondan hep," dedi.

Kuyumcu gülerek aldıklarımı tartarken Şebnem teyze yanağımı okşayıp, "Bir yanıma seni, bir yanıma Eylül'ü oturtayım, anne kız tatlı yiyelim," dedi, ardından gülümseyerek Çolpan'a baktı. "Güzelciğim benim, sen de gel. Maşallah saçlarına senin."

Aldıklarımızı ödediği sırada, "O zaman tatlılar da benden, olur mu?" diye sordum gülerek.

"Olur, çiçeğim benim," diyerek gülümsememe karşılık verdi.

Eylül ve Cesur bizi arabada bekliyordu. Eylül'ün üç gündür durgun gülümsemesi, bir şeyden utanıyormuş gibi annesinin gözlerine bakamayışı ama annesinin göğsüne saklanışı Şebnem teyzenin de gözünden kaçmış değildi ama irdelemeye de korkuyor gibi bir hâli vardı.

Cesur bizi denize yakın bir kafeye götürdü ama yol boyu hiç konuşmadı. Eylül'ün bir iki kelimelik kelamlarına bile sessizliğiyle eşlik ediyor, sadece yolu izliyordu. Cesur bazen öyle bir susuyordu ki sessizliği bir çığ olup karşısındaki kişinin üzerine düşüyordu. Bazen o sessizliğin altında saklananları merak ettiğim oluyordu; yaşadıklarını, kalbine gömdüklerini, dilinin altında gizlenenleri ve bu sessizliğin esas sebebini... Çok şeye tanık olmuştu illaki. Bir çocuğun görmemesi gereken çok şeyi görmüş, bir çocuğun içinde bulunmaması gereken birçok durumun içinde bulunmuştu.

Sanki Cesur'un içindeki çocuk hâlâ yaşıyordu ama bir tabutun içinde uyuyordu. Öyle ki Cesur'un ağzını bıçak açmıyor sananlar, aslında Cesur'un ağzını toprak açmadığını anlamıyorlardı. Cesur'un, Gurur'un durgun yanı olduğunu düşünürdüm hep. Gurur boğan, öfkeli bir okyanus ise eğer, Cesur sessizce akan bir ırmaktı ve suyu hareketsizdi.

Biz tatlılarımızı yerken Cesur sessizce çayını içiyordu. Şebnem teyze başını Eylül'ün omzuna yaslayınca Eylül sertçe yutkunarak durgun bakışlarını bana çevirdi. O güzel gözlerin ardındaki harabeyi görmek beni yerle yeksan etti.

"Neler yaptınız, anlatsanıza," dedi Şebnem teyze başı Eylül'ün omzundayken. Elini kızının yüzüne götürüp yanağını okşadı. "Geldim geleli ağzını bıçak açmıyor, benim güzel kızım," diye fısıldadı. Yüreğinde bir yerlerde, Eylül'ün bu sessizliğinin hayra alamet olmadığını Şebnem teyze de biliyordu.

Eylül öyle buruk gülümsedi ki bu gülümseme bir cevaptı. Sanki, *babamı öldürdüm anne*, diyordu. *Bir gece sürdü başka bir surete dönüşmem, bir gece içinde tüm duygularım ayağa kalktı, bir gece içinde ayağa kalkan tüm duygularım üzerime yıkıldı, altında kaldım kendimin.*

Cesur'un bakışlarının kız kardeşine çevrildiğini gördüm. Çay bardağını tabağın içine bırakırken, "Söylesene Eylül," dedi ve birden Eylül sertçe yutkundu. "Senin kız, çocukluk hayalinin peşinden gitmeye karar verdi annem, onun heyecanı ve tedirginliği var üzerinde. Değil mi abim?"

Eylül, "Evet," dedi tek nefeste.

"Çocukluk hayali mi?" Şebnem teyze başını Eylül'ün omzundan kaldırıp gözlerine baktı. "Askerlik mi?" diye sordu merakla. Eylül sadece başını aşağı yukarı salladı. Şebnem teyze panikleyerek ellerini ağzına götürüp, "Emin misin, annem?" diye sordu. "Zordur. Neler neler göreceksin, hazır mısın buna sen?"

Eylül bir an öyle bir gülümsedi ki Şebnem teyze duraksayıp sadece kızının gözlerinin içine baktı. Neler görmemişti ki Eylül?

"Eminim ben annem," dedi. "Haini topraktan kazımak ne zaman zor gelmiş bize?" Bu soruyu daha çok kendisine soruyor gibiydi. Gözlerimi masanın yüzeyine indirip sessizce yutkundum. "Göreceğim her şeye hazırım, ne istediğimi de biliyorum artık. Abim gibi olmak istiyorum."

"Gurur duyarım ben bundan," dedi Şebnem teyze, kızının dizine elini koyarak. "Ne engel olurum ne tek kelime ederim, ben doğurdum diye kararlarını sorgulamak bana mı düştü? Madem istediğin budur annem, bil ki her kararında ben destekçinim senin yavrum." Şebnem teyze huzursuzca oturduğu yerde hareketlendi ama ayağa kalkmadı. Bir çocuğunu daha gözü yolda bekleyecek olduğu gerçeğiyle çok ani yüzleşmiş gibiydi ama bunu duyduğuna memnun olduğunu da görebiliyordum. Cesur akıllılık etmişti, Eylül'deki durgunluğu bağdaştırabileceği bir konuyu ortaya sererek Eylül'ün tedirginliğini az olsun dindirmiş, Şebnem teyzenin aklındaki soru işaretlerine sahte yemler göndermişti.

Cesur masadan kalkıp uzaklaştığında bile Eylül ile Şebnem teyze askerlik konusunda konuşmaya devam ettiler. Eylül annesinin gözlerine öyle bir bakıyordu ki annesinin her bir kelimesinden sonra kollarını annesinin boynuna saracak gibi oluyordu. Onları biraz olsun yalnız bırakmamız gerektiğini hissettiğimden Çolpan'a küçük bir kaş hareketi yaptıktan sonra sessizce masadan kalktım. Sohbete öyle çok dalmışlardı ki kalktığımızı fark etseler de tepki vermediler.

Çolpan koluma girerek, "O kadar tatlı bir kadın ki izlerken kalbim yumuşacık oluyor," dedi. "Bir insan nasıl bu kadar iyi kalpli olabilir anlamıyorum. Kaynana deyince kafanda biraz farklı bir profil oluşmuyor mu normalde?" diye sordu gülerek.

İçime batan hisleri yok saymaya çalışarak Çolpan'a gülümsedim. Belki de Şebnem teyzenin yaşananları bilmemesi gerekiyordu. Nasıl ürkek olduğunu, nasıl hassas olduğunu gözlerimle görmüştüm; belki de gerçeğin her zaman herkes tarafından bilinmesi gerekmiyordu. Bakışlarımı arabanın önünde duran Cesur'a çevirdim. Kalçasını kaputa yaslamış, cebinden sigara paketini çıkarıyordu. Annesinin önünde hiç sigara içmediğini fark etmiştim. Muhtemelen sigara içmek için masadan kalkmıştı ya da annesine bakmak, bir yarayı yeniden kanatmaya başladığından oradan kaçmıştı.

Emsal o gece ölmeliydi ama onu öldüren Eylül mü olmalıydı? Belki evet, belki hayır. Eylül, hayatı boyunca bedelini ruhuyla ödeyeceği bir karar almıştı ama belki de o gece o adamı öldürmeyi en çok Eylül hak etmişti. Eylül'ün o gece aldığı karar, şimdi tüm Çalıklı ailesini etkisi altına almış durumdaydı. Çolpan bendeki durgunluğu fark etmiş olacak ki, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diyerek yavaşça yanımdan uzaklaşıp telefonuyla ilgilenmeye başladı. Çolpan böyleydi, ona hiçbir şey söylemesen de o senin söylemediğin çoğu şeyi görürdü; senin dile getirmediğin her şeyi uygun bir zemine koyarak kendi açısından yorumlar ve sözcüklere dönüştürürdü.

Cesur'a doğru yürümeye başladım. Karşıdan karşıya geçtim, ona yaklaştığımı gördüğünde duruşunu dikleştirdi. Dudaklarının arasına aldığı sigarayı yakmaktan vazgeçerek parmaklarının arasına aldı. Tam karşısında durduğumda, "İç sigaranı," dedim gülümseyerek.

Yüzünde mahcup bir gülümseme belirir gibi oldu. Sigarayı yeniden dudaklarının arasına götürüp çakmağın ucundan fırlayan alevi sigaranın ucuna değdirirken Gurur'un gözlerini anımsatan gözleri gözlerime tutundu. Gözlerinin abisine benzemesi armağanken babasına benzemesi bir kâbus olsa gerekti, onun açısından durumun böyle olduğuna her nedense çok emindim.

"Sen neden kaçtın?" diye sorarken sigaradan bir nefes aldı. Kollarını göğsümün üzerinde topladım ve bakışlarımı Cesur'un yüzünde dolaştırdım. "Ortada annemden gizlemek zorunda olduğumuz bir gerçek var ve o da seni kıvrandırıyor, doğru mu?" diye sordu bu kez.

Haksız olduğunu söyleyemezdim. Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin sonunda, "Annen bunu kaldırabilecek yapıda değil. Çok şey yaşamış, çok şey hissetmiş ve tüm bunlar birikerek bugün olduğu kişiyi yaratması için zemin olmuş," dedim. "Belki de Emsal'in öldüğünü bilmeli ama bunu yapanın kızı olduğunu bilmemeli."

"Öyle," dedi Cesur. "Annem bunu kaldıramaz. Zaten bu hayata pamuk ipliğiyle bağlı. O ipliğin üzerinde tepinmek olurdu bu."

Sigarayı dudaklarının arasına götürdüğünde ve hatta uzaklaştırdığında, dumanı usulca dışarı üflediğinde sessizlik onunlaydı. Sessizliğin onun en büyük parçası olduğunu fark ettim. İçeride bir yerlerde bir yangın vardı, çocukluğundan beri alev alev yanıyordu ve bir türlü sönmüyor, hafiflemiyor, dinmiyordu; bunu ona bakan biri kolaylıkla anlayamazdı belki ama bunu onun hikâyesini bilerek ona bakan biri kolaylıkla anlardı. Ne yazık ki ben Çalıklı ailesinin hikâyesini bilen taraftaydım ve elbette bu sessizliği yalın hâliyle yorumlayabiliyordum.

Bir anda o sessizlik orta yerinden çatladı ve "Zeliş," dedi, bunu çok içten bulduğum için gülümsedim. "Ben sana hiç teşekkür ettim mi?"

Kaşlarım çatılırken, "Ne için?" diye sordum merakla.

"Abimin yanında olduğun için."

Kalp atışlarım ağırlaştı. Başımı iki yana sallarken, "Bu teşekkür gerektirecek bir şey değil ki," dedim.

Dudaklarında buruk, neredeyse parçalanmış bir tebessüm belirdi. "Sen öyle san," dedi.

Bir şey diyemedim. Konuşmayacak zannettim ama konuşmaya başladığında söyledikleri de konuşmaya başlamış olması kadar şaşırtıcıydı.

"Abimin hiç iyileşemeyeceğini düşündüğüm anlar oldu. Öfkesinin bu denli yıkıcı olmasının ana nedeni, çocuklukta yaşadığı travmalar kaynaklı gibi duruyor biliyorum ama derinlerde daha büyük şeyler var." Bir elini pantolonunun cebine sokup sigarasını dudaklarına götürdü. Gözleri daldığında bir anının içine hızla döndüğünü, o anıda şu an bile yara bere içinde olduğu anladım. "Bir gece abimin öleceğine neredeyse emindim," dediğinde elimi kaldırıp onu durdurmak, arkama bakmadan oradan kaçar adımlarla uzaklaşmak istedim ama bir şey beni durdurdu. Durdum ve onu dinledim. Cesur'un kendini ilk defa açtığı o ânı hissettiklerimin bıçağıyla ortadan ikiye bölüp araladığı kapıyı onun yüzüne kapatmak istemedim.

"Hayatımda ilk kez onun için sesimi çıkardığım o gece, benim fazla çıkan sesim yüzünden neredeyse ölecekti. O geceden sonra benim sesimin felaketin fitilini ateşleyen bir lanet olduğunu anladım. Eğer o gece sussaydım, abimin dediğini yapıp o odadan çıksaydım ve bana geleceği ânı sessizlik içinde bekleseydim, o gece aldığı hasar ölümcül düzeyde olmayacaktı. Henüz kemikleri tam olarak gelişmemiş bir çocuğun birkaç kemiği kırılmayacaktı mesela, yüzüne merhem daha erken sürülmüş olsaydı o izi aylarca taşımak zorunda da kalmayacaktı ama benim sesimi çıkarmış olmam, uğradığı dehşet verici istismarın düzeyini biraz daha aşağıya çekebilecekti. Belki dakikalarca sürecekti ama saatlerce sürmemiş olacaktı. Abimin sırtındaki yük olduğumu en net hissettiğim gecelerden biri o geceydi. Ekmek arabalarına inancımı da yitirdiğim ama ona söylemeye çekindiğim bir geceydi."

Gözlerimin içine baktı ve canımı acıtan o cümleyi kurdu.

"Dereceler yazmaz bunu ama o gece Ankara'nın en soğuk gecesiydi."

Başlangıç bir mide bulantısıydı, ardından bu bulantıyı şiddetli bir baş ağrısı ve kalbimde net bir biçimde hissettiğim ateş takip etti. Her bir kelimeden sonra bedenimdeki etki büyüyor, ruhuma uzanarak beni olduğum yere mıhlıyordu ama yine de gözlerimi anılarla çevrelenmiş ela gözlerden uzaklaştırmadım.

"O gece anladım, ben ne kadar konuşursam konuşayım, bağırırsam bağırayım, benim sesimi ne Allah duyuyordu ne de yardım dilendiğim kulları. Ama babam duymuştu ve sanırım duyduklarından hiç hoşlanmamıştı. Sesimin abime bu denli büyük bir zarar vereceğini bilseydim, o gece bu defa ben onu korumak için o kapıyı açmazdım. Kemiklerindeki kırıklara ve yediği ölümcül darbelere rağmen o ayazda topallayarak sokağa çıkmazdı, kendisi de çocuk değilmiş gibi beni battaniyeyle sarıp kucaklamak zorunda kalmazdı. Bir odada sessizce bekleseydim onu, o gece bir de ben ona yük olmak zorunda olmazdım."

Bu onu ilk kez bu kadar çok konuşurken gördüğüm andı. Sessizliğinin altında yatan nedeni biraz olsun anlamış olmak karnımdaki düğümü büyüttü. Gözlerinin içine baktım. Orada gördüklerim beni yıktı, dağıttı. Merak ettim. Benim sadece gözlerinde gördüklerimi yaşayan o, ne durumdaydı?

"Abimin öfkesini savunmuyorum, beni yanlış anlama," dedi. "Onun da savunduğunu düşünme. Bazı geceler karanlık odada duvarı izleyip gülümserken görürdüm onu. Bu gülümsemenin normal olmadığım da

bilirdim. Öfke dolu bir gülümsemeydi, hatta belki biraz da ruhsuz bir gülümsemeydi ama ruhuna açılan yaradan kaynaklı olduğunu biliyordum. Hep bildim. O gün seni korumak için o çocuğa saldırdığında olacakları biliyordum. Kendini durduramayacağını biliyordum. Çünkü o sevdiği bir şeye zarar verileceğini hissettiğinde buna dönüşüyor, bu onun için korumak demek ve bunun doğru olmadığını o da biliyor ama ruh böyledir, büyük bir hasar alır ve sonra kendini o hasara göre şekillendirir. Belli bir yaşa kadar her günü hakaret, şiddet ve aklına gelebilecek her türlü eziyetle geçirmiş birinin böyle anlarda sessiz kalabileceğini düşünmek ne kadar doğru bilmiyorum. Özellikle cinsel istismarın eşiğinden geçmiş, kendini bu durumdan kıl payı sıyırıp koruyabilmiş birinin, taciz olduğuna inandığı bir duruma karşı verdiği bu tepkinin ona göre doğru olduğu ama sana göre elbette dehşet verici olduğunu biliyorum. Ama travma böyledir. Kendine ait bir omurgası vardır ve bu omurgayı öğrendiği şekilde şekillendirir. Abim, eğer kendini korumak için şiddet göstermeseydi o gece yaşayacaklarını biliyordu. Ve sen onun en büyük zaafısın. Birinin seni rahatsız ettiğini hissettiğinde yeniden orada onu gördüm. Geceleri karanlık odada oturup duvarı izlerken gülümseyen o genç çocuğu."

"Başına büyük bir bela açabilirdi. Her şeyden öte, tepkisi kan dondurucuydu," diye fısıldadım ama Cesur'un anlattıkları resmin bütününü görmemi sağlıyordu.

"Biliyorum, yıllarca her gün yaşadıkları da kan dondurucuydu," dedi Cesur. "Bunu savunmuyorum, savunmayacağım ama onu olduğundan daha iyi biri yapabilecek tek bir kişi varsa o da sensin. Bunun yanlış olduğunu ona öğretirsen, onu korkutmadan, ürkütmeden yavaşça üzerine yürüyüp doğruyu gösterirsen, emin ol bir daha yapmaz. Yavaş yavaş düzeltir kendini. Bunu yapabilecek güçtesin. Onun hayatındaki sen, ondan bile güçlüsün."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ona kapı duvar olma, belki çok şey istiyorum senden ama ona öğretici ol, yardımcı ol. Lütfen. Bunu yapabiliyorsun. Gördüm. Onu iyileştiriyorsun. Buna mecbur değilsin ama bunu yapmak istediğini de görebiliyorum. O kötü bir insan değil ama elini uzatıp ona dokunursan, onu daha iyi biri yapabilirsin. Hep yaptın."

"Bazen bana kapı duvar oluyor," diye fısıldadım.

"Çünkü bunu yapmazsa, senin ona kapı duvar olacağını düşünüyor. O korktuğunu belli etmez ama biliyorum, her zaman korkan bir tarafı vardı. Hiç göstermese de bu böyle."

"Gurur'u bırakmam, istesem de bırakamam ve biliyorum ki onu bırakmayı da asla istemem," dediğimde Cesur bana gülümsedi, tebessümü kalbime dokundu. "O sürekli kendini suçluyor ve görüyorum ki Cesur, sen de bir şekilde sürekli kendini suçluyorsun."

"Var olmasaydım, sorumluluk hissetmezdi. Belki var olmasaydım, o evden kaçar giderdi ve kurtulurdu," dedi hiç düşünmeden. Doğrudan itirafta bulunması beni duraklattı. "Bazen onun hayatındaki en büyük şanssızlığın, o herifin babamız olması değil de benim var olmuş olmam olduğunu düşünüyorum. Belki de bu düşünceden ötesidir, gerçeğin ta kendisidir."

"Eylül için yine kalırdı," dediğimde, "O herif Eylül'e tapıyordu, hastalıklı ve kötü biri olsa da Eylül onun zaafıydı, Eylül'e bir şey yapmayacağını abim de biliyordu. Abimi o evde tutan tek şey bendim," diye karşılık verdi.

"Annen için de kaldı," dediğimde, "Ben olmasaydım annem de kaçar giderdi belki," diye karşılık verdi.

"Annen asla Eylül'ü bırakmazdı, Cesur."

"Kızının dayak yiyen bir anneyle büyümesini istemediği için emin ol bunu yapardı," diye cevap verdiğinde kalbim tekledi. Cesur akıllı bir adamdı, apaçık ortada duran bu gerçeği görmek onun için oldukça kolay olmalıydı. Yine de kendini suçluyor olmasını anlamsız buluyordum. Ortada suçlu olan tek bir kişi vardı. O da Emsal'di.

"Gurur bu söylediğin şeyi duysaydı seni eşek sudan gelinceye kadar tepiklerdi," dediğimde yeniden güldü, bu kez gülümseyişi biraz daha canlıydı ama gözleri hâlâ anılarla dolu bir mezarlık gibi cansız, boş, ölüm gibi bakıyordu. "Yaşananların suçlusu sen değilsin. Bu delice düşünceden sıyrıl," dedim kendimden emin bir sesle. "Eğer ben Gurur'un yerinde olsaydım, Eymen için canımı ortaya koyardım ve bu benim tutsaklığım da sırtımdaki yük de olmazdı." Gözlerinin içine baktım. "Sen Gurur'a yaşaması, hayatta kalması için bir sebep verdin. O evden canlı çıktıysa, bu en çok da senin içindi. Çünkü ben de Eymen için sağ çıkmanın bir yolunu bulurdum, Cesur." Ona yaklaştım, benden uzun olduğu için kafamı kaldırarak yüzüne bakıp avucumu omzuna yasladım. "Tek bir suçlu vardı. O da artık yok."

"Yok oluşu bile ardında koca bir enkaz bıraktı," dediğinde işte buna verecek bir cevabım yoktu. Çünkü haklıydı. "Eylül'ü içten içe bitirdi. Tüketti." Gözlerini yere indirdiğinde karşımda koca bir adam gibi görünen küçük bir oğlan çocuğu vardı. "Aramızda kalbinde bir oyukla yaşamak zorunda olmayan biri var diye seviniyordum ama giderken onun da kalbini oymayı başardı."

"Eylül belki bir ömür bu yarayla yaşayacak ama artık önceden olduğundan çok daha güçlü biri olacak. Ona yapılan tek kötülük, o adamı sevmeye devam etmesine izin verilmesiydi." Elimi yavaşça geri çekip kendimden emin bir sesle, "Senin için orada olan kişi Gurur'du ve Eylül çok şanslı ki onun için burada olan kişi sayısı arttı. Sen de artık buradasın. Eylül için buradasın," dedim.

Cesur'a büyük bir sebep vermiş gibiydim, bana bir anlığına savurduğu bakış tam olarak bunu söylüyordu sanki. Bir sebep bulmuş olmanın afallamasıyla gözlerime uzun uzun baktı.

"Gurur nasıl senin için o evde hayatta kaldıysa, sen de bundan sonra Eylül için bu hayatın içinde dimdik durmalısın. Çünkü Çalıklı erkekleri böyledir, değil mi?" Sorumun ardından dudaklarıma yayılan hüzünlü gülümseme, sertçe yutkunmasına neden oldu. Onu yutkunduran gülümsemem miydi yoksa kurduğum soru cümlesi miydi bilmiyordum ama ilk kez onun sessizliğinin çok gürültülü hissettirdiğini fark ettim. Bu kez susuyordu ama sessizliği bir çınlama gibi ortalığı dağıtıyordu. "İyileşme zamanı, Cesur. Çalıklı erkekleri için iyileşme ve iyileştirme zamanı."

"Teşekkür ederim," dedi o uzun süren farkındalıklarla yüklü sessizliğin hemen ardından.

"Hadi, sana tatlı ısmarlayacağım."

Cesur sigarayı söndürürken, "Olur," dedi.

Bahçe kapısından içeri girdiğimde yanan mangaldan yükselen ateş ve et kokusunu soludum. Büyük masanın başına oturmuş, közlenmiş patlıcanları soyan Simge sürekli parmaklarına üflüyor, Yener de büyük ağacın gövdesine yaslanmış, kimseye çaktırmamaya çalışarak onu izliyordu. Amcamın bahçedeki kudretli varlığı Yener'in bakışlarının çok daha temkinli hareket etmesine neden oluyor olsa gerekti.

Aytekin ve Oğuzhan yerde bağdaş kurmuşlar, yanlarına da Bora'yı almışlar, uzaktan kumandalı kırmızı arabayı taşları oyuntulu betonun üzerinde hareket ettirmeye çalışıyorlardı. Bora heyecanlanarak arabaya bakarken evdeki kalabalığın artık onu çok da huzursuz etmediğini fark ettim. Bir şekilde adapte olmuş, kendini güvende hissetmeye başlamıştı.

Tayfun abi kucağında kızıyla mangalın önünde durmuş, babamla sohbet ediyor, Adnan ve dolandırıcı Zafer köşeye geçmiş telefon ekranına bakıyorlardı. Yüksek ihtimalle Zafer, Adnan'ı dolandırmanın yeni bir yolunu keşfetmiş, zavallı Adnan da olacaklardan habersiz dümencinin attığı oltaya takılmıştı. Gözlerim Gurur'u aradı ama onu göremedim. Şebnem teyze ile içeri geçtiğimiz sırada Çolpan, onu görünce heyecanlanıp ona doğru koşturan Bora'ya yönelmişti.

Annem holde belirdi, yüzünde genişçe bir tebessüm vardı. Şebnem teyze ile selamlaştılar, ayaküstü biraz sohbet ettiler ve birlikte salona yöneldiler.

"Aman be ya," dediğini duydum birinin, bu ses Vural'a aitti. "Durmazsınız da yerinizde." Ardından mutfaktan çıkıp bana gülümsedi. "Aa Zeliş, döndünüz mü?"

Mutfağın aralık kapısından içeriye bakmaya çalıştım ama Vural'ın koca cüssesi buna engel oluyordu. Ona gülümsedim. "Evet. Ne oluyor içeride?"

"Gurur ve kayınbiraderi köfte yoğuruyorlar. Hemen görmen lazım," dedi Vural gülerek.

Bir an duraksadım, ardından, "Eymen ve Gurur mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Garip bir ikili, değil mi? Soğanları doğradığı sırada gözleri yandı Gurur'un, Eymen de 'Oy sen ağlıyor musun? Peçete getireyim mi prenses?' deyince Gurur elinde bıçakla öyle bir gülümsedi ki çocukcağızın rengi benzi attı." Sırıttı. Ardından bir an duraksayıp gözlerimin içine baktı. "Zeliha be, çok sağ ol."

Kaşlarım çatıldı. "Neden ki?"

"Dün gece babanın yaptığı büyüklüğü bana hayatımda sadece Muşta, bir de öz babam yapmıştır," dediğinde derin bir nefes aldım.

"İsteme oldu diye evlilik teklifini unutma sakın," dedim. "Nihan senden gösterişli bir evlilik teklifi beklemeye devam ediyor."

"Bebeme en güzelini yapmak için TikTok'ta evlilik teklifi videolarının tamamını izledim," dediğinde elimde olmadan güldüm. "Bak, şöyle

bir fikrim var, dinle. Nasıl? Ben baba bir ağır roman oynayarak çıkıyorum, pantolonumun önüne koymuşum siyah ceketimi, üzerimde beyaz gömleğim. Rombaçike rombaçike, böyle ağır ağır çıkıyorum önümü atarak. Siz etrafımda beyaz güller atıyorsunuz kafama. Oynaya oynaya geliyorum Nihan'ın önüne, Nihan ağlıyor o sırada..."

"Roman havası oynamana mı?"

"Ağır roman yalnız."

"Pardon, doğru... Ee sonra?"

"Birden ceketi çitilemek için düşüyorum dizlerimin üzerine, başlıyorum çitilemeye..."

"Ee?"

"Hemen Yener oradan bir konfeti patlatıyor, Nihan gürültüyle dikkati dağıldığı için etrafına bakarken ben çitilediğim ceketin içinden yüzüğü çıkarıyorum. Bana bir bakıyor, açmışım kapağı, yüzük gene nasıl parlıyor bilir misin? Sanırsın kutuya güneşi koymuşum. Günlük güneşlik olmuş ortalık ben kutuyu açınca. Nihan başlıyor daha da ağlamaya. Ben de ağır roman eşliğinde rombaçike rombaçike kalkıyorum ayağa, alnından öpüyorum onu hemen, yüzüğü takıyorum. Başlıyoruz karşılıklı ağır roman oynamaya."

"Bir şey demiyor musun o arada?"

"Bir ömür benimle ağır roman oynayan tek kadın sen ol istiyorum, hayatım senin elinde bu ceket gibi çitilensin gülüm diyorum işte. Dedim o sırada ben bunu, sen düşünme o kadarını."

"Çok mistik bir teklif bu..."

"Değil mi? Hiç kimse de yapmamış. Sen üzülme ama eminim Gurur'unki de çok dokunaklı olmuştur da bu kadar değildir. Maalesef ki benim kadar ince düşünceli biri değil."

"Rombaçike ayrıntısı beni bile ağlatacak şimdi."

"Ritim çok dokunaklı değil mi?"

"Evet."

"Dokuz sekizlik."

"Vay canına."

"Nasıl sence?"

"Bence sen bu konu üzerinde biraz daha düşün. Bu kadarı Nihan için çok dokunaklı olabilir ve çok ağlayabilir. Ağlasın istemezsin."

"Yoo, isterim. Kanırtsın kendini, ağlasın, yakalarını yırtsın duygusallıktan." Elimde olmadan kahkaha attığım vakit Vural da gülerek,

"Şaka bir yana," dedi. "Yüzüğü beğendim, sipariş de ettim. Dönünce edeceğim."

"Nasıl bir şey, bakayım mı?" dediğimde, "Seninkinden büyük, ağlarsın falan şimdi. Hiç girmeyeyim o topa," diye dalga geçti ama zerre kötü niyeti olmadığını biliyordum.

"Delisin sen ha."

"Gideyim de Yener'e destek olayım. Amcan ortada dolandıkça eli ayağı boşalıyor çocuğun, felçli Ali Rıza Bey gibi hareketsiz kaldı ağacın önünde. Kesin hâlâ orada hareketsiz bekliyordur."

"Ben de Girdap oraya park etti sandım onu, meğer sen park etmişsin..."

"Hâlâ orada mı?"

"Evet..."

"Amcan bir bakışıyla elden ayaktan aldı çocuğu," dedi Vural gülerek.

Vural çıkıp gittiğinde kafamı mutfak kapısının aralığından içeri uzattım. Gurur köfteleri yuvarlıyor, Eymen de hemen yanında dikilmiş ara sıra Gurur'un eline yağ döküyordu. Bir an görüntüleri o kadar komiğime gitti ki dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalıştım. O kadar dikkat kesilmişlerdi ki varlığımın farkında bile değillerdi.

"O köfte büyük olmadı mı?" diye sordu Eymen hayretle.

Gurur avucu kadar açtığı köfteye bakıp, "Annen avuç büyüklüğünde yapın demedi mi?" diye sordu.

"Sen senin avucunu normal bir avuç sanıyorsun galiba ya," dedi Eymen yeniden hayretle. "Normal insan avucu kadar açacaksın."

Gurur homurdanarak, "Tersimdesin çocuk," dedi.

"Hayat çok garip. Dün dağda terörist avlayan adam, bugün mutfağımızda köfte yuvarlayabiliyor," dedi Eymen. "Canım benim ya, eline de nasıl yakıştı. Bulaşıkları da yıkarsın, değil mi?"

"Senin yine dilin dışarı at siki gibi uzadı," dedi Gurur.

Eymen, "At siki mi gördün hayatında?" diye sorunca, "Kars'a gittiğimde görmüştüm," diye cevap verdi Gurur.

Dudaklarım aralandı, kaşlarım havaya kalktı.

"Büyük mü bayağı?" diye sordu Eymen merakla.

"Kolun kadar vardır."

"Ya?" dedi Eymen şaşırarak.

"He valla. Yağ döksene elime."

Eymen yağ şişesini hafifçe devirip Gurur'un avucuna döktü. Gurur yeni bir kıyma parçası alıp avucunda yuvarlamaya başladı. Eymen,

"Sana bir şey soracağım," dediğinde Gurur tüm dikkatini yuvarladığı köfteye vererek, "He, sor," dedi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

Gurur tek kaşını kaldırarak, "Çok konuştuğun için mi?" diye sordu.

Eymen sessizce Gurur'un avucuna bakarak, "Biliyorsun işte," dedi.

Yavaşça geri çekildim, onları baş başa bırakmak o an için daha doğru geldi ama Gurur yüksek sesle, "Hayır," dediğinde onları duymamam imkânsızdı. "Aksine çocuk, benim sana minnet duymam gerekir. O gece Eylül dağılırken onun yanında sen vardın, alıp başını bir yere gidebilirdi, kaybolabilirdi, sen onu yalnız bırakmadın. O gece onu yalnız bırakmadın. Sesim yükseldi sana o gece, affına sığınıyorum çocuk."

Eymen sustu, Gurur da sustu. Belki de konuştular, bilmiyorum ama onları dinlemedim. Sessizce oradan uzaklaştım.

Altıma ince bir tayt, üzerime de Eymen'e ait bol, kalçalarımı içine alarak örten, bisiklet yaka, mavi bir tişört giyip terliklerimle bahçeye çıktım. O gece sohbet uzundu, yemekten sonra gruplara ayrılarak okey oynadık. Biz okey oynarken Şebnem teyze sürekli Eylül'ün saçlarını okşadı, onu göğsüne yatırdı, alnını öptü, fısır fısır bir şeyler anlattı.

Amcam komik bir şekilde Yener'in olduğu gruptaydı ve Yener de bu oyunda iyi olmasına rağmen matematik işlemi yapmayı unutmuş, parmak hesapları yaparak amcamın ona dik dik bakmaya başlamasına neden olmuştu.

Bir ara amcam, "Ulan toplama çıkarma yapmayı da mı bilmiyorsun?" diye kükremesiyle Yener'in parmakları bile birbirine girmişti. Simge yüzünde kireç gibi bir ifadeyle onları izliyor, tim ise bu durum karşısında çok eğlendiklerini saklamadan kendi aralarında gülüşüyordu.

Yener, "Pardon efendim," demişti telefonunu açıp hesap makinesine girerek. "Siz birden topla deyince ben..."

"Çok konuşma. Topla." Amcam taşlardan birini aldığında bu komut, Yener'e verilmiş bir emir gibiydi ve Yener telaşla ona söyleneni yaptı. Bu hâli bana çocuksu geldi, bir yerlerde hâlâ çocukça şeyler hissedebildiğini görmek tebessüm ettirdi.

Masada yalnızca birkaç kişi kaldığında ve herkes dinlenmek için kabuğuna çekildiğinde sabaha karşı yola koyulacak olmanın buruk hüznüyle çardağa oturmuş, annemin dizine uzanmıştım. Çardak karanlıkta kalıyor, sadece yemek masası ışığın altında parlıyordu. Azalan kalabalığı izlediğim sırada annem, "Benim gonca gülüm, bir varsın bir yok. Bu

gece yine dizimin dibindesin, yarın yaban ellerdesin," diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. Söylediği şey kalbimi büktü, yanağımı dizine bastırarak gözlerimi kaldırıp annemin karanlığın içinde bile güzelliğinden hiçbir şey kaybetmeyen yüzüne baktım.

"Tahmin ettiğimden daha çok kaldım ama bana bu bile yetmedi," diye itiraf ettim, dudakları biraz daha büküldü.

"Bana da hiç yetmedi."

"Yine gelirim," dediğimde gülümsedi.

"Ben de gelirim. Kız sen dünyanın öbür ucuna gitsen, ben binerim otobüsün, uçağın götüne, yine gelirim sana," dedi. Saçlarımı boylu boyunca okşadıktan sonra, "Okulunu ihmal etme, e mi kuzum?" dedi şefkatle. "Kendini de ihmal etme Zelya'm. Annesi saçının teline kurban, sen her şeyciklerden değerlisin, kıymetlisin annem." Eğilip alnımı öptü.

Sessizce gülümseyip gözlerimi yumdum. Annem bir süre daha saçlarımı okşadıktan sonra başımın altına bir minder koyup kalktı, çardaktan inip eve doğru yürüdüğünü gördüm. Muhtemelen mutfaktaki köşesine sığınacak, kimseye çıtım çıkarmasa da gideceğim için ağlayacaktı.

Gözlerimi uzun süre boşluktan çekmedim. Birinin gölgesi çardağa düştüğünde o kadar dalgındım ki bana, "Zeliha," diye fısıldayana kadar tüm seslere sağır olmaya devam ettim. Mehtap'ı görünce yavaşça doğrulup bağdaş kurarak oturdum. Mehtap birkaç gün öncekinden daha gerçekçi bir gülümsemeyle, "Hayırlı olsun," dedi, "çok sevindim ikiniz adına. Bir türlü kutlayamadım sizi."

"Teşekkür ederim." Yanımdaki minderi işaret ettim. "Gelsene."

"Geleyim de rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"O nasıl laf?" Güldüm. "Biraz daha yalnız kalırsam çocuk gibi ağlayacaktım, geldiğin iyi oldu."

"Neden ki?" diye sordu çocuksu bir telaşla.

"Yarın sabah kafamı çevirdiğimde annemi, babamı göremeyecek olduğum gerçeğiyle yüzleştim yine. Ne zaman Muğla'ya onları ziyarete gelsem, dönüş vakti gelince bu hisse kapılırım ve bu beni böyle hassaslaştırır."

Mehtap üzgün bir gülümsemeyle yüzüme baktıktan sonra minderin üzerine oturdu. Bir süre hiç konuşmadık, sessizlik içinde öylece karanlık çardağın köşesinde sadece düşündük. Onun ne düşündüğünü az çok biliyor gibiydim. Çıkmazda hissettiği apaçık ortadayken korkularından

arınamadığı da ortadaydı. Ne Girdap'ın varlığı ne de burada geçen birkaç huzurlu gün içindeki korkuları ve endişeyi silmeye yemişti.

Birkaç saniye sonra, "Zeliha," dedi, duraksayarak omzumun üzerinden ona baktım. Parmaklarıyla oynayarak, "Senden bir ricada bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, elbette bulunabilirsin."

"Telefonunu birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Sorusu beni bir anlığına tedirgin etti. Birini mi arayacaktı? Kimi arayacaktı? Kalbim acıyarak kendime itiraf etmeliydim ki kimsesi olmadığını biliyordum. Arayabileceği tek bir kişi vardı, onu da asla arayacak gibi durmuyordu. Gözlerimdeki soru işaretlerini görmüş olacak ki, "Sandığın gibi değil," diye fısıldadı. "Yani bir yere gidecek değilim. Girdap'ı yeniden arkamda bırakmamdan çekiniyorsun, değil mi? Bana güvenmemen çok normal."

"Güvenmediğimden ya da gideceğini düşündüğümden değil," diyerek telefonumu ona uzattım. "Kullanabilirsin tabii ki."

"Günlerdir ortalarda yokum," dedi elimden telefonu alırken. Sesi de bakışları da dalgındı, telefonun ekranına bakıyor ama bambaşka bir şey görüyor gibi duruyordu. Tarayıcıya tıkladığını gördüm. Bir müddet açılan beyaz sayfaya baktı, sayfanın beyaz ışığı yüzüne vuruyor, ruhsuzlukla damgalanan gözlerini aydınlatıyordu. Hisleri çekilmiş gibiydi. Arama çubuğuna bir şey yazdı, ardından aradığı sayfa yüklenirken gözlerini çevirip bana baktı. "Öyle sessizce durup ortadan yok oluşuma göz yumacağını sanmıyorum," dediğinde kimden bahsettiğini bildiğim için sertçe yutkundum ama ona bir cevap veremedim. "Ne durumda olduğunu görmek zorundayım," dedi. "İllaki sayfasında bir şeyler paylaşmıştır. Tehdit bile olsa..."

Duraksayarak gözlerimi telefon ekranına indirdim. Mehtap bir Facebook profili görüntüledi. Profil fotoğrafındaki adamın yüzü seçilmiyordu, fotoğraf karanlık bir ortamda çekilmişti. Kapak fotoğrafında Mehtap'ın olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Mehtap da tiksintiyle kapak fotoğrafında yer aldığı kareye bakıyordu.

Ekranı biraz daha kaydırdı. Bir an o ruhsuz ifadesi, bir cam misali parçalara ayrıldı.

Telefonu narin parmakları arasında tutan Mehtap'ın elleri titriyor, kocasının açık duran sosyal medya hesabının duvarına bakarken yüzü kireç gibi görünüyordu. Elinden telefonu kapıp ekrana baktığımda za-

man patlamış bir camdan saçılan kırıklar gibi etrafa saçılmış, kesip kanatmak ister gibi zemine dökülerek üstlerine basılacağı ânı beklemeye başlamıştı.

Adamın duvarında şöyle bir durum güncellemesi vardı: *Seni de onu da öldüreceğim.*

Mehtap'ın gözlerinin içine bakmaya korktum. Kulaklarımda bir uğuldamayla elimdeki telefona baktığım sırada Mehtap elini yavaşça dudaklarına götürdü. Yüzündeki ifadeyi görmeye korksam da artık gözlerine neyin sindiğini biliyor gibiydim. Oturduğum yerden fırlayarak kalktığımda Mehtap, "Zeliha," dedi tek nefeste. Onu dinleyemedim, sadece hızla terliklerimi giydim. "Zeliha, yalvarırım gitme Girdap'a. Çok kan dökülür. Zeliha, dur."

"Dur," dedim. "Ben istemediğin hiçbir şey yapmam. Burada dur."

Mehtap sadece korkuyla gözlerimin içine baktı. Bense korktuğumda, çaresizlikle dolduğumda, kendim çözemeyeceğimden emin olduğumda her zaman yaptığımı yaptım.

Gurur'a doğru koşmaya başladım.

GURUR MERT ÇALIKLI

Bir gül, bir yiğidin içinde büyür, bir sevda olur; yüz şair toplanır, o sevdadan tek kelime yazamaz.

Bin şair toplanır; tek bir şiiri birlikte yazar, o şiir onun bir kirpiği yapamaz.

Yiğidi bin mermi deler; bin mermi, bir gülün kanattığı gibi kanatamaz.

Yiğidi gül ağlatır, başka hiçbir şey ağlatamaz.

Zeliha'nın koynumda uykuya dalmadan önce ağladığını bildiğim bir geceydi. Isparta eksi bilmem kaç dereceydi, ben de bir gülün bir damla gözyaşında cehennemin yedinci değil, kimsenin bilmediği dokuzuncu katında katran gibi kaynıyordum.

Zar zor uyuduğumu hatırlıyorum.

O gece bir rüya gördüm.

Göktuğ Efe adında bir Yüzbaşı karşımda durmuş, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Adının Göktuğ Efe olduğunu nereden bildiğimi ben de bilmiyordum ama yakasında Çalıklı yazdığını gördüğümden soyadını biliyordum.

Heybetliydi ve benden muhakkak birkaç santim daha uzundu. Ela gözleri Zeliha'nınki gibi çekik, kaşları kalın ve çatıktı. Dudağının sol köşesinde kahverengi, küçük bir ben vardı ve bu tıpkı bir çil gibi duruyordu. Bana doğru bir adım geldiğini ve zemini bile titretecek kudretini hissettiğimi hatırlıyorum.

Tam önümde durup asker selamı verdikten sonra güçlü bir sesle, "Göktuğ Efe Çalıklı, Isparta komutanım!" dediğini hatırlıyorum. Yüzbaşı olmasını bir kenara koymam gerekirse, bu selamı verirken bana benim soyadımı söylemesi beynimde bir mermiyle sapasağlam duruyormuşum gibi hissettirmişti.

Ardından elini yavaşça indirdiğini hatırlıyorum. Bir şimşeğin çaktığını, tesisin koridorunun karanlığa gömüldüğünü ve yüzümde bir sıcaklık hissettiğimi. Ağlıyor muydum? Tanımadığım bir adamın karşısında mı ağlıyordum?

"Komutanım," dediğini hatırlıyorum o adamın. "Ağlıyorsunuz. Yiğidi gül ağlatır. Annem için mi ağlıyorsunuz?"

"Annen mi?"

Bana sadece gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki o gülümsemeyi de onun o gece rüyamda gösterdiği yüzünü de asla unutmayacağımı anladım. Hiçbir kuvvet o gece bana bakan ela gözleri unutturamazdı.

Göktuğ Efe Çalıklı, ben uyumadan hemen öncesinde, "Evet, baba," dedi. "Annem."

Gözlerimi açtığım ânı hatırlıyorum, alnımdan dökülen o soğuk terleri, kaskatı kesilmiş kaburgamdaki baskının nasıl çetrefilli bir ateş gibi yüreğime meylettiğini... Her birini hatırlıyorum. En çok da göğsüme sokulmuş, kirpikleri gözlerinin altına serilmiş o kadının aldığı huzurlu nefesleri dinlerken hissettiklerimi hatırlıyorum. Tutsak edildiğimi düşünüyordum ona bakınca lakin biliyordum ki aslında o beni azat edendi; o beni kendi içimdeki mahzenin içinden çıkaran, o bana özgürlüğü tattırandı.

Bakışlarım yüzünde dolanırken o isim zihnimin puslu karanlığında yankılandı. Göktuğ Efe Çalıklı. Ela, çekik gözlerin sahibi, dudağının kenarındaki kahverengi benin sahibi, tanıdık bakışların ve bir şekilde hiç yabancı gibi hissettirmeyen ruhun sahibi... Kaşlarımı çatarak Zeliha'yı kollarımın arasına çektiğimi hatırlıyorum. Uykusundaki o hafif nefes sesiyle beraber, huzurun katlanarak üzerime çöktüğünü... Oysa o ağlarken zaman ağır ağır yanmıştı da ben o zamanın içinde küle dönmüştüm.

Şimdi tek bir nefesiyle o külü yeniden köze çeviriyor, ateşe döndürüyor, yangın gibi büyütüyordu.

Annem avucunu başımın üzerine koyduğunda daldığım düşünceler etrafa saçıldı ve özlemini derinlerimde emanet gibi taşıdığım anneme baktım. "Bin yük mü bindirdin yine herkese dağ, bana küçücük bir çocuk görünen omuzlarına?" diye sordu annem sessizce.

Dudaklarımda zorlama bir tebessümle, "O nereden çıktı şimdi?" diye sordum anneme.

O an, o evde yaşadığım cehennem onun içinde hâlâ tazecik bir alev gibi yanıyor olacak ki gözlerimin içine saklayamadığı bir ızdırapla baktı. Pişmanlığı derinlerinde hissediyordu, biliyordum, bazen kendini eksik, hasarlı, yarım hissetmesinin nedeni bundandı; beni koruyamadığını düşünüyordu. Oysa biliyordum, o evde korunamayan bir ben değildim; o bir ömrü korunamadan geçirmişti.

Birbirimize bakarken geçmiş etrafımızı kuşatmaya başladı. Kader bu diyemiyordum, kader bu olmamalıydı. Zaten bu da değildi. Emsal kaderi etkileyen küçük bir parçaydı ve bu küçük parça, kaderin bütününü bozuk bir parçaya çevirerek darmaduman etmişti. Bozuk bir hayatın içinde elbette ki ruhumda büyük eksiklikler ve bozukluklarla çıkacaktım. Öyle de olmuştu. Bir yanımın hasta olduğunu biliyordum. Bir yanım, babamın bozduğu bir saat gibiydi ve o saat hep yanlışı gösteriyordu. Çoğu yanlış hareketim bundandı. Çoğu yanlış kararım, çoğu yanlış davranışım bundandı.

"Cesur'a, Eylül'e bir baba oldun sen," dedi annem. Durdum, sadece durup gözlerimi kapattım. Devamında söyleyeceklerini biliyordum, söyleyeceklerinden korkuyordum; kendisini yarım hissetmesinden nefret ediyordum. "Ben sana anne olamadım ama sen benim evimin üstüne çatı oldun. O fırtına bir benim değil, hepimizin üzerinden geçti, Gurur. Sen başımızdaki çatıydın, en büyük hasarı sen aldın."

"Anne artık bunları konuşmana, bunları düşünmene, bunları kendine yük edip bindirmene gerek yok," dediğimde derin bir nefes aldı. Aynı anda hem acıyı hem de öfkeyi hissetti, ikisini de hissetmesine neden olan aynı kişiydi.

Birden kendimi olduğumdan daha büyük bir paçavra gibi hissettim.

Eylül'ü koruyamamıştım, eline bulaştırdığı lekeyi kendi parmaklarına devralamamıştım, yaşadığı yıkımın önüne geçememiştim. Derin bir nefes almak istedim ama o nefesin içime batacağından korktum. Hoş,

almadığım nefesler bile bıçak olup ruhuma dayanıyordu. Annem bilse ne hissederdi? Ne düşünürdü? Başındaki çatının Eylül'ün üzerine çöktüğünü düşünür müydü? Benim yapmam gerekeni küçücük bir kız çocuğunun yapmış olması onun bana olan güvenini yerle bir eder miydi? Eylül iyileştiğini düşünecekti, her şeyin geride kaldığına inanacaktı ama bir gece ince bir sızı gibi yaşanan her şey içine yeniden batacaktı. Bunu biliyordum çünkü çok defa hissetmiştim. Yaşanan her şey, unutulduğuna emin olduğunuz bir gece ansızın yastığınızın altında dik duran bir bıçağa dönüşürdü.

Annem, "Eylül çok mu şanslı çok mu şanssız anlamıyorum bazen," dedi, ardından yutkundu. "Ben korktum aslında. Buraya gelirken çok korktum. Yine babam nerede, onun da burada olması gerekmez miydi diye tutturmasından, çocuk gibi babasını istemesinden korktum." Annemin kelimeleri kalbime arka arkaya saplanan bir bıçak gibi girip girip çıktı. Beni kan leşe bulandırdığını bilseydi elbet susardı lakin bilmiyordu, bilmemesi daha iyiydi. Ruhunda bir yarık daha açılacak olursa eğer, biliyordum ki bir gün onu çektiği ızdıraba yenik düşmesi sonucu kaybedecektim. Kendimi aciz hissettim ama onun karşısında dururken ve gözlerinde kendi yansımamı görüyorken biliyordum ki ben onun için bu dünyadaki en güçlü kişiydim.

Sessizliğim annemin çatık kaşlarla bana bakmasına neden oldu. "Yoksa sana tutturdu mu yine babam da babam diye?"

Anneme bakarken geçmiş bana sesini duyurmaya çalışıyor gibiydi. Tokat sesleri, tekme sesleri, Cesur'un bana duyurmamak için yorganın altına saklanırken çıkardığı nefes nefese hıçkırık sesleri, Eylül'ün bir bebeğin boğazından yükselen ağlama sesleri, annemin Allah'a yakarışları, kemer sesleri... Çarpılan kapılar, kırılan vazolar, indirilen camlar, üzerime düşen gölgeler, boğazıma sarılan eller, derimi yırtmak için tenimi sıyıran bıçaklar, nasırlı ve acımasız darbelere sahip dokunuşlar.

Bir gece annem, *"Ölmeni istemiyorum,"* diye ağlamıştı bana sıkıca sarılıp kukla gibi sallanan acılar içindeki bedenimi bağrına basarken. *"Kaç git, kurtar kendini, n'olursun."*

"Gurur?" Annemin bu kez zamanın ötesinden değil, içinden gelen sesiyle birlikte dalgın bakışlarım gözleriyle buluştu. "Tutturdu mu yine sana?" diye sorarken çekingen görünüyordu.

Annem böyleydi. İçine doğru yapraklarını kapatmış, çekingen, yaprakları yara bere içinde bir çiçek gibiydi. Yüzünde bir tokat izi gibi utanç

iziyle dolaşıyordu. Ürkekti. Kapı biraz gürültülü çarpsa, kapıyı çarpan rüzgâr bile olsa babam geldi zannedip titriyordu. Yıllar geçmişti üstünden, hâlâ rüzgârın kapıyı çarpmasından korkuyordu. Sırf rüzgâr cereyan yapınca kapılar çarpmasın diye kapıların iç kısımlarına sünger yerleştirmiştim ama yine de korkuyordum, onun yanında olmadığım anlarda yine aniden yükselen bir çarpma sesi yüzünden kalbi ağzına geliyor muydu?

Zeliha hayatıma girip dünyam olana kadar, babaların her evrende mutlak surette canavar olduklarına inanmıştım içten içe. Sonra da onun babasını tanımıştım. Müthiş bir adamdı.

Annemin ellerini avuçlarımın içine alarak dudaklarıma götürdüm, öptüm. Duasını aldığımı bildiğimden ona borcumu yüzyıllar geçse de ödeyemeyeceğimi hissettiğimi saklamadan baktım. "Tutturmadı annem," dedim, gülümsedi ama gözleri korku dolu bakıyordu. Sanki gözlerime baktığında yaşadıklarımızı görüyordu. Aslında kaçıyordum ondan. Gözlerime her baktığında yerde sürüklenen, dövülen, kanayan, tenin-den yara hiç eksik olmayan o oğlan çocuğunu görsün istemiyordum. "Büyüdü artık. Tutturmuyor hiç."

"Kızmıyorsun ona, değil mi?" Annemin sorusu beni yerle bir etti. "Bilmiyor, nereden bilsin? İyi ki de bilmiyor belki. Benim gibi ürkek, boynu bükük değil. Dik duruyor hep başı. Güçlü o. Kanatlarını kırmadı onun. Cehennemin içinde ona bir cennet bahçesi sundu da kandırdı belki ama hiç değilse onu benim gibi bir kadına dönüştürmedi."

Eylül senin yıllarca geçtiğin o ateşin içinden bir gecede geçti anne, diyemedim. Başımı salladım.

Annem devam etti konuşmaya. Susturamadım.

"Ama bazen... Hani gözümün içine bakıyor da babam diyor, nerede diyor, neden diyor ya bana... Ona kızmaya hakkım olmamasına rağmen kızıyorum. Sonra da sustum diye kendime kızıyorum. İnsan bir yalanla dimdik duracağına, belki de bir gerçekle eğilmeli bazen. Kandırıyorum kınalı kızımı. Kıyamıyorum hiç. Belki de asıl kıymak, kandırmaktır bir insanı."

"Düşünme," dedim sadece, söylenecek milyon şey varken, anlatılacak onlarca hikâyem varken sadece bunu dedim.

"Cesur'a ve sana bir hayat borçluyum, belki de böyle susup kalmam bundan. Eylül'e de bir hayat borçlanmaktan korktum belki. Analık bu değil," dedi annem çatık kaşlarla. Ağlayacağını hissettiğim an onu çekip

kollarımın arasına alarak sıkıca sardım. Bazen kollarımın arasındaki annem değil de kızım gibi hissederdim. Yine öyle hissettim.

"Anne, geçti," dedim onu sıkıca sararken. "Artık bitti. Kendine eziyet edip durma."

"Senin yüzüne renk getiren bu sevda, ne var Cesur'umun da dilinin kilidini çözse," diye fısıldadı annem kollarımm arasında. "Rabbim ona da sana nasip ettiği gibi güzel kalpli bir kız nasip etsin. Seni böyle gördüm ya annem ben, böyle yaşıyorken, böyle derin nefesler alıyorken, böyle gözünün içi gülüyorken... Hediye bu bana. Zeliha bana öyle büyük bir hediye verdi ki..."

"Sevdin mi onu?" diye sordum onu kimsenin sevmeme imkânı olmayacağını bile bile.

"Çok," dedi. "Kendim doğurmuşum gibi sevdim. Senin elinden tuttuğunu ben kalbime basmam mı sanıyorsun?"

"Çok şükür anne," dedim çenemi annemin başının üzerine koyarken. "Çok şükür, Allah benim karşıma onu çıkardı."

Annem gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, Zeliha'nın bir benim değil, benim kanımın dolaştığı tüm damarları gülümsettiğini anladım. Zeliha bir ışıktı ve Çalıklı ailesinin üzerinde bir güneş gibi doğmuş, bulutları silmiş, yağmuru dindirmiş, şafağı geride bırakmıştı.

Başımı çevirdiğimde Zeliha'nın hızlı adımlarla bana doğru yürüdüğünü gördüm. Annem onun geldiğini görünce gülümseyerek, "Hadi siz konuşun, annem," dedi şefkatle. "Ben de Cesur'umun yanına gideyim biraz."

Annem uzaklaşırken Zeliha'nın adımları daha da hızlandı. Kaşlarımı neredeyse çatacaktım, tedirgin bir his göğsümdeki fitilini ateşledi. Tam önümde durduğunda onu dirseğinin altından kavrayıp yavaşça kendime çekerek ağacın arkasına ilerlettim. Herkesin görüş alanından çıktığımızda gözlerindeki korkuyu saklamadan bana baktı. Ruhumu ateşe veren gözlerinde korkuyu gördüğümde neredeyse kontrolümü yitirecektim.

"Ne oldu?" diye sordum içimde çınlayan bir panikle.

"Sana söylemekte geciktiğim bir şey var. Evet, Mehtap konusunda en başta bildiklerimi söylemiştim ama..." Gözlerini ağacın ardında kalan topluluğa çevirdi.

Elimi elinin üzerine koydum, yüzüklerimizin olduğu parmaklarımız birbirine dayanırken, "Ne oldu, yavrum?" diye sordum endişeyle. Onu böylesine ürküten şeyi yok etmek benim görevimdi. Benim görevim, onun tüm korkularını ortadan kaldırmaktı.

"Yürüyelim biraz," dedi telaşla, başımı hızlıca salladım. Buna ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Az ileride, karanlık çardakta oturan Mehtap'ın panikle oturduğu yerden kalktığını gördüm. Meraklı gözlerle bize doğru bakıyor ama yanımıza gelmeye yeltenmiyordu. Zeliha'nın elini sıkıca kavradım, parmaklarımız birbirine geçti. Onu hızlı adımlarla bahçe kapısına yürütmeye başladım. Gece böceklerinin sesi, gitgide artan karanlığın ve çöken gecenin derinliğiyle beraber daha büyük bir çınlama yaratmaya başlamıştı.

Demir kapıyı yavaşça arkamızdan çektim. Sokakta el ele yürürken tedirgin bakışları etrafı kolaçan ediyor, doğru kelimeleri arıyor gibi sürekli öksürerek boğazını temizliyordu. Üzerine gitmemem gerektiğini kavradığımdan ona alan yarattım, konuşana dek tek kelime etmedim, sorularımla onu sıkboğaz etmedim.

Kontrolsüzdü, korktuğunu buradan anlamak mümkündü. Normalde biraz daha soğukkanlı olurdu ama her ne olduysa, bu kez soğukkanlılığının sonuna gelmiş gibiydi.

"Mehtap," dedi çekinerek, "o adamla zorla evlenmiş, evet. Tahmin ettiğim gibi." Durdum, sadece Zeliha'nın yüzüne bakarak yanında yürümeye devam ettim. Sokak lambalarının turuncu ışıltısı çillerinin üzerinde kayarak yüzündeki güzelliği gözler önüne seriyordu.

Bir küfür dudaklarımın arkasında büyüdü ama tek kelime etmek yerine ona baktım, sadece ona baktım. Ölene dek ona bakabilirmişim gibi hissediyordum. Tek manzaram o olabilirdi; buna razıydım, buna hazırdım. Bu benim armağanım, bu ödülüm, bu çektiğim her şeyin bana sunduğu mükafat olurdu muhakkak.

"Ben bunu söylemeyi doğru bulmadım çünkü onun sırrıydı ama," diyerek soluklandı. Ardından adımları bıçak gibi kesildi. Bedenini bana çevirip diğer elimi de avucunun içine aldı. Birbirimize dönük yüzlerimizle bir süre suspus birbirimizi izledik. "Gurur, o herif ona tecavüz etmiş."

İçimdeki öfke daima zincirlendiği karanlığın içinden kışkırtıcı hırıltılar çıkararak beni izlerdi. Öfke zincirlerini bir defa daha asıldı, öne doğru atıldı ama kendimi hızla toparladım. Girdap'ın parçalarını toplayabilir miydim? Girdap bunun altından kalkabilir miydi? Boşluk hissi boğazımdan yukarı tırmandı, dudaklarım aralandı ama konuşamadım; boşluk kelimelerimin üzerine kapandı ve onları kapladı.

Zeliha titreyen bir sesle olan biteni anlatmaya başladı. Detaylara girmemeye çalıştı, Mehtap'ın sırrını Mehtap'ı incitmekten korkar gibi

saklayarak, üzerine titreyerek zor bela bana açtı. Biliyordum ki bu sır onunla ölüme dek giderdi, eğer bu gece gördüklerini görmemiş olsaydı... Ölüm tehdidini kelimelere yatırıp bana sunduğunda gözlerimden alevler çıkacak sandım ama onu korkutmak istedim. Onu yeterince korkutmuşum gibi hissediyordum. Öfkemle onu biraz daha köşeye sıkıştırmak istemiyordum.

Yine de kendimi bir anlığına tutamayıp, "Geçmişini siktiğimin pezevengi," diye hırladım, bu öfke bir küfre sığmayacak kadar büyüktü esasında ama kendimi tutabildiğim son noktaya dek tutmaya kararlıydım.

"Bir şey yapabilir mi?" diye sordu Zeliha tek nefeste. "Girdap henüz yaşananları bile bilmiyorken bir de bunun içine itilir mi?"

"Halledeceğim," dedim hiç düşünmeden. Sadece durdu, durdu ve gözlerimin içine umutla baktı. "Ama Mehtap'ın bu olanları Girdap'la paylaşması şart Zerda'm. Sırların insanları ne hâle getirdiğini gördük. Bin kez yaşadık bunu."

"Bin kez yaşadık, haklısın," dedi sessizce. Başını önüne eğdiğinde bir elim elinden kaydı, çenesine uzandı. Çenesini yavaşça kaldırıp gözlerimizi birleştirdim. "Ama onun sırrı bu. En nihayetinde o anlatmalı. Bize düşmez. Yine de anlatması gerek. Saklayamaz bunu. Sonsuza dek kaçamaz bundan. Hem Girdap da bilmek istiyor, karıştırıyor, çok üzerine gitmese de öğrenmek istiyor. İllaki istiyordur."

"İstiyor elbet," dedim, Girdap'ın kafası mahşer yeriydi. Tutunduğu tek şey, Mehtap'ın burada, onunla olmasıydı. Öte yandan bir şeylerin raydan çıktığını da biliyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin zaten farkındaydı. Mehtap'ı ürkütmemek için susuyordu susmasına ama içinde bir tahtakurusu yavaş yavaş kemiriyor, içten içe tüketiyordu onu.

Duyduklarımı sindirmek için benim bile zamana ihtiyacım varken Girdap ne hâle gelirdi tahmin etmesi güçtü. Kan isteyecekti, gözyaşıyla doymayacaktı, işkenceler onun aldığı yarayı kapatmaya yetmeyecekti, ruhu daha fazlası için onu içeriden asılıp duracaktı ama en nihayetinde bu durumdan kaçamazdı.

Zeliha'nın yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda o da boşa düşen ellerini belimin kenarlarına koyup bana korkularını gösterdi. Gözlerine bakarken, "Halledeceğim," dedim. "Hiçbir sik yapabileceğinden değil. Onun gibiler böyledir işte. Mehtap'ın bakacağını tahmin etmiş ki savurmuş tehditlerini. Başını önüne eğdirdiği bir kadına eziyet edebilmiş,

gelsin de bize göstersin erkekliğini. Mademki erkek bu kadar, gelsin de onu nasıl erkekliğinden ediyoruz görsün."

Zeliha'm, Zerda'm, Zerdali'm, gözlerimin içine inançla baktı. Biliyordum ki korku hâlâ orada, o ceylan gözlerin ardındaydı ama bana duyduğu inanç, onu bile aşıp bana çarpacak, boyumu aşıp beni altına çekecek kadar kuvvetliydi. Ben bunu hak edecek ne yapmıştım? Mükafatım mıydı bu kız benim? Elbette öyleydi. Allah'ın beni duymadığını sandığım o geceler, Yüce Yaradan onu benim kaderime yazıyordu. Ben ki görüldüğüne inancı olmayan o adam, otuz üç yaşında tüm kalbimle Allah'ın beni gördüğüne, duyduğuna inanıyordum.

"Sen bunu düşünme. Mehtap'a söyle, o da korkmasın ama Girdap'a her şeyi anlatsın. Girdap'ı durdurabilecek de o, ateşine ateş katıp ortalığı yaktıracak olan da o. Girdap ne seni ne beni ne de başkasını dinler bundan sonra. Onun kulağından gireni kalbine ulaştıracak tek ses Mehtap'ın sesi."

"Ortalık çok karışacak, değil mi?" diye sordu sessizce.

Ortalık öyle karışıktı ki tek bir an toparlanmamıştı ama bunu ona söylemedim. Her şeyin geçeceğine olan inancını infaz etmek istemiyordum. Her şeyin sona ermesini istiyordu. Ama henüz kapanmamış defterler, görülmemiş hesaplar, sona ermemiş davalar vardı.

"Ortalık her zaman karıştı, Zerda," dedim. "Ama biz o dağınıklığın içinden el ele bir şekilde çıkmanın yolunu hep bulduk. Yine buluruz. Onlar da bulur."

Kollarını belime tamamen doladı. "Bulurlar, değil mi?"

"Bulurlar. Bir yol her zaman bulunur," dedim çenemi saçlarının üzerine yaslayarak. Döndüğümde bir yangının içine çekileceğimi biliyordum, bu yangından sağ çıkabilmek için ateşi daha da büyütmem, kör bir cehenneme çevirmem gerektiğini de biliyordum. Bunu ona söylemedim ama o, ben bunu ona söylemesem de gözlerimde görüyordu. Gözlerimde olup bitenleri ondan saklamak imkânsızdı çünkü baktığım, gördüğüm, yüzümü çevirdiğim hepten o olmuştu.

Bir süre el ele yürüdük. Bana en büyük mutluluğu bahşettiği bu şehirden çıkıp gittiğimizde onun içinde yepyeni korkular doğurmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Bir kördüğümün içindeydim, kördüğümü çözemediğim noktada Zeliha'yı düşünecek, o kördüğümü kökünden kavrayıp kesecektim çünkü artık hayatımda ondan daha önemli hiçbir şey yoktu. Canım buna dahildi. Canımın sevdiklerim söz konusu oldu-

ğunda benim için hiçbir anlamı da olmamıştı zaten. Ama şimdi, bu körpecik kızın gözlerine bakarken artık canım bana değil de topyekûn ona aitmiş, canım oymuş gibi hissediyordum. Belki de artık canımı düşünmenin tam zamanıydı. Bu kız için yaşamak zorundaydım.

Bu kız için yaşayacaktım.

Eve el ele döndük. Şafak sökerken vedalaşma vaktiydi. Bir gram uyku uyumamıştım, Zeliha da uyumamış, valizini hazırladıktan sonra bahçeye çıkıp karanlık çardakta benimle oturmuştu. Bir sigara istemişti benden, karşılık olarak yanağına bir öpücük almış, sigaradan vazgeçip sessizce başını omzuma koymuştu.

Şafak usulca etrafı ağartmaya başladığında herkes uyanıktı.

Anneme bizimle gelmesini söylesem de istemedi, Kahraman baba da annemi bir gün daha misafir etmek istediklerini dile getirdi. Onun isteğine karşı boynum kıldan inceydi. Ertesi gün Eymen'in annemi havalimanına bırakacağını ve anneme gözü gibi bakacağını biliyordum.

Eller öpüldü, uzun süre birbirine sarılan anne kıza bakarken içim ağrıdı. Onu ailesinden koparıp götüren benmişim gibi hissettim, bu benim için çok ağırdı. Kahraman baba omzumu sıkıp, "Kızım önce Allah'a, sonra kendisine, en son da sana emanet," dediğinde eğilip yeniden elini öptüm. Gözlerinin içine tüm doğruluğumla, tüm mertliğimle baktım.

Veda sona erdiğinde ve Zeliha ön koltuğa bindiğinde bile gözleri hâlâ camdaydı. Gülbahar annenin ağlamaklı gözlerle bize baktığını gördüm, elinde bir su testisi tutuyordu. Annem bize el salladı, Gülbahar anne de arkamızdan su döktü. Arabalar arka arkaya çalıştı ve ip gibi dizilerek birbirinin ardından ilerlemeye başladı. Güle oynaya geldiğimiz bu şehirden, yüzümüzde saklayamadığımız bir hüzünle yavaşça ayrıldık.

Arka koltukta Ayça, Çolpan ve Simge vardı. Üçü de uyuyordu ama Zeliha uyanıktı. Şafağın solgun maviliği güzel yüzünü loş bir şekilde aydınlatırken onun güzelliğine meftun olmamak imkânsızdı. Durgundu, bakışları yanımızda akıp giden yolu takip ediyor, ağzı tek bir kelime uğruna dahi aralanmıyor, aldığı nefesler bile sessizlik içinde yavaşça dudaklarından dışarı akıyordu. Belli aralıklarla elim eline dokundu, dizini avuçlayıp okşadım. Bazen öyle çok tutamadım ki kendimi, araba ne zaman yavaşlasa uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Yine de dikkatimi bir an olsun yoldan ayırmadım. Bu arabanın içinde hayatımı taşıyordum.

Araba Isparta'ya girdiğinde öğle saatlerindeydik, Isparta yine gri bulutlarla örtülüydü, yağmur yağıyor değildi ama Zeliha'nın bir kirpik vuruşu bile bulutların içinde ne kadar gözyaşı varsa şehre dökecekmiş gibiydi. Zeliha geçen saatlerin bir dakikasında bile gözünü kırpmadı, bir kez olsun uykuya dalmadı. Isparta'nın içinde ilerlediğimiz sırada kızlar uyanmaya, kendi aralarında sessiz bir şekilde sohbet etmeye başlamışlardı.

Evin olduğu sokağa geldiğimizde kızlar kendi binalarının önünde indiler. Valizlerini aldıktan sonra Zeliha'yla kısa bir diyalog kurdular ve uyku sersemi hâlde binaya doğru ilerlediler. Birkaç saniye sonrasında biz de binanın park alanında ilerliyorduk. Zeliha asansöre bindiğinde kollarımın arasına girdi, başını göğsüme yasladı ve asansör bizi evimizin olduğu kata ulaştırana dek göğsümde yaslı şekilde asansörün aynasına düşen yansımamızı izledi.

Anahtarı çıkarıp kapıyı açtığım sırada hâlâ göğsüme sokulmuş durumdaydı. Kapıyı açmamla Leon ve Pars iki ayağının üzerinde yükselerek patilerini üzerimize koyup bizi karşıladılar. Oğlanların kulaklarını geriye yatırarak başlarını okşadıktan sonra, "Anne ve baba evde," dedim, bu söylediğim şey Zeliha'yı yorgun bir şekilde de olsa içtenlikle güldürdü.

"Sevgilim," dediğimde yorgun bir şekilde bana çevirdiği bakışlarının tüm yorgunluğuna rağmen ışıldadığını gördüm. Bunu ona daha sık söylemem gerektiğinin farkındalığı içime büyük bir hızla çökerken ona göz kırptım. "Ben çantaları getireyim. Sen de çıkıp duşa gir." Kaşlarını havaya kaldırıp bana dik dik bakınca, "Kız senin için fesat ha," dedim, bu tepkim onu kıkırdattı. "Eşeğin aklına karpuz kabuğunu sen düşürdün şu an. Aklımda hiç sapıkça şeyler yoktu. Şu an var mesela."

"Karpuz kabuğunun aklından bir an olsun çıktığı mı var koca dana?" Boynunu esnetip merdivenlere yöneldi. "Aşkım, anahtarı al o zaman. Kapıda yavru köpek gibi kalma."

Kalbim tekledi. El kadar kız, benim kalbimi tekletti. Her zamanki gibi.

"İnanır mısın örümcek adam olur, binayı tırmanarak çıkar, camı kırar da yine içeri girerim bana bir daha aşkım diyecek olursan," dediğimde inci gibi parlayan dişlerini yeniden görme şansını yakaladım.

Üst kata çıkana dek arkasından baktım. O üst kata çıktıktan sonra kapının üzerindeki anahtarı alıp yavaşça evden çıktım. Tam o sıra-

da Muşta ve Cenan iki yana aralanan asansör kapısının diğer ucunda belirmişti. Muşta'nın kollarında kızı vardı, yüzünü babasının boynuna gömmüş, uyuyordu. Cenan bana gülümsedikten sonra çantasından anahtarını çıkarıp kapıya yöneldi, Muşta'nın ise adımları tam önüme geldiğinde yavaşlayıp durdu.

Kızının sırtını okşarken, "Paket var," dedi, anlamadığım için kaşlarımı çatarak ona baktım. "Zafer, sen ve Vural. Halledersiniz."

"Aynı dava mı?"

"Biri uyuşturucu satıcısıymış." Dide'nin duymadığından emin olmak için fısıldamıştı. "Şu Slovenya'daki herifin eğittiklerinden biri. Örgütten ayrılmış ama uyuşturucu ticaretine devam ediyor. Ondan bilgi alınabilir. Diğeri de hâlâ örgüt üyesi ve muhtemelen bir işaret fişeği bekliyordur."

Başımı salladım. "Tesiste görüşelim."

"Olur," dedi Muşta.

Isparta gelişimizin yasını tutuyormuş gibi yağmura gebe kaldığında akrep akşama ait bir rakamın üzerinde asılı duruyordu. Zeliha akşamüstü koltukta uyuyakalmıştı, onu kucaklayıp üst kata çıkarırken ben de uykusuzluğun usulca kıyılarıma vurduğunu hissediyordum ama halletmem gereken çok iş vardı. Zeliha'nın üzerini ince bir pikeyle örtüp uyandığında karşılaşacağı karanlık onu ürpertmesin diye gece lambasını açtım. Kamuflaj pantolonumu giyip beyaz tişörtümün üzerine montumu aldıktan sonra evden ayrıldım.

Tesise varana dek arabanın camları açık kaldı, içeri yağan yağmurun şiddetle uçuşan damlaları daldı, yüzüme dokundu ve arabada son ses çalan şarkı hiç susmadı.

Tesise geldiğimde herkes tatil modundan çıkmış, iş peşinde koşturmaya başlamıştı. Adnan büyük monitörün önünde oturmuş, on ikiye bölünmüş ekranın her birini dikkatle inceliyor, her bir ekranda kayda değer farklı bir kayıt oynuyordu. Girdap bilgisayarın başındaydı, Yener de laptopunu kucağına almış, kulağında kulaklıkla yüksek ihtimalle ses kayıtlarının olduğu dosyaları ayıklıyor, her birini özenle dinliyordu.

Devran odaya elinde bir bardak çayla girdi, ince belliyi masanın üzerine bırakırken, "Merdo," dedi. "Sen mi paket edeceksin bu ibinenin evlatlarını?"

Sado gülerek, "Kurbane, ne güzel ibine dedin," diye alay etti.

"Evet," dedim, "sonra da Onur denen zibidiye teslim edeceğim ama önce almam gerekeni alayım da bir." Sandalyeyi çekip ters çevirdim,

oturup dirseklerimi sandalyenin sırt kısmından aşağı sarkıttım. "Zafer nerede?"

"Nerede olacak? Arşive ineceğini söyleyip gitti ama şu an köşeye çökmüş bahis sitesinde Zeus ile vuruştuğuna eminim. Sabaha karşı arabada Zeus'a sövüyordu çarpan atmadığı için."

"Şimdi plan ne?" diye soran Vural oldu. Uzun zaman sonra timle değil, oluşturulan grupla ilk kez göreve katılacaktı. Eskiden bunu daha sık yapardık. İşimiz bittiğinde dağın eteğinde oturur, bir sigara yakar, Isparta'nın merkezinde yanan ışıkları izlerken sessizce sigaramızı içerdik. Gözlerimi yavaşça Vural'a çevirdim.

"Heriflerden birinin takıldığı mekânı öğrendik. Oranın müdavimi olmuş yavşak. Bundan sonrası daha kolay, doğaçlama da ilerleyebiliriz, kedinin fareyle oynadığı gibi oynayabiliriz, size kalmış."

"O zaman," dediğini duydum Zafer'in, ardından odaya girip alkış tuttu. "Sikişe hazır mıyız, beyler?"

"Sanıyorum hazırız," diyerek bilgisayar ekranının önünden çekilen Girdap sırıttı. Bilgisayar ekranına doğru eğildim. Numan Terzioğlu isminı gördüğümde sırıttım.

"Kayganlaştırıcısız, aralıksız," diye devam ettirdim Zafer'in söylediğini.

"İşte buna bayıldım," dedi Vural sırıtarak.

"Herifin adres bilgilerini de çıkar, bana vatandaşlık numarası yetmez," dedim Girdap'a, ardından bakışlarımı kardeşlerime çevirdim. "Güneşlenmeniz bittiyse beyler, birilerinin hayatındaki en büyük fırtına olma zamanı geldi."

Yener tek kelime etmeden bilgisayar ekranına bakıyordu. Gözlerim bir anlığına ona dokundu. Öfkeyi gözlerinde gördüm, içine sinen tüm duygular kirpik diplerinden sızarak çehresine yayılıyordu. Bilmek istiyordu. Bu tetikçilerden hangisinin ona bunu yaptığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Yener'e doğru yürüyüp avucumu omzuna bastırdığımda gözlerini ekrandan çekerek bana çevirdi. "Onu bulduğumuzda," dedim gözlerinin içine bakarak. "Tüm şarjörü onun kafasına boşaltan tek kişi sen olacaksın."

"Onu bulmak için götümü kaldırmam gerek," dedi Yener gözlerini yüzüme sabitleyerek. Ona henüz iyileşmediğini, bir çatışma olasılığının olduğu hiçbir yere gelmemesi gerektiğini söyleyemedim ama söylemesem de bakışlarımdan bu cevabı alıyordu. Burnundan sert bir nefes ve-

rerek gözlerini yeniden ekrana çevirdi. "Numan tetikçilerden biri mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Girdap. "Slovenya'ya kaçan liderlerinin eğittiği tetikçilerden biri. Aynı zamanda uyuşturucu ticaretiyle uğraşıyor. Bir zamanlar örgütün altın öğrencilerindenmiş." Girdap tek kaşını kaldırdı. "Biz bir gece ansızın gidip şafağı dinamit olarak götlerine sokana de öyleydi."

"Çil yavrusu gibi dağılmış pezevengin evlatları," dedi Devran çatık kaşlarla. "Yeniden birleşmeden önce iyice parçalayalım şunları. Bakarsın aradığımızı da buluruz."

Yener, "Buna ben de geleyim," dediğinde dişlerimi birbirine bastırıp ona baktım. Hayır demek mümkün gelmiyordu ama evet demek de akıl işi değildi. Tetikçilerden biri paket olduktan sonra diğerlerinin illaki haberi olmuş olmalıydı. Birinin ortadan aniden, haber vermeden kaybolması demek, ya sarı torbaya girdiği anlamına gelirdi ya da sarı torbadan daha beter bir yere sokulup eceli gelene kadar rahat yüzü görmeyeceği anlamına gelirdi.

"Bu herifler artık hazırlıksız yakalanmaktan korkuyordur," dediğimde Yener, "Ben hazırlıklı da hazırlıksız da onların hayatını sikebilecek bir adamım, Gurur," diye yanıt verdi tek nefeste.

"Allahsızın oğlu," dedi Sado birdenbire, alışkın olduğumuz şivesiyle. "Yav kurbane, sen niye oturmuyorsun lan şu götünün üzerine? Bırak önüne getirelim de ağzının içini kovan doldur ittiğin."

"İttiğin," diye dalga geçti Devran.

Sado, Devran'a dik dik baktı ama sonunda o da gülerek başını iki yana salladı. "Kurbane, haksızsam haksızsın de."

Devran, "Haksız olduğunu hiç görmedim, Sado'm," dedi gülerek.

"Ben de geliyorum, bu kadar," dedi Yener ikisini de yok sayarak. "Çok durdum. Götümün üzerinde çok oturdum. Size beni göreve götürün demiyorum. Bu bizim için çıtır çerez, bu bizim için on dakikalık porno lan. Konusu bile yok."

Yorum yapmak istemiyordum ama Muşta kapının eşiğinden, "Burnun kanarsa, on yıl yazıcının önünde oturup çıktı alırsın, alagavat," diye homurdandı Yener'e.

Yener başını sallayıp, "Burnum kanarsa gel bana boyun kilidi at, bilincimi kaybedene kadar sık gırtlağımı," dedi.

"Ya da sadece Kurtuluş abiyi ara, bu bilincini kaybeder zaten," dedi Devran.

Bizimkiler gülüştü, benim kafam yine kazan gibi olduğundan bir şey demeden odadan çıkıp koridora yöneldim. Bir çay alırdım, bir de sigara yakar önüme çektiğim ne kadar dosya varsa inceler, bir sonuca varmaya çabalardım. Bu gece için planım bu yöndeydi.

Kendime çay doldurduğum sırada Girdap'ın botlarının zemine bıraktığı sesleri dinledim. Bir tilki sessizliğinde bana yaklaştı, önümde duran tezgâha kalçasını dayayıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdikten sonra, "Gurur," dedi sessizce. Derdini biliyordum, bilmiyor değildim; Muğla'da geceleri herkes uykuya çekilince o, gözüne girmeyen bir damla uykunun hesabını pencerenin önüne oturup geceden sorardı. Aklımda neyin dolandığını biliyordum, daha kötüsü artık aklımda dolanan şeyin cevabını biliyor olmamdı ama o henüz onu yakıp yıkacak gerçeği bilmiyordu.

Bastıramadığım bir suçluluk duygusuyla dostuma baktım. "Söyle."

Künyesini parmaklarının arasına aldığını gördüm, parmağının etrafında çevirdi, ardından bırakıp kollarını yine göğsünün üzerinde bağladı. "Zeliş bir şey dedi mi hiç sana?"

"Her gün beni ne çok sevdiğini söyler genelde, başka bir şey demesine de gerek kalmaz," diye alay ettim ama Girdap gülmedi. Hâlâ dalgındı, hâlâ içi içini yiyordu ve artık bunu saklayamaz olmuştu.

"Mehtap ona güvendi, gördüm ben," dediğinde soracağı sorudan kaçamayacağımı anladım. Gözlerim parmağımdaki söz yüzüğüne ilişti, kendi yüzüğüme bakarken kaderin bazen güzelliklerden önce kâbusları önümüze sunduğu gerçeğini hatırladım. Elbette Girdap yeni bir kâbusa daha uyanmak üzereydi ama güzellikler o kâbusun ardında durmuş onu saracağı ânı bekliyordu. Bir kez daha yıkılacaktı belki ama sonunda öyle bir toparlanacaktı ki buna kendisi de akıl sır erdiremez olacaktı. "Mehtap birine güvendiği vakit, kalbini açar." Girdap bakışlarını bana çevirince kurşungeçirmez sandığım ifademin anlık sarsılmasına engel olamadım. "Söylemiş mi bir şey ona? De bana. Zeliha senden saklamaz, kardeşim."

Senin gülüne kıymışlar, yapraklarını koparıp kurusun diye bir masanın üzerinde, güneşin altında bırakmışlar, diyemedim. Sadece Girdap'ın gözlerine baktım.

"Kız kıza dertleşmişseler de Zeliha kalkıp bana bunu anlatmaz, biraderim," dedim. Ondan bildiklerimi saklamak, karanlık bir ormanda kaybolmuş gibi hissettirdi. Sanki o yoğun sisin içinde yönümü kaybet-

miştim ve her adımım, bildiğim gerçeğin karanlığına gömülüyor, o gerçek bir bataklık olup attığım adımı yutuyordu. Göğsüme bir ağırlık gibi oturdu, beni çökertti ve ister istemez kendimi Girdap'ın yerine koydum. Değil Girdap olmak, Girdap olmayı bir saniyeliğine düşünmek bile bir yara gibi derinde kanadı ama yüzeyde sessizce, yavaş yavaş hissedildi. Kendimi onun yerine koymaktan vazgeçtiğimde bile o acıyı hissetmeye devam ettim.

"Bir şey gizliyor benden," dedi Girdap sessizce. Elini göğsüne koyunca duruldum. "Şuramda hissediyorum. Yokluğu kadar yakmıyor bu şey ama varlığına bakmak bile canımı acıtıyor. Ona bakmak canımı acıtıyor. Bana anlatamadığı bir derdi var."

Doldurduğum çay bardağını tezgâhın üzerine bırakıp, "Hiç mi bir şey anlatmadı?" diye sordum. "Sormadın mı bir şeyleri?"

"Duyacaklarımdan mı korktum yoksa ona sormaktan mı korktum bilmiyorum. Kendini bana açmasını bekliyorum bahanesinin arkasına sığındım da kaçıyorum sanki anlatacaklarından." Gözlerini mermer zemine indirip bir süre o mermer zemine baktı. "Eskiden bu tesisin koridorlarında onun hayaliyle dolanır, her köşeyi dönüşümde onu görmenin umuduyla yürürdüm. Şimdi bu koridorun içinde gittiğim yerde onu bilebileceğimi bilerek volta atıyorum ama bir şey var, çok ağır bir şey var içerimde." Kaşlarını çattı. "Evham mı yapıyorum, sadece gidecek diye mi korkuyorum, yine kaybolur diye mi böyle oluyorum bilmiyorum. Aptal bir histen ötesi değildir belki de."

Yeniden, "Hiç mi bir şey anlatmadı?" diye sordum.

"Düşük yaptığım öğrendim," dediğinde sessizce çay bardağının içindeki kaynar çaya baktım. "Kara zorla, bir suç işlemiş gibi anlattı bunu. O da içimi yaktı. Yarasını deşmişim gibi de hissettim. Ötesini berisini soramadım, sarıldım sadece. Sarılınca birinin hissettiği tüm acıları alabilseydik, hiç düşünmez hissettiği ne varsa alırdım ondan. Böyle sikik sikik konuştuğum için de kusuruma bakma ama yemin ederim ne dilimi ne kalbimi tutabiliyorum ben bu kıza. Elimi uzatsam kaybolacak gibi de hissediyorum, elimde değil hiç."

Girdap'ın Mehtap'a hissettikleri, denizdeki dalgalar gibiydi. Aniden ve şiddetli bir şekilde vuruyor, onu derin sulara çekiyor ve Mehtap gözlerinin önünde sonsuzluğa doğru genişliyordu. Her dalganın altında kaybolan umutları ve yitip giden hayalleri yatıyordu. Şimdi o kabaran dalganın altında umutlarının da hayallerinin de hâlâ canlı olduklarını,

sağ olduklarını görmek onu afallatıyordu. Kendini bir türlü bu duruma inandıramıyordu.

"O herifle ilgili bir şey söyledi mi?"

Girdap, o adamdan bahsetmemden rahatsızlık duyduğunu saklamadan gözlerimin içine baktı. Daha sonra sessizce, "Yok," dedi. "Ağzından ne o konuyla ilgili bir şey çıktı ne de başka bir şey."

"Sor Girdap, belki senin sormanı bekliyordur sana dökülmek için. Sen onun kendisini açmasını beklerken belki o tutup senin onu açmanı bekliyordur. Kadınlar bizim gibi düz mantık değil birader, onlar her şeyi detaylı, inciğinden boncuğuna düşünüyor, hissediyor. Biz sevdalandık mı beynimiz durmuş şekilde tekdüze hareket ediyoruz, onlar sevdalandı mı sürekli kafalarında yeni bir şey kuruyorlar. Bizim gibi tek yönde değil, bin farklı yönde ilerliyorlar. Belki de senin bu kızı karşına alıp inciğinden boncuğuna düşünmen, konuşman, sorman, hissettirmen gerek. Yanında olduğunu, ne olursa olsun yanında olacağını, hiçbir şeyin ona olan sevgini değiştirmeyeceğini hissettirme sadece, söyle de aynı zamanda. Kadınlar duymak ister."

"Ona ne isterse söylerim, Gurur. O susmamı istediği anlarda bile ona koşan kelimelerim var benim. Ben hayatımda kimseye yalvarmadım, herkese siktir çektim, herkese sırtımı dönebildim ama ona var ya... Ona nasıl yalvardım Allah şahit. Ona nasıl yakardım. Öl dese ölürdüm; gitmemi istemiyorsan öl, dese hiç düşünmezdim. O benim ona susamayacağımı ilk andan itibaren biliyor zaten."

"Susamayacağını her gün göstereceksin o zaman kardeşim," dedim. "Her gün duymazsa fikrini değiştirdiğini bile düşünebilir. Her gün nasıl hissettiğini göster, söyle ki kafasında seninle ilgili hiç soru işareti oluşmasın. Sen onunla ne kadar ilgilenir, ne kadar yanında olduğunu gösterirsen o sana o kadar güvenecek, o kadar yaslanacak."

Çay bardağını parmaklarımm arasına aldım ama dudaklarıma götürmedim.

"Belli ki sana anlatamadığı çok şeyi var. Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum, bu gerçekten nefret ettiğini de biliyorum ama bir evlilik geçirdi. Bu evliliği ne şartlar altında devam ettirdiğini ve hangi noktada vazgeçip geri döndüğünü öğrenmen gerek. Belki de sana anlatacağı şeyler, senin kafanda kurduklarından da sandıklarından da daha farklıdır. Ona aradığı güveni ver, sonra da ona sor. Belki de kendisini

sana açabilmek için kollarını ona açmanı bekliyordur. Belki ona açtığın kolların arasına girdiğinde kendisini açmak ona daha kolay gelecektir."

Girdap bir süre sustu. Daha sonra, "Teşekkürler, Aşkım Kapışmak," diye alay etti.

Yüzümü tiksintiyle buruşturarak, "Nişanlı bir adam olmak bünyeye yeni bir *skill* ekledi. İlişki koçluğuna başlıyorum. Düğünü Çırağan'da yapmak için bir süre enayi silkelemek fena gelmedi kulağa," dediğimde Girdap bana dik dik baktı.

"Silkelediğin ilk keriz ben olacakmışım gibi duruyor."

"Canım benim, sana seans başına indirim yapacağımdan şüphen olmasın."

Girdap bir müddet sustu, tek kelime etmeden sadece duvarları izledi. Her şeyi ona anlatacak bir kişi varsa o da Mehtap olmak zorundaydı. İkisi içindeyken yıkılacak o binanın duvarlarına ilk dokunan ben olmak istemiyordum. Haddime de değildi zaten.

Yine de bir yanım gayet farkındaydı. Girdap'ın bir yanardağ gibi infilak edeceği o an geldiğinde eteklerinden süzülen ateşlerin herkesi nasıl önce küle, sonra taşa çevireceğini biliyor gibiydim. Mehtap da bildiği için susuyor olmalıydı ama günün sonunda olan olmuştu. O herifin sessiz kalmayacağı, kıza yaşattıklarından belli oluyordu ve kudurmuş bir köpek gibi ağzından köpükler saçarak tehditler savurmaya başlamıştı. Bu tehditlerden kârlı çıkacağım düşünüyor olması gülünçtü çünkü o gün geldiğinde Girdap Demiralp'i tanımamış olmayı dileyecekti. Hatta öyle ki Mehtap'ı bile hiç tanımamış olmayı dileyecekti. Bunu biliyordum.

Biliyordum çünkü Girdap Demiralp'i tanıyordum.

Tesiste ve evde sürekli olarak bilgisayarın başında, belgelerin önünde sabahlıyor olmam timdekiler tarafından normal karşılanıyor olsa da geçen üç günün ardından Zeliha bu durumdan duyduğu rahatsızlığı göstermeye başlamıştı. Aslında buna tam olarak rahatsızlık da denemezdi, daha çok endişeyle dolu gibiydi. Neler olduğunu anlamaya çalışıyor, bu süreçte de kendisini oyalamak için ders çalışıyordu ama ders çalışmanın bile onu oyalayamadığını fark ettiği zamanlarda soluğu yanımda, salonun köşesindeki berjerin üzerinde alıyor, ben örgütle bağlantısı olan insanları araştırırken o da büyük bir merakla beni izliyordu.

Yine öyle bir geceydi.

Güzel gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama dosyaya o kadar odaklanmıştım ki gözlerimi kaldırıp o aklımı başımdan ayıran, mantığımı bin parçaya bölen gözlere bakamıyordum. Çünkü Zeliha'ya bakmak, mantıktan sıyrılmakla birlikte yoğunlaşan karman çorman duygulara bir kördüğüm daha atmak demekti. Odağımı bu konuya vermem gerekiyordu ama evin içindeki varlığı bile aklımı bulandırmaya yetiyordu. Kimi zaman salaş bir şekilde, üzerinde ona bol gelen pijama takımlarıyla ve başının üzerinde dağınık duran topuzuyla aklımı paramparça etmeyi başarıyordu, kimi zaman altında küçük bir kumaş parçasından ötesi olmayan şort ve bana ait, ona en az beş beden büyük tişörtle önümde bitiyordu; böyle anlarda bilgisayarın kapağını kırar gibi kapatıp onun üzerine çullanasım geliyordu. Eminim ki bunun da farkındaydı.

Başında halesi olan bir şeytandı; geberiyordum bu duruma, çok hoşuma gidiyordu.

Bazen de beni izlerken koltuğun üzerinde uyuyakalıyor, nihayet araştırmam sona erdiğinde ve uyuyan yüzüyle karşılaştığımda onu battaniyeye sarıp yumuşak bir şekilde kucaklayarak yatak odamıza götürüyordum. Onu yatağa bıraktığım vakit, yatağın ortasına kadar sürünerek gidiyor, battaniyeye biraz daha sıkı sarılarak koca yatağın ortasında küçücük bir cenin şeklinde tatlı uykusuna kaldığı yerden devam ediyordu. İşte o anları izlemek, zihnimdeki uğultuları durdurduğu gibi tüm gece bilgisayar başında olmamdan kaynaklı boynuma oturan ağrıyı da silip götürüyordu.

Artık merakına yenik düştüğü bir gece, "Neyle uğraşıyorsun bu kadar?" diye sordu, tedirginliğini saklayamadan doğrudan yüzüme bakıyordu. "Bir gelişme mi var?"

"Yetiştirdikleri dandik keskin nişancıları ve tetikçileri toparlıyoruz," dediğimde kaşlarının ortasında kuşku dolu bir yarık belirdi.

Düşünüyordu, kendi kafasında bunu yorumlamaya çalışıyordu. Her ne kadar her şeyin içinde benimle beraber son sürat ilerliyor olsa da bazen benim hayatımın ona oldukça karmaşık, çözülmesi zor bir matematik problemi gibi geldiğini biliyordum. Ve eşit ağırlıkçı kız için bu matematik problemi oldukça çetrefilli olsa gerekti. Bakışları yüzümdeki tebessümün yavaşça genişlemesine neden olduğunda dizlerini karnına çekip kırlenti bacaklarının arasına aldı ve çenesini kırlentin uç bölümüne yasladı.

"Hepsini sorgulayacak mısınız?"

"Gerektiği kadarını. İstediğimiz cevabı en açık hangisinden alabilirsek artık," dediğimde kaşları daha da çatıldı.

"Peki sonra ne yapacaksınız?"

"Sonrasıyla biz değil, Onur Kırgız ilgileniyor." Herifin ismini zikretmek bile tilt olmama neden oldu.

Eğer mümkün olabilseydi, sapıkça biliyorum ve oldukça hastalıklı ama Zeliha'nın kulağına kendimden başka bir erkeğin ismi dolmasın isterdim. Onur'un ismini zikretmek, onu Zeliha'ya hatırlatıyordu ve biliyordum ki Zeliha için onu hatırlamak hiç önemli değil, hatta anlamsızdı ama ben onun zihninde o herifin görüntüsü anlık bile oluşsun istemiyordum.

Oturduğu yerden kalkıp parmak uçlarında bana doğru ilerledi. Her bir hareketini belleğime mühim bir hadiseymiş gibi kaydetmekten kendimi alıkoyamıyor ve uzun süre önce kaybettiğim o savaşın ardından alıkoymaya da çalışmıyordum. Dizini oturduğum koltuğa bastırmadan öncesinde sehpanın üzerinde duran bilgisayarın kapağını indirdi. Ardından dizini koltuğa bastırıp bacağım yavaşça açtı ve kollarını boynuma dolayarak kucağıma oturdu. Kalbim güçlü bir vuruşla boğazıma doğru geldi, tüm duyguların ahenkle içimde süzüldüğünü hissettim. Yüksekte duran bakışlarını yüzüme indirip parmak uçlarını saçlarımın ensemle birleştiği kısımlarda dolaştırırken büyüleyici görünüyordu.

Her şeyi bir köşeye itmeme neden olabilecek kadar büyüleyiciydi.

"Yorulmuş gibi görünüyorsun, yüzbaşı," dediğinde rütbemin dudaklarından firar edişi ve sesine kattığı oyunbaz tavır, damarlarımdaki adrenalin yükselmesine neden oldu.

"Evet, yorucu birkaç gündü," diyerek ellerimi belinin kavisine yerleştirdim. Parmaklarımın uçlarından fırlayarak derimi yırtıp onun tenine karışacakmış gibi hızla çarpan nabzımı hissediyor muydu? Hissettiği zamanlar benden ürküyor muydu? Ona dokunduğumda o canavar zincirlerine asılıyor, öne doğru atılıyordu ve tüm iştahıyla onun adını sayıklıyordu.

"Garip geliyor," diye fısıldadığında bir an durdum, garip gelen neydi? Bir yanlışım mı olmuştu? Gözlerinin içine soru işaretleriyle baktığımda, "Böyle olmak," diye fısıldadı bir kez daha, narin sesi zihnime doluştu. Parmaklarını ensemde dolaştırırken, "Sözlü olmak," diye devam etti kırılgan cümlesine. Bunu onun ağzından duymak, yalan değil,

benim de nabzımı yüz seksene çıkarmıştı. "Sana da garip geliyor mu?" diye sordu çocuk gibi meraklı bir tavırla.

Bakışları ruhumun derinliklerine iniyordu. Hiç şüphesiz Zeliha, heba olan bir çocukluğu saklandığı yerden çıkarıp elini tutarak bugüne kadar ağır adımlarla yürütüyordu. Kahverengi gözlerinin içindeki altın sarmalı izledim, ardından ellerimi belinin boşluğuna bastırarak ona temas etmenin ne denli zor olduğunun farkındalığıyla sertçe yutkundum. Dokunsam kırılacak, ortadan ikiye bölünecek gibi görünüyor olmasına rağmen zalim dokunuşlarıma delice bir açlık besliyor gibi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Bazen avcı ben miydim o muydu anlamıyordum. Oysa onun nehir kenarında suyunu içen ürkek bir ceylan olduğunu düşündüğüm zamanların sayısı hesap edilemeyecek kadar fazlaydı. Yine de bazen çalıların arasından beni izleyen parlak gözlerinin bir pumaya ait olduğunu da düşünüyordum. Kedi doğasıyla parmaklarının üzerinde zarafet, bir o kadar da sessizlikle ilerliyor, beni yere devirip altına alacağı ânı bekliyordu.

Avcıyken de onun avıyken de ne şekilde olursa olsun, eğer ucunda o varsa ölüm karşıma geçse ölümün gözlerine ona kafa tutuyormuş gibi dik dik bakardım.

"Bazen gözlerimin içine bakarken öyle çok susuyorsun ki söylediğim şeyi unutuyorum," dedi sessizce.

"Sözlü olmamızdan söz ediyordun," diyerek bıyık altından güldüğümde yanaklarının renginin koyulaştığını gördüm. "Bu yeni mi dank ediyor? Birkaç gündür sözlüyüz."

Ve birkaç gündür ben, bu gerçeğin altında deli dana gibi oradan oraya koşmamak için Zeliha, yemin ederim kendimi yırtıyorum kızım.

Bunu ona söylemedim, sadece gözlerinin içine baktım. Çoğunlukla böyleydi. Onun hayatında isimsiz biriyken, yalnızca Zincir'ken boğazına dolandığımı düşündüğü anlarda da bu böyleydi; ona söylemediğim her şeyi içimden kendimle binlerce kez konuşurdum. İçimde binlerce parçaya bölünür, binlerce parçayla kanlı bıçaklı olurdum.

Onunla içimden konuşmak en büyük alışkanlığımdı, bazen bu alışkanlıktan kurtulabilmek için öfkemin sesini dinlerdim; öfkem etrafa çarpa çarpa bana doğru gelmeye başladığında da çoğunlukla hedefimde aklımı ve kalbimi sürekli bulandıran bu küçük kız çocuğu olurdu. Pişmanlık açık bir yara gibi içimde sızladı.

Kollarımı beklemediği anda onun bedenine sarıp yüzümü göğüslerinin arasına gömdüğümde bu hareketten nasıl bir çıkarım yaptıysa çocuksu bir ses çıkararak kıkırdadı. Oysa içimde, derinlerimde bir yerde beni paçavraya çeviren bir suçluluk duygusuyla kıvrım kıvrım kıvranıyordum. Ona yönelttiğim öfkeyi ne zaman hatırlasam kendimden tiksiniyordum.

"Bu aralar," diye fısıldadı. "Daha farklısın."

"Nasılım?" Yüzüm hâlâ göğüslerinin arasında olduğu için sesim boğuk yükselmişti.

"Hem ilk tanıdığım andaki gibisin hem de alışkın olduğum gibisin," dediğinde bir an söylediği şeyi algılayamadım. Panik dalgası içimde büyüyüp patladı ama dışarıya karşı soğukkanlılığımı yitirmedim. Çenemi iki göğsünün arasına sürterek kafamı kaldırıp ona alttan bir bakış gönderdiğimde gözlerini indirdi ve yüzümü süzerek parmaklarını şakaklarımda dolaştırdı. "Bunu sevmediğimi söyleyemem."

Kaşlarım çatıldı.

Parmaklarını kaşlarımda dolaştırıp, "Kaşlarını çat diye söylemedim," dedi sessizce. "Bu hâlinin hoşuma gitmediğini söyleyemem ama nedenini de merak etmiyor değilim." Durdu, yüzümü inceledi. Orada her ne gördüyse, "Her şey üst üste geldi, değil mi?" diye sordu yumuşak, kadife gibi bir sesle. "Her şey üst üste gelince Zincir'e dönüşmek zorunda kaldın." Kollarımın arasına sığındı, sanki yüzüm göğüslerine yaslı değilmiş gibi bana sıkıca sarılarak kucağımda küçücük kaldı.

Söylediği şeye bir karşılık veremedim. Öyle miydi? Ona karşı yönelttiğim yanlış bir söz, onu incitecek yanlış bir davranışım olmuş muydu? Öfkemin şiddete dönüştüğü anı hatırladığım an kaşlarım çatıldı ama Zeliha bana sığınmaya devam etti. Bende gördüğü, muhtemelen de korktuğu o şeye rağmen bana sarıldı. Evet, bir yanım buzlarla çevrili bir mahzendi; o yanım Zeliha yokken çok uzun süre hüküm sürmüştü ve sonra Zeliha gelmiş, ben ateş çemberinin içinde bir yanım daha olduğunu, o yanımın ateşlerin arkasından hayatıma yıldırım gibi düşen o kıza baktığım, onu ateşlerin değil, o kızın yaktığım çok sonralar fark etmiştim.

"Yener," diye fısıldadı. "Eylül." Derin bir nefes aldı. "Diğer tüm olanlar." Parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. "Ani patlamalarının nedeni budur belki," dediğinde durdum, cevap vermedim ama içimde bir şeyler sarsıldı. "Aramızda hâlâ konuşulmamış çok şey var, Gurur," dedi.

"Benim sana kızdıklarım var, senin bana sustukların var. Bir şeyler var işte." Yüzünü saçlarımın arasına gömdü. "Ama öfken bir deli yangın olduğunda bırak da seni körükleyen değil, durduran ben olayım."

"Sen bu öfkenin hiçbir zaman muhatabı olmayacaksın. Asla," dedim. "Sana gösterdiğim çirkin yüzlerim oldu elbet, biliyorum ama bu saatten sonra sen benim sadece güllük gülistanlık yanımsm. Emin olabilirsin. Her şey üzerine yemin de edebilirim buna."

Dudaklarını öne uzatarak, "Hım," diye mırıldandığında alt dudağımı yaladım. Ardından bakışlarım dudaklarına takılıp kaldı. Onun dudaklarına bakmak, Tanrı'yı izlemek gibi hissettiriyordu. Bir şekilde ilahi bir yanı vardı. Bunu onu ilk gördüğüm an bile düşünmüştüm. Bu dünyaya ait değil gibiydi. Yolunu kaybetmiş, yıldızların arasından düşerek bu dünyaya gelmişti. O zamanlar onu bu dünyaya ait olmayan, ilahi bir varlık gibi gördüğümü biliyor olsaydı, mutlaka benimle alay ederdi çünkü bazı geceler ben de kendimle alay ediyordum.

Elimde olmadan açlığın artışı, isteğin durdurulamayarak ihtiyaca dönüşmesiyle küçük çenesini parmaklarımın arasında sıkıca kavradım. O ateş, doğduğum ilk anda bedenimde yanan yaşam ateşinden daha yakıcıydı. İlk soluğunda gözyaşlarına boğulan bir bebeğin ciğerlerini yakan o ateşin daha büyüğü o benim hayatımda ilk soluğunu aldığında ciğerlerimde yanmıştı. Kararan bakışlarımı ondan gizlemeyi denedim, içimde estirdiği fırtınadan korkmasın istedim ama bir yere kadar dizginleyebildiğim bu duygular, bir yerden sonra kendi saltanatını ilan ederek beni ele geçiriyordu. Tek ihtiyacım ona dokunmak oluyordu. Tek ihtiyacım kendimi tüketirken onu da benimle beraber tüketmek oluyordu. Bakışlarımda her ne gördüyse yaşadığımız her şeye rağmen buna bir türlü alışamıyormuş gibi yanaklarına çöken utancın rengini izledim.

"Uslu bir kız gibi köşede oturmaktan vazgeçtin sanırım," dediğimde ılık nefesi yüzüme çarptı. "Kaç gecedir masum suretinin altındaki şeytanı görmediğimi sanıyorsan eğer, Zeliha," diye fısıldadım ve bu söylediğim şey onu ürpertti, ürpertisini artırmak için devam ettim. "O güzel kalçalarını sallaya sallaya önümden her geçişinde, aklıma ekmeye çalıştığın şeyi gecelerdir kasıklarımda bıçak gibi taşıyorum ben."

Narin göğsü aldığı nefesle öne doğru büküldü. Bakışlarımı yüzünden, gözlerinden ayırmıyor olsam da yaptığı her şeyi görebiliyordum. Dikkatim tamamen ona dönüktü. Hayatım boyunca dikkatim hiçbir zaman birine dönük olmamıştı ama şimdi o vardı, tüm hayatım bir köşeye

geçmiş benimle alay ediyordu. Gözlerimde gördüklerinin onu heyecanlandırdığını biliyordum ama bir de göremedikleri vardı. İçimde karanlık gibi çağlayan arzuyu, vahşi dürtüyü göremiyordu; tamamını ona gösterseydim, bu onun için ne denli yıkıcı olurdu merak konusuydu.

Kafamın içinde onu kaç farklı şekilde siktiğimi bilmiyordu. Bilseydi güzel olurdu ama öte yandan bu onun hazırlıksız yakalandığı bir lodos da olabilirdi. Her seferinde yakınlığımızı biraz daha artırmak istiyordum. Onu büsbütün kendime katmak istiyordum. Dokunmadığım bir noktası kalmamıştı ama hâlâ varmış gibi hissediyordum, artık dokunmak bile yetmiyordu.

"Şu an ne yapmak istiyorum, biliyor musun?" diye sordum sessizliği beni biraz daha heyecanlandırdığında.

Göğsü aldığı nefesle biraz daha şişerken, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

Onu hiç beklemediği bir anda altıma alarak, ayrılan bacaklarının arasına girip üzerine gölge gibi kapandığımda bir elim koltuğun sırt bölmesini parçalayacak gibi kavramış, diğer elim başının hemen yanından geçerek koltuğun minderinde bir oyuk açmıştı.

"Bu koltuğun üzerinde altımda yılan gibi kıvrılmanı sağlamak istiyorum," dedim, gözlerimiz birbirine kenetli durumdaydı. Avucumun içinde biriken gücü zapt etmek için koltuğun sırt bölmesini daha sert kavradım. Yüzüne eğildiğimde aldığı nefes göğsünü har gibi indirip kaldırıyor, bu beni daha da keyiflendiriyor, hatta vahşileştiriyordu. Kulağına yaklaşıp nefesimi gerdanına dek süzülmesi adına dışarı bıraktıktan sonra, "Seni nişanlımken hiç sikmedim, değil mi?" diye sordum, boğazımdaki karanlığa batıp gölgeler şeklinde dışarı çıkan kelimelerim onun altımda titremesine neden oldu.

Bacaklarını yavaşça belime sarıp topuklarını bel kavisime bastırdığında cevabının ne olduğunu biliyordum. Daha ileri gitmemden hiçbir zaman korkmamıştı. Daha ileri gitmemi daima istemişti.

Ona, *seni kafamda kaç farklı şekilde siktim, hiçbirinde tam olarak doyuma ulaşmadım*, demek istedim ama ürkütmemek için sustum. Ona sadece yüzüne bakıyor olmanın bile beni nasıl sertleştirdiğini söylemek istedim ama bunu da yapmadım. Sadece nefesimi gerdanına bırakarak ona üstten, kimin patron olduğunu gösteren bir bakış attım. Oysa istese boynuma bir zincir takıp köpeğiymişim gibi kafamı bacaklarının arasına çekebilir, ona hizmet etmemi isteyebilirdi ve lanet olsun ki hiçbir anım-

da baskınlık kurulmasına izin vermeyen yanım, bunu bir savaş kaybetmiş gibi kolaylıkla kabullenebilirdi.

Elinde boynuma bağlı bir zincirle beni yönlendirdiğini ve ağzımı üstü oldukça dolgun amına yasladığımı düşündüğümde bacaklarımın arasındaki canavarın biraz daha büyüdüğünü hissettim. Eşofmanın kumaşını yırtıp çıkmak, ihtiyacı olan yere girmek istiyordu. Sapıkça düşünceler sürekli olarak vahşi küfürleri sırtına alarak kafamın içinde dolaşmaya devam etti.

Kafamın içi hiç durmuyordu.

Ellerini yüzüme yasladığında istek çağların ötesine geçti. Aynadaki yansımamla yaşamaya devam ederken ve bu yansımanın ötesinde bir canavar olduğunun çoktan farkına varıp bunu kabul etmişken birdenbire onu karşımda bulmuştum. Ve şimdi içimdeki canavar yansımamda artık onu değil, bu kızı gördüğüm için bana öfkeliydi. Koltuğun kenarına bastırdığım elimi kaldırıp beklemediği bir anda yüzüme uzattığı ellerinden birine dokundum, parmaklarımı bileğine indirip elini yüzümden uzaklaştırdım ve göz kontağımızı bir an olsun sona erdirmeden narin bileğinin iç kısmına dudaklarımı bastırdım. Gözlerimiz arasındaki derinlik cennet ve cehennem arasındaki uçurum kadar oyuldu; büyüdü. Nabzı dudaklarıma hızla çarpıyor, bileğinin ortasından geçen damar bana bu hayatta kalmam için bir neden verircesine yaşamıyla dudaklarıma dokunuyordu. Kaşlarım birdenbire çatıldığında bu sert ifadenin altında ne aradı bilmiyordum ama bu ifadenin altında ona duyulan derin muhtaçlık yatıyordu. Köpek gibi âşık olduğu kadına bakan her adamın kaşları illaki o gözlerde kaybolduğu bir anda çatılıyordu.

Ve Zeliha Özdağ, benim köpek gibi âşık olduğum kadındı.

Bir dokunuşuyla tüm sesleri susturan kadındı.

Bir dokunuşuyla tüm dengeleri bozduran kadındı.

"Böyle deli, böyle hudutsuz, kızım, söylesene sen beni nasıl böyle köpek yaptın kendine?" diye sorduğumda göz bebeklerine düşen yansımamın büyüdüğünü gördüm. Beni gözünde büyütüşünü hiçbir zaman benden gizlemiyordu.

"Sen bana ne yaptıysan, ben de aynısını sana yapmışım, çok mu?" diye sordu küçük, güzel elini yanağıma bastırarak. Dudaklarımı bir defa daha bileğine bastırırken susmasın istedim, her şey sussun, tüm dünya sussun, gün gelsin kalbim bile, nabzım bile, yaşamım bile sussun ama Zeliha hiç susmasın.

"Yine ateşe verdin. Söndür söndürebilirsen, yavrum," diyerek bileğine dilimi değdirdiğimde ürperdi ama geri çekilmeye çalışmadı. İstiyordu. Her dokunuşuma, her sözüme, benim ona duyduğum gibi ihtiyaç duyuyordu. "Söndür ulan söndürebiliyorsan," diyerek dişlerimi bileğinin iç kısmına sürttüğümde alt dudağını dişlerinin arasına alarak o dolgun dudağını ısırdı. "Söndürebilecek misin?" diye sordum, gözlerim daha da karardı. İçimdeki karanlık savrularak tüm ruhumu kapladı ve gözlerimden onun bedenine akarak onu içine aldı. "Sönmez içimin çengelli iğnesi, yemin ediyorum sönmez."

Dudaklarımı bileğinden kaydırıp kolunun iç kısmına su gibi akıttığımda gözlerini sıkıca yumdu ve hissetti. Beni hissetmeyi sevdiğini bilmek içimi daha da kavurdu. Tutuşturdu beni. Kendimi durduramadım, ona karşı durdurulmazdım. Bacaklarının arasına tamamen gömülerek dudaklarımı dudaklarına yasladım. Yüzyıllarca susuz kalmış birinin suyla dilinin ilk teması gibi dudaklarım dudaklarına temas ettiği anda delirdim; durdurulamazdım. Onu içmek istiyor gibi öptüm. Onu kurutmak istiyor gibi öptüm. Onu kurutmaktan korkarak, sonsuza dek benim için çağlaması adına içten içe yalvarıp yakararak öptüm. İçimdeki ateş asla sönmeyecekti ve su sandığım o dudaklar, içimde bir benzin olacak, o ateşi büyütecekti de büyütecekti. Bildim ama dönmedim. Bildim ama o dudaklardan bir adım geriye gidemedim.

Çünkü ondan gidememeyi ben, en çok da ondan kaçarken öğrenmiştim.

Beni öpüşü yumuşaktı. Benim hoyrat saldırılarıma narin karşılıklar veriyordu ve ikimiz arasındaki tezatlık tansiyonumu daha da yükseltiyordu. Ellerim teninde dolaştı, ardından koltuğa yayılan saçlarının etrafında sürüklendi. Daha fazlasını alma arzusuyla dişlerimi dudaklarına geçirdiğimde iniltisini benden gizlemedi. Öyle bir inledi ki kasıklarımda düğümler oluştu.

"Gurur," diyerek ismimi inlediğinde parmaklarım tişörtünün içine girerek çıplak karnında ilerledi, sütyeninin üzerinden onu avuçladığımda gözlerini açıp bana arzudan kararmış gözleriyle baktı.

"Yavrum," dedim, gözlerimde gördüğü ifade karşısında soluğu kesilmiş gibiydi. Parmaklarını kaldırıp çatık kaşlarımda dolaştırdıktan hemen sonra avucunu enseme bastırdı ve beni kendisine çekti. Dudaklarımız yeniden birbirine mıhlandı ve bu defa öpüşmeyi başlatan oydu. Dilini ağzı-

mın içine ittiği an ben de parmaklarımın altındaki göğüslerini daha sıkı kavradım. Bedenim ona hükmetme isteğiyle çınlamaya başladı.

Sütyeni aşağı çekiştirdiğimde dudaklarıma doğru inledi. Canını yakıp yakmadığımı merak etsem de duramadım. Uçları sivrilmiş göğüslerinin ucuna dokunduğumda dudaklarımı ısırarak karşılık verdi, bunun anlamını biliyordum. Devam etmemi istiyordu. Bundan hoşlanmıştı. Bundan benim kadar hoşlanamazdı. Ağzımı dayayıp emmek istediğim memelerinin uçlarının benim için boy vermesinin beni nasıl azdırdığını bilemezdi. Ona dayadığım sert sikimi doğrudan bacaklarının arasındaki sıcaklıkta hissediyor dahi olsa bilemezdi. Kendime dokunmazsam ya da doğrudan o bana dokunmazsa acıdan kıvrılacağımı bilerek kendimi ona biraz daha bastırdım.

Kalçalarını yukarı iterek ona verdiğim ağırlığın altında ezilmek pahasına kendini bana yapıştırdı. Bacaklarının arasındaki sıcaklık gözümü daha da döndürdü. Dilimi damağında gezdirip boğazına dek iteklerken ellerim ellerini kavradı ve kollarını yukarı kaldırmasını sağlayarak koltuğa yasladım. Bileklerinin altında atan nabız, avuç içlerime doğru vurarak çırpınmaya başladı. Memelerinin uçlarını ağzıma alma isteğiyle bileklerini sıkıca kavrarken dudaklarımı dudaklarından ayırıp çenesine, oradan da güzel kokulu boynuna indirdim.

Özü tatlı bir çiçek gibi kokan boynunun kokusunu içime çektim, ardından dilimi boynunda gezdirdim. Altımda can çekişiyor gibi büküldü, bundan hoşlandım; bunu bir an önce sonlandırmak ve onun içine köküne kadar yaslanmak istedim. Büyük kalçalarına onun için şişen toplarımı yapıştırıp sikimi en derinine kadar gömmek istiyordum ama bir yandan da süreci uzatmak, onun her bir zerresine dokunmak, her bir zerresini hissetmek, her bir zerresini tatmak istiyordum.

"Seni rahatlatmamı mı istiyorsun?" diye sorduğumda dilim tişörtünün V yakasından aşağı süzülüyor, memelerinin arasındaki belirgin çizgide sürükleniyordu. Yakarışı anımsatan bir onay sesi çıkardığında kanım katran gibi kaynadı. "Söyle," diye emrettim, içimdeki canavar uzun tırnaklarını yere sürttü, yaralanmış ve kanının etrafında boğulmaya başlamış gibi çırpındı.

"İstiyorum," diye yakardı, ardından başını geriye atıp küçük, güzel çenesini havaya kaldırarak inledi. "Gurur, lütfen."

"Evet, böyle yalvar," dedim, oysa yalvarmanın kıyısında biri varsa eğer bu şüphesiz ki bendim. Onun kulu, kölesi, köpeği olmaya hazırdım

ve bunu yapabilmesi için tek bir komut vermesi yeterliydi. Üzerimde tam olarak böyle bir hükme sahipti.

"Lütfen," diye inledi belli belirsiz bir sesle. "Bana istediğimi ver. Bana seni ver."

İşte bu cümleler ağzından ne zaman dökülse canımı içimden söküp çıkarmak, onun önüne bırakmak ve uslu bir köpek gibi gözlerinin içine bakarken ondan başka bir komutun geleceği ânı beklemek istiyordum.

Karşısında bir dağ var sanıyordu ama karşısında ayaklarının altındaki zemin vardı, üzerime basıp geçse ayaklarının değdiğine şükrederdim.

Tişörtünü yakasından tutup küçük bedenini havalandırarak ortadan ikiye yırttığımda gözlerinde saklayamadığı bir dehşet ve bir o kadar da kabul edilmiş bir teslimiyetle bana baktı. Parçalanıp iki yana kanatlar gibi düşen tişörtün ortasında beliren boşlukta çiller ve benlerle kaplı beyaz karnım gördüm. Çilleri tenini biraz daha koyu gösteriyordu lakin parmaklarımı bastırsam biliyordum ki teninde kıpkırmızı lekelerin oluşması birkaç saniye bile sürmezdi. Yüzümü, sütyeninin sıkıştırıp yukarı topladığı memelerinin arasına gömdüğümde bir kez daha duygularla inledi. "Gurur," dedi, ismimi sevdim. "Lütfen," dedi, bana duyduğu muhtaçlığı sevdim.

Bana küfretse, aşağılasa, ayaklarının altına alsa ve dönüp arkasını gitse küfürlerini severdim, ayaklarının altında olmayı severdim, bana döndüğü sırtını severdim ama izin vermezdim. Herhâlde ayaklarına kapanır, gitmesin diye bir çocuk gibi ağlamayı bile kendime hak bilirdim. Benden gittiğini düşünmek bile beynimde kovanından çıkmamış bir mermiydi. Giderse o mermi kovanından çıkar, beynimi değil belki ama illaki kalbimi deler, paramparça ederdi.

Adımın anlamı içimdeki en büyük dağ bile olsa, o dağ onun ayaklarının önünde yıkılmaya daima hazırdı; onun olduğu hiçbir yerde *gurur* yoktu. O yoksa, *Gurur* yoktu.

"Tapıyorum sana," dedim, yalan değildi. Eksikti hatta, yarımdı, tamamlanmamış bir cümleydi. Bilmeliydi ki bu, tapmaktan çok ötesiydi.

Sütyenini aşağı sıyırdığımda uçları büyümüş göğüsleri iki yana açıldı ve sonra yeniden birleşerek kapandı. Ağzımı uçlardan birine dayamadan öncesinde gözlerimi kaldırıp bakışlarımı bakışlarıyla buluşturdum. Sis çökmüş gözlerindeki ifadeyi sevdim. Bir kirpiği, diğer kirpiğinin üzerinde yan duruyordu; bunu sevdim. Burnunun ucunda ben gibi bir çil duruyordu, bunu sevdim. Göz bebeklerinin etrafında altın gibi bir halka

parlıyordu, sanırsın güneşe bakıyor, güneşi gözleriyle bana yansıtıyordu; şaka değil, ben bunu da sevdim.

Dişlerimi göğsünün halkasına sarıp bastırdığımda beli havalandı ama ağırlığım yüzünden kendini düşündüğü kadar kıvıramadı. Dilimi göğsünün ucundaki halkada dolaştırdım, ısırdığım yeri yavaşça yalarken gözlerimi ondan ayıramadım. İçimdeki sapıklığın tamamı onaydı. Tüm duyguların koşulsuz şartsız ona olduğunu biliyordum. Onun dışındaki her şey artık benim nezdimde olanaksızdı.

Ondan gayrısı bana haramdı.

"Gel bana, koca adamım," diyerek yüzümü avuçlarının içine aldığında kalbim yerinden oynadı. Beni yüzümden tutarak kolayca kendisine çekti. Kaçamadım, geri çekilemedim, emri başım üstüneydi; ne isterse yapardım.

Parmakları yüzümün sınırlarında, tırnakları tenime bıçak gibi baskı uygularken beni bu defa o öpmeye başladı. Kahvesi baskın ceylan gözlerinde gök vardı, yıldızlar orada tüm renkleriyle parlıyordu. Onu öpmeye doyamıyordum lakin o gözlerden ayrı kalmaya da katlanamıyordum. Bu yüzdendir ki ne zaman öpüşsek alnımı alnına dayıyor, soluklanır gibi yaparken aslında o gözlerden payıma düşeni alıyordum.

"Bir kez de ben seni bağlayacağım, unutturma," diye fısıldadı nefes nefese.

"İstersen kapına bağla lan beni," dediğimde güldü, alay etmiyordum.

Dudaklarımı dudaklarına çarpan ben oldum. Öpüşürken elim eşofmanımın ipine gitti, ipi çekip aldım. Uzun ipin ucunu dudaklarım onun dudaklarındayken boynuma bağladım. Bunu öpüşürken fark edemediyse de dudaklarımız ayrıldığında, soluklarımız hara dönüştüğünde fark edip afalladı. İpin ucunu eline verdiğimde şaşkınlığı hâlâ o gözlerde en güçlü direnişti. İpim onun avucunun içinde hiç beklemediği anda altındaki şortu söker gibi çekip bacaklarından çıkardım.

"Yönet ulan beni," dediğimde göz bebekleri büyüdü, öpüşmekten kızaran dudakları aralandı. Nefesi dudaklarından beni yakmak isteyen bir rüzgâr gibi süzüldü. İşte bunu beklemiyordu.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sorarken ipin ucunu yavaşça avucunun içine doladı. Onun istediği kesindi. Sinsi bir gülümsemenin dudaklarıma yayılışına engel olamadım.

"Sahibin olduğum gibi, sahibimsin sen benim," dedim hiç düşünmeden.

Sesime bulaşan arzu onu gafil avlamış gibiydi. Hiç beklemediğim bir anda avucuna doladığı ipi kendine doğru çekti ve büyük bedenim hükmü altına girerek ona doğru savruldu. Üzerine kapandım ama dudaklarımızı birleştirmedi. Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı ama bu daha çok ceylanın kurtla oynaması gibi hissettirdi.

"Bırak sana hizmet edeyim," dedim. Sesim hâlâ emreder tondaydı, öfke bir düğüm gibi genzimde çözülüp sesime karışmıştı. Bundan haz duyduğunu fark ettim. Lanetim sandığım şeyden zevk alması beni afallattı. Sütyeni ortasından yakalayıp kopardığımda karnı içeri çöktü. İpim elindeyken dilimi yavaşça iki göğsünün arasından karnına indirdim. Göbek deliğinin etrafında dilime üç tam tur attırdım ve tam şu an ceylanımın dizlerinin titrediğine yemin edebilirdim. "Küçük amcığını yememi istiyor musun?" diye sorarken nefesim dilimle ıslattığım göbek deliğinin etrafına döküldü; bedeni ürperdi.

Göz bebeklerinde saklayamadığı bir heyecanla, "Ye," dedi, bunu duymak nabzımın ibresini zorladı. Kendimi tutamayıp küçük külot parçasına çenemi dayadım. Çoktan ıslanmıştı. *Siktir*. Çoktan benim için sırılsıklam olmuştu. Deliğinin dibine kadar inmek istediğime yemin edebilirdim, sadece dilimle bile onun en derinine inebilmek istiyordum. Açlığım büyüdü.

Açlığım kasıklarımı parçalayacak, sikimi baksırımın içine boşaltacak kadar büyüdü.

Amına koyayım, evet, istiyorum.

Senin o küçük amcığın, benim yegâne ihtiyacım.

Senin o küçük deliğini içmek istiyorum.

Ağzımı genişçe açarak ağzımın sularım zaten ıslak olan küçük kumaş parçasına akıttığımda elimin altında bir kuş gibi titredi. Ağzımı kumaşın üzerinden amcığına yasladığımda ve gözlerimi bir avcı gibi sınırlarından ona doğru uzattığımda aralıklı dudaklarıyla büyülenmiş hâlde bana baktı ama büyülenen biri vardıysa eğer o da ağzını onun sıcak amına dayayan bendim. Burnumdan verdiğim o sert nefes, ıslattığı kumaş parçasına yayılınca gözleri geriye kaydı. Bundan keyif aldım.

Bebeğim daha bu hiçbir şey.

Bebeğim, gözlerin kayıyor fakat bu henüz hiçbir şey.

"Yedir bana bunu," dediğimde dizlerinin içi titredi ve bana kendini sunarak ayırdı. Külotu yavaşça kenara çektiğimde sulanarak aralanan küçük amcığı beni karşıladı. Beynimde bin mermi, beynimde bin iğne,

çivi ve göğsümde bir çengelli iğneyle ihtirasıma tutunup inledim. "İçine koca sikimi alan amın nasıl oluyor da bu kadar küçük görünebiliyor, sen bir sihirbazsın," diye fısıldadığımda utandığını biliyordum ve lanet olsun ki utandığında deliğinin suyu daha tatlı akıyordu. Dilimi iki dudağının arasındaki belirgin klitorisine vurduğum an karnı içeri göçtü. Aldığım tat, tüm kanımın sikime akın etmesine neden oldu.

Başını geriye doğru atıp titreyerek, "Bebeğim," diye inledi. Öyle seksiydi ki dilimin hareketlerini durduramadım. Dilim önce o iki dolgun dudağı ayırdı, ardından klitorisinin üzerinde belirgin bir şekilde dönmeye başladı. Her bir turun sonunda klitorisi mümkünmüş gibi daha da şişiyordu.

Ağzımı küçük amının tamamını kaplaması için oraya yasladım, dudaklarımı dolgun kıvrımlarına yaslayarak onu zehrini emiyormuş gibi emmeye başladım. Tadı ağzımın içine bulaştıkça sikimdeki kan uğuldamaya başladı. Gözlerime inen kara perdeyi durduramadım. Dönüşü yoktu.

Bebeğim, bu gece dönüşü yok.

Ayır bana kendini.

İç sesimi duymuş gibi bacaklarını daha çok ayırdı ve şimdi içi gözler önündeydi. Dilimi benim için aralanan minik deliğe ittim, tatlı ve ateş gibiydi; dilimi eritebilirdi fakat o ateş gibi deliği eritecek olan bu defa benim dilimdi. İpime asıldı, boğazımdaki baskıyla amcığına doğru inledim. Gözleriniz aynı anda geriye kaydı. Onun gözleri zevkten, benim gözlerim onun lezzetinden kaydı.

İşte böyle, kullan koca adamının dilini.

Kendimi kaybetmiş hâlde dilimi içeri iterken parmaklarımı amının kenarlarına yaslayıp onun içini kendim için ayırdım. Suları dilime ılık ılık sızarken aralanan amıyla birlikte deliği küçüldü; sivri bir şekilde içine itmeye çalıştığım dilimin etrafını sararak sıktı. Bu kafayı yedirtecek türden bir şeydi. Ağzımın sularıyla kirletmek istediğim deliği, çoktan benim için istekle kirlenmeye başlamıştı. Dar arka deliğine gözyaşı gibi inen suları gördüm, ağzımı tekrar dayadım ve bu kez sularını vakumlayarak emdim. İpimi biraz daha sıktığında alnımda beliren damarlarla ona bakıp şirin, küçük amına avucumun içiyle yavaşça vurdum; kızaran amma tekrar ağzımı yaslamadan önce tükürdüm ve kendi tükürüğümü uzun dilimle bu mucizevi güzelliğin her yerine yaydım.

"Bebeğim," diyordu, "Gurur," diye nefesleniyordu. Nefesi kesiliyordu ve titreyerek, "Sevgilim," diye mırlıyordu. Dilim, her bir kelimesinin ardından arsızca içini zorluyor, şişen klitorisinin etrafında sürekli olarak tur atıyordu. Tamamlanan her turdan sonra dişlerimle klitorisini hafifçe kıstırıyor, canını yakmadan hazzını ikiye katlıyordum.

"İçir bebeğim," dediğimde ağzıma tamamen yasladı ve yemin ederim bana hükmedilmesi ilk kez beni boşaltacak duruma getirdi. Lanet sikimi sıvazlamama, deliğinin içine daldırmama gerek bile yoktu; bu tatlı sesleri çıkararak kendini ağzıma dayadığı sürece kendime dokunmadan sarsılarak boşalabilirmişim gibi geliyordu. Sikimin ucunun deliğine saplanma isteğiyle morarmaya başladığına emindim, kan tüm toplarımı sararak beni olduğumdan iki kat daha büyük hâle getirmişti.

İpimi çeke çeke bana kendini yalattı. İçine dilimi aldı, dilimi içindeyken sıktı ve dilimin etrafında kasılıp gevşemeye başlayan duvarlarını hissettiğimde o küçük amcığının benim için patlayacağını anladım. Durmadım, dilimi içine sokarken burnumu klitorisine yaslayıp onu deliliğin kıyısına getirdim. Kıyısına geldiği şeyden aşağı düşemeden geri çekildim, tekrar saldırdım; tekrar ve tekrar. Sonsuz döngüde. Ta ki ipimi asılıp havalanan ayaklarının parmakları bükülürken ve adımı bir dua gibi çığlık çığlığa zikrederek boşalmaya başlayana kadar...

"Gurur, siktir!" diye bağırdı ve kalçaları kasılıp amcığı dilimin etrafında kenetlenirken oluk oluk akmaya başladı. Çeneme taşan sularını bir an evvel yalayıp yutmak istiyordum. Kana kana içme arzusuyla amına tüm gücümle yapıştım ve gırtlağımın bağlı olduğu ipe asılmasına aldırış etmeden alnımda beliren, dışarı fışkıracak gibi hissettiren damarlarla onu deli gibi emmeye başladım.

Boğazımdaki ipe rağmen titreyen bedenini beklemediği anda ters çevirip önümde domalmasını sağladığımda ipi birdenbire bıraktı. Ellerini öne uzatıp koltuğun kenarlarına tutundu. Bedeni öyle bir titriyordu ki bu bana kafayı yedirecekti.

"Şimdi yedir bu taptığım götü bana," diyerek avucumu beline bastırıp kalçalarını tamamen dikmesini sağladım. Kıpkırmızı olmuş tatlı amı, küçük deliği ve daha fazlası önüme döküldü. Görsel şölen başımı döndürdü. Zevk sularının sızarak baksırının önünü sırılsıklam ettiğini hissediyordum. Dilimi ammdan başlatarak yukarı doğru sıyırdığımda dizlerinin üzerinde durmakta güçlük çektiğimi anladım. Başını geriye atmasıyla saçları bir kırbaç gibi sırtına vurup yayıldı.

Bir elim belindeyken diğer elim saçlarına gitti, saçlarını toparlayıp bileğime doladım ve onun eşsiz suyunu içerek onu yalamaya başladım. Aşağı yukarı, yukarı aşağı, soldan sağa ve sağdan sola; adımı binlerce kez zikretti. Her biri kısık, puslu, yardım dilenen tondaydı.

"Ne istiyorsun?" diye sorarken nefesim iki deliğine de sızıyor, parlayan sularının üzerinde süzülüyordu. "Söyle." Emrim onu titretti. "Söyle!" Parmaklarımı beline bastırdığımda kalçalarını zorla da olsa biraz daha yukarı kaldırdı. "Nefis," dedim farkında olmadan. "Şu amcığının duruşunu göremediğin için çok şanssızsın, bense senin aksine çok şanslıyım, amına koyayım." Kalçasına bir şaplak vurduğumda güzel, dolgun götü önümde tüm güzelliğiyle aralandı. "Sikerler amına koyayım, duramam," diyerek ağzımı kalçalarının arasına yasladım.

Dilimi deliğine ittiğim an aldığım keyiften dolayı gözlerim geriye kaydı. Amını yaladığım süre boyunca aşağı akıttığı suları deliğine girmişti, özünün tadını deliğini dillerken net bir şekilde alıyordum. Gözlerimin kayması normaldi. Siktiğimin gözleri kör olsa bile şu an çok haklılardı.

Tapıyorum sana, geberiyorum.

Beni bu kalçalarla boğabilirsin.

Evet, o güzel götünü böyle daya yüzüme.

Seni dilimle sikeceğim.

İç sesim bir an olsun durmadı ve daha da yoldan çıktı. Dilimi delikleri arasında hızlıca gezdirerek onu saçlarından kavrayıp geriye çekerken bedeni yay şeklini aldı. Sikeyim, çok seksiydi. Öldürecekti beni.

Ağzım senin kullanman için var.

Dilim senin zevkin için var.

Lütfen beni besle.

Sürekli ve sürekli kafamın içinde onunla konuştum. Kalçasına bir tane daha geçirerek yüzümü o mucizelerin içinden geri çektiğimde bedeni hâlâ yay şeklinde gergin duruyordu. Arkasında dağ gibi yükselerek saçlarını daha sert kavradım. Kafası geriye doğru gelip göğsüme yaslandığında tek elimle baksırımı hızla aşağı indirdim ve patlayacak gibi zonklayan sikimi bacaklarının arasına yerleştirip amının sınırlarına sürtmeye başladım.

"Söyle," diyerek bir elimi öne uzatıp çenesini kavradım. Diğer elimle saçlarını ip gibi kavrayıp onu yönlendirirken, "İçinde mi istiyorsun bunu?" diye sordum. Sikimi amının kıvrımlarına sürterken delirmiş

hâldeydim. Onu yalvartma düşüncesi beni daha da delirtse de içine kökleme isteği de bacaklarımın içini karıncalandırıyordu.

İçindeki vahşiyi dürtüp uyandırmış olmalıyım ki beni boşaltacak kuvvetteki o cümleyi kurdu: "Sik beni."

"Küçük amına koymamı mı istiyorsun?"

"Evet, evet lütfen, koy onu içime." İnlemiyor, resmen yalvarıyordu. Toplarımın kasılıp gevşediklerini hissettim.

"Neyinim, söyle?"

"Nişanlımsın," dediğinde istediğimi duymuş olmanın ihtirasıyla sikimi amının dudakları arasına yerleştirdim. Klitorisine sikimin ucuyla baskı yaptığım sırada ayakta duramıyordu, bu yüzden onu belinden kavrayıp yay gibi durmasını sağlamaya devam ettim. Tüm yükünü bana bırakarak âdeta teslim oldu. "Böyle mi istiyorsun, sevgilim?" diye sorarak beklemediği anda sikimi kaygan amcığının içine ittim. *Lanet. Sıkı. Lanet.*

"Ahh!"

Dizlerimin içi uyuştu, koca bir adam olmanın eşiğini geçip neredeyse velet gibi titreyecektim. Kendimi ona çarpmaya başladığımda kasıklarım ne zaman kalçalarına çarpsa tüm bedeni sallanıyordu. Belinde duran elimi yukarı çıkarıp memelerinden birini avucumun içine aldım, sıktım ve saçlarını geriye doğru asılarak onun içine arka arkaya köklemeye başladım. Ne kadar sokarsam sokayım tamamını alamaması beni deliye döndürdü, sikimin her köşesi zevkinin sularıyla kirlensin, beni sıcacık sıvılarına bulasın istedim.

Sonunda sıkılığıyla kendimi kaybettiğimde aynı anda, "Ahh!" diye inleyerek öne doğru devrildik. Ellerini koltuğa bastırdığında ben de avuçlarımı onun ellerinin üzerine kapattım. İçine her vuruşumda o ıslak delik beni emdi, sardı, sıktı, yedi; delirdim. İniltilerimiz bağırışlara dönüştü, gözlerim geriye kaymış hâlde onun içindeyken kalçamı çevirdim. Sikim içini karış karış gezdiğinde, "Gurur!" diye çığlık attı ama bunun ardından dışarı bıraktığı inilti baş döndürücüydü. "Ahh, siktir!"

"Evet, siktir," diye fısıldadım kulağına, kulak memesini dişlerimin arasında ezerken gözlerim geriye kaydı. "Siktir kendini bana amına koyduğum, işte böyle." Bir vuruş daha. Ten tene çarptığında çıkan ıslak ses başımı döndürdü. Dünya etrafımızda kapanıp açılıyor, daralıp gevşiyordu; onun deliğinin sikimin etrafında açılıp kapandığı, daralıp gevşediği gibi.

Üzerinde yavaşça doğrulup ellerimi kalçalarına yasladım. Kalçalarını ayırıp dişlerimi sıkarak, "Al hepsini," diye emrettim. Kalçalarını sıkıyor, parmaklarımın boğumları beyazlayana dek sıktığım kalçalarına dayanamayıp şaplak atıyordum. Altımda kendini kaybetmiş, sadece vuruşlarımı kabul ediyor, beyni benim beynim gibi erimeye başlamış olacak ki yalnızca inliyordu.

Ellerimi kalçalarından çekip üzerimdeki tişörtü sıyırıp kenara fırlattım, ardından üzerine abanıp onu yeniden altımda ezmeye başladım. Terleyen göğsüm çilli sırtına yapıştığında artık hareket eden yalnızca kalçamdı. Delirttiği sikimi içine sokup çıkarmak için kalçamı ileri geri hareket ettirmek dışında tamamen hareketsizdim, üzerindeydim ve kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Boşalacağım," diye inledi. Sikimin etrafına akmaya başladığı için deliği tam anlamıyla kapana dönüşünce kasıldım. Delirdim, gevşemesi için neredeyse ona yalvaracaktım ama bunun yerine genizden gelen bir inlemeyle birlikte, "Gevşet deliğini," diye emrettim. Söylediğimi yapmak istedi ama hissettikleri bunun önüne geçti. Emrime itaat edemedi. "Gevşet!" Söylediğim şeyle birlikte titreyerek gevşedi, vıcık vıcık hâldeki deliğine sokmak kafayı yemem için yeterliydi. Boşalacağımı anladığımda toplarım alttan amının üst kısmına âdeta yapıştı.

Kasıla kasıla içine boşalmaya başladım ama yavaşlamadım, sikim onun içine akarken ben durmadan, daha büyük bir hızla içine vurmaya devam ettim. Döllerim ve sularına bulanan deliği sikimi içinden itmek yerine daha derine çekti, ıslak sesler ve küfürlerim birbirine karışarak boğucu bir gürültü doğurdu.

"Siktir, geliyorum," dedim, çok geçmeden içine ikinci kez patladım ama sikim dahası için yalvarıyordu; içinden çıkmamak için daha derine iniyor, beni bile şaşırtarak ona saplanıyordu. "Ahh!" diye inlediğimde boğazımdaki tüm damarların bıçak olup derimi yırtacağını sandım. "Gel buraya," diyerek ayaklanıp onun içinden çıkmadan kucakladım. Sırtı göğsüme yapışmış hâldeyken ellerimi dizlerinin altından geçirip ayaklarını yerden kestim. Küçük ayakları sallanıyor, sırtı göğsüme yapışmış hâlde kucağımda beni içine alıyordu. İçindeki sıvılarımız her çarpışmada tazyikli bir şekilde akarak koltuğa, zemine, damlayabileceği her yere damlıyordu.

Dizimi koltuğa bastırarak kucağımda onunla ayağa kalktığımda fazla derinine inmiş olacağım ki içimi gıdıklayan bir çığlık attı. Kucağımda

onunla, içine neredeyse köküne dek saplanmış hâlde yürümeye başladım. Holdeki aynanın önüne geldiğimizde kucağımda nasıl küçücük kaldığını gördü; hiç zorlanmadan onu kucağımda zıplatırken kıpkırmızı olmuş bir surat, kaymış gözlerle yansımamızı izliyordu.

Ellerini öne uzatıp aynaya dokunduğunda hazzım ikiye katlandı. Döllerim bacaklarımın içinden diz kapaklarımın iç kısmına doğru akıyor ama durmuyordum; kan ter içindeydim ama duramıyordum. Sadece istiyordum.

"İzle," diye emrettim. "Benimle nasıl sikiştiğini izle." Kafasını kaldırıp dağılmış saçlarıyla aynaya bakarken elleri aynanın üzerinde nefesinin çizdiği buharı çiziyordu. Holün ışığı yüzünün yarısına vuruyor, yüzünün bir yarısı karanlıkla çevriliyken canımı almak için gelmiş bir ölüm meleğine benziyordu.

"Daha derine," dedi yüzünde arsız bir sırıtışla, gözlerinin kaymasına neden olan vuruşu yaptığımda, "Ahhh!" diye inledi ve nefesi aynanın üzerinde derin, buğulu bir buhar kütlesi oluşturdu.

"Böyle mi yavrum?" İçine bir kez daha vurdum. "Böyle mi?" Bir kez daha vurup onu kucağımda çaresizce hoplattım. "Böyle mi?"

Öyle bir kasıldı ki bacakları kaskatı kesildiği için kucağımdan süzülerek inmek zorunda kaldı. Dizlerinin üzerine düşecekken onu belinden kavrayıp, "Kaçma, nereye?" diye sordum alayla ama genzim yanıyordu.

"Gurur," diye inledi uzun uzun.

"Sik beni demeyi biliyordun," diyerek onu aynayla aramda sıkıştırıp ellerini havaya kaldırarak bileklerini birleştirdim. İçinden süzülerek çıkan sikimi deliğine yerleştirdiğimde zevkle inledi. "Seninle işim bitmedi yavrum."

"Lütfen," diye yalvarsa da kalçalarını geriye iterek içine daha fazla almaya çalıştı.

Arsız bebeğim.

Benim arsız sevgilim.

Sikimi içine verdiğim an kalçasını ayırıp bir bacağını yukarı kaldırdım. İçine sertçe sokup çıkarmaya başladığımda aynaya düşen yansıma hem çok erotik hem de uhrevi şekilde büyüleyiciydi.

Bağırarak inleyince bileklerini kavrayan elim aşağı indi, ağzını avucumun içine alarak kapatırken, "Bağırma ,amına koyayım," diye inledim. "Çok mu sevdin?" Gözleri kayarken aralanan dudaklarından sızan sıvılar çenesine aktı. "Sikeyim, çok güzel. Çok güzel." Kafamı çevirip çe-

nesine akan ağız sıvılarını yalarken içine sokup çıkarmaya devam ettim. Dilini bilinçsizce dışarı uzattığında dilimi etrafına doladım ve ikimiz de aynı anda alınlarımızı aynaya bastırıp dillerimize doğru içli içli inledik.

Elimi boğazına sarıp kafasını kaldırmasını sağladığımda aynada yansımamızla karşılaştı. "İzle," dedim. "Beni içine alırken nasıl bir ifade takındığını görmen lazım. İşte bu ifade sikimi bu hâle getirdi benim." Sikimi içinde çevirerek kurduğum cümle, aynaya düşen yansımasının da gözlerinin onunkiyle aynı anda kaymasına neden oldu. Boğazını kavrarken, "Tükür," diye emrettim. Algılayamadığında ise boğazındaki elim küçük çenesine kaydı, çenesini sıkarak ağzını açtırıp, "Tükür," dedim yansımasına bakıp. Güçsüzce tükürdü, tükürüğü aynada yağmur damlası gibi kayıp giderken onu aynayla aramda tamamen sıkıştırıp tükürüğünü aynanın üzerinden yaladım.

Güç bela inledi, ardından zorlanarak, "İğrençsin," diye fısıldadı.

"Köpek gibi âşıksın bu iğrenç herife," dedim, içine biraz daha dayandım. Yanağını tükürdüğü cama yaslayıp avucumla o küçük, güzel suratı sıkarken içine deli gibi girip çıkmaya başladım. Artık benim de bacaklarım titriyordu, üçüncü kez boşalırsam dizlerimin üzerine onunla birlikte çökecekmişim gibi hissetmeye başlamıştım.

"Geleceğim," diyerek titrediğinde, "Birlikte," diye emrettim, bu emir değildi ama öyle algıladı; içimde bir şeyler birbirine çarptı.

Dizlerimin bağını çözdüren, içine oluk oluk akmaya başlamam oldu. Birlikte infilak ettiğimizde bacakları tir tir titriyor, benimle birlikte ağır ağır yere çöküyordu. Son damlama kadar onun içine akıttım ve etrafımdaki patlayışını tüm sıcaklığıyla hissettim. Birlikte yere yığıldığımızda onu sıkıca sardım, sikim biraz olsun yumuşamadı ama onu dağıttığımı bildiğim için yavaşça içinden çıktım. Dizlerinin üzerinde titreyerek bana doğru döndüğünde ikimiz de dizlerimizin üzerindeydik, yerle bir olmuştuk. Boğazımdan aşağı sarkan ipi ucundan tutup kendine çekti ve beni sertçe öpmeye başladı.

"Ben," diye fısıldadı öpüşmemiz sona ererken ama dudaklarımız hâlâ birbirine karışır durumdayken. "Senin dizlerinin bağını çözüp seni yere düşürebilecek tek kadınım."

Bu söylediğini yalanlamadım ama konuşamadım da. Tek yaptığım yüzünü avuçlayıp yeniden dudaklarına yapışmak oldu.

O gece, bedenimde Gurur'un bıraktığı izlerle daldığım uyku, sabahında bana hafif bir ağrı ve biraz da utanç hissi getirmişti. Dün gece yaşanana dek Gurur kendini davaya adamış hâldeydi; sürekli çalışıyor, bir şeyler araştırıyor, notlar alıyor ve dosyaları karıştırıyordu. Peşine düştükleri şeyin büyük bir şey olduğunun farkındaydım, Onur Kırgız ile birlikte ilerlediklerini de biliyordum ama ağzımı açıp tek kelime edemiyor, sorular soramıyordum. Çünkü hem alacağım cevaplardan korkuyordum hem de Gurur'un, Onur'dan hoşlanmadığını biliyordum.

Gurur'un araştırmalara gömüldüğü o birkaç gün, ben de kendimi tamamen derslerime vermiştim. Notlarımın üzerinden geçiyor, eksiklerimi kapatmak için bölümden arkadaşım olan Nilüfer'in bana verdiği çıktıları inceliyordum. Derslerime iyiden iyiye tutunmaya başlamıştım. Artık salmak istemiyordum, dört elle tutup istediğim şeyi oradan çekip çıkarmak, ona sahip olmak istiyordum. Başta en büyük hayalim avukatlık olmasa da Cenan bana asistanı olmamı teklif ettiğinden beri avukatlığı önceliğim gibi görmeye, arzulamaya başlamıştım. Artık derslere daha sık katılıyordum, geride kalmamak için de elimden geleni yapıyordum.

Geçen birkaç günün Mehtap'a ne getirdiği de benim için merak konusuydu. Girdap onu Cenan'ın yanından alarak yeni, güvenli bir alana yerleştirmişti ve birkaç gündür onu görmüyordum ama korkularının günden güne arttığını biliyordum. Girdap'a konuyu açmış mıydı? Bu koca bir soru işaretiydi. Sessizlik hayra alamet gelmiyordu. Girdap bilseydi ortalığı yakar yıkardı ama Girdap'tan ses çıkmadığına göre henüz içine düşeceği ateşin kıyılarında dolaşıyor, onu bekleyen alevlerden bihaber yaşıyordu. Mehtap'ı suçlayamıyordum, korkularını anlayabiliyordum ve travma sonrası stres bozukluğunun onu durdurup içine kapattığını biliyordum. Yine de ortaya atılan tehditten sonra artık Mehtap sessiz kalamazdı; ya kıyamet kopacaktı ya da birlikte mahşerin içine girecekler ama kıyameti durduracaklardı.

Boynumdaki morlukları fondötenle kapatıp pudrayla sabitledikten sonra Isparta hâlâ serin olduğu için uzun kollu, krem rengi bir crop giydim. Altıma lacivert bir *mom jean* giydikten sonra siyah topuklu çizmelerimi ayaklarıma geçirdim ve belime ucundan kalp figürü sarkan bel zincirini taktım. Deri ceketimi de kolumun içine astıktan sonra evden çıktım.

Koridorda gördüğüm valizler beni bir anlığına duraksattı. Omzumun üzerinden açık duran kapıya baktım. Onur ve yaşlı bir kadın dışarı çıktılar, yaşlı kadın Onur'a, "Siz yerleştikten sonra bir daha gelir, temizlik işini hallederim," dedi, kadının buranın yerlisi olduğunu konuşma şeklinden anlamak mümkündü.

Onur, kadına teşekkür ettikten sonra valizlerini almak için bana doğru yürümeye başladı. Tam sırtımı dönecekken, "Bir merhaba yok mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Omzumun üzerinden ona bakıp, "Meşgul görünüyordunuz," dedim sabit bir sesle. Ona karşı ölçülü olmak en doğrusu gibi geliyordu, hem Gurur hem de Yaman onun bakışlarından rahatsız olduğuna göre benim göremediğim bir şeyi gördükleri kesindi.

"Sonunda eve yerleşiyorum bugün, bir türlü temizliğini tamamlatamamıştım," diye açıkladı kendini.

Saçımı kulağımın arkasına itmek için elimi kaldırdığımda bakışları yüzük parmağımdaki alyansa ve alyansın hemen arkasında duran kalp kesim yüzüğe takıldı. Ardından gözlerini yüzüme çevirip, "Dilersen gideceğin yere kadar bırakayım seni," dedi, bu teklif beni rahatsız etse de soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Teşekkür ederim. Yener beni almaya gelecekti. Aşağıdadır."

Onur başını sallayıp kibar bir tebessümle, "Anladım," dedi. "Ev konusunda erkek arkadaşına borçlu hissediyorum. O yüzden teklif etmiştim. Seni rahatsız ediyorsam kusura bakma."

Bu kadar net bir şekilde hislerimi görmesi beni şaşırttı çünkü onları soğukkanlılıkla saklayabildiğime inancım sonsuzdu. Mesleğini göz önüne aldığımda insanları analiz etmek konusunda bu kadar iyi olmasını garipsemem saçma olduğundan başımı iki yana salladım. "Yanlış anlamayın lütfen," dedim mesafeli bir sesle.

Onur tekrar başını aşağı yukarı salladı, yüzünde hâlâ kibar gülümsemesi vardı. "Yanlış anlamıyorum, aksine seni anlıyorum. Sanırım Yüzbaşı Gurur'u da anlıyorum."

"Nasıl yani?"

Onur derin bir nefes alarak, "Ben de bir kadınla beraber olsam, yabancı biriyle diyalog içinde olması çok da hoşuma gitmezdi," diye açıkladı kendini. "Ama endişe duyma, sana askıntılık etmiyorum."

Bir an ona yaklaşımım konusunda küçük bir pişmanlık hisseder gibi oldum ama yine de soğukkanlı bir şekilde, "Bana askıntı olduğunuzu

düşünmüyorum," dedim, bu konuda yalan söylemiyordum. "Yine de anlayışınız adına teşekkür ederim. Yener konusunda da teşekkür ederim."

"Onun gibi iyi bir askerin harcanmasına göz yumamazdım," dedi sadece, ardından hiçbir şey söylemeden valizlerini alıp eve girdi.

Sessizce arkasından baktım, asansöre doğru dönerken kendimi çok suçlu hissettim ama bir yandan da ferahlamıştım. Onur konusunda sürekli olarak Gurur ile ters düşmek istemiyordum. Kendimi Gurur'un yerine koyduğumda yabancı bir kadınla diyaloğu beni de içten içe sinirlendirir gibi geliyordu. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu. Asansörün düğmesine basmamla çift kanatlı kapısının açılması bir oldu.

Muşta, siyah paltosunun içinde tam karşımda duruyordu. Boynumdaki izlerin tamamen kapanmış olması konusunda içten içe dua ederek, "Hakan abi," dedim, yüzümde belirgin bir gülümsemeyle.

"Zeliş'im," dedi Muşta, çivit mavisi gözlerinde daima bekçilik eden otoriter ifadeye rağmen şefkatle. "Nereye abim?"

"Yeneringo beni okula bırakacaktı," dedim.

"He," dedi Muşta kaşlarını kaldırarak. "Ben de buraya yeşil gözlü kızı röntgenlemek için geldiğini sanıp ulan sapık ibne diyerek bir posta dövmüştüm onu. Senin için mi gelmişti?"

Elimde olmadan gülerek, "Evet, bu kez suçsuz yere dayak yemiş," dedim.

"Olsun, illaki bir haltlar karıştırıp dayağımı hak etmiştir o, hissedip dövmüşümdür ben," dedi alayla. Asansörün kapısı kapandı, tekrar düğmeye bastım ve Hakan abiye baktım.

"Cenan ablayı görmeye mi geldin?"

Birden kaşlarını çattı ama panikliediğini hisseder gibi oldum. O kadar uzun süredir onların arasındaydım ki artık soğukkanlı duruşlarının ardındaki asıl hisleri görebiliyordum.

"Ne alaka?" diye çıkıştı. "Kızımı görmeye geldim."

Dudaklarım elimde olmaksızın yukarı kıvrıldı. "Hakan abi, müstakbel karını görmeye gelmiş olmakta ne gibi bir sakınca olacak ki?" diye sorduğumda bana kınayıcı bir bakış attı.

"Dilin de maşallah pabuç gibi, Junior Dağ Domuzu."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "İçten içe bir şeylerin düzeldiğini hissetmiyor musun?"

Muşta sessizce, "Zor, Zeliş," dedi ama gönlünden geçenin bu olduğunu, bu evliliğin sadece mantık çerçevesinde olmadığını, onun yıllar süren hayalinin gerçeğe dökülüşü olduğunu biliyordum.

Asansörün kapıları yeniden açılırken, "Bu dokuz yılın ardından, yiğidin gülüne kavuştuğu ilk an," dedim Muğla'daki isteme gecesine göndermede bulunarak. Asansöre bindim ve kapılar yavaşça kapanırken buruk bir sesle, "Bu yiğit, gülü olmadan dokuz yıl ağlamış, yetmedi mi?" diye sordum.

Ardından asansörün kapıları kayarak kapandı ve son gördüğüm, Muşta'nın gözlerindeki çaresizlikti.

Sırtımı asansörün duvarına yaslayıp gözlerimi yumdum.

İçimde, gülün dikenini yiğidine batıracağına ve yiğidini ağlatacağına dair huzursuz bir his belirdi.

Lakin bu dikeni batıracak olan hangi güldü, ağlayacak olan hangi yiğitti, o an bunu ben de bilmiyordum.

Sadece emindim.

Bir şey geliyordu ve bu şey, çok yakındı.

EKSTRA SAHNE

Kıvırcık saçları, rüzgârın dokunuşlarıyla yana doğru uçuştuğunda narin ellerini kaldırıp saçlarını yüzünden çekti ve elindeki açmadan bir ısırık koparıp çiğnemeye başladı. Beyaz teni bir çiğ damlası gibi berrakken koyu renk saçları yüzünün etrafından akıp giden karışık bir gece gibiydi. Çocuk parkındaki bankta oturmuş, çöken akşamın yeryüzüne indirdiği gölgelerin ardından salıncakta sallanan küçük çocukları izliyordu. Rüzgâr bir defa daha esip kıvırcık saçlarını dağıttığında gözlerini yumup iç çekerek saçlarını geriye doğru çekti.

Ve gözlerini açtığında parkın girişinde dikilen adamı gördü. Bu cüsseli adamla ilgili ne hissettiğini bilmiyordu; dostluk değildi çünkü dost olamayacak kadar uzaklardı lakin başka bir isim de olacak gibi değildi.

Kollarının neden arkasında birleşik durduğunu merak etse de tek yaptığı adamın gözlerine bakmak oldu. Siyah gözleri doğrudan kızın gözlerine mıhlıydı, çöken karanlığa rağmen bakışlarını hissedebiliyordu. Oldukça uzun boylu, oldukça cüsseli bir adamdı. Kız ayağa kalktığı zaman en fazla adamın göğsüne gelirdi. Çocukların neşeli çığlıkları parkın içinde çınladığı sırada Adnan, Çolpan'a doğru adımlamaya başladı.

Oturduğu yerden kalkacaktı ki Adnan sakince, "Oturun lütfen," dedi, bu kibar emir bir anlığına Çolpan'ı afallattı.

Adnan'ın gözlerinin içine bakarak yerine geri oturup, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. Herhâlde Zelihalara gelmiştir, diye düşündüyse de dilinden dökülen soruya engel olamamıştı işte.

"Sizi görmeye geldim," dedi Adnan, Çolpan içten içe neden yine sizli bizli olduklarını düşündü ama biliyordu, adamın tabiatı buydu. Kendisine bin kez falan hanımefendi demişti, Bora ile ilgili konuştukları zaman bile yaklaşımı hep böyle olmuştu. Çolpan artık onu garipsemiyordu.

Çolpan bir an afalladı. Sizli bizli konuşmasını bir kenara itti. Ne demişti bu adam? İri gözleri neredeyse biraz daha irileşecek, yuvalarından çıkacaktı ama kendini kolayca toparladı. "Ne için?" diye sorarken avuç

içlerini banka bastırmış, henüz bir lokma alınmış açmayı da bir köşeye bırakmıştı.

Adnan, bir süre kızın önünde dikildi. İçten içe bunun çok terbiyesizce bir hareket olduğunu, centilmenlikten uzak olduğunu düşünerek kendi kendine kaşlarını çattı. "Affedersiniz," dedi panikle, ardından bakışlarını omzunun üzerinden çocuklara doğru çevirdi. "Böyle karşınızda yalı kazığı gibi dikilmek ayıp oldu, değil mi? Sizi rahatsız mı ettim?"

Çolpan ne diyeceğini bilemeyecek hâlde de olsa, "Hayır," dedi. "Beni rahatsız etmiyorsun."

Adnan'ın bakışları keskin bir manevrayla Çolpan'm iri gözlerine tutundu. Bir müddet, ikisinin arasında esen sıcak meltem tenlerine dokunurken öylece birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Bir kalp atışı sonrasında, "Size bir özür borcum olduğunu fark ettim," dedi Adnan, içten içe kendisine çok kızıyor, bunu ertelediği için kendisinden utanıyordu. Neden ertelemişti? İstemediğinden mi? Hayır, istemişti. Bir şekilde de bu durumdan korkmuştu. Korkmuştu işte. Neden korktuğu konusunda kendisinin de hiç fikri yoktu üstelik. Sahi, neden korkmuştu?

Çolpan, Adnan'ın uzunca bir müddet daha susacağını kestirdiğinde, "Seni dinliyorum," dedi sessizce.

"Eşeklik ettim," dedi Adnan. "Niyetim yalnızca sizi..." Durdu, derin bir nefes aldı. "Seni rahatsız etmemekti. Sandım ki sürekli diyalog kurmak istersem sizi..." Durdu. "Seni... Rahatsız ederim sandım."

Çolpan karnının altında büyüyen tuhaf bir hissin midesini ağrıttığını hissetti ama gözünü bile kırpmadan karşısındaki koca adamın nasıl ezilip büzüldüğünü izlemeye devam etti.

"Sizi..." Yine durdu, bir türlü beceremiyordu konuşmayı. "Seni rahatsız etmediğimi bilseydim, elbette teşekkürlerimi sunardım. Öyle öküz gibi davranmazdım ben. Bazen centilmenlikten uzak hareketler sergiliyor olabilirim fakat inanın... Yani inan. Sadece seni rahatsız etmek istememiştim. Hepsi buydu." Birden çat diye, "Yoksa ben de çok istiyordum seninle konuşmayı," dedi.

Çolpan donup kaldı, bununla beraber Adnan da donup kaldı; büyük pot kırmış gibi hissetti.

Çolpan kendini toparlayabildiğinde, "Sorun değil, anlamışsın hiç değilse," diye fısıldadı. "Bir de artık sizli bizli konuşmasan benimle."

"Bu alışkın olmadığım bir durum fakat inanın... Yani inan... Deniyorum," dedi Adnan, bazen kelimeler birbirine giriyordu ve muhakkak yutkunmak da konuşmak da çok zor geliyordu. En az büyük cüssesinin arkasına sakladığı şebboyları bu narin, genç kadına vermek kadar zordu üstelik; çok zordu. Koca cüssesinin içindeki kalp nasıl olur da böyle bir çocuğunkini aratmayan zıpırlıkla göğsünü darmaduman ederek atardı? Olacak iş değildi doğrusu.

"Ben," dedi, "fazla konuşmayı beceremem ama bir eşeklik edince geç de kalsam, çok da zorlansam buna kayıtsız kalamam," diyerek arkasındaki çiçekleri göğsüne doğru çekti.

Çolpan için bu başta akıl sır erdirmesi imkânsız, şaşırtıcı bir şeydi. Beyaz ve açık pembe şebboylar, büyük bir buketin içinde birbirlerine karışarak mükemmel bir ahengi ortaya sermişti ve elbette kız, bu koca cüssenin ardından ona uzanan çiçekleri görmeyi hiç hesap etmemişti.

"Duydum ki çiçeklerden şebboyları, insanlardan da en çok küçük çocukları seviyormuşsun," dedi Adnan. Neredeyse seviyormuşsunuz diyecekti, neredeyse aralarına yeniden saygıyı ekleyecekti ama son anda, Çolpan'ın gözlerinde yer alan şaşkınlığa da tutunarak o duvarı yıkmış, duvarın ardına geçmişti işte. "Bizi *sizinle* bir arada tutan bir erkek çocuğuydu ve istedim ki şimdi bir de *şebboylar* olsun."

Hayatı boyunca Adnan'ın, Bora dışında bir evi olmamıştı, çatısı başından uçup gittiğinde sarıldığı tek kişi oğluydu. Oğlunun annesine derin, sadakat ile kaplanmış bir sevgi beslemişti fakat her zaman biliyordu ki aralarındaki aşk değildi. Birbirlerine sadık, birbirlerini seven ve birbirlerine saygı duyan iki insandılar onlar. Yine de o kadın bir yıldız gibi kayıp gittiğinde Adnan bir çocuk gibi ağlamıştı; bir çocuk gibi ağladığı yetmemiş, kendini tüm dünyaya kapatarak yalnızca oğluna adamıştı.

Birbirine nefes alırken ve âşıkken sadık olamayanların yirmi birinci yüzyıl dünyasında Adnan, ölü bir kadına duyduğu şefkat ve lakin biraz olsun duymadığı aşkla sadık kalmıştı. Adnan böyle bir insandı.

Çolpan şebboylara uzanırken düşünmekten kaçtı. Adnan yanan bir alevdi, Çolpan da yanan Adnan olmasına rağmen ateşe dokunmaya korkan kişiydi. Yine de çiçekleri kolları arasına aldığında ve Bora'nın aralarında bir ip gibi uzanıp onları birbirine bağladığına o da canı gönülden inandığında şimdi bir de şebboyları başlarına dert ettiklerini biliyordu.

Çolpan sessizce, "Çok teşekkür ederim," dedi, kalbi daha fazlasını söylemesi için çarptı, elleri daha fazlasını söylemesi için kan ter içinde

kaldı ama gözlerini çiçeklere indirdiğinde teşekkür etmek dışında başka hiçbir şey yapamadı.

Adnan, kızın yanındaki boşluğa sessizce oturdu.

O akşamüzeri, gece gökyüzünün üzerine çarşaf gibi serilene, çocuklar parktan çekilene, salıncakları sallayan yalnızca rüzgâr olana dek o bankta sessizce, hiç konuşmadan oturdular. Daha sonra ayaklandıklarında da aralarında sessiz bir alfabe var gibiydi. Adnan, Çolpan ile birlikte evin önüne dek yürüdü. Yürürken de sessizdiler ve bir şebboy boyu mesafede kısmen yan yanaydılar; omuzları arasında bir çiçek boşluğu vardı.

Çolpan binaya doğru ilerlemeye başlamadan önce kucağında bir demet şebboyla Adnan'a doğru baktı. "İyi geceler," diye mırıldandı sessizce.

Adnan, uzun süre Çolpan'ın gözlerinin içine baktıktan sonra hikâyelerini altına alan o cümleyi kurdu. "İyi geceler, *Hanımefendi*."

40. FİRAKLI BİR SEVDA

♪: Kemal Sahir Gürel, Aşka Sürgün

Bir gün her sevdanın biteceğini, yerine derin bir sevgi, şefkat ve bağlılığın kalacağını ama aşkın eskiyip toprağın altına gömüleceğini söylerler. Ama onlar, Gurur ve Zeliha'yı tanımıyordu.

Sevgi ve şefkatin bittiği yerde bile sevdalarının devam edebileceğini. toprağın altına gömülen onlar dahi olsa, sevdalarının asla son bulmayacağını bilmiyorlardı.

Ruh bir cemre gibi bedene düşer, düşerken avucunun içinde sevdasını gizler. Bir bebek ilk nefesini aldığında ilk acısını da tatmış olur, ilk gözyaşını dökmüş de olur ve o bebek büyür, ruhunun avucunun içine gizleyerek onun derinlerine ektiği sevdayı aramaya başlar. Bir gün o sevdayı bulur. Zeliha'nın ruhu bir cemre gibi bedenine düştüğünde, avucunda gizlediği sevdayı yıllarca içinde besleyip onu yollara düşürdüğünde, içinde o sevdayla bilmediği bir şehre gittiğinde ve o sevdayı nihayet hiç ummadığı bir anda göğsüne vurgun gibi yediğinde yaşanacakları bilmiyordu ama ruhu, ezelden bugünü bekliyordu. Bazı sevdalar, sonu nasıl gelecekse gelsin, efsane olur. Ruhu, Zeliha'nın bir efsaneyi yaşayacağını biliyordu.

Zeliha, bir yiğidin göğsünde dağ çiçeği olup açtığında o efsanenin yapraklarını çürüteceğini elbette bilmiyordu; yine bilmediği bir şey vardıysa, o yiğidin toprağında çürümek de güzeldi.

Gurur, karanlık odanın içinde, büyük yatağın tam ortasında uzanıyor, kollarının arasında gözünden sakındığı sevdayı tutuyordu. Gözleri açıktı, sevdası uyuyordu, o ise gözlerini kırpmadan tavana bakarken büyük parmaklarını kızın saçlarında dolaştırıyordu. Mavzer gibi gürültülüydü içi, çekilmemiş bir tetik gibi tetikteydi ama dili öyle sessizdi ki nefesi dudaklarından dökülmese dudaklarını lal bağladığını düşünürdünüz.

Onu uyutmayan şeyin nedenini o an kendisi de bilmiyordu. Kızı sıkıca tutuyor, uyuyan bedeninin ellerinden kayıp gitmesinden bir nedenden çok korkuyordu.

Sayfa çevrildi, romanın ortasına lacivert renkteki ip yerleştirildi ve Gurur gözlerini yumdu.

Uyuyamayacağını biliyordu.

Korkuyordu.

Muşta gözlerini ekrandan çekmeden bekledi. Kulaklığa cızırtılı bir ses doldu. "Merdo," dedi Devran öksürerek. "Baba, Merdo'yu durduramıyorum." Sesler kesildi, Muşta yumruğunu sertçe masaya vurup oturduğu yerden aceleyle kalktı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Gecenin karanlığı bağrında soğuk ayazı taşıyordu. Yolun sağında orman, solunda çorak, düz bir arazi yer alıyor, araba açık camlardan dolan rüzgârın uğultusunu içine hapsederek son sürat ilerliyordu. Direksiyonu asılarak daha sert kavradım, altımızdaki yolda ateşin kıvılcımlarını bırakacak kadar büyük bir hızla sürmeye başladım. Devran başını arkaya doğru çevirdi ve arka koltukta oturan, yüzünde zerre duygu kıpırtısı olmayan Zafer'e, "Her şeyi aldın mı?" diye sordu ketum bir sesle.

Dikiz aynasından baktığımda Zafer'in sadece gözlerini kırparak Devran'ı onayladığını gördüm. Arabayı daha da hızlandırdım ve Devran bakışlarını bana çevirdi. "Gidip kalaylayalım şunları, amına koyayım," diyerek güldü.

"Konumu aç," dedim sadece ve Devran konumu açarak telefonu sabitledi. Gözlerim anlık konuma dokundu, bakışlarım anlık haritaya dokunduktan sonra çenemi havaya diktim. Karanlık saklandığı yerden çıkarak ruhumu bir kılıf gibi sardı ve bakışlarımı ele geçirdi.

"Zeliha'nın bu geceden haberi var mı?" Sorusu Vural'ın dudaklarından dökülmüştü.

Bu soruyla beraber, hızla ileri atılan ibre, zihnimin içinde geriye doğru sürüklenmeye, içinde hızla ilerlediğim zaman tutukluk yaparak beni birkaç saat öncesine doğru son sürat düşürmeye başladı.

Var olma arzusunu ilk kez tattığımda onun gözlerine bakıyordum. Hangi andı bunu hatırlamıyorum ama gözlerinde bana karşı hâlâ saf bir nefret taşıdığı andı, orası kesindi; güzel gözlerinde sevdiği adama değil, düşmanına bakıyormuş gibi bir ifade vardı. O ifadeyi bile sevebileceğim aklımın ucundan geçmezdi. O ifadenin bana yalnızca acı vermesi gerekmez miydi? Vermemişti. Dilim ona acı sözler söylerken yüreğimden ona kan renginde bal akıyordu. Zaman benim yaralarımı iyileştirmez sanmıştım ama o geldiğinde yaralarımın üzeri önce yavaşça kabuk tutmaya başladı, sonra kabuklar düştü, silik izler kaldı geriye; o izler bazen kaşınsa da artık yaralarım eskisi gibi kanamıyordu.

İbre çok fazla geriye gitmiş olacak ki yavaşça hareketlenip yukarı doğru tırmandı ve evet, şimdi evin içindeydim. Arabanın içinde son sürat ilerleyen bedenim, birkaç saat önce gerçekleşen anıda hâlâ o evin içinde, onunla birlikteydi.

Onun gözlerine bakarken acı da benimleydi mutluluk da. Acıyı hâlâ hissediyordum çünkü ona hak ettiği güzellikte bir hayat bahşedebilecek kadar iyi değildim. Yine de gözlerimin içine bakarken artık düşmanına değil, sevdiği adama bakıyor gibi bakıyordu. Elinde tuttuğu su bardağını masanın üzerine bırakıp camdan içeri sızan ışıkları arkasına alarak bana doğru döndü. Mutfakta pişirdiği yemeğin ağır kokusu vardı ama onun kokusu bir şekilde bu kokunun ciğerlerimden teğet geçmesini sağlayarak içime doluyordu. Bu gece görev olduğunu öğrendiği ilk anda, yani hâlâ su bardağını tuttuğu sırada, bana bugün okulda yaşanan bir hadiseyi anlatıyordu. Onunla ilgili değildi, iki sevgili ile alakalıydı ama onun ağzından saçma sapan, beni hiç ilgilendirmeyen şeyleri dinlemek bile güzeldi.

Sesimi çıkarmadan onu dinlerken bir anlığına susmuş, suyundan bir yudum almış, konuşmaya hevesi kaçmış gibi derin bir nefes almıştı ve tam da o sırada, "Bu gece küçük bir operasyona katılacağım," demiştim. Su bardağının elinden kayıp gideceğine neredeyse emindim, sanırım o da emindi, kendini son anda toparlayıp, sertçe yutkunarak bardağı masaya koyup bana döndü.

Mutluluk onun yanındaydı, omzunun kenarına geçmiş, ona çok benzeyen bir surete bürünerek beni izliyordu. Öte yandan acı da buradaydı, o da onun suretiyle mutfağın bir köşesine geçmiş beni izliyordu. Sertçe yutkundu yine, doğru cümleyi aradı ama bulamamış olacak ki bakışla-

rını yere indirdi. Bir süre sonra, "Günlerdir üzerinde araştırma yaptığın konuyla ilgili sanırım," dedi.

Gözlerim narin parmağındaki yüzüklere kaydı. Yüzüklerden birinin bir eşi de benim parmağımdaydı. Ona bu tür operasyonların benim için çerez olduğunu, önemsiz olduğunu söylemek istesem de ağzımı açıp tek kelime edemedim çünkü yüreğine ektiğim huzursuzluğun farkındaydım.

"Öyle."

"Bir gecede halledilebilecek bir şeydir sanırım," dedi, onu doğrulamamı, rahatlatmamı istiyordu. Gülümsedim, ona doğru ilerleyip güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldıktan sonra, "Elbette öyle. Toplanacak birkaç çöp var işte. Yener meselesi," dedim sakince. Sesim sakindi lakin bendeki var olma arzusu yine arşa tırmanmıştı. Artık biraz daha yakındım korku denen duyguya. Her şeye gözü kara bir şekilde atlayan o adam, şimdi bu kadın için yaşama sımsıkı tutunmuş, her ihtimali önüne çeker olmuştu.

Biliyordum aslında, bu gece geçen seferki gibi gafil avlanacak insanlar olmayacaktı karşımda. Haber ortalığa zehir gibi yayılmış, karşımdaki itler her şeye hazırlıklı, tetikte gezmeye başlamışlardı. Yine de benim için çerezdi. Çerez olmasına çerezdi ama burnumda bir damla kan ile dönecek olursam, bana ses etmese de tüm gece yatakta dönüp duracağını, lavaboya diye kalkıp gittikten sonra kapıyı kapatıp ve hatta kilitleyip klozetin kapağını indirerek üzerine oturduktan sonra titreyen narin ellerini ağzına kapatacak, için için sessizce ağlayacaktı. Yaşanmıştı bu. Bilmiyorum sanıyordu sadece. Biliyordum oysa. Hep bilmiştim. Gözünden akan bir damla yaş için bin kelle alacağımdan habersiz, benim için ağlayacaktı.

Ve hatta, bu kapıdan çıkıp gittiğimde, kapı aramıza benim kim olduğumu gösteren bir duvar gibi dikildiğinde, bu dört duvarın içinde bir başına kaldığında da ağlayacaktı.

"Asma şu kurban olduğum yüzünü," dediğimde bir defa daha yutkundu, yutkunuşunun sesini dinlemek gücüme gitti.

Bilse eminim karşımda böyle yutkunmazdı. En büyük korkusu yüreğime dert olmaktı ama onu sevdiğim günden beri göğsümün içinde çok sevdiğim bir dert gibi taşıyordum varlığını. Bir dert, ancak böyle sevilirdi, ancak böyle hiç geçmesin istenirdi. Ben bu dertten ilk günden beri razıydım da kabullenmesi zor olmuştu. Kabullendiğimde sıkıca sarılmıştım. O derdi kucaklayıp çöreklendiği yüreğime daha da derine gir-

sin diye iyice bastırmıştım. Tapmıştım o derde, o derdi en büyük mutluluğum yapmıştım.

Sanki ruhumu bir bilmece gibi çözüyordu. Düşüncelerimi görüyordu. Bunu hissettiren cümlesi şu oldu: "Burnun kanarsa, alırsın yastığını uyursun salonda. Ona göre."

Gülümsedim. "Benim burnum kanamaz da bu gece çok burunlar kırılacak."

Ağzının içinden homurdandı. "Ben söyleyeyim de yine. Burnun bile kanamayacak, o kadar."

Yüzünü avuçlarımın içinde kıstırıp fındık burnuna bir öpücük kondurduktan sonra gözlerinin içine baktım. "Emrin başım üstüne, gülüm," dedim, bu söylediğim onu gülümsetti. Çillerinin yukarı toplanmasını sağlayan belirgin elmacıklarına baktım; gülümsediği vakit, çilleri birbirine iyice yanaşıyor, elmacıklarının üzerinde yıldızlar gibi parlıyorlardı. Göktü bu yüz. Göğümdü. "Aklın kalmasın, Zeliha'm."

"Lafa bak, kalmayacak da sanki."

"Şafağa kalmaz gelirim."

"Şafak sayar gibi dakika sayayım da gör sen," diye homurdandı, yüzünü biraz daha sıktığımda öpülesi dudakları öne doğru meyletti. Dudaklarımı dudaklarına sürttüm ama bastırmadım, bir sürtünmeydi ki kalbimde kıvılcımlar çaktırmıştı. Gözlerinin içine baktım.

"Beni bekleme uyu diyeceğim ve bunu söylediğim için illaki ağzıma sıçacaksın, değil mi?" diye sordum önemsenmenin kalbimde yaktığı ışık yüzünden içim ışıl ışılken.

"Orası Allah'ın emri, canım," dedi tek kaşını kaldırarak.

"Uyumazsın da kesin."

"Ya dana, ben ders çalışmak için alt kata insem çalışmam bitene kadar uyumuyor, beni bekliyorsun. Sence ben uyuyabilir miyim ya?"

"Öf ya, o kadar da uyuyor numarası yapıyordum, yemiyormuşsun."

"Beni kandıramazsın sen."

"Ama sen beni bir bakış, bir göz süzüşle her şekilde, her anda, her konuda kandırabilirsin," dediğimde söylediğim şey onu heyecanlandırmış ve hatta utandırmıştı.

"Hadi oradan, çenesi düşük sen de," dedi ama söylediklerimden hoşlandığını, kalbinin deli divane, benimkinden farksız attığını biliyordum.

Ona, senden önce ağzım kimseye bıçak açmıyordu, kendimle bile konuşasım gelmiyordu, demek istedim ama demedim. Sadece gözle-

rinin içine baktım. Eğilip alnımı alnına bastırdığımda gözlerim usulca kapandı, derin bir nefes aldım ve gerdanından yükselen derin kokusu ciğerlerime misk gibi, amber gibi, cennet gibi yayıldı.

"Hazırlanayım ben," dedim gözlerimi açmadan, alnımı alnından ayırmadan. Kalayım istedim, burada, ölünceye dek.

"Hazırlan sen," diye karşılık verdi ve onun da zihninin içinden, kal burada, gitme, ölünceye dek, diye devam ettirdiğini hissettim. Belki hayal gücümdü, belki bambaşka şeyler düşünmüştü ama bir bağ vardı ki aramızda, o bağ bana aynı şeyleri düşündüğümüzü, aynı şeyleri hissettiğimizi, aynı şeyler tarafından kavrulduğumuzu söylüyordu. Böyle bir bağ, binde bir bile değil, milyonda, belki milyarda bir bulabileceği bir şeydi insanın ve çok şükür ben bulmuştum.

Alnımı alnına sürterek geri çekilip, "Senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordum, gözleri ondan bir şey isteyeceğim için mi bilmiyordum ama parladı. Belki de o gözler hep parlaktı.

"İste."

"Yarın akşam patates yemeği yapar mısın?" diye sordum, sorum onu şaşırttı ama başını aşağı yukarı salladı.

"Yaparım."

"Canım kıymalı patates yemeği istedi de. Baban çok güzel yapmıştı. Eminim sen daha da güzel yaparsın."

Gülümsedi, yüzü aydınlandı ve aynı anda içim de ışığına bulandı.

"Yaparım, deli," dedi. "İstediğin kıymalı patates yemeği olsun. Yaparım."

"Her şeyi yapar mısın yoksa benim için?"

"Yaparım," dedi gözünü bile kırpmadan, bu cevap beni korkuttu ama ona gülümsedim. Ben sadece benim için yaşasın istiyordum, nefes alsın, kalbi atsın, yüzü gülsün, gözleri hep böyle parlasın. Başka bir şey istemiyordum ama gözlerinde benim için her şeyi yapabilecek deliliği görüyordum.

"Gülüm benim," diyerek alnını tekrar öptüm. "Güzel çiçeğim." Burnunu parmaklarımın arasına alıp sıktığımda nefes alamadığı için küçük eliyle omzuma pati vurdu. Bu beni güldürdü. "Yarın akşam yemekte kıymalı patates var, tatlı olarak da Zeliha dudağı."

"Ahlaksız."

"Seversin yavrum, seversin," dedikten sonra onu kollarımdan azat edip boynumu esnettim.

"Kimlerle gidiyorsun?" diye sorarken yavaşça tezgâha doğru döndü.

"Yener deli sikine tutulur gibi tutuldu, o da geliyor," diye homurdandığımda güldü, bu içten bir gülüştü.

"Onun için erken değil mi ki?"

"Anlamıyor ki laftan, yavşağın özü."

"Deli sikine tutulur gibi tutulmak da garip bir deyimmiş bu arada."

"Bende daha ne deyimler var..."

"Mesela dilin at siki gibi dışarı uzaması mı?" diye sorunca bir an duraksadım, anlamadığım için kaşlarım çatıldı ve omzunun üzerinden bana bakıp yüzümdeki ifadeye yüksek sesle güldü. "Eymen ile yaptığınız at şeyi muhabbetini duydum."

"Sen de harbiden Mobese Beşir gibi her yerdesin, amına koyayım," dediğimde bir kahkaha koyuverdi.

"Gözümden kaçmıyor diyelim ya."

"Ayaklı arşivim benim, böceğim, dinleme cihazım, gizli kameram," diyerek güldüğümde gözlerini kısarak bana baktı.

"Böceğim derken masanın altına yapıştırılanlardan mı yoksa bacakları olan iğrenç şeylerden mi demek istedin, Gurur?"

"Galiba senin regl yakın, Zeliha."

"Böcek oldum ben az önce."

"Sen böcek olsan ben seni yine severdim, o malum soru gelmeden cevaplamak istedim."

"Köteği yersin." Tek kaşını kaldırdı. "Kaç kişi gideceksiniz? Sen hazırlanana kadar size ekmek arası bir şeyler hazırlayayım. Vaktin varsa tost makinesine de koyabilirim ekmekleri."

"Lan senin Allah'ına kurban, şu an şuracıkta Zeliha atak mı geçireyim istiyorsun?"

"Ay her an geçirmiyo'n sanki."

"Ulan yörük kızı," diyerek kollarımı beline sarıp çenemi omzuna koyarak güldüm. "Benden başkasına tost yapma, fare zehri koyarım elinin değdiği şeyi yiyenin ekmeğine," diye alay ettim.

"Mağaramıza dinozor kemiğinden koltuk da alır mısın?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Ayıp ediyorsun, Yaman'ı televizyon diye köşeye bile koyarım, kanal değiştirmek istediğin vakit bir kâse tavuklu pilav verirsin, kumandayla zap yapmak gibi düşün. Yaman tavuklu pilavdan her bir kaşık aldığında başka bir kanala geçmiş olursun."

"Yener'den daha renkli bir televizyon olurdu sanki."

"Yener Cine5 gibi yavrum, kırmızı noktalı kanal o. Yaman iyidir. Edepli kanal. Kanal 7 gibi."

Güldükten sonra, "Kaç kişi olacaksınız?" diye sordu yeniden.

İbre birden yükseldi, kalmak istediğim yerde bir anıya dönüştüm ve şimdi yeniden hızla ilerleyen arabanın içindeydim. Boş yolda birden önümüze geçen bir diğer araç dikkatimi çekti. Aracın tavanından dışarı yükselen bedeni gördüm. Yener, aracın tavanından dışarı uzanmış, iki parmağım dudaklarına götürmüş ıslık çalıyordu. Sevinçliydi. Bir savaş kazanmış gibiydi çünkü bizimle gelebiliyordu. Bunu doğru bulmuyordum. Henüz iyileşmemişti ama operasyondaki fişini çekecek olursak gireceği bunalımın da farkındaydım. Muşta'nın sözünü çiğneyememiştik.

"Ulan bu kadar sevineceği hiç aklıma gelmezdi," dedi Vural.

"Doğru yapmıyoruz," dedi Devran derin bir nefes alarak. "Yarası bile tam iyileşmedi. Kalbi ne durumda Allah bilir. Hareketlerine bak, son sürat giden arabanın tavanından dışarı kafasını uzatmış, kurşunu ben yemişim gibi hareketler yapıyor."

Bir el, Yener'in kafasını kavrayıp onu içeri çekti. Ardından Sado, tavandan kafasını çıkarıp bize onay işareti verdi. Onu duyamasam da, "Ulan Allahsızın oğlu, gir lan içeri," diye çemkirdiğine emindim.

Görev başta Devran, Zafer, ben ve Vural içindi ama Yener serseri bir mayına dönüşüp patlayacak kıvama geldiğinde, bir de artık hazırlıklı olabilecekleri gerçeği önümüze halı gibi serildiğinde operasyon ekibi genişletilmişti. Sadullah, Adnan, Kerim ve Yener de buradaydı. Diğer arabada, hemen önümüzde ilerliyorlardı. Adnan gelmişti çünkü Yener'i dizginleyebilecek tek figür o gibiydi; herifin bizi sikine sürdüğü yoktu.

Numan için çıkılan bu yolda, bu gece çok sayıda çöp ele geçireceğimizi biliyordum. Uyuşturucu, kadın ve kumar batağına saplanan bir grup çöp, onları enseleyeceğimizden bihaber ama her şeye karşı tetikte bir şekilde bu zifirî alaca gecenin içinde durmuş bizi bekliyordu.

Plan basitti. Yaman ve Devran görsel olarak birbirlerini az çok andırdıklarından bu gece iki erkek kardeşi oynayacaklardı. Uyuşturucu için mekâna gelmiş, paraya para demeyen iki tipti. Sado ve Adnan, Onur'un içeri sızdırdığı bir adam sayesinde mutfak bölümünden içeri dahil olacaklardı. Ben ve Vural kumar için oradaydık, Zafer de öyle; Zafer iyi bir eldi çünkü kumar ve bahis konusunda her türlü kalpazanlığı yapabilecek kapasiteye sahipti. Kerim ve Yener görünmeyeceklerdi, her ihtimale

karşı son âna dek Adnan'ın onları aldığı kiler bölümünde harekete geçeceğimiz ânı bekleyeceklerdi. Çünkü Kerim fazla agresif, Yener de kabul etmese de hâlâ yaralıydı.

Bu çöpler içeride yetişmiş olsalar da bizi tanımıyorlardı, artık buna emindik, yüzümüz sadece profesyoneller tarafından biliniyor olmalıydı ama her ihtimale karşı Muşta destek ekibini yola çıkarmak adına orada, bağlanan dinleme cihazlarının öteki ucunda, bir karavanda bizi bekliyor olacaktı.

Yaman ve Devran dışında herkes farklı isimler kullanacaktı. Ben Gurur değildim, sadece Mert'tim. Zafer de Zafer değil, Gökhan'dı. Vural'a da Vatan diye seslenecektik. Diğerleri de her ihtimale karşı kendilerine birer isim vermişti. Adnan Ahmet, Sado Salih. Yener ve Kerim ise kilerde bekleyecekleri için iki isimsizdi.

Arabalar mekânın arka kapısında, koruluğa bakan alanda durdu. Gece, karanlığın içinde hayalet olmaya uygun araçlarımızı içine alarak kamufle etti. Arabadan inip kapıyı yavaşça kapattıktan sonra üzerime takımın ceketini geçirdim. Beyaz gömlek ve siyah, üzerime tam oturan bir takım elbise. Kravat takmadım, ciddiyetsiz görünmek şarttı. Gömleğin birkaç düğmesini açtım ve gözlerim nişan yüzüğüne kaydı. Çıkarmayacaktım. Deri eldivenleri ellerime geçirip boynumu esnettikten sonra mekâna doğru ilerlemeye başladım. Mekânın arka kapısı açıktı, dışarı vuran sarı ışığı görebiliyordum. Kapının hemen arkasında bekleyen adamın Onur'un adamı olduğunu anlamak kolaydı. Adam etrafı kolaçan ettikten sonra Adnan, Sado, Kerim ve Yener'i içeri aldı, bana da bir BMW anahtarı verdi.

"Siyah, 35 plaka," dedi. "Koruluk yolunda. Onunla gelin." Ardından elindeki bir diğer araba anahtarını Yaman'a uzattı. Saç kesimlerinden, tiplerine kadar onları benzetmiş olacak ki Devran'a baktı. "Siz ikinizin arabası da çıkışta. Bu arabayla giriş yapın. Vale bizden biri ama kameralarla kapılar izleniyor. Arabanızın lüks olduğu görünsün," dedi. "Dikkatli olun. Kendi aralarında herhangi bir baskın olabileceği konusunda konuşuyorlar. Bu gece böyle bir şey bekliyorlar diyemem, her gece bekliyorlar diyebilirim. Tetikteler."

Yaman, "Eyvallah," dedi ve Vural ile Zafer'e çenemle işaret yaparak yürümeye başladım.

Siyah BMW söylenen yerde bizi bekliyordu. Önceliği Yaman ve Devran'a bırakarak arabanın içinde beklemeye başladık. Yaklaşık yirmi beş

dakika süren bekleme, Zafer'in, "Sikiş başlasın mı biraderim?" diye sormasıyla tamama erdi.

Arabayı çalıştırdım, direksiyonu çevirdim ve koruluktan hızla çıkarak ana yola bağlandım. Vural, "İçeri silahla girmek kolay olacak mı?" diye sorduğunda Zafer, "Asıl silahı olmayan birinin öyle bir ortama alınacağını mı düşünüyorsun?" diye karşılık verdi. "Kumar ve uyuşturucunun olduğu yerde silah her daim olmak zorundadır. Üzerimizi aramayacaklar bile. Onur'un ayarladığı herif gereken tezgâhı kurmuştur."

"Mekân bu heriflere ait değil, bu herifler burada âlem yapıyor. Sadece tetikteler, hepsi bu," dedim. "Mekâna söz geçirebilecek türden tipler değil bunlar. Böyle paçavralar kendini bir şey sansa da aslında hiçbir şeydir."

Gaza abandım, arabada Zeliha yokken ölüm sürüşü yapmak ne kadar kolaysa, arabada Zeliha varken karınca hızıyla ilerlemek bile ecel gibiydi. Mekânın zikzak çizen yolunda ilerleyip rampayı geçtiğimizde valeyi gördüm. Kapıda dikilmiş, sessizce arabaları izliyordu. BMW'yi gördüğü anda tanıdı ama yüzündeki ifadeyi sabit tutmayı başardı. Zafer boynunu kütlettikten sonra bana doğru döndü. O da benim gibi siyah bir takım giyiyordu, içindeki gömlek griydi ve kumral, yoğun saçları, sakallı yüzüyle bir askere benzemediği için şanslıydı.

"Peki bunları dolandırmamız etik mi?" diye sorunca ona düz düz baktım. "Ne? Ekmeğimizdeyiz."

"Sik götlerini, bana ne amına koyayım?" dediğimde Vural'ın güldüğünü duydum.

Zafer kaşlarını kaldırıp indirerek sırtını koltuğa yasladı ve "Öyle keyiflendim ki şu an," dedi.

Vural, "İçeride çok fazla eşlikçi kadın var," dedi. "Rol icabı da olsa bazılarıyla yakınlık kurmanız gerekebilir. Ben kurmam, şimdiden söyleyeyim."

"Benim yüzüğüm var lan," dediğimde Vural güldü.

"Kanka, eldivenin altındaki nişan yüzüğü geçersiz sayılıyor görünmediği için."

Zafer, "Sana yanlayan olursa ve ilgilenmezsen mekânda adın ılığa çıkmasın," diye cinsiyetçi bir şaka yapınca yan yan ona baktım.

Vural, "Ben Nihan dışında herkese gayim kardeşim," dedi.

"Hâlâ bir şansım mı var yoksa Vural'ım?" diye sordu Zafer pis pis sırıtarak.

"Irz düşmanı ibne, bana mı göz koydun lan sen?"

Vural, Zafer'in ensesine gelişine bir tane oturttu. Zafer tam Vural'a doğru dönüyordu ki onlara zehir gibi bir bakış gönderdim. "Tepişmeyin," diyerek emniyet kemerini çözdüm.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda mekânın etrafındaki uğuldayan rüzgâr, gömleğimin altına sızarak tenime dokundu. Soğuğun beni rahatlattığını hissettim. Muğla'da o kadar çok güneşe maruz kalmıştım ki artık güneşi gördüğümde silah çekmemek için zor duruyordum. Neyse ki geceydi, karanlıktı, soğuktu ve benim tek güneşim Zeliha'ydı, diğer güneşle de birtakım kişisel problemler geliştirmiş durumdaydım. Zeliha beni aydınlatırdı da ısıtırdı da. Diğer güneş de hayatımızdan siktir olup gidebilirdi.

Vural arkamdan yaklaşarak, "Kanka ben sana söyleyeyim," dedi, "eğer olur da takım elbisenin kumaşına başka bir kadının elbisesinin dahi kumaşı değecek olursa, Zeliş'e öterim. Bacımdan saklamam. Ve bir kadın sana dokunacağına, bir erkeğin yüzünü darmaduman etmesi Zeliş için daha kabul edilebilir bir şey gibi geldi bana."

"Siktir lan götveren," diyerek girişe doğru yürümeye başladım. Zafer arkamızdan gülerek geliyor, birbirimize takıldığımız için kameralara oldukça normal bir arkadaş gibi görünüyorduk.

Mermer görünümlü sert duvarların arasından geçerken üstümüzün aranmaması beni şaşırtmadı çünkü buradan bakılınca nüfuzlu heriflere benziyorduk. Kumarbaz, kadına aç, uyuşturucuya muhtaç, eğlenceye düşkün, işsiz güçsüz yavşaklara benziyorduk. Aslında tam girişte bekleyen bodyguard bakışlarını üzerimizde dolaştırırken üzerimizi aramak istediğini hissetmiştim ama Zafer birdenbire Vural ile kumar konusunda ciddi ve epey bilgili bir sohbete tutulduğunda adamın sikinde olmayı bırakmıştık. Yani evet, paralı götlekler olduğumuza inanmıştı.

Burası illegal bir mekândı, bilen kişi sayısı azdı ve neredeyse ormanlık bir alana, Allah'ın bile siktir ettiği bir yere kurulmuş, baskın yeme ihtimalinin en az olduğu lokasyonuyla iyi paralar indirmeye başlamıştı. Burayı bulmak bizim gibi profesyoneller için bile zor olmuştu.

Kulağımın içine asla görünmeyecek şekilde yerleştirilmiş küçük kulaklıktan cızırtılı bir ses yükseldi. Muşta, "İkiz dingiller çoktan kendileri için bir satış temsilcisi buldu," dedi. Sessizce ilerlemeye devam ettim. Büyük bir alana yayılan karanlık, tepede saniyede bir yanıp sönen ışığın tamamının etrafa yayılmasına engel oluyordu.

Geniş, deri koltuklar birbirlerinden uzak platformlara yerleştirilmişti. Fuhuşun döndüğü taraf kendini doğrudan belli ediyordu. Yabancı uyruklu, bu çukura düşmeseydi modellik yapma ihtimali olacak ama benim nezdimde Zeliha'nın tırnağı olamayacak kadınların çoğunluğu o tarafta kemik bir kadro şeklinde toparlanmıştı. Onları pazarlayan yavşağın evladı da yanına aldığı kumral kızı karşısındaki lüks saat takıp lüks ayakkabılar giyen kodamana peşkeş çekmeye uğraşıyordu.

Kısa bir göz taramasından sonra Yaman ile Devran'ın sağ köşede, duvar dibindeki deri koltukta olduklarını gördüm. Satıcıları da hemen yanlarında oturuyor, sonunda onlara güven duymuş gibi sıcak bir gülümsemeyle irtibat kurmaya çalışıyordu.

"Beyler," diyerek Zafer'in gömleğinde kırmızı tırnaklarını dolaştıran platin saçlı kıza dokundurduğum donuk bakışlarım, kızın kontak lens ile rengi değiştirilmiş gözlerine saplandı. Kız bakışlarımdan huzursuz olmuş olacak ki gülümsemesi yüzünde dondu, bakışlarını benden uzaklaştırıp Zafer'e çevirdi. "Burada bir damınız olursa daha farklı kapıların da açıldığını görürsünüz. Eşlik etmemi ister misin?"

Zafer, kızın sorduğu soru karşısında yüzünde sinsi bir gülümsemeyle, "Ya da beni çok beğendin," diyerek karşılık verdi.

Kızın sırtlan gülümsemesi yeniden dudaklarında şekil bulmuştu. "Aksini söylesem bile inanmazsın samrım," dedi cilveli bir edayla.

"O hâlde bu gece benimlesin," dedi Zafer, buranın dili bu olmalıydı ve Zafer bu dili zaten biliyor gibiydi. Irzı kırığa yandan bir bakış yolladım. İzin günlerinde hangi deliklere girip ne naneler yediğini daha net gördüğüm bir an herhâlde olmayacaktı.

Kız, Zafer'e cilveli bir gülümseme eşliğinde, "Seve seve," dedikten sonra bakışlarını Vural'a çevirdi.

"Hanımefendi, ben gayim," dedi Vural doğrudan, hiç kıvırmadan. Yüzüm buz kesti.

Kız kaşlarını kaldırıp önce bana, sonra Vural'a bakınca Vural'dan bir adım uzaklaşıp bakışlarımı farklı yöne çevirdim ve tek seferde, "Ben nişanlıyım," dedim. "Evlenmeme de çeyrek var."

"Nişanlısı da deli," diye ekledi Vural. "Siz Zafer'e eşlik edin lütfen."

"Ne kayıp ama," dedi kız beni süzüp başını Zafer'in omzuna yükleyerek. "Üç filinta geldi, birini sakallılar yiyor, diğeri de boynuna bir tasma taktırmış."

"Diğeri de tam şu an seninle," dedi Zafer, ortamı yumuşatmak ister gibi gevşek ama soğuk bir gülümsemeyle.

"Neyse ki şanslıyım, en yakışıklı olanı kaptım," dedi kız.

Çenem seğirdi ama yorum yapmadım.

"İsmin ne?" diye sordu kız merakla. Anlaşılan, ortama giren yeni rin adını öğrenmek için yollanmış bir maşaydı.

"Gökhan ben," dedi Zafer. "Sana unutulmaz bir gece yaşatacak ol o adamım."

Kız, büyülendiğini gizleyemeden Zafer'in yeşil gözlerine uzun uzu baktıktan sonra sertçe yutkundu. Ardından bakışlarını Vural'a çevird "Senin adın ne?"

"Vatan," dedi Vural başka bir yöne bakarak.

Bakışlarını bana uzattığını hissettiğim an yüzümde donuk bir ifade le, "Gökhan'la ilgilen, prensip olarak nişanlım dışındaki kadınlarla diya log kurmuyorum," dedim ve sırtımı dönüp boş koltuğa doğru yürümey başladım.

Vural arkamdan gelirken, "Keşke nişanlıyım deseydim, kız bana sen sakallılar yiyor dedi resmen," diye fısıldadı. "Ayrıca Gökhan ismi de şe ismi gibi."

"Amcı," diye tamamladım Vural'ı.

"Heh, hay ağzını öpeyim. Öpmeyeyim. Iy."

"Korkma, benim sakalım yok şu an," dediğimde Vural bana dehşetle baktı. Gülmedim ama gülesim gelmedi diyemezdim. Gözlerimi kıstım. "Etrafta çöp görüyor musun?"

"Evet," dedi Vural, birlikte deri koltuğa yerleştik. Garson kıyafetleri içindeki Sado'nun elinde bir tepsiyle alanda ilerlediğini gördüm. "Sağ taraftaki iki masa da onlarla kaynıyor. Tiplere bak, amına koyayım." Sado'yu görünce kaşlarını çattı. "Oy lelem, Sivereklim, inşallah elindek tepsiyi birine sokmaz."

"Kumarhane aşağıda olsa gerek," dedim burnumun altını, sos çizgi mi kaşıyor gibi yaparak.

"Masayı donatıp yüksek hesapla kalkmazsak bizi o alana almaz lar," dedi Vural boynunu esnetiyor gibi yaparak. "Önce boş kese olmadığımızı göstermediyiz. Raconu bozdur bunun."

"Öyle mi şekerim?" diye takıldım.

"Sus, amına koyayım, beni sakallı birinin yemesi bile Nihan'ın yemesinden daha az korkutuyor şu an."

Parmağımı kaldırıp Siverekliye işaret çaktığımda mekânın karanlığına geçmiş adamların bize baktığını hissettim. Ne kadar çok para harcarsak o kadar dikkatlerini çekip bizi alana almalarını sağlayacağımızı bildiğimden bu gece kesenin ağzını açmam gerekiyordu.

Sado sanki bizi tanımıyor gibi yaklaştı, gözlerimize bile bakmadan, "Amına goduklarım," dedi. "Söyleyin ne zıkkım getireyim size?" Karşıdan ona bakan biri saygıyla konuştuğunu düşünebilirdi ama o bize bakmadan, saygıyla karşımızda duruyorken bizi kalaylıyordu.

"En pahalı şişelerden oluşan bir buz kovası getir, hesabın diğerlerinkinden daha yüklü gelmesini sağlayacak ne varsa hepsinden işte," dedim. "Garsonlar arasında da kumar oynamaya geldiğimizi konuş. Kulaklarına gitsin ne için burada olduğumuz."

Siverekli saygıyla başını salladı, bunu yaparken bize gıcık olduğunu biliyordum. Ortadan hızla kayboldu. Gözlerim Yaman ve Devran'ın olduğu masaya yavaşça kaydı. Satıcı çöpün yanında turuncu saçları beline kadar inen, üzerinde yok denecek kadar az kumaş parçası olan bir kadın oturuyordu. Buna oturmak da denemezdi, koltuğun kolçağına kalçasını yaslamış, elini adamın omzuna koymuş, Yaman'a yiyecek gibi bakıyordu ama Yaman kafasını kaldırıp kadına bakmıyordu bile. Kız onun gay olup olmadığını düşünüyor olmalıydı. Hayır, o sadece bakirdi. Münzevi bir bakir. Kız, Yaman'dan biraz bile insani tepki alamayacağından habersizdi. Bu herif porno bile izlemezdi. Muhtemelen kadının ilgisinin farkında değildi ya da bu ilgi sikinde bile değildi.

"Yaman ve Devran buradakileri paket edecek, biz de diğer alandakileri," dedi Vural ensesini kaşıyor gibi yaparken. Bunu bana değil, kulaklıkların ardında bizi dinleyen Muşta'ya söylüyordu.

Masaya gelen gösterişli siparişle birlikte, yine masaya burada çalışan kızlardan birini koluna takarak gelen Zafer, mekânın kodamanlarının anında dikkatini çekmişti. Zafer'in oldukça geveze kızla kurduğu içli dışlı diyaloğu izlemek midemi bulandırdığından önümdeki bardağa doldurduğum içkiyi fondipledim.

Çok geçmeden iki iri herif önümüzde bittiler. Zafer kızın ağzına kiraz uzatırken kafasını kaldırıp önümüzde beliren heriflere baktı. Yanımızdaki kazanovadan utansam da aslında bunu görev olarak gördüğünü, kıza biraz bile ilgi duymadığını biliyordum.

"Beyler," dedi biraz daha kısa olan, saçları usturayla kazınmış adam. "Bu gece şeytanınızın bol olacağı bir oyun oynamak isterseniz, sizi VIP alanımızda ağırlamaktan şeref duyarız."

"İşte bana bunlarla gelmelisin," dedi Zafer, aramızdaki en yavşak oymuş gibi davranmasının sebebinin bir role bürünmesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. "Kadınlarınız güzel, içkiniz güzel ve eminim oyun masanızda da onun üzerine çöküp terleteceğim şeytanınız vardır." Eğilip fısıldadı. "Çünkü şeytanın bacağını kırmaktan öte, şeytanı felç bırakmak gibi huylarım vardır." Gözlerini bana çevirdi. "Sana buranın bir öncekinden çok daha keyifli olacağını söylemiştim."

"Henüz bir atraksiyon almadım," dedim donuk bir sesle. Adam memnuniyetsizliğimden rahatsızlık duymuş gibi bana baktı ama bunu beni daha çok memnun etmesi için yaptığımı bilmiyordu. Ki istediğim oldu. Düşündüğüm gibi beni memnun etmek için her yolu denemeye başladı.

Bizi güverte adını verdikleri özel bir koridordan geçirdiler. Çift kanatlı bir kapıyı iterek önümüzden ilerlediler ve karanlık bir alanın hemen arkasından sigara dumanının havada bulut gibi asılı durduğu kumarhaneye giriş yaptık.

Kumarhane olarak adlandırdıkları alanın üzerini kaplayan dumana baktım. Sigara ve yasaklı maddenin ağır, keskin kokusuyla birleşen viski ve ter kokusu mide ekşitiyordu. Masanın bir ucunda Numan'ın oturduğunu gördüğümde yüzümdeki ifadeyi sabit tuttum. Numan, uzun yılların verdiği deneyimden olsa gerek becerikli olduğunu bakışlarından da okuyabildiğim bir kumarbazdı. Aynı zamanda bu masaya para değil, uyuşturucu yatırdığını, kaybettiği takdirde ödemeyi uyuşturucu ile yaptığını biliyordum. Bizi fark etmemişti bile çünkü henüz sona ermemiş olan eli dikkatli gözlerle takip ediyordu.

Bu gece onu bu masada zorlayacak bir kumarbaz daha olacaktı. Zafer. Buradaki lüks kumaşların içinde oturan tüm adamların cebinden her şeyi alabilecek kadar iyiydi bu işte. Zaferi tıpkı ismi gibi cebinde bu masaya getirmişti. Oyun yeniden başladığında artık masada üç yabancı daha vardı. Tanışma faslı kısa sürmüştü. İsimlerimizi söylemiş, hiç ilgilenmediğim birkaç konuda kısa sohbetin ardından oyunu odağımız hâline getirmiştik. Tam karşımda kalın sakallarıyla dikkat çeken bir adam daha oturuyordu, onun da aradıklarımızdan biri olduğunu elinin üst kısmındaki kuş dövmesinden anladım.

Zafer onlar için dişli bir rakipti. Her elde, onlara soğuk terler döktürüyordu. Çoktan onları elemeye başlamıştı bile. Yeni oyuncular dahil olmaya korkar hâle gelmişti çünkü karşılarında stratejik olarak da psikolojik olarak da üstünlük kuran biri vardı.

Bilmem kaçıncı elde, Zafer elindeki kartları gözden geçirdi, muhtemelen şu an diğer oyuncuların her hamlesini analiz ediyordu. Bakışları kısaca bana dokunduğunda dudaklarında alışkın olduğum o sinsi gülümsemenin büyüdüğünü gördüm.

"İyi oynuyorsunuz," dedi kalın sakallı, dövmeli adam. Gözleri Zafer'e çevrildi, karşılık alamayınca bana baktı. Cevap vermedim ve oyuna devam ettik. Masada bahisler yavaşça artmaya başladı, oyunun gerilimi birkaç dakika içinde ikiye katlanmış, her saniye biraz daha artarak tavana tırmanmaya başlamıştı.

"Mert," dedi kalın sakallı adam gözlerini bana çevirerek. Sesindeki alay kaşımın seğirmesine neden oldu. Ona donuk gözlerle baktım. "Bu el senin için zor olacak gibi görünüyor." Sesindeki alayın dozu artınca Zafer tek kaşını kaldırıp adama baktı.

Zafer, yani Gökhan, ilk elde vurgunu vurmuştu ama bir sonraki el, sinirler iyice gerilmeye başladığı için herifler bana ve Vural'a sataşmaya başlamıştı.

"Ben kazanırsam o da kazanmış sayılır, sen kendi derdine yan. Bu el çok fazla şeyi gözden çıkardın. Ne yapacaksın?" diye sordu Zafer, herif böyle bir soru beklemediği için öksürüp gözlerini elindeki kartlara indirdi. Bir süre durduktan sonra tekrar bana baktı.

"Elini görmek isterim, delikanlı," dediğinde gözlerimde saklayamadığım yırtıcı bir bakışla doğrudan adama baktım. Kaşlarım yavaşça çatıldı, sigaramı dudaklarıma götürdüm ve ardından dumanı ağır ağır dışarı üfledim.

"Biraz sabırlı olman gerek, annene dokuz ay boyunca çile çektirmiş olmalısın." Bu cümlem, adamın yüzündeki rengin griye dönmesine neden oldu. Numan bıyık altından güldü, masada tanımadığım beş adam daha vardı, ikisinin onlarla bağlantısı olduğunu biliyordum.

Viskiden bir yudum aldıktan sonra masada hızla değişen jetonlara baktı. Her elde bahisler biraz daha artıyordu. Elimdeki kartları sırasıyla gözden geçirirken bizi rakip olarak gören heriflerin gözlerindeki tedirginliği görebiliyordum. Herkes, özellikle de ağzını sikmek istediğim

eleman, kendince bana blöf yapıp kozunu koruma konusunda dikkatlice düşünüyordu.

"Şansın arkadaşınınki kadar yaver gitmiyor anlaşılan," diyerek tekrar konuştuğunda biraz daha gülümsedim ve kartlarımı gözlerimi herife dikerek masaya yerleştirdim.

"Şansın elbette bir noktada önemlidir ama bazen yetenek çok daha önemlidir, yarrağım," dedim kendimi tutamadan ve jetonlarımla oynamaya başladım.

"Durman gerektiği yeri bilmiyorsun."

"Öğretecek misin? Yerinde olsam çenemi kapatır, oyuna devam ederdim," dedim gözlerimde alaycı bir ifadeyle.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bu gece altındaki donu alacak adamım. Motosikletini Gökhan zaten aldı, sıra donunda, değil mi?"

Adam bir an masadan kalkacak gibi olunca Numan elini göğsüne yaslayarak, "İbo, dur," dedi. "Oyun oynuyoruz şurada. Bozma keyfimizi. İki saattir herifle uğraşıyorsun, karşılık verince mi suç oldu?"

"Ağır konuşuyor," diye tıksırdı yavşak.

"Gururunu mu incittim?" diye sordum alayla dudaklarımı öne doğru uzatarak.

Başını iki yana sallayarak kül tablasına bıraktığı otu aldı, içine çekti ve cigaranın kokusu tütünden daha ağır bir şekilde masaya yayıldı. Oyun ilerledikçe masadaki her oyuncu bir sonraki hamleyi düşünmeye başladı. Ben her elde bahisleri artırmak ve bu yavşağın evlatlarını zorlamak için her fırsatı değerlendiriyordum.

Zafer arka arkaya beş eli de alıp sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve "Gerisi Mert ve Vatan'a kalmış, bu gece beni sağlam doyurdunuz beyler," diyerek geriye doğru yaslandı.

İşte şimdi, bahisleri daha da artırıp karşımda bu gece oldukça fazla yenilgiye uğramış o herifin şah damarını koparma zamanı gelmişti. Zafer varken şansımın olmadığını biliyordum, Zafer varken hiçbirinin şansı olmazdı ama masadan Zafer kalktığı vakit, geriye tek bir şeytan kalıyordu. Zafer şeytanı felç bırakabilecek adam ise eğer, onun felç bıraktığı şeytanı asıp derisini yüzmek de benim işimdi.

İbo, sonunda hamlesini yaptı ve masanın ortasına bir yığın jeton attı. Benim sıram geldiğinde kartlarımı yavaşça açtım, iki kupa gösterdim. Masadaki birçok oyuncu, tüm oyun boyunca sessiz bir şekilde iler-

leyen bu çakalın blöf yeteneğini ilk kez o an görmüş oldu. Zafer'in keyif dolu kıkırtısını işittim.

Saniyeler içinde masadaki hâkimiyetimi ilan etmemi beklemeyen İbo'nun çenesinin kaskatı kesildiğini, kahverengi gözlerini gözlerime mıhlayarak bana düşmanına bakıyormuş gibi baktığını gördüm.

"Onun kalkmasını bekliyordun," dedi bana.

"Yenilmeye doymuyorsun anlaşılan."

"Bitmedi."

"Bu gece vereceğin başka neyin kaldı? Canın mı?"

İbo dişlerini gıcırdatarak, "Melina'yı getirin," dedi ve bir an yüzüm buz kesti. "Altımdaki kadını alabilecek kadar taşaklı mısın görmek istiyorum. Sadece sen ve ben. Bir el daha."

Oyunun devam edeceğini anlamıştım ama masaya bir kadının bedeninin sunulacağını hiç hesaba katmamıştım. Damarlarımın üst üste bindiğini hissettim, öfke bir anda geldi; tüm bedenimi kapladı ve deri eldivenin altındaki ellerimin bile damar dolu tepeciklerle şiştiğini hissettim. Zafer ve Vural birbirlerine temkinli birer bakış gönderdi. Bakışlarını hissettim ama gözlerimi doğrudan İbo denen yaratığa dikmiştim, tüm dikkatim ona saplı bir bıçak gibiydi ve bıçak ucundan kan aksın istiyordu.

Sigaramı parmaklarımın arasına aldığım sırada kapı açıldı ve üzerinde siyah takım elbise olan, gecenin bu saatinde bile güneş gözlüğü takan kel bir adam, bir kızı dirseğinin altından kavrayıp sürükleyerek içeri soktu. Kız, hoşnutsuz bir şekilde adamın elini itip dirseğini ovuştururken çatık kaşlarla bahislerin yükseldiği, jetonların bir yığına dönüştüğü masaya baktı.

"Melina, bebeğim," dedi İbo tükürüklerini saçarak. "Gel bana." Melina, bir kuklaymış da ipleri İbo'nun parmaklarından aşağı sarkıyormuş gibi bu komuta uydu, yüzüne sahte bir gülümseme ekleyerek adama yaklaşıp elini adamın omzuna koydu. "Bana uğur getirmelisin uğur böceğim, aksi hâlde bu geceyi benim sıcak kollarımdan ayrı geçireceksin. Bunu istemezsin, değil mi?"

Kadını istemediğimi, bunu kabul etmeyeceğimi söylemek istedim ama Muşta, "Oyunbozanlık yapma," dedi, sesi pürüzlü geliyordu. Dişlerimi sıkarak, "Kadınını masaya yatırdığına göre elinden geleni ardına koymamalısın, birader," dedim, ona birader demek beni tiksindirdi. Melina, bunu duyduğu anda beti benzi atmış hâlde önce omzuna do-

kunduğu İbo'ya, ardından da masanın ortasına yem olarak bırakıldığını bizzat seslendiren adama, yani bana baktı. Gözlerimi kızın gözlerine değdirmedim bile ama bana çatık kaşlarla baktığını hissedebiliyordum.

"Senin masaya koyabileceğin neyin var?"

"Arabam," dediğimde İbo güldü.

"BMW ile gelmişlerdi, değil mi?" diye sordu ayakta dikilen adamlardan birine.

"Evet, reis."

"Güzel. Bu elde BMW'ni alacağım."

"Al alabiliyorsan," dedikten sonra elenen diğer oyunculara baktım. Her biri çatık kaşlarla içkilerini yudumluyor, sessizce ikimizi izliyordu. Bazıları oyundan çekilmiş, bazıları da Zafer tarafından yenilerek elenmişti ve her biri artan gerilimin farkındaydı.

Melina, "Umarım kazanırsın, yoksa diğer tüm geceler yalnız uyumak zorunda kalacaksın," diye fısıldadı ve bu, diğer oyuncuların kendi aralarında bıyık altından gülmelerine neden oldu. İşte bu noktada İbo denen yavşak, öfkeyle kaşlarını çatmış, Melina'ya uyarıcı bir bakış göndermişti.

Gözlerimiz her elde dikkatlice kartları inceliyor, İbo potu büyütmeye devam ediyordu. Bu işten oldukça zararlı çıkacağını kendisi de biliyordu ama canını da alsam vazgeçmeyecek gibi bir hâli vardı. Masanın ortasında biriken jetonlar, artık büyük bir miktara ulaştığında ve her elde daha büyük riskler alınmaya başladığında Numan sessizce eğilip, "Emin misin?" diye sordu. İbo buna cevap vermedi. Kartlarımı sakince masaya yerleştirdim ve potu büyütmeye devam ettim. İbo sessizliğini korumaya devam ediyor, sadece kartlarını incelemekle yetiniyordu.

Vakit daralıyordu.

Muşta, "Az kaldı," dedi, bunu sadece Vural, ben ve Zafer duyduk.

Masadaki herkes İbo'nun kumar konusunda büyük bir tehdit olduğunu düşünüyor olmalıydı ama bu tehdit, iki herif tarafından paramparça edilmeye başlamıştı. İbo'nun öfkelenmesine neden olan belki de buydu. Çizdiği imajı bir gecede yerle bir etmemiz kanına dokunmuştu. Masaya kadın koyan birinin kanına dokunacak şeylerin olması oldukça gülünçtü.

İbo'nun bakışları soğuk ve tedirgindi ama ben kararlı ve dikkatlice devam ediyordum. Kartlarımı inceledim ve son hamlemi yapmaya ha-

zırlandım. Sessizliği bozan, bahsi yükseltme girişiminde bulunan İbo, bununla birlikte masaya bir anahtar bıraktı.

Gülümsedim, cebimdeki gümüş detaylı silahı masaya bıraktığımda nefesler tutuldu. "Bu silah, arabanla aynı fiyattadır," dedim keyifli bir sesle. Ardından jetonlarımı pota ittim. Kartlarımı gösterdiğim sırada İbo da kartlarını alnında beliren ter damlalarına rağmen soğukkanlı görünmeye çalışarak yavaşça açtı.

Masadaki sessizliğin ardından sonuçlar ortaya çıktı. Zafer'in genizden gelen kahkahasını duydum, Vural omzuma sağlam bir tane geçirdi ve İbo donmuş bir hâlde bana baktı.

"Bu son eldi," dedim gülümseyerek.

Melina, "Ve beni kaybettiğin eldi," diye fısıldadı dehşet içinde İbo'ya bakarak.

"Bir el daha," dedi İbo. "Son bir el. Melina senin olsun, arabam, yatırdığım tüm para, tüm mallar senin olsun ama senden son bir el istiyorum."

"Karşılığı ne olacak?"

"Masaya tek bir şey koyacaksın." Gözlerime öfkeyle baktı. "Altına aldığın karıyı. Kazanırsam her şeyimi alacaksın ama o karıyı altıma vereceksin."

Zafer birdenbire dikleşerek, "Merdo," dedi yaklaşan uğultuyu duymuş gibi.

Tek bir hareket. Elim masanın altına gitti. Yukarı doğru hızla kalktı ve masa yana doğru devrildiğinde jetonlar etrafa saçıldı, kâğıtlar havada uçuştu. İbo, oturduğu yerden kalkmadan bana bakarken Melina denen kadın sıçrayarak kenara kaçıp bir çığlık kopardı. Bir adım sonra ben bir rüzgârdım, esip tüm kartların havada kalarak girdaba kapılmış gibi dönmesine neden olan o adamdım. Kartlar henüz yere süzülmeye başlamamış, havada döner durumdayken İbo'yu götünü koyduğu sandalyeyle birlikte yere devirdim; artık onun üzerindeydim.

Zafer panikle, "Yener, Kerim!" dedi kulağındaki kulaklığa bastırarak. "Tüm girişleri kapattırın! Hemen!"

Deri eldivenler o boğazı sardı, parmaklarımı öyle bir bastırdım ki pezevengin dili dışarı uzandı. Gözlerimin önünde çakan şimşeklere rağmen yüzüme çizilmiş ölümcül gülümsemeyle, her gece oturup izlediğim o duvarda kurduğum tüm cinayet senaryolarının dışarı taşmasına izin

verdim. Çığlıklar koparken kumarhanenin çift kanatlı kapısının açıldığını duydum.

Boğazına biraz daha bastırdığımı, Numan'm beni omzumdan tutup yukarı asılmaya çalıştığını, Zafer'in Numan'ı ensesinden kavrayarak duvara yasladığını hatırlıyorum. "Senin o babanı götünden doğurturum, senin o babanı götünden diri diri doğurturum." Boğazını sıkıca kavrayıp kafasını hafifçe kaldırdım, sertçe betona çarptım, gözleri geriye kaydı. Bir kez daha. Bir kez daha. Bir kez daha. Başının arkasında birikmeye başlayan sülük gibi akışkan kanını izlerken gözlerim daha da kararda. Dişlerimi göstererek sırıtırken gözlerimin yuvalarından çıkacağını hissettim, iri iri açtığım gözlerimdeki deliliği muhakkak gördü; beyninde bir kan deryası baş göstermiş, zihni alabora olmuş durumdayken bana dehşete düşmüş hâlde baktı. Ölmesine izin vermedim ama yaşaması artık yasaktı. Boğazını kavrayıp kafasını bir daha kendi kanıyla kaplanmış betona vurdum. "Ölünü sikeceğim senin, ölünü diri diri sikeceğim, cesedini sikeceğim senin," diye tıslադığımı hatırlıyorum. Sandalyelerin kafamın üzerinde az önce uçuşan kart destesi gibi uçuştuğunu hatırlıyorum. Sikimde bile olmadı. "Senin sülalendeki her canlının kafasını böyle patlatacağım bak, böyle." Sırıttım, gözlerim daha da irileşti, kafasını kan dolu zemine bir daha vurduğumda ağzından dışarı fışkıran kan beyaz gömleğime sıçradı. "Ölme orospu evladı, ölme, bitmedi, ölme." Yanağını kanına bastırıp genzine kendi kanının dolmasını sağlarken, "Açsana ağzını lan," diye tıslադım. "Açsana ağzını, konuşsana yine."

"Yard-"

"Seni elimden Azrail gelse alamaz, bu gece seni almaya gelen tek Azrail benim," diyerek yüzünü tamamen kendi kanıyla dolmuş betona bastırıp boğulmaya başladığı ânı izledim.

"Merdo, dur," dediğini duydum Devran'ın. Ne zaman içeri girdiğini bilmiyordum ama sikimde değildi. Hadi durdur, diye kükreyerek gözlerimi yüzüne dikmemek için kendimi sıkıp herifi biraz daha kendi kanına batırdım.

"Konuşsana, amını yurdunu siktiğim," diyerek sırıtıp üzerine biraz daha çöktüm. Deri eldivenlerim kana battı.

"Merdo, herif bize lazım, dur!" diye bağırdı Devran ama durmadım, onu biraz daha kendi kanma bastırdım. Çırpınmaya, titremeye başladı; epilepsi nöbeti geçiriyor gibi titremesi başımı sola doğru yatırıp yüzümü yüzüne yaklaştırırken, "Seni karım yapacağım," diye fısıldadım.

"Sakin durun!" diye kükrediğini duydum Zafer'im. Ve muhakkak bildiğim şey, şu an aradığımız tüm isimlerin bir bir paketlendiğiydi.

Sırıtarak açtığım ağzımı yavaşça kulağına yaklaştırıp, "Yüzbaşı," diye fısıldadım. "Gurur Mert Çalıklı." Adam altımda çırpınmayı bıraktı, sadece bedeni ölümle yüzleşiyor gibi titriyordu.

"Merdo! Dur!" Öfkem içimde fişek gibi patladı. "Merdo!"

"Sikerim lan senin de Merdo'nu!" diye kükreyerek başımı kaldırdığım vakit, Devran'ın dehşet dolu gözlerle bana bakan yüzüne rastladım.

"Dirisiyle daha çok eğlenirsin aslanım, ölüsü sana anlık zevk," dedi Devran gözlerini gözlerime dikerek. "Kalk."

"Bırak gebertsin," dedi Yaman buz gibi bir sesle. "Buradakiler yeter de artar bize."

Tam şeref yoksununun üzerine ecel gibi çöküyordum ki Numan'ın, "Dur!" diye bağırdığını duydum az ileriden. "Kim için geldiğinizi biliyorum! Dur!" Yumruğumu kan nehrine dönüşmüş betona indirmeden önce gözlerimi sıkıca yumup çenemi kasabildiğim kadar kastım. "Sen Gurur Mert Çalıklı mısın?" diye sordu Numan yeniden, ben ise gözlerimi altımdaki paçavraya bakmak için yavaşça aralamış, hareketsiz duruyordum. "Canımızı bağışlarsan sana bildiğim her şeyi anlatacağım!"

"Sarı torbaya paramparça değil, tek parça girmek istiyorsan," diyerek yavaşça omzumun üzerinden adama doğru baktım. "Konuş."

Devran birdenbire omzumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve ellerimi arkada birleştirip kelepçeyi bileklerime taktı. Eğer buna izin vermeseydim yapamazdı ama direnmedim. Ellerim arkada bağlı hâlde gözlerimi heriften çekmeden, yüzümde biraz bile ifade barındırmayarak, "Seni iki kolum olmadan da altımdaki itten beter hâle getiririm. Oyalanma, anlat."

Numan sertçe yutkunup yerde kendi kanı içinde uzanan herife baktı.

"Bildiğim ne varsa anlatacağım."

ZELİHA ÖZDAĞ

Şafak, gökyüzündeki karanlığı narin parmaklarıyla sökmeye başladı ama Gurur gelmedi.

Sehpanın üzerindeki üçüncü kahve bardağına baktım, dibinde buz tutmuş kahveden sadece bir yudum kalmıştı. Evin içi karanlıktı, Leon ve

Pars'ın bir köşede uyuduklarını biliyordum ama onları göremiyordum. İçeri sızan tek ışık, gökyüzünde ağarmaya başlayan günün içeri düşürdüğü gri mavi yansımalardan oluşuyordu. Şakaklarımdaki ağrıyı geçirmesi adına parmaklarımı ağrıyan noktalara bastırıp dizlerimi karnıma çekerek çenemi dizime yasladım. Şafağın hüküm sürdüğü gökyüzüne toplanan bulutlar, bugünün kapalı geçeceğini kanıtlıyordu.

Kapının deliğine giren anahtarın sesini duymamla kalbimin boğazıma yükselmesi bir oldu ama bir sebepten hareket dahi edemedim. Anahtar döndü, kapı yavaşça açıldı. Aralan kapıdan içeri önce gölgesi devrildi. Ardından içeri girdi, kapıyı yavaşça kapattı ama hâlâ kaybolmayan karanlık yüzünden görebildiğim yalnızca büyük, cüsseli silüeti oldu.

Bir sebepten tutulup kalmış gibiydim, ağzımı açıp tek kelime edemeden, başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirmiş sadece silüetine bakıyordum. Sessizlik içinde merdivenlere yöneldiğini gördüğümde bir an donup kaldım. Dilimdeki sessizlik büyüdü, yüreğimdeki tedirginlik de sessizliği takip ederek yükseldi.

Ağır adımlarla üst kata tırmanmaya başladı. Ardından banyonun kapısının açılıp kapanırken çıkardığı sesi duyup oturduğum yerden kalkarak basamaklara yöneldim. Yorgun muydu? Bu sessizliğin özünde yorgunluk mu vardı? Nasıl bir gece geçirmişti? Bir şey olmuş muydu? Herkes iyi miydi? Benim için en önemli olan, bencilce bir şekilde kalbimi vurduran şeydi biliyordum ama asıl o iyi miydi?

Basamakları hızla tırmanıp banyonun önüne geldim. Kapalı kapıya uzunca bir süre baktıktan sonra yavaşça kapıyı tıklattım. Suyun açıldığını duyduğumda ise ondan bir komut beklemeden kapıyı açıp karanlık banyoya girdim. Duş kabininin cam kapısını kapatmıştı. Yerdeki kanlı gömleği gördüm, karanlığa rağmen gömleğin üzerine sinen lekeden bunun kan olduğunu anlamak gayet mümkündü.

Yaralı olup olmadığını merak ederek, "Gurur," diye fısıldadım ama suyun şiddetli sesinden olsa gerek beni duymadı. Titremeye başlayan ellerime lanet ederek yavaşça eğildim, yerdeki gömleği elime alıp üzerine boca edilmiş kan lekesine kanım çekilmiş hâlde baktım.

"Yaralı mısın?" Korkuyla cam kapıya doğru ilerledim. "Gurur."

Tedirgin bir şekilde cam kapıyı açtığımda onun çıplak bedenine çarpan su benim üzerime sıçrayıp tişörtümü ve şortumu saniyeler içinde sırılsıklam etti. Bileğini kavrayıp onu kendime doğru çevirdiğimde kapalı gözlerini açıp su hâlâ sırtına ve saçlarına vuruyorken ıslak yüzüyle bana

baktı. Karanlığa rağmen belirgin bir şekilde gördüğüm ela gözlerde bir duygu kırıntısı aradım.

"Yaralı mısın?"

"Hayır," dedi sakin bir sesle, konuşurken dudaklarından başından aşağı akan su damlıyor, çenesinin keskin yüzeyinden göğsüne dek uzanıyordu.

"O kan..."

"Benim kanım değil," dedi, sesindeki durgunluğun özüne inemedim. Hiç beklemediğim bir anda bir adım öne geldi ve büyük bedenine çarpan su tamamen beni ıslatmaya başladı. Eğildi, çenesini omzuma bastırdı.

Ellerim ıslak saçlarına gitti, saçlarına dokunurken, "Her şey yolunda mı Dağ Domuzu?" diye sordum sessizce. İçimde büyüyen merak duygusu, tedirginliğin besleyerek büyüttüğü kanlı dişlere sahip bir canavara dönüşmüştü. "Herkes iyi, değil mi?"

"Evet."

"Sen de iyisin?"

"Tam şu an evet."

Saçlarına dokunmaya devam ederek, "Çok yorulmuş olmalısın ve burada durmuş aptal aptal sorular soruyorum, üzgünüm," diye fısıldadım.

Islak elini bel boşluğuma yerleştirip çenesini omzuma bastırdı. Arkamızda açık duran kapıdan sızan ışığa baktığını hissedebiliyordum ama nasıl bir ifade takındığıyla alakalı en küçük bir fikrim dahi yoktu.

"Görev başarılı mıydı?"

"Daima," dedi aynı sessizlikle.

"Sanırım iyi bir uykuyu hak ettin."

"Kollarında, evet," dedi, daha sonra burnunu çekti ve çenesinin sertleştiğini hissettim. Dişlerini mi sıkıyordu? Neden? Söylemediği bir şey mi vardı? Canını sıkan bir durum mu gelişmişti? Yaralanan biri mi vardı yoksa istediği şekilde bir sonuç alamamış mıydı? Merak kafamın içinde okyanus derinliğine ulaşsa da üstüne gitmek istemedim. Yorulmuştu, gece boyu neler yaşanmış, takımının gömleği nasıl kana bulanmıştı bilmiyordum ama yorgunluğunu yüreğimde hissedebiliyordum. Tüm yorgunluğunu çekmek, ruhuma yük edinmek, ondan koparıp almak istedim ama biliyordum ki o asla böyle bir şeye izin vermezdi.

"Ama gitmem gerek."

Söylediği şey birdenbire içimde koca bir yarık oluşturdu; derinlerimde bir obruk gibi büyüdü. Korkuyla sarsıldığımı hissettim ama bu

korkunun nedenini çözemedim. Gitmekten bahsetmesi neden beni böyle ürküttü, bunu anlayamadım.

Su hâlâ çıplak sırtına vuruyorken, "Nereye?" diye sordum çatık kaşlarla. "Henüz yeni döndün."

"Sorgulanacaklar."

"Adamlar mı?" Sorduğum soru çok aptalca geldiği için cevap vermesine izin vermeden, "Onları siz değil, o herif sorgulamayacak mıydı?" diye sordum. Onur'un ismini zikretmedim çünkü bundan hoşlanmadığını biliyordum. Onun hoşlanmadığı her şeyden benim de onun kadar hoşlanmadığımı ise henüz yeni keşfediyordum.

"Birlikte sorgulayacağız. Öğrenmemiz gerekenler var. Şimdilik sepetledik," dedi kısaca. Her bir kelimenin arkası, kısa bir dinlenişin ardından bir yenisiyle dolduruluyordu.

"Dinlenmeyeceksin yani, anladım," diyebildim, oysa onu kollarımın arasında uyutmak, dinlendirmek, iyi hissettirmek istiyordum.

"Sen de benimle gel," demesini beklemiyordum. Böyle bir şeyi teklif edecek Allah'ın kulu değildi. Genelde yatıp uyumamı, dinlenmemi, onu beklememi söylerdi ama şimdi onunla gelmemi istiyordu.

"Tesise mi?" diye sordum sessizce.

"Evet," dedi. "Hangi cehenneme gidersem gideyim, yanımda seni de götürmeye karar verdim. Her yere birlikte gitsek olmaz mı?"

Yorgun olmasına rağmen arka arkaya konuşmasına şaşırarak, "Olur tabii," dedim. "Canıma minnet benim, deli."

Çenesini yavaşça omzumdan çekip gözlerimin içine baktı. Parmaklarımı ıslak, kemiklerin belirginleştirerek bir tablodan güzel hâle getirdiği yüzünde dolaştırdım. "Sen duşunu al o hâlde, ben de hazırlanayım," dedim sessizce. "Olur mu?"

Gözlerime uzun uzun baktıktan ve neredeyse hiç konuşmayacağına, bu bakışmanın sonsuza dek süreceğine beni inandırdıktan hemen sonra, "Olur," dedi.

Elim ayağım çekilmiş hâlde banyodan çıkıp yatak odasına girdim. Elbise dolabımn kapağını açarken sertçe yutkundum. İçimde birkaç gündür süregelen o huzursuzluk hissi tüm gece daha da ağır bir şekilde göğsümü yoklayıp durmuştu. Gurur nihayet buradaydı burada olmasına ama sanki bir o kadar da burada değildi. Yorgunluğuna bağlamam gereken bu durgunluğun içimdeki huzursuzlukla bir araya gelmesi içimde kırk kat düğüm oluşturmuştu.

Henüz yeni söken şafağın da getirisi olan soğuğu hesaba kattım, üstelik emin olduğum bir şey varsa, bugün havanın kapalı olacağıydı. O yüzden boğazlı, yün bir elbise çıkardım. Bu siyah elbise tüm bedenimi kavrıyor, bedenimi ikinci bir deri gibi sarıyordu ve uzundu. Her iki tarafında da dizimin biraz altına dek uzanan yırtmaçlar bulunuyordu. Yeni bir iç çamaşırı takımı giydikten sonra elbiseyi üzerime geçirdim, dağ havasını hesaba katarak ince, siyah külotlu çorabı bacaklarımdan geçirdim ve kulağından etiketi sarkan yeni postallarımı kutusundan çıkardım. Etiketini kestikten sonra kulakları aşağı doğru sarkan siyah postallarımı giyip dolaptan deri ceketimi çıkardım. Saçlarımı atkuyruğu yaptım, atkuyruğumun üst kısmından yukarı doğru kalkan birkaç saç telini umursamadım. Boynuma bir iki fıs parfüm sıktıktan sonra omzuma alacağım çantama telefonumu, cüzdanımı ve vakit bulursam ders çalışmaya devam edebilmem için tabletimi yerleştirdim.

Gurur belinde küçük bir havluyla içeri girdiğinde çantamı omzuma atmış, sessizce yatak odasımn ortasında dikiliyordum. Gökyüzü bulutlarla kaplı olduğu için hâlâ gecenin içindeydik sanki ve içeri sızan ışık pıhtılaşmış bir kan gibiydi. Gurur doğrudan elbise dolabına yöneldi. Kamuflaj takımını çıkardıktan sonra temiz bir baksır aldı ve altındaki havlu bacaklarından kayarak ayaklarının üzerine düştü. O giyinirken sesimi çıkarmadan bir köşede dikilip onu izledim.

Üzerine kamuflajın bir parçası olan yeşil tişörtünü giydi, bedeni hâlâ nemli olduğu için zaten sıkı olan tişört onun vücuduna ikinci bir deri gibi oturdu. Kemerini taktıktan sonra bana doğru dönüp, "Gidelim, yavrum," dedi, sesi hâlâ durgundu ama hiç değilse artık daha yakın hissettiriyordu.

Arabaya inene kadar hiç konuşmadık, emniyet kemerimi bağladığım sırada arabayı geri geri sürerek park alanından çıkarıyordu. Radyoyu açıp çalan müziğin sesini kıstıktan sonra, "Hiç uyumadın, değil mi?" diye sordu.

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun, yüzbaşım," dedim ortamı yumuşatmak ister gibi. Esasında gece neler olduğunu bilmek istiyordum ama şu an benimle ayrıntıları paylaşacak bir ruh hâlinde olmadığını görebiliyordum. O yüzden onu neşelendirmeye çalışmak dışında yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Ders çalışabildin mi?"

"Aklım sendeyken pek mümkün olmadı ama tesiste uygun bir alan bulursam çalışacağım. Tabletimi yanıma aldım."

"Aferin kızıma."

"Ödül olarak öpücüğe hayır demezdim, yüzbaşım."

Göz ucuyla bana baktı, direksiyonu yavaşça çevirip ara yola girdikten sonra yolun henüz boş olmasını fırsat bilerek yavaşça eğilip yanağıma sert bir öpücük kondurdu. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyi durduramadım. Beni mutlu etmesi işte bu kadar kolaydı.

"Uykun varsa gözünü yum biraz," dedi. "Tesise gidene kadar uyu."

"Yok, seni görünce cin gibi oldum."

"Ben de neden çarpıldım diyordum," diye mırıldandı, gülümsemem büyüdü ama onun çehresi hâlâ solgun görünüyordu. Hiç uyumamıştı, gömlekteki kanı göz önünde bulunduracak olursam büyük ihtimalle epey de efor harcamıştı. Evham yapmamam gerektiğini, kendi içime bir mezar oymayı bırakmam gerektiğini düşünerek derin bir nefes alıp gözlerimi yola çevirdim. Onu boğmak istemiyordum. Hoş, o böyle sessizken boğulan ben oluyordum; sessizliği bir okyanus gibi beni içine alarak derinliklerine çekiyor, ciğerlerimi tuzuyla yakıyordu.

Ona neden beni de tesise götürmek istediğini sormaya yeltenmesem de içimde bu soru bir yankı gibi sürekli olarak kendisini tekrarlamayı sürdürdü.

Elleri arkadan bağlanmış adam, iskemlenin üzerine oturmuştu. Ağzından akarak çenesine kayan, çenesinin ucundan üzerindeki gömleğe damlayan kan, beyaz bir sayfanın üzerine kızıl bir mürekkep damlamış gibi yayılarak kumaşın üzerinde genişledi. Sık nefesler alıyor oluşunun nedeni uğradığı şiddetin korkunç boyutu değildi, tedirgindi, korkuyordu; yaşama isteği içinde bir çığ gibi büyümüştü ve yaşamının elinden alınacağını hissediyordu. Devran, Gurur'un arkasında dikilmeye devam ediyor, gözlerini adamdan tek bir an olsun ayırmıyordu. Numan öksürdü, biraz kan ve tükürük ağzının aralığından dışarı püskürdü. Vural, yüzünde iğrenti dolu bir ifadeyle silahının namlusunu adamın çenesine yasladı ve adamın kafasını havaya kaldırmasını sağladı.

"Slovenya'dan döneceğini söyledin ama bir tarih vermedin," dedi Vural, Numan'ın bakışları Vural'ın onu izleyen gözlerine takılıp kaldı. Vural'ın tehditkâr bakışları onun içini buz tutturdu.

"Bir tarih yok, bizimle paylaşılmadı." Öksürdü, acıyla inledi.

Gurur'un göğsü dinginleşmemişti. Sessizdi, elleri arkadan kelepçeliydi, hareketsizce duruyor, ağzını bıçak açmıyordu lakin tüm Alaşafak Timi biliyordu ki fırtına henüz dinmemişti. Gurur'un az önce gösterdiği bir ön gösterimdi, fragmandı yalnızca. İkinci esişinde boyun üstünde baş bırakmayacaktı. Belli aralıklarla yerde can verecek gibi titremeye devam eden herife bakıyordu, sakin görünse de kelepçesi çözülse herhâlde herife son nefesini verdirir, sonra da cesedini parçalamaya başlardı. Yapardı. Herkes biliyordu. Başladı mı durmak nedir bilmezdi Zincir. Durdurulamazdı.

Diğer herifler de yanındaki sandalyelere bağlanmış durumdaydılar. Dövülmüşler, ıslatılmışlar, bilinçlerini kaybedecek duruma getirilmişlerdi. Hele bir tanesi vardı ki aralarındaki en iyi tetikçi muhtemelen oydu ve Yener'in rotası o olmuştu. Acısını çıkarırcasına yumruklamış, yakasına yapışmış, çenesini sıkarken gözlerinin içine adamın celladıymış gibi bakmıştı. Yine de doymamıştı. Bunu ona yapanın karşısındaki herif olmadığını biliyor olmasına rağmen, eğer olayın seyrini değiştirmeyeceğini bilseydi onun kafasına sıkardı ama Muşta'yı karşısına alamamıştı. Operasyonlardan tamamen aforoz edilmek istemiyordu.

Devran yerde yatan, ölüden farksız adama baktı. İbo denen adam, Gurur'un elinde az daha ölecekti. Muhtemelen yediği dayağın ardından çok da yaşamazdı. Müdahale edilmediği takdirde evet, yattığı yer mezarı olacaktı. Devran, Gurur'un gözünün bir anda dönmeyeceğini, birdenbire bu hâle gelmeyeceğini pek tabii biliyordu ama ağzını açıp soru soramıyordu. Neydi Gurur'u bu denli cinnetin eşiğine sürükleyip bir adamı öldürene dek dövdüren şey? Zafer ve Vural her şeyi duyan taraf olduğu için daha acımasız yaklaşmışlardı. Hatta bir şekilde Yaman da neler olduğunu anlamış gibiydi, cümlenin ağırlığını bilmiyordu ama Gurur'u bu hâle getirecek şeyin Zeliha ile ilgili olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Arslanbey," dediğinde bir an Gurur'un da Devran'ın da kaşları çatıldı. "Biz alt kademedekiler, ona Arslanbey deriz. İsmi her grupta farklı anılır. Gruplara ayırdıkları öğrencileri için farklı isimleri vardır." Adam öksürdü. Bağlı olanlardan biri uyarı dolu bir bakış attı ama artık ömür bir pamuk ipliğine bağlıydı ve Numan o ipliğin kopmasından korktuğu için eteğindeki taşları dökmeye karar vermişti. "Arslanbey'in hedefinde sizlerin değil, sizin sevdiklerinizden birinin

olduğunu söyleyebilirim. Bir sır gibi gizlediler, adı nedir, sanı nedir bilmiyorum lakin hedefinde birisinin olduğunu biliyorum."

Gurur, şakağından içeri bir mermi girmiş gibi doğrudan adama bakıyordu. Numan gözlerini kaldırdı ve Gurur'a baktı.

"Bilmelisin ki operasyonun yıldız ismi sendin. Operasyonun başarısız olmasının nedeni de sendin. Hedef tahtasında seninle bağlantılı biri olduğunu düşünüyorum."

Bu bir kurşundu ve bu kurşunun ilk deldiği kişi Gurur olmuştu.

Gurur, "Konuş," dedi. Numan sadece öksürdü ve Gurur ileri atılırken bileklerine bağlı kelepçeyi zorladı. "Konuş," diye tısladı zehir zemberek bir sesle. Devran onu tutmadı, Yaman yüzünde donuk bir ifadeyle kelepçeyi çözdü ve bu, Gurur'un yerdeki kan gölünün içinde bekleyen silahına atıldığı an oldu. Gurur, namluyu Numan'ın ağzından içeri iterken ecel gibi adamın başına dikilmiş, öfke dolu gölgesi adamın bedenini altına almıştı. "Konuş!"

Numan'ın gözünden akan yaş, şakağına dek kayarken Gurur'un gözlerinin içine korkuyla baktı.

"Konuş orospu çocuğu, konuş!" Namluyu daha derine iterken adamın konuşmayacağını biliyor, tetiğin üzerine bastırdığı parmağını adamın beynini dağıtmak için bekletiyordu.

Numan'ın göz bebeklerinin titrediğini gördü. Bir cümlenin boğazında toplandığını fark ettiğinde namluyu ağzının içinden çıkardı ve Numan'ın şakağına yasladı.

"Konuş."

"Tek bildiğim..." Numan öksürdü ve ardından yeniden konuşmak için Gurur'un tam gözlerinin içine baktı. "Sevdiğin kadına dikkat et, yüzbaşı."

Gurur'un başının üzerindeki tavan, bu cümleyle beraber kimse görmese de yıkıldı; damarlarında alev gibi ilerleyen öfkenin etrafını korku sardı ve kanı damarlarının içinde girdap gibi dönmeye başladı. Saniyeler sürmedi. Saliseler birbirine çarparak bir saniye bile doğuramadı. Gurur, namlusunu Numan'ın ağzının içine tepti ve tetiği çekti. Silah patladı.

Tesis sessizdi. Askerlerin çoğu muhtemelen tesiste değildi. Timin uzun süren izninin ardından tesisteki nöbetleri uzayan askerlerin de izne

ayrıldıklarını anlamak mümkündü. Yine de içeri girip beyaz koridorda ilerlemeye başladığımızda cızırdayan floresanın altında beliren kısa saçlı, bir seksen boylarındaki asker, "Yüzbaşım," diyerek Gurur'u selamladığında tesisin tam anlamıyla boş olmadığını fark etmiştim. Gurur büyük elini elime kaydırdı, parmakları parmaklarımı sardı ve elimin onun elinin içindeyken ne kadar küçük olduğunu fark etmemi sağladı. Bu yeni fark ettiğim bir şey olmasa da her yüzleştiğimde çok hoşuma giden bir şeydi.

Toplanma salonuna girmeden öncesinde, "Kış bahçesine in istersen," dedi bana. "Ya da istersen buradaki odamda da çalışabilirsin. Uykun varsa uyuyabilirsin."

Tedirgin bakışlarım yüzünde dolandıktan sonra, "Bahçeye inerim o zaman," dedim.

Bana doğru döndü, elimi bırakmadan diğer elini kaldırıp avucunu yanağımda kaydırdı. Yanağımı onun avucuna bastırıp gözlerinin içine baktım. "Seni özledim, ondan gözümün önünde ol istedim," dedi ruhumu ısıtan bir sesle. "Bencillik etmedim, değil mi?"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Ben hâlimden çok memnunum, yüzbaşı," dedim.

Hiç beklemediğim bir anda eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı. Gözlerimi yumdum, dudaklarının dokunuşunu alnımda hissederken kendimi bu dünyadaki en şanslı insan gibi hissettim ama bildiğim bir şey varsa, aynı zamanda en şanssız insanlardan da birisiydim.

"Bekle o zaman beni bahçede. Baktın geç kalıyorum, çıkar odama uyursun."

"Olur."

Gurur toplanma alanının büyük, çift kanatlı kapısını ittiğinde arkasından baktım. Elimde hâlâ onun sıcaklığı, alnımda dudaklarının ılık izi vardı. Aralanan kapının ardında Onur Kırgız'ı gördüm. Karton bardaktaki kahvesini içiyor, Muşta ile konuşuyordu. Tesise girme yetkisi olduğunu ve sorgunun burada olacağını hatırlayıp derin bir nefes aldım. Onur Kırgız'ın yorgun bakışları yavaşça bana çevrildi, ardından gözlerini yeniden Muşta'ya döndürdü ve kapı sallanarak kapandı.

Kış bahçesinde geçen yarım saat, kırk beş dakikaya döndü, kırk beş dakikanın sonrasında dakikalar birbirine sırt döndü ve bir saat geride kaldı. Tabletin şarjı bittiğinde neredeyse hiç çalışamamış, aynı notların üzerinde dönüp durmuştum.

Kendime bir bardak kahve almak istedim ama burası her ne kadar benim için bir yuva olmuş olsa da çok rahat hareket edebildiğim söylenemezdi. Kış bahçesinin kapısı açıldı ve cam bir kutunun içinde gibi hissettiğim bahçeye Girdap girdi. Yağmur çiselemeye başlamış, gökyüzü koyu bir gri renge boyanmıştı ve oldukça yüksek olduğumuz için bulutlar dağın eteklerine sokularak bahçeyi içine almıştı. Muhtemelen merkezde daha şiddetli yağan yağmur, bulutların arasında olduğumuz için gözüme az görünüyordu. Girdap'ın elindeki karton kutuyu görünce neredeyse boynuna atlayıp ona teşekkür edecektim.

Karton bardağı önümdeki masaya bırakırken, "Çalışıyormuşsun, hain Gurur sana bir kahve bile getirmemiş," diye alay etti. Üzerinde sadece kamuflaj tişört olduğu için tüm dövmeleri görünüyordu, sanki artık dövmelerinin varlığından rahatsızlık duymuyordu. Eskiden bu dövmeler ona yükmüş gibi görünürdü. Ağzını açıp tek kelime etmese de dövmelerini gizlemeye çalıştığını hep hissetmiştim.

"Sorgudalar mı?"

"Evet," dedi, çenesiyle karton bardağı işaret etti. "İçsene, sana getirdim."

"Teşekkür ederim," diyerek bardağı yavaşça önüme çektim. Parmaklarıma dolan ısı derimi sızlatırken kafamı kaldırıp Girdap'ın gözlerinin içine baktım. "Mehtap nerede?"

Girdap pantolonunun cebinden bir sigara paketi çıkarıp dudaklarının arasına bir dal sigara yerleştirdikten sonra sigaranın ucunu yine paketin içinden aldığı çakmakla tutuşturdu. Derin bir nefes aldı, içine dolan dumanı dışarı üflemeden hemen öncesinde, "Güvende. Bizimkiler operasyona gittiğinde onun yanına uğradım. Sevdiği tatlıdan bıraktım," dedi, ardından başını yana çevirip dumanı dışarı üfledi.

"Operasyonla ilgili bir sorun mu var peki?"

Girdap kaşlarını çatarken, "Bunu nereden çıkardın ki?" diye sordu.

"Bilmem, Gurur biraz garipti sanki."

"Bir tane leş var. Zorluk çıkardı herhâlde, infazı yapılmış," dedi Girdap, içimde biraz bile rahatsızlık hissi uyanmadı çünkü o tür pisliklere karşı merhametim yoktu. "İnfazı Gurur gerçekleştirmiş. Kalabalıklarmış falan. Yorulmuştur belki, ondandır." Girdap'ın gözlerine daha dikkatli baktım, bir gerçeği koparmak istiyor gibi ruhuna bakıyor oluşum kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne? Yalan söylemiyorum," dedi. "Başka bir şey yok."

"Anladım," dedim sessizce.

"Boşuna evham yapıyorsun. Bunlar bizim için çıtır çerez. Asıl önemli olan Yener'e sebep olan yavşağı bulmak ve çetenin bel kemiğini kırmak." Sigarayı dudaklarının arasına götürdü, ardından yine kafasını farklı bir yöne çevirerek dumanı dışarı üfledi. Dumandan rahatsız olmamam için yaptığını anladığımda tek kaşımı kaldırdım.

"Bir tane sigara alabilir miyim acaba?"

"Gurur beni tütün tarlasında devirip şey yapsın diye mi?" diye sordu küfrü yumuşatarak. "Yok canım ya, almayayım."

"Yirmi üç yaşındayım ben."

"Vay canına, büyük kız. Bizim tesiste sigara ve alkol kullanımının yaş sınırı yirmi beş ne yazık ki."

"Güvenmiştim sana..."

Gülerek sigara paketini önüme koydu. "Naneli sakız mı çiğnersin, şuradaki çiçeklerden koparıp dişlerine mi sürersin bilmiyorum ama kokusunu Gurur almasın. Ben sana ona kahve götür dedim, sigara mı ver dedim diyerek beni kuman yapar."

"Ona neymiş?" Paketten bir sigara aldım, dudaklarımın arasına yerleştirip sigarayı yaktım. Sigaradan ilk dumanı aldıktan sonra Girdap'a baktım. Mehtap ile ilgili sorular sormak istemiyordum çünkü kafasının içinde çok fazla soru işareti vardı ve bu soru işaretlerini silen Mehtap olsun, kimse de daha fazla çoğaltmasın istiyordum ama dilimin ardında biriken çok fazla soru vardı.

Girdap sigaranın dumanını dışarı üflerken kafasını kaldırıp cam tavana baktı. "Sor."

"Ha?"

"Gözüme kuzu gibi bakıyorsun ya, sor."

"Sen anlat. Soracaklarımı az çok bilmiyormuşsun gibi konuşma şimdi benimle."

"Eğer merak ettiğin Mehtap'ın ne olup bittiğiyle ilgili bilgi verip vermediyse, yok, vermedi," dedi. Her şeyi biliyor olmanın ağırlığı ruhuma çökerken sigarayı dudaklarıma götürüp sessizce Girdap'a bakmaya devam ettim. "Ama anlatacağını söyledi. Muşta ve Cenan'm nikâhı var haftaya biliyorsun, nikâhtan sonra anlatmak istediğini söyledi."

O kadar vakitleri var mıydı? Gerçi Gurur bu işin peşini bırakmazdı ve eminim ki o herifin hemen harekete geçeceğini düşünüyor olsaydı, Mehtap'ı beklemez, Girdap'ı bir şekilde olanlara karşı uyandırırdı.

Birden içim çok acıdı. Mehtap, Girdap'ın gireceği hâli göz önünde bulundurmuş, kimsenin başı ağrısın istememişti; Cenan'ı düşünmüştü. Nikâhı düşünmüştü. Kalbinin güzelliği göğsümdeki ağrının derinliğini artırdı.

Gurur, operasyon üzerinde çalıştığı gecelerden birinde bana, "Şu an Mehtap'ı döndürmek için blöf yapıyor," demişti adamı bir kitap gibi okuyarak. "Uzun süre Mehtap'ın korkuyla yaşamasını ve sonunda dönüp ona gelmesini bekleyecektir. Korkup annesinin eteğine saklanan hiçbir orospu çocuğu karşısına Girdap gibilerini alamaz. Almaya büzüğü yemez." Son cümlesine hayretle baksam da bir noktada bana haklı gibi gelmişti. Önceliği Mehtap'ı korkutup geri döndürmeye çalışmak olacaktı, eğer bunu başaramazsa harekete geçecekti. Nedense bu bana oldukça mantıklı gelmişti.

"Anlatacaklarının seni öfkelendirmesinden korkuyor olabilir mi?" Sorum, Girdap'ın kaşlarının ortasında bir çukur belirmesine neden oldu.

Gözlerini tavandan çekmedi, sigarayı dudaklarına götürürken, "İlaki," dedi. "Ya benden başka birini sevmiş olma ihtimalinin beni çok yaralamasından korkuyor ya da sakladığı bir şey var. Her iki ihtimal de kalbimi bir taşla eziyor. Bilmemek de kafamı eziyor ya her neyse."

"Sen ne olduğunu düşünüyorsun peki?"

"Gönlüm ona bir şey olmamış olmasından yana. Ona kötü bir şey olmuş olacağına, bir başkasını sevmiş olsun razıyım. Razıyım buna, düşünsene. Buna bile razıyım." Gözlerini yumup sigaranın dumanını usul usul dudaklarının arasından dışarı sızdırdı. "Ne kadar zormuş bir başkasını sevmesine bile razı olacak kadar iyiliğini istemek, anasını satayım. Ne kadar zormuş, başka birini sevdiğini bile kabul edip ona kötü şeyler olmamış olmasını dilemek."

Girdap gözlerini açtı.

"Düşük yapmış. Söylerken içimden bir şeyler düşüyor gibi oluyorum. Bana kucağında bir çocukla bile gelseydi ben o çocuğu çocuğum bilir, bağrıma basar, onu kabul ederdim ama o canından bir parçayı düşürmüş. Zoruma gitti. Şeyi de düşündüm. Acaba dedim, bebeğini kaybedince adama olan sevgisi mi tükendi, içinde hâlâ bir parçam vardı da o parçam mı dirildi? Adamdan vazgeçip bana mı geldi?"

Soruları o kadar kırıcıydı ki kalbimin ağrıdığını hissettim. Girdap öğrendiklerini kaldırabilecek miydi? Hadi kaldırdı diyelim, altında kal-

madan ayaklandı, dimdik durdu, o yükler üzerinde duruyorken hayatına devam edebilecek, yürüyebilecek miydi? Yoksa yerinde mi sayacaktı? Bilmiyordum.

"Belki de bu sessizliğinin, bu çekingenliğinin, bu korkan hâllerinin nedeni budur. Bebeğini kaybetti, kolay mı?" diye yeni bir soru sordu sessizce.

Bir bebek kaybetti sanıyordu lakin bilmediği bir şey varsa bu da Mehtap'ın iki bebeğini de kaybetmiş olmasıydı. Karşısındaki adamı tek bir an bile sevmemiş olmasıydı. Karnında bir başkasının bebeği varken dahi Girdap'ı bir an olsun unutmamış olmasıydı. Yüreğinin her zaman Girdap'a dönük durmuş olmasıydı. Girdap, şu an bile düşünceleri altında böyle ezilip büzülüyorsa, bu gerçekler onu ne hâle sokardı?

"Her şeyine tamamım. Kahrına, cefasına, vereceği her türlü acıya tamamım da gözlerinde o bakışı görmesem keşke. O tek bir bakış, nasıl bir kurşun yarası oluyor bana hâlâ anlamıyorum aslında. Gözlerinin içi gülerdi o kızın. Şimdi karşımda durmuş genişçe gülümserken bile gözlerinde tek bir ışık yanmıyor. Bu zoruma gidiyor. Bu korkutuyor beni."

"Sen iyi edersin onu. Birbirinizin yaralarını sararsınız yavaş yavaş. Bundan sonra birbiriniz için yaşarsınız, olmaz mı?"

Sorum, bir süre kaşları çatık hâlde tavana bakmasına neden oldu. Sonra gözlerini indirdi, yüzüme baktı ve "Olmaz mı? Olur," dedi. "Ben sadece gönlüme sefası için sevmedim onu, içimde en büyük cefayken bile saltanatını tek bir an olsun kaybetmedi bende. Onun için yaşamayacağım da kim için yaşayacağım ben zaten, Zeliş? Yaşarım elbet. Bugün gitse, benim için değil, yine el için yaşasa, ben yine onun için yaşarım. Öyle bir mevzu bu kız bende."

"Seni seviyor, Girdap."

"Biliyorum, gördüm bunu. İnanmaktan korktum fakat inanmamaktan da bir o kadar korktum."

"Gitmesinden korkuyorsan eğer, sıkıca tut çünkü bence Mehtap giderse yalnızca senin için gider."

Durdu, kaşları çatılırken, "O nasıl söz?" diye sordu. "Benim için gidermiş. Kabul etmiyorum ben bunu. Asıl giderse biterim, bunu bilmiyor mu? Bunu geçen onca zamanda hiç mi anlamadı?"

"Girdap, sen çok güzel seviyorsun."

"Çok güzel sevmek değil bu, çok deli sevmek. Gurur'a bak anlarsın. Bu tesisteki adamlar çok güzel değil, çok deli severler, Zeliha."

"Örneklendirmene gerek yok, biliyorum sanırım," dediğimde güldü.

"Hadi hadi kahveni iç, soğuyacak bak. Muğla'dan sonra nevrim döndü ya. Bir döndük, sanırsın kara kış geri döndü şehre. Ya da belki kara kış hep buradaydı da biz kaçmıştık."

Sigarayı taş kül tablasına bastırıp söndürdükten sonra kahvemden büyük bir yudum alarak, "Girdap," dedim. "Tabletimi şarja koyabileceğim bir yer var mı?"

Girdap az ilerideki cam köşeyi gösterdi, yerdeki prizleri ilk kez o an gördüm. "Çalışıyorlar. Orada şarj edebilirsin. Ben de sorgu odasına döneyim, belki tokatlayabileceğim birkaç atıştırmalık kalmıştır da stresimi atarım."

Metal sandalyeye sıkıca bağlanmış teröristin bakışları odanın içinde dolaşan iri cüsseli askerlerin üzerinde dolaşıyordu. Odayı kasvetli bir sessizlik doldurmuştu. Bu sorgulanacak üçüncü adamdı, diğer ikisinin ağzı birdi ve çapraz sorguya alındıklarında da anlaşılmıştı ki yalan söylemiyorlardı. Teröristin az evvel bağlı olan gözlerini kapayan bez parçası boğazına indirilmişti. Nefesleri hızlı ve düzensizdi. Numan gözünün önünde öldürülmüş, İbo'nun da akıbeti ondan farklı olmamıştı. Biri yediği o korkunç dayağın ardından yaşaması imkânsız hâle getirilmiş, diğeri de gözlerinin önünde ağzına sokulan bir namlu tarafından kafası parçalanarak infaz edilmişti.

Herif, karşısında duran öfkeli askere baktı. Sorgu masasının arkasına oturmuş, dosyaları düzenliyordu. Onur Kırgız kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp masaya doğru ilerledi ve askerin hemen arkasında durduktan sonra, "İrfan Refik Delici. Doğum tarihi 15 Eylül 1987," dedi. "Sivas doğumlusun. Uyuşturucu ticareti yapıyorsun ve aynı zamanda örgütte bir süre eğitim gördün. Bundan öncesinde de Suriye'deydin. El Kaide bağlantılarını da inkâr edemezsin. Listen epey kabarık, değil mi?"

Onur'un sesi donuktu, yankılı yükseliyordu. Herif sertçe yutkunup önce Onur'a, ardından önünde oturan askere baktı ve "Ben sadece..." dedi, sustu. Kendini açıklayamayacağını biliyordu. İki yüzbaşı tarafından farklı anlarda, farklı metotlarla sorgulanmış ve tıpkı diğer ikisinin birkaç saat önce olduğu gibi bu odadaki yerini almıştı.

"Konuşacak mısın yoksa yüzbaşı mı konuştursun? Eminim çok iyi konuşturma yöntemleri vardır," dedi Onur, duvar kenarına sinmiş Gurur'u işaret ederek. "Bizzat görgü tanığısın. Biliyorsundur."

İrfan sertçe yutkundu.

"Ben sadece yardım ediyordum," dedi sonunda.

"Yardım mı?" diye soran Onur'du. "Bombalardan mı bahsediyorsun? Masumların kanını dökmekle mi yardım ediyordun? Daha derine inecek olursam başka bokların da çıkacaktır."

İrfan'ın gözleri iri iri açıldı. "Ben..." Bakışları bir boşluğa dönüştü. Sustu.

Onur, keskin bir sesle, "Dürüst ol," dedi. "Sizin gibi orospu evlatlarının insanlık dışı eylemlerini hangi ideolojiyle meşrulaştırıyorsunuz? Söyle."

İrfan'ın yüzündeki ifade korku ve belirsizlik arasında gidip geldikten sonra, "Biz sadece adalet istiyorduk," dedi. "Uyuşturucu konusunda bir savunmam yok ama katıldığım toplulukların tek bir davası va-"

"Katıldığın topluluklar mı? Örgüt üyesisin oğlum sen!" diye kükredi sonunda masada, herifin tam karşısında oturan asker. Bu kişi Devran'dan başkası değildi. "Hayatını sikerim senin. Duydun?"

"Duydum," dedi herif korkuyla.

"Sen bir teröristsin ve sizin için adalet falan yok, amın oğlu," dedi Devran öfkeyle. "Şimdi bildiğin başka şeyler de varsa anlatmak senin için en iyi seçenek olur. Yoksa senin..."

Kapı birdenbire açıldı. Vural ve Adnan geri çekilerek içeri giren askere baktılar. Gurur, kolları göğsünün üzerinde, sırtını duvara yaslamış, gözlerini İrfan'a dikerek baskınlık kurmaya devam ediyordu. Ağzını bile açmayan bu yüzbaşının bakışları İrfan'ın kanını dondurmaya yetiyordu da artıyordu bile. Konuşmadan bile kurduğu bu üstünlük, İrfan'ın korkunç bir şekilde dehşete düşmesine neden oldu.

Asker tedirgin bir sesle içeridekilere baktı ve "Yüzbaşım, istihbarat biriminden acil bir rapor geldi," dedi.

Gurur, gözlerini İrfan'dan çekmeden, "Raporu bana ver, sonra dışarı çık," dedi. Devran bakışlarını yeniden İrfan'a çevirdi. Herif, odadaki tehdidin boyut atladığını hissedebiliyordu. Asker raporu Gurur'a uzattı, Gurur tek kolunu göğsünden uzaklaştırarak raporu aldı. Asker, üstlerini selamladıktan sonra odadan çıktı.

İrfan, "Biz ona Arslanbey diyoruz, söylediğim gibi, Numan kardeş de söylemişti, her gruba kendini farklı bir kimlikle tanıtır çünkü kimseye güvenmez. Çoğu insan onu görmez bile. Biz yalnızca adını biliyorduk. Üstlerimiz vardı, ondan öğrendiklerini bize aktararak bizi eğitiyorlardı..." İrfan konuşmaya devam etti. Gurur elinde raporla odadan çıkarken Onur arkasından baktı ama diğer askerler gözlerini Gurur'a çevirmedi bile.

Gurur raporu inceleyerek soğuk havanın üflendiği dar koridorda ağır adımlarla ilerlediği sırada Muşta demir kapılardan birini açtı ve koridorda belirdi. Gözleri Gurur'un elindeki rapora kaydı, ardından bakışlarını adamın buz gibi ifadeyle kaplanmış yüzüne çevirdi.

"Zincir," dedi çünkü dün geceden beri burada olan kişinin Gurur değil, Zincir olduğunu biliyordu. "Rapor mu geldi?"

"Evet," dedi Gurur gözlerini rapordan ayırmadan.

Muşta seğiren çenesiyle, "Benimle gel," dedikten sonra bir cevap beklemeden Gurur'a sırtını dönüp koridorda ilerlemeye başladı. Gurur, elindeki rapordan ayırdığı gözlerini, kafasını kaldırmadan, yalnızca gözlerini kaldırarak Muşta'nın sırtına dokundurdu. Derin bir nefes alıp gözlerini sıkıca yumduktan sonra emre itaat ederek Muşta'yı takip etmeye başladı.

Muşta, koridorun sonundaki asansöre ilerledi. Kartal ve aslan sembollerinin olduğu alandan geçen Gurur, Muşta'nın kapılarını açmak için düğmesine basıp içine girdiği asansöre bindi. Asansörün kapıları kapandığında birbirlerine bakmıyorlar, ikisi de asansörün metal kapısına düşen belirsiz bir silüetten farksız olan yansımalarını izliyordu.

Asansörün kapıları açıldığında ve başka bir koridor onları içine aldığında da sessizlik baki kaldı. Muşta'nın odasının kapısının önünde durdular. Muşta kartını okuttu, odanın kapısının kilidi açıldı. İçeri girdiklerinde Gurur kapanan kapının önünde durmayı tercih etti. Muşta, ağır adımlarla yürüyüp, taş masasının arkasına geçip oturdu ve arkasına büyük Atatürk tablosunu alarak gözlerini Gurur'a dikti.

"Öfkenin sırası mıydı evlat?"

Soru, Gurur'un tam da beklediği yerden gelmişti.

"Hiç bu kadar sırası olmamıştı."

Muşta, bu cevap karşısında tek kaşını kaldırdı. Masanın üzerinde sabit duran gümüş rengindeki dolma kalemi parmaklarının arasına

aldı. "Zincir," dedi üstüne basa basa. "Bir görevdeydin ve sorgusu yapılmamış iki iti infaz ettin."

"Yerimde olsaydın farklı bir şey yapmazdın."

Muşta'nın çenesi seğirdi. "Şu an senin karşında abin olarak değil, binbaşın olarak duruyorum Zincir!" diye kükreyerek kalemi duvara fırlattı. Gümüş kalem duvara sertçe vurup yere düştü, yuvarlanmaya başladı. Gurur'un ayaklarının önünde durdu ama Gurur eğilip kalemi almadığı gibi gözlerini indirip bakmadı da.

"Lakin ben şu an senin karşında bir yüzbaşı olarak değil, kardeşin olarak da değil, namusuna, sevdiğine dil uzatılmış adam olarak duruyorum," diyen Zincir'in mahlasını aratmayan soğukluk ve sertlikteki bakışları, Muşta'nın bir anlığına durulmasına neden oldu. "Sen o herifin bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Sorguladıktan sonra leşini paramparça etsen ses mi çıkaracaktım lan sana?" Muşta dişlerini sıktı. "Oğlum sen beni deli mi edeceksin lan? Gurur. Bu kadar zaafına yenik düşme oğlum. Bu kadar zaaf iyi değil. Bu zaaf seni öldürür." Zincir tek kaşını kaldırıp bakışlarını farklı bir yöne çevirdi ama bu keskin cümleye bir cevap vermedi. Muşta şakaklarını ovup, "Slovenya'dan dönmüş mü dönmemiş mi?" diye sordu sert bir sesle.

"Belirsiz. Emsal'in verdiği isimlerin hiçbiri bu herifle yan yana dahi gelmemiş, sadece eğitilmişler. Görünen o ki bu herif kimseye güvenmiyor ve arkasına kalabalığı alsa da aslında tek başına ilerliyor."

"Tek başına ilerlediği yolda onu parçalara ayıralım da görsün." Muşta gözlerini Gurur'un ruhsuz bakan gözlerinde dolaştırdı. "Zeliha ile ilgili bir durum olduğunu söyledi bana Devran. Doğru mu?"

"Herifin neden kafasını patlattığımı düşünüyorsun?" Zincir derin bir nefes aldı, sakinleşmeyi diledi, iğnelerini geri çekmeye çalıştı ama iğneler sivri dikenlere dönüşmüştü. "Bildikleri tek bir şey var, ortak paydada toparlandıkları tek bir cümle. O da bu herifin benim peşimde olduğu. Ama saldırmak istediği ben değilim. Benim çevremdekiler."

"Bu timdekiler de olabilir. Kesin olarak Zeliha diyebilir miyiz? Diyemeyiz," dedi Muşta, tek kaşını havaya kaldırmıştı. Ona göre bu oldukça mantıklı bir düşünceydi; Zeliha'ya yoğunlaşmasını sağlayacaklar, Gurur'u daha farklı bir yerden vuracaklardı. Genelde çok zeki insanlar böyle yapardı ama karşısında zekiden öte bir insan vardı, yozlaşmış bir canavar vardı. Gurur bunu öngörebiliyordu. Muşta ka-

fasında başka seçenekler oluşturmuş olsa da Gurur'un kafasında hep aynı isim dönüyordu.

Sonunda, "Eylül'ün eve dönmesini istemiyorum," dedi, "Tesisteki odasında kalsın. Sınavlara çalışırken ona yardımcı olacakmışsınız zaten, öyle söylemişti. Cesur'u da yanıma alacağım. Annem konusunda kafamda soru işaretleri var. Onu bu tarafa çekmek mi daha tehlikeli olur yoksa orada bırakmak mı bilmiyorum." Zeliha konusunda bir yorum yapmaması Muşta'nın dikkatini çekmişti.

"Ama Zeliha'yı tesise kapatamazsın. Korku bir idam ipi değildir oğlum, sakınmak bir idam ipidir ve o ip boğazına dolandığında işte o zaman ayağının altındaki iskemle korkuyu temsil etmeye başlar. Boynuna idam ipi dolanmış herkesin sonu, o iskemleye gelecek bir tekmeye bakar. O yüzden çıkar boğazından o ipi."

"Korkmak benim fıtratımda olmayan bir şey sanıyordum, baba." Zincir gözlerini Muşta'nın çivit mavisi gözlerine sabitledi. "Meğer o evin içinde öldü sandığım korku, o kızı gördüğüm sokakta yeniden içimdeki yerini almış."

"Zeliha yeterince stres altında. Keza Eylül, yaşadığı durumun ne denli yıkıcı olduğunu, ruhunu toparlamasının yıllar süreceğini biliyorsun, oğlum. O iki kızı korkutma. Unutma, korku ayağın altındaki sehpadır. Fakat Cesur'a anlat. Cesur'u bu işin dışında bırakma. Üçünü aynı anda kanatlarının altında saklayamazsın."

"Niyetim biraderimle paylaşmak zaten," dedi Gurur başını sallayarak. "Ben dağ isem Cesur benim yeryüzüne düşen gölgem. Ondan başka güveneceğim, emanet edeceğim kimsem yok."

"Ha şunu bileydin. Cesur bir asker değil, kızların etrafında pervane olması daha iyi. Sakınan göze çöp batar, sakınıyor gibi görünmemek en iyisi. Bu işler aydınlığa kavuşana dek en azından."

Zincir sustu.

Muşta, "Kendini suçlama, ortada fol yok yumurta yok," dedi metanetli bir sesle.

Zincir gözlerini yere indirdi. "Nasıl suçlamam, Muşta?" diye sordu. "Güle yel değse, değen yelden yiğit sorumludur bundan sonra."

Geçen iki gün, anlam veremediğim bir sessizlik ve bu sessizliğin içinde sürekli beni izlediğini hissettiğim buz sıcağı gözlerdeki ağırlığın ruhuma

uyguladığı baskıyla geçip gitti. Evden okula, okuldan eve gidiyordum ve belli aralıklarda da tesise uğruyordum. Tüm bunlar olurken kendimi çok fazla derslerime vermiş olmamdan kaynaklı olsa gerek, sürekli etrafımda dönen Cesur ve Gurur'un, hatta ekibin varlığını garipsememiştim. Hatta tüm bunları parmağımdaki nişan yüzüğüne bile yorduğum olmuştu. Sanki Gurur üzerime daha bir titrer olmuştu.

Sorgulamıyordum ama ara sıra gözlerinin içine baktığımda neden diye sorduğumu görüyor olmalıydı. Benimle çocuğu gibi ilgilenmesinden rahatsız olduğumu söyleyemezdim ama işi gücü varken bile beni önceliği hâline getirmeye çalışması bazen kendimi yük gibi hissetmeme neden oluyordu.

9 Nisan günü gelip çattığında tesis ve oturduğumuz bina da dahil olmak üzere kök saldığımız her noktada belirgin, kendini gösteren, heyecanlandıran ve paniğe sürükleyen bir karmaşa vardı. O gün şafak sökerken uyanmış, hazırlık yapmaya başlamıştım. Şafakta başlayan yağmurun, tüm gün dinmeyeceğini biliyordum ve düşen sıcaklık derecelerine rağmen giymek için yatağın üzerine serdiğim elbiseyi giymekten vazgeçmeye niyetim yoktu.

Elbisemi giyip aynadaki görüntüme baktım. Yumuşak, ipekten elbisemin kumaşı pürüzsüz ve biraz parlaktı. Pastel tonlarda bir akşam mavisi rengindeydi. Dizimin biraz altında biten elbise, belime tam oturuyor olsa da kalçamdan aşağısı uçuş uçuş ve salaştı. Saçlarımı jilet gibi keskin görünmesini sağlayacak şekilde düzleştirmiş, ardından tam tepemde sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplamıştım. Gümüş rengi halka küpeler açık duran kulaklarımdaki boşluğu güzel bir şekilde doldurmuştu. Elbisenin üzerine giymek için krem, pelüş bir kürk çıkardım ama bu kürkü sadece üşürsem giymeyi düşünüyordum.

Krem stilettolarım çok yüksekti, tüm gün bunlarla ayakta duracak olmak beni zorlayabilirdi ama elbisenin altına çok yakışacaklarını düşündüğüm için vazgeçmeye niyetim yoktu. Gümüş bileklikleriimi ve gümüş, ince saatimi de bileğime taktıktan sonra makyajımı yapmaya başladım. O sırada Gurur duştan çıkmış, onun için ütüleyip yatağa serdiğim takımı giymeden önce gözlerini üzerimde gezdirmişti. Acı kahverengi kalemin vurguladığı buğulu bir göz makyajı yapıp, dudaklarımı doğal renkte bıraktım ve biraz olsun parlaması adına gloss ile üzerinden geçtim.

"Her rengi nasıl bu kadar sana özelmiş, senden başkasına asla yakışmazmış, senin parçanmış gibi taşıyorsun ben bunu anlamıyorum, anası-

nı satayım," dedi arkamdan sokulup büyük ellerini belime yerleştirerek. Yanaklarım yüzümde allık varmış gibi ısınarak pembeleşti.

Gurur ütüleyerek daha keskin görünmesini sağladığım kahverengi, yuvarlak yaka bir tişört giymiş, tişörtün üzerine de krem rengi takım ceketini ve takımın pantolonunu giymişti. Özel günlerde seçimlerini bana bırakmasını seviyordum, onunla uyumlu giyinmek istememi garip karşılamıyordu.

Gurur'a doğru dönüp kollarının arasına girmeden hemen önce pastel tonlarda, elbisemle aynı kumaş ve renkteki mendili takım ceketinin cebine iliştirdim. Ardından çatık kaşlarla mendile bakıp, "Oldu mu bu?" diye sordum.

"Sen oldu diyorsan olmuştur."

Gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Sana da çok yakışıyor bu renkler."

"Bana sen yakışıyorsun."

Gözlerim kısılırken dudaklarımdaki tebessüm genişleyerek tüm yüzümü kapladı. Gurur, elini arkaya attı ve atkuyruğumu avucunun içine aldıktan sonra, "Ben de sana küçük bir dokunuş yapabilir miyim?" diye sordu.

"Sorman hata."

Gözlerini yüzümden çekmeden, beni uzun uzun izledikten sonra atkuyruğumu yavaşça yukarıda döndürdü, eğilip masadan tel toka aldı ve kafamın üzerinde yarattığı topuzu tel tokayla tutturdu. "İşte şimdi gerçekten müzik kutusundaki balerine benzedin."

"Topuz seviyorsun."

"Hayır, ben senin saçlarını seviyorum."

"Şımaracağım."

"Şımarmayı senden daha çok hak eden birine rastlamadım."

"Rastlasaydın bir de," diyerek stilettolarımı görmesi adına ayaklarımı işaret ettim. "Olmuş mu?"

"Çok yüksek, ayakların ağrımaz mı?"

"Fotoğraflarda yanında cüce gibi görünmem en azından."

"Bodur tavuk her zaman piliçtir bu arada," demesiyle avucumun içiyle omzuna sert bir tane geçirdim. Güldü. Gülümseyişi beni rahatlattı çünkü son birkaç günü mahkeme duvarından hâllice bir suratla geçirmişti.

"Ben gayet uzunum, sen dana kadarsın. Boyunun 2.01 olduğuna da inanmıyorum ayrıca. Bence daha uzunsun sen. Sizi yanlış ölçmüşler."

"Ölçersin bir ara," diyerek sırıttı.

"Ölçerim."

"Santimi santimine ölç ama. Her yerimin ölçüsünü al."

"Köpek."

"İyelik eklemedin."

"Anlamadım?"

"Köpeğim diyeceksin yavrum, köpeğim diyeceksin."

"Tövbe tövbe ya."

Aniden eğilip yanağıma sert bir öpücük kondurdu. "Çıkalım, tesistekiler başımın etini yedi. Götümde köpükle çıkmak zorunda kaldım duştan anasını satayım. Arayıp duruyorlar," diye homurdandı.

"Benim telefonum da hiç susmadı. Çok panikteler. Sanırsın Muşta ve Cenan değil de onlar evleniyor. Sizinkiler ne düğün meraklısıymış ya."

Gurur gülerek yatağın üzerindeki kürkümü aldı ve "Şunu giy, gülüm," dedi, duraksayarak ona baktım. Bana birdenbire böyle şeyler söylediği zaman ne diyeceğimi bilemiyor, gözlerime far tutulmuş gibi hissediyordum. "Seherin yeli kara kıştan zehir olur," dedi. "Üşürsün."

Evden çıkarken Gurur'un zoruyla giydiğim kürk burnumu kaşındırıyordu. Yağmur delice yağdığı ve saçlarımın bozulmasından korkarak dışarıya dehşetle baktığım için Gurur, hiç istemediğim ve hatta reddettiğim hâlde arabayı binanın girişine kadar getirdi. Kafamın üzerine avucunu gerip, beni arabaya doğru hızla yürüterek ön koltuğa binmem konusunda yardımcı oldu. Arabaya bindiği an ısıtıcıları açmış olmalıydı çünkü içerisi dışarıdaki zehir zemberek soğuğa rağmen yuva gibi sıcacıktı.

"Nikâh saat kaçtaydı?"

"9'da. Kıyılacak ilk nikâh bizimkilerin nikâhı olacak. Normalde saat 12'de başlıyor nikâhlar ama Muşta gizlilikten dolayı saati erkene aldı," dedi Gurur. "Muşta da amma istemem yan cebime koycu birisiymiş."

"Sabahın dokuzu geç olmuş ya, şafakta kıydırsaydı nikâhı," diye alay ettiğimde, "Biz öyle yaparız," diye takıldı bana.

"Nikâhtan sonra ne yapacağız peki? Bir program hazırlamadılar, değil mi?"

"Biz hazırladık," dedi Gurur. "Nikâh dediğin eğlencesiz olur mu? İstedikleri kadar küs rolü yapsınlar, ikisi de liseli gibi heyecanlıdır şimdi. Göl manzaralı bir mekânda hep birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Yener rezervasyonu yaptırmıştı."

Nikâh dairesinin önü sadece bizim gruptan oluşuyordu. Isparta Belediyesi Evlendirme Memurluğu'nun önündeki saçakların altında bizimkilere rastladığımda güldüm. Hava o kadar yağmurluydu ki saçağın altına sığışabilmek ve yağmurdan korunabilmek için dip dibe girmişlerdi.

Cenan, beyaz bir takım giyiyordu. Kalem eteği güzel fiziğini vurgulamıştı ve ayaklarında da beyaz stilettolar vardı. Gelinlik giyen tek kişinin Dide olması içimi sıcacık yaptı. Neredeyse timdeki herkes lacivert takım giymişti. Siyah takım giyen tek kişi Muşta'ydı. Gömleğine dek siyah giyinen Muşta'nın mavi gözlerinin sık sık Cenan'a dokunduğunu görebiliyordum ama ona yaklaşmıyordu. İkisinin de heyecanı belirgindi, birbirlerinden kaçırdıkları gözleri, yine sık sık birbirlerine kayıyordu.

İçeri alındığımız salon beyazdı. Beyaz güller, nikâh masasının arkasındaki beyaz platformun üzerini kaplamıştı. Muşta ile Cenan sandalyelerindeki yerlerini aldığında kendimi şahit sandalyesinde bulmayı beklemiyordum. Hemen yanımda da Gurur oturuyordu.

Nikâh memuru, küt sarı saçları olan, ellilerinin başında şık giyimli bir kadındı. Nikâh masasının olduğu yüksek platformun altında kalan salondaki sandalyeleri tim ve birkaç tanıdık, bir de bizim kızlar dolduruyordu. Dide, babasının kucağındaydı.

"Bugün burada Hakan Basri ve Cenan'ın nikâhını kıymak için toplandık," diyerek söze giren nikâh memuru, mikrofonu dudaklarından uzaklaştırıp gülümsedi. Birkaç saniye süren sessizliğin ardından, "Sen Pınar kızı Cenan, Hayrunnisa oğlu Hakan'ı eşin olarak kabul ediyor musun?" diye sordu. Bu soru, Cenan'ın sessizce yutkunmasına neden oldu. Muşta'nın mavi gözlerinin Cenan'ın profilinde toplanıp bir fırtınaya dönüştüğünü gördüm. Cenan, Muşta'nın bakışlarını hissetmiş olacak ki göz ucuyla ona baktı. Gözleri birbirine dokunduğunda Dide, "Evet efendim, ediyoruz," deyince tüm salon ve nikâh memuru kahkahalara boğuldu ama sanki Cenan ile Muşta birbirleri dışında hiçbir şey duymuyor, görmüyorlardı.

Birbirlerinin gözlerinde ne gördüklerini merak etmeden duramadım.

Cenan mikrofona eğildi ve "Evet," dedi.

"Sen Hayrunnisa oğlu Hakan Basri, Pınar kızı Cenan'ı eşin olarak kabul ediyor musun?"

Muşta'mn mavi gözlerini usulca yumduğunu gördüm. Ağır ağır yumulan o gözlerin ardında anılar yüzlerce farklı şimşek gibi çakıyor, aydınlığıyla onun gözlerinin ardındaki karanlığı aydınlatıyor olsa gerekti.

Muşta mavi gözlerini açtı, yavaşça mikrofona eğildi ve "Evet," dedi. Bu, cüssesi bir dağ gölgesi, sesi bir mavzer kurşunu olan Muşta'nın fısıltısını duyduğum ilk andı.

"Siz, Zeliha ve Gurur, şahitlik ediyor musunuz?"

Gurur ile aynı anda, "Evet," dedik.

"Öyleyse ben de bu güzel yağmurlu Isparta gününde, değerli Isparta Belediyesi'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

"Ayağına bas," diye fısıldadım.

Muşta bana dik dik baktı, Cenan ise gözlerini kısarak bana bakarken söylediğimi yaptı. Muşta yerinde hafifçe hareketlendiği an Cenan'ın onun ayağına bastığını anladım. İmzalar atılırkenki sessizlik, Muşta ile Cenan ayağa kalktıklarında yerini küçük bir alkış tufanına terk etti.

Cenan'ın elinde evlilik cüzdanları vardı.

"Gelini öpebilir mi?" diye sordu Dide meraklı meraklı.

Nikâh memuru, "Elbette," dediğinde Hakan abim yavaşça Cenan'a doğru döndü. Cenan'ı bileğinden kavrayıp kendine çevirdikten sonra, "Kızım öyle uygun görmüş," dedi ve iki avucunu Cenan'm yanaklarına yaslayıp dudaklarım Cenan'ın alnına bastırdı. Duydum, çok kısık bir sesle söylenmiş olsa da o öpücüğün ardından kurulan cümle zihnimde yankılandı. "Şarapnel Parçası, bundan sonra hem kanım hem de karımsın benim."

Sanki Isparta, dokuz yılın ardından birbirine kavuşan, dokuz yıl önce elleri birbirinden kayan ve bugün burada elleri yeniden birleşen o iki insana ağlıyordu. Öyle bir yağmurdu ki bir ağıttı. Gökyüzü vuslatın sona erişini ağıt yakarak kutluyordu.

GİRDAP DEMİRALP

Kimlikte koca bir adam, o kızın karşısında dokuz yaşında bir çocuktum.

Ve şimdi yine, bu evin kapısına geldiğimde cebimdeki kimlikte yazılı olan yaşın çok gerisinde hissediyordum. Yener, binanın koridorunda durup cebindeki sigara paketini çıkardı. "İçmemen lazım," dedi Gurur kaskatı bir çeneyle.

"Beni bir sigaradan bile kıskanıyor musun yoksa yakışıklı?" diye sordu Yener göz kırparak. Ardından Gurur'un ona dik dik bakmasına

aldırış etmeden sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Eski bir bina olduğundan yangın alarmı yoktu, sigara içilmeyeceğine dair bir uyarı da konmadığından Yener rahatça sigarasını içmeye başladı. Tüm bu karmaşanın orta yerinde Gurur'un neden benimle gelmek istediğini bir türlü anlayamamıştım. Yener zaten benim kuyruğumdu, istemesem de her yere benimle gelmek onun tercihiydi ama Gurur'un buradaki varlığı tuhafsanacak şeydi doğrusu.

Bu evi Yener ayarlamıştı. Mehtap'ın, göğsümün gümüşservisinin yalnız kalmak istediğini anladığım an bir çare aramaya başlamıştım ve o anda Yener imdadıma yetişen kişi olmuştu.

Kapının önünde hareketsiz durduğumu gören Gurur, "Çalsana oğlum kapıyı," dedi.

"Siz burada mı duracaksınız?"

"Evet, aşağı ineriz belki. Bahçede otururuz," dedi Gurur. "Sen kıza bir bak, bir ihtiyacı var mı sor, otur, sohbet et."

Tereddütte kalsam da "İyi madem," diyerek kapının ziline uzattım parmaklarımı. Basmadım, bekledim. Ardından bakışlarımı omzumun üzerinden Gurur'a çevirdim. "Sen niye geldin bizimle onu anlamadım ben."

"Tesiste canım sıkıldı."

"Zeliha'nın kuyruğu olmaktan vazgeçtin herhâlde?"

"Yener'e ebeveynlik yapasım geldi bugün. Gördüğün gibi laftan anlamıyor." Yener'in ensesine bir şaplak oturttu.

Yener homurdanarak Gurur'a baktıktan sonra sigarayı dudaklarının arasına götürüp, "Sana dedim, yumuşak içimli içiyorum, slim sigara, taksim delisi Cenk gibi hissettiren türden," dedi sigarayı havaya kaldırıp Gurur'a göstererek.

İkisinin didişmesini kısaca izledikten sonra zile bastım. Çok değil, birkaç saniye sonra yüreğini aralamakta zorlandığı gibi kapıyı da aralamakta zorlanarak yavaşça açtı. Bana geldiğinden beri benden kaçtığına dair bir hisle doluydum, yüreğini de tıpkı bu kapı gibi zar zor aralıyordu. Yeşil bir şal takıyordu ve gözleri her zamanki gibi yorgun bakıyordu ama beni gördüğü an o yorgunluğun arkalarında küçük de olsa bir alev yandı. Bir ışık pıhtısını benimle paylaştı.

İçeri girerken ne diyeceğimi bilemediğimden sesimi çıkarmadım. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanımıyorduk, sanki birbirimize iki yabancıydık; sanki onunla yeniden tanışıyorduk. Kapıyı yavaşça kapatmadan önce koridordaki arkadaşlarıma baktığını hissettim. Dar holde

ilerledim, kapısı olmayan geniş salona girip üzerinde örtü olan koltuğa doğru yürüdüm. Çekingen adımları beni takip etti, yanıma değil, çaprazımdaki eski berjere oturdu. Dik durmaya çalışsa da omuzlarının düşük durduğunu gördüm. Görmedim sanıyordu. Düşen omuzlarının altında kopan benim başımdı. Bilmedi.

Bir süre sessizce, gri gökyüzünün içeri düşürdüğü soluk gölgelerin ortasında birlikte oturduk. Hiç konuşmasak da burada olması bana yetiyordu. Bir daha hiç konuşmayacak olsak da benimle olması bana yeterdi. Acınası bir gerçekti. Sessizliğine de razıydım. Aralayamadığı gönlünün önünde dikilip beni yeniden içeri buyur edeceği ânı beklemeye razıydım.

Başını önüne eğip narin parmaklarıyla oynamaya başladı. "Nasılsın?" diye soran ben oldum çünkü sesimi duymadan hafiflemeyeceğini biliyordum.

Soruyu sorduğum an kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Gönlümü feraha erdiren o cümleyi kurdu. "Sen geldin, iyi oldum."

Gönlüyle aramda bir adım vardı.

"Ben de şu kapıdan içeri girene dek kötüydüm, seni gördüm, iyi oldum." Elim enseme gitti, ensemi kaşırken içimdeki bu çocuksu utancın sebebini sorguladım. Kaç yaşında adamdım, karşısında dokuz yaşındaydım.

"Allah iyilikler versin," dedi çekingen bir sesle. "Sen hiç kötü olma."

Bu cümle beni bağlayan o ipleri kopardı. Koltuğun ucuna kadar kayıp hiç beklemediği bir anda dizlerinin üzerine koyduğu ellerini avuçlarımın arasına aldım. Elleri titriyordu, soğuktu ama dokunuşum onu rahatsız etmedi. Narin parmaklarını dudaklarıma götürüp öptüm, kokusunu içime çekip gözlerimi kaldırdım ve o güzel yüzüne, ömürlük tutsaklığıma baktım. Bir ömür yokluğunu içimde obruk gibi taşıyacağımı sandığım kadın buradaydı. O obruk onun varlığıyla dolmuş, bir yanardağ gibi sevdamı içinden dışına taşırır olmuştu.

"Benden bir isteğin var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok Girdap, senden başka ihtiyacım yemin olsun yok." Ellerini ellerimden kurtardı, bir an boşluğa düşeceğim sandım ama ben o boşluğa savrulmadan beni tutup yakaladı; düşmeme engel oldu. Güzel ellerini yüzüme yerleştirip yüzümü avuçlarının içine hapsetti. "Diyeceklerim vardı sana," diye fısıldadı, fısıltısı kalbimdeki korkunun saklandığı yerden çıkıp gelmesine, yine göğsümün ortasında hükmünü sürmeye baş-

lamasına neden oldu. "Canım Girdap'ım," dediği an sertçe yutkundum. Yüzümü daha da sıkı avuçladı. "Sen hazır mısın benden duyacaklarına?"

"Gidecek misin?" Bu soru birdenbire döküldü dudaklarımdan. Mehtap duraksadı, zaman da onun duraksamasının arkasına sığındı ve donup du kaldı.

"Ben denedim senden gitmeyi," dediğinde sertçe yutkundum. "Gittiğimi sandın belki ama ben senden bir gün bile gitmedim, Girdap. Bir saniye olmadı ki seni düşünmediğim. Obsesif bir şekilde her gün, her an, her saniye ben bir seni düşündüm. Şu kısa ömrümde senin kadar düşündüğüm başka hiçbir şey olmamıştır benim."

Ellerimi hızla yüzümde duran avuçlarının üzerine yerleştirip, eklemlerini avuç içlerimle örtüp ona daha dikkatli baktım. Bir ömür böyle dursak, o anlatsa, ben dinlesem, ne güzel olurdu.

"Söyle, ne anlatırsan dinlerim."

"Sen bir başkasını sevdiğimden korktun, değil mi?"

Bu soruya verecek cevabım yoktu. Sadece gözlerinin içine baktım.

"Elbette korkmuşsundur. Herhâlde benden başkasını sevdiğini düşünseydim, beni bir başkası için bırakıp gittiğine inandırsaydım kendimi, muhakkak ki ölürdüm."

"Yaşamıyordum, Mehtap," dedim açıkça. Kaşlarım çatıldı, durup çatılan kaşlarıma baktı ama ne ellerini çekti ne de ellerimi çekebildim. "Sen gittin, bir başkasının gümüşservisi oldun, ben yaşadım mı sanıyorsun? Denizi olan şehirlerden kaçtım ben. Denizi olmayan bir şehirde boğuldum ben."

"Girdap..."

"Denizi olmayan bir şehirde senden kurtulurum sandım, meğer denizi içimde bu şehre taşımışım ben."

"Bir damla nefes olamadım mı ben sana?"

"Geldiğin gün nefes aldım. Sen ol, başka hiçbir şey olmasın. Senin iyileştiremeyeceğin bir yara yok benim içimde. Çünkü hepsini sen açtın."

"Senden başkasını sevmedim, yemin olsun sevmedim, Allah bir sonraki nefesi hak kılmasın ki bana, senden başkasını ben hiç sevmedim, Girdap."

Bu cümle, durmuş bir kalpten duyulan beklenmedik bir kalp atışı olabilirdi ama bu cümle aynı zamanda, en büyük korkuların ayyuka çıkışıydı. O hâlde nedendi? O hâlde neden bir başkasını seçmişti?

Ona öyle bir bakmış olmalıyım ki gözleri doldu.

Ona öyle bakmış olmaktan utandım.

"O zaman Mehtap, kurbanın olayım söyle, neden? Neden yaktın beni? Neden yaktın kendini? Gülüm yalvarıyorum söyle artık bana, benim başımda nöbet tutturan bu şey, bana bir haftada on kilo verdiren bu şey, neden seni durdurup ardına baktırmadı?" Yüzümü ellerinin arasına saklayıp ona yalvaran gözlerle baktım. "Artık söyle kurbanın olayım, sana ne oldu?"

Mutlu gibiydin, Mehtap.

Davetiyeyi paylaştığında mutlu gibiydin.

İkinizin adının harflerini yan yana gördüm ben. Alfabede duran adımın harfinden utandım. Adımın ilk harfinden utandım. Gözlerinden yaşlar akarken, "Senden başka kimsem kalmadı, Girdap," dedi. "Belki de hiçbir zaman senden başka kimsem olmamıştı ama artık yok, emin olduğum artık senden başka kimsem yok. Bir delilik etme n'olursun."

"Mehtap." Bir an geri çekildim. "Söyle Mehtap."

"Ben böyle olsun istemedim. Bilsem gider miydim? Sadece sana yük olmak istemedim. Tek başına her şeyi yüklen istemedim." Gözlerinden akan yaşlar beynime girmiş bir mermi gibiydi. Ellerimi yüzüne uzattım, dokunamadım, gözyaşlarının beni yakacağını bildim ve ona dokunamadım. Kalbimde arka arkaya mayınlar patlamaya başladı. Her bir mayının patlamasının ardından korkuma bir adım daha yakın olduğumu anladım. Oradaydı. Aramızda bir mayın tarlası vardı ve mayın tarlasının öteki ucundan bana bakıyordu. Attığım her bir adımda o mayınlardan biri patladı. Ölmedim, tek parça kaldım, bir mayın daha patladı; durmadım, ona yürüdüm. Durmadı. Ağladı.

"Mehtap."

"Girdap, ben bir seni sevdim. Yüce Rabbim şahit. Bir sendin benim için."

"Mehtap."

Ellerimi yakalayıp yüzünü avucuma gömdü, gözyaşları avuçlarıma dolmaya başladı.

"Allah şahit, ben sadece çeyizim tam olsun istedim."

Kalbime girdiğini sandığım o bıçağın boğazımda saplı durduğunu fark ettim.

"Mehtap," diye fısıldadım.

"Direnirdim, öldürürdüm onu ama ben..."

"Mehtap!" *Yalvarırım sus, hayır, devam etme, n'olursun sus Mehtap.*

"Dokunmasın istedim senden başkası bana, saçlarımı senden başkası görmesin çok istedim, ben sadece çeyizim olsun istedim." Yüzünü avuçlarıma sürterek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Senden başkasına elimi sürmedim, ellerim kopsun ki bir sana dokunmak istedim!"

"Mehtap!" diye bağırdığımda sesimin etrafa çarparak bana geri vurduğunu hissettim. "Söyleme, onu söyleme! Sus!" Yüzünü avuçlarıma daha sert gömdü. Bedeni titriyor, sadece ağlıyordu. Mayınlar kafamın içini aştı, gözlerimden dışarı ateş saçıldığını hissettim. Bedenimin nasıl tek parça durduğunu merak ettim.

Yüzünü avuçlarımın arasında tutarken ellerimin titremeye başladığım fark ettim. Elini elimin üzerine koyup titremelerini durdurmaya çalışırken, "Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Sendeki beni koruyamadım ben, özür dilerim! Sadece çeyizim olsun istedim."

Konuşamadım, dilimin ağzımın içinde ateşe döndüğünü hissettim. Konuşamadım, kalbimin son kez atacağını ve sonsuza dek susacağını hissettim.

"Gülüm, sus," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, daha sonra Mehtap'ın, "Ben zaten ölmüştüm, bari sen yaşa istedim," deyişi yavaşça ruhuma sindi. "Ederim bir çeyiz paketi olsun istemezdim."

"Mehtap!" Ayağa kalktığım ânı hatırlıyorum. Mehtap'ın benimle ayağa kalktığını, ellerimi yakalayıp beni durdurmaya çalıştığı ânı hatırlıyorum. Namludan fırlamış bir mermi gibi, kovanım kalbim olup yere düşmüş gibi son hızla kapıya koştuğumu hatırlıyorum. Mehtap'ın arkamdan koştuğunu hatırlıyorum. Duramadığımı, alev almış bedenimle kapıyı asıldığımı, yerinden söker gibi açtığımı, Gurur ve Yener'in önünden fırtına gibi geçerken titrediğimi hatırlıyorum.

"N'olursun! N'olursun!" diye bağırdığını, ağladığını hatırlıyorum. Bir spiral gibi dönemeçli duran merdivenleri hızla inmeye başladığımı hatırlıyorum.

"Girdap, yalvarırım dur, n'olursun!"

Bu haykırışlar beni bir ömür yerimde tutabilir sanıyorken yerimde duramadığımı hatırlıyorum.

"Girdap!" Gurur'un sesi binanın içinde etrafa vurarak yankılandı.

Yağmurun altına çıktığımı, koşmaya başladığımı hatırlıyorum. Gurur'un bağırdığını, Yener'in bağırdığını, Mehtap'ın yalvardığını...

"İçimde ölen sabinin hakkı için Girdap!" diye bağırdığını ve sonra yere vuran dizlerinin sesini duyduğumu hatırlıyorum. "Öldüğüm aşkının hakkı için dur Girdap!"

Belimdeki silahı çıkardığımı, kilidi sertçe kaldırıp yağmurun altında namluyu önce çenemin altına yasladığımı, daha sonra kafamı göğe kaldırıp her şeyimi kaybetmiş gibi, parçalanıyormuş gibi bağırdığımı hatırlıyorum.

Ve yine sonra silahımı havaya kaldırıp yağmurun altında sırılsıklam olmuşken sürekli olarak havaya sıkmaya başladığımı hatırlıyorum.

Son kurşunun kovanı yağmurun suyuyla ıslanan çamurun içine düştüğünde Mehtap'ın bacaklarıma sarıldığını, titreyen bir çeneyle gözlerimden çeneme dek akan yaşlarının yağmur suyuna karıştığım ve bağıra bağıra o yeminleri ettiğimi hatırlıyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm o an, net olan tek andı. Kamuflajımın dizlerinin çamura saplandığı o an, ömrümde ikinci bir lekenin açıldığı andı.

Mehtap'ı kollarımın arasına çektiğimde, ona sıkıca sarılıp çenemi sıyrılan şalının üzerine bastırdığımda, o haykırarak ağlarken boynuma sokulduğunda içimdeki acının büyüklüğü dudaklarımdan bir feryat daha kopmasına neden oldu. Silahı tutan elimi beline bastırıp, "Öldüreceğim!" diye bağırdım. "Onun etinden kemiklerini ayırıp senin önüne getireceğim. Öldüreceğim!"

Yağmur durmadı.

Ona daha sıkı sarıldım.

"Öldüreceğim. Onu öldüreceğim."

Alfabeden senin adının harfini sileceğim.

Sen içerideki son mayını patlattın.

Ecelin olacağım.

ZELİHA ÖZDAĞ

Tesisin kış bahçesindeki tüm ışıklar kapalıydı ve dışarıda yağmur yağmaya devam ettiğinden kararan gökyüzü içeriye bir parça olsun ışık yollamıyordu. Cenan ile karşılıklı oturmuş kahvelerimizi yudumlarken sessizliği belirgindi. Gözlerini dağda dolaştırdığını fark ettim. Uzun za-

man sonra yeniden tesisteydi, bu ilk gelişi değildi ama uzun zamanın ardından ilk kez buraya ait hissederek nefes alıyor gibiydi.

"Muşta senin yanına mı taşınacak?" diye sorduğumda gözlerini dağdan uzaklaştırarak bana çevirdi.

Önündeki karton bardakta duran kahveyi dudaklarına götürdü, bir yudum içti ve başını sallayarak, "Evet," dedi. Bu durumu onun da garipsediğini hissedebiliyordum. Her şey beklenmedik bir hızla, beklenmedik bir şekilde gelişmişti. Isparta'ya döndüğünde tüm bunların yaşanacağını düşünmüş müydü acaba? Hiç sanmıyordum.

Üzerimdeki yeşil kazağın ucuyla oynamaya başladığımda Cenan'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarımı kaldırıp gözlerimi gözlerine sabitledikten sonra, "Mutlusun, değil mi?" diye sordum, bu soruyu beklemediği kesindi, bir an afallasa da başını salladı ve "Evet," dedi, bunu kabul etmesini beklemiyordum ama yine de gülümsememi gizleyemedim. Bu mutluluğu hak etmişti. Bu mutluluğu onun kadar hak eden başka bir kadın olduğunu dahi sanmıyordum. Dokuz yılın ardından gözleri hâlâ kasvetle baksa da yüreği sonunda mutluluğu tatmıştı.

"Mutlu olmamam gerekir belki de," dediğinde duraksayarak kaşlarımı çattım. Gözlerini gözlerimden çekmeden derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Hakan'a yaptığım şey affedilir bir şey değildi," dedi. "Affetmediğini de biliyorum. Belki de içten içe beni hiçbir zaman affetmeyeceğini de biliyorum ve daha kötüsü ne biliyor musun? Ona hak veriyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Bu can yakıyor işte."

"Seninle evlenmek istedi."

"Evet, istedi. Kızımızı bahane etti, bu bahane biliyorum, benimle gerçekten istediği için evlendi. Ama yine de... Gözlerinde kırgınlığı görüyorum. Arkasına saklandığı bahaneyi görüyorum. Bana kendisi olarak gelmiyor, Zeliha. Gelemiyor. Çünkü ayaklarını kırdım onun. Ayaklarını kırdığın bir adamın sana gelmemesinden yakınamazsın."

"Yine de o ayakları kırmış olsan da sürünerek bile kapına gelmeyi denedi. Bir şeylerin arkasına sığınıyorsa da sığınıyor abla. Eninde sonunda açacak yüreğini sana. Ki bana kalırsa o yüreğin kapıları sana hiç kapanmadı."

"Kapanmadığını biliyorum," dedi Cenan. "Ama içeri girmeme müsaade de ediyor değil. Sanki onunla karanlık bir odada oturduk birbirimizi izliyoruz. Kapı açık, çıksak çıkarız, defolup gitsek, defolur gideriz ama

ne o kapıdan çıkıyor ne de ben. Ayaklanıp birbirimize de yürüyemiyoruz. O karanlığın iki farklı ucunda birbirimizi izliyoruz."

"Birbirinizden öteye gidemiyor, birbirinize de bir türlü gelemiyorsunuz," dediğimde dudaklarındaki kırgın tebessüm kalbimin üzerinde her daim taşıdığım o ağırlığın artmasına neden oldu.

"Öyle ablam," dedi. "Bazen birinden gidemediğin gibi birine de asla gidemezsin."

"Ama artık evlisiniz."

"Aynı evin içinde iki yabancı olmaktan ölesiye korkuyorum," dedi Cenan, kafasının içinde sakladığı şeyi bu kadar net bir şekilde önüme koymasını beklemediğimden duraksadım. Gözlerini kahveye indirdi, kaşlarını çatarak, "Bu hayatta hiçbir şeyden korkmamıştım, bir gün Hakan'ın kırk kat eli olmaktan korktuğum kadar. Ve korktuğum ne varsa başıma geldi. Devam etmesinden korkuyorum. Onun soyadını taşıyan bir yabancı olmaktan korkuyorum," dedi.

Korkularını anlıyor, elimde olmadan ona hak veriyordum. Aksini savunmayı istiyorsam bile söyleyeceğim, öne süreceğim her şeyin asılsız olacağını ben de biliyorum. Hakan abi, Cenan'a kızgın bile değildi; kırgındı. Kızgınlık sona eriyordu bir gün ama kırgınlık baki kalıyordu. Her şeye rağmen Cenan'ı delice seven yüreğinin sesini duyuyordum. Delice seven gözlerini görebiliyordum.

Elimi Cenan'm elinin üzerine koyduğumda sertçe yutkundu. Bir an bu hâli bana o kadar çaresiz geldi ki yutkunamadım. "Ben düzeleceğine inanıyorum," dedim, evet, inanıyordum. Kırgınlık sonsuza dek sürse de sevdanın olduğu yerde sessizliğe gömülmeyi bilirdi. Sevda oradaydı. Sevda oradan hiç gitmemişti.

Sevda onları hiç terk etmemişti.

Kış bahçesinin arkasında kalan duvarlarda bir çınlama duyuldu. Gök birden amansızca gürledi. Şehre düşen yağmurun çok daha şiddetli olduğunu, o gök gürültüsü bulutların içinde değil de kalbimin içindeymiş gibi yankılandığında anlamıştım. Oturduğum yerden kalkarken, "Yakınlara yıldırım mı düştü?" diye sordum, ardından bu gürültünün şimşeğe ait olmadığını, çarpan demir bir kapıdan yükseldiğini anladım.

Cenan oturduğu yerden fırlayarak, "Ne oluyor?" diye sordu, kapı öyle bir gümlemişti ki tesisin tüm duvarlarını çınlatmıştı. Dışarı çıktık, koridorda ilerlemeye başladık. Çok geçmeden koridora toplanan kalabalığı gördüm. Gurur, Yener ve Devran birinin etrafını sarmışlardı ama

kim olduğunu göremiyordum. Çok geçmeden koridorda başka bedenler de belirdi. Adnan ve Tayfun abinin koşarak onlara doğru ilerlediklerini gördüm. Adımlarımı hızlandırmak istedim ama Cenan yavaşça bileğimden kavrayarak beni durdurdu.

"Bekle," dedi tereddütte kaldığı belli olan bir sesle. "Bir durum var demek ki."

"Kim o?"

"Bilmiyorum," dedi Cenan ve bu cevap henüz zamana yayılmamışken Girdap'ın boğazından yükselen kükremeyi duydum. Artık etrafını sardıkları kişinin kim olduğunu biliyordum.

"Bıraksanıza amına koyayım, beni ne kadar tutabileceksiniz lan? Beni nereye kadar tutabileceksiniz lan siz?" Bağırışları yankılara dönüşüyor, tesisi başımıza yıkacak gibi çınlıyordu. Gurur birdenbire Girdap'ın sırtım dönmesini sağladı ve yüzünü duvara bastırıp, "Bu amına koyduğumun kelepçesini her gün birimizin üzerinde mi kullanacağız lan biz?" diye bağırdı. O an Girdap'ın bileklerine bağlanan kelepçeleri gördüğüm andı. Kuşku kanıma karanlık gibi karıştı.

Girdap yanağı duvara yaslı hâlde, "Bırak!" diye bağırdı. O kadar ıslaklardı ki yağmurun altında da boğuştuklarını anlamak mümkündü. Kamuflajları çamura bulanmış durumdaydı.

"Dur kardeşim, yemin olsun bundan sonrasında seni durdurmayacağım. Mert sözü," dedi Gurur ama Girdap durmadı, çırpınmaya devam etti. Kanının içinde bir deli yılan sürünüyordu sanki.

Adnan, "Neler oluyor?" diye sorduğunda Yener, "Odaya alalım bu deli zıpkını birader," demekle yetindi ve o an, neler olduğunun farkındalığı kanıma sinen bir şüphe olmaktan çıkarak tüm varlığını gösterip yıldız gibi parladı.

Girdap öğrenmişti.

Gurur, Girdap'ın ensesinden yakalayıp onu duvardan çekti ve Devran da Girdap'ın omuzlarından tuttu ama ikisi bir olduğu hâlde Girdap'ın çırpınışlarına karşı koymak konusunda zorlanıyorlardı.

"Yerimde misiniz lan?" diye bağırdı Girdap boynundaki damarlar dışarı fırlayacak gibi bağırırken. "Biriniz lan biriniz, biriniz Girdap mı lan? Biriniz ben mi lan? Anlamıyor musunuz lan siz beni? Kardeşiniz değil miyim ben lan sizin?"

"Kurban olayım, Girdap," dedi Gurur buz gibi bir ifadeyle. "Seni anlamamak mı bu, seni koruyorum ben. Seni senden koruyorum."

"Biliyordun lan, biliyordun lan! Biliyorsun değil mi lan?" Girdap deli gibi bağırmaya devam ediyor, tükürükler saçarak çırpınıyordu. "Bırak-sana lan beni? Adam mısın lan tutuyorsun beni? Bırak lan beni!"

"Asıl seni bu hâlde bırakırsam adam değilim lan ben!" diye bağırdı Gurur öfkeyle.

"Sakladın lan benden! Sakladınız lan benden! Öldüm lan ben!"

Girdap'ı koridorda sürüklemeye başladıklarında korkuyla öne doğru bir adım attım. Bağırışları, haykırışları kanıma dokundu, kalbimi yaktı geçti ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Ne kadarını biliyordu? Bu hâle gelmesine neden olan hangi biriydi? Hepsini biliyor muydu? Her şeyi bilse herhâlde ölürdü. Öyle çırpınıyordu, öyle bağırıyordu, öyle yalvarıyordu. Öyle kendini kaybetmişti.

Muşta bir kapının ardından çıkarak kapıyı sonuna dek açıp, "Sokun onu şuraya," dedi soğukkanlı bir sesle ama gözlerine baktığım an bir şeyleri onun da öğrendiğini anladım. Soğukkanlılığının arkasına sakladığı onu bile dehşete düşürmüş bir şey olduğu apaçık ortada duruyordu.

Girdap'ı apar topar soktukları odanın önüne kadar yürüdüm ama içeri girmeden Gurur'a baktım. Gurur, Girdap'ı metal bir sandalye-ye oturttu. Arkadan kelepçeli olan ellerini sandalyenin sırt kısmından geçirdikleri için ayağa kalkması imkânsıza yakın duruma gelmişti. Girdap'ın yüzündeki çamur lekelerini tam da o an net bir şekilde görme şansım oldu. Islanan saçları alnına düşmüş, aldığı güçlü nefesler üzerindeki tişörtü parçalanacak kadar gergin hâle getirir olmuştu.

Adnan kapıyı kapatmadan hemen öncesinde, Girdap ruhsuz gözlerini kaldırıp Gurur'un gözlerinin içine baktı ve "Onu öldüreceğim," dedi. "Karşımda duran her kim olursa, onun da kafasına sıkacağım."

Cenan, kanı donmuş bir hâlde, "Bu çocuğu bu hâle getiren şey ne?" diye sordu sessizce. Ben bu soruyu sormadım çünkü cevap dilimin altında bir ceset gibi uzanıyordu.

Cenan ile oradan uzaklaştığımızda ve geçen yirmi dakika Gurur'u olduğum koridora getirdiğinde buz tutmuş ellerim pantolonumun ceplerinin içindeydi.

Gurur, "Sakinleşmesini beklemek hata biliyorum ama bir delilik yapmasına izin veremezdim. En azından şimdilik," dedi tam yanımda durup tesisin boydan camından dışarı bakarak.

Cenan bakışlarını Gurur'a çevirdi ve "Sorun Mehtap ve evliliği hakkında mı?" diye sordu.

Gurur sadece başını sallayarak bu soruyu onayladı ve Cenan başka hiçbir şey sormadı. Sessizce yanımızdan ayrılırken bunu bizi yalnız bırakmak için yaptığını biliyordum.

"Mehtap nerede?" diye sordum.

"Onu o evde bırakamazdım. Bitap düşmüş durumdaydı. Girdap'ın iyi olduğuna emin olmadan sakinleşmeyecek gibiydi," dedi Gurur. "Revirde. Allah'tan Nihan bugün burada, ona biraz sakinleştirici verdi."

"Girdap her şeyi öğrendi yani," dediğimde Gurur, "Benim bildiklerimi bildiğini sanmıyorum ama Mehtap'ın başına ne geldiğini bildiğine eminim," diye donuk bir cevap verdi. Bu konunun onun bile içini üşüttüğünü anladım.

"Gidip ona bakayım mı?"

Gurur bedenini bana doğru çevirip ellerini belime yerleştirerek beni kendisine doğru çekti. Bedenlerimiz birbirine yaslanırken çenesini saçlarımın arasına bastırıp, "Biraz dinlensin," dedi. "Sana da ağır geliyor bu konu. Görmüyor muyum sanıyorsun?"

Kollarımı Gurur'un beline sararak, "Girdap sakinleşmeyecek," diye fısıldadım.

"Şimdi o bir ok gibi yaydan fırlayıp önüne geleni vuracak, ne Mehtap'ı dinleyecek ne de başka birini. Kız çok sarsıldı Zeliha, öyle böyle bir sarsılmak değil. Bir de üstüne Girdap'ın kendini yakışını izlerse o zaman darmaduman olur. Artık onu ne Girdap iyileştirir ne başka biri. Bu işler plansız yürümez, plansız atılan her adımda kendini de tehlikeye atmış olacak. Ama yemin olsun, o herife ne isterse onu yapmasını sağlayacağım."

"Onu esir gibi tutarak sakinleştiremezsiniz," dediğimde bana hak vermiş olacak ki başını sallayıp dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Biliyorum ama böyle bir günde onun mantığı biz olmak zorundayız. Çünkü şu an mantığı yerinde değil. Halledeceğim."

Çok değil, bir buçuk saat sonrasında Mehtap'ın yanındaydım. Uyumamıştı, verilen sakinleştirici onu biraz olsun dinginleştirmemişti. Revirdeki beyaz çarşaflarla kaplı ranzanın ucuna oturmuş, yüzünü ellerinin arasına saklayarak hüngür hüngür ağlıyordu. Kapıda dikilmiş onu izlerken bir adım atacak hâlim yoktu, onun da bu adımı istemediğini biliyordum. Biri ona dokunsa tuz buz olup yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

Nihan yanımdan geçerken sessizce, "Sürekli aynı şeyi sayıkladı," diye fısıldadı. "Çeyizim olsun istemiştim diyordu. Ne demek olduğunu anlamadım."

Nihan odadan çıktığında ben onun dudaklarından dökülen, tokat yemişim gibi hissettiren o cümle ve o cümlenin içinde gizlenen gerçekle olduğum yere çivi gibi çakıldım.

Mehtap, ellerini yüzünden çekmeden, "Sadece çeyizim olsun istemiştim," diye fısıldadı kendi kendine. Hıçkırdı, iç çekti, parmaklarını yüzüne daha sert bastırdığını gördüğümde buna kayıtsız kalamadım ve ona doğru ilerledim. Ellerini yüzünden uzaklaştırması için bileklerini kavradım. Düşündüğüm gibi tırnaklarını yüzüne geçirmiş, teninde yaralar açmıştı. Hissettiğim şeye yenik düşerek yüzümü buruşturup alt dudağımı ısırdım. Bana bakmadı, gözlerini boşluğa indirdi ve tırnaklarının çizdiği yüzüne boşalan gözyaşlarının cama vuran yağmur damlaları gibi kayıp gittiklerini gördüm.

"Güzelim benim," döküldü dudaklarımdan, ardından onu kendime doğru çekip elimi ensesine yerleştirdim. Beklediği buymuş gibi yüzünü göğsüme gömüp, "Çeyizim olsun istemiştim," diye fısıldadı ve ılık gözyaşlarını göğsüme akıtarak ağlamaya devam etti.

"Geçti," diye fısıldadım ama geçmediğini, geçmeyeceğini, bir ömür bununla yaşayacağını, mutlu olup gülümsese bile ne zaman yalnız kalsa yaşadıklarının yüzüne bir tokat gibi çarpacağını biliyordum. Bazı yaralar vardı ki üzeri kapansa izi bile kalmasa, hiç var olmamış gibi yok olsa da içeride kanamaya devam ederdi. Onunkisi öyle bir yaraydı. Biricik'in burada olmasını diledim. O anlardı Mehtap'ı, daha gerçekçi sarılırdı, yaralarını birbirlerine yaslarlar ve birbirlerini anlarlardı.

Sanki bu dileğim evrene ulaşmış gibi birkaç saniye sonra açılan kapının ardında Biricik'in olduğunu anlamamı sağlayan o ses duyuldu. "Mehtap."

Geri çekilmeyi denedim. Mehtap kazağımı kavradı, geri çekilmeme izin vermeden yüzünü göğsüme saklamaya devam etti. Bakışlarımı omzumun üzerinden Biricik'e çevirdiğimde dudaklarında solgun, hatta ağlamaklı bir gülümsemeyle bize baktığını gördüm. Gözlerimiz birbirine değdiği an gözlerini yavaşça kapatıp açarak bana sorun olmadığını göstermeye çalıştı ama ikisinin yarası öyle büyüktü ki bu koca revirin içinde kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.

Biricik üzerindeki pelüş ceketi çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktı. Ağır adımlarla bize doğru yaklaştı. "Bir kitapta bir cümle okumuştum, Mehtap," diye fısıldadığında Mehtap'ın kazağımı tutan elinin gevşediğini hissettim. Biricik omzumu tutup beni yavaşça ondan uzaklaştırdığında sertçe yutkundum. Dizlerinin üzerine çöküp beyaz külotlu çorabının yere değmesini umursamadan ellerini Mehtap'ın gözyaşlarıyla ıslanmış ellerinin üzerine koydu. Birbirlerinin gözlerinin içine baktı. "İnsan yarasını yarasma benzettiği birini izlerken diğer insanların göremeyeceği çok şey görür."

Mehtap'ın gözünden akan bir damla yaşın çenesine dek uzandığını gördüm. Biricik gülümsedi ve yavaşça eğilip dudaklarını Mehtap'ın ellerine bastırdı. "Geçti." Başını kaldırdı. "Bir daha aynılarım yaşamayacağız, Mehtap."

Mehtap'ın gözlerinden akan yaşların donduğunu gördüm. Başım yavaşça eğip alnını Biricik'in saçlarına bastırdı. İki aynı yara, iki farklı kadın, birbirlerine yaslandılar ve öylece durup birbirlerini dinlediler. Sessizdiler ama aralarında sadece ikisinin duyabileceği çok şey konuşuluyordu.

Sessizce revirden çıkıp ikisini yalnız bıraktım. Kapıyı kapatırken gözlerimden kayan yaşları durduramadım. Sadullah, revirin karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsüne sarmış beni izliyordu. Kafamı çevirip ona bakmadan önce gözlerimden aşağı kayan gözyaşlarını sildim.

"İyisin, yenge?" dedi sorar gibi.

"Girdap'ın durumu nasıl?" diye sordum, iyi olup olmamamla ilgili konuşacak hakkı kendimde görmüyordum. Bugün bu tesis, benim şu an hissettiklerimin katlarca fazlasını yüreğinde taşıyan iki farklı kadını içinde taşıyordu.

"İyisin, yenge?" diye sordu Sadullah bastırarak.

Sessizce, "İyiyim, teşekkür ederim," dedim ama bana inanmadığım görebiliyordum.

Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Odayı haşat etti biraz. Masa sandalye ne varsa çarptı, kendini de çarptı, tam durdu sandık bu kez kelepçeli olmasına rağmen kafayı gediğine koydu Adnan'a," dedi. "Adnan da kırılan kafam olsun, sen iyi ol deyince durdu, sustu ama çok sürmez. Zincirini zorlayan kuduz köpekten beter hâli."

"Sen söyle," dediğimde tek kaşını kaldırdı. "Ne olacak sence?"

"Geldim geleli dökülenin kan olduğunu sanmıştım, yenge," dedi Sadullah. "Ama değilmiş meğer. Bu saatten sonra çok kan akacak."

Tam ağzımı açacakken kapı yavaşça açıldı. Önce Biricik, hemen arkasından Mehtap dışarı çıktılar. El eleydiler. Sadullah duvardan uzaklaşarak dimdik durup ikisine baktı. Bakışları tedirgindi. Ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. Benim de ondan farkım yoktu.

Mehtap sessizce, "Girdap iyi mi?" diye sordu Sadullah'a.

Sadullah, "Vallaki iyi," dedi. "Sen de gözünden yaş dökme artık, iyi ol." Mehtap sertçe yutkundu, Biricik ise Sadullah'a gülümsedi. "Vallaki sen iyi olursan, Girdap da iyi olur."

"Görsem onu, olur mu?" diye sordu Mehtap çekingen bir sesle.

"Yengem be, olmasa mı öyle?" diye sordu Sadullah aynı çekingenlikle.

Mehtap sessizce, "Lütfen," dediğinde Sadullah gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

"Tamam ama ağlama, olur mu?"

"Ağlamam," dedi Mehtap ama Sadullah buna pek inanmış değildi. Yine de onu kıramadı ve bana bakıp benden bir onay bekledikten sonra o onayı verdiğimde başıyla koridoru işaret etti. "Gidelim. Yengeler, siz de gelin," dedi tedirgin bir şekilde. Neden bizi de çağırdığını anlayamadım ama tıpkı Biricik ve Mehtap gibi onu takip etmeye başladım.

Kapının önüne geldiğimiz an Sadullah yumruğunu yavaşça kapıya vurdu. Kapıyı açan Vural oldu, yüzünde kireç gibi bir ifade vardı. İçeride Vural'dan başkasının olmadığını gördüm. Girdap'ın tek bileğine bağlı olan kelepçenin öteki ucu şimdi masanın bacak kısmına bağlıydı.

Girdap, Mehtap'ı gördüğü an durdu. Kafasını sağa yatırıp Mehtap'a canından bir parça kopmuş, kaybolmuş, sonunda o parçayı bulmuş gibi baktı. Mehtap çekingen bir şekilde içeri girdi ama biz dışarıda kaldık. Aralık duran kapıdan içeri baktığım sırada Vural, başını iki yana salladı ve gözlerimin içine bakıp sadece dudaklarını oynatarak, "Durmuyor," dedi.

Mehtap, sessizce içeri girip Girdap'ın önüne yürüdü, tam önünde durdu ve beklenmedik bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini Girdap'ın dizlerine koyduğunda Girdap gözlerini yumup başını havaya kaldırarak derin bir nefes aldı.

"Durmazsın, biliyorum," diye fısıldadı Mehtap sessizce. "Durdurulamazsın." Alnını Girdap'ın dizlerine yasladı. "Ama yalvarırım, seni de

benden alma, Girdap. Ben sensiz yapamam. Çok sensiz kaldım. Bir daha kalamam."

Girdap dişlerini sıkınca yüzünde bir mezar kazıldı. Gözlerini açtığında gözlerinin yine yangın yeri gibi olduğunu gördüm. Gözlerinin öfkesinde titreyen bir de gözyaşları vardı. Hiçbiri kayıp düşmedi, akıp gitmedi, gözlerinde beklediler.

"Beni bir daha yakma n'olursun," diye fısıldadı Mehtap. "Çok sensiz kaldım. Bir daha kalmayayım, n'olursun."

Girdap, kelepçeden azat edilmiş elini Mehtap'ın başına koydu. Ardından yüzüne indirip çenesini kavrayarak kafasını kaldırmasını sağladı. "Bak," dedi. "Görüyor musun bu gözleri? Gülüm, görüyor musun bu gözleri? Benim bunca senelik hayatımda senden başka kime aktı gözyaşlarım? Beni senden başka kim ağlatabildi lan?" Mehtap yeniden ağlamaya başlamış olacak ki, "Ağlama," dedi Girdap, tam da o anda gözünden bir damla yaş akıp yanağına süzülmüştü. "Bana dur deme, Mehtap. Öl de, şarjörü kafana boşalt de. Kafana sık de. Şarjörü kafama boşaltana kadar ölmem ama bana dur deme. Dediğini yapar, öyle geberirim. Gülüm, bana dur deme."

"Sensiz kalmayı göze alamam, Girdap. Yapamam. Her şeyi unuturum. İyi olurum. İyileşirim. Sen benimle kal, ben iyileşirim."

Bir adım geri çekildim. Sadullah, "Dur," dedi. "Yine ağlarsa kız, çok ağlarsa, ben onu durduramam. Siz onu durdurursunuz. Kadın kadının hâlinden anlar yenge, gitme gözünü seveyim."

Başımı önüme eğdim. Onlara bakamadım. Duymak istemedim. Hiçbir şeyi duymak istemedim.

"Mehtap bana her şeyi de, bunu deme!" Girdap'ın çenesi seğirdi, gözlerindeki öfke büyüdü. "Beni her şeye inandırabilirsin amına koyayım, tüm yalanlarına inanırım, söylediğin her şeyi doğru bilirim, kapına bağladığın köpek olmadım mı hiç? Yine olurum ama şimdi beni bağlasan, ben o zinciri kırıp yine gideceğim."

"Özür dilerim," dedi birden Mehtap, Girdap bunu beklemiyordu. "Sana söylediğim yalan adına, seni kaybetmekten korkup seni kaybettiğim için, her şey için, her şey adına özür dilerim. Kendimi koruyamadığım için özür dilerim." Mehtap yüzünü Girdap'ın dizlerine sakladığında Girdap'm havada asılı kalan elinin titrediğini gördüm.

"Gülüm."

"Özür dilerim, kendimi koruyamadım, özür dilerim."

"Gülüm!" Girdap masaya bağlı kelepçeyi asıldı, masa ileri doğru giderken iki elini Mehtap'ın yüzüne koydu. "Gülüm bak bana, bak gözlerime. Ben özür dilerim. Ben dilerim lan. Öleyim sana, senin ne suçun var? Gümüşservim, senin ne suçun var?" Avucunu Mehtap'ın alnında dolaştırdı. "Sen ak paksın, tertemizsin gülüm, sen günah geçirmezsin. Sen utanacak, sıkılacak, af dileyecek son kişi değilsin. Günah geçirmezimsin benim. Sudan durumsun." Eğilip alnını Mehtap'ın alnına yasladı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Mehtap.

"Ben özür dilerim lan, ben dilerim özrü, sen işlemediğin hiçbir günahın bedelini o gül yüzünü saklayarak ödeyemezsin. Bak bana, yavrum bak yüzüme. Güzel yüzlüm, bak, saklama şu yüzünü benden." Yüzünü avuçlarının arasında havaya kaldırdı. Gözlerinde öfke ve çektiği acının dışarı bıraktığı gözyaşlarıyla, Mehtap'ın güzel yüzüne baktı. "Senin alnın açık, ak pak, sen böyle kafanı dikip bakacaksın, Mehtap. Gülüm, güzel yüzlüm, işlemediğin hiçbir günahın suçlusu değilsin. Bin günah işle, bininde de böyle ak pak geleceksin bana ama yemin olsun, yemin olsun sen günahsızsın. Senin başını eğdirenin kafasını koparacağım." Başını salladı. "Seni yüzünü göstermekten korkar hâle getiren kim varsa, kim varsa, sevdam kim varsa, yüzünü kendi kanıyla yıkayacağım."

"Sensiz ne yaparım? Beni düşün," dedi Mehtap. "Yakma kendini. Yanacağımız kadar yanmadık mı? Yakma kendini."

Daha fazla duymak istemediğim için hızla koridora yöneldim. Biricik her ihtimale karşı orada kaldı. Mehtap'm yalvarışları, Girdap'ın öfkesi ama bir o kadar da deli olan sevdasma ait sözler koridorlarda yankılanmaya devam etti. Şimdi neler olacağını tam olarak kestiremiyordum ama ben de biliyordum Girdap'm durmayacağım, öcünü almadan devam edemeyeceğini, içinde dünyaya bile sığdırılmayacak büyüklükte bir ağrı taşıdığını, o ağrının onu kıvrandırdığını.

Adnan, "Zeliş," dedi hızla yürüdüğümü gördüğünde. "Nereye?"

"Adnan, lütfen beni eve bıraksın biri," dedim sonunda zar zor bir nefes alarak. Mehtap'ın sesi kafamın içinde yankılanıp duruyor, Girdap'ın öfkesi bir gölge olup sanki beni altına alıyordu.

Adnan panikleyerek, "Yener'e söyleyeyim, benim incelemem gereken raporlar var. Bırakırlar seni," dedi. "Su getireyim mi sana?"

"İyiyim, iyiyim," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Şımarık bir çocuk gibi görünmek istemiyordum. Gurur'un nerede olduğunu sormak

istedim ama ortalık zaten yangın yeriyken bir de ben kendi derdime düşmüş gibi görünmek doğru gelmedi.

Yener, sadece beş dakika sonra yanımdaydı. "Zeliş," diyerek saçlarımı geriye doğru atıp yüzüme baktı. "Ne bu hâl kız? Betin benzin atık duruyor." Sesini ne kadar neşeli tutmaya çalışırsa çalışsın, gözlerine çökmüş huzursuzluğu görebiliyordum. Girdap'ın durumu hepsini ruhlarının kökünden kavrayarak sarsmıştı.

"Eve gitsem daha iyi olacak, Yener," dedim derin bir nefes alarak. "Müsaitsen beni bırakabilir misin?"

"Ayıp ediyorsun, sana hep müsaitim ben." Yener omzunun üzerinden koridora baktı. "Ecevit ve Sado'yu da alalım. Merkezde bir işleri vardı. Onları da bırakmış olurum. Sen dışarıda bekle bizi."

"Tamam, çok teşekkür ederim," diyerek sırtımı dönüp hızla koridorda ilerlemeye başladım. Tesisin kapısında dikilen askerler beni tanıdıkları için selam verdiler, isimlerini bilmesem de onlara gülümsedim. Çok değil, bir iki dakika sonra Ecevit, Sadullah ve Yener dışarıdaydılar. Arka koltuğa binip kapıyı kapattığım sırada Ecevit, bir sigara yakıp aracın önünde sigarasını içmeye başlamıştı. Yener ile Sadullah, Ecevit sigarasını bitirene kadar beklediler. Araca bindiklerinde dağın soğuğu da bedenlerine tutunarak içeriye dağıldı. Çökmeye başlayan karanlığı izlerken hareket eden araba hızla patika yolu inmeye başladı.

Ecevit, "Girdap'ın problemini başını ve askerliğini yaktırmadan çözdürmemiz lazım," dedi araç patika yolda sarsılırken.

Sadullah hemen yanımda oturuyor, konuşmadan telefonuna bakıyordu. Bu konunun beni etkilediğini fark etmiş gibiydi, yanımda konuşmaktan kaçındığını fark ettim.

Yener, "Sado, Mehtap konuştu mu Girdap'la?" diye sordu direksiyonu sert bir manevrayla çevirip dağ yoluna girerken.

Sadullah gözlerini telefondan çekmeden, "Kurbane, bunları sonra da konuşuruz," dedi sakince. Tam o an Yener'in dikiz aynasından bana baktığım gördüm. Bakışları temkinliydi.

Derin bir nefes alıp, "Doğru," dedi. "Zeliş, anlat kız, nişanlılık nasıl gidiyor?"

"Henüz nasıl gittiğiyle ilgili tam bir fikir sahibi değilim," dedim, aslında bu cümlede biraz olsun sitem yoktu ama üçü de suspus oldu. "Yani demek istediğim..."

"Haklısın, operasyondu oydu buydu derken," diye araya girdi Yener. "Konuştukça batıyorum, Sadullah bir türkü çığır ya."

"Ben çığırtacağım şimdi seni Yener he," dedi Sadullah. Araç biraz daha hızlanıp merkeze indiğinde Sadullah ve Yener bambaşka konulardan konuşuyorlardı. Yağmur damlaları şiddetle ön cama vuruyor, başımı yasladığım camdan aşağı ise gözyaşları gibi akıyordu. Birden büyük bir cip tarafından sollandığımızı fark ettim. Yener, direksiyonu yavaşça kırıp, "Ne oluyor, amma koyayım?" diye sordu sert bir sesle.

Cip bizimle aynı hizada ilerlemeye başladığında Ecevit, "Bu Gurur'un arabası," dedi ve yağmur yüzünden buğulanan cama yaklaşıp cipe daha dikkatli bakmaya çalıştım. Evet, bu onun cipiydi. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ve Gurur arka arkaya kornaya basmaya başladı. Yener, "Ne oluyor buna?" diye sorarak arabayı kenara çekti. Gurur, arabayı önümüzde yan duracak şekilde durdurduktan sonra aracın kapısını açtı ve yağmurun altında bizim olduğumuz araca doğru yürümeye başladı.

"Bir sorun mu var?" diyerek kapısını açan Ecevit, Gurur'un öfkeli bir şekilde, "Nereye götürüyorsunuz onu benden habersiz?" diye bağırmasıyla duraksadı.

"Birader, sakin ol," dedi Ecevit sonunda, yüzünde her zamanki kayıtsız ifade olsa da Gurur'un bu kadar öfkelenmesini beklemediği her hâlinden okunuyordu.

"Zeliha'yı bana haber vermeden neden tesisten çıkarıyorsunuz lan siz?" Gurur, aracın tavanına sert bir yumruk vurduğunda içinde olduğum araç yavaşça sarsıldı.

Birdenbire öfkelenerek kapıyı açıp dışarı çıktım ve "Gurur, ne oluyor sana?" diye bağırdım. "Eve gitmek istedim, meşgul olabileceğini düşündüm ve Yener'den beni eve götürmesini rica ettim. Bu tavır da neyin nesi?" Gurur bana değil, açık duran ön kapıdan içeri bakıyordu. "Karşındayım! Bana bak." Bileğini yakalayıp onu kendime çevirdim. "Bu öfke de neyin nesi?"

Onunla derin bir karanlığın içinde yürüdüğümü hissettiren bakışlarını bana çevirdiğinde Zincir'in o gözlerin arkasında beni izlediğimi fark etmek duraksamama neden oldu.

"Giderken bana haber verebilirdin, değil mi?"

"Günlerdir bu anlamsız tavrını sorgulayıp duruyorum ama ağzımı açmıyorum!" Saçlarım saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu, yağmur suları çenemden boynuma akıp gidiyordu.

Gurur cevap vermeden gözlerimin içine bakıyordu ama Zincir'in baskınlığını tüm ruhumda hissedebiliyordum. Konuşan bendim, bağıran bendim ama sessizliğiyle beni ezip geçerek üstünlük kuran Zincir'in ta kendisiydi.

"Bir sorun varsa doğrudan bana söyleyeceksin, Gurur. Arkadaşlarına bağıramazsın."

Gurur, "Seni tesiste bulamayınca endişelendim," dedi donuk bir ses tonuyla. Bir an durup sadece gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama Zincir tüm gerçekleri bir karanlığın içine hapsederek bana sadece boşluğu sundu.

"Eve gitmek istedim çünkü yoruldum, Gurur. Her an tesiste duramam. Evimde olmak istiyorum," dedim.

Gözlerimin içine dikkatle baktıktan sonra, "Bana söyleseydin seni ben götürürdüm," dedi.

"Ha sen götürmüşsün ha Yener götürmüş."

"Benim için önemli ki böyle söylüyorum, Zeliha."

Öfkesini hissediyordum ama sessizliği tüm ruhunu sarmış bir kanser gibiydi. Sesini yükseltmeden bile öfkesini bana gösterebildiği nadir anlardan birinin içindeydik.

"Benimle gel," dedi Gurur.

"Hayır," dedim ona dik dik bakarak. "Bu davranışından hoşlanmadım. Bu şekilde davranarak her istediğini yaptırabileceğini sanıyorsan öyle olmayacak, Gurur Mert." Ona sırtımı dönüp araca yönlendiğimde birdenbire belime dokunup beni kendine doğru çevirdi. Islak saçlarım havada şakıyarak onun yüzüne çarptı ve gözlerinin içine çatık kaşlarla baktım.

"Bir kez olsun lafımı dinlesen ne olurdu?"

"Gurur, anladım bir şeyler arka arkaya yaşandı ama bu tür davranışların hoşuma gitmiyor," dedim sert bir sesle.

Gözlerimin içine bir şey söyleyecek gibi baktı ama sonra her nedense bu şeyi söylemekten vazgeçti ve ellerini bedenimden çekerek tam karşımda kayıtsızca durdu.

"Bunu eve döndüğünde tartışırız," dedikten sonra cevap vermesine fırsat dahi vermeden arabaya binip kapıyı kapattım. Yener tereddütte kalmış bir şekilde önce bana, sonra da Gurur'a baktı.

"Yener, lütfen," dedim.

Ecevit, "Sorun yok," dedi Gurur'a. "Biz yanındayız." Bu cümleyi anlayamasam da kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp sırtımı koltuğa yasladım ve ağzımı tek bir soru için dahi olsa açmadım.

Gurur cevap vermedi, Ecevit yavaşça kapıyı kapattı ve Yener arabayı çalıştırdı. Gurur'un yan şekilde durdurduğu cipinin yanından dönerek geçtikten sonra arabayı pürüzsüz yolda sürmeye başladı.

Sonunda, "Onun neyi var?" diye sordum kendimi tutamayarak.

"Bu aralar yaşananlardan dolayı biraz hassaslaştı," dedi Yener kaskatı bir çeneyle. "Senin bir zarar görmenden korkuyor."

"Bu düşünceye nereden kapıldı?"

"Bir asker eşiysen Zeliha, genelde bu düşünce o askerin zihninde her daim var olan bir gerçektir. Karşımızda girdiğimiz takdirde bizi neyin beklediğini tam olarak kestiremediğimiz bir yol var. Gurur endişeli."

"Endişesini bu şekilde göstermesine gerek yok, Yener. Bu çok paranoyakça."

"Onun yerinde olsaydın farklı davranacağını düşünmüyorum," dedi Yener sadece.

"Onun ne kadar inatçı olduğunu tahmin edemezsin," diyen Ecevit'ti. Aracın aynasından arkaya baktığını fark ettiğim an bu cümleyi neden kurduğunu anladım. Gurur arkamızdaydı, aracı yavaşça sürüyordu ama peşimizi bırakacağa da benzemiyordu.

"Gurur'un bu kadar paranoyak davranmasının nedeni, gittiğiniz operasyonda bir şey olması mı?" Sorum boğazımdan önce beni yakarak geçti, sonra da dışarı dökülüp sorduğum kişileri ateşinden geçirdi. Ecevit sessiz kaldı, Sadullah gözlerini telefondan çekmedi ama Yener'in bakışlarının dikiz aynasından bana döndüğünü hissettim. Yener'in aynadaki yansımasına baktım. "Öyle mi?"

"Kesin olan bir durum yok," dedi Yener ama bunu beni paniğe düşürmemek için söylediğini hissedebiliyordum.

Olduğum yerde dik konuma gelerek, "Ne oldu?" diye sordum.

"Esir aldığımız piçlerden biri saçmaladı işte. Sevdiklerimizin tehlikede olabileceğini söyledi," dedi Yener donuk bir sesle. Söylemediği daha fazla şey olduğunu fark ettim ama soracak cesareti bulamadım. Birdenbire tüm taşlar yerli yerine oturdu. Gurur'un günlerdir üzerime çökmüş gölgesinin baskınlığının, beni neden bu kadar sıkı çevrelediğinin sebebini çözmüştüm. Ya da o an bunu çözdüğümü sanıyordum.

Araç evimizin olduğu sokağa girdiğinde, "Yener, burada durur musun?" diye sordum. Kızlarla oturduğum binanın önünde yavaşlayan Yener, sorguyla bana baktı. Araç, binanın birkaç metre ilerisinde tamamen durdu ve hiçbir şey söylemeden araçtan inip yağmurun altında durdum. Gurur'un cipi de durmuştu. Tam o sırada binanın otomatik kapısının çıkardığı sesi duydum. Ayça ile Simge kol kola, açtıkları tek bir şemsiyenin altında dışarı doğru yürümeye başladılar.

Gurur araçtan inerken Simge, "Zeliha?" diye seslendi.

Gözlerimi Simge'ye dokundurmadım, bakışlarımı Gurur'dan çekmedim.

Sadullah, "Yenge, Zeliş eve gelmek istedi de onu eve getirdik," deyince Simge birden, "Ben senin nereden yengen oluyorum lan dangalak?" diye sordu sert bir sesle.

Ecevit'in güldüğünü duydum, Yener'in ifadesi ise çözülemez olmalıydı çünkü sesi bile çıkmamıştı. Gurur hızlı adımlarla bana doğru yürüdü. Yanmaya başlayan sokak lambalarının turuncu ışığı üzerine devriliyor, saçlarına hızla çarpan yağmur damlalarını daha net görmemi sağlıyordu.

Gurur hızlı adımlarla bana doğru geldi ve etrafımızdaki insanlara aldırış etmeden yüzümü iki avucunun içine hapsedip beklemediğim bir anda dudaklarımızı birbirine yasladı. Tüm seslerin kesildiğini fark ettim, belki de gerçekten herkes susmuştu. Beni öyle sert öptü ki ruhumun yerinden oynadığını, köklerinin sızladığını hissettim. Dudaklarımız ayrıldığında alnını alnıma bastırdı ve "Özür dilerim sesimi yükselttiysem," dedi, bu özrü beklemiyordum ama daha beklenmedik olan bir şey varsa beni sokağın ortasında bu kadar sert bir şekilde öpmesiydi.

Cevap vermeden gözlerinin içine baktım.

"Bizim burada işimiz bitti sanırım," diyen Yener'di.

Simge'nin, "Sen işinin bittiği her yerden kaçar adım uzaklaşırsın," dediğini duyduğumda Gurur beni kolunun altına çekerek, "Ben sevgilimi eve götürürüm, eyvallah birader," dedi Yener'e.

Tam önlerinden geçiyorduk ki Yener birdenbire, "İnin arabadan," dedi Sadullah ve Ecevit'i kastederek. Aracın açık duran kapısından dışarı uzanan şaşkın bakışları gördüm. Yener ise bakışlarını Simge'den çekmiyor, doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu.

Ecevit ile Sadullah araçtan indiklerinde Yener, "Bin," dedi Simge'ye dikkatle bakarak.

Simge bunu beklemediğinden, "Anlamadım?" diye sordu.

"Sana arabaya bin dedim."

Ayça, "Gözümün önünde kızımı kaçırıyorlar," diye dalga geçtiyse de ne Yener ne de Simge'de tek bir mimik oynadı.

Simge, "Sen bana emir veremezsin," dediğinde Yener birdenbire ona doğru yürümeye başladı. Simge'yi şemsiyenin altından çıkarıp kendine doğru çektiğinde Simge geri çekilmeyi denedi ama Yener'in gücüne karşı koyamadı.

"Bizim seninle konuşacaklarımız var, bir türlü konuşmadığımız şeyler var. Sen beni sokup, zehrini içeri gönderip durmaktan sıkılmıyorsun, ben de kafamın içinde seninle konuşamadıklarımızı tekrar etmekten sıkılmıyorum. Yürü." Yener'in otoriter sesi, Simge'nin donup kalmasına neden oldu.

Sadullah, "E biz ne olacağız, kurbane?" diye sorsa da Yener bu soruyu duymadı, Sadullah ve Ecevit'i doğrudan görmezlikten geldi.

Simge, "Bıraksana kolumu," dese de Yener açık duran ön yolcu kapısından içeri girmesini sağladı. Kapıyı kapatıp aracın önüne dolandı ve hiç kimseye tek kelime etmeden arabasına binip motoru çalıştırdı.

Gurur, uzaklaşmaya başlayan arabaya baktıktan sonra, "Siz beni bekleyin, Zeliş'i eve bırakayım, sonra gideceğiniz yere tükürürüm sizi," dedi.

Sadullah, Ecevit ve Ayça'yı arkamızda bırakarak siteye doğru yürümeye başladık. Yağmur biraz olsun yavaşlamıştı ama hâlâ saçlarıma tutunan soğuk damlaları hissedebiliyordum.

Asansöre bindiğimizde kollarının arasında durmaya devam ediyordum, asansör bizi oturduğumuz kata getirene dek de kollarının arasından çıkmadım. Kapının önüne geldiğimizde anahtarını çıkarıp kapıyı açtı, benimle birlikte içeri girdi.

"Cenan'ı bırakacağımız zaman seni de bırakacaktım aslında. Yorulduğunu tahmin edebiliyordum," dediğinde Cenan'm hâlâ tesiste olduğunu hatırladım.

"Ortalık yangın yeriydi, yük olmak istemedim."

"Sen bana yük olacak biri değilsin. Başımın üzeri bir ömür tahtın senin. Orada taşırım ben seni," dedi kapıyı kapatmadan.

Ona operasyonda olup bitenlerle ilgili soru sormak istedim, o adamın ona ne söylediğini merak ettim ama ağzımı açmak yerine tek yaptığım gözlerinin içine bakmak oldu.

Elini yanağıma kaydırıp ıslak avucunu tenime bastırırken, "Günlerdir seni çok sıktığımı fark edemedim ben," dedi. "Özür dilerim."

"Bugün özür dileme günün sanırım," diye fısıldadım.

"Eşeklik ettiğimi fark ettiğim vakit, özür dilemek boynumun borcudur ama bir sana, hep sana. Benim özür dilerken boynumu önünde eğeceğim tek insansın sen."

Ben de elimi kaldırıp avucumu onun güzel yüzüne yerleştirdim. Gözlerini yumup dokunuşumu daha derinlerde, en içinde hissetmeye çalıştı. Bunu görmek, kalbimin hızlanmasına neden oldu. Kalbim yerinden çıkıp gidecek, onun göğsünün altına girerek kalbine karışacak sandım. "Neden endişeleniyorsun bilmiyorum ama endişelenme," diye fısıldadım, duraksadı, gözlerimin içine daha derin gözlerle baktı. "Sen varken bana hiçbir şey olmaz."

Gözlerimin içine bakan gözleri parladı. Bu parıltı var olduğu müddetçe isterse güneş hiç doğmasın, ay hiç ışık yaymasın, yıldızlar sönsün, ben yine karanlıkta kalmazdım.

"Hadi git," dedim. "Sado ve Ecevit'i bekletme daha fazla. Yener gönül meselesi yüzünden ekti onları."

Dudaklarını alnıma bastırıp, "Geç kalmam," dedi. "Gelirken sıcak ekmek alırım, tereyağı süreriz, he?"

Söylediği şey beni güldürdü. "Olur Oburiks, öyle yaparız."

Dudaklarını alnıma sürtüp, "Olur, öyle yaparız," diye fısıldayıp yavaşça benden uzaklaştı.

Kapıdan çıkıp gidişini izlerken dudaklarımda silemediğim bir tebessüm yer alıyordu. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra onsuzluğun çöktüğü evde birdenbire karanlıkta kalmışım gibi hissettim. Varlığının benim en büyük ışık kaynağım olduğunu her seferinde daha şiddetli bir şekilde fark ediyordum.

Leon bacaklarıma dolandı, eğilip parmaklarımı kulaklarında dolaştırdım ve "Bence bir kahveyi hak ettik yakışıklı," dedim. Mutfağa geçip kendime bir kahve yaptıktan sonra salondaki büyük koltuğa oturup tabletimi açtım. Notlar üzerinde çalışmaya başladım.

Üç, dört saat kadar notlar üzerine kafa patlattıktan sonra boş kahve bardağını mutfağa götürdüm. Üzerimde Gurur'a ait, onun kokusunun sindiği beyaz, bol bir tişört vardı. Ara sıra sapık gibi tişörtü kokluyordum. Pars ve Leon üst kattalardı, üst kattaki cam duvarın önüne uzanıp şehir ışıklarını izleyerek uyumayı seviyorlardı. Çok gürültü yapmadıkla-

ri için onlara minnettardım çünkü ezberlemem gereken çok fazla konu vardı.

Mutfaktaki duvarda asılı duran saate bakarken kahve kupasını duruluyordum. Saat 02.45'i işaret ediyordu. Gurur'un gelmesine az kalmış olsa gerekti. O gelmeden biraz daha çalıştıktan sonra ortalığı toplar, ekmeğin yanında yememiz için bir şeyler hazırlardım.

Ama Gurur, beklediğimden daha erken geldi.

Kapıya sokulan anahtarın sesini duyduğum an musluğu kapatıp bardağı köşeye koydum. Kapı açıldı. "Ders çalışırken uyuyakaldığımı düşünüyorsan eğer," diyerek mutfağın çıkışına ilerledim. "Sıcak ekmeği yemeden uyumayacağımı bilmen gerekirdi."

Leon havladı, ardından havlaması küçük bir iniltiyle kesildi ve bir an olduğum yerde donup kaldım. Kaşlarım çatıldı, göğsümün altına huzursuz bir his sindi. Ağır adımlarla koridorda ilerlemeye başladım. Dış kapı açık duruyordu. Merdivenlerin önünde yere yığılmış Leon'u gördüğüm an kafamın içinde bir şimşek çaktı. Bir ok tam kalçasına saplanmıştı. Pars'ın havlayarak merdivenlerden inmeye başladığını gördüm ve bir ok daha havada ıslık çalarak ilerleyip Pars'ı karnından vurdu. Pars, bir an dengesini yitirdi, afalladı ve iki basamak boyunca yuvarlanıp boşluğa düştü.

Daha sonra antreye uzanan büyük gölgeyi gördüm.

"Merak etme tatlım," diyen o kalın sesi hayatımda ilk kez duyuyordum. "Okların ucunda sakinleştirici var. İtler ölmeyecek."

Bir adım attığında kalbimin atış sesleri bıçak gibi kesildi. Gölgenin elinde bir bıçak tuttuğunu gördüm.

Ve sonra onu gördüm.

Bir gözü yeşil, diğeri maviydi.

Bana dedi ki: "Ama senin için aynı şeyi söyleyemem."

GURUR MERT ÇALIKLI

Sıcak ekmeğin olduğu poşeti ön koltuğa bırakıp kapıyı kapatırken göğsüme giren şiddetli ağrı, elimi kalbime bastırmama neden oldu. Çatık kaşlarla başımı iki yana sallayıp aracın ön tarafına dolandım. Göğsümdeki anlık ağrı kaybolsa da elim hâlâ kalbimin üzerindeydi.

Elimi göğsümden çekip direksiyona yerleştirdim, direksiyonu sertçe çevirdim ve anılarımın içinden Emsal, *"Güçsüzce benimle savaşmaya çalışıyorsun, belki de kazandığını sanıyorsun ama bir gün tüm gücünü kazandığında öyle bir şeyle savaşmak zorunda kalacaksın ki en güçlü hâlinle yenilmek nedir, işte o zaman bunu tadacaksın,"* dedi. Karşı şeritte ilerleyen büyük kamyonun farlarının ışığı gözlerimi alırken gecenin içinde esen rüzgârın sesini duydum.

Zeliha'yı o arabadan çıkardığım ânı hatırladım.

Boğazımın gerilerinden dökülen o çığlık bana aitti ve o çığlık kendi kulaklarıma dolana kadar çektiğim acmın farkında bile değildim.

Zeliha bir gece elini yüzüme kaydırıp, *"Bir rüya gördüm,"* demişti, dudağının kenarında ben olan genç adamı gördüğüm geceden günlerce uzaktaydık. *"Sana çok benzeyen bir adam, bana bir bardak su verip gülümsüyordu ve üzerinde kamuflajı vardı. Dudağının kenarındaki beni görmesem onu sen sanırdım."*

Arabayı elimde olmadan hızlandırdım.

Göğsümdeki ağrının kaybolduğunu sanıyordum ama birdenbire şiddetlenerek tüm bedenime yayıldı. Karnımda bir acı hissettim. Kaşlarımı çattım ve Emsal zihnimin içinden bana, *"Doğduğun ânı hatırlıyorum,"* diye fısıldadı. *"O yüzünü gördüğüm ilk an, hayatına girdiğin herkesi mahvedeceğini anladım. Yine de seni kucağıma aldım, bir bebek doğduğu ilk an gözlerini açıp doğrudan görüyormuş gibi birinin ruhuna bakamaz. Sen gözlerini açtın ve ruhuma baktın. Bana çok benzeyen bir şeyle tanıştığım ilk andı."*

Arabayı biraz daha hızlandırdım. Göğsümdeki ağrı çoğaldı.

Zeliha kafamın içindeki bir anıdan bana baktı. Güzel gözleri uykuyla parlıyordu ama uyumamak için direniyor, gözlerini yüzümde dolaştırarak sanki her bir parçamı ezberlemeye çalışıyordu.

Hissettiğim sıkıntıyı biraz olsun dindirmesi adına telefonu elime aldım, gözümü yoldan ayırmadan onu aradım. Telefonu kulağıma yasladım. Telefonu açtığı an geldiğimi söyleyecektim, birlikte yemek yiyecektik, eğer uykusu yoksa bir şeyler izleyecektik, sonra o güzel gözleriyle yine yüzümü ezberine almak ister gibi beni izleyecek, kollarımda derin, ona hiçbir şeyin dokunamayacağı bir uykuya dalacaktı.

Telefonu açmadı.

Sesli mesaja düşen telefonun diğer ucunda konuşan telesekretere öfke besleyerek telefonu kapatıp onu yeniden aradım. Uyuyor muydu?

Telefonun sesine uyanır mıydı? Göğsüme girmiş bir bıçak hızla aşağı çekiliyormuş, beni yırtıp içimdekileri dışarı döküyormuş gibi hissettim. Karnımdaki ağrı çoğaldı, göğsümdeki sıkışıklık hissi yüzünden arabaya sığamadığımı hissettim.

Telefonu açmadı.

Direksiyonu sertçe çevirip ara yola girdim, kestirmeden ilerlemeye başladım. Rampadan geçerken yavaşlamadım, yavaşlamayı aklımın ucundan bile geçirmedim ve rampanın üzerinden geçen araç devrilecek gibi sarsıldı. Devrilmedi. Daha da hızlandım.

Biraz daha, biraz daha, biraz daha. İbre parçalanacak sandım ama göğsümdeki ağrı ibreden hızlı davranarak içimde parçalandı. Bu paranoyaklığın getirisi bir ağrı mıydı? Çok mu kafama takıyordum? Onu çok mu boğuyordum? Onu uyarırsam o zaten dikkatli davranırdı ama ellerindeki titremeleri gördüğüm günden beri onu telaşa sürükleyecek şeyleri önüne sunmaktan korkuyordum. Küçücük bir kalbi vardı, o kalbe beni almıştı, beni içine bir ağrı gibi basmıştı ve varlığım onu tüketmeye başlamıştı. Elleri her titrediğinde ona yaşattıklarımın altında daha fazla kalmaya başlamıştım.

Araç siteye girdi, binanın önüne kadar sürdüm ve tam binanın önünde durduğumda aracı burada bırakmak yasak olsa bile sikime takmadan araçtan inerek ekmek poşetini de alıp binanın içine fırladım.

Koşarken tıkandığını düşündüğüm nefesime hayret ettim, kilometrelerce de koşsam bu vücut tükenmezdi, bu vücut zorlanmak için geliştirilmişti. Biraz koşmak nefesimi tüketmezdi. Nabzımın damarlarımı yırtacak gibi hızlandığını hissettim. Paranoyalarımın onu korkutmasından çekinsem de kendimi durduramadım.

Asansörün gelmesini beklerken onu bir kez daha aradım.

Açmadı.

Asansör bir türlü gelmek bilmediğinde ve telefonum cevapsız kaldığında görse bundan delice korkacağını bildiğim paranoyama yenik düşerek merdivenlere yöneldim. Koşar adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladım.

Kapıya geldiğimde soluk soluğaydım. Zihnimin içinde bir anı belirdi. Kazadan sonra birlikte uyuduğumuz ilk âna ait bir anıydı. O anıda uyuyan yüzünü izliyor, parmaklarımı ateşten saçlarında dolaştırıyordum. *"Bendeki çürüyüp morarmış bir tendir, kemiğime tekme vurup durma ne olursun,"* diye fısıldadığım vakit, yavaşça göğsüme sokuluyordu.

Zile basmak için parmağımı kaldırıyorken bir an gözüm kapının anahtar deliğine saplanıp kaldı. Karanlık içimde yürüdü, o karanlığın içinde kaybolan ruhumun bir bıçak gibi beni deşip geçtiğini hissettim. Kapı deliğindeki zorlamayı kafamdan uydurmuyordum.

Nabzım yavaşladı.

İçimdeki tüm sesleri susturan, onun küçük bir fısıltısıydı. Bir anının içinden bana, *"Göktuğ ismi sence de çok güzel bir isim değil mi?"* diye fısıldıyordu.

Kapıyı itmemle kapı birdenbire öne doğru atıldı, duvara çarparak sonuna dek açıldı.

Rüyama giren o genç adam, o rüyanın içinden bana yeniden yavaşça, *"Yiğidi gül ağlatır, annem için mi ağlıyorsunuz?"* diye sordu.

O uyurken parmaklarımın yüzünde dolaştığı bir başka anıyı hatırladım. Onun için hâlâ bir yabancıydım, bir tehlikeydim, bir düşmandım. Ona şöyle söylüyordum: "Benim hiç talihim yok, o yüzden içime işlemeyi durdur ne olursun. Çünkü içime işlediğin vakit, seni de benden alırlar."

Karanlıkta, cam duvarın önünde dikiliyordu. Rahatlamam gerekirdi, paranoyanın sona ermesi gerekirdi, onu görmüştüm, işte buradaydı. Tüm hayatım buradaydı, dimdik ayaktaydı.

"Zerda."

Bedeninin titrediğini gördüm, başını yavaşça omzunun üzerinden bana doğru çevirdi ve gözlerinde biriken yaşları görmek şakağıma girmiş bir mermi gibi olduğum yerde sarsılmamı sağladı.

Elimdeki ekmek poşeti yere düştü.

"Gurur," diye fısıldadı kara zorla. "Çok kan var."

Ve bedeni, yana doğru devrildi. Karanlığın içinde biriken siyah kanının içinde boylu boyunca uzandı.

03.03.00.

41. SARMAL GÖKADA

♪: Gökhan Kırdar, Aşkın Olmasa

Bir gün Gurur, elindeki silahı göğsüme doğrultacak olursa şayet, biliyordum ki silahın iki ucu da namlu olacaktı ve tetiği çektiği an vurduğu en başta kendisi olacaktı.

Sarmal gökadalardan birine benzeyen bir görüntü, zihnimin içinde kızıl bir rüzgâr gülü gibi yavaşça dönüyordu. Göbek bağımın kesildiği makasın anneme ait kana bulanmış bir şekilde masaya bırakıldığı ânı hiç görmemiştim evet ama o anının içinde olduğumu hissediyordum.

Annem bir ameliyat masasında yatarken hayatının en ağrılı gününü geçiriyor olmalıydı. Gözlerinden akan yaşlar bunun kanıtı gibiydi, verdiği derin nefesler nihayet sona erdiğinde ve o makas ikimizi ayırdığında kana bulanmış küçük bedenimi havaya kaldıran doktorun yüzündeki maskeye rağmen gülümsediğini gördüm. İlk çığlığımı o doğumhanede atmıştım, ilk nefesin verdiği acı bana bir çığlık attırmış, ardından gözyaşlarına boğulmama neden olmuştu. İnsanlar buna sevinmişti çünkü bu yaşadığımın şu andan itibaren hayatıma ait o sayacın benim için çalışmaya başladığının kanıtıydı.

Sanki annem koca bir spot ışığının altındaydı ve kanlı bedenimi sarıp ona verdiklerinde doğumhanedeki diğer herkes o karanlığın ardında kalmış, annem ve ben ışığın altında iki farklı yıldız gibi parlamıştık. Annemin bana bir mucizeye bakar gibi baktığı ilk ânı gördüğümde ben de o doğumhanenin karanlığında bir köşede dikilmiş, kimsenin haberinin dahi olmadığı varlığımla varoluşumu izliyordum.

Ölümle ilgili ilk kez uzun uzadıya düşündüğümde bir arabanın içinde ve o arabanın takla atışının on üçüncü saniyesindeydim. Ormanın soğuğunu, gecenin karanlığını ve rüzgârın uğultusunu hissettim. Yalın ayak bir ağacın kenarında durdum ve önümde yükselen cipe baktım. Bir kez vurdu, ardından takla atmaya başladı ve her taklada biraz daha içeri doğru yuvarlandı. Cipin camından içeri baktığımda

takla atan aracın içindeki bedenimi gördüm. Bu, ölüme en yakın olduğum andı.

Cip alev almadan belki dakikalar öncesiydi, aşağıya doğru kayarak indim, ayaklarımın altına batan çalı çırpıyı hissettim ve Gurur'un yaralı bedeni karşımda dikildi ama beni görmedi. Kırılan camdan dışarı çıkarmaya çalıştığı bedenim onun üzerine yığıldığında attığı acı çığlık zihnime doldu.

Gözümden bir damla yaş akıp çeneme kadar indi; çenemde donup kaldı ve ambulansın ışıklarının yüzüme düşürdüğü yansımalarla beraber gecenin karanlığının içinden usulca silindim, rüzgâr beni başka bir anının içine sürükledi.

Açık damar yolumdan içeri yollanan ilaçları izlediğim o beyaz odada, Gurur'un telsizinden ses gelmeyişinin kaçıncı saatine girilmişti bilmiyordum ama yatakta uzanan bedenim ilk kez bana bu kadar yabancı hissettirmişti. Bedenimin başının ucunda bekledim ve "Geçecek," dedim. "O telsizden ses gelecek. Onun sesini duyacaksın, Zeliha." Bedenim beni duymadı. Tesisin koridorlarında bir kapının açılıp kapanırken çıkardığı sesi duydum ve o anının içinden usulca silinmeye başladım.

Karanlık birdenbire geldi. Habersizce etrafımı sardı. Koca bir boşluğun içinde tek başıma kaldığımı hissettim. Gökadasından ayrılan bir yıldız gibi boşlukta kaybolmaya, karanlıkta son sürat son kez parlayarak ilerlemeye ve sönmeye başladığımı hissettim. Elim yavaşça karnıma gitti, avucumun içine dolan sıcak sıvıyı hissettim ve karanlık mümkünmüş gibi genişleyerek olduğum alanın dışına çıktı, tüm yerküreyi doldurdu.

"Gurur," diye fısıldadım bir adım öne atarken. Karanlık yön duygumu parçalara ayırdı. Korkunun ruhumu düğümleyip bedenime taştığını hissettim. "Gurur."

Kulaklarıma kendi kalp atışlarımın sesi doldu. Çok uzaklardan, yankılanarak gelen bu kalp atışlarının bir monitörde Gurur'un elasına yeşil sızmış gözlerinin renginde ilerlediğini fark ettim. Avucuma sızan kanın çoğaldığını fark ettiğimde Gurur zihnimin içinde bir yerde bana uzattığı bakışlarıyla ben ölürken bile içimde capcanlıydı. Tam gözlerimin içine bakıyor, bana beni sevdiğini söylüyor, bu gerçek tam da o anda ikimizin de kaderini değiştiriyordu.

Zihnimde anıları biriktirdiğim her çekmecede onun parmaklarının izi vardı. Hangi çekmeceyi açsam onun gözlerine rastlıyordum, hangi çekmeceyi kapatsam gözleri bir anı olmaktan çıkıp en büyük gerçeğime dönüşüyordu.

Sonunda olduğumu fark ettim, kabul etmek o an için çok zor geldi. Zihnimin içinde derinleştim, karanlıktan sıyrılamadım ama anıların son kez zihnime büyük bir dalga şeklinde vurmaya başlamasına izin verdim. O anılara tutunmaya çalıştım. Hayata tutunamayacaksam eğer, ki tutunamıyordum, anılara tutunup onları son kez görmek, onları son kez hissetmek, sonra eğer zorundaysam ölümü kabul etmek istiyordum.

Babamın saçlarımda dolaşan parmaklarını hatırladım, Eymen'in yüzünü avuçlarımın arasına alıp burnunun ucunu öptüğüm ânı hatırladım, annemin ıslak saçlarımda dolaştırdığı tarağı yatağın kenarına bırakıp beni kollarının arasına çekerek karanlıktan sakladığı o ânı hatırladım.

Simge avucunun içindeki kuruyemişleri uzatıp gülümsedi, Çolpan küçük dairemizdeki mutfak tezgâhında duran kahve bardağını avuçlarının içine alıp kahvesinden bir yudum almadan önce gözlerimin içine baktı, Ayça birdenbire odama daldı ve kafamın altındaki yastığı çekip beni uyandırdıktan sonra banyoya kadar kovaladı. Biricik ceketini havaya kaldırdı ve o yağmurlu günün içinde durup beni ceketinin altına çağırdı. Gaye'nin sevimli kahkahasını duydum, Hüsrev elindeki şemsiyeyi bana uzatıp gülümseyerek Gaye'ye baktı. Cenan kucağında uyuyan Dide ile kapının önünde dikilmiş, sanki son kez birbirimize bakıyormuşuz gibi bana buruk bir tebessüm gönderdi. Muşta elini peteklere koydu, peteklerin soğuk olduğunu görünce şefkatle kaşlarını çatıp bu sorunu çözeceğinin haberini verdi. Maria, dedemle ilgili bir anısını daha anlatıp başını önüne eğmeden önce bana son kez gülümsedi. Bir hastane odasında, beyaz yatağın üzerinde otururken Yener beni kollarının arasına çekip sarıldı, Girdap sırtını yaslayıp çöktüğü zeminden kafasını kaldırıp bana baktı, Vural dans ederken bir anda durdu ve bakışları yüzümde donuklaştı. Adnan'ın gülümseyen yüzünün yerini Tayfun abinin soğuk ama güven veren bakışları aldı, çok geçmeden timdeki herkesin gözleri gözlerime değdi; karanlık çoğaldı.

Sona yaklaştığımı anladım.

Ve işte oradaydı.

Tam karşımda, eline doladığı kanlı zincirle bana bakıyor, gözlerini gözlerimden çekmiyor, sol gözünden bir damla yaş, bana ölümümü bile unutturup onun derdine düşeceğim türden bir acı vererek çenesine akıyordu.

"Gitme," diye fısıldadı.

Daha sonra dudağının üzerinde yavaşça beliren beni, usul usul değişmeye başlayan yüzü dikkatimi dağıttı. Aynı ona benzeyen ama ona ait olmayan bir başka yüz, doğrudan gözlerimin içine bakıyor, Gurur'un gözünden akan gözyaşı, onun çenesinde asılı duruyordu.

"Gitme," diye fısıldadı yeniden, ses farklıydı ama gözler çok tanıdıktı. Ses farklıydı ama yüz sanki asırlardır içimde taşıdığım birine aitti; benden bir parçaydı.

Karanlığın biraz daha büyüdüğünü hissettim. Tam karşımda, etrafımı saran karanlık ona bir an olsun dokunmuyorken sadece gözlerimin içine bakıyordu.

"Tutun bana Zerdali, gitme," diye fısıldadı o yüzün sahibi.

Karanlık daha da büyüdü.

Kalmayı istedim, kalmak için her şeyimi verirdim ama hiç bu kadar gitmek zorunda hissetmemiştim.

GURUR MERT ÇALIKLI

Dizlerim yere vuracak, yer açılacak, beni dibine çekecek sandığım o anda, ayakta kalıp ona doğru attığım her büyük adım, kazılan mezarıma düşüyordu.

Parmağını kesse dünyayı durduranım, mahşer günü herkes kendi derdine düşmüşken kendimi yok sayıp koşacağım tek yer olanım, yeri dolduran kanının içine düştüğünde, "Hayır," diye fısıldayan bendim ama korkuları yere saçılmış bir oyuncağın parçaları gibi yerdeki kırıkları toplayan küçük bir oğlan çocuğuydu. Kanına bastığım an durması gereken dünya durmadı, kaydım, dizlerimin üzerine çöküp onu yavaşça kendime çevirdim.

Öldün sen oğlum, bu kapının arkası mahşer, içerisi mezar sana. Bir damla akıl bırak içeride, delirme, çıldırma, aklım şimdi yitirme oğlum.

Saçları kanın içine yayıldı. Titreyen ellerimi yüzüne götürecekken bakışlarım hâlâ karnında saplı duran bıçağa takıldı. "Hayır," dedim, kendime yalanladım bunu. "Hayır, hayır." Elim bıçağın sapına gitti, geri geldi, yine gitti. Tüm parmaklarımın eklem yerleri gevşemiş gibi titrediğini, seğirdiğini gördüm. Kanına bakarken bu bıçağı çekip çıkarırsam ne olacağını düşündüm. Çok kan vardı. Her yerde onun kanı vardı.

Gözleri geriye doğru kaydı. "Hayır," diye fısıldadım, sesim kulaklarıma ulaşmadı, kendimle ilgili hiçbir ayrıntıyı yakalayamadım. Onu kucaklayıp buradan çıkarmam gerekiyordu ama bıçağı oynatacak olursam daha fazla kanın akmasını sağlayacağımı biliyordum. Ellerinde oyuncağına ait kırık parçalar olan, yüzü yara bere içindeki o oğlan çocuğunu hissettim. Karanlığın içinde durmuş, yiyeceği dayaktan değil, Zeliha'nın gitmesinden korkuyor gibi ağlıyordu.

Ne yapacağını bilemediğin ve sadece ölümü dilediğin bir an oldu mu?

Hareket ettirsem kayıp gidecekti ellerimden, hareketsizliğim ise onun nefesine sebep olacaktı. İki ucunda da namlu olan bir silahı elimde tuttuğumu hissettiğim tek an, o andı. Tetiği ne taraftan çekersem çekeyim silah patlayacaktı.

Ne olacaksa bu kızla olsun diyerek çıktığım o yolun sonu, onun kanında boğulmaksa eğer, çekeceğim şu tetiği, parçalanacak kafam, duracak kalbim, sökülecek içimde varsa eğer bir ruh kırıntısı ve yemin olsun ki bitecek.

Kanma bulanmış elimin titreyen, kırılmış gibi sallanan eklemlerine hâkim olmaya çalışarak telefonu elime aldım. Ekran onun al kanına bulandı. Parmağım o kana yapıştığında sonunda ekran açıldı ve ambulansı aradığımda delilik bir adım ötedeydi.

"Yaşıyorsun," dediğini duydum, küçücük bir aralık yaratan dudaklarından kara zorla dökülen bu cümleyle beraber, "Gebereyim istemiyorsan kal!" diye bağırdım acıyla. Ardından hattın öteki ucundan sesi duyulan kadına, "Çok kan var, yalvarırım," diye inledim. "Çok kan var, yalvarırım gelin."

"Beyefendi, sakin olun. Adresi alabilir miyim? Neler olduğunu kısaca anlatın lütfen."

Yüzümü boynuna sokup adresi haykırarak ve bazen de parçalanan sesimden dağılan fısıltılarla söyledim. "Bıçak," dedim sonra titreyerek. "Bıçak var. Çok kan. Çok kanıyor."

"Yanınızdaki kişiyi sakın hareket ettirmeyin. Ekip arkadaşlarım en kısa sürede orada olacak."

"Çok kan var," diye fısıldadım ve telefon kulağımdan kayıp kanının içine düştü. "Çok kan var!" diye haykırdım.

Nefes al Zerdali, senin bir yudum nefesin benim içimde bir yaşam ırmağıdır ve bir damla su kaldıysa o ırmakta, seni yaşatacağıma duyduğum o küçücük inanç kırıntısındandır. Kurutma kalbimi kızım, bir yudum nefes al, bir ırmak aksın içime.

Ölürüm Zerdali, yaşayamam, sen beni dimdik duran bir dağ sanırsın, ayaklarının altında bir kurak toprağım, yeşeremem, bir küreğe dolar üzerine dökülürüm ama yolunu kaybedip geldiğin bu dünyadan gider, ait olduğun cennetin kapısından geçersen, cehennemi birbirine katarım, ben yine sana ulaşamam.

"Ağlama," diye fısıldadığını duyduğum âna dek ağladığımı bilmiyordum.

"Yalvarırım Zeliha," dediğim ânı hatırlıyorum. "Yalvarırım beni bırakma. Zerda, yalvarırım beni bırakma."

"Gurur," diye fısıldadığında sesini ilk kez o şekilde duyduğum için bir kaya yıkıldı üzerime, altında kaldım. "Nefes almak istiyorum," dedi kekeleyerek. "Dışarı..."

Sustu.

"Zeliha," dedim sessizce. Güçsüz elini birdenbire elimin üzerine kapatıp yavaşça kavradı, sıktığını sandı ama sıkamadı. Onu hareket ettirmemem gerekiyordu, biliyordum ama nefes alamadığını hissettim. İçerideki oksijenin hızla düştüğünü, soluduğum tek şeyin onun kanının kokusu olduğunu, kokusunun usulca teninden silindiğini fark ettim.

Dizimi yere bastırıp kolumu bacaklarının altından geçirirken ve kucağımda onunla, onu hareket ettirmemek için kemik kesilmiş bir hâlde tek seferde ayağa kalktığımda dişlerinin arasından dökülen ıslıklı nefesi duydum. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye inledim. "Özür dilerim, affet beni. Affet beni. Nefes alacaksın, tamam mı? Bitecek, tamam mı? Geçecek. Geçecek, tamam mı?" Sanki sorduğum hiçbir soruyu duymuyordu, gözleri kapalıydı, çenesi kasılmış, bedeni kaskatı kesilmişti. "Sevgilim, ben buradayım, tamam mı?"

Başını yavaşça sallamaya çalıştı, ardından yine beni rayların ortasında kırık bacaklarla, üzerime son hızla gelen o trenin önünde bıraktı; sustu, nefesleri yavaşladı, teni soğumaya başladı.

Kucağımda onunla o salonu geçerken, ayaklarımın altında onun kanı varken, ölüm ensemdeyken ama benim için değil, onun için gelmişken onunla yaşadığım var olma arzusunun ilk kez yok olma isteğiyle sönüp gittiğini hissediyordum. Koridora çıktığımda kafamı kaldırıp tavanda yanan ışıklara baktım. Her bir adımımın yavaş olması için elimden geleni yaptım. Ruhum yerinden oynuyor, içimde zelzeleler kopuyordu ama attığım her adımın yere sağlam düşmesi için canımı ortaya koydum. Titremedim, titrememek için her şeyi yaptım. O oğlan çocuğunun yerdeki kanlı ayak izlerimi ve yere damlayan kanları takip ederek arkamdan geldiğini hissettim, ağladığını hissettim, Zeliha'mn gitmesini istemediğini haykırdığını hissettim ama dönüp bir an olsun arkama bakmadım.

Onu kollarımla tarttım. Yirmi bir gram kaybetse hissedecek kadar tarttım; korktum, bir gram kokusundan eksilse kafama sıkacakken o yirmi bir gramın peşine düştüğüm için dağıldım.

Asansörün kapıları kayarak açıldığında ve karşımda Onur belirdiğinde Zeliha'nın deliliğe bir adım uzakta duran mantığımla takip ettiğim nefesi birdenbire kayboldu. Onur'un kayan kapıların ardında donup kalan bedenine değil, doğrudan gözlerinin içine bakarken, "Zeliha," diye fısıldadım.

Onur başta soru soramadı, daha sonra dehşet içinde, "Ona ne oldu?" diye sordu ve tek diyebildiğim, "Zeliha," oldu.

Zeliha, güçsüz parmaklarıyla kanına bulanmış tişörtümü zar zor kavramaya çalıştı. *Buradayım,* diyordu. *Gitmedim,* diyordu.

"Nefes alamıyor," dedim Onur'un gözlerinin içine bakarken. "Yalvarırım bana yardım et. *Sana yalvarırım,* bana yardım et."

"Sikeyim!" diye bağırdı Onur, ardından, "Hareket ettirme," dedi ve gözleri gözlerimden koparak onun karnında saplı duran bıçağa kaydı. "Ambula-"

"Aradım. Nefes alamıyor. Yalvarırım bana yardım et."

Onur asansörün kapılarını ardına kadar açarken, "Getir buraya kardeşim," dedi. "Sakince, Çalıklı. Sakin adımlar kardeşim. Yavaşça."

"Yalvarırım," dediğimi hatırlıyorum. Daha sonra bir adım daha attığımı, bir sonraki adımı hatırlamıyorum, sonraki adımı da hatırlamıyorum. Sadece sürekli, "Bana yardım et," dediğimi hatırlıyorum.

Onur asansöre binmem için geri çekildi. Asansöre kucağımda onunla binip bedenimin dimdik durabilmesi için sırtımı arkamdaki aynaya bastırdım. Onur asansöre binip titreyen elleriyle düğmeye bastığında ve

asansör bir anlığına sarsıldığında, "Sallanma!" diye bağırdım. "Sallanma, yalvarırım sarsılma. *Yalvarırım.*"

Onur soru soramıyor, sadece yere damlayan kana bakıyordu; yüzü bembeyaz kesilmişti. Asansör aşağı indiğinde ve kapılar açıldığında, Onur ceketini çıkarıp kapıya sıkıştırdı ve koşarak, "Kapıları açın!" diye bağırmaya başladı. "Kapıları açın!"

Paniği hissettim ama bakmadım. Koşturan güvenliği hissettim ama bakmadım.

Binanın açılan kapılarından bir anda eserek asansörün açık kapısından içeri dolan soğuğu hissettiğimde, "Nefes al," diye fısıldadım. "Nefes al iki gözüm, nefes al. Yalvarırım. Nefes al."

"Otur," dedi Onur asansörün dışından sertçe. "Yavaşça yere çök. Bacakların titriyor, yere çök. Sıkıca tut biraderim, ambulans geliyor, tamam mı? Gurur. Gurur!"

Gözlerinin içine baktım.

"Kardeşim, yavaşça yere çök," dedi çaresizce.

Bir köpek gibi komutu aldım. Bir köpek gibi komuta uydum. Yavaşça, titreyen dizlerimi kasarak, bedenimin çoktan çökmüş bir bina olmasına aldırış etmeden, bir enkaz oluşuma aldırmadan yavaşça yere oturdum. Zeliha kucağımda bir çocuk kadar küçüktü ama ben kollarımda dünyayı tutuyordum. *Dünyam* kollarımdaydı. *Gökadam* kollarımdaydı.

"Çok kan gördüm Zeliha, çok kan döktüm ama senin kanın bana kafama sıktırır. Sıktırma kafama. Çektirme tetiği bana. Yapma Zeliha," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. "Nefes al Zeliha, geberirim, ölürüm, öldürürüm kendimi, yaşatmam kendimi, nefes al Zeliha. Kesme nefesimi. Nefes al."

Bedenini hareket ettirmeden kanlı elimle yanağına dokunup boynuma düşen yüzünü yavaşça sevdim. Nefesim kanıyla ağırlaşan saçlarını usulca uçurdu.

"Nefes al göğüm," diye fısıldadım. "Nefes al dünyam."

Gökadam nefes al.

"Zeliha."

Sesi çıkmadı, canımı çıkardı.

"Zerda'm."

Sesi çıkmadı.

"Zerdali'm."

Titreyen elimi kaldırıp başını yavaşça boynumdan çıkarmamla, kuğu gibi boynu geriye doğru düştü.

"Zeliha!" diye bağırdım, bağırmadım, bu bir feryattı; bir ağıttı. Yakarıştı. Bu bir yalvarıştı. "Zeliha!"

Parmaklarımı boynuna bastırırken eklemlerim kırılmış gibiydi, parmaklarım sallanıyordu; bastıramıyordum. "Öldürürüm kendimi, yaşamam, yaşatmam, kıyarım canıma, yapma!" diye bağırarak ağlamaya başladım. Sessizdi. Nefessizdi. Hareketsizdi. Birkaç gram eksikti. "Zeliha, yaşamam artık. Yaşamam artık! Yapma. Zeliha, yaşamam artık. Yaşamam artık. Zeliha!"

Sedyenin tekerleklerinin yerde hızla döndüğünü, zemini kestiğini duydum. Asansöre yayılan kanda kayan ayakları gördüm, dengelerini sağlamak için asansörün duvarlarına tutunduklarında asansör sallandı. "Yapmayın!" diye bağırdım gözyaşları içinde. "Sallamayın! Sarsmayın!" Kanlı avucumu boynundan kaydırıp yanaklarıma taşıdım ve rengi solgun çillerine dokundum. "Yaşayacaksın, değil mi? Bak geldiler. Yaşa. Yalvarırım yaşa. Yaşamam, yaşamam artık, Zeliha."

"Onu almamız gerek," diyen adamın bir sonraki cümlesini duymadım.

"Yaşat onu, kulun olurum, bir ömür kapında olurum, yaşat onu!" diye bağırdığımı hatırlıyorum.

Sonra o zarif, kuğu boynunun aşağı düştüğünü ve onu yavaşça kucağımdan söküp aldıklarını hatırlıyorum. Boş kalan ellerim, Allah'a yalvarır gibi avuçlarım açık şekilde yukarıya bakıyordu.

Sedyenin üstüne koydukları hafif bedenine bakarken avuçlarımı kanıyla boyanmış asansör zeminine bastırıp öne doğru kaydım. Hayatımda ilk kez emeklediğim an o andı benim. Emeklemeden ayakta durmayı öğrenen o küçük oğlan çocuğu oradaydı, sedyenin önünde durmuş, kimse onu görmese de var gücüyle ağlayarak Zeliha'ya uyanması için yalvarıyordu. Yerde sürünerek asansörden çıktığımda Onur'un sırtını duvara yaslamış, bir bacağını kırmış, diğerini uzatmış soluk soluğa sedyeye baktığını gördüm. Yanağını duvara yaslayıp bakışlarını bana çevirdi gözlerinin içine baktım. Durmadım, kanının içinde yerde bir kez daha emekleyip ayağa kalktım, kanı ayağımı kaydırdı. Dizlerimin üzerine düştüm, kalktım, tökezledim ve arkasından koşmaya başladım.

ZELİHA ÖZDAĞ

"Ruhunun henüz bedensiz bir seyyah olduğu ilk ânı hatırlayabiliyor musun?" Bu soru amcama aitti. Anılarımdan birinde, serin bir yaz akşamında çardakta oturuyorduk ve henüz on yedi yaşındaydım. "Allah, sana bir can üflemeden önce seyyah bir avare gibi gezen ruhuna, artık bir yere ait olmanın ne demek olduğunu fısıldadı." Amcam, cam gibi parlayan gözlerini gözlerime dikip kırk yılda bir gösterdiği o gülümsemeyi bana bahşetti. "Şimdi hissettiğini aşk acısı sanıyorsun, değil mi?" Kürşat'ın yaptıklarını hatırlayıp çenemi dizime yaslayarak sertçe yutkundum. "Asıl aşk geldiğinde seyyah ruhun bedenini reddetmeyi bırakacak ve içine kök salacak. Asıl yuva, can üflenmiş bu beden değil, ruhun huzura erdiği ilk yerdir. Bak, Zeliha. O oğlan sana huzur mu veriyor, amcam? Sana huzur veren geldiğinde ölümle köşe kapmaca oynayan ve yaşamak için koşturup duran sen olacaksın. Ruhun hâlâ seyyah senin, bir yuva bulamadı, can üflenmiş bu bedeninde hapsolmuş, yuvasının ona geleceği günü bekliyor. Ağlama, değmez. Bir gün gerçekten gözyaşına değen biri gelecek, seyyah ruhunun yuvası olacak ve yaşamanın güzelliği nedir o gün öğreneceksin, güzel kızım."

O anı, amcamın gülen yüzüyle beraber beyaz bir toz bulutu gibi dağılarak etrafa yayıldı ve yeniden o kör edici karanlığın içinde yalnızdım. Karşımda dikilen, dudağının kenarında ben olan adamı aradım ama onu göremedim. Gurur da yoktu. Kimse yoktu. Yapayalnızdım. Seyyah ruhum, sürekli çıkıp dönmek istediği cennetinden uzaktaydı ve ilk defa dönmek değil, kalmak istiyordu çünkü yuvasını bulmuştu. Amcam haklıydı. Şimdi kalmak için direnen ruhumu içeride tutamıyordum. Allah'ın bedenime üflediği can, gökadadaki ihtişamlı yıldızlardan birisi gibi son defa parlıyor, kayıp gideceği ânı gözlüyordu ve belki de çoktan kaymaya başlamıştı.

Ruhumu tutamadım.

Gurur'u görmek istedim ama tek gördüğüm, bir zamanlar seyyah ruhumun içinde kaybolup geldiği yere dönmek istediği o uçsuz bucaksız karanlık oldu.

Elimi karnıma bastırdım. Artık orada kan yoktu. Gurur'un üzerimde duran tişörtünün önünde kan lekesi aradım. Yoktu. Parmaklarım karnımda dolaştı, yarayı aradım, yoktu. Ölmek tüm yaraların iyileşmesi anlamına mı geliyordu? O hâlde tam şu an kalbimde açılan yara neden

hâlâ iyileşmiyordu? Tişörtün yakasını kaldırıp Gurur'un tenine karışmış parfümünün kokusunu içime çektim. Burası sondu. Onun kokusunu soluduğum son duraktı.

"Bir melodi dinlemiştim, Gurur," diye fısıldadım karanlığa doğru. "Melodinin başlangıcında bir adam, bir şey fısıldıyordu. Bir efsaneden söz ediyordu." Gözlerimi yumup gülümsedim ve yüzünü hatırlamaya çalıştım. Hatıralarım cansız birer fotoğraf gibiydi artık, hiçbirine tutunamıyordum, daha da korkuncu, o fotoğrafların üzeri lekelenmeye başlamıştı. Yüzler belirsizleşmişti. "Efsane şöyleydi," diye fısıldadım yanaklarımda ilerlemeyi durduran ama asla kurumayan yaşlarla. "İki kişi birbirini sever de kavuşurlarsa, mutluluk olur. Biri kaçar, öbürü kovalarsa, aşk olur."[1] Gülümsedim, anılara tutunamadım ama kafamın içinde birbirimizden kaçtığımız, birbirimizi kovaladığımız anlar kördüğüm oldu. "İkisi de sever lakin birleşemezlerse," diye fısıldadığımda çenem titredi. "İşte o zaman efsane olur."

Kafamda tek bir anı vardı artık. Bu benim bu hayattaki son anım mıydı? Kafamın içinde kaybolmayan, silinmeyen son anım mıydı?

O adamı karşımda gördüğüm ilk ânı hatırladım.

Bir adım geri çekilirken kanımda bir deli fırtına dönüyordu. "Sen kimsin?" Dudaklarımdan dökülen bu soru, onun ince dudaklarında yükselen bir kıvrımı doğurdu. Gülümsemesi akli dengesi yerinde birine ait bir gülümseme değildi. Delilik oradaydı, çılgınlığın zirvesini biri yeşil, diğeri mavi olan gözlerinde gördüm.

"Slovenya sokaklarında dolaşıp güzel birkaç sarışını altına almak artık sıkıcı gelmeye başlamıştı," dedi donuk bir sesle. "Ve bu şerefi bir başkasına bahşetmek de çok saçma geldi. Neden gözlerindeki o güzel korkuyu kendim görmeyeyim, değil mi ama?"

Bir adım geri çekilecek kadar ki bıçağını havaya kaldırıp iki yana salladı ve "Düşünme bile," dedi. "Hareket etmek sana pahalıya patlar. Buraya sadece seni deşmek için geldiğimi düşünmedin herhâlde?"

Korkunun soluğumu kesebilecek kadar güçlü bir şekilde içime zuhur ettiğini iliklerimde hissetmiş olsam da titreyen ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak sakin kalmaya çalıştım.

"Bu gece bir oyun oynayacağız, Zeliha," dedi bıçağının ucunu parmağına sürtüp bana doğru bir adım atarak. Sırtımı duvara yaslayana kadar geri adımladım. Tam önümde durduğunda, "Gurur senin için senden

[1] Zerda, Dizi Jeneriği.

bile önemli mi? Bunu test ettiğimiz eğlenceli bir oyun olacak. Seni bilmem ama ben çok eğleneceğim," dedi.

"Buraya nasıl girebildin?" diye sordum hiç düşünmeden ama söylediği şeyler kalbimin içinde bir şeylerin arka arkaya patlamasına neden oldu. Bir orman alev aldı, dimdik duran bir bina birdenbire yere çöktü, gök ikiye ayrıldı.

"Tek bir soru. Gurur senin için senden bile önemli mi yoksa değil mi?"

Sorusuyla beraber bıçağın soğuk ve keskin yüzeyi boynuma yaslandı. Nefes alıp verişlerimi kontrol etmeye çalıştım. Düşünmemeye çalıştım. Odaklandığım tek şey Gurur'un ismi oldu. Birden bıçağı çekti ve "Şu an," dedi, "Gurur'un evinize doğru gelen cipinin altında henüz etkin duruma getirilmemiş şirin bir patlayan şeker olduğunu söyleseydim sana, bu bıçaktan mı korkardın yoksa Gurur'a bir şey olmasından mı?"

Bir fırtınanın içinde, göz gözü görmez hâldeyken yürümeye çalışıyormuşum ve her an bedenime fırtınaya kapılan bir şey çarpıp beni ortadan ikiye bölecekmiş gibi hissediyordum.

"Yalan," dediğimde, "Buraya bu kadar rahat girebilmiş biri, Gurur'un aldığı tüm önlemleri ayaklarının altında çiğneyebilmiş biri, sanıyor musun ki bunu yapamaz? Emsal değilim ben." Yavaşça eğilip farklı renklere ayrılan gözlerini yüzüme dikti. "Emsal tehdit savurur, ben doğrudan yaparım." Bıçağı boğazıma tekrar yasladığında, "Şimdi söyle," dedi sertçe. "Seni bu bıçak mı korkutuyor yoksa Gurur'un arabasının altında, patladığı takdirde ondan geriye kül parçası bırakacak olan bomba mı?"

"Ne istiyorsun benden?"

"Bu gece oyunumun düğmesi sen ol istiyorum." Bıçağı çenemin altına yasladığında korku bir anlığına kayboldu. Tek hissettiğim endişe oldu. Kendim için değil, Gurur için endişelendim çünkü ruh hastasının gözlerinde gördüğüm tehdit değildi, salt gerçekti. Buraya gerçekten oyun oynamak için gelmişti.

"Şöyle geç," diyerek bıçağın ucuyla yan tarafı işaret ettiğinde eğer bana söylediği şey derinden etkilenmeme neden olmasaydı kaçmak için atakta bulunabilirdim ama gözlerinde gördüğüm şey beni söylediği yöne doğru yürümeye mahkûm etti.

Beni boydan camın önüne kadar yürüttüğünde ayaklarımın altındaki zemin kayıp gidiyordu sanki. Kafamı kaldırıp önce sokaktaki karanlığa, ardından omzumun üzerinden adama baktım. Burası sondu ve kaçacak yerim yoktu. "Gurur asla dikkatsiz biri değildir," dediğimde, "Konu

sen olunca mankafalının tekiymiş duyduğum kadarıyla. Son bir haftadır sana öyle çok odaklanmış durumdaydı ki kendiyle alakalı her şeyi görmezlikten geliyordu," dedi keyifli bir sesle.

Farkındalık içime dik bir bıçak gibi saplandı, ucunun boğazımı kestiğini hissederek adama doğru döndüm. "Hayatta kalmayı becerirsen diye söylüyorum, ki bence direneceksin, Gurur kapıdan içeri tek parça girene dek ayakta kal." Bir an anlayamadığım için kaşlarım çatıldı ve "Dizlerinin üzerine bile düşsen, o bomba devreye girecek ve araba durduğu an patlayacak," dedi, sonrası benim için büyük bir karmaşaydı. Sorular dilime birikmeden, sesim dudaklarımın arasından dökülmeden karnımda bıçağın soğukluğunu hissettim.

İçimi deşerek giren bıçağı hissettim.

Bıçak, sapı dışarıda kalacak şekilde içime saplandığında hissettiğim acıyla bir çığlık koparmak istedim ama ağzımı açtığımda dışarı dökülen güçsüz, ağrı dolu bir nefesten başkası olmadı. İri gözlerle adamın gözlerinin içine bakakaldım.

"Bu bıçak," diye fısıldarken kulağıma sürtünen dudaklarını hissettim. "Sandığın türden bir bıçak değil tatlım. Senin içine aldığın bu bıçağın sapında sevdiğin adamın hayatı duruyor. Dizlerinin üzerine çöktüğün an bomba devreye girer. Beni anladın mı?" Kıkırdadığını duydum. Beni bileğimden kavrayarak sırtımı ona çevirmemi sağladığında tek gördüğüm Isparta'nın manzarasıydı ama görüntüler zihnime dolmuyordu.

Çok kan vardı.

Gitgide çoğalıyordu.

Çok acıyordu.

İlk kez böyle fiziksel bir acı hissediyordum.

İçimde bir kan seli büyüdü, dışıma taştı, bıçağın kenarlarından sıcak kanımın kasıklarıma, bacaklarıma aktığını hissediyordum. Sormak istedim, doğru söyleyip söylemediğini sorgulamak istedim, böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını sorgulamayı çok istedim ama dizlerim titriyor, acıdan tüm dengesini yitiren vücudum son gücüyle ayakta durabilmek için çektiği acıya direniyordu. Konuşursam yere yığılacakmışım gibi hissediyordum.

"Aferin akıllı kızıma," dediğini duydum, sesi tüylerimi ürpertti ama uğuldayan kulaklarım yüzünden bir sonraki cümlesine odaklanamadım. Kendince benimle alay ettiğini duyabiliyordum. Cama düşen karanlık yansımamızı görebiliyordum. Siyah eldivenlerin arkasına gizlenmiş

elini bıçağın altında biriken kana daldırdığında bedenim acıyla titredi. "Hareketsiz kal, iyi kız seni," diye fısıldadı ve kanımı alnına sürdü. "Kanın beni kötülüklerden korur mu dersin? Gerçi küçük bir ceylan kesmeyi ben de beklemiyordum ama... Bu kadar minik olman hesapta yoktu."

Acıyla kasıldım, dudaklarımı aralamadan ikimizin yansımasına bakmaya devam ettim. Telefon çalmaya başladı. Kulağımın dibinde kıkırdayarak, "Sana gelmek üzere olduğunun haberini vermek için arıyor," diye fısıldadı ruhumu ürperten bir sesle. "Direnebilecek misin, Zeliha?" Derin bir nefes aldığında bunu neden yaptığını merak ettim. Bundan zevk alıyordu. Acımın karnımda büyüyerek tüm bedenime sinyaller gönderdiğini, gitgide daha da büyüyerek ruhuma dek uzandığını hissettim. Tüm vücuduma arka arkaya elektrik veriliyormuş, damarlarım bile o elektriğe kapılıp yanıyormuş gibi bir hisli.

Telefon susana dek arkamda durup sessizce bekledi. Telefon bir daha çalmaya başladığında, "Ne kadar ısrarcı bir herif böyle. Seni hep böyle sıkboğaz eder mi?" diye sordu alaycı bir sesle.

Telefonun sesi sustuğunda arkamdaki bedenin sahibi yüzüme bir telefon ekranı tuttu ve ekranda ilerleyen küçük noktaya baktım. "Bak, senin için yolda," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Teslim olup dizlerinin üzerine çökecek misin? Yoksa onun için savaşmaya devam mı edeceksin? Bir sır vereyim mi? Eğer yere uzanırsan, şu an duyduğundan daha az acı çekeceksin."

Çenem seğirdi, alnımdan buz gibi terler akarken gözlerimi yummaya çalıştım ama kaslarım şoka girmiş gibiydi, gözümü bile kırpamayacak kadar kas kaybı yaşamış durumda hissediyordum, bedenim donmuştu. Dizlerimin titrediğini hissediyordum, durduramadığım bir şeydi, sanki bu dizler bana ait değildi; artık bu bedenin iplerini elimde tutamıyor gibi hissediyordum.

"Savaşmayı bırakırsan, birlikte öleceksiniz. Savaşırsan, yalnız öleceksin. Bu seçim sana kalmış ama sanırım Gurur, birlikte ölmeyi tercih edecek türden bir adam. Acınası." Derin, ıslıklı bir nefes alıp bir adım geri çekildi. "Ah, az daha ayaklarımın altı kanınla ıslanacaktı. Çok kanıyorsun gibi duruyor."

Çok kan vardı.

Gurur'un yaşamasına ihtiyacım vardı. Bir ihtimal, belki ben yaşardım, belki ben karnımda bir bıçakla buradan sağ çıkardım ama bu adam haklıysa, onun o arabadan tek parça çıkması mümkün değildi.

Telefon bir kez daha çalmaya başladığında, "Seçim senin, Zeliha. Düşersen ya da tek bir an yürümeye çalışırsan, ki bu imkânsız görünüyor, olacak olanı biliyorsun," diye fısıldadı adam, ardından gittiğini hissettim ama sesler koca bir uğultudan ibaret olduğu için gittiği ânın acımın hangi parçasına ait olduğunu kestiremedim.

Telefonun melodisinin sesi uzaklardan geliyordu.

Gözlerimden akan yaşların nedeni hissettiğim acı mıydı yoksa çoğalan uğultu mu korkutuyordu beni? Gözlerim tek bir an arabasının farlarını yakaladı. Tek bir an siteye doğru kıvrılan yoldaki rampadan geçtiğini gördüm.

Tek bir an. Dizlerimde derman artık neredeyse yoktu ve istemiyordum, yemin ederim istemiyordum, o arabadan inse bile beni yerde, kendi kanımın içinde can çekişirken görsün hiç istemiyordum.

Sen in o arabadan Gurur, sonra ben öleceksem öleyim ama sen in o arabadan Gurur.

Öleceksem sen o arabadan indiğin anda öleyim.

Ben öleceksem seni yaşattım diye öleyim.

Düşeceksem, sen beni ayakta son bir kez gör, öyle düşeyim. Korkma Gurur, hiçbir şey beni senin gözlerinde göreceğim korku kadar korkutamaz; ölüm bile.

Kulağımda bir çınlama büyüdü.

Büyüdü, büyüdü, büyüdü.

Hissettiğim acı öyle büyüktü ki bağırarak ağlamak istedim, çığlıklar atmak istedim, bıçağın içimdeki varlığım uyuşurum ve hissetmem sandım ama oradaydı, kanım bir derya gibi içimden dışıma yavaşça sızıyor, bacaklarımdan yere akıyordu. Her kaybettiğim kan, bir anıyı zihnimden siliyordu; sanki beni olduğum yerden usulca siliyordu.

Onu hissettim, artık içinde olduğum hayatı bile hissedemediğim o anda artık buradaydı ve ben hayatın içinden silinirken bile onu hissedebildim.

Mutluydum. Çünkü beni ayakta görmüştü. Yerde görse çok korkardı, ayaktaydım, beni ayakta görmüştü ama sonra duramadım.

Ona bakmak için harcadığım son güç kırıntısıyla birlikte artık tamamen tükenmiştim.

"Gurur," diye fısıldadığımı, onun o çok sevdiğim adını zikrettiğimi hatırlıyorum. Ve sonra bir gerçeği onunla paylaştığımı. "Çok kan var."

Ve daha fazla ayakta duramadım.

Yere düştüm. Bir patlama sesi duymayı bekledim ama duymadım, tek duyduğum Gurur'un o küçücük fısıltısı oldu. Kandırılmış mıydım? Önemli değildi. Gurur beni ayakta görmüştü. Bu bana yeterdi.

Ambulansın içindeki bembeyaz ışığa rağmen karanlığın gözümü kör ettiği bir andı. Siren seslerini duyuyordum ve hemen dibinde, avuçlarım Allah'a yakarır gibi açık hâlde dizlerimde, gözlerimi çekmeden ona bakıyordum.

Zeliha'm, Zerdali'm, içimdeki zelzelem. Bırakma beni.

Teni şeffaf gibiydi, derisinin altındaki damarlar masmavi görünüyordu ama sanki o damarların içinde artık kan yoktu. Öyle çok kanamıştı ki bedenindeki tüm kanı bir yıldızın kayarken son kez parladığı gibi parlak bir şekilde bana sunmuştu. Sessizlik dilimin ucundaydı. Kasılan çenemi istesem de hareket ettiremeyeceğimi, ağzımı açamayacağımı fark ettim. Ağzıma dolan kanın tadını hissediyordum ve şişen dilimin ağzımın içini kapladığını. Ambulans sarsıldığında ağzımı açıp bağırmak, sarsılmayı durdurmalarını söylemek, küfürler savurmak, yalvarmak istedim ama ağzımı açamadım. Gözümü bir an kırpmadım. Kırpmadığım gözlerim hiç durmadı, bir şeyler aktı ama gözyaşı sanki akan o şeyin yanında hiç kalırdı.

Ambulans durduğunda ışıklar büyüdü. Kapılar geceye açıldı, şafak saklanmıştı, bana kendini göstermedi, onu altına alıp ışığıyla sarmadı. Ambulansın mavi ışıklarının sedyeyle indirdikleri bedeninin üzerindeki hareketlerini izlerken konuşmadım. Sedye pürüzlü yolda ilerlediğinde sallanmaya başladı, arkasından yürürken bağırmak istedim, bağıramadım. Sedye son hızla beyaz mermere doğru kaydığında ve iki yana açılan kapıdan yüzüme büyük bir hızla rüzgâr indiğinde algılarım birdenbire açıldı. Adımlarım hızlandı. Sedyenin arkasında açabildiğim kadar büyük şekilde açtığım bacaklarımdan yere değen her adım içimde bir şeyleri koparmak ister gibi asıldı.

Bir şeyler söylediler. Hiçbirini duymadım. Hiçbir şey duymadım. Tek duyduğum sedyenin tekerleklerinin yeri keserken çıkardığı gıcırtılı gürültülüydü.

"Kan," dedi biri, sadece bunu duydum. "Çok kan kaybetmiş. Kana ihtiyacımız var."

Gözlerinin içine baktım. Baktım ve sadece "Negatifim," dedim. "O da negatif. AB negatif." *Damarlarımı sök, içeride ne kadar kan varsa al, beni kurut ama onu yaşat.*

Üzerindeki tişörtü kesmeye başladıklarında hâlâ sedyenin üzerindeydi. Ardından hızla ameliyathanenin önünde buldum kendimi. Bileğimde açık damar yolundan kendi kanım damlıyordu. İçimdeki tüm kanı alsınlar istedim ama almadılar, tamamını alabilirlerdi ama sadece bir kısmını istediler. Oysa ben damarlarım onun için kurusun, kanım onun içinde dolaşsın istedim.

Kayarak açılan kapılardan içeri itilen sedyeye baktım. Kapı yüzüme kapanırken dizlerimin üzerine düştüğümü hatırlıyorum. Ağzımı kaplayan kan, dilime aitti. Dudaklarıma bulaşmasını sağlayan, "Zeliha," diye fısıldamam oldu. "Gitme."

Alnımı zemine bastırdığımı ve yeniden dudaklarımda kendi kanımın tadıyla, "Zeliha," dediğimi hatırlıyorum. "Bırakma beni." Sanki buradaydı. Kayıp giden kapının arkasında kalmamıştı, beni izliyordu; varlığını hissettim. Bu daha da büyük bir korkuyla, "Yaşamam artık," dememe neden oldu. "Bırakma beni." Alnımı mermere sertçe vurduğumda acıyı hissetmeye çalıştım ama içime yayılan o hissin getirdiği acıdan daha büyüğünü hissedemedim. "Zeliha," diyerek alnımı bir kez daha mermere vurduğumda acı yine istediğim seviyede değildi. "Bırakma beni." Alnımı bir kez daha mermere vurup titreyen çenemi kastım. Gözlerimden boşalan yaşların alnımın köşesinde açılan yaradan akan kanla beraber mermere damladığını hissettim. "Gitme." Alnımı yere bir kez daha vurduğumda kanın mermerle alnım arasında uzadığını hissettim. "Bırakma beni, Zeliha."

"Yüzbaşı," diyerek omuzlarımı tutan kişinin kim olduğunu biliyordum. Alnımı bir kez daha yere vuracakken Onur bu defa, "Kardeşim," dedi yavaşça. "Dur."

"Benim yüzümden," dedim sessizce alnımı fayansa bastırırken. Gözlerimi kırpamıyordum ve yanaklarıma devrilmesi gereken gözyaşları, alnım fayansa yaslı olduğu için doğrudan zemine damlıyordu. "Benim yüzümden."

Yere düşen adım seslerini duydum. Birileri koşuyordu. Alnımı tekrar fayansa vuracaktım ki Onur beni omuzlarımdan tutarak geriye doğru çekti ve yere oturmak zorunda kaldım. Alnımdan akan kanın burnuma, oradan da sus çizgime kaydığını hissettim.

"Gurur," diye fısıldadığını duydum Muşta'nın. Gözlerimi kapıdan ayıramadım. Ellerim bacaklarımın arasına güçsüzce düştü, bir kuklanın ipleri bırakılmış kolları gibi yere değdi.

"Oğlum," diyen Muşta'nın bana yaklaştığını hissettim.

Başımı yavaşça omzuma düşürdüğümü hatırlıyorum. Sus çizgimden akan kanın yavaşça yanağıma devrildiğini ve kaşlarım yavaşça çatılırken, "Ya benim kafama sık," dediğimi hatırlıyorum, "ya da yalvarırım baba, onu oradan sağ çıkar." Güçsüz kollarımı kaldırdığımı hatırlıyorum. Açık duran avuçlarımı ne yapacağımı bilemeyerek kafamın iki yanına sertçe vurduğumu. "Zeliha," diye fısıldadığımı ve bir kez daha kafama avuçlarımla vururken, "Zeliha!" diye bağırmaya başladığımı.

Avuçlarımı bir kez daha kafama vurup, "Zeliha!" diye bağırırken kollarımın altından kavrayan kişi kimdi bilmiyorum. Bacaklarımın yerde sürüklendiğini, beni kaldırmaya çalışan kişinin zorlandığını hatırlıyorum. Hepsi bu. Avuçlarımı tekrar kafama vurduğumu, "Kulun olayım," diye ağladığımı hatırlıyorum. "Bırakma beni. Gitme, Zeliha!"

Muşta'nın önüme geçtiğini hatırlıyorum. Dizlerinin üzerine çöküp mavi gözlerine biriken yaşları bana göstermemeye çalışsa da gördüğümden habersiz, "Oğlum," dediğini hatırlıyorum. Yüzümü avuçlarının arasına almadan hemen öncesinde kafama vurmak üzere olduğum ellerimi tuttuğunu, yukarı kaldırıp Yener'in avuçlarımn arasına bıraktığını ve sonra yüzümü avuçladığını. "Gitmedi bir yere. Bak gözlerime. Gurur." Yüzümü avuçlayarak kafamı salladığında gözlerinin içine bomboş gözlerle baktım. "Gitmedi bir yere. Bu kapıdan çıkacak. Tamam mı?"

"Kafama sık."

"Gurur."

"Kafama sık."

Tam o an kafamın içindeki kaosu gören Yaman'ın bir anda çöküp silahımı belimden aldığını hatırlıyorum. Umursamadan Muşta'nın gözlerinin içine bakarken tek söylediğim, "Kafama sık," oldu.

"Oradan sağ çıkacak."

"Kafama sık!" diye bağırdım birden kafamı ona doğru uzatarak. "Kafama sık lan, kafama sık! Ben sıkamam! Bir ihtimal yaşayacağı gerçeğine tutunurum, sıkamam, kafama sık lan!"

"Bitmedi hiçbir şey! İyi olacak lan!" Muşta öfkeyle yüzümü avuçladı. "Tutunacaksın tutunduğun şey her ne ise. Hiçbir şey bitmedi lan!"

"Kafama..." dediğimi hatırlıyorum, sonra gözlerimin yukarı doğru kaydığını, bedenimin yana doğru devrildiğini ve çenem kitlenip bedenim epilepsi geçiriyormuşum gibi kramplarla sağırmeye başlamadan önce son kez, "Sık," dediğimi.

Sesler uğultulara dönüştü. Yan yatmış, cenin pozisyonunda kramplar birbirinin üzerine düğüm atar gibi bedenimi ele geçirmişken gözlerimi öne itemedim. Isırarak kan içinde bıraktığım dilimde açılan yaradan akan kan ağzımın kenarından yere damlamaya başladı.

"Nöbet mi geçiriyor?" diye bağıran kişi kimdi bilmiyordum, belki Yener'di, belki Zafer'di, seslerini hep birbirine benzetirdim zaten. Kafama sıkan yoktu, kafam kendini parçalamak istiyor gibi beni zorlamaya başlamıştı.

"Sinir krizi," dedi Muşta. "Biri yardım etsin!" diye bağırdı sonra da.

Kafamın içinde yalvardım. Birinin kafama sıkması için yalvardım, Zeliha'ya gitmemesi için yalvardım, bana gelmesi için yalvardım, yaşaması için yalvardım.

Bahçede esen rüzgâr, karanlığın içinde gölge gibi duran dalları, yaprakları oynatıyor, sigarasını dudaklarına götürürken sessizce bahçeyi izliyordu. Bu gece farklı bir sıcak vardı, farklı bir nem göğsüne rutubet tutturmuştu. Sigarasını taş kül tablanın içine bıraktığı an evin dış kapısı açıldı ve "Kahraman," diye seslendi Gülbahar sessizce. "Ne yapıyorsun bu saatte?"

"Uyku tutmadı, gülüm," dedi Kahraman. Dirseğini masaya bastırıp gözlerini köşedeki boş sandalyeye çevirdi. "Çok değil, birkaç hafta evvel şuracıkta oturuyordu. Dizimin dibindeydi. O yok, evde kıkırtı sesi yok. Eymen'im de gitti. Büyüdüler, bıraktılar bizi bu evin ortasında."

Gülbahar, huzursuz bir nefes alıp dışarı adımını attı ve terliklerini ayağına giydi. "Ben de Kuran okudum biraz, çocuklarımıza dua ettim, namazdan önce biraz uzanayım dedim ama baktım yatakta yoksun, uykum da kaçtı zaten."

Kahraman, "Uyuyorlar mıdır?" diye sordu sessizce. "Eymen sıpası uyumaz bu saatlerde. Sokakta motorunun üzerinde serseri serseri dolanıyordur. Arasam mı? Ceylanım uyuyordur kesin. Onu aramayayım, uyanır derin uykusundan."

"Çocukları huzursuz etme gece gece," dedi Gülbahar, eşinin yanındaki sandalyeyi çekip üzerine otururken üzerindeki elbisenin yakasını gevşetti. "İçimde bir sıkıntı var. Kız gitti gideli hiç geçmedi şu sıkıntı. Eymen'im birkaç gün daha kaldı, yüzümü güldürmeye çalıştı sağ olsun ama o da gidince o sıkıntı hepten büyüdü. Gelinlik yaşa geldi, nişanlandı diye mi böyle oldum bilmem ki."

"Gelinlik yaşa geldi," dedi Kahraman başını ağır ağır sallayarak. "Ne çabuk büyüdüler bunlar."

"Gözünden sakınıyo'n, saklıyo'n, bir gün bir bakıyo'n, kapıdan çıkıp gitmiş," dedi Gülbahar. "Allah'a şükür ki hayırlı birini çıkardı karşımıza. Gurur'dan razıyım ben. Rabbim iyi bir insanla bir yazmış kaderini."

Kahraman buruk bir şekilde gülümseyip sigarayı dudaklarına götürürken, "Çok şükür," diye fısıldadı.

"Çay demleyem mi?"

"Hadi demle, uyumam daha. Çıkarım bahçelere bakarım, dönerken de ekmek alırım, kayıntılamrız."

"Yok, alma ekmek."

"Neden?"

Gülbahar ayaklanırken, "Ekmek mayaladım," dedi. Tam sırtını kocasına dönüyordu ki kapının üst kısmında asılı duran büyük nazar boncuğu tüm bahçede yankı uyandıran bir çatırtı çıkararak ortadan ikiye bölündü. Gülbahar korkuyla elini kalbine götürürken Kahraman irkilerek kapıya doğru döndü. Parçalanıp yere saçılan nazar boncuğu kırıklarına bakarken ikisinin de kalbi aynı anda hızlandı.

O sağır edici ve dakikalar süren sessizliğin ortasında Kahraman ve Gülbahar birbirinin gözlerine dikkatle bakarken telefon çalmaya başladı.

Korkunç bir ihtimal, bir taşın uçurumdan yuvarlandığı gibi Gülbahar'ın karnında yuvarlandı. Önce, "Eymen," dedi korkuyla, ardından gözleri bir an telefonda asılı kaldı ve "Zeliha," diye fısıldadı.

Telefon açıldığında ve Kahraman Özdağ, sesini bile çıkarmadan karşı tarafı dinlemeye başladığında, "Kahraman amca," demişti telefonun öteki ucundaki hıçkırıklarını gizlemeye uğraşan ses. "Zeliha yaralandı." Kahraman'ın bacağı seğirdi, masaya çarpan bacağını tutamadı, yüzündeki ifade donmuş durumdaydı. "Çabuk gelin."

Çabuk gelin, ne demekti?

Neden çabuk gelmeliydiler?

"Durumu ağır."

Kahraman Özdağ, önündeki uzun masayı yıkarak ayağa kalktığında ve "Zeliha!" diye bağırdığında Gülbahar, içinde hâlâ kızıyla karınlarını birbirine bağlayan o kordon varmış gibi birdenbire dizlerinin üzerine çöktü. Eli karnına gitti.

Tesisin içinde esen rüzgâr, içinde bir gerçeği saklıyordu. O gerçek, telefon çalmaya başlayana kadar orada olan kimsenin bilmediği bir sırdı. Muşta telefonu kulağına yaslamadan önce ekranda Onur Kırgız'ın adını görmeyi beklemiyordu. Kalemini köşeye bıraktıktan sonra, "Bu herif neden bu saatte arıyor?" diye sorarak telefonu açıp kulağına yasladı. Onur'un sesinden önce ambulansın siren sesini duyduğunda bakışları bir anlığına karşısındaki duvara sabitlendi. Çok değil, birkaç gün önce Gurur'un dikildiği o duvar, şimdi boşlukla çağlıyordu.

Onur'un güvenlik görevlisi ile birlikte ilk işi, sakinleştirici ok ile vurulup denge kaybı yaşayan köpekleri almak, güvenlik görevlisini doğrudan nöbetçi veterinere yollayarak ambulansın peşine düşmek olmuştu.

"Binbaşı," dedi Onur hattın öteki ucundan. Paniği hissedilirdi, bu duvar gibi adamı paniğe sürükleyen şey, Muşta'nın başından aşağı kaynar suları döker miydi? "Yüzbaşı ve nişanlısının yanında olmalısınız. Nişanlısı ağır yaralı, şu an hastaneye götürülüyor. Ambulanstalar."

Muşta tek bir an nefesinin göğsünün içine sığamadığını, boğazına dizildiğini, ne aşağı inebildiğini ne de dudaklarının arasından çıkıp gidebildiğini fark etti. Ne diyordu bu adam? Kaşlarının ortasında bir yarık bile oluşamadı. Alnında soğuk terleri hissetti, kalbinin atışları biraz daha ağırlaştı. Harflerin ağzının içine battığını hissetti. Onur, "Binbaşı," dedi yeniden. "Gurur'un yanında olmalısınız. Bu gece her şey olabilir."

Muşta ayağa kalktığında arkasında kalan koltuk yere yıkıldı. "Ne oldu Zeliha'ya?" diye sorarken aceleyle kapıya yönelmişti ama attığı adımların yere dokunduğunu bile hissedemiyordu. Böyle anlarda her zaman soğukkanlı olurdu olmasına ama konu evlatları, bir de kız çocukları oldu mu işte o zaman Muşta gibi biri için bile hazmetmesi, sakin olması, soğuk bir kan taşıyabilmesi güçtü.

"Bıçaklanmış," dedi Onur paniğini gizlemeye çalışarak. O an Muşta'nın yüzündeki son kan damlası da geri çekilerek tenini ölüm beyaz-

lığına terk etti. "Lütfen, hemen hastaneye gelin. Yüzbaşının da kızın da durumları iyi değil. Ambulansı takip ediyorum."

Muşta kapının kulpunu yakalayıp avucunun içinde ezerek asıldığında koridorda ilerleyen kişi Yener'di. Kapı açıldığı an omzunun üzerinden açılan kapıya doğru baktı ve kulağına telefon yaslı Muşta'nın yüzündeki renksizlik anında dikkatini çekti. Durup tek kaşını kaldırarak Muşta'ya baktı. Muşta, "Hemen geliyoruz," diyerek telefonu kapattığında Yener'in kaşının ortasındaki yarık daha da derinleşmişti.

"Ne oldu?"

Muşta boğazını saran kravatı gevşetti, üzerindeki takımın içine sığamadığını hissetti. "Timi topla," dediğinde ayağının altındaki yer kaymaya devam ediyordu. "Zeliha saldırıya uğradı."

Yener, Muşta'nın gözlerinin içine bakakaldı. Bunu anlamlandıramadı, birkaç saniye boyunca o gözlere baktı ve duyduğu şeyin gerçekliğini sorguladı. Daha sonra elindeki karton kahve bardağı yere düştü ve kahve hızla zemine yayılırken, "Zeliha'ya ne oldu?" diye bağırdı yüksek sesle.

Muşta kravatı biraz daha aşağı çekerek, "Bıçaklı saldırıya uğradı. Timi topla. Hemen," diyerek sırtını Yener'e döndü. Eğer Yener'in gözlerini sırtında hissetmeseydi, sarsaklanan bedenini dik tutabilmek için yan tarafındaki duvara tutunurdu. Buna hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Yener'in tüm kapılara vurarak koşmaya başladığını duydu. Timdeki çoğu asker tesisteki odasına çekilmişti. Her demir kapıya vurdu, iyileşmekten uzak kalbinin derinliklerinde uyuyan korku birdenbire ayyuka çıkarak nefesinin hızlanmasına neden oldu. Sol koluna ve beraberinde kalbiyle, karın boşluğuna dağılan ağrıya aldırış etmeden, "Çıkın!" diye bağırmaya başladı. Açılan her kapıda şaşkın bir yüzle karşılaşıyor, dehşet içinde, kalbinde delice vuruşlarla, "Zeliha saldırıya uğradı!" diye bağırarak diğer kapıya doğru hızla ilerliyordu.

Devran elinde tuttuğu su bardağını düşürüp omzunun üzerinden Yaman'a baktı. Yaman beti benzi atmış bir şekilde Yener'in arkasından bakıyordu. Tim saniyeler içinde büyük bir kaos ve panikle araçlara dağılmaya başladı. Göğün karanlığında geride ıssız bir tesis kalırken araçların içinde birbirinden farklı bir sürü kalp aynı endişeyle çarpıyordu.

Gözlerimi açtığımda acil servisteki bir sedyenin üzerinde yatıyordum ve beyaz perde, beni hastaların olduğu bölümden ayırıyordu. Birdenbire doğrulup kalktığımda, "Dur," diyen kişi Zafer'di ama ona aldırış etmeden dirseğimin iç kısmından bağlanmış serumu söküp kopardım. Gözlerimi cam şişedeki seruma çevirdiğimde serumun henüz yeni takıldığını anladım.

Bakışlarım otomatik olarak perdeye çevrildi, ardından kafamı havaya kaldırıp başımın üzerinde yanan beyaz ışığa baktım. O beyaz ışığa bakarken çift gördüğümü fark ettim ama umurumda olmadı. Çenem kasıldı, bacaklarımdaki tüm kasların çekildiğini hissettim ama umursamadım. Birden başımı indirdim ve ayaklandığımda dengemi sağlayamayıp yan tarafımdaki küçük sehpaya tutundum. Sehpa yere devrildi, bedenim duvara yaslı sedyeye ve sonra duvara çarptı. Avucumu duvara bastırarak dik konuma geldikten sonra, "Zeliha nerede?" diye sordum boşluğa doğru.

"Ameliyatta. Gurur, az önce yaşadığın şeyden sonra sana birkaç dakika içinde kaç iğne vurdular haberin var mı?" diye sordu Zafer kaskatı bir sesle. Onu dinledim ama anladım mı bilmiyorum, belki de dinlemedim, sadece duydum. Boşluğu ve uyuşukluğu hissediyordum. "Ameliyata yeni alındı. Durup nefes alman lazım, kafanı toplaman lazım, sana ne vereceklerse vermeliler, sen de buna izin vermelisin çünkü o kıza bunu borçlusun."

Cevap vermeden perdeyi kaldırdığımda içerideki hastaların bakışları bana çevrildi. Şaşkınlık ve merakla bana bakan gözlere aldırış etmeden öne doğru adım atacaktım ki doktor, "Dur bakalım orada," dedi.

"Siktir git," dedim sessizce, doktorun yüzündeki ifadenin donduğunu hissettim ama sadece yürüdüm. Yürüdüm ve oradan çıktım.

Sağıma baktım, boş koridor. Soluma baktım, boş koridor. Önüme baktım. Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi kıstım ama çift görmeye devam ediyordum. Farkındalık birdenbire geldi. Çenem titremeye başladı, dişlerimi sıkıp yüzümü buruşturdum, hissettiğim acıyla birdenbire, "Zeliha," diye fısıldadım. Burnumdan sert bir nefes verip avucumu duvara bastırarak sol koridora döndüm ve birkaç adım attım. Gözlerim üzerimdeki tişörte, daha sonra da ellerime dokundu; ellerimdeki kanı kuruydu, tişörtümdeki kan ise hâlâ yoğun ve ıslaktı. Sırtımı duvara vurup başımı

duvara sürterek havaya kaldırdım. Burun deliklerim genişlerken gözlerimden dökülmeye başlayan yaşlara engel olamadım.

"Yalvarırım," dedim beni izlediğini hissettiğim Tanrı'ya. "Oradasın, biliyorum. Bir çocukken de oradaydın, beni izlediğini hep hissettim. Sana yalvarıyorum. Sana yalvarıyorum bu kez bir şey yap. Bu kez gör beni. Ben sana inancımı bir an yitirmedim, senden umudumu bir an kesmedim, sen de gör beni. Otuz üç yaşındayım, altı yaşında yalvarmadım, on yaşında da yalvarmadım, on üç yaşında da yalvarmadım sana. Şimdi otuz üç yaşındayım. Yalvarıyorum sana. Biri ölecekse o ben olayım. Sana yalvarıyorum, Allah'ım sana yalvarıyorum, onu alma benden. Benim hiç talihim yok, bahtım yok, istemeye hakkım yok, dua edecek yüzüm de yok ama yalvarıyorum. Başka gidecek kapım kalmadı. Senden başka kapım kalmadı." Başımı geriye doğru sertçe vurup duvarın soğuğunu kafamın içinde hissettim. Şakaklarımdan kayan gözyaşlarının kulaklarımın içine dolduğunu hissettim. "Her sınavına, her sınamana razıyım, senden gelecek her şey başım üstüne ama ne olursun, bana senden gelen o olsun. Alma onu yanına."

Kendi öksürüğümde boğulacak gibi hissettim, gözlerimi indirip tam karşımdaki duvara bakarken yüzümdeki ifadelerin çekildiğini hissettim. Yüzüm kendi gözyaşlarımla parlarken yine yüzüm ifadelerden yoksun duruma gelmişti. Onun kanına bulanan elimi kaldırıp yüzüme götürdüm, avucumu yüzümde kaydırdım ve kuruyan kanının gözyaşlarıma karışarak yumuşayıp tenimi lekelediğini hissettim. Gözlerim bileğimdeki bilekliklere kaydı. Yarım kalan kalbe bakarken dişlerimi sıkıyordum ama gözlerim durmuyordu, kirpiklerimden aşağı sürekli bir şeyler düşüyordu. Beni koruması için aldığı bilekliğe de yarım kalan kalbime de kanı bulaşmıştı. Bakışlarım parmağımdaki nişan yüzüğüne kaydı.

Yüzüğüm de onun kanına bulanmıştı.

Yüzümdeki ifadesizliği parçalayan, yüzüğe bulaşan kanını görmek oldu. İfadem bir anda parçalandı, yüzüm bir anda hissettiklerimin yansıması oldu. Gözlerimden yaşlar boşalırken, "Off," diye inledim elimde olmadan. Elimi kaldırıp yüzüğe dudaklarımı bastırırken gözlerimi sıkıca yumdum. "Gitme, Zeliha. Senin gidişini göreceğime öleyim kızım ben."

Yavaşça duvara doğru dönüp elimi duvara koydum, avucumda yumuşayan kanı duvara iz bırakmadı. Her an yıkılacakmışım gibi hissederek yürümeye başladım. Elim duvardan uzaklaştı, omuzlarım taşıdığım yükle düştü. Ameliyathanenin önüne geldiğimde kapıda dikilen herke-

sin bakışlarını üzerimde hissettim ama gözlerimi onun arkasına geçip kaybolduğu o kapıdan çekemedim.

Arkamda beliren birinin, "Ablam iyi mi?" diye bağırdığını duydum ama tepki veremedim, dimdik durmuş, omuzlarım ise bedenimin aksine düşük, öylece kapıya bakıyordum. "Ablam iyi mi? Ablam iyi mi?" Sürekli bağırıyordu, arka arkaya sorduğu bu sorunun ardından sesi yalpalıyor, çaresizlikle titriyordu. Bedenimin olduğu yerde yavaşça sallandığını fark ettim. Devrilmemek için ayaklarımı yere daha sert bastırdım. Kapıyı çift görüyordum. Biri arkamdan sertçe sırtıma vurduğunda bedenim bomboş bir et yığını gibi öne doğru devrildi. Yener önüme geçerek düşmemem için beni tuttu ama dizlerimin öne bükülmesine engel olamadım. "Ne oldu ablama?" diye bağırdı beni iten ellerin sahibi. "Ona bu olurken neredeydin lan sen?" Boşluğa baktım, Yener beni kaldırmak için güç uyguladı ama kaldıramadı. Dizim yere vurdu, yüzüm Yener'in kolunun kenarından boşluğa çevrildi. "Ablama bu olurken neredeydiniz lan siz?" Sertçe yutkundum, boğazımdan aşağı kayan tükürüğüm değildi, bir bıçaktı; küflü, paslı bir jiletti.

"Eymen, sakinleş," dedi Muşta. Çocuğu benden uzaklaştırmak için önüne geçip geriye doğru sürükledi ama Eymen, kolayca Muşta'dan kurtulup tekrar arkamda belirdi. Beni yakamdan kaldırıp yukarı çekiştirmeye çalıştığında Yener, "Dur!" dedi sertçe. Eymen onu dinlemedi. "Ablama bu olurken neredeydin lan, neredeydin?" diye bağırdı.

"Eymen, atacaklar hepimizi. Dur," diyen kişi Ayça'ydı, sesini duyuyordum, tir tir titriyordu sesi.

Simge, "Bunu ona Gurur yapmış gibi davranma," diye fısıldarken sesi ilk kez bu kadar kırılgan geliyordu.

Eymen öfkeyle, "Sen ne bilirsin lan?" diye bağırdı. "Siz ne bilirsiniz lan? Ablam lan o benim! Ablam lan!" Birdenbire ağlamaya başladı. "Nasıl koruyamadın lan ablamı? Senin yüzünden mi oldu lan bu? Neye sürükledin lan sen benim ablamı? Ne istediniz lan benim ablamdan? Neden girdiniz lan siz bizim hayatımıza?"

Bu soruya bir cevap bulamadım.

Bu soruya cevabı içimden bile veremedim.

Çenemi Yener'in omzuna yasladığımı ve sadece ameliyathanenin çift kanatlı beyaz kapısına baktığımı hatırlıyorum. Dizlerim hâlâ yerdeydi.

"Neredeydin abi?" Eymen'in sorusu birdenbire bakışlarımın donuklaşmasına neden oldu. Yere vuran bir çift dizin sesini duydum. "Nere-

deydin abi? Ablama bu olurken yanında değil miydin abi?" Çenemi Yener'in omzuna daha sert bastırdığımda Yener avucunu başımın üzerine koyup sertçe yutkundu. "Neden korumadın ablamı abi?" diye fısıldadı Eymen gözyaşlarının arasından.

"Nihan," dediğini duydum Muşta'nın. "Yok mu içeriden bir haber?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Nihan, kafamın içindeki boşlukta sesler sadece birer çınlama gibiydi. "Şu an bir bilgi alabildiğim söylenemez. Ameliyat biraz..."

Zeliha kafamın içindeki eski bir anıdan bana, "Bırak beni gideyim," diye fısıldadı, sesinde bana karşı duyduğu korku vardı. Çenemi Yener'in omzuna daha sert bastırdım.

Eymen kafamın içinde tekrar ve tekrar, "Onu neden korumadın abi?" diye sordu bana. Hiçbirine yanıt veremedim.

Ameliyathanenin kapısı açıldığında doktorun yüzünde maske yoktu. Gözlerinde ameliyathanede hızlı kararlarla dolu geçen saatlerin ağırlığını taşıyordu.

Ayakta durduğum tek an, o kapı açıldığı andı.

Doktorun gözleri doğrudan benim gözlerime saplandı.

"...ne yazık ki," diye devam ettiği cümlesinde kafamın içinde zihnimdeki her şeyi patlatacak kuvvette bir sinyal sesi belirdi. "...bazı komplikasyonlar ortaya çıktı." Sesindeki endişe uydurmam değildi, sinyal sesi doktorun sesini takip ediyor, kafamın içini baskılayarak dolduruyordu. "Hastamızın durumu kritik. Yaralanmanın neden olduğu iç kanama kontrol altına alınamadı ve bu durum komaya girmesine neden oldu." Sinyal sesi kalbime doldu. Kalbim tehdit altında olduğunu hissederek genişledi. Patlayacağını hissettim. "Şu an için durumu stabil tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ancak iç kanamanın kontrol altına alınması ve beyin fonksiyonlarının normale dönmesi için önümüzde risklerle dolu bir süreç var. Her şeye hazırlıklı olun."

Sinyal sesi büyüdü.

Herkesi ve her şeyi bir kara delik gibi içine çekti. Gökadayı oluşturan tüm yıldızlar arka arkaya kaymaya başladı, ışıkları içinde olduğum koridoru beni kör edecek kadar büyük bir şekilde parladı. Gözlerimin önünün beyaza boyandığı hatırladığım son şeydi. Sonrası sadece kör olmuşum gibi baktığım yerde hiçbir şey görememekten ve devamlı olarak o sinyal sesini duymaktan oluşuyordu. Tutarsız parçalar birbirine tutunuyor ama birbirine karışamadığı için o ahengi yitiriyordu, her şey

parça parçaydı. Hissettiklerim ise içimde bir dağ kadar yüksekti, parçalanmaya çok yakın olsa da hâlâ ağır şekilde bir bütündü.

Simge'nin duyduğu şey sonrası yitirdiği bilincini hatırlıyorum ama bedeninin ne ara ortadan kaybolduğu belirsizdi. Muşta buz gibi bir suratla yüzüme bakıyordu. Sonra kayboluyordu. Bir de Eymen vardı. Parçalardan birinde yüzünü sırtıma yaslamış, yumruğunu sırtıma vuruyor ama yüzünü vurduğu sırtımdan çekmeden bana sığınmış ağlıyordu. Sonra kayboluyordu. Bir ben kalıyordum. Orada bir ben kalıyordum. Sinyal sesi hiç durmuyordu. Gökadayı aydınlatarak kayıp giden yıldızların ışıltıları anlık olarak beni kör etmeye devam ediyor, o yüzden bazı parçalar bir türlü yerine oturmuyor, her şey dağınık ve etrafa saçılmış anılardan ibaret oluyordu.

Şafak sökmeden gündüz geldi. Şafak saklandığı yerden hiç çıkmadı. Onu hayata bağlayan makinelerin sesi zihnime doldu. Bir sessizlik öyle çok her yerimdeydi ki dudaklarım artık onun adı için bile açılmaz oldu.

Her şeyin tek bir suçlusu vardı, o da bendim.

Bir kez olsun talihim güler sanmıştım, talihimden kan akmış, ben de akan o kanda boğulup çok ağlamıştım.

Sustum. Artık kafama sıkmaktan başka çarem yoktu.

Saatler yavaşça ilerledi ama ben beyaz bir ışığın içinde oturuyordum. Her şeyin içindeydim ama hiçbir şeyi görmüyor, duymuyor, anlamlandıramıyordum; sadece o beyaz ışığın içinde olduğumu biliyordum. O beyaz ışık her yerdeydi. Sevdiğim kadım bağladıkları makinenin olduğu odadaydı. Sevdiğim kadının tutulduğu yoğun bakım odasındaydı. Koridorlardaydı. Bambaşka insanların hikâyelerinin içinde ilerliyor, her yere yayılıyordu. Delirmek böyle bir şey miydi? Beyaz bir ışığın içinde oturmak, her şeyin içindeyken bir o kadar da dışında olmak mıydı? Delirmiş miydim? Sonunda aklımı kaçırmış mıydım? Beyaz ışığın içinde oturmuş uğultuları duyuyor ama konuşulanları anlamıyordum. Beyaz ışığın içinde oturmuş etrafımda olup bitenleri görüyor ama onları kafamın içinde bir şekle oturtamıyordum. Eylemler sadece o ışığın üzerinde hareket eden kalem darbeleri gibiydi ama şekil tamamlanmadan kalemin izi beyazlığın içinde kayboluyordu.

Beyaz ışık, "Zeliha'm," diye ağıt yakan o adamın sesini sonunda duyduğumda yavaşça sönmeye başladı. Duvarlar karşımda belirdi, insanların yüzlerindeki dağılmış ifadeleri gördüm, kafamı çevirip koridorun öteki ucuna baktığımda dizlerinin üzerinde oturan o adamı gördüm.

"Zeliha'm," diyerek ellerini başına koymuştu. "Uyan ceylanım, baban burada. Uyan babam. Baban burada."

Sinyal sesi sol kulağımdan beynime doğru ilerledi, gözlerimi o adamdan alamadım. Bayılan kadının kim olduğunu biliyordum, bir an ismi kafamın içinde canlanmadı; bir an yerde kızı için ağlayan adamın adını bile kafamın içinde netleştiremedim. Bildiğim tek bir isim vardı. O isim Zeliha'ydı. Durdum. Kendi adımla ilgili bir tutarsızlık hissettim. Çok kısa bir an için düşündüm. Kendi adımı hatırlıyor muydum?

Kafamın içindeki sinyal sesi dalgalanarak gözlerime geldi, gözlerimi istemsizce yumdum. Zeliha'nın yüzünü gördüm. Karanlık göz kapaklarımın ardından bana bakıyor, gülümsüyordu.

İsimler kafamda netleşmedi ama gözlerimi açtığımda belirsizliğin içinden birilerinin o adamı ayağa kaldırdığını gördüm. Gömleğinin kopmuş düğmeleri yere saçılmıştı, düğmelere baktım ve sonra gözlerimi adama çevirdim. İsmi bir anda geldi. Kahraman baba. Onu ayağa kaldıran adamın da ismi bir anda geldi. Hakan Basri Şenkaya.

Sinyal sesi daha güçlü bir şekilde kafamın içini zorladı, gözlerimin yerinden çıkacak kadar ağrıdığını hissettim; sanki o sinyal sesi, gözlerimi yuvalarından oynatıyordu. Kahraman baba bana yaklaştı, gözlerimin içine baktı, sırtım duvara yaslı gözümü bile kırpmadan beni izleyen mavi gözlere baktım.

"Sana emanet etmiştim," diye fısıldadı. Fısıltısını tuhafsadım, normalde bana bağırırdı. Kaşlarım bir anlığına çatıldı, ona bomboş gözlerle baktım. Elinin tersiyle kalbime doğru yavaşça vurup, "Sana emanet etmiştim," diye fısıldadı yeniden. Anlamadım. Ona daha dikkatli baktım. Kahraman baba, "Neden gözünden sakınmadın onu?" diye sordu gözlerinden yaşlar boşalırken. Yanağından akan gözyaşına baktım. Çok uzun süre o gözyaşına baktım ve sertçe yutkundum.

Sinyal sesi birden şiddetlendi, çenem titrerken birdenbire her şeyin resetlendiğini hissettim. Her şey o beyazlığın içinde kayboldu ve "Zeliha nerede?" diye sordum Kahraman babaya. Bir an bana çatık kaşlarla bakan o mavi, yaşlarla dolu gözler donup kaldı.

Kahraman baba elinin tersini kalbime bastırıp gözlerini yumduktan sonra sertçe yutkundu. Omuzlarının sarsıldığım gördüm. Anlamadım. Elimi yavaşça kaldırıp omzuna yerleştirdiğimde gözlerini açıp gözlerime baktı. Sinyal sesinin bir anda kesilmesine sebep olan, gözlerimin

gözlerinden ayrılarak omzuna koyduğum elime dokunması oldu. Kana bulanmış yüzüğümü gördüm.

Dizlerim tutmadı.

Sırtım duvarda kaydı ve Kahraman babanın önüne, yere çöktüm.

Ellerimi güçsüzce başımın iki yanına koyup kalan gücümü avuçlarıma çağırdım, gelmesini bekledim. Daha sonra kafamı patlatmak istiyormuş gibi baskıyla avuçlarımın arasında sıkarken, "Affetme beni," diye fısıldadım. "Kafama sık. Hepsi benim suçum. Her şeyin sorumlusu benim. Beceremedim." Çenem seğirdi, konuşamadım, boğazım düğümlendi, kafamı daha da sert kavrayıp avuçlarımın arasında ezdim. "Ödül olur bana biliyorum ama baba, yalvarırım kafama sık."

Gözlerini indirmiş bana baktığını hissetmek daha da ağır geldi. Sinyal sesini aradım, o beyazlığın içinde oturmayı istedim; her şeyden bihaberken daha kolay olmaz mıydı? Kafama bir şarjör boşaltsalar daha kolay olmaz mıydı? Kahraman babanın bakışlarını üzerimde hissetmeye devam ettim.

"Benim suçum," dedim ve kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakarken ellerimi yavaşça kafamdan uzaklaştırdım. "Hepsi benim hatam. Sana bir söz verdim. Sözümü tutamadım. Kafama sık."

Kahraman baba, uzun uzun gözlerime baktı. Kafasını indirmeden, sadece gözlerini aşağı, bana doğru çevirerek. Gözlerinde yaşlar vardı, yüzünde öyle bir ifade görmüştüm ki asıl acının ne olduğunu onun yüzüne baktığımda anlamıştım. Yavaşça yere çöktü. Gözlerini yüzümde dolaştırdı. Öfke ve acı oradaydı, karşısındaki yansımasına bakıyordu.

"Ayağa kalk," dedi tek seferde. Yaklaştı, yüzlerimiz arasında kısacık bir mesafe kaldığında, "Ayağa kalk. Dağcı Komando gibi. Bir yüzbaşı gibi. Zeliha bir yere gitmedi. Benim kızım daha hiçbir yere gitmedi." İşaret parmağını sertçe kalbimin üstüne bastırdı. "Sen de kalk. Bir yüzbaşı gibi. Kalk. Kızıma bunu yapanın yanma, bunu sakın koyma. Zeliha hiçbir yere gitmedi. Kızımdan nasıl vazgeçmediysen, kendinden de vazgeçmeyeceksin. Kalkacaksın, o ayaklarının üzerinde dimdik duracaksın, kızıma bunu yapanın yanına hiçbir şeyi bırakmayacaksın."

Zeliha hiçbir yere gitmedi.

Tutundum.

Buna tutundum.

Sefil bir şekilde buna tutundum.

Kahraman babanın eli enseme kaydı, avucunu enseme bastırıp yere çökmüş kaskatı bedenimi öne doğru çekti. Çenesini kafamın üzerine koyduktan sonra, "Aklını başına devşir, komando," dedi. "Ben bu adama kız vermedim. Dağ gibi ayakta duracaksın."

Başımı salladım ama ses çıkaramadım. Kafama sıkmanın eşiğindeydim ve o beyaz ışık birdenbire gelecek, tüm zihnimi esir alacak gibi hissediyordum; deliliğe bir adım uzaktaydım ve ölümün doğrudan içinde durmuş bekliyordum.

"Söyle, neymiş?" Avucunu yüzüme götürdü, ona bakmamı sağladı. "Söyle ulan."

"Dağ gibi ayakta duracağım."

"Zeliha'm benim kırılgandır, narindir sandıysan, ben onu yabani bir ot gibi büyüttüm. Karşımda kırılıp büzülme. Ayaklan." Kahraman baba ayağa kalkarken zar zor yutkunup sağına doğru baktı. "Ben ceylanımı göreceğim. Benim ceylanım görmem lazım."

Muşta, "Henüz yoğun bakım odasına kimseyi almıyorlar, ameliyattan yeni çıkardılar ve doğrudan yoğun bakıma alındı," dedi, sesi uzaklardan geliyordu ama Kahraman babanın karşısında, deliliğe bir adım uzakta olduğumu ve ölümün içinde durduğumu saklamak zorunda hissettim.

Zeliha'yı görme isteği içinde kaybolduğum o beyaz ışığın koridorun ucunda belirerek yavaşça bir sis gibi bana doğru gelmeye başlamasına neden oldu. O sis, önce insanları içine aldı, daha sonra ayaklarımın önünde durdu ve beni içine almadan bekledi. Yavaşça doğrulup çenemi havaya diktim ve üzerimde hâlâ onun kanı varken deliliğin sis gibi etrafıma sardığı beyazlığı reddetmeye çalıştım.

Kahraman baba, Eymen'in ensesini avucunun içine alarak, "Ağlama, babam," dedi ama kendisinin de gözleri yaşlarla doluydu. Sadece artık feryat etmiyordu. "Dinleme kimseyi. Korkma. Rabbimin izniyle ablan gözünü açacak." Oğlunu bağrına bastı, Eymen'in hıçkırdığını duydum. O beyaz sis, bacaklarımdan yukarı tırmanarak biraz daha yukarı geldi. "Benim kızım cengaverdir, benim kızım koyuverecek biri değildir, benim kızım..." Kahraman baba sustu. Sadece boşluğa bakarken oğlunun başını okşadı. Gözünden bir damla yaşın yanağına, oradan da çenesine kayıp gittiğini gördüm.

"Amca," dedi Simge pürüzlü gelen bir sesle. "Yengeme ilaç verdiler. Birazdan kendisine gelir dediler." Yavaşça Kahraman babaya ilerlerken o beyaz sisin içindeydi.

"Gel, amcam," dedi Kahraman baba diğer kolunu da kaldırıp Simge'yi kolunun altına alırken. "Gel, kızım."

Beyaz sisin içinde belirsiz üç silüet gibi görünüyorlardı artık. Simge, Kahraman babanın göğsüne sokulup Eymen'in koluna elini koyarak sessizce ağlamaya başladı. Sonra beyaz sis beni tamamen içine aldı. O beyaz ışık tüm algılarımı kapladı. Sesimi çıkarmadan deliliğin içinde durdum ve bekledim. Kahraman babanın sözünü dinledim. Ayaktaydım ama deliliğin de tam ortasında yapayalnız, çırılçıplaktım.

CENAN KAPLANER

O kızı ilk kez gördüğümde aynanın öbür yüzündeki yansımama bakıyor gibi hissetmiştim.

Kahverengi saçları, iri gözleri, aslında açık olan ten rengini biraz daha koyu gösteren çilleriyle hem güzel hem de asi görünüyordu. Bakışları sert olduğu kadar kırılgandı da. Fiziksel olarak birbirimize hiç benzemiyor olsak da o gözleri ilk gördüğümde dokuz yıl önce bu şehirde bıraktığım o kızı yeniden görmüşüm gibi hissetmiştim.

Bazen bana bakarken gözlerinin derinliklerine sinmiş korkuyu görürdüm, buna rağmen bana meydan okumaktan çekinmezdi. Onu huzursuz ettiğimi biliyordum ama içimde ona karşı kötü bir his olduğu söylenemezdi. Aksine, o zamanlar onu kendime delice benzettiğimden midir bilinmez, içinde bulunduğu durumdan endişe duymuş, onu korumak istemiştim.

Bazen bana ihtişamlı ruhunu gösteriyordu, bir yıldız gibi parlayarak uzun zamandır karanlıkta olan geçmişimi aydınlatıyordu ve geride bıraktığımı sandığım bana ait bir parçayla yüzleşmemi sağlıyordu.

Gurur'un onun kalbini kırmasından korkmuştum. Yine onun, Gurur'un kalbini kırmasından da korkmuştum. Çünkü kırıp dökerek sevmek nedir biliyordum ve o kızın gözlerinde de aynısını görüyordum. Aynı zamanda o tesisin erkeklerinin de kırıp dökerek sevdiklerini biliyordum.

Sonunda böyle bir şey yaşanacağını biliyordum ama bunun bu kadar erken gelmesini beklemiyordum. Bunun yaşanmasından hep korkmuştum, içimde ona karşı hep bir korku duymuştum ve şimdi o korku

karşıma geçmiş, sadece bir düşünce olarak kalmadığını, gerçeğe dönüştüğünü bana gösteriyordu.

Çok kan kaybetmişti. Damarlarını sevdiği adamın kanıyla yeşertmeye çalışmışlardı. Yetmemişti. Gurur kriz geçirdikten sonra benim damarlarımdan da o kız çocuğu için kan akmıştı. Yetmemişti. O kadar çok kan kaybetmişti ki sürekli takviye kan arayışına girilmişti. Zayıf damarlarını yeşertmeye çalışıyorlardı.

Sonunun nasıl olacağı belirsiz bir uykuya dalmıştı. Daha çok küçüktü. Dokuz yıl önceki Cenan ile aynı yaştaydı. Bir dağı arkasına alarak geçmişinden kaçamayacağını bilmeden geleceğe gitmeye çalışan yaralı o genç kadından onu ayıran, kaçmamasıydı. O kaçmamıştı, kalıp savaşmıştı. Ne olursa olsun, karşısındaki adam için savaşacağını anlamamı sağlamıştı. Hakan'ın gözlerime bakıp onun için neden savaşmadığımı, savaşmaya değer biri olup olmadığını sorguladığı o ânı hatırladığımda Zeliha'nın varlığı korkunç bir gerçeği yüzüme vurdu: Onun kadar güçlü değildim.

O koridorda kollarımı bedenime sarmış, sonunun nasıl olacağını düşünmekten gözümü kırpamadığım kızdan bir haber beklerken sakin görünsem de yere çöküp ağlamanın dibinde bir uçurumun kenarında duruyor gibi duruyordum. Gurur'a baktığımda gördüğüm koca bir çaresizlikti. Hatta burada değil gibiydi. Kafasının içinde hapsolmuştu. Eğer Zeliha'nın ailesi burada olmasaydı, bir başka yükün altına girmek zorunda kalmazdı; görüyordum, ayakta durmak için kendini zorluyordu. Buna mecbur hissediyordu. Oysa gözlerinde ölümü görüyordum.

Onu ilk kez bu kadar kaybolmuş görüyordum.

Zeliha'nın annesine sürekli sakinleştirici veriyorlar, sakinleştirici etki gösteremeden yeniden gözyaşları ve feryatlar koridorlarda yankılanıyor, ardından kadıncağız tekrar bayılıyordu. Bu bir döngüye dönüşmüştü. Özdağ ailesinde beni şaşkına çeviren ama içten içe biraz olsun ruhumu serinleten şey, Gurur'un karşısında değil, yanında duruyor olmalarıydı.

Kahraman Özdağ'ın, Gurur'a saldıracağını düşünmüştüm. Ortalığı yakıp yıkacağını, zaten ruhu ölmüş bu adamı fiziken de toprağa gömeceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Küçük bir sitemden sonrası bir babanın açtığı kanatlar olmuştu. Gurur'un hâlini gördüğü anda o kanatlar yukarı doğrulmuş, Gurur'u altına almıştı.

O an, Gurur'un her şeyden bihabermiş gibi Kahraman Özdağ'ın gözlerine bakarak, "Zeliha nerede?" diye sorduğu an koridordaki korku dolu bekleyişin bile donup kalmasına, tüm ifadelerin buz kesmesine neden olmuştu. Direkten dönmüştü. Delirmenin direğinden dönmüştü. Bunu Kahraman Özdağ'a borçluydu.

Nihan sessizce Hakan'a yaklaşıp, "Hoca iç açıcı konuşmuyor," dediğinde Hakan'ın hemen arkasında dikiliyordum. Nihan bakışlarımı fark ettiğinde gözlerimin içine umutsuzlukla baktı. Fırtınanın başımızın üzerinde dolaştığını hissederek gözlerimi Gurur'a ve Kahraman Özdağ'a değdirdim. Bu iki adam, fırtınanın asıl muhatabıydı. Esen rüzgâr önce onların damlarını uçuracaktı, çıkan fırtına önce onları yerle yeksan edecekti, büyüyen girdap ilk ikisinin ruhunu yutacaktı.

Hakan, kemik gibi bir sesle, "Nihan," dedi. "Daha açık konuş."

"Henüz kontrolleri yapılmadı ama..." Nihan sessizce yere baktı, ardından Hakan'a biraz daha sokulup, "İlk yirmi dört saatin çok kritik olduğunu, bu yirmi dört saatten sağ çıkma durumunun neredeyse..." dedi.

Hakan bir adım geri attı. Sırtı bana dönük olduğu için ifadesini gö-

remedim ama Nihan'ın gözlerinin içine her nasıl baktıysa, Nihan'ın gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Yirmi dört saati atlatırsa?" Soruyu taşıyan sesindeki çaresizlik, sırtında duran gözlerimin yanmaya başlamasına neden oldu. Nihan'dan cevap gelmedi.

Hakan'ın birdenbire dönüp koridorda ilerlemeye başlamasıyla, Nihan gözlerinden akan yaşları bileklerinin iç kısmıyla sildi. Bana yaklaştığında oradan kaçmak istesem de durup sadece bekledim. "Cenan," dedi Nihan sessizce. "Onu görmenizi sağlayacağım. Özellikle ailesinin ve Gurur'un. Her ihtimale karşı onu görmeliler."

"Veda etmek için mi?" Sesim bana yabancı geldi, sorduğum soruyu Nihan sertçe yutkunana dek kendim bile idrak edip kafamın içinde belli bir şekle sokamadım.

"Bunu söylemek benim için de kolay değil."

"Nihan," dedim ona sokulup gözlerinin içine bakarak. "Söyleme o zaman. Arkandaki adamları görüyor musun? Gurur'a gidip ona veda edin konuşması yapacak olursan, veda ettiğimiz ilk kişi Gurur olur. Kahraman Özdağ peki? Bakma dimdik durduğuna. Evlatları için öyle ayakta duruyor o adam. İki adamın da ölüsü çıkar buradan."

"Elimde olsa canımdan can veririm," diye fısıldadı Nihan. "Vermem mi? Kardeş oldum ben onunla." Başını önüne eğdi. "Ama asıl onu görmezlerse o zaman nasıl kalkarız bu vebalin altından?"

"Zeliş'e hiçbir şey olmayacak. Görsünler, o da onları hissetsin, zaten uyanacak," diyerek geri çekilip sırtımı Nihan'a döndüm, hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladım.

Hakan, boş koridordaki portatif sandalyelerden birinde oturuyordu. Kolları iki bacağının arasından aşağı doğru sarkmıştı. Bakışları zemindeydi, ona doğru ilerlediğimin farkında bile değildi. Yanındaki boş sandalyeye oturduğumda sertçe yutkundu ama bir şey söylemedi. Omzumun üzerinden ona yönelttiğim bakışlara karşılık alamayacağımı biliyordum ama yine de ona baktım. Dağılmış görünüyordu.

"Cenan."

İsmimi birdenbire zikretmesini beklemediğim için duraksadım. Avuçlarını birbirine dayayıp bacaklarının arasından aşağı sarkan ellerini yumruk şekline soktuktan sonra gözlerini zeminden çekmeden, "O kız çocuğunun şu an bu durumda olmasının bir suçlusu varsa o da benim," dedi. Sesinin bu kadar zayıf çıkması benim için beklenmedikti. "Avuç içi kadar kız çocuğunu koruyamadığım gibi korumaya çalışana da engel oldum."

Sertçe yutkunup gözünü kırpmadan zemine bakmaya devam etti. Beyaz fayansın üzerinde ne gördüğünü merak ettim. Sanki kendisiyle yüzleşiyordu. Bir cevap beklemiyor gibiydi, sadece kendini açmak istediğini hissedebiliyordum.

"Hesaba katamadım Cenan, bu kadar erken davranılacağını hesaba katamadım. Doğrudan ona gideceklerini hesaba katamadım. Gurur'a paranoya yaptığını hissettirdim, önlem almak için beklememeliydim, bir tehdit olsun ya da olmasın, hiçbir şey yaşanmayacak dahi olsa temkinli olmalıydım, önlem almalıydım. Ben ne yaptım? Tecrübelerime güvendim. Hiç hata yapmam sandım ama yanıldım. Hatamın bedelini canıyla ödüyor içerideki el kadar kız çocuğu."

"Onu güvende tuttunuz. Tek bir an, tek bir an yalnız bıraktınız," dediğimde Hakan gözlerini sıkıca yumup o andan nefret ettiğini belli edercesine kaşlarını çattı. "Ev belki de en güvenli yerdi. Hepimiz öyle sandık. Hepimiz yanıldık. Bunu yapan kim bilmiyorum, hangi amaçla yaptı bilmiyorum ama bu kadar güvenli bir siteye girecek kadar gözünü karartan

biriyse, ne sen ne de Gurur suçludur. Kimse suçlu değil, Hakan. Karşı tarafın gözünü bu kadar karartacağına kimse ihtimal veremezdi."

"Onu güvende tutamadım. Onu güvende tutmasına da engel oldum. Gurur hissetmiş gibiydi. Paranoya sandığımız o şey, onun hissettiğiydi, gördüğü şeydi. Ben onun gözünü bir bez parçasıyla kapatıp elini kolunu bağladım. Tek bir suçlu var, o da benim." Başını havaya kaldırıp bir süre tavana baktıktan sonra, "El kadar kız çocuğunu koruyamadım," diye mırıldandı. "Orada canıyla cebelleşen o değil, ben olmalıydım."

"Hakan, kendinizi suçlayarak durumu değiştiremezsiniz. Bu yaşanacaktı. Bugün yaşanmış, yarın yaşanmış ya da bir sonraki gün yaşanmış, ne fark eder? Bu yaşanacaktı. Kahraman Özdağ'ın dediğinin arkasında duruyorum. Bu saatten sonra yapılacak bir şey varsa, o da bunu Zeliha'ya yaşatanın yanına bırakmamanız olacak."

Kalbim tam tersini bağırıyordu. Onlara biraz olsun kızamıyor olmama rağmen içeride canıyla cebelleşen bu kızın bu hâle gelmesine neden olan her şeye kalbimle lanet ediyordum.

Hakan, beklemediğim bir anda bacaklarını boş sandalyeye çekip başını dizime koyarak gözlerini karşımızdaki duvara dikti. Ellerim onun siyah saçlarına uzanırken gözlerimi yumup, "Geçecek," diye fısıldadım. "Zeliha pes edecek kız değil. O benim gibi değil."

Hakan sertçe yutkunup, "Gurur da benim gibi değil," diye cevap verdi. Parmaklarım siyah saçlarında asılı kaldı ama ağzımı açıp tek kelam edemedim. "Sen gittiğinde arkandan gelmedim, olduğum yerde durup bana bunu neden yaptığını sordum kendime ama peşinden gelmedim." Derin bir nefes aldı. "Zeliha giderse, Gurur peşinden gidecek bir adam."

"Onları bize benzetmekle hata ettim o zaman," diye mırıldandım yorgun bir sesle.

"Sanırım." Sustu, uzun sürecek sandığım bu sessizlik, "O el kadar kız çocuğunu kaybedersem kendimi hiç affetmem," dediğinde orta yerinden kırıldı. "Zeliş'i kaybedersem, kaybettiğim yalnızca Zeliş olmaz. Gurur'u da kaybederim. Bir gün bile koruyamam onu. Bir yere kapatarak bile yaşatamam. Yere vurdu kafasını, kanı akana kadar vurdu, çekip durdurmasam kafası patlayana kadar vuracaktı. Ölmek için zehre, silaha, hiçbir şeye ihtiyacı yok. Onu kapattığım yerde kafasını vura vura dağıtır, yine öldürür kendini. Gurur için başka ihtimaller yok. Tek bir ihtimal var. O ihtimal yoksa, yaşamak da yok."

Sustum. Sadece saçlarına dokundum. O da konuşmamı istemiyor gibiydi, tek istediği yanında olmamdı. Gözümden kayıp giden yaş çeneme varmadan elimin tersiyle o yaşı sildim.

Lütfen, dedim içimden. *Lütfen yaşa ablam, lütfen yaşa Zeliha. Ben senin sonunu böyle hayal etmedim. Bana benzediğini düşündüğüm ihtimalde bile senin sonun hiç bu olmadı. Yaşa.*

ZELİHA ÖZDAĞ

Artık o karanlığın içinde anılar yoktu. Sadece boşluk ve karanlık vardı, derin bir yalnızlığın ortasında ayakta dimdik duruyordum.

Artık ayakta durmak zorunda olmadığıma göre biraz oturabilir miydim?

Biraz yığılabilir miydim?

Olduğum yere çöktüm, dizim yere değdiğinde Gurur zihnimin içinde son kez, "Gitme," diye fısıldadı, sonrasında onun sesini hiç duymadım. Bu bana ağır geldi. Yavaşça yere uzanıp canımı isteyen o karanlığın içinde cenin pozisyonu aldım. Annemin karnına yerleştiğimde, Allah bana bir can üflediğinde, ruhum küçük bir bedenin içine hapsedildiğinde tıpkı şu an olduğu gibi mi uzanıyordum? Yüzümde saçlarımı hissettim. Saçlarım karanlık zemine yayılmıştı. Kokum yoktu. Dönüş yoktu. Olduğum yerde anbean küçüldüğümü hissediyordum. Bu yok olmaya başlamanın ilk adımı mıydı? İnsan yok olurken ilk kez var olduğu andaki şeklini mi alıyordu? Bir cenin pozisyonunda uzanırken annemin karnında olmadığımı biliyordum.

Sağır edici bir ses duyduğumda gözlerim birdenbire sıkıca kapandı. Monitörde beliren çizginin hareketsizce ilerlediğini gördüm. "Onu kaybediyoruz," diyen kadının sesi kafamın içine rahme düşen bir cenin gibi yerleşti. Tekdüze ilerleyen bir ses kafamın içinde çınlarken gözlerimi açmadan uzandığım karanlığın içinde biraz daha küçüldüğümü hissettim.

Camın ardında durmuş, onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Aramızda metreler olmasına rağmen makinelere bağlı bedenini gördüğüm an et-

rafımı saran o beyaz ışık birdenbire zayıflayıp sönmüş, tüm algılarım doğrudan ona saplanmıştı.

Kahraman baba ve Gülbahar anne içerideydiler. Üzerlerinde önlük, başlarında bone, yüzlerinde maske vardı ve ona yaklaşmadan sadece önünde dikilmiş bekliyorlardı. Sesler yoktu ama görüntüler hiç olmadığı kadar netti. Bakışlarımı ondan çekip anne ve babasına dokunduramadım.

İçeriden çıkarlarken Kahraman babanın ellerini başına götürdüğünü gördüm, bu çaresizliği tanıyordum. Cesur'un ellerini sırtımda hissettiğimde Nihan, "Gurur, seni hazırlasınlar, gel," dedi ve bir köpek gibi komutu doğrudan alıp kardeşimin yanından geçerek Nihan'ın peşine takıldım. Sessizdim. Kahraman babayla konuştuğum andan sonra bir daha ağzımı bıçak açmamıştı.

O görüş alanımdan çıktığı an beyaz ışık her yerdeydi.

Önce üzerime bir önlük giydirdiler, sonra saçlarım bir bonenin altında kaldı ve bedenim, kazılmış bir mezarmış, o mezarın içinde hapismişim gibi hissettiği anlardan birinde oradaydı; yoğun bakım odasının içindeydim. Yoğun bakım ünitesinin sessizliğini bozan, monitörde dalgalı bir şekilde hareket eden kalp atışlarından doğan mekanik sesti. Böyle kasvetli bir sesi sevebileceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi ama onun hayatta olduğunun kanıtı olan bu sesi seviyordum. Sevmiştim.

"Zeliha'm, Zerda'm, Zerdali'm, içimdeki zelzelem," diye fısıldadım, nefesim maskeye dökülüp dudaklarıma geri dönse de kelimelerimin ona ulaştığını hissettim. Zeliha'nın beni duyduğunu hissettim. Bu hisse tutundum. Tutunmasam ölürdüm. "Kapıyı sen açmadın, benim de anahtarım yoktu zaten." Başımı önüme eğdim, kalp atışlarını taşıyan cihazın sesine kulak verdim. "Kapının arkasında kaldım gibi oldu."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Güzel yüzü bembeyaz kesilmiş, galaksilerin tamamını tenine işleyen çillerinin rengi solmuştu. Bir an, bakmaya doyamadığım bu yüz çıkmazım oldu; en büyük kâbusuma dönüştü. Ona yaşatılanı yüzünde gördüm, o gece yaşadığı her şeyi yüzünde yaşadım, o gece çektiği acıyı yüzüne bakarken çektim.

Yavaşça ona yaklaştım. Elimi uzatsam bir hayal gibi dağılıp kaybolacaktı sanki. Ona dokunmak istedim ve dokunmaktan korktum. Aramızda bir kapı vardı. Benim anahtarım yoktu, o da kapıyı bir türlü açmıyordu. Kapıyı yıkıp içeri girmek istiyordum, onun yanında olmak istiyordum, yok olacaksak birlikte yok olalım, öleceksek birlikte ölelim,

yaşayacaksak birlikte yaşayalım istiyordum. Kafam mahşer yeri gibiydi. Bakışlarım yüzüne sabitli dururken yeniden çift gördüğümü fark ettim. Görüntüler çiftti, sesler yankılı geliyordu ve kafamın içindeki o derin sinyal sesi, onun kalp atışlarını taşıyan mekanik sese eşlik ederek odanın içinde dolaşıyordu. Zeliha'nın varlığını hissediyordum. Varlığı hiç bu kadar yokluğuyla gelmemişti.

Varken hiç bu kadar yok olmamıştı. Yokluğu hiç bu kadar derinlerime dokunmamıştı.

Elimi çekinerek elinin üzerine koydum, parmakları buz gibiydi. Birdenbire yeniden o asansörün içine çekildim, kayarak açılan kapının önünü Onur'un ceketi kesti. Sokak kapısı açıldığında dışarıdan süzülen o soğuk tenime çarpıp onu içine aldı. Daha derine gittim. Kapıyı itip içeri girdim, kafasını omzunun üzerinden bana doğru çevirdi ve o an, yaşananların ardından gözlerini gördüğüm son andı. "Gurur," diye fısıldadı. "Çok kan var."

Gözlerimi yüzünden çekmeden avucumu elinin üzerine kapatıp parmaklarını ısıtma ihtiyacıyla kavradım. Eğilip yüzünü öpmek istedim ama küçük yüzü bir maskenin ardına gizleniyor, o maske ona nefes aldıran tek şeye dönüşüyordu. Sinyal sesi çoğaldı.

Kafamın içinde, o evin içindeydik ve bana, "Nefes alamıyorum," diyordu.

"Baban kızmadı bana, oysa ben kafama sıksın istemiştim," dedim sessizce, sesim kendime yabancı geldi. Dudaklarıma vurduğum mühür, onun önüne geldiğim an yine kopmuş, dağılmış, parçalanmış, ben yine ona dökülür olmuştum. "Ne zaman gözlerini açıp bana bakacaksın, Zeliha? Gözlerini nasıl göreceğimi söyle bana. Ölmem gerekiyorsa ölürüm, yeter ki gözlerini göreyim."

Sustum.

Ama suskunluğum uzun sürmedi.

Varlığını hissettim ama yokluğu da bir tokat olup vuruyordu yüzüme.

Vardı ama o kadar yoktu ki çıldıracaktım.

"Koruyamadım seni," dedim kaşlarım çatılırken. Eğer belimde bir silah olsaydı, eğer o silahı Yaman belimden çekip almasaydı, şimdi, tam şu an içimde bir volkan gibi patlayan o suçluluk duygusunu bile altında eritecek öfkeyle namluyu çenemin altına dayar, hiç düşünmez, basardım tetiğe.

"Sen bana Allah'ın emanetiydin, ben o emaneti koruyamadım. Ben seni koruyamadım. Benim yüzümden. Ne yaşadıysan hepsi benim suçum. Hayatına girdim gireli başına ne geldiyse hepsi benim suçum." Sustum, bu suskunluk bir öncekinden daha uzun sürdü. Parmaklarını kıpırdatsın istedim, tıpkı onu asansöre taşırken tişörtümü yavaşça kavradığı gibi güç vermeden, usulca da olsa parmaklarımı kavrasın istedim ama bu olmadı.

"Zeliha ben sana çok âşığım, yalvarıyorum sana, bana bunu yaşatma. Ne olursun, yalvarıyorum sana, bana bunu yaşatma. Bana bunu yaşatma."

Gözümden bir damla yaş aktığını o damla maskenin içine girip dudaklarıma temas ettiğinde anladım.

Birdenbire monitör ekranında düzensiz kalp ritmi uyarısıyla bedenim kaskatı kesildi. Gözlerim Zeliha'nın güzel yüzünden bir anlığına ayrılıp o monitöre tutundu. Çizgilerin hızlı ve karmaşık hareketlerini gördüğümde göğsümün içindeki kalbin de hızlanarak patlayacakmış gibi genişlemeye başladığını hissettim. "Zeliha," diyebildim, ben daha onun adının sonuna gelmemişken kapılar bir anda açıldı ve içeriyi bir kalabalık doldurdu. Doktor, "Kenara çekilin!" dedi ama bana değil de bir başkasına sesleniyormuş gibi yerimden oynamadan sadece monitöre baktım.

Doktorun monitör ekranına baktığım hissettim. Gözlerimi çizgilerden ayıramadım. Zeliha'nın elini bırakamadım. Doktor, "Kardiyak arrest, hemen şok vermeye başlıyorum!" dedi yüksek bir sesle.

"Zeliha," dediğimde, "Geri çekil!" diye bağırdı kadın birden bana. "İyi olmasını istiyorsan hemen geri çekil!"

Bir köpeğin komutunu aldığı gibi komutu aldım. Ellerimiz yavaşça ayrılırken gözlerim yatağın kenarından aşağı düşen parmaklarına saplandı. Eli cansız bir şekilde aşağı doğru düşmüştü. Defibrilatörün elektrotlarını onun göğsüne yerleştirmeye başladıklarında ayağımın altındaki zemin çekildi. Geriye doğru sendeleyip, "Yapma," diye fısıldadım. "Yalvarırım kızım, yapma." Sesim kulaklarıma çok geç ulaştı, tek duyduğum onun kalbinin yarattığı düzensiz seslerdi. "VF/VT tespit edildi, 200 Joule şok veriyorum!" dedi ve düğmeye bastı doktor. Bedeni şokun etkisiyle kasılıp yukarı kalktı, aşağı inip yattığı yere gömüldü.

Yere çöktüğümü hatırlıyorum.

"Epinefrin 1 mg ve amiodaron 300 mg hazırlayın, IV yolundan veriyorum," talimatını veren doktorun sırtına baktım. Beyaz ışık yeniden odanın içindeydi, bu defa kör edici bir hızla gelmişti. Hemşirelerin ilaçları hızla hazırladıklarını gördüm, ona ilaç vermeye başladılar. Kalp masajı, oksijen desteği ve ventilasyon aynı anda devam etmeye başladı.

"Hâlâ VF/NT var, bir sonraki şok için derhâl hazırlanın!" dedi doktor sertçe. Defibrilatör yeniden şarj edildiğinde ve ikinci şok verildiğinde, "Hadi kızım," diye fısıldadığını duydum doktorun.

"Onu kaybediyoruz," dedi birdenbire hemşirelerden biri.

"Tekrar!"

"Yanıt yok!"

"Tekrar!"

Bir bina şiddetle yıkılıp kendi içine çöktü. Gökyüzünde bir yıldız, tüm gökadayı yakarak son kez ihtişamla parladı. Bir mezarın üzerinde uzandığım bir görüntü bir anda tüm zihnimi kapladı; üstüme toprak bulaştı.

"Çok geç," diye fısıldadı biri.

Bu bana, cehennem kusturan, kül öksürten son cümleydi.

Monitörde tek bir çizgi, içimden geçip gitmiş ama durmamış bir ok gibi son hızla ilerliyordu. Hareketsizce, dümdüz.

Bana şah damarımdan yakın olan artık ölümdü.

Zeliha'mn varlığını hissettim. Gökadayı var gücüyle aydınlatıyordu.

Birden ayağa kalktığımı hatırlıyorum. Bedenimin içinde değil, dışındaydım, bir duvar kenarında kendimi izliyordum. "Hayır, hayır," diyen bedenime baktığımı hatırlıyorum. "Hayır, hayır." Ellerimi kaldırıp onun yüzüne götürecekken durup geri çekilen ekiplere baktığımı hatırlıyorum. "Durmayın, bitmedi, hayır." Sesleri duymuyordum, tek gördüğüm dışında durduğum bedenin hareketleriydi, tek duyduğum dışında durduğum bedenin sesiydi. "Zeliha'm, hayır." Ellerimi yüzüne götürdüğümü gördüğüm ânı hatırlıyorum, yüzünü avuçladığımı, ardından doktora dönüp, "Hayır, tekrar dene," dediğimi hatırlıyorum. "Tekrar dene!"

Doktorun dudaklarının hareketini gördüğümü ama sesini duymadığım o ânı hatırlıyorum. Yüzünde üzgün bir ifade olduğunu ama sesinin zihnimden uzaklarda bir yerde, gerçekliğimden çok uzakta, bir karanlıkta yankılandığını, onu asla duymadığımı hatırlıyorum.

"Hayır," diyen bedenimi izlediğim ânı hatırlıyorum. Titreyen elleri, büyük bedenine ait değildi; bir çocuğun elleriydi. Kaybolmuştum ve kaybolduğum yer, onun son bulduğu nokta olmuştu. "Tekrar dene!"

Çığlığım bana yabancı geldi. "Tekrar dene!" Zeliha'nın yüzünü avuçladığım ânı, bedenimin dışında izlediğim o ânı hatırlıyorum. "Yapma!" diye bağırarak ağladığımı. "Şimdi değil. Bu şekilde değil. İlk sen değil! Yapma bana bunu, yapma!"

Doktorun söylediklerini duymadım.

Tetiği kimse çekmedi.

Kafama kimse sıkmadı.

Kimse beni öldürmedi, ben Zeliha'yı yaşatmayı beceremedim.

Boğazımın gerilerinde bir kahkaha büyüdü. Dışında durduğum beden çırpınırken duvara yaslanmış, kahkaha atarak bedenimi izledim. Daha sonra ellerim yüzüme gitti, kahkahalarım acı dolu çığlıklara dönüştü; gözlerimden akan yaşları hissettim. Dışında durduğum beden çırpınmaya devam etti.

Yalvarmayı hiç bırakmadı.

Yüzüm avuçlarımda, parmaklarımı hafifçe aralamış, onu görme ihtiyacını biraz olsun kaybetmemiş, kahkahalarım çığlıklarıma karışırken ağlamaya devam ettim.

Dizginleyemedikleri bedenimin yatağın üzerine çıktığı ânı izlediğim saniyeyi hatırlıyorum. Kahkahalarım ve çığlıklarım kafamın içini dolduruyordu. Ellerini çaresizce göğsüne dayayan bedenim, saydığı sayıyı hatırlayamıyor, birden üçe geçiyor, beşten üçe dönüyor, karmaşık bir şekilde fısıldayarak nefes nefese ona kalp masajı yapıyordu. Hemşirelerin donmuş hâlde bedenimi izlediklerini görebiliyordum.

Birdenbire o bedenin içine geri döndüm. Avuçlarımın altında kıpırtısız göğsünü hissettim. Sesler kesildi, sesler yoktu; her şey suskundu. Bir o vardı, bir ben vardım, bir de onu yaşatma arzum ve ölme isteğim vardı.

Çığlıklar çok geç kulaklarıma ulaştı. Kendi çığlıklarım da o çığlıklara karışarak zihnime doldu. "Bir, iki, dört, altı." Gözyaşlarım yüzüne akıyordu. "Bir, üç." Gözyaşlarım sürekli akıp güzel yüzüne damlıyordu. "Bir... Gitme! Üç. Beni bırakma!"

Doktorun avucunu sırtımda hissettiğimde de durmadım. "Bırak beni!" diye bağırdım. "Sen bırakma! Sen kal! Bir. Üç." Gözyaşlarım öyle çoktu ki yüzünü seçememeye başladım. "Gidemezsin! Bir. İki. Gitme!"

Nihan'm, "Gurur," diye fısıldadığım duydum.

"Bir."

"Gurur, bırak kızı."

"Bir. Üç. İki."

"Gurur..."

"Sus!" Daha sert bastırırken, "Zeliha gitme, gitme!" diye bağırdım "Geri dön. Dön!"

"Gurur, bitti artık!" diye bağırdı Nihan hıçkıra hıçkıra ağlarken.

"Bırakmaz beni, gidemez. Bir." Avucumu daha sert bastırdım. "Bir. İki. Ü... Bırakma beni." Yüzümü boynuna sokup üzerindeyken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Sana yalvarıyorum, bırakma beni!"

Tek bir ses.

Monitörde ileri doğru atılan o okun kırılıp yukarı doğru hafifçe meylettiği o küçücük an.

Küçücük bir ses.

Kırılma noktam.

"Derhâl 200 joule!" diye bağırdı doktor, şokunu hissettim. Yüzüm boynundayken küçücük bir an için dondum, daha sonra yana doğru devrilip yere düştüm ve bedenine cihazı bastırmalarıyla küçük bedeni yukarı doğru kalkıp kasılarak sarsıldı. Yüzümü kaplayan yaşlarla sadece baktım.

"Ventilasyonu artırın, oksijenasyonu optimize edin! Kan gazlarına hemen bakalım, metabolik durumu kontrol edelim!"

Nihan'ın bakışlarının Zeliha'nın bedeninden koparak bana çevrildiğini hissettim ama ona bakamadım. Gözümü bile kırpmadan yerde bir kukla gibi, iplerim kopmuş, yığılmışım gibi sadece onu izledim.

Nihan, "Ona önce kanını, sonra kalbinin atışlarını verdin," diyerek yere çöküp elimin üzerine elini koyduğunda bile ben gözlerimi Zeliha'dan çekemedim.

Doktor, gözlerini yavaşça bana doğru çevirip, "Ondan vazgeçmedin," dedi sessizce. "Görüyorum ki o da senden vazgeçmedi."

Dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarıma sardım ve çenemi dizime yaslayıp gözyaşları içinde Zeliha'ya bakmaya devam ettim.

"O hâlâ bizimle," diyen kişi kimdi bilmiyordum, odağım kaybolmuştu; odağım tek bir kişiye savrulmuştu.

Kollarımın altından tutan kişi kimdi bilmiyordum. Beni yavaşça kaldırdıklarında gözlerim hâlâ onun yüzündeydi. O odadan çıkarılırken de gözlerimi ondan ayıramadım. İki yana kayarak açılan kapının önüne kadar geldiğimde bir anlığına beni tutan kişiye direnerek yeniden omzumun üzerinden ona baktım.

"Anahtarım yok diye," dedim sessizce. "O kapıyı kırıp içeri girmem mi sandın?"

Kapı yavaşça kapanırken bedenim geriye doğru sendeledi. Sırtımın bir bedene çarptığını hissettim. Beden beni kendine doğru çevirdiğinde Kahraman baba mavi gözlerinin etrafında kızıl damarlar, yüzünü sırılsıklam etmiş gözyaşlarıyla bana baktı. "Oğlum," dedi yüzümü avuçlarının içine alırken. "Allah razı olsun." Yüzümü avuçlarının içinde sarsarken gözlerimden kayıp gidenlerin parmaklarını ıslattığını biliyordum. "Oğlum!" Beni kendine çekip kollarını bedenime sardığında kollarımı kaldırıp ona karşılık veremedim; tek yaptığım çenemi omzuna yaslamak oldu. "Oğlum! Allah senden razı olsun!" Bana çok sıkı sarıldı. Kafama sıkmasını istemiştim ama o bana çok sıkı sarıldı. Gülbahar annenin bana doğru ilerlediğini gördüm, çenem Kahraman babanın omzuna yaslıyken yanağıma yumuşak avucunu kaydırıp yavaşça yüzümdeki yaşları avucunun içiyle sildi.

Simge'yi gördüm, Yener arkasından sarılmış, onu zapt etmeye çalışmıştı sanırım; şimdi sakince duruyor, saçları yüzünün önünde dağınık bir şekilde serilmiş, sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi yumup geri açtığımda Gülbahar annenin gözlerinden akan yaşlarla bana şefkatle gülümsediğini gördüm. Tek bir kelime dahi yoktu aramızda ama sesi zihnimin içindeydi. Zihnimin içinde bana çok şey söylemişti.

Kahraman baba bana sıkıca sarılmaya devam ederken, "Bırakmadı beni," diye fısıldadığımı hatırlıyorum.

Sonra her şeyi yine çift gördüm.

Denedim, kalmaya çalıştım ama kalamadım. Kahraman baba kollarını bana sımsıkı sarıyordu, son hatırladığım buydu. Sonra yere yığıldım. Bilincim kapandı.

Kollarını bedenine sarmış, esen rüzgârı yüzünde hissediyordu. Gözlerinden kayıp giden yaşlar, geride cildinde soğuk ve gergin bir his bırakmıştı. Rüzgâr yüzüne her değdiğinde farkında olmadan gözlerini yumuyordu. Omzunda bir el hissettiğinde gözlerini açıp karşısındaki boşluğa baktı. Yağan yağmurun yeryüzüne düşüşü bile farklıydı, gökyüzü bir şeylere yas tutuyordu. Gökyüzü ablası için mi yas tutuyordu? "Kardeşim," dedi alçak perdeden yükselen bir ses. Eymen, gözlerini

yavaşça sesin sahibine çevirdi, bomboş bir yüzle yüzün sahibine bakt Sadullah ona gülümsedi. Güven veren siyah gözleri esmer yüzünün or tasında parlıyordu. "Bir sigara vereyim mi sana?"

Eymen kollarını bedeninden uzaklaştırdı, kolları boşluğa düşerken, "Olur," dedi sadece. Bu saatler sonrasında kurduğu ilk cümleydi, tek bir kelimeden oluşuyordu ama nihayet sesi duyulmuştu. Sadullah paketinden bir dal çıkarıp Eymen'e uzattı. Eymen sigarayı dudaklarının arasına yerleştirirken Sadullah durmadı, bu kez cebinden bir çakmak çıkarıp oğlana uzattı.

Eymen'in ellerinin titrediğini fark etti. Soğuktan beyazlamış elleri öyle çok titriyordu ki çakmağın ucundan fırlayan alev bir türlü sigaranın ucuyla birleşmedi. Nihayet sigarasının ucunu yaktıktan sonra çakmağı Sadullah'a geri uzatıp gözlerini yumdu. Ablasının kalbinin durduğu o an kafasının içine bir yıldırım gibi düştü. Bedeninin öne doğru meylettiğini hatırladı, o cama avuçlarını bastırıp birlikte geçirdikleri tüm anıları gözlerinin önünden canhıraş bir ırmak gibi akarken öylece ablasına baktı. Annesinin haykırışlarını, babasının yardım dilenen sesini, Simge'nin çığlıklarını o an için duymadı; tek duyduğu ablasının sesiydi. Anıların içinden ona uzanan o sesi bir daha duyamama ihtimalinin şiddetle zihnine çarptığı andı o an.

Kızgındı. Suçluyordu içten içe. Gurur'un neden yanında olmadığını merak ediyordu, ablasına bunu yapanın kim olduğunu merak ediyordu, ablasının çok acı çekip çekmediğini merak ediyordu; o gece ablasına bu olurken neden ablasının yanında olmadığını, ablasını koruyamadığını merak ediyordu.

"Gurur'u mu suçluyorsun?" diye sordu Sadullah.

"Başta evet."

"Şimdi?"

"Şimdi kendimi de suçluyorum. Herkesi suçluyorum."

Gurur'un çehresine çöken deliliği hatırladı. Kaybolmuş gözlerle babasının gözlerine baktığı o an kafasında netleşti. Derin bir nefes alıp başını havaya kaldırarak, "Çok sevdiğin birini kaybetmenin eşiğine geldiğinde, kaybetmenin ne demek olduğunu deneyimlemediğin hâlde anlamaya başladığımda aynada gördüğün insanı bile suçluyorsun," dedi. "Gurur abinin suçsuz olduğunu biliyorum. Elinden gelse canını ablam için vereceğini de biliyorum. Ama ben hiç ablamsız bir hayat düşünmedim. Ablamın olmadığı bir gelecek benim için hiç yoktu. Biz

kedi ve köpek gibi birbirimizi yesek de o benim ablam. Hayatımda olup biten çoğu şeyi kimi zaman ondan gizlesem, kimi zaman çoğu şeyi benden gizlese de o hâlâ ayağında ona büyük gelen terliklerle üzerime yürüyen çocukların karşısına geçip o çocukları korkutan, beni arkasına saklayan kız çocuğu. Tek bir an vardı. O çizgi yukarı doğru kırılmasaydı, dümdüz ilerlemeye devam etseydi, ben bir daha o kız çocuğunu göremeyecektim. Ayağında ona en az beş numara büyük terliklerle koşa koşa gelip beni arkasına almayacaktı bir daha, o çocukları azarlayıp, korkutup, beni kolunun altına çekip saklayarak eve doğru yürütmeyecekti."

Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, geri çekti, dumanı dışarı üfledi. "Bahçeye girdiğimiz an kafama vurup neden kendini korumadın diyerek beni dövmeyecekti de." Kederli bir gülümseme dudaklarında canlandı ama bu canlılık, bir bedenin verdiği son nefes gibiydi, arkasında cansızlığı da barındırıyordu.

Sadullah, Eymen'in yüzünü uzun uzun izledi. "Ne zaman," dedi. "Bir yerlerde biri kanlı yaşlar dökse, kader ona en güzel hediyeyi hazırlıyor demekmiş. Bu hastanede çok kanlı yaşlar döküldü. Elbet yüzümüz gülecek, kardeşim. Allah bu kadar ağlatıyorsa, genzinde atılmayı bekleyen bir kahkaha sakladığındandır."

Eymen sigaranın dumanını ağzının içinde bekletirken Sadullah'ın söylediği şeye inanmayı çok istedi. Çaresizlik etti, kemikti, bir bedendi; ruhu da vardı. Karşılarına dikilmiş onları izliyor gibiydi.

Sadullah, avucunu Eymen'in sırtına vurup, "Kafanı çok şişirdim, kardeşim," dedi ve buruk bir tebessümde bulundu. "Ama konuşacak birini ararsan, sövüp sayarken seni dinleyecek birini, gel beni bul. Anlatacakların illaki vardır. İllaki vardır söylemek isteyip içinde biriktirdiğin, sustukların. O zaman ben seni dinlerim."

"Eyvallah, Sadullah abi," dedi Eymen mavi gözlerini Sadullah'ın kara gözlerine çevirerek. "Allah senden razı olsun."

"Rabbim hepimizden razı gelir inşallah," dedi Sadullah. Avucunu son kez Eymen'in sırtına vurdu ve yüzünde üzgün bir ifadeyle başını sallayarak ondan uzaklaşmaya başladı.

Çenesinin titrediğini hissetti. Ağlayacak mıydı? Gözlerini boşluğa indirip sigarayı dudaklarına götürürken, "Abla," dedi. "Beni kandırmıyorsun, değil mi? Şimdi kalbin yeniden attı, bana bir ümit ektin. Kalbin yeniden durmaz, değil mi?"

Gözlerini yumduğunda, gözyaşı büyük bir hızla çenesine doğru kaydı gitti. Sigarayı tutan eli titriyordu.

"Küçükken korkuturdun beni, kandırırdın. Keşke yine öyle olsa. Bir köşeye geçer, bayılmış gibi yapardın, seni öyle gördüğümde korkup ağlamaya başlardım. Ağladığımı duyunca gözünü hemen açar, gülüp beni kollarının arasına çekerdin. Sıkıca sarılıp sen beni çok seviyo'n galiba diye alay ederdin. Abla ben yine ağlıyorum. Beni kollarının arasına çekip, sen beni çok seviyo'n galiba, diye alay etmenin tam zamanı."

Gözyaşı boğazına aktı.

"Abla ben seni çok seviyo'm," diye fısıldadı. Çenesi titredi. "Abla, yemin ederim ben seni çok seviyo'm." Kolunu kaldırıp kırdığı dirseğinin iç kısmıyla gözyaşlarını yüzünden silerken, "Çok seviyo'm," diye fısıldadı küçük bir çocuk gibi. "Kalk artık."

Tam sırtının ortasında bir avuç hissetti. Sıcacık bir el, üzerindeki kıyafetin kumaşına rağmen kendini tüm ılıklığıyla ona hissettirdi. "Abla," diyerek birdenbire o elin sahibine doğru döndüğünde yeşiline kan karışmış gözleri görünce duraksadı.

Eylül, havada kalan elini yavaşça indirirken, "O da seni çok seviyor," diye fısıldadı.

Eymen sessizce, hiçbir şey söylemeden sadece Eylül'ün gözlerinin içine baktı. Bu sessizliğin içinde gözlerindeki yaşlar yavaşça ilerleyerek yanaklarından aşağı süzülüyordu. Gözyaşları bile sessizdi.

Eylül, başta ikilemde kalsa da bu dünya üzerinde yaşadığı en kötü geceyi hatırladığında ve o gecenin içinde ona uzanan ilk elin sahibinin gözlerine baktığında ikinci kez düşünmemesi gerektiğini anladı. Önce narin, soğuk avucunu Eymen'in yanağına koydu. Eymen bu dokunuşu beklemediği için duraksadı ama hissettikleri o kadar ağırdı ki göğüs kafesi içeri çöküp kalbine batıyormuş gibi hissederken tepki veremedi. Eylül sıcak avucunun içiyle gözyaşını sildikten sonra, "Sana ödenmemiş bir borcum var, Maviş," diye fısıldadı sessizce. Ağladığı için sesi pürüzlü geliyor, boğazı çok acıyordu.

Elini yavaşça yanağından kaydırıp Eymen'in ensesine götürdü, parmak uçlarında yükseldikten sonra ona sokulup sarıldı. Eymen yüzünü Eylül'ün omzuna bastırıp sessizce ağlarken Eylül ona sıkıca sarılmaya devam etti. Elinde değildi. Dindiğini sandığı gözyaşları yeniden gözlerini esir aldı. Ağladı. Eymen'e sıkıca sarılıp borcunu öderken kendini tutamadı, sadece ağladı. Zeliha'nın onu küvetin içine soktuğu,

kendine doğru çektiği, narin ve kırılacak bir şeymiş gibi sabırla, şefkatle, dikkatle iyileştirmeye çalıştığı anları hatırladı.

Zeliha'nın hayatına girdiği herkesi iyileştiren bir şifa getiren olduğunu düşündü. Gökadayı ışığıyla aydınlatan bir yıldızdı, o yıldız herkesin hayatında tüm şiddetiyle parlamıştı.

"Uyanacak," diye fısıldadı Eylül, Eymen'e sıkıca sarılırken. "Herkesi iyileştirdikten sonra kendini iyileştirmeden öylece çekip gidemez. Uyanacak."

Aynı saniyelerde beyaz koridordaki portatif sandalyelerde yan yana oturan üç kız sessizdi. Çolpan, göğsüne sokulmuş Ayça'nın turuncu saçlarını sessizce okşarken karşısındaki boş, beyaz duvarı izliyordu. Gözleri şişmişti, sonunda ağlamayı bırakmıştı ama gözleri artık kan çanağıydı. Ayça, Çolpan'ın göğsüne alnını bastırarak sertçe yutkundu. Normalde kolayca ağlayan biri değildi, hatta aralarında en zor ağlayacak kişi o olmasına rağmen ilk andan beri hiç durmadan, bir an olsun ara vermeden ağlayan o olmuştu. Hâlâ ağlıyordu. Gaye kollarını göğsünün üzerinde toplamış, sık sık omzunu kaldırıp yanağından süzülen yaşları siliyor, sessizlik içinde koridordan geçip giden yabancıları izliyordu. Hüsrev'den bir haber bekliyordu. İyi ya da kötü tek bir haber.

Zaman koridorun içinde hızla ilerledi, askerlerin etrafında zikzaklar çizip onları bir dairenin içine aldı. Devran sırtını duvara yaslamış, avucunu Biricik'in sarı saçlarına bastırmış sessizce duvarı izliyor, Biricik saatlerdir ayakta durduğu için tabanlarına yayılmış acıya aldırış etmeden sık sık burnunu çekerek Devran'ın göğsünde saklanmaya devam ediyordu. Sanıyordu ki Devran'ın göğsüne saklanırsa yaklaşıp onlara dokunan, ara sıra geri çekilse de orada duran gerçekten kaçabilirdi.

Vural'ın kıpkırmızı olmuş gözleri koridordaydı. Nihan'ın çıkıp gelmesini, en azından bir şey söylemesini bekliyordu. Adnan yere çökmüş, başını sağ omzuna yatırmış parmaklarıyla oynuyordu; yüzünde fırtınadan geriye kalmış o hasar vardı. Yener tam karşılarındaki portatif sandalyede oturuyordu, elleri dizinde yatan kızın koyu renk saçlarında dolaşıyor, yanağından akıp giden gözyaşından bihaber zemine bakıyordu ve Simge, Yener'in parmakları saçlarında dolaşırken bacaklarını karnına çekmiş, gözyaşı şakağına kayıp uzandığı sandalyeye düşerken gözünü bile kırpmıyordu.

Kerim yaslandığı duvardan ayrılıp boynunu esnetti, gözleri kar şısındaki duvarda asılı duran büyük, yuvarlak saate dokundu. Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Dişlerini sıkarak derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarının çenesinde asılı kaldığının farkında bile olmayan Zafer'e, "Bir sigara içeceğim," dedi. "Gelecek misin?"

Zafer elinin saatlerdir çenesinde asılı durduğunu fark edip parmaklarını boynuna indirdi, gözlerini yavaşça Girdap'a çevirdi. Girdap duvara yaslanmıştı, Mehtap da onun gibi duvara yaslıydı ve el ele tutuşuyorlar, birbirlerine bakmadan zemini izliyorlardı. Zafer, Girdap'ın sakin olduğundan emin olduktan sonra, "Geliyorum," dedi.

Kerim, "Leon ve Pars kendine gelmiş," derken adımları boşluğa düşüyor gibi hissediyordu. Sevmezdi hastaneleri. Hastane koridorlarındaki çaresizlik içindeki öfkeyi hep beslemişti. "Tesise götürmüşler yavrucakları."

Zafer, "Zeliha uyanınca Leon ve Pars'ı göremezse üzülür, Yener demişti, çok seviyor onları," diye fısıldadığında Kerim uyanmak kelimesine karşı duyduğu umutsuzluğu dile getiremedi.

Oğuzhan ve Aytekin bahçedelerdi, görevden döndükleri bu süre zarfında timin bir kızı bu denli içselleştirmesi onlar için başta ne kadar şaşırtıcı olmuşsa bile şimdi pek de tanımadıkları bu kız yüzünden peş peşe sigara yakıp duruyorlardı.

Kerim ve Zafer dışarı çıkıp, bankta oturmuş peş peşe sigara yakıp duran arkadaşlarının yanına doğru yürürken Zafer'in bir an gözleri ileride, büfenin arkasında kalan karanlığın içinde sabit duran sandalyenin üzerinde oturan tanıdık silüete dokundu. Yaman saatlerdir orada sessizce oturuyor, elinde tuttuğu su şişesine bakıyordu. Bir su şişesine bakarken taşın altında kalmış gibi ezileceğini hiç tahmin etmezdi oysa. Gurur'un hâlini hatırladığında su şişesine diktiği bakışları daha da derinleşti. Zeliha zihninin içinden, "Ya versene şu şişeyi!" diye bağırdığında şişeyi yavaşça sıktı.

Aynı saniyelerde Tayfun bir odada, Gurur'un başındaydı. Damar yolu açılmış adamın bilinci kapalıydı. Yatırıldığı yatağın köşesinde annesi oturuyordu, zavallı kadının yüzü ağlamaktan şişmişti. Elleri oğlunun kumral saçlarında dolaşıyor, kızın hâlini hatırlayınca elinde olmadan içlenerek hıçkırıyordu. Cesur, dikildiği cam kenarından yavaşça ayrılıp bakışlarını abisine çevirdi.

"Ben bir Zeliha'ya bakayım," diyen Cesur yavaşça çıkışa yöneldi.

"Canım kızım," diye fısıldadı Şebnem sessizce. "Kim kıyar? Nasıl yaparlar bunu ona?" Alnını oğlunun koluna yasladı. "Dağ gibi çocuğum yıkıldı. Ne hâle getirdiler çocuklarımı."

"Şebnem anne, dinle söylediğimi. Bir sakinleştirici daha yaptıralım sana," dedi Tayfun donuk bir sesle.

"Sakinleşecek yürek benimki değil," dedi Şebnem. "O ana, o baba ne hâlde, gördün mü oğlum?" Şebnem yaşlarla dolu gözlerini kaldırıp Tayfun'a baktı. "O ana, baba, bu çocuk bu hâldeyken benim sakinleşmek ne haddime? Ah gelseydim onlarla. Geceleyin oldu mu yalnız başına beklemek zorunda kalmazdı oğlanı. Yanında olurdum, nefes olurdum ona, anne olurdum." Şebnem hıçkırdı. "Canım kızım benim, Rabbim benim ömrümden alsın ona versin, ben doydum bu hayata, benim canımdan alsın ona can versin."

Tayfun, "Senin ne günahın var, annem?" diye sordu. Bir kız babasıydı, Kahraman Özdağ'ın hâlini gördükten sonra nevri iyice dönmüştü. Çok severdi Zeliş'i Tayfun, bir kardeş gibi, bir bacı gibi, karşısında kırılgan bir kız çocuğu var gibi severdi de belli etmezdi. Zaten Tayfun neler neler hissederdi de hiç belli etmezdi.

"Canım kızım benim, güzel kızım, su perim," dedi Şebnem yeniden hıçkırarak. "Can olurdum ona, bir nefes olurdum, tek kalmazdı, bir başına el kadar kız... El kadar... Nefes olurdum ona. Anne olurdum." Avucuyla kafasına yavaşça vurdu. "Ah kafam. Dönmedim onlarla. Çok dedi bana, gelsene bizle dedi, ne bileyim, gençler dedim, gezerler, tozarlar dedim, yük olmayayım dedim, o evde bir başına bıraktım onu."

"Hepimiz suçluyuz ama sen suçlu değilsin," dedi Tayfun. "Gurur hissetti, biz düşme üstüne kızın dedik, panikletme dedik, kalıbımızın adamı değiliz hiçbirimiz."

"Kızın anneciği," diye fısıldadı Şebnem sessizce. "Tansiyonu varmış kadıncağızın. Allah'ım korusun, evlatlarına bağışlasın Gülbahar'ı. Ya kaldıramasaydı? Allah'ım muhafaza. İlaçlardan delik deşik olmuş kadının kolları. Ruhu çekilmiş. Ana o, şuramda hissettim acısını, şuramda." Şebnem elini göğsüne bastırdı. "Ben doğurmadım su perisini ama ben doğurmuşum gibi sevdim. O ana ne hâlde?" Yatakta boylu boyunca uzanan, bilinçsiz oğluna baktı. "Çocuğum ne hâlde?"

"Zeliha senin oğlunu bu hâlde koyup hiçbir yere gitmez," dedi Tayfun. "İyileşecek, anne."

"Allah ömrümden alsın, kalan ne kadar günüm, ne kadar ayım, ne kadar yılım varsa ona versin. Nefesim nefesi olsun kuzumun, canım canı olsun, Allah onu bağışlasın."

Zaman hızla odadan çıktı. Çarparak saniyeleri yere devirip koridorda ilerledi. Hüsrev, hocasının karşısında sessizce dikiliyor, hocası elindeki kâğıtlara bakıyordu. Kafasını kaldırıp Hüsrev'in sorgu dolu gözlerine baktı ve "Yüzbaşı Gurur Mert Çalıklı'yı sormuştun, değil mi?" diye sordu. Hüsrev sadece başını salladı. "Uyandıktan sonra psikiyatriden randevu alması gerek. Tansiyonu çok yüksek, kalp atışları sınıra dayanmış ama bakıldığında sağlık durumunda herhangi bir şey göremedik. Travma sonrası stres bozukluğu olabilir. İlaçlar ona biraz ağır gelecektir ama durumunun normale dönmesini sağlar. Kan vermişti, değil mi?" Hüsrev yeniden başını salladı. Doktor derin bir nefes alarak, "Arkadaşın getirildiğinde kan verdikten sonra da kriz geçirmiş," dedi. "Yirmi dört saat geçmeden üst üste iki sefer böyle olması hoşuma gitmedi. Durumunu takip edelim, Hüsrevciğim."

"Hocam, Zeliha..."

"Nesrin Hanım ile görüşeceğim."

"Bir umut var mı?"

Adam gözlerini ağır ağır yumup geri açtıktan sonra, "Direniyor," dedi. "Direniyorsa demek ki bir umut var demektir."

Zaman, Hüsrev'in omzunun üzerinden bir rüzgâr gibi esti. Beyaz koridorun içinde son sürat ilerlerken saniyelere ait sayıları yere saçmaya devam etti.

Gülbahar'ın gözleri kapalıydı. Aldığı ağır ilaçların etkisiyle hastane odasında boylu boyunca uzanıyordu. Gözleri kapalıyken bile gözyaşları ara sıra kayıp giderek kulaklarının içine doluyordu. Kahraman Özdağ, kanında bir damla ilaç olmadan, ayaklarının üzerinde dimdik durmak zorunda olduğunun ama yıkılırsa bir daha kalkamayacağının farkındalığıyla bir eşini, bir kızını, bir de Gurur'u kontrol ediyordu. Baba olmanın yükünü en çok bu gece hissediyordu.

Eğilip eşinin alnını öptükten sonra, "Gülbahar'ım," diye fısıldadı eşinin duymayacağını bile bile. "Oğlanla kıza baktım ben, aklın kalmasın; çiçeğim, baharım." Gözlerini yumup içinde birikenlerin taşmasından korkarak yutkundu. "Bir de Eymen'ime bakayım. Evlatlarımız bana emanet."

Kahraman Özdağ kapıdan çıkmadan önce bir kez daha omzunun üzerinden karısına baktı. Korkuyordu. Zeliha'nın gözlerini açmamasından, Gülbahar'ın tansiyonunun onu bilinmez bir yola sokmasından, Gurur'un aklının başından uçup gitmesinden, Eymen'in kıvranan ruhundan korkuyordu. Kapıyı arkasından çekip kapattıktan sonra gözlerini omzunun üzerinden koridorun boşluğuna çevirdi. Saat epey geç olduğundan mıdır bilinmez, hastane artık sessizdi ve koridordaki ışıklar yavaşça sönmüş, yerini loş bir solgunluk almıştı. Kafasına dayalı bir namlu gibi hissettiren o soru zihninde patlayıp duruyor, düşünceleri bir türlü dağıtamasa da her yeri kana buluyordu: Kızına bunu kim yapmıştı?

Zar zor birkaç adım atıp ensesine giren ağrıyı geçirme ihtiyacıyla avucunu boynuna attı. Eymen'i aramaya gitmeden önce ayakları onu yeniden yoğun bakımın önüne götürdü. Camın arkasından da olsa kızını görmek istedi ve sağ olsun ki Nihan buna imkân tanıdı. Zeliha'nın bağlı olduğu makineler onun hâlâ hayatta olduğunu haber verir gibi çınlayıp duruyordu. Birkaç saat öncesi kalbindeki depremi başlatan o görüntü ise sanki hâlâ orada, camın arkasında, sürekli olarak kendisini tekrar ediyordu. Gurur'un can havliyle kalp masajı yaptığı âna çekildiğini hissetti.

O an eğer o oğlan, onun kızının kalbini yeniden çalıştırmak için kendi canını ortaya koymuş, aklını yitirmiş gibi devam etmeseydi, doktorların vazgeçtiği gibi kızından vazgeçseydi, neler olacağını düşündü. Ölürdü. Açıktı ve su gibi berraktı, dile sertçe getirilmiş bir gerçek kadar netti.

"Arkanda bir ölü, bir deli, bir sürü zedeli bırakmak istemiyorsan, kalk benim ceylanım. Ben senin için derin uykusundan uyanmasın derken bunu kastetmedim. Kalk babam, kalk gözünü seveyim." Avucu camda kaydı, yavaşça boşluğa düştü. "Uyan, ceylan gözlüm."

Zaman, Kahraman Özdağ'ın gözünün çukuruna sallanan o bir damla yaşın içinden geçti, o gözyaşı damlasını parçaladı ve hızla koridorda ilerlemeye başladı.

Maria'nın bakışlarındaki renk kaybolmuştu. Ayça, "İyi olacak, değil mi?" diye sordu bir kız çocuğu gibi. Yener'in bakışları Maria'nın solgun yüzündeydi. İçmek için yaktığı üçüncü sigara, dudaklarıyla bir türlü kavuşmadığı için külü uzayıp gitmişti. Ayça, tıpkı bir çocuk gibi Maria'nın gözlerinin içine bakıp, "Bir şey söyle, sen çok büyük birisi-

sin. Bizim bile bilmediğimiz şeyleri bilirsin, değil mi?" diye fısıldadı "İyi olacak, değil mi?"

Ayça'yı böyle görmek kolay değildi. Hislerini güzel gizlerdi. Şimdi bir çocuk gibi Maria'nın karşısına geçmiş, tüm umudunu nefesine biriktirerek zar zor konuşuyordu; zar zor konuşmasından umudunun yitip gitmek üzere olduğu belli oluyordu.

Maria, "Ona ismimi vermek istediklerinde buna karşı çıkmıştım," diye fısıldadı. Sigarasını dudaklarına götürdü. Tırnaklarındaki ojeler soyulmuştu, endişeden olsa gerek tırnaklarının kenarlarını ve etlerini de soyup diş izleriyle doldurmuştu. "Benim adım bana yaradı mı ki el kadar bebeğe yarayacaktı? Onlara dedim. Ona benim adımı koymayın dedim. Kahraman o bir su perisi dedi ve ille de o ismi ona koydu. Güzel olmayan kadere sahip hiçbir aile büyüğünün adı çocuklara verilmemeli." Saatler sonra Maria ilk kez uzun uzun konuşuyordu. Kurduğu her cümle, Ayça'mn gözlerine batan yaşları şiddetlendirerek dışarı akıtmaya başlamasına neden oldu.

"Anne," diyen kişi Kurtuluş Özdağ'ın ta kendisiydi. "Konuşma böyle çocuklarla." Kurtuluş Özdağ cam gibi gözlerini çevirip Ayça'ya baktı. "Bir şey olmayacak Allah'ın izniyle amcam. Benim güzel yeğenim babasının adını ruhunda taşır. Kahraman gibidir. Asla vazgeçmez." Tutunduğu tek şey buydu Kurtuluş Özdağ'm. Oturduğu banktan kalkıp gecenin karanlığında volta atmaya başladı.

Sinan oturduğu yerden kalkarak babasının yanına yaklaştı, kimsenin onları duymayacağından emin olduğu bir anda, "Zeliha ablama bunun kimi yaptığını öğrendiniz mi?" diye sordu kemik gibi, yaşından büyük bir sesle.

"Bilmiyorum babam," dedi Kurtuluş gözlerini karanlığa dikerek. "Çocuk aklını yitirmiş gibi. İfadesini alamadılar. Onur denen komşuları ifade vermiş. Onun ifadesinden de bir yere varılmıyor." Göğsünde sıkıntılı bir hisle gömleğinin üst düğmelerini açtı. "Ben bir yengenle amcana bakayım. Sen burada kal."

Sinan başını aşağı yukarı sallayıp babasının uzaklaşmasını bekledi. Babası uzaklaştıktan sonra omuzları çöktü, başını önüne eğdi ve yavaşça banka doğru ilerledi. Simge kafasını banka bağlı masaya yaslamış, siyah saçları masanın yüzeyine yayılmıştı. Yener hareketsizdi, elinde tuttuğu ve bir türlü içmediği sigarayla sadece Maria'nın ruhu çekilmiş gözlerine bakıyordu.

Sinan, Yener'e sigarasını işaret ettiğinde Yener nihayet daldığı boşluktan çıkmış olacak ki sigaranın külünü yere silkip çoktan ölmüş sigarayı metal kül tablasına bastırdı. Gözleri bir anlığına Simge'nin dağılmış saçlarına kaydı. Yüzünü masaya gömmüştü gömmesine ama uyumadığını biliyordu. Çok ağlamıştı, bir süre sonra birdenbire susmuştu; kendi içine kapanmıştı. Yener onun ne düşündüğünü anlayamıyordu ama hissettiği acıyı görebiliyordu çünkü büyük bir benzerini göğsünde taşıyordu.

Ayça gözlerinin yaşını elinin tersiyle silerek ayaklandı. "Ben bir içeri gideyim," dedi, sesi titriyordu. Yener tereddütle ona baktı. Ne Maria, Sima ve Simge'yi yalnız bırakmak istiyordu ne de Ayça'yı bir başına göndermek istiyordu. Turuncu kız çok sarsılmıştı, ayakta dururken bile sendeliyordu. Yener'in bakışları Sinan'a kaydı, yetişkin gibi dursa da Sinan hâlâ bir çocuk sayılırdı. Az ileride, cipin önünde sigara içen Ecevit'e el yaptı. Ecevit anında Yener'i fark edip sigarayı kenara fırlatarak onlara doğru yürümeye başladı.

Yener, Ayça'yı işaret ederek kaş göz yapınca Ecevit sadece başını salladı. Birbirlerini anlamaları için kelimelere ihtiyaç duymuyorlardı. Ayça sarsak adımlarla hastaneye doğru yürümeye başladığında Ecevit arkasında bir gölge gibi onu izlemeye ve onunla ilerlemeye başladı.

Ayça beyaz ışığın tavandan akarak yere damladığı o beyaz koridorda dikildi. Önce sağına, sonra soluna baktı ve yeniden akmaya başlayan gözyaşlarını kolunun iç kısmıyla sildi. Silse ne faydaydı? Gözyaşları çoktan yeniden akmaya başlamıştı bile. Ecevit'in gölgesini hissettiğinde büzülen dudaklarını birbirine bastırmaya çalışarak omzunun üzerinden ona doğru baktı.

"Maria hiç güzel şeyler söylemedi. Ben sadece ondan güzel şeyler duymak istemiştim," dedi birden dudaklarını büke büke.

Ecevit, karşısındaki kızın dudaklarını böyle bir çocuk gibi, yetim gibi, kalabalıkta annesini kaybetmiş gibi bükmesine neden bu kadar üzüldüğünü anlayamadı. İçine batmıştı o bükülen dudaklar.

"Ben normalde hiç ağlamam," diye fısıldadı. "Ama şimdi hiç durduramıyorum bunları." Kolunun içiyle gözyaşlarını bir daha sildi. "Zeliha benim ağlamama kayıtsız kalmaz, değil mi?"

"Bana öyle geliyor ki," dedi Ecevit. "Senin gözyaşlarına kimse kayıtsız kalamaz."

Ayça, sessizce Ecevit'in gözlerine bakıp ucu kızarmış burnunu sertçe çekti. Gözlerini bir süre onu izleyen kahverengi gözlerde bekletti. Ardından yavaşça sağına döndü, koridorda bitik bir hâlde yürümeye başladı. Ecevit arkasından yürüdü ama onu rahatsız etmemek için adımlarını onunkilere yetiştirmeye dahi çalışmadı. Işığın arkaya devirdiği bir gölgeymiş, Ayça'ya ait bir gölgeymiş gibi sadece onu takip etti.

Ayça, boş bir koridora saptığında sessizce, "Gurur hayatımıza hiç beklemediğimiz bir anda girdiğinde Zeliha'nın bize yalan söylediğini biliyordum," dedi. Sesi yorgun, pürüzlü ve kısıktı.

Ecevit cevap vermedi, sadece onu dinledi ve arkasından yürümeye devam etti.

"Bir şeyin içine çekildiğine emindim, bir şeyin onu yavaşça tüketttiğini gördüm ama sesimi çıkarmadım. Bizden saklıyorsa, demek ki saklaması gerekiyordu. Üstüne gitmedim ve ona inanmış gibi davrandım. Birdenbire âşık olduğuna, biriyle birlikteliğe başladığına, her şeye inanmış gibi davrandım. Çolpan da öyle."

Ecevit sessizdi, sadece dinliyordu ve her nedense Ayça'nın söyledikleri onu şaşırtmamıştı.

"Hakan abinin Gurur'un abisi olduğunu söylediler başta, sonra bu yalanı kendileri bile unuttu. Büyük bir açık verdiler," dedi Ayça. "İrdelemedik. Hakan abinin önemli bir isim olduğunu, kimliğini saklaması gerektiğini anladık ve Çolpan ile bunu didiklememeye karar verdik. Ama biliyorduk, Zeliha'nın en başta onu sevmediğini, onunla mecburiyetten bir yolda ilerlediğini görebiliyorduk. O benim kız kardeşim, onun gözlerindeki aşkı da görürüm, korkuyu da. Onu tanıyorum. Onu hep tanıdım." Ayça burnunu çekip gülümsedi. "Ama daha sonra, onu gerçekten sevmeye başladığını gördüm. Hatta Zeliha onu sevdiğini henüz fark etmediği zamanlarda bile ben onun Gurur'u sevdiğini biliyordum. Görüyordum. Kız kardeşler birbirlerini daima görürler, kız kardeşlerin birbirlerini anlaması için kelimelere gerek yoktur."

"Gurur'a kızgın mısın?"

"Gurur'a nasıl kızarım? Gördüm. Zeliha'ya hissettiği şeyin onu az daha öldüreceğini, onu delirtebilecek güce sahip olduğunu gördüm. Şimdi bir cani gibi, bir gaddar gibi Zeliha'nın buna karşı çıkacağını bile bile ona nasıl kızarım? Benim kızdığım tek bir şey var... Onu kendi hâline bırakıp üstüne gitmemeye çalışırken aslında onu yalnız bıraktığımızı fark etmemiş olmam. Buna kızgınım. Buna çok kızgınım."

Ecevit bir cevap veremedi. Ayça durup elini duvara yasladıktan sonra derin, içli bir nefes aldı ve gözlerini yumdu. Ecevit başta yapıp yapmamak konusunda ikilemde kaldığı şeyi yapmaya karar verdiğinde derin bir nefes almak zorunda kalmıştı. Avucunu yavaşça turuncu saçların üzerine yerleştirdi. Ayça'nın turuncu saçlarını şefkatle okşadı.

"Maria sana ne söyledi bilmiyorum," diye mırıldandı sessizce. "Ama ben Zeliha'yı tanımaya başlamış biri olarak söylüyorum. Geri dönecek."

Zaman o koridorda etrafa çarpa çarpa, son sürat ilerlemeye başladı.

Gurur birdenbire gözlerini açtı. Annesinin sıçrayarak, "Oğlum!" diye bağırmasına aldırış etmedi. Tayfun'un ona doğru ilerlediği ânı görmezlikten geldi. Bileğine bağlı serum kablosunu tek seferde çekip serumun bileğiyle olan bağlantısını kesti. Yataktan eserek kalkarken, "Gurur!" diyen Tayfun tam önünde dikildi ama Gurur, çekilen gücüne rağmen Tayfun'u âdeta devirip geçti. Önünde kimsenin durmasına izin vermedi.

ZELİHA ÖZDAĞ

Gözlerinin içine bakıyordum. Tıpkı benim gibi cenin pozisyonunda yere uzanmıştı, yüzlerimiz birbirine dönüktü; içerideki karanlığa rağmen yeşili baskın ela gözlerini görebiliyordum. "Bir yıldız doğarken sessizmiş ama ölürken tüm gökadayı ateşe verip bir süpernova patlamasına neden olurmuş," diye mırıldandı. Sesi uykulu ve yorgun geliyordu. Yüzüne sakince bakmaya devam ettim. Bunu bana neden anlatıyordu?

Çok uzaklarda bir monitörde ilerlemeye devam eden hareketsiz çizgiyi anlık olarak gördüm. Daha sonra gördüğüm, yeniden onun ela gözleriydi.

"Gökadalar milyarca yıldızın ve gök cisimlerinin bir arada bulunduğu koca bir yuvaymış," diye devam etti uykulu bir sesle. "Bir yıldızın ölümü yarattığı süpernova patlamasıyla içinde bulunduğu gökadayı âdeta ateşe verirmiş. Öyle büyük bir ışık. Tanrı'nın ışığı gibi. Gökadada uzun süre yaşayan dev bir yıldız, yaşamına son verirken göka-

danın sessizliğini delen bir patlamayla ölümünü ilan eder. Patlama öyle kuvvetli olur ki gökadadaki herkesin dikkatini çeker. Büyük bir finaldir bu. Yıldızın içindeki nükleer reaksiyonlar çekirdeğini parçalar, ağır elementler yaratır ve bunları uzaya saçar." Gözlerim yavaşça kapanmaya başladı ama onu can kulağıyla dinledim. "O devasa patlama anında gökadanın her yanı aydınlanır. Tanrı'nın kudretli ışığının bir ruha ilk kez dokunduğu andaki gibi... Patlama sonrasında oluşan yıldız yığını, yeni yıldızların doğmasına ve gökadanın yeni bir döneme başlamasına neden olur."

Monitörde ilerleyen ok hareketsizdi.

Gözlerimi zar zor araladığımda gördüğüm, adının Göktuğ olduğunu bildiğim genç adamın yüzü değildi. Gözlerim gökyüzüne kilitlenmişti. Gökadadaki devasa yıldızların arasında parlayan ve parıltısıyla öne çıkan o yıldıza bakıyordum. Gökadanın kalbinde parlayan yıldız, şimdi sessizce son nefesini vermeye hazırlanıyordu. Birdenbire uzayın o yoğun sessizliği kırıldı. Gökyüzü, yan yana gelmiş binlerce güneşin bile sağlayamayacağı büyüklükte bir ışıkla parladı. Olağanüstü bir güç ve baskıyla yıldızın çekirdeği patladı. Süpernova, gökadadaki her şeyi sarsacak kadar kuvvetliydi; kudreti bir ruhu köklerinden ayıracak kadar büyüktü. Patlama anında yıldızın dış katmanları uzaya saçıldı ve sıcak bir rüzgârı dalga gibi etrafına bıraktı. Gökyüzü birdenbire ateş topuna dönmüştü. Renkler boşlukta süzülüyor, hüzünlü bir gökkuşağı gibi etrafa yayılıyor, birbirinden farklı renkte saten kuşaklar birbirine değmeden dans ediyordu. Patlamanın etkisiyle oluşan dalgalar gökadadaki diğer yıldızları köklerinden salladı, onları etkisi altına aldı.

Ve sonra sessizlik geri döndü.

Yıldızın yerinde yalnızca bir yıldız yığını kalmıştı.

Gözlerimi yumdum, geri açtığımda Göktuğ yeniden buradaydı.

"Senin ölümün böyle görkemli olurdu," diye fısıldadı.

Elimi yanağımın altına alırken, "Sanırım bu oluyor," dedim.

Zihnimin içindeki o derin sessizliği, "Ölmemelisin," diyerek bozdu. "Gökadayı aydınlatmaya devam etmelisin."

"Çoktan kalbim durdu."

Göktuğ, "Süpernova patlaması henüz gerçekleşmedi," diye fısıldadı. "O senden hâlâ vazgeçmedi."

Göktuğ'un gözlerinin içine bakarken her şeyin sonunda olduğumu biliyordum.

"Geri dönmelisin. Bulunduğun gökadayı güçlü ışığınla aydınlatmaya devam etmelisin. Sen o gökadanın en parlak yıldızısın."

"Hiç sonuna geldiğini hissettiğin oldu mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ben hâlâ başlangıç noktasındayım."

Doğrulup kalktı, ayaklanıp gözlerini yerde uzanan bedenime indirdiğinde hareketsizce onu izlemeye devam ettim. Çok yorgundum. Karanlık her yerdeydi. Elini bana uzattığında uzattığı ele bakarken gökadada yeni bir yıldız doğuyordu.

"Çok yorgunum," diye fısıldadım.

"Seni çıkışa kadar götürebilirim. Bana yaslan."

Eline baktım.

Monitördeki tek çizgi büyük bir hızla, titremeden doğrudan ölüme yürümeye devam ediyordu.

Yavaşça elini tuttum.

Beni çekip kaldırırken onun da benim kadar güçsüz olduğunu fark ettim. Sendeledi ama dimdik durmayı başardı. Bense gücümü toplayamadım, dizlerimin üzerine düştüm. Güçsüz bedenimi yerden kaldırmaya çalıştığı anlarda zihnimin içinde bir ses çınladı.

"Sana yalvarıyorum, bırakma beni!"

Bu ses, öyle büyük bir yankıyla uzaya karıştı ve gökadayı dolaşmaya başladı ki patlama için hazırlanan parlak yıldızı aradığını o saniyede anladım.

"Geri dönme zamanı," diye fısıldadı güçsüz sesiyle. Beni yavaşça döndürdü, ilerideki kapıyı işaret etti. Karanlığın sonundaki kapı sanki hafif bir ışıkla aydınlanmıştı. "Artık yolu bensiz de bulabilirsin."

Sırtımda duran elleri beni yavaşça kapının olduğu yöne doğru ittiklediğinde bedenim öne meyletti. Durup omzumun üzerinden ona baktım ve "Sen burada mı kalacaksın?" diye sordum sessizce.

Dudağının kenarındaki benin de yukarı doğru kıvrılmasını sağlayacak bir tebessümün ardından, "Sanırım sorduğun sorunun cevabı değişti," dedi. "Artık bitiş noktasında olduğumu biliyorum."

Yorgundu. Çok yorgundu ve burada kalması gerektiğini düşünüyordu. "Hadi," dedi. "Gitmelisin artık."

Sessizce ona sırtımı döndüm.

GURUR MERT ÇALIKLI

Geçen üç günün üçünde de yatağının önündeki duvarda oturmuş, sessizce onu izlemiştim. Yemeden, içmeden, nefes almadan, bilincimi avuçlarımın içinde bir halat gibi sıkıca tutup bırakmadan. Dudaklarım içmediğim her su damlası yüzünden çorak bir toprak kadar kuruydu, üzerimde hâlâ aynı kıyafetler vardı, terliydim, kirliydim, leş gibiydim. Odaya birileri giriyordu, birileri çıkıyordu, birileri sürekli onunla ilgileniyordu, birileri onu sürekli kontrol ediyordu. Odadan çıkmayan tek bir kişi vardı, o da bendim. Hareketsiz, şişip inen göğsüm olmasa belki de nefes aldığım bile belirsiz bir şekilde öylece durmuş, yerimden oynamadan sadece oturuyor, bana döneceği ânı bekliyordum.

Sürekli olarak aynı bip sesi zihnime doluyordu; onun hayatta olduğunu bilmemi sağlayan o sese tutunmuş, tüm çınlamaları yok sayarak öylece duruyordum.

Amcası ve kuzenleri, çekirdek ailesinde kim var kim yok herkes gelmişti ama kimseyi görmemiştim, kimseyle konuşmamıştım; kendimle bile konuşmamıştım.

Kafama da sıkmamıştım, beklemiştim sadece.

Onu tabutumun kapağı yapmış, öylece beklemiştim.

Birileri girmişti. Ona dokunmadan, tek kelime etmeden, uzaktan ve ağlayarak onu sevip gitmişlerdi. Ben hiç oradan ayrılmamıştım. Ben oradan bir adım öteye gidememiştim.

"Aslanım," diyerek omzuma dokunan kişinin sesi bir anlığına yabancı geldi. Gözlerimi kaldırıp elin sahibine baktım. Kahraman babanın mavi gözlerini karanlığın içinde bile seçebildim. Cevap vermeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Hadi çıkalım artık."

Sadece gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"İyi," dediğinde kendini mi beni mi kandırmaya çalışıyordu anlayamadım. "Bak ne güzel atıyor kalbi." Sessizce durup makineden gelen mekanik sesleri dinledi. Gülümsedi. "Uykuyu çok sever, ondan böyle yapıyor bize." Bir an Kahraman babanın gözlerinin içinde benimkine çok benzeyen bir şey gördüm. "Uykuyu sevdiğinden hep."

Gözlerimi mavi gözlerden ayırıp yavaşça onun bedenine çevirdim. Sessizlik içinde, sanki ruhu burada değilmiş gibi öylece uzanıyordu. Onu hissedemediğim için göğsümün derinliklerinde bir çukur büyümeye devam etti.

"Gurur," dedi Kahraman baba, sesi bana normalden daha geç ulaştı. O kadar uzun zamandır konuşmuyordum ki boğazımın gerisinde kaybolan sadece kelimeler değil, aynı zamanda sesimdi. "Bir damla da olsa uyumak zorundasın."

Sesini duydum ama ona bakmadım.

Kahraman baba parmağım çeneme koyup kafamı kaldırdı, gözlerimi zar zor Zeliha'nın bedeninden çekip onun gözleriyle buluşturdum. "Hangi birinizi toparlayayım?" Sorusu sert bir tokat gibi yüzüme çarptı ama tepki veremedim, sadece gözlerinin içine baktım. "Hangi birinizi ayağa kaldırayım? Dışarıda tansiyonu sınırda bir kadın var, köpek gibi seviyorum o kadını. Dışarıda uzun boylu diye yetişkin sandığın ama hâlâ çocuk olan bir oğlan var. Dışarıda yaşlı bir kadın var, ismini taşıyan kız çocuğu burada yatıyor diye ne hâlde biliyor musun?" Kahraman baba avucunu omzuma bastırdı. "Ayağa kalk, onların bana, benim de sana ihtiyacım var, evlat."

Kahraman Özdağ beni bağrına bastığında ve o gece onu bana emanet ettiğinde tüm bunların yaşanacağından nasıl da habersizdik. Dövmedi, sövmedi, kızmadı, benden nefret etmedi ve yaşanan her şeye rağmen, tam şu an onun o gece akan kanında hâlâ diri diri boğuluyor olmama rağmen bana ihtiyacı olduğunu söyledi.

"Kalk," dedi gözlerimin içine dikkatle bakarak. "Kalk, oğlum."

Avucunu omzuma daha sert bastırdığında sesi sadece zihnime değil, atışlarını duymakta zorlandığım kalbime de ulaştı. Oturduğum yerden yavaşça doğrulup kalktım, gücüm çekildiği için bir yere tutunma ihtiyacı duydum ama tutunmadım. Dik durmayı denedim.

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı ve elini yavaşça omzumdan çekip çıkışa ilerledi. Bir süre olduğum yerde hareketsiz, öylece dikildim ve yatakta uzanan bedenine baktım. Bir adım attığımda beynim zonkladı, bacaklarımdaki derman çekildi, tutulan belimden ayak bileklerime akan ağrıyı hissettim. Bir sonraki adımda ağrı kayboldu, yerini hissettiğim boşluk aldı. Bedenim paramparça olsa bile o andan itibaren hiçbir şeyi hissetmeyeceğimi anladım. Yatağın ucunda durup başımı yavaşça om-

zuma doğru indirdim. Titrediğini çok sonradan fark ettiğim elimin tersini solgun yüzünde dolaştırdım.

Geleceğim, demek istedim ona. *Hemen geri döneceğim. Sen de bir yere gitme, lütfen beni bekle.* Ama ağzımı açıp tek kelime edemedim. Sadece güzel yüzünde parmaklarımı dolaştırdım. Sesim kaybolmuştu, konuşamadım, tek kelime edemedim, ona dokunmaktan öteye geçemedim. Çok fazla ses, çok fazla karanlık, çok fazla anı vardı. Kafamın içinde çok fazla kan vardı.

Kalmak istedim. Onun yanında oturup dördüncü kez güneşin doğuşuna şahitlik etmek istedim ama edemedim. Hoş, güneş bir kere bile doğmamıştı. Işığı azdı, ısısı azdı, bulutların arkasında bir yerde gizleniyor ama yerini kimseye söylemiyordu. Kahraman baba beni daldığım o uykudan uyandırdı. Bana ihtiyacı olduğunu mavi gözlerinde gördüğümde artık duramazdım. Zeliha beni affetmezdi.

Odadan çıkmadan önce bir kez daha ona bakma ihtiyacıyla başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim. Gözleri kapalıydı. Gözlerini kaç gündür görmüyordum? Bir an uğultu çoğaldı, zaman kavramım parmaklarımın arasından kayıp yere düştü ve şiddetle patlayıp parçalandı.

Karanlık koridora çıktığımda zamanın ne kadar derinlere batmış bir parça olduğunu anlamamı sağlayan, karşılaştığım karanlık oldu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama hastanenin ışıklarını söndürecek kadar geç bir saat olduğu kesindi. Koridorda ağır ağır ilerlerken çift görmeye devam ediyordum, ensemde birikmiş ağrıyı yeniden hissettim ve titreyen elimi enseme atıp ağrının avucumun içine toplanmasını bekledim.

Asansörün önünde durduğumda bir an üstünde olduğum yerküre sarsıldı. Bedenim bir nabız gibi çarptı ve etrafımdaki her şeyin dalgalandığını gördüm. Kaskatı bir çeneyle asansöre uzun uzun baktım. Gözlerimi birdenbire yumduğumda ise bunu yapmamın nedeni, asansörün kayarak açılan kapılarının arkasında beliren metal zeminde çok kan olmasıydı. Bir adım geri çekildim, asansörün kapılarının kapandığını duydum ve gözlerimi açtım. Orada belki kan yoktu ama bundan böyle açılan tüm asansör kapıları bana onun kanıyla yıkanmış metal bir zemin gösterecekti. Hiç kimse görmeyecekti, benden başka hiç kimse o kanı göremeyecekti.

"Gurur," dediğini duydum birinin. Gözlerimi yavaşça sesin geldiği yöne çevirdiğimde Muşta oradaydı. Sonunda oradan çıktığımı görmek onu şaşırtmış gibiydi. Bir şeyler söylemek istediğini gördüm ama bunu

yapamadı. Aramızda birdenbire büyüyen o sessizlik, bilmem kaçıncı dakikasına doğru sırtüstü düşerken Muşta, "Annen çok direndi ama onu eve götürdüm," dedi. "Kızların evine. Çolpan ona iyi bakacağını söyledi."

Muşta'nın gözlerine sessizce bakmaya devam ettim. Ne söylememi bekliyordu? Ne söylemem gerekiyordu? Sesimi yakalayamadım, kelimeler zaten darmadumandı, ortalığa saçılmış ölü bedenler gibiydi.

"Cesur ve Eylül bahçeye çıktılar. Gülbahar Hanım'ı ziyaret ettim, onu biraz daha iyi gördüm." Sustu, bana bu kadar çok bilgi sunması normalde beni şaşırtırdı belki ama bu kez hiçbir şey hissedemedim. Göğsümün ortasında kimsenin görmediği bir kara delik duruyordu. "Kahraman Özdağ da Eymen'i aramaya gitti," diye devam etmesini beklemiyordum. "Senin yanına uğradığını söyledi." Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi elini çenesine götürüp yavaşça kaşıdı. Ruhsuz bakışlarımdan duyduğu rahatsızlığı hissettim. Buna da aldırış etmedim. "Biraderlerin de burada," dedi sonunda. "Herkes burada. Sadece Çolpan anneni de alıp eve döndü. Güvende olmaları için onlarla birilerini yolladım. Tüm gece kapıda nöbet tutacak çocuklar."

Muşta'ya ruhsuz gözlerle bakmaya devam ettim.

Karşımda ilk kez başını önüne eğdi.

"Bana kızgınsın, biliyorum. En çok da kendine kızgınsın." Ne hissettiğimi bilmiyordum. Hislerim var mıydı bunu da bilmiyordum. Tüm hislerim Zeliha'nın odasında onunla kalmıştı. Bana doğru bir adım attı. "Yumruğu suratımın ortasına geçir, vereyim silahımı kafama daya, tüm sülaleme söv say, bu kez sana bu hakkı doğrudan ben veriyorum."

Neden bunu yapacaktım? Anlamadım. Sadece ona bakmaya devam ettim. Bakışlarımda her ne gördüyse sertçe yutkundu.

Sadece Zeliha'yı istiyordum. Başka bir istediğim yoktu. Olacağını da sanmıyordum. Bir de ölümü çok istemiştim. Onu hayatta tutarken ölmeyi dilemiştim. İçimdeki karanlık derinleşti, sivri bir cisme dönüştü, bir bıçak gibi beni oymaya ve büyümeye devam etti.

"Göremedim, oğlum," dediğinde sesindeki çaresizlik bana birkaç gece önce duyduğum bir sesi hatırlattı; bu ses bana aitti. "Paranoya sandım, zaafına yenik düşüyorsun sandım, çok sevgiden kafayı yiyorsun sandım. Korkuya kapılıp yanlış bir hamle yapmanı engellemeye çalıştım. Yanlış yaptım, oğlum." Muşta bana doğru yürüdü, tam karşımda durdu ve aramızda sadece birkaç santimlik boşluk varken elini enseme götürdü. "Sana beni affet demiyorum, şerefsiz evladıyım ki affedilmeyi hak görmüyorum.

Hayatımda ilk kez hiç gocunmadan söylüyorum bunu birine. Kafama silah daya, ağzımı yüzümü dağıtana kadar beni yumrukla, tüm sülaleme söv say, bana etmediğin hakareti bırakma ama konuş benimle."

Tek kelime etmedim. Ona kızgın mıydım? Kendime olduğum kadar kimseye kızgın olamazdım.

Birilerine suçu yükleyip geri çekilecek hâlde de değildim. Bu kızın hayatına girmeyi seçen bendim, hatta benden kaçtığı anlarda bile ona doğru koşan, onun hayatına zorla dahil olan, onu istemediği bir şeyin içine çekip sonra da kendime bağlayan bendim. Bana verilen isim gibiydim. Bir zincir gibi onun ayaklarına dolanmış, gitmesini imkânsız hâle getirmiş, onu kendime tutsak etmiştim.

Tüm kararları veren ben olmuştum, var olabilecek tüm sonuçlara sağır ve kör olmayı seçip sadece onu istemiştim. Her şeyin sorumlusu bendim. Hayatımın orta yerine almıştım onu, her şeyim yapmıştım; ondan önce hiçbir şeyim de yoktu zaten. Ve şimdi beklenen olmuştu. İlk atak, yine her şeyimi elimden almak için yapılmıştı. Eğer onu tutup her şeyim yapmasaydım, hayatımın ortasına kolundan asılarak zorla sokmasaydım, şu an belirsiz bir uykuda değil, güneş gökyüzüne salındığında gözlerini aralayacağı bir uykuda olurdu.

"Konuş benimle," diye sitem etti Muşta.

Yapabilsem yapar mıydım? Bilmiyordum. Sadece gözlerinin içine baktım. Gözlerimde gördüklerinin onu korkuttuğunu hissettim. Muşta avucunu enseme daha sert bastırıp, "Gurur Mert," dedi. "Bu acı çok büyük biliyorum ama yine bu acı, senin sevdandan büyük değil. Bu acının seni delirtmesine izin verme."

Kulaklarımdaki çınlamayı bilse, bedenimin dışına itilip kendime ait bir parça değilmiş, bir yabancıymışım gibi kendimi izlediğimi bilse, beni takip eden o beyaz ışığı ona anlatsam ne düşünürdü? Herhâlde delirdiğimden emin olurdu.

"Gün yine doğacak, gece yine çökecek, belki birkaç gün böyle devam edecek ama sonunda uyanacak. Biliyorum. Kalbimde hissediyorum," dediğinde ona bakmaya devam ediyordum. Yorumsuzdum. Sık sık böyle konuşan biri olmadığından içimde bir umut kıvılcımı çakmadı diyemezdim ama hâlâ sesime ulaşamıyordum.

Kalbimde hissetmek istiyorum, baba, demek istedim. *Kalbimde hissettiğim tek bir şey var o da Zeliha ve o gözünü açmadığı sürece mantık yok, akıl yok, sesim yok, Gurur yok.*

"Affet beni," dediğini duydum Muşta'nın. Öncesinde de illaki bir şeyler söylemiş olmalıydı ama kafamın içinde yine o sinyal sesi ilerliyordu. Söylediklerine odaklanamadım, sadece dilediği affı yakalayabildim.

Ben belki herkesi ve her şeyi affedebilecek bir adamdım ama bu saatten sonra kendimi affedemezdim.

Muşta bunu gözlerimde gördü. Yine Muşta gözlerimde başka şeyler de gördü. Her birinden korktu. Tanıdığım Muşta hiçbir şeyden korkmazdı ama şimdi karşımda duran bu adam, gözlerimde gördüğü her şeyden korktu.

Elini ne zaman üzerimden çekti hatırlamıyorum. Ne zaman ondan uzaklaştım, bunları hatırlamıyorum; her biri dağınık ve bozuk parçalardı. Sadece merdivenleri indiğimi, asansörlerin kapısının önünden geçerken bile içimin üşüdüğünü, bedenimin çınladığım, ellerimin titrediğini hatırlıyorum. Karanlık bir koridordan geçtiğimi, ardından acil servisin aydınlık koridoruna saptığımı hatırlıyorum. Kayarak açılan kapının önüne geldiğimde ise donup kaldığımı hatırlıyorum. O gece bir yangın gibi büyüyerek zihnimin içinde ilerlediğinde, nabzımın derimi parçalayacak kadar hızlanması benim için beklenmedikti.

Kapının hemen arkasında, karanlık bahçede sigara içen Cesur'u gördüm. Bana doğru döndü, beni gördüğünde sigarayı dudaklarından yavaşça uzaklaştırdı ve kapıya doğru ilerledi. Sanki o kayan kapıdan girecek olursa onu da kan içinde görecekmişim gibi panikle ona doğru yürüdüm. Elimi kaldırdım, avucumun içine bakarken birden adımları kesildi. Sadece gözlerimin içine baktı. Gözlerimi yere indirirken elim hâlâ havada duruyor, yavaşça titriyordu. Zeminde Zeliha'nın kanı yoktu ama zihnimdeki çukurdan dökülen anılar birdenbire tertemiz zemini yeniden onun kızıl kanına boyadı.

Nefesim hızlanırken birinin, "İyi misiniz?" diye sorduğunu duydum. Omzumun üzerinden sesin sahibine baktım. Endişeli koyu renk gözleri üzerimdeydi. Benden oldukça kısa, esmer bir kızdı; herhâlde Eylül ile aynı yaşlardaydı. Hemşire olduğunu fark ettiğim an, "Ben negatif gruptanım," dedim, kız bir an duraksadı. Bu benim sesimi bulduğum ilk andı. Kafam allak bullaktı ve yeniden, "Onun kan grubu AB negatif, ben verebilirim," dedim.

Kız, "Anlamadım?" diye sorduğunda Cesur birdenbire kolumu tutup, "Kusura bakmayın," dedi.

"Yağmur Hemşire," dedi ileriden bir kadın. "Kız çocuğunun damar yolu açılmalı. Kusma ve ateş şikâyetiyle gelen."

Kız bir süre bana ve Cesur'a baktıktan sonra, "Hemen hallediyorum," dedi ve bizden uzaklaştı.

Kafamdaki o kaotik karışıklık birden berraklaştı. O anda olmadığımızı, o andan uzakta olduğumuzu, Zeliha'nın bir odada beni beklediğini hatırladım.

"Abi," dedi Cesur sessizce. "Hiç uyumadın. O yüzden böyle oluyor. Artık biraz uyumalısın."

Sessizlik yeniden geldi.

"Gel benimle, biraz hava al. Hastaneden dışarı bir adım atmadın günlerdir." Beni çekerek çıkışa yönlendirdi. Kayarak açılan kapıdan gecenin soğuğu içeri uzandığında durdum. Rüzgârın sesini duydum, geceyi hissettim; içinde olduğumuz araba on üç saniye boyunca takla atmaya başladı. Sanrılar kafamın içinde beni tüketen bir kaosa dönüştü.

Bir adım sonra dışarıdaydım. Tenimde rüzgârın kesiğini hissettim, gecenin içime dolup göğsümdeki kara deliği büyüttüğünü hissettim. Cesur kolumu bırakmadı. Onu kolunun altına çekip yürüten daima ben olmuştum ama bu defa beni kolunun altına çekerek yürüten o oldu.

"Abi," diyerek bize doğru yürüyen Eylül'ü gördüm. Az ileride Hüsrev ve Gaye bir bankın üzerine oturmuş, sessizce konuşuyorlardı. Gaye beni gördüğünde Hüsrev'i dürtüp oturduğu yerde dikleşerek merakla bana baktı. Ağır adımlarla yürüdüm ve birdenbire durduğumda Cesur da benimle birlikte durdu. Gözlerimi köşede park hâlinde duran polis arabasının karanlık camına çevirdim. Kendi yansımamı günler sonra ilk kez o an gördüm.

Beni güzel yapanın Zeliha olduğunu o an anladım. O yokken ben çok çirkin bir adamdım. Yıkıktım, döküktüm, harabeydim, kirli ve rezildim.

Gaye'nin bana doğru yaklaştığını hissettiğimde Eylül'ün bakışları yüzümün tam ortasında birikmeye devam ediyordu. Gaye sessizce, "Hiç uyumadın mı sen?" diye sordu, sesinde bana duyduğu şefkati hissetmek kendimi aciz hissetmeme neden oldu. Herkesin benden ölesiye nefret etmesi gerekmez miydi? Neden benden nefret eden tek kişi yine bendim?

Sessizce Gaye'nin gözlerinin içine baktım. Zeliha'nın hayatında olmadığım, Zeliha'nın güvende olduğu o geçmiş zamanda neler yaşamışlardı? Birlikte çok eğlenmişler miydi? Zeliha eşsiz kahkahalarını atarken Gaye bu gözlerle mi onu izlemişti? Gaye'nin gözlerinde Zeliha'ya

ait anılar aradım. Ve fark ettim ki günlerdir göz göze geldiğim herkesin gözlerinde aslında onunla ilgili bir şeyler bulmaya çalışmıştım.

Gaye sorguyla Cesur'a baktığında aralarında garip bir sessizlik yaşandı. Bu sessizliğe anlam yükleyemedim. Onun gözlerinde Zeliha'yla anılarını göremeyince ona bakmaktan vazgeçip bakışlarımı ilerideki karanlığa çevirdim. Şafak kaybolmuştu.

Şafak günlerdir benden kaçıyordu.

Oysa benim şafağın tek bir dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Hüsrev'in Cesur'a, "Uykuya, yemeğe, suya ve duşa ihtiyacı var," dediğini duydum ama aldırış etmedim. Karanlığı izlemeye devam ettim. "Her şeyden önemlisi, ilaca ihtiyacı var." Bu kısık ses zihnime çok geç ulaştı, sesin taşıdığı cümleyle ilgili bir şeyler düşünmedim.

Sadece Zeliha'ya ihtiyacım vardı.

Yener'in, "Kardeşim," dediğini duydum ama gözlerimi karanlıktan çekmediğim için nereden geldiğini anlamadım. Adım seslerini duydum, sadece Yener'e ait olamayacak kadar fazla adım sesi duydum. Kafamı çevirip baktığımda tüm Alaşafak'ın burada olduğunu gördüm.

"Gurur'um," dedi Vural. "Sıcak bir çay getireyim sana."

Gözlerimi Vural'a değdirdim. Herkes yine konuşmayacağım sandı ama ben, "Bana bir sigara verin," dediğimde sessizce birbirlerine baktıklarını gördüm. "Sonra da hazırlanın. Kendi kafama sıkmadan önce, kafasına her birinizin silahındaki tüm şarjörleri boşaltmam gereken biri var."

Soğuk bir rüzgâr gecenin içinde uğuldayarak esti.

Artık gözlerimde parlayan tek şey delilik ve acı değildi. İntikam o parıltının içinde yeni bir yıldız gibi doğarak yerini almıştı.

O gece şafak yeniden ufukta belirdi.

Ve zaman, içimde biriken intikam duygusunu büyüterek beni iki gün sonrasının akşamına itti.

Şimdi yeniden onun olduğu odadaydım ama artık uğultular yoktu. Sadece o vardı.

Uyuyan yüzünü izlerken içeriye giren doktorun bakışları önce bana temas etti.

Bir şeyler söylemesini beklemedim ama o, "Artık ondan bir tepki almayı bekliyoruz. Ben ona inanıyorum, siz de inanın," dedi. "Süreç zor ve yıpratıcı olabilir." Son söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama günler sonra ilk kez gözlerimde minnet dolu bir parıltıyla hiç tanımadığım bir yabancıya bakıyordum.

Nihan elinde bir dosyayla içeri girerken doktor bana gülümsedi ve "İyi olması için elimizden geleni yapacağız," dedi ama tek yaptığım doktorun gözlerine minnetle bakmaya devam etmek oldu.

Gitmeyeceksin benden.

Gitmiyorsun bir yere.

İşte buradasın, varlığını hissediyorum, gitmeyeceksin, buna inanmak istiyorum. İnandırılmak değil, inanmak istiyorum.

Gülbahar annenin, "Yavrum benim," diyerek Zeliha'mın saçlarına dokunduğunu gördüm. "Annem benim. Nazar boncuğum, güzel kızım."

Yatağın kenarına gidip bir köpek yavrusu gibi onun yüzüne baktım. Eymen ve Simge kapının hemen dışında birbirlerine sarılmışlar, muhtemelen ağlıyorlardı. Ben günler sonra ilk kez ağlamıyordum.

Çok uzaklardan gibi gelse de yakınlarımda bir yerde Kahraman babanın, "Yüce Rabbim, sana sığındım. Gör beni. Gözünü açsın, göreyim ceylan bakışlarını," diye mırıldandığım duydum.

Nihan, "Gurur," diye fısıldadığında Zeliha'nın yüzünü izlemeye devam ediyordum. "Sanırım geç fark edilen bir durum gelişti." Bakışlarım omzumun üzerinden Nihan'a çevrildi, dünyamın başıma yıkılmaması adına ona yalvarır gibi baktım. Nihan, nefesini tutmuş ona bakan Gülbahar anneye, ardından bana baktı. Kahraman baba konuşması için âdeta emreden bir bakış attı. Nihan sonunda derin bir nefes alarak, "Büyük bir risk var," diye fısıldadı. Kalbim göğsümün içinde ayaklandı sandığım anda yeniden yere devrildi. "Bu olay meydana geldiğinde Zeliha dört haftalık hamileymiş." Bir şeyin yere düşerken çıkardığı sesi duydum. Zeliha'nın parmaklarının üzerinde asılı duran parmaklarım buz kesti. "Zeliha'nın değerleri normale dönüyor ama çok büyük bir düşük riski var. Bedeni bunu kaldıramaz. Zeliha'nın toparlanabilmesi için gebeliği sonlandırmamız gerek."

Tek bir an.

Zeliha'nın parmaklarının hareketini hissettim. Küçük eliyle işaret parmağımı kavradı ve yavaşça sıktı.

Ona sırtımı döndüm. Onu arkamda bıraktım.

Kapıyı yavaşça aydınlatan ışığa bakarken birkaç sarsak adım attım. Gökadada parlamaya başlayan yıldızın görüntüsü aniden zihni-

min içine yıldırım gibi düştü. Süpernova patlaması için hazırlanan bu yıldız, henüz yeni bir yıldızdı; çok küçüktü.

Birdenbire ona doğru döndüm.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü tam da o anda gördüm. Tükeniyordu. Kaybolacaktı. Kaybolmak üzereydi.

Ben Zeliha Özdağ, buna nasıl izin verebilirdim?

"Sensiz hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedim yakarır gibi. "Benimle gelemez misin?"

Sadece gözlerimin içine baktı.

Ve içinde olduğumuz karanlık oda bir anda sarsılmaya başladı.

Bu ânı hatırlamayacağımı tam da o anda hissettim.

Kirpiklerimi oynatmayı denedim ama başaramadım, tek yapabildiğim tanıdık hissettiren o parmağı var gücümle kavramak oldu. Hâlâ derin bir uykunun içindeydim ama artık o karanlıkta değildim. O karanlıkta olup biten hiçbir şeyi hatırlamıyor, sadece korkuyla avucumun içine aldığım parmağı sıkıyordum.

Dönebilecek miydim? Bilmiyordum. Dönsem bile o benimle gelecek miydi? Bilmiyordum.

42. GÜNEŞ DOĞAR, AY SÖNER

♪: Dedublinman, Bir İhtimal Halim

GURURLARI ÇATIKTI

O, parmağımı yavaşça kavrayıp, "*Buradayım,*" demeye çalıştığında işlenen bir cinayetin ortasında kurban olmama rağmen ben, yeniden gözlerimi açarım ve yaşamak denen şeyin faili olurum zannetmiştim. Fakat o parmağımı sıktığında, bana burada olduğunu tüm ışıltısını kullanarak gösterdiğinde bilmeden bir namluyu da göğsümde ateşlemişti.

Nihan'ın sesi kafamın içinde bir el sıkılmış kurşun oldu ama zihnimde o ses, bir şarjör boşaltmış kadar çok yankı uyandırdı. Zerda'nın parmakları işaret parmağımın etrafını yavaşça sarmaya devam ederken gözlerimi Nihan'ın gözlerinden ayıramadım. Başka hiçbir yöne bakamadım.

Nihan gözlerine biriken yaşları elinin tersiyle sildikten sonra, "Zeliha'nın iyiliği için gebeliğe son vermemiz gerek," diye fısıldadı.

Birinin yere yığıldığına emindim ama gözlerimi Nihan'dan çekip ayıramadım. Sadece gözlerinin içine baktım. Gözlerimde her ne gördüyse, sildiği gözyaşları gözlerinin çukurunda yeniden can buldu.

Karnında ikimize ait bir parça taşıyordu ve yine karnında, onu koruyamamış olmanın büyük yarası açık duruyordu. Bana karnında dünyaları sunmaya hazırdı ve onu koruyamamış, onu karnında bir bıçakla bulmuştum.

"Gülbahar Hanım," dediğini duydum birinin, sanırım doktordu ya da hemşireydi, bilmiyordum. Gözlerimi Nihan'dan ayıramıyordum. Zerdali, gözlerini açmamış olmasına rağmen hayata tutunmaya çalışıyor gibi işaret parmağımı güçsüzce sıkmaya devam ediyordu.

Öyle bir kâbusun içindeydim ki yatağımın ucunda dikilen biri bir şarjör boşaltsa üzerime, uyanmayacakmışım gibi hissediyordum.

Nihan, sessizce önümden çekilip Gülbahar anneye doğru ilerledi. Artık karşımda boş, beyaz bir duvar vardı. Hareketsizdim. Uğultu yeniden oradaydı. Zihnimin içinde kaçınılmaz bir şekilde büyüyerek, aklımı içinde boğan o beyaz ışığı içeriye sızdırıyordu.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüğümü hatırlıyorum. Sanki Emsal bu odadaydı, bir köşeye geçmiş sessizce beni izliyor ve bir sonraki kararımı merak ediyordu. Zeliha parmağımı güçsüzce kavramaya devam ederken gözlerimi yavaşça Zeliha'ya çevirdiğimi hatırlıyorum. Dizlerimin üzerinde, çaresiz, bitmiş, tükenmiş, ruhu bedenine tutunmakta güçlük çeken, mantığı kafasının içinde parçalara ayrılmış, aklının olduğu yerde yeller esen bir paçavra gibi ona baktım.

Parmağımı kavrayan küçük elinin üzerine alnımı bastırıp, "Zeliha," dedim, bu hatırladığım küçük bir parçaydı; koca bir sessizlik zihnimi vurmadan öncesiydi. "Ben şimdi ne yapacağım?"

Ben şimdi ne yapacağım, Zeliha?

Ne seni koruyabildim, ne senden olanı koruyabildim.

Zeliha, ben şimdi ne yapacağım?

Bir ömür minnetle başım önüme eğik, şükürler edip sevinçle ağlayacağım bir haberin tam şu an beni şakağımdan vurmuş bir kurşun olduğunu bile bile ben şimdi ne yapacağım?

"Mahvettim hayatını," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. "Ve mahvettiğim hayatının ortasında durdum, mahvolan benim sandım."

Mahvettim seni.

Sana bunu neden yaptım?

Sana bunu nasıl yaptım?

Dudaklarımı elinin üstüne bastırıp gözlerimi yumdum. Şakaklarımdan kayıp giden gözyaşlarını hissettim.

Sen benden hiç nefret etmezsin de ben kendimi nasıl affedeceğim?

Hatırlıyorum. Alnımı eline bastırıp sadece ağladığımı hatırlıyorum. Özür dilemeye yüzümün olmadığını, tek kelime etmeye hakkım olmadığını, sadece ağlayabildiğimi, sesimin içimde bir yerlere bıçak gibi saplanarak söyleyemediğim her cümlenin beni kanattığını hatırlıyorum.

O odadan çıkarken bir anlık dikilen o umudun altında kaldığımı hatırlıyorum.

Kahraman babanın mavi gözleri gözlerime değdiğinde felaketin bir adım arkasında durmuş, her şeyini kaybetmiş ve yine kaybettiği her şeyi avucunun içine gizlemiş gibi öylece ona bakıyordum.

Koridordaki portatif sandalyeye oturmuş, kolları bacaklarının arasından aşağı doğru sarkmış, çıtını bile çıkarmadan, düşmüş omuzlarıyla bana bakıyordu. Bir şey söylemesini bekledim. Boğazıma sarılmasını, yakama yapışıp dünyanın kaç bucak olduğunu bana göstermesini ama yapmadı. Verdiği en büyük cezanın sessizliği olduğunu biliyor muydu? Tanrı'nın bana sırtını döndüğünü hissettiğimde üşüdüm, oysa hâlâ küçük bir çocuk olan yanım sürekli yalvarıyor, ondan yardım dileniyordu.

Yanından yavaşça geçtim. Gözlerini benden ayırmadı, sakinliği büyüyüp zihnimdeki çınlamayı takip etti. Şimdi ne yapacaktım? Şimdi ben delirmeden, aklımı yerinde tutmak için çabalarken bir sonraki adımı atmadan önce ne yapacaktım? Bilmiyordum. Koca bir hiçlik zihnimin içinde süzülüyor, Zeliha'ya ait anılara çarparak anıların kafamın içine saçılmasına neden oluyordu.

Günler sonra hastanenin kapısından çıkıp hastanenin bahçesini aşarak uzaklaştığım ilk an, o andı. Arkamdan bahçenin çıkışına kadar gelen birilerinin olduğunu biliyorum ama kimler geldi, kim ismimi zikredip durdu, kim nereye gittiğimi sorguladı işte bunu hatırlamıyorum. Yağan yağmur saçlarıma tutunurken o boş kaldırımda insanların üzerime yürümesine aldırış etmeden ve çarparken yabancı bedenlere, sadece uzaklaştığımı hatırlıyorum.

Ve yağan yağmurun altında saklanan gözyaşlarımın, yağmurun soğuk damlalarından daha sıcak bir şekilde, cehennemi içinde taşıyormuş gibi tenimi yakarak çeneme akıp gittiğini hatırlıyorum.

Nihan'ın sürekli olarak kafamın içinde bir yerlerde, çok derinlerde, *"Zeliha'nın iyiliği için gebeliğe son vermemiz gerek,"* diye fısıldadığını hatırlıyorum.

Ve ağladığımı. Yağmura karışan gözyaşlarımı. Çok ağladığımı. Durmadan yürüdüğümü. İnsanlara çarptığımı. Hastaneden uzaklaştığımı ama gerçeklerden uzaklaşamadığımı. Bunları hatırlıyorum.

Ne kadar yürüdüğümü kendimin bile bilmediği bir anda bir elin omzuma dokunduğunu, beni kendine doğru çevirirken yüzüme zamk gibi yapışan ifadenin bir an olsun dağılmadığını hatırlıyorum. Karşımda duran kişi Devran'dı.

"Nereye, Merdo?" diye sorduğunda sadece gözlerinin içine bakıp bir cevap vermeden önüme döndüğümü, yeniden yürümeye başladığımı hatırlıyorum.

"Gurur... Çok kan var..."

Kaldırımın basamağından indiğimi hatırlıyorum. Zeliha'nın omzunun üzerinden bana yavaşça çevirdiği bakışlarındaki acıyı gördüğümü, yüzünü saran gözyaşlarını hatırlıyorum. Aniden yükselen korna sesleri, Zeliha'nın gözyaşlarıyla kaplı yüzüne baktığım o kısa anda zihnimi parçalara böldü.

"Merdo!" diye bağırdığını duydum Devran'ın. Ardından kafamı kaldırıp önce sağıma, sonra soluma baktım ve yolun tam ortasında dikildiğimi anlamamı sağlayan bedenime çarpmak üzere olan arabanın yaptığı ani fren oldu. Kaybolmuş gibi sadece baktım.

Devran beni omzumdan tutarak geriye çektiğinde sürücü arabadan inip, "Birader, her şey yolunda mı?" diye sordu korkuyla. Sadece boşluğa baktım, adama bakmadım ve Devran, "Devam et kardeşim, bir sorun yok," dedi sadece.

Beni kenara çekip kaldırıma çıkardıktan sonra, "Ne yapıyorsun, amına koyayım sen?" diye bağırmasını beklemiyordum.

Tepki vermeden sadece gözlerinin içine baktım. Nasıl tepki vermem gerektiğini hatırlayamadım. Kafam allak bullak, kafam karman çormandı.

Hiç beklemediğim bir anda Devran iki avucunu yüzümün kenarlarına yerleştirip kafamı sarsarak, "Kendine gel lan!" diye bağırdı. "Kendine gel, kardeşim. Zeliha için kendine gel lan!"

"Gurur... Çok kan var."

Ürperdim. Devran'ın ürpermem sonucu duraksayarak ellerini geri çektiğini fark ettim. Gözlerimin içine bir bilmeceyi çözmeye çalışıyor gibi uzun uzun baktı.

"Hadi dönelim, kardeşim," dedi Devran, bana nasıl yaklaşacağını bilemediğini anladım, ben de kendime nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum. Hiçlik her yerime bulaşmış bir is lekesi gibiydi.

Derin bir nefes almak istedim ama göğsümdeki düğüm buna engel oldu. Titreyen elimi kaldırıp işaret parmağımla sus çizgime dokundum. Devran'ın ellerime baktığını fark ettim. Gözlerimi yumdum, kafamın içinde çınlamalar sürerken, "Devran," dedim.

"Söyle biraderim, söyle kardeşim. De bana."

"Zeliha," diyerek gözlerimi zar zor araladım. Devran gözlerimin içine bir cevap ararcasına bakmayı sürdürüyordu. "Zeliha hamileymiş."

Devran, eğer ki belimde bir silah olsaydı ve o silahın namlusunu onun çenesinin altına yaslasaydım, bu kadar derinden bir sarsıntıyla afallayıp bana bakakalmazdı.

"Koruyamadım," dedim, daha sonra çınlama yüzümü buruşturmama neden oldu, elimi neredeyse kulağıma yaslamama neden olacak türden bir uğultuyla zihnimin içini dağıttı. "Onları koruyamadım."

"Merdo," dedi tereddütte kalmış bir sesle.

"Nihan bana dedi ki," diye mırıldandığımı hatırlıyorum, çınlama çoğaldığı için anılar birbirine karıştı; birbirinin üzerine yığıldı. "Zeliha'nın iyiliği için gebeliği sonlandırmak gerektiğini söyledi."

Devran'ın yüzü kireç gibiydi şimdi. Yani benim hatırladığım buydu. Başka bir mimik yaptıysa da ben bilmiyordum bunu. Hiçbir şeyi bildiğim yoktu. Sadece elini ensemde hissettiğimi hatırlıyorum. Çınlama kafamın içinde beynimi parçalamak istememe neden olacak bir sinyal sesine dönerek tekdüze şekilde ilerlerken benim hatırladığım bir bu kalmıştı. Devran'ın elinin ensemdeki duruşu.

Bir de, "Koruyamadım," deyişim. "Ben ne Zeliha'mı ne de evladımızı koruyabildim. Ben şimdi ne yapacağım?"

Sessizlik, yavaşça ilerleyip tüm organları etkisi altına alan bir kanser hücresi gibiydi. Kahraman Özdağ, avuç içlerindeki çizgileri izlerken koridorda yapayalnızdı. Gülbahar'ına bakacak hâli bile kalmamış, gücü hepten çekilmiş, zihni durmanın eşiğine çoktan gelmişti. Gözünden sakındığı, saçına rüzgâr değse göğsünde sızı hissettiği kızı hâlâ uyanmış değildi. Bir de üzerine kızının bir bebek beklediğini hiç ummadığı bir anda, ummadığı bir yerde, ummadığı bir şekilde öğrenmişti. Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. İçinde yavaşça büyüyen acının daha ne kadar derinlerinde konaklayacağını merak ediyordu. Bu duruma nasıl tepki verilirdi, bilmiyordu.

İkisi de onun gözünde cahildi, birbirini koşulsuz seven iki insandı; iki insan birbirini sevince elbet yanlış da yapardı. Bunu anlıyordu. Bunu anlamak bir baba için iç kaşıtan türden sarsıcı bir gerçekti lakin anlıyordu.

Bir yanı fırtına gibiydi. Esmek, dam üstünde dam bırakmamak, yakıp yıkmak istiyordu; diğer yanıysa öyle sessizdi ki fırtına onun üzerinden geçip gitmiş de geriye harabe bir şehir bırakmış gibi hissediyordu. Gurur'a elbette içten içe kızgındı, hatta kendisine de delice kızdığı çok nokta vardı ama durup olduğu yerden olup bitene baktığında da Gurur'un da hâli ortadaydı. Yine de bir yanı kaşınıyordu işte. Bir

yaranın iyileşirken kaşındığı gibi değil, bir yaranın kanamak uğruna kaşındığı gibi kaşınıyordu.

Düşünüyordu. Şimdi ne olacaktı? Karnında bir bıçak yarasıyla hayata tutunmaya çalışan sadece kızı değildi. Allah'ın üflediği bir canın daha varlığını hissetmek onu derinden, ruhunun köklerinden sarsmıştı. Düşünüyordu. Zeliha bu gamı, bu kederi, böylesi bir gerçeği nasıl kaldırır, nasıl taşırdı? Henüz gözünde hâlâ bir kız çocuğuyken karnında bir bebek taşıyordu. Bu gerçek sarsıcı bir şekilde gelerek çenesinin titremesine, gözlerinin birdenbire yaşlarla dolmasına neden oldu. Kızı hâlâ bir çocuk sayılmaz mıydı? Sayılmazdı elbet, koskoca bir kadındı ama Kahraman Özdağ bunu daima görmelikten gelmeyi seçen taraf oldu. Onun gözünde Zeliha hâlâ kınalı bir kuzu, saçları örgülü küçük bir kız çocuğuydu.

Ellerini kaldırıp avuçlarını yavaşça yukarı doğru açarak kafasını yukarı dikti. "Rabbim," dedi yakarırcasına. "Sen kızımı bana bağışla. Sen kızımın acısını dindir. Sen kızıma bir kez can üfledin, bana verdin. Bir kez daha can üfle." Gözlerini yumunca kirpik diplerine takılan gözyaşı kayarak çaresizliğin portresi hâline gelen yüzünde ıslak bir yol çizdi. "Rabbim, ikisi de sevmiş birbirini, bir cahillik etmişler, sen onları beni sınadığınla sınama, yaratan Allah'ım." Avuçlarını yüzüne götürüp sessizce duasını tamamladı. Avucu yüzünden kayıp giderken gözyaşları artık daha şiddetli akıyordu.

"Amca," diye fısıldayan Simge'ydi. Kahraman Özdağ, gözlerindeki yaşları silerek bakışlarını yeğenine çevirdi. Yeşil gözlerinde uykusuzluk, biraz da gözyaşıyla amcasına bakıyordu.

"Simge'm," dedi, evlat yarısıydı besbelli. Zeliha'dan, Eymen'den ayırmamıştı Simge'yi. Üçü bir arada, aynı çardakta oyunlar oynayarak büyümüşlerdi. "Gel, zümrüt gözlüm."

Simge tedirgin bir şekilde amcasının dizinin dibine doğru yürüdü, dizlerinin üzerine çöküp avucunu amcasının dizlerine bastırdıktan sonra, "Neden ağlıyorsun, mavişim?" diye sordu korka korka. "Yengem nerede?"

Kahraman Özdağ bir anlığına suspus oldu. Kızın yeşil gözlerine uzun uzun baktıktan sonra gözyaşlarıyla ıslanmış avuçlarını kızın esmer yanaklarına bastırdı. "Zeliha'm," dedi. "Uyanacakmış, amcam. İyi olacakmış. Öyle dediler. İyi olurmuş. Güçlüymüş benim kızım. Güçlüdür diye dediydim ben zaten herkese."

Simge başını sallayarak, "Duydum," dedi ama hâlâ kafasında koca bir soru işareti vardı. "Ağlamasana o zaman. İyi olacakmış."

Belli ki kız bilmiyordu. Kahraman Özdağ, eğilip yeğeninin alnından öptü. Kızı kendisine çekip yüzünü boynuna gömmesini sağladı. Siyah saçlarını yavaşça okşarken, "İyi olacak elbet, amcam," dedi sessizce.

"Hava alalım mı?" Simge'nin çaresizlikle, amcasını iyi etme arzusuyla sorduğu soru, Kahraman Özdağ'ı bir müddet düşüncelere sürükledi. Esasında yalnız kalıp biraz ağlamaya, günlerdir sustuklarını Allah ile paylaşmaya istekliydi lakin karşısında korkuyla onu izleyen kızı daha da telaşa sürüklemek istemedi.

"Olur, zümrüt gözlüm," dedi zar zor. Gönlünü kırmak istemedi kızın. Simge bir şeylerden şüphelenmiş, amcasının gözlerine ısrarla bakar olmuştu ama dudakları yeni bir soru için aralanmıyordu bir türlü. Görünen o ki kız da korkuyordu duyacaklarından.

Zaman koridorun içinde çarpa çarpa ilerleyip saniyelerden oluşan kollarını yeni bir ismin bedenine sararak onu kadrajına aldı. Günlerdir gelip gittiği, uğrak mekânı hâline getirdiği koridorun köşesinde durmuş askerlerin yüzlerini izleyen kişi Onur Kırgız'dı. Çocukların günlerdir lokma yemediğini hesaba katmış, gelmeden önce onlar için bir şeyler yaptırmıştı ama askerler teşekkür etseler de yiyecek hâlde değil gibilerdi.

Onur, "Sırası değil biliyorum fakat bunu yapan kişiyi bulmak lazım, binbaşı," dedi sonunda. Söylediği şeye kendisi de pişman oldu, insanların acıları olduğunu, ortada hâlâ çözülmemiş büyük bir düğüm ile yutkunmakta güçlük çektiklerini biliyordu.

Muşta, "Bunu yapanın yanına bırakmayacağız," dedi, sesi kemik gibiydi ama içi paramparça, içi yangın yeriydi; suçluluğu en dibine kadar göğsünün kafesinin içinde ikinci bir kalp gibi taşıyordu.

Zaman, bir kez daha duvarlara çarpıp bu defa içine Gülbahar'ın bembeyaz yüzünü aldı. Kadın, cansız bir şekilde karşısındaki hemşireye bakıyor, damarlarından içeri akın eden ilaç onu sakinleştirmeye yetmiyor, sanki daha da çıldırmanın eşiğine getiriyordu. "Biraz sonra ilaç etki edecek," dedi hemşire, Gülbahar'ın gözlerine bakarak. "Yaşananlar sizin açınızdan çok ağır, biliyorum fakat sağlığınızı düşünmek zorundasınız. Durumunuz ortada, tansiyonun şakası olmaz."

Gülbahar tek kelime etmeden karşısındaki hemşireye baktı. Sınırda olduğunu o da biliyordu, biraz daha kötüleşirse kaçınılmaz şeyler

yaşanabilirdi ama şu an umurunda olan tek şey kızıydı. Gözünden sakındığı kızının başına gelenlerden sonra bir de gebeliği ortaya çıkmıştı; gebe olması değildi sorun olan, sorun olan bir şey vardıysa o da bu gebeliğin kızının canına olan kastıydı. İçi sıkıştı. Allah kızına ve kızının karnının derinliklerine bir can üflemişti, şimdi o canı almazlarsa kızı canından olacaktı. Tansiyonunun biraz daha yükseldiğini hissettiğinde gözlerini yumdu. Kızı için ayakta kalmak zorundaydı.

Zaman, Gülbahar'ın içinde tutulduğu odadan ayrılarak yavaşça koridora yayıldı ve içine alacağı yeni bedene doğru ilerlemeye başladı. Yener oradaydı, yüzünde buz gibi bir ifadeyle Nihan'a bakıyordu. Nihan başını önüne eğmişti, söylediklerini kendisi bile kaldıramıyorken birileriyle paylaşmak daha da derinden acı duymasına neden oluyordu.

"Gebeliği sonlandırmamız lazım. Yani Zeliha'nın sıhhati için bu en doğru çözüm," dedi gözlerini yerden çekmeden. "Beşinci haftası neredeyse doldu."

Yener neredeyse nefes alamayacakmış gibi daraldığını hissetti. Kalbinin içeride bir yerlerde iyi çalışmadığını gösteren bir sıkışıklık hissi göğüs kafesini düğümledi. Bir müddet sustuktan sonra, "Zeliha bu bebeği isterdi," dedi, sesi kendisine bile yabancı gelmişti. Zeliha'nın şefkatli yanını, anaç tavırlarını biliyordu; onu öz kız kardeşini seviyormuş gibi seviyordu ve her huyunu ezberinde taşıyordu.

Zeliha elbette bu bebeği isterdi. Belki varlığından korkardı ama ona asla sırtını dönmezdi.

Nihan, Yener'in gözlerinin içine baktı ve "Zeliha yaşamak da ister, değil mi?" diye sordu, bu soruyu sormak kendisine de zor geliyordu ve elbette bu sorunun yöneltildiği kişi olan Yener için de oldukça zordu.

"Ailesi ne dedi buna?" diye sordu Yener sessizce.

"Böyle kritik bir durumu aileden saklamamak gerek ama yine de çok üstelemeseler susardım..." Nihan sustu.

"Gebelik sonlanmazsa ne olacak?"

"Zeliha'nın hayati tehlikesi var," dedi Nihan sessizce. "Üstelik gebeliği sonlandırmazsak şayet, zaten çok yüksek ihtimalle düşük yapacak. Böyle bir durumda sadece bebeği değil, onu da kaybedebiliriz çünkü kritik bir noktada duruyor."

Yener bu duruma isyan etmek istedi, hatta içinde bir yerlerden bir çocuk gibi köşeye çekilip duvara yaslanmak, yere çöküp ağlamak ge-

liyordu. Yine de ayakta kalmayı denedi. Denemekten öteye geçti, bana mecbur hissetti.

GURUR MERT ÇALIKLI

Saniyede bir yanıp sönen ışığa bakıyordum. İleride, camın arkasında bir noktadan geliyordu. Herhâlde bir sinyal ışığıydı. Gökyüzü boğucu, koyu bir mavi rengindeydi. Siyaha çok yakındı, aydınlıktan bir o kadar uzaktı. Sis gökten yere doğru devrilmiş, zeminde asılı duran bir bulut kümesi gibi görünüyordu. Kırmızı ışık sisin içinde yanıp sönmeye devam ediyordu.

Koruyamamıştım.

Ne onu koruyabilmiştim ne de onun bana vereceği armağanı koruyabilmiştim. Günün sonunda fark ettiğim yeni bir şey varsa, bu da onun başına gelen her şeyin tek sorumlusu vardı, o da bendim.

Gözlerimi yatakta uzanan bedenine çevirdim. Karanlık odanın içinde bağlı olduğu makinelerden yükselen sesi saymazsak, koca bir sessizlik bana eşlik ediyordu. Oturduğum tekli koltuğun bir mezar gibi derinleşip beni içine çektiğini hissettim. Gözlerim beyaz örtünün altında saklı duran karnına kaydı. Elbet gözünü açacaktı, elbet yeniden gözlerimin içine yaşamını eşsiz bir yıldız gibi parlatarak sunarken uzun uzun bakacaktı. Avuçlarımın içinde yeniden atmaya başlayan kalbi elbet yine içinde beni sakladığını gözleriyle bana gösterecekti. Peki ona ilk cümlem ne olacaktı? O güzel gözleri yeniden gördüğümde ona söylemem gereken ilk şey ne olmalıydı? Ona kafama sık diyemezdim, beni öldürmesi için yalvaramazdım, beni affetmesini isteyecek yüze de sahip değildim. Sadece çok çaresizdim. Çaresizlik günbegün kaybolup bedenimi terk etmek yerine daha da derine batarak içime ait bir parçaya dönüşüyordu.

Yavaşça oturduğum yerden kalktım. Ona sokulmak istedim, alnını öpmek, saçlarını alnından çekmek, parmağımı avucuna yaklaştırıp yeniden güçsüzce de olsa beni kavrayıp burada olduğunu bana göstermesini istedim ama bunlara hakkım olmadığını anladığımda sadece ağlamak istedim. Tek kelime etmeden odadan çıkıp ışıkları sönen koridorda ilerledim.

Karanlık bahçede yürüdüm. Kirli, rezil, çaresiz hâldeydim ama o an bunlara aldırış etmedim. Gözlerini açacağı gerçeğine tutundum, ardın-

dan karnına giren o bıçaktan sonra karnına yerleşen bir parçamızı oradan söküp alacakları gerçeğiyle yüzleştim. Tutunduğum her şey, düştüğüm derin bir uçuruma dönüştü.

Sokak lambasının ışığının dokunmadığı ücra bir noktada, benim kadar ıssız görünen bir bank olduğunu gördüm. Adımlarım oraya yönlendirdi beni. Yürürken boşluğa bastığımı hissettim. Yerin ağzı açılacak, beni içine çekecek, yerin dibine gireceğimi hissettim ama gerek yoktu, ben zaten yerin dibine girmiştim. Bankın önünde durup sağıma, soluma baktım; hiçbir sokak bana onu getirmedi. Hiçbir sokaktan çıkıp bana doğru yürümeye başlamadı. Yavaşça çöküp banka oturdum.

Ambulansın acilin önüne doğru hızla saptığını gördüm. O lacivert şafağın içinde otururken ambulansın mavi ışıkları yüzümü aydınlatıp karanlığa terk etti ve elim cebime gitti. Ezilmiş sigara paketimi çıkarıp paketin içine baktım. Sigaralar kırılmıştı, kırılmayanlar da neredeyse dümdüz olmuştu. Ezilmiş sigaralardan birini çıkarıp yavaşça parmaklarımın arasında yuvarlayarak şekillendirmeye çalıştım. İşte onu da böyle ezmiş, mahvetmiş, sonra da parmaklarımm arasında iyileştirmeye çalışmıştım. Başardım sanmıştım. Dışarıdan düzeltirken içeriden parçaladığımı fark etmemiştim.

Sigarayı dudaklarıma götürürken parmaklarımdaki kuru kan dikkatimi dağıttı. Aldığım nefes göğsüme değil, sırtıma battı. Titreyen parmaklarımın arasındaki sigarayı zar zor dudaklarımın arasma yerleştirdim. Çakmağın ucunda yanan alev oldukça küçüktü lakin bu alevi kuru bir dal parçasına tutsam, bir ormanı yakacak büyüklükte bir yangına evrilebilirdi. İşte o bana bunu yapmıştı. Küçük bir alev parçası olarak düştüğü hayatımda koca bir yangına dönüşmüştü.

Sigarayı içime çekerken nikotin başımı döndürdü. Günlerdir hiçbir şey yemediğim, uyumadığım, ilaçlara maruz kaldığım için olsa gerekti. Pek sikimde değildi. Sigaranın dumanı burnumdan dışarı dökülürken parmaklarımın arasında sigarayla şakağıma dokundum. Nisan yağmuru dinmişti ama toprakta hâlâ nemi olduğu için ıslak toprağın kokusunu alabiliyordum. Gözlerimi yumdum, sinyal sesi hâlâ orada bir yerdeydi ama günlerdir benimle olduğu için varlığına alışmıştım, artık benden bir parçaymış gibi kulaklarımda çınlarken beni rahatsız etmiyordu.

"Seni paramparça ettim, parçalarını topladım, bir araya getirdim ve yeniden eskisi gibi olabilirsin zannettim," diye fısıldadım, sesim zihnime çok geç düştü, bu cümleyi kurduktan dakikalar sonra bu cümley-

le yüzleştim. Bu aslında bir cümleyle değil, bir gerçekle yüzleşmekti. "Sana bunu neden, sana bunu niye, sana bunu nasıl yaşattım?" Sigaraya baktım. Ucunda yanan turuncu alev bile solgun görünüyordu. Her şey rengini kaybetmiş gibiydi. Onun gözleri kapalıydı ve dünya artık siyah beyaz bir fotoğraf karesi kadar renksizdi. "Sana bunu ne uğruna yaptım? Sana bunları ne uğruna yaşattım?"

Ağladığımı gözyaşım sigaranın ucunda yanan güçsüz turuncu ışığın üzerine düşene ve sigaranın ucundaki alevi söndürene kadar fark etmedim.

"Bir duş almalısın," diyen kişinin varlığını, bana bu cümleyi kurana kadar fark etmemiştim. Kafamı kaldırdığımda Kahraman baba başımda dikiliyordu. Elinde bir sigara tuttuğunu fark ettim, onun sigarasının ucundaki alev, benimkinin aksine hâlâ yanıyordu.

Mahcubiyet bir dalgaydı, içine utancı da aldığında büyüyerek okyanusu ikiye yarıp başımın üzerinde yükselmişti. Onun gözlerine bakarken yaptığım her şeyden utandım. Onun gözlerine bakarken kızına yaşattıklarımdan utandım. Kendimden utandım. Hâlâ nefes alabiliyor oluşumdan, kafama sıkmayışımdan, atan kalbimden, damarımda ilerleyen kandan, çarpan nabzımdan utandım.

Söylemesi gereken ilk şey bu olmamalıydı. Beni alıp yere vurmalı, tekmelerin ardı arkası kesilmemeli, boğazımdan kalbim geçip ağzımdan canım çıkana kadar bana vurmalıydı. Neden yapmıyordu? Hak ettiğimi görmüyor muydu? Cezamı kesmemesi, ceza vermesinden daha ağırdı.

Sigarayı dudaklarına götürdü, bir süre orada bekletti ve bu olurken mavi gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sigaranın dumanını yana üfledikten sonra, "Üstünü başını değiştirmelisin," dedi. "Bir şeyler yemelisin. Biraz uyumalısın."

Bana söylemen gerekenler bunlar değil, demek istesem de tek kelime etmeden kafamı kaldırıp ona bakmaya devam ettim. Ayaklarına kapanıp beni tekmelemesi için, öldürmesi için, canıma okuması için yalvarmayı düşündüm ama bunu da yapamadım. Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Kay," diyerek çenesiyle yanımı işaret etti. Söylediğini komut almış bir asker olarak doğrudan yerine getirdim. Yanıma oturdu. Bana bakmadan karşıya, ileride duran ışıkları sönmüş ambulansa baktı. "Sana Zeliha'dan vazgeç demeyeceğim. Çünkü bunu ne istiyorum ne de senin yapabileceğini düşünüyorum." Söylediği şey bir bıçak gibi içimde dolaş-

tı. Karnımdan başlayıp boğazıma dek beni yardı. "Ama bebekten vazgeçmek zorundasın."

Bu söylediği ona daha ağır gelmiş gibi başını önüne eğdi. Ben kıpırdamadan, soluk bile almadan ona bakıyordum. *Zeliha'dan vazgeçme ama bebekten vazgeçmek zorundasın.* Çınlama kafamın içine bir yıldırım gibi düştü. Bu benim tek başıma alabileceğim, uygulayabileceğim bir karar değildi; yine de Zeliha için canımdan bile vazgeçebilecek biriydim, bunu Kahraman baba da biliyordu. Bunu içime ruh ve bir can üfleyen Allah da biliyordu. Başımı önüme eğip tek kelime edemeden, dilimde var olan ve yok olmasının artık imkânsız olduğunu bildiğim bir lal ile öylece bekledim. Neyi bekliyordum? Ölmeyi mi?

"Rabbimin verdiği canı yalnızca Rabbim alır," dediğinde gözlerimi kırpmadan zemine bakıyordum. Zemin hâlâ ıslaktı. Açık gözlerimden bir damla yaşın hızla yere damladığım gördüm. "Ama beni anlıyorsun, değil mi? Kızımın canı söz konusu. Kızım söz konusu. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Gözümden bir damla yaşın daha yere aktığını gördüm. Sessizdim.

Sigarayı tutan elini dizime koyup, "Zeliha'm iyi olsun istiyorsun, değil mi?" diye sordu solgun bir çaresizlikle.

Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım sadece.

"Evleneceksiniz ileride. Her şey geçmişte kalacak, geleceğe umutla bakacaksınız. Rabbim illaki bir evlat daha bağışlayacak size. Bir bebeğiniz muhakkak olacak," dedi, söylediği her şey en çok kendisine batırıp çıkardığı kanlı bir bıçak gibi ortamızda asılı durdu. "Yine olacak. Baba olacaksın, anne olacak, bir yuva kuracaksınız, yine olacak." Dizimi sıktı, sigarasının külü kırılıp dizime düştü. "Olacak yine, oğlum."

Neden şimdi olmuyordu? İçimde mutlak surette beni de yok edecek bir yıkım başladı.

"Kızmıyor musun bana?" İlk sorduğum soruydu bu, sesimi duyduğu ilk andı o şafak vaktinde.

"Kızsam ne fayda, Gurur Mert?" diye sordu. "Seni şurada eşek sudan gelene kadar dövsem, kanını akıtsam ne fayda? Neyi değiştirecek? Sana elim kalkınca ben neyi değiştirmiş sayılacağım?"

Sustu, ben zaten yine sessizdim; içimde çok gürültülüydüm aslında ama ağzım yine bir bıçak dudaklarıma saplı durmuyormuş gibi sımsıkı kapalıydı.

"Bir cahillik etmişsiniz, sevmişsiniz, bir cahillik etmişsiniz." Sessizce kurduğu cümlesi beni utandırmamak için mi böyle hassastı yoksa kendisine itiraf etmekte zorlandığı bir gerçek yüzünden mi böyleydi anlayamadım. "Suçlama artık kendini, oğlum."

Ben senin bu şefkatini, beni kanatlarının arasına almanı, beni affetmeni hak etmiyorum.

Diyemedim bunu.

Ama kafamın içinde hiç susmadı bu ses. Benim sesim, benim cümlem, benim cehennem azabım.

"Toparlan," diyerek dizimi daha sert kavradı. "Şu üstünden başından arın. Kızımın kanından arın. Zeliha gözünü açacak, açtığında yanında güçsüz düşmüş, savrulmuş bir erkek değil, güçlü bir adam görecek. Beni anladın mı?"

Başımı hızlıca aşağı yukarı salladım, bu kez gözyaşı yanağıma devrilip elmacık kemiğimden aşağı doğru kaydı. Kahraman baba gözyaşıma baktı.

"Zeliha bir kâbusa uyanacak ve bu kâbustan elini tutup onu çıkaracak biri varsa, o sadece sensin. Çünkü bu kez uyanacağı kâbus yalnızca onun kâbusu değil, aynı zamanda senin de kâbusun." Bebeğimizi kaybedeceğimizi ona nasıl söyleyeceğimi düşündüm ve o kâbusun içinde Zeliha'sız kaybolmaya başladığımı hissettim.

Kahraman baba dizime sertçe vurdu ve ayağa kalkıp sönen sigarasını yere fırlattı. "Gidip bir duş alıyorsun, hadi," dedi.

"Ya uyanırsa?" Sesim bana yabancı geldi.

"O uyanmadan, her şeyi hallet, gel o zaman. Hadi."

Parmaklarımın arasında duran, gözyaşımla sönmüş sigaraya baktım. Kahraman baba benden uzaklaşmaya başladığında gökyüzü hâlâ lacivertti, karanlık silinmemiş, güneş dünyayı mı bilmem ama içinde bulunduğum şehri sanki bir daha dönmemek üzere terk etmişti.

Kahraman baba gitti ve ben olduğum yerde kaldım. Sanki herkes gitmiş, bir ben kalmıştım. Bir ben her şeyin ortasında kalmıştım. Ne kadar süre olduğum yerde oturdum, hareketsiz bekledim bilmiyorum ama ayağa kalkıp arabaya yöneldiğimde gökyüzü hâlâ lacivertti. Alacalı bir lacivert. İçinde koyu mor, küllü gri, kan pıhtısı gibi bordo bir kızıllık vardı.

Yener'in cipinin önünde durdum, anahtarım olmadığını fark ettiğimde omuzlarım düştü. Buraya ambulansla gelmiştim, arabam evin önünde kalmıştı, hatta belki kapıları bile hâlâ açıktı. Günler birbirinin üzerine devrilmişti ve ben bir an olsun buradan çıkıp başka bir yere git-

memiştim. Bir an olsun bu hastaneyi terk etmemiştim. Zeliha derin bir uykudayken kaybolmuş bir ruhla her koridorda, dolaştığım her yerde onu aramıştım. Bulamamıştım.

Yener'in, "Anahtar mı lazım?" diye sorduğu âna kadar onun burada, yanımda olduğunu bilmiyordum. Kafamı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerini yüzümde dolaştırdı. Sakalı uzamıştı, herhâlde benimki de şu an uzun olmalıydı; kendimle alakalı parçaları toparlayamıyordum. Başımı aşağı yukarı salladığımda elini ceketinin cebine attı, arabasının anahtarını çıkardı ve "Bir şartla," dedi. "Ben de seninle geleceğim, kardeşim."

Cevap vermedim, sadece gözlerinin içine baktım.

Orada her ne gördüyse sertçe yutkundu.

Kabul etmemi, reddetmemi veya başka bir şey söylememi sanırım o da beklemiyordu. Sadece bir şart koşmuştu, sikimde değildi, sadece yüzüne bakmıştım; kabul etmemiş, reddetmemiş, hiçbir şey yapmamıştım. O bunu kabul olarak algılamıştı.

"Ben süreceğim," dediğinde de cevap vermedim. Sürücü kapısını açıp arabaya bindi, kapıyı kapatmadan önce tekrar gözlerimin içine baktı. "Geliyor musun, Zincir?"

Tek yaptığım aracın önünden dolaşıp ön yolcu kapısını açmak oldu. Aracın içi dışarıdan daha soğuk geldi. Bir morgun içine girmişim gibi hissettirdi. Sırtımı koltuğa yasladım ama emniyet kemerimi bağlamadım. Yener önce bedenime, sonra profilime baktı, bunu hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim. Aracın ön camından dışarıya, ileride tüm ışıkları sönmüş hâlde duran ambulansa baktım. Sessizce motoru çalıştırmadan önce derin bir nefes aldığını duydum, sonra o da benim gibi sustu ve duyulan tek şey aracın motorundan gelen gürültünün sesi oldu.

Araç hastanenin bahçesinden geriye doğru çıkarken gözlerimi hastaneden ayıramadım. Ondan gidiyormuşum hissi az daha Yener'in direksiyonu kavrayan elini tutup onu durdurmak istememe neden olacaktı; az daha çalışan arabanın kapısını açıp kendimi dışarı atacaktım. Aklımın yerinde yeller estiğinin belki de en büyük kanıtıydı bu. Kendimi tuttum. Kahraman babanın söylediklerini kafamın içinde dipdiri, capcanlı tutmaya çalıştım. Yıkılmış bir erkek değil, ayaklarının üzerinde duran korumaya hazır bir adam olmaya çalıştım. Bu neye yarardı ki? Onu koruyamamıştım. Adam değildim. Araç keskin bir U dönüşüyle beraber başını yola çevirdi. Yener kasisi dönmeden önceki rampada yavaşladı,

ardından kasisi döndü ve göbekten ters dönerek hızla ilerlemeye başladı. Aracın camını indirdim, rüzgâr yüzüme dokundu, saçlarımın arasında ilerledi; geceyi hissettim, oysa şafağın ortasında duruyordum ama gece hiç kaybolmamış gibiydi.

Hastaneye uzanan yoldan ayrılarak merkeze dönen yola girdik. Hastaneden uzaklaştıkça içimde birikerek büyüyen o sıkıntının bedenimi altında kaybedecek bilyüklüğe evrildiğini hissettim. Lacivert gökyüzünün kademsiz ışıltısı aracın içine dolarken rüzgâr da içeride çınlıyordu. Yener, "Tesise gidelim," dedi ama tek söylediğim, "Ev," oldu.

Yener reddetmeye hazırlandı, bir süre sussa da kelimelerinin retle bana çarpacağını hissettim. "Tesis," dedi sonunda.

"Ev," dedim tekrardan dişlerimin arasından.

"Senin canınla alıp veremediğin ne?" diye sordu birdenbire, bu soru duraksamama neden oldu. Canımı içeride isteyen kimdi? Çıkıp, siktir olup gidebilirdi. Bir şey söylemeden önümüzde akıp giden yola bakmaya devam ettim. "Seni olay yerine götürdüğümde olacakları hesaba katmak zorundayım, amına koyayım." Bu kadar açık ne düşündüğünü söylemesi beni şaşırtmadı, çevirmek yerine doğrudan gerçekleri konuşmayı biliyordu. Bu onun pozitif huylarından biriydi aslında. Yine de düşüncelerini umursamadım. Eve gitmek istiyordum. Artık orası ev gibi hissettirmese de.

"Kapısından giremeyeceğin yerlere gitmeyi, sonra kapıdan dönmeyi huy edinme. Ben edindim. Bir daha kurtulamıyorsun," dedi. Söylediği şey mantık çizgimde dosdoğru ilerledi. Haklıydı. Bir daha o evden içeri bir adım atamayacağımı biliyordum. Bir daha cebimden anahtar çıkarmayacaktım, bir daha o kapının zilini çalamayacaktım, bir daha bana kapıyı açmasını delice istesem de o kapının önünde duramayacaktım. Gerçekler üzerime hızla yıkılmaya başladı. Çok hızlıydı.

Nefesimin hızlandığını fark etmemi sağlayan Yener'in, "İyi misin?" diye sorması oldu. "Durayım mı? Su alayım mı sana?"

Başımı çevirip ona bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Bana yalvaran gözlerle bakıp, "Su alayım mı sana?" diye sordu.

Göğsüm daha şiddetli bir şekilde havaya kalktı. Başımı bu defa cama çevirdim, açık camdan dışarı bakarken rüzgâr kirpiklerimin kirpik diplerime sivri oklar gibi batmasına neden oldu. Arabaya bindiğimiz andan beri ağladığımı fark etmemi sağlayan rüzgârın soğuk dokunuşunun göz-

yaşımı dondurması oldu. Titreyen elimi kaldırıp arabanın açık camından dışarı sarkıttım, derin bir nefes aldım ve "Sür," dedim. "Eve."

Esasında o kapıdan giremeyeceğimi biliyordum ama orada kapanmamış bir hesabım vardı. Yener ile bunu paylaşmayacak kadar özel olduğundan, saklı olduğundan değil, sesimi kullanacak hâlde olmadığımdan açıklamalar yapmadım.

"Çok hızlı nefes alıyorsun," dedi tereddütle, gözlerimi yoldan çekmedim, başımı yana doğru çevirip yanağımı koltuğa bastırdım. Gözyaşımın şakağımdan döşemeye aktığını hissettim. "Oraya..."

"Eve," dedim tekrardan. Bunun devamında söyleyeceği hiçbir şeyin beni kafama koyduğum şeyden döndüremeyeceğini o da biliyordu.

Yener direksiyonu sertçe çevirip merkez yolunda ilerlemeye başladı. Onunla geçtiğimiz yolları izledim, şafağın böylesine keskin bir şekilde kendini tüm lacivertliğiyle yeryüzüne sunduğu anlarda genelde birlikte bir arabanın içinde olurduk. Bazen bana dik dik bakar, düşmanca sözleriyle ruhumu keserdi; o zamanları özlediğimi hissettim. O anlara bir daha geri dönemeyeceğimiz kadar uzaklaşmıştık.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde, araç biraz olsun yavaşladığında, sessizliğin içinde rüzgârın uğultusu duyulmaya başladığında ayağımı salladığımı fark etmemi sağlayan bir elimi dizime koymam ve dizimin sürekli olarak kalkıp inmesi oldu. Gözlerimi kapatıp bu sokaktan uzaklaşma isteğiyle doldum. Gözlerimi kapatamadım, bu sokaktan uzaklaşamadım; son sürat o sokakta ilerledim, son sürat birlikte anılar biriktirdiğimiz eve doğru ilerledim.

Cip köşeyi döndüğünde ilk gördüğüm bir zamanlar içinde yaşadığı o bina oldu. Küçük odasına çekilir, balkon camından dışarıyı izlerdi; bazen o balkon camının önüne gider, o beni hiç görmese de ve bu yaptığım yasak olsa da elimde olmadan sokak lambasının altında durur onu izlerdim. Çalışma masasının önüne gelir, dağınık saçlarını tepeden topuz yapar, sandalyesini çeker oturur ve laptopunu açardı. Bazen laptopunu açmaz, bir defteri önüne çeker, kalem kutusunun içini karıştırır ve en sevdiği kalemi bulmaya çalışırdı. Koyu pembe, ucundan aşağı süslerin sarktığı cicili bicili bir kalemi vardı. En çok o kalemi severdi. Ne zaman defterine yazdığı o âna denk gelsem, genelde elinde tuttuğu kalem o kalem olurdu. Elimde olmadan gülümserdim, bir sigara yakar, neden gülümsediğimi sorgulayarak onu izlerdim; onu izlemek bile güzeldi. Onu izlemek, onu yaşamak kadar güzeldi. Kaldı ki o zamanlar onu yaşama-

nın ne demek olduğunu dahi bilmiyordum. Bilinmezdi, öngörülemezdi. Bunu severdim. Bunu sevdiğim için kendime anlam veremezdim. İçimde büyüyen hisler beni korkuturdu.

Gözlerim o binadan ayrıldı ve içinde anılar biriktirdiğimiz yüksek katlı binada takılı kaldı. Yener arabayı biraz daha yavaşlattı, neredeyse durdurdu. İstemiyordu. Beni oraya götürmek istemiyordu. Yaşadıklarımın başa sarmasından korkuyordu ama ben o geceden beri her şeyi sürekli olarak başa sarıyor, o geceyi sil baştan yaşayıp duruyordum. Araç rampadan geçti, güvenlik bariyerinin havaya kalkışını izledim ve yağmur çiselemeye başladı.

Ön cama vuran yağmur damlalarını izlerken artık sitenin içinde ilerliyorduk. Binanın önüne geldiğimizde kendi aracımın hâlâ binanın önünde durduğunu fark ettim. Yasaktı ama hâlâ orada duruyordu. Yener hemen benim arabamın önünde arabasını durdurdu. Bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi ama ben kafamı ona döndürmedim, ona bakmadım, sadece kendi arabama baktım. O geceyi daha net hatırladım. Sancılı ve sarsıcıydı. Arabadan inişim, asansörlere ilerleyişim, asansörün gelmeyişi, merdivenleri koşar adımlarla nefes nefese tırmanışım ve o kapının önüne gelişim... Her şey birbirinden bağımsız, kopuk parçalardan oluşuyordu ama bir o kadar da netti; gerçekti. Geçmişin içinde beni bekleyen, bana çok benzeyen bir canavar gibiydi.

Yener, "Gidelim mi?" diye sorduğunda cevap vermek yerine kapıyı açıp arabadan indim. Zemine ayak bastığımda duyduğum ilk şey sedyenin tekerleklerinin zeminde bıraktığı seslerdi. İrkildim. Bedenimden buz gibi bir ürperti geçti. Olduğum yere çakılırım sandım ama tek yaptığım girişe doğru yürümek oldu. Kapının önünde durdum, ardından bakışlarım içeride, lobide dikilen güvenliğe saplandı. Yener'in arkamdaki varlığını hissettim. Geceyi hissettim. Şafağın ortasındaydım ama o lacivert gökyüzü birdenbire zifirî zindana dönüşmüştü; bir anda o gecenin içindeydim. O geceden kaçsam da o gecenin bana doğru koşup beni saklandığım her yerde sobelemeye devam edeceğini anladım.

Kapıyı ileri doğru ittiğimde çıkan gürültü, lobideki güvenliğin irkilerek bana doğru dönmesine neden oldu. Gözlerimin yüzümün ortasında bir nefret yansımasına dönüştüğünü hissettim. Güvenlik görevlisi tam bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki Yener, "Gurur," dedi tedirgin bir sesle. Gerisini duymadım. Bir anda kendimi güvenlik görevlisinin üzerinde buldum.

Onu lobiye yatırıp üzerine gölge gibi çöktüğümde Yener, "Gurur!" diye bağırdı. Bunu beklediğini anladım. Beni durdurmak için atıldığını fark ettim ama yumruğum herifin yüzüne patladığında Yener atakta geciktiğini anladı. "Senin görevin ne?" diye sorduğumda adam bana şaşkınlıkla baktı. "Senin görevin ne?"

Yumruğumu bir defa daha yüzüne geçirdiğimde bileğimde derin bir sızı hissettim; kendi eklemlerimin sesi zihnimde çınladı ve o kaçınılmaz sinyal sesi birdenbire gücünü artırarak kafamın içinde çark gibi dönmeye başladı. "Bu amına koyduğumun yerinde senin görevin ne?" Sesimi tanıyamadım, sanki konuşan ben değildim, sanki yeniden bedenimin dışındaydım; dışarıya savrulmuştum. "Seni buraya ne diye diktiler?"

Sanki her sorum, yüzünü yumrukladığım adama değil de kendimeydi. Sanki lobiye yatırdığım bir yabancı değildi, bendim, sanki her bir yumruğu kendi yüzüme indiriyordum. Bu öfkemi daha yüksek bir seviyeye taşıdı. Bir süre sonra adamın kana bulanmış yüzünün yerinde kendi yüzüm vardı. Kendime öfkeyle baktım. Kendime nefretle baktım. Ardı arkası kesilmeyen yumruklarımı savurmaya başladım.

"Dur!" diye bağırdı Yener. Belimi kavradı, beni resmen kucakladı ve kendimin üzerinden aldı. Adam yere yığıldığında bir an için onun ben olmadığını anladım; Yener'in kollarının arasında hareketsizce durup yere yığılan adama baktım. Adam yavaşça kafasını kaldırıp kan revan içindeki suratıyla bana baktığında o suratta gördüğüm yeniden aynadaki yansımamdı. Öfkem birdenbire içimde fişek gibi ilerledi, kafamın içinde bin farklı renge dönerek patladı. Yener'i savurdum, geriye doğru sendeleyip düştü ve işte şimdi yeniden adamın üzerindeydim.

"Dur, amına koyayım, dur!" diye bağıran kişi Yener miydi yoksa başkası mıydı bilmiyorum. Biri beni kollarımın altından kavradı, sonra bir kişi olmadıklarını anladım; üç kişi tarafından adamın üzerinden ayaklarım yerden kesilerek kaldırıldım. Adam, "Özür dilerim," dediğinde bunu beklemiyordum. Göğsüm körük gibi inip kalkıyorken sadece adamın gözlerinin içine bakabildim. Pişmanlığı bu kadar saf görmeyi beklemiyordum. Bu özrü onun ağzından duymayı beklemiyordum. Sarsıldım. Birileri onu yerden kaldırırken, "O haklı," dediğini duydum. "Lütfen durun." Sesi parça parça ulaştı zihnime. Kan tükürdü. Gözlerim yere yayılan kana dokundu. Bedenim birden kasıldı ve Yener'in avucunu omzumda hissettim. Omzumu sıkıca tutup, "Dur," diye fısıldadı, sesi

bitkin geldi. "Polisi aramayın," diyen yumruklarımla bilincini yerinden oynattığım adamdı. "Onu anlıyorum. Lütfen durun."

Söyleyecek bir şey bulamadım. Sadece adama baktım. Öfkem içimde daha da kaynadı ama her nedense birdenbire sadece duruldum, hareket edemedim. Her şey sustu.

Yener, "Güvenlik kameralarının sorununu çözebildiniz mi?" diye sordu birine. Adamı yerden kaldırdıkları ânı izlerken sessizdim; birileri hâlâ kollarımın altından kavramış beni tutmaya devam ediyordu. Birileri beni tutarken bile düştüğümü hissediyordum.

"Hayır," diyen kişiye bakışlarımı çevirmek istedim ama yapamadım. Lobinin arkasındaki sandalyeye oturttukları kan revan içindeki güvenlik görevlisini izledim. Mahcuptu, sessizdi, acı içinde yüzünü tutuyor, kendi kanını parmaklarıyla dağıtıp sadece yutkunuyordu.

"Size güvenliği artırmanız için bilgi aktarılmadı mı?" Yener'in sesi bıçak kadar keskindi, aralarında geçen diyalog bir anlığına dışına itildiğim, duymadığım ayrıntılarla doldu.

Bakışlarım yavaşça asansörlere doğru döndü. Konuşmaların uğultusunun içinden geçip yavaşça asansörlere doğru ilerledim. Asansörlerin kapısının önünde durduğumda anılar şiddetle geldi. Arka arkaya sıkılan kurşunların kovanları düşüncelerimin içine gürültüyle düşmeye başladı. Bir bina ortadan ikiye yarılarak kendi içine çöktü. Bir deniz kabardı, tüm şehri altına alacak büyüklükte bir dalga kıyıya doğru ilerlemeye başladı.

Asansörün metal kapısında kendi yansımamı gördüm. Nefesim birden boğazımdan yukarı taştı, dudaklarımın arasından ıslıkla karışarak dışarı döküldü. Göğsümün içindeki kalbin şişerek göğsümü kapladığını hissettim. Başımdaki zonklama gözlerime indi, gözlerimin yuvalarından çıkacağını sandım. Elim boğazıma gitti, üzerimdeki kirli yeşil tişörtün yakasını aşağı doğru çektim, yırtılırken çıkardığı sesi duydum ama hava içime dolmadı; nefes almam için yeterli alan açamadım.

Gurur, çok kan var.

Nefes almak istiyorum.

Boğazımdaki sıkışıklık hissi daha da büyüdü, bir şey oraya oturmuştu da havanın aşağı akmasına engel oluyor gibiydi. Artık kontrol yoktu. Bir aralar vardıysa bile artık onu biraz olsun hissetmiyor, kendimle alakalı bir şeylerin iplerini yakalayıp yönlendiremiyordum. Zihnimin içinde büyüyen her şey dışarı yansımasını bırakmaya başladı. Elimi asansörün dibindeki duvara bastırıp başımı önüme eğdim, ağzımdan içeri

soluklar doldurmaya çalıştım ama aldığım her soluk boğazımda bir yere takılarak oraya doldu ve yüzümün morarmaya başladığını fark ettim.

"Gurur!" Bu sesi duydum ama zihnim sesi kabul etmeyip dışarı itti, sesin sahibinin ne yüzü ne de ismi kafamın içinde belli bir düzene oturdu ve belirsizlik orada karanlık gibi büyüdü.

Boğazıma dizilen nefes yüzünden kasılarak avucumu duvara daha sert bastırdım. Asansörün zilinin sesini duydum ve birden başımı havaya dikip kutuda beliren sayılara baktım. Sayıları çift görüyordum. Birinin bana dokunduğunu hissettim, ardından bedenim geriye doğru sendeledi ve beni tutan kişinin göğsüne yaslandığımı son anda fark ettim. Eğer o göğüs orada olmasaydı yere yıkılacağımı biliyordum.

"Kardeşim," dedi Yener. "Buradayım. Nefes al."

Gözlerim asansörün metal duvarındaki yansımama dokundu. Alnımdaki damarların dışarı fışkırdığım, yüzümün tamamen morardığını o an daha net görme şansım oldu.

"Ambulans çağırıyorum!" diye bağırdı biri ama Yener sadece, "Durun!" diye bağırdı. "Uzaklaşın."

Beni kendisine çevirdiğinde yüzümde saklayamadığım dehşet dolu bir ifadeyle Yener'in gözlerine baktım. Yener hiç beklemediğim bir anda yüzümü avuçlarının içine aldı ve "Geçti," dedi. "Nefes al." Gözlerinin içine saklayamadığım o dehşetle bakmaya devam ettim. "Nefes al, kardeşim." Denedim, bunun için uğraştım. "Nefes al, Zincir!" diye emrettiğinde boğazımda düğüm olan o nefes dışarı koca bir haykırış olarak döküldü.

Yener gözlerini yumup, yüzümü daha sert sıktı ve "Evet," dedi. "Böyle kardeşim. Devam et." Arka arkaya soluklanırken Yener'i çift görmeye başladım. "Şşt!" Gözlerimin kaydığını anlamamı sağlayan Yener'in kafamı avuçlarının içinde sarsması oldu. "Burada kal. Bende kal. Nefes. Nefes al." Dediğini yaptım, gözlerimi yumdum ve bir nefesin boğazımdan yavaşça içeri kayarak derinlerime indiğini hissettim. "Buradan çıkalım, tamam mı?" Cevap vermedim. "Burada işimiz bitti. Buradan çıkıyoruz, tamam mı?" Cevap veremedim. Yener kafamı daha sert kavrayıp parmaklarını şakaklarıma bastırdı ve "Su getirin!" diye bağırdı binanın lobisindekilere.

Gurur... Çok kan var.

Elimi farkında olmadan Yener'in omzuna koyduğumu ve tüm gücümle sıktığımı hatırlıyorum. Birinin su şişesini açıp Yener'e uzattığım,

Yener'in bir elini kafamdan çekip su şişesini alarak dudaklarıma yaklaştırdığını ve "İç," diye emrettiğini. Aralanan dudaklarımdan su içeri aktı ama daha fazlası çenemden dışarı, üzerime aktı. Suyun boğazıma dolduğunu, beni neredeyse boğacağını hissettiğimde öksürmeye başladım.

Yener ben öksürürken sadece sırtıma vurup bekledi, bir şeyler söyleyip kafamı karıştırmadı. Beni tutup binanın dışına çıkardı ve yağan yağmurun altında dikildiğimizde, "Burada bekleyeceksin," dedi, durup gözlerinin içine bir bilinmezlikle baktım. "Arabanın içinde değil, burada." Elini omzuma koyup sıktı. "Temiz kıyafet getireceğim sana, tamam mı?" Ona bomboş gözlerle bakmaya devam ettim. "Buradan ayrılma. Yanımda kelepçe yok, seni bağlayamam, duydun mu?" Sadece gözlerinin içine baktım. "Beni burada bekle."

Başımı aşağı yukarı salladığımı hatırlıyorum ve o an, Yener'in gözlerimde her ne gördüyse gözlerini yumup derin bir nefes alırken dişlerini sıktığını...

Yener o binaya geri döndüğünde şimdi yağmurun altında yalnızdım. Sadece yağmur ve ben vardık. Yener'in cipine yaslanıp kafamı kaldırdım ve yağmurun soğuk dokunuşlarını yüzümde hissetmeye başladım. Sanki soğuk elini yüzümde dolaştırıyor, sessizce bana eşlik ediyordu. Kayıp yere oturdum, bir bacağımı öne uzatırken diğerini kendime doğru çekip çenemi diz kapağıma bastırdım.

"Seni koruyamadım," dediğimde dudaklarımdan içeri sızan yağmur damlalarını hissettim. "Sizi..." dediğimde kaşlarım çatıldı. "...koruyamadım."

Yağmur sürekli olarak üzerime akmaya devam etti. Bakışlarım binaların ortasında duran boşluğa takıldı. Yavaşça doğruldum, bir süre nefes almadan bekledim ve daha sonra o tarafa doğru bir adım attım. Yağan yağmur şiddetini artırdı. Yüzümden sıcak bir şeyin aktığını hissettim, sıcak olduğuna göre bu yağmur damlası olamazdı.

Yiğidi gül ağlatır, annem için mi ağlıyorsunuz?

Binaların ortasındaki boşlukta durdum, yavaşça yere çöktüm ve yere uzandım. Yağmur üzerime yağarken gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Genzime yağmur suyu doldu. Zeliha'yı düşündüm. Bir yatağın içinde yavaşça bana sokulup göğsüme sığındı. Yüzünü boynuma saklamadan önce bana geçirdiği yorucu gün ile alakalı bir şeyler anlattı, anlattığı her şeyi can kulağıyla dinlerken yumuşak saçlarında dolaşan parmaklarımda huzuru hissettim. Gülümsediğimi fark ettim. Gözlerimi

araladığımda gri gökyüzü başımın üzerinde yas tutuyor, kollarımda Zeliha değil, bir boşluk uzanıyordu.

Yener'in arabasının kapısını açıp kapattığını duydum, daha sonra bana yaklaştığını fark ettim ama gözlerimi gökyüzünden çekmedim, çekemedim. Bir süre başımda dikildikten sonra yere çöktü, yanıma uzandı ve benim gibi yüzünü göğe çevirirken, "Böyle mi duralım?" diye sordu.

Bir şey söylemedim.

"İyi, böyle duralım o zaman."

Yine sessizdim.

Bir süre yağmur üzerimize yağdı, zemine biriken suyun içinde birlikte sessizlik içinde uzandık. Gözlerimi yummadan öncesinde, "Uyanacak," diye fısıldadım, Yener, "Uyanacak," diye onayladı beni.

İçimde büyüyen o karanlık hisle, "Bir kâbusa uyanacak," dediğimde Yener'in bakışlarının bana çevrildiğini hissettim. "Böyle hayal etmemişti. Ben de böyle hayal etmemiştim."

Yener, "Neyi?" diye sordu ama bu soruyu sormak için ikilemde kalmış olmalıydı.

"Bir bebeğimiz olacağını ilk o öğrenip sırtıma atlayacak ve bana baba oluyorsun diyecekti, yani kafamda hep böyleydi," dediğimde sessizlik sırası artık bende değil, Yener'deydi. "Şimdi sırtımda bir cenazeyle onun uyanmasını bekliyorum ve bir kâbusa uyanacağını bile bile uyansın diye Allah'a yalvarıyorum."

"Sırtında bir cenaze yok," dedi Yener, kaşlarını çattığını hissettim. "Yapma şunu kendine."

"Ne olacağını ikimiz de biliyoruz, beni kandırmaya çalışma. Aklımı yerinde tutamıyorum diye bir çocuğu oyalar gibi beni oyalama," diye fısıldadım.

Yener sustu, artık kelimelerin hiçbir anlam ifade etmeyeceğini o da biliyordu. Ortada bir gerçek varsa eğer ondan kaçamıyordun. Yalanlar seni bir yere kadar ilerletiyordu, sonunda o gerçek yüzüne çok sert bir tokat olup illaki çarpıyordu.

"Bir keresinde, hafif sarhoşken bana bir şeyler söylemişti," dediğimde Yener'in bakışlarının profilimde toplandığını hissettim. "Muhtemelen hatırlamıyordur. Ama ben her şeyi unutsam bile onunla ilgili hiçbir şeyi unutmam." Yağmur yüzüme vurmaya devam ederken gözlerimi kapattım ve o âna geri döndüm. Saçları karışmış, gözlerimin içine sevgiyle bakıyordu. Parmağında ona taktığım yüzük vardı, denize girdiğimiz için

küçük vücudu ıslaktı ve ceketim omuzlarını örtüyordu. Karanlığın içinde benim için doğmuş bir yıldız gibi görünüyordu. "Bana demişti ki..." O anının içine karanlığın içine düşmüş gibi sertçe çekildim.

Kumsalda oturuyorduk. Yanağı göğsüme yaslıydı, az ileride hâlâ denize girmeye devam eden, kendi aralarında bağıra çağıra eğlenen arkadaşlarımıza bakıyordu. Alkollüydü, mutluydu, bazen ıslık çalıyor, bazen ıslık sesi çıkaramadığı için homurdanarak kendine sinirleniyordu. "Hani beni hamile sandılar ya az evvel," dediğinde gözlerimi yüzüne indirdiğim o ânı hatırlıyorum. Çenesini göğsüme yaslayıp bana alttan, bir ceylan yavrusunu anımsatan içi büyük gözleriyle baktı. "Gerçekten hamile olsaydım neler olurdu diye düşündüm. Sen de düşündün mü?"

Cevap veremedim, sadece gözlerinin içine baktım.

Kıkırdayıp, "Düşünsene," dedi hevesle. "İkimizden bir parça. Karnımın içinde bir çiçek gibi büyüttüğüm bir parça. Senin ya da benim değil, ikimizin değil, bizim." Elini karnına götürüp bunu hayal ediyormuş gibi gözlerini yumdu. Normalde böyle şeylerden bahseden biri olmadığı için şaşkındım ama heyecan göğsümün içinde taklalar atarak nabzımı hızlandırıyordu. "Herhâlde çok zorlanırdık. Bu karmaşanın içinde bir de benim hamileliğim... Seni korkuturdu elbet. Hatta beni de korkutabilirdi ama bir an düşündüm de..." Gözleri kapalıyken gülümsedi, parmaklarını karnına bastırıp. "Her şeye rağmen umudun hâlâ var olduğunu da hissetmez miydik? Karanlığın en şiddetli olduğu gecelerde bile içimde bir mum alevi gibi parlayıp bize yolu göstermez miydi? Saçmalıyor muyum, Gurur?"

Sorduğu soruya gülümsedim ama sorduğu diğer sorular içimde merakın büyümesine neden oldu.

"Okula devam etmemi sorun etmezdin, değil mi? Bizim sınıfta hamile bir kadın var, biliyor musun? Geçenlerde doğum yaptı gerçi. İlk hamile olduğunu duyduğumda deli herhâlde, neden okula devam ediyor demiştim ama sonra düşündüm de böyle bir şey yaşansa ben de okula devam ederdim. Ne okuldan vazgeçerdim ne de küçük mucizemden vazgeçerdim. Zorlanırdım belki ama zorlanmanın en güzel hâli bu olmaz mıydı? Çok mu bencilce düşünüyorum? Seni düşünmeden mi konuşuyorum?" Çok sık bu kadar hızlı ve fazla konuştuğunu görmediğimden şaşkınlıkla onu izlediğimi fark etti. Gülümsedi. Parmaklarını çenemde dolaştırdı. "Biliyor musun, Cenan da okuluna devam ederken hamileymiş, Muşta'dan ayrıldıktan sonra okuluna Ankara'da devam etmiş, ne

Dide'den vazgeçmiş ne de okulundan." Başımı salladım, gülümsemesi derinleşti. "Ay hamileliğe meraklı gibi konuştum, değil mi?"

Kıkırdadı, kıkırtısını dinlemek ruhuma iyi geldi. Beni toparladı. Beni daha güçlü bir adam yaptı.

"Neyse, ben okulumu bitirince evleniriz biz, mesleğimi ele alınca da çocuk yaparız. Babamın kalbine inmesin şimdi." Kıkırdadı. Parmaklarımı çenesine koyup kafasını kaldırmasını sağladım. Gözlerimiz birleşti. "Bir gün babası olduğun bir bebeği dünyaya getirmeyi çok istiyorum," dedi yavaşça. "Sen çok güzel bir baba olursun."

Gülümsediğimi hatırlıyorum, eğilip küçük burnunun ucunu öptüğümü ve ona, "Ben çok güzel bir baba olmak için canımı dişime takarım ama senin çok iyi, güzel bir anne olmak için hiçbir şey yapmana gerek yok. Zaten öyle olacaksın," dedim.

O an hazırdım. Terapi gerekiyorsa giderdim. Öfkemi durdurmak için ne gerekiyorsa yapardım, normal bir insan olmak ilaç kullanmaktan geçiyorsa kullanırdım, iyileşirdim. İyi bir baba olmak için canımı dişime takardım, iyi bir eş, iyi bir baba olmak için her şeyi yapmaya hazırdım.

Gözlerimi açıp gri gökyüzüne baktım. Yener, "Kararı Zeliha'ya mı bırakacaksın?" diye sordu, bu soruyu sorarken onun da canının yandığını hissettim.

"Bir karar için geç kalınmadan uyanırsa eğer," diye fısıldadım, bu gerçek içime bir cam parçası gibi batıp derinlerime saplandı. Beni içeriden bir daha kabuk bağlamayacak, iyileşmeyecek şekilde kanatmaya başladı. Korktum. Korku içimde uçsuz bucaksızdı. Mecbur kalacağım her şeyden korktum. Mecbur bırakıldığım her şeyin sonum olacağından korktum. Zeliha gözlerini açtığında içimde kopan tüm ipleri gözlerimde görecekti. Bundan da korktum. Alacağımız kararın ruhunda bırakacağı yaradan korktum. İhtişamlı ruhunun bir yıldız gibi yavaşça sönmesinden, onu bir karanlığa hapsedecek olmaktan korktum. Nefret ettim. Kendimden ölesiye nefret ettim.

Yener bu söylediğime bir cevap vermek istedi belki ama ağzını açıp tek kelime edemedi. Kalbimdeki ağırlıkla yavaşça doğrulup, "Kafama sıkmama engel olan tek bir şey var, Yener," dedim içeride kalan son akıl pıhtısıyla. "İntikam."

Bakışlarım boşluktayken Yener doğrulup kalkarak elini bana uzattı. Elini tutup ayağa kalktım. Son kez yan tarafta kalan binaya baktım ve sonra Yener'in arabasına doğru yürümeye başladım.

Yener beni tesise götürdü çünkü eve girersem yeni bir krizin enseme bineceğini biliyordu. Evin ne hâlde olduğuyla ilgili bir fikrim yoktu, düşününce bile göğsüm daralıyordu. Tesis ilk kez bir morg gibi soğuk ve boş geldi, etraftaki askerlerin varlığı bile içeriyi doldurmaya yetmedi çünkü bu tesis, içinde sadece o varken bir yaşam alanına dönüşüyordu. O yokken onun olmadığı her yer soğuk ve ıssız bir morg gibiydi.

Tesisteki odama girip ranzanın üzerine oturdum. Yener kıyafetlerimin olduğu poşeti köşedeki metal sandalyenin üzerine bırakıp, "Girip bir duş al," dedi.

Hastaneye çabucak gitmek istediğimden söyleneni ikiletmedim. Soğuk suyun altına girdiğimde bedenimden akıp giden kanım tutmak istedim, kanı benimle kalsın istedim, suyun altında boğulduğumu hissettim ve dakikalar tüm bu histeri krizinin ortasında akıp giderken biraz daha kayboldum.

Suyun altında parmağımda duran yüzüğe baktım. Kuruyan kanı yüzükten arındırmak için yüzüğü çıkarmam gerekiyordu ama bunu yapamadım. Bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Yüzüğü parmağımda oynatarak içeri su gitmesini sağladım, suyun rengi değişerek zemine aktığında nefesim yeniden tıkandı ama kendimi toplamak zorundaydım. Bunu Kahraman babaya borçluydum.

Üzerime beyaz bir tişört, altıma siyah eşofmanımı giydim. Bedenim bir anlığına poşetteki bir şeyin varlığıyla sarsıldı. Saçlarımın kenarlarından akıp şakaklarımı takip eden iri su damlaları ranzamdaki eski yatağa damlarken poşette boynuna doladığı şalın varlığını fark ettim. Kahverengi, üzerinde açık pembe çiçeklerin olduğu yumuşak, ipek bir şaldı. Kokusu şiddetle genzime dolduğunda yüzümü şala gömdüm. Yener'in aklımı yerinde tutabilmek için onun kokusunu taşıyan bir şeyi bilerek poşete koyduğunu anladım. Kokusunu aldığım an zihnim daha berraktı. Gözyaşlarım daha sıcaktı. Ceketi pas geçerek şalını bileğime doladım, bilekliklerimiz şalın altında kaldı. Sessizce odadan çıktığımda Yener koridorda dikilmiş, kollarını göğsünün üzerinde toplamış beni bekliyordu.

"Gidelim," dediğimde bu kadar berrak bir şekilde konuşmuş olmam onu duraksattı, daha sonra gözleri bileğime sarılı şala kaydı ve doğru bir karar verdiğini anlamış gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Gidelim, kardeşim."

İhtilal

Sigarasının ucuna değen ateşi izledi, ardından sigarasından derin bir nefes alarak kibriti sallayıp söndürdü. Biri yeşil, diğeri mavi olan gözleri yolu takip ediyor, sürücü koltuğunda oturan şoförü sessizlik içinde nereye gideceklerini sormadan sadece sürüyordu. Çünkü soracağı herhangi bir sorunun beynine bir kurşuna mal olacağını biliyordu. Bu yüzden sessizdi, sadece sürüyordu ama içten içe nereye gitmeleri gerektiğini o da merak ediyordu. Camı indirip sigarayı tutan elini dışarı uzattı ve boynunu esnettikten sonra, "Slovenya'ya dönmeyeceğim, zaten ortam bu hâldeyken yurt dışına gitmem imkânsız görünüyor," dedi soğukkanlı bir sesle.

Şoförü, "Özel bir jet ile çözülmeyecek bir sorun değil, efendim," dediğinde, "Binbaşı Şenkaya'yı tanımıyorsun," diye alay etti burnundan sert bir nefes verip gülerek. "Havada uçan sineği bile çoktan radarına almıştır."

"Belki de henüz Türkiye'ye dönmemeliydiniz," dedi şoförü, mavi gözünü kısıp adama yandan bir bakış attı. "Elbette kararlarınızı sorgulamıyorum."

"Hastaneye birini sokabildin mi?"

Şoförü, "Hayır, efendim," dedi. "Hastaneyi sarmaşık gibi sarmışlar. Her kapıda bir asker var. Şu Onur Kırgız denen adam da hastanenin her köşesine bir ekip dikmiş. Sızıntı imkânsız görünüyor."

"İçeriden bilgi almak mümkün değil o hâlde."

"Değil efendim lakin kız hayatını kaybetmiş olsaydı bunu duyardık. Ölüm haberi tez yayılır."

"İstesem onu oracıkta öldürürdüm," dedi gözlerini yola çevirip sigarayı dudaklarına götürerek. "Ben o yüzbaşı benimle bir kumar masasına oturup her şeyini o masada bırakmak zorunda kalsın istedim. İyi yapmış mıyım?"

Şoför bir müddet sustu. İçten içe bunun doğru bir karar olmadığını, geleceği büyük bir karanlıkla mıhladığını düşünüyordu ama dile getirirse olacaklardan korkuyordu. Yüzbaşı Çalıklı'da böyle bir yara açmanın akla hizmet eden tek bir yanı yoktu. Adamın namını hepsi biliyordu, sonunda ayağa kalktığında omuz üstünde baş bırakmayacak birisiydi. Şoförün sessizliği, "Ne o?" diye sormasına neden oldu. "Sen de mi korkuyorsun bu Çalıklı oğlandan?"

Şoför aracı biraz daha hızlandırırken, "Verdiğiniz karara saygı duyuyorum, efendim," dedi sadece.

Sırıtarak arkasına yaslanıp, "Bir süreliğine şehirden ayrılalım, sen de ne yap ne et içeriye birilerini sok. Yavru ceylanın durumunu merak ediyorum," dedi keyifle.

GURUR MERT ÇALIKLI

Boğazımdan geçen bir yudum suyu saymazsam eğer, rahatlıkla hiçbir şey yemediğimi, sigara dışında bir şey içmediğimi, hiç uyumadığımı, doktorların ve hemşirelerin bana yönelttiği tüm teklifleri reddettiğimi söyleyebilirdim. Yine odada, her zamanki köşeme geçmiş, bir süre onu izlemiştim. Sık sık kontrolleri yapılıyordu, durumunun iyiye gittiğini doktorların yüzlerinde beliren aydınlık ifadeden anlayabiliyordum. Sinyal sesi hâlâ kafamın içindeydi, ara sıra bedenimin dışında durmuş kendimi izliyormuşum gibi de hissediyordum ama tek parçaydım, bedenim tek parçaydı, kafam tek parçaydı, yaşıyordum.

Bir ara içimin geçtiğini hatırlıyorum. Artık beynim bana türlü oyunlar oynamayı bırakarak doğrudan kendini kapatmıştı. Kaç dakika uyudum bilmiyorum ama kasılmış bir çene, sıkılmış yumruklar ve kan ter içinde kalmış bir vücutla gözlerimi açtığımda tüm kaslarım seğiriyordu. Neredeyse bağıracaktım, kendimi zar zor toparlamıştım ama bedenim âdeta çınlıyordu. Cama doğru ilerledim, güvenlik nedeniyle sadece bir kısmı açılan camı yavaşça açıp nefes almaya çalıştım. Tekrar odanın ortasına döndüğümde bakışlarım yüzüne tutundu. Kaç gündür uyuyordu artık bilmiyordum, sayılar kafamın içinde şekilsiz semboller gibi duruyordu ve o solgun görünüyordu. Yüzünde renk yoktu. Gözlerinin altında derin çukurlar oluşmuş, çukurların içi karanlıkla dolmuştu.

Gözlerim yavaşça karnına dokundu.

Hâlâ oradaydı. Hâlâ orada, onunla beraberdi. Hâlâ ona tutunuyordu. O da hayata tutunuyordu. Olduğum yerde sendeleyip derin bir nefes aldım. Hem uyanmasını diledim hem de uyanacağı kâbus yüzünden sonsuz bir uykuya dalmayı diledim.

Koridora çıkarken yere düşen adımlarımı hissedemiyordum. Boşluğa basıyormuşum gibiydi. Onur'un az ileride, portatif koltuklarda oturduğunu gördüm. Hemen yanında Ayça ve Çolpan da vardı. Çolpan ayaktaydı, Ayça oturuyordu ve sakince Onur ile konuşuyorlardı. Beni fark

eden Çolpan oldu, onlara her ne söylediyse tüm bakışların birdenbire bana çevrildiğini hissettim.

Çolpan ağır adımlarla bana sokulurken, "Gurur," dedi. "Uyanmadı değil mi?" Başımı iki yana salladım, gözlerim boşluğa çevrildiğinde Çolpan ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir süre bekledi ve daha sonra korka korka, "Bebek ile alakalı bir gelişme var mı?" diye sordu. Demek ki o da biliyordu. Belki de artık herkes biliyordu.

Başımı iki yana salladım.

Onur oturduğu yerden kalkarken, "Yüzbaşı," dedi. "Bir sigara içelim mi?"

Sadece başımı aşağı yukarı salladım ve beni takip edeceğini düşünerek sessizce koridorda yürümeye başladım. Arkamdaki varlığını hissettim. Üst kattaki balkona çıkıp çöken karanlığı izlediğim sırada paketini bana doğru uzattı. Sessizce paketten bir sigara aldım. Kendisi de bir sigara alıp yaktı ve daha sonra çakmağını bana uzatarak, "Bugün yarın gözünü açar," dedi. "Doktorlarla görüştüm."

Bir şey demeden sigaranın ucunu yaktım. Dumanı içime çektiğimde kafamın içi bir anlığına döndü, her şey birbirinin üzerine yığıldı ve içeriyi allak bullak eden duman dudaklarımın arasından usulca döküldü.

"Bebek konusunda üzgünüm, Çalıklı." Bu cümleyi kurarken ses tonu dağınıktı. Gözlerimi yumup sigarayı tutan elimi korkuluğa bastırdım. Rüzgârın yüzümü çizerek saçlarımın arasından geçip gidişini hissettim. "Ve sakın bu işin peşini bıraktığımızı düşünme. Hepimiz son sürat, her şeyi en ince ayrıntısıyla araştırıyoruz. Peşini asla bırakmayacağız."

Başımı aşağı yukarı sallarken gözlerim kapalıydı.

"İfadene başvurmak için bekleyen memurlarımız var," dedi Onur istemeye istemeye.

"Onur," dedim gözlerimi aralayıp karşımdaki manzaraya bakarak. "Biliyor musun, az önce senin ismini unuttum. Neydi diye düşündüm. Yirmi senedir tanıdığım Muşta'nın adını unuttum, neydi diye düşündüm. Sayı saymayı unuttum, biliyor musun? Bir ve ikiden sonra ne geliyordu diye düşündüm, dört altıdan önce miydi sonra mıydı diye düşündüm." Korkuluğa yaslı duran, sigarayı tutan elim titriyordu. "Kendi adımı bir an durdum ve düşündüm. Neydi benim adım diye durdum bunu düşündüm." Onur'un yüzündeki rengin kaybolduğunu gördüm. "Her şeyi unuttuğum noktada hatırladığım tek bir şey vardı. Neydi biliyor musun?" Gülümserken çenem titredi. "Zeliha."

Başını önüne eğdi, bir şey söyleyemedi. Söyleyebileceği her şeyin anlamsız olacağını, söylediğim şeyin ne anlama geldiğini, bu anlamdan daha büyük anlamlara sahip bir şeyi bana sunamayacağını o da anladı.

Yavaşça korkuluğa doğru eğilip dirseklerimi korkuluğa yasladım. Sigaradan bir duman daha aldıktan sonra, "Ne kafama sıktınız ne kafama sıktırdınız, bana delirmekten başka ne kaldı geriye?" diye sordum yavaşça.

Onur hiçbir şey söyleyemedi. Sessizliği, açılan otomatik kapının arkasında beliren başka birinin sesiyle bölündü. Muşta, "Gurur," dedi sessizce, bunu duydum ama kafamı çevirip ona bakmak yerine önümde uzanan manzaraya bakmaya devam ettim. Onur yavaşça sırtını dönüp Muşta'ya doğru yürüdü. "Siz biraz baş başa konuşun," dedikten sonra çıkıp gitti.

Muşta bir müddet olduğu yerde hareketsizce durdu, bana doğru gelmedi. Çakmağın ucundan fırlayan alevin sesini dinledim ve bir sigara yaktığını fark ettim. "Gurur duyuyor musun benimle, baba?" diye sorarken sigarayı dudaklarıma doğru götürüyordum. Muşta'nın tam arkamda donup kaldığını hissettim. "Gurur duyuyor musun evladınla?" Derin bir nefes aldığımda bile yukarı kabarmadı çöken omuzlarım. "Oğlun Gurur, ne sevdiği kadına ne de kendi evladına sahip çıkabilen bir piç kurusu olduğu için gurur duyuyor musun benimle?"

Muşta sessizce yanımda dikilip bir elini korkuluğa yasladı ve her şeyden haberdar olduğunu hissettiren sakinliğiyle, "Senin suçun değil," dedi.

Burnumdan sert bir nefes vererek keyifsizce güldüm. "Bir oğlum olacaktı," dediğimde Muşta'nın donduğunu hissettim ama durmadım. "Rüyalarıma geldi. Bana deli diyebilirsin, kafayı yediğime inanabilirsin, ki biliyorum yedim, ben kafayı yedim." Sigarayı dudaklarıma götürürken yüzümdeki ifade birden dondu, sigarayı dudaklarımın arasına alamadım. Donup kaldım. "Eskiden bizim çocuklarla konuşurduk ve ben hep ileride olacaksa bir kızım olsun, prensesim olsun diye alay ederdim. Hiç düşünmemiştim aslında, Zeliha'dan önce ben hiç yuva kurmayı, baba olmayı, ailemin olmasını düşünmemiştim. Öylesine söylenen sözlerdi. Dalgasına söylerdim. Kızım olacak, prensesim falan derdim. Allah kızdı mı bana?" Sinyal sesi sol kulağımdan girip zihnimin içini parçalayarak derinlere inmeye başladı. Gözlerimi sıkıca yumup sigarayı tutan parmaklarımı kulağıma bastırdım. "Allah kızdı mı bana? İlk kız evladım

olsun istedim diye kızıp oğlumu aldı mı benden? Ben Allah'ı kızdırdım mı?" Eğilip alnımı korkuluğa bastırdım ve "Oğlumu gördüm, baba," diye fısıldadım, fısıldamadım, haykırdım ama haykırışım bana çok sessiz geldi. Oysa sesimin yankısı bana yeniden ulaştığında haykırdığımı bir ben değil, herkes biliyordu. "Rüyama geldi. Ben oğlumu gördüm, baba." Alnımı sertçe korkuluğa vurdum. "Ben rüyamda oğlumu gördüm, baba."

Tam yeniden alnımı oraya vuracaktım ki Muşta avucunu korkuluğa yasladı ve alnım onun avucuna çarptı. Gariptir ki bu kez ağlamadım. Sanki tüm gözyaşlarımı akıtmıştım. Akacak gözyaşım kalmamıştı. Tükenmiştim. Bitmiştim. Alnım Muşta'nın avucuna yaslı, öylece durdum bekledim.

"Benim talihim neden hiç gülmüyor, baba?" diye sorup alnımı avucuna daha sert bastırmamla, diğer elini omzuma koyup avucunu yavaşça sırtımda kaydırması bir oldu. Yanağımı avucuna yaslayıp ona yandan bir bakış attığımda mavi gözlerinin yaşlarla parladığını gördüm. Gözyaşlarını benden saklayamadı. Ben ağlayamadım belki ama Muşta benim için ağladı.

"Ben rüyamda Efe'mi gördüm, baba," diye fısıldayıp sessizce Muşta'nın yaşlı mavi gözlerine baktım; bakışlarım donuktu, gözlerim kuruydu ama içimde bir okyanus yükselmiş, ben çoktan boğulmuştum.

Muşta birden beni kendine doğru çekti. Kollarını bedenime sardı, beni bağrına bastı ve alnım onun göğsüne yaslandığında dişlerimi kıracak gibi sıktığımı fark ettim. "Koruyamadım," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. "Oğlumu koruyamadım. Zelzele'mi koruyamadım. Ben neden varım ki? Olduğum yerde sadece zedeyim. Vuruk iziyim. Yarayım. Gittiği yere uğursuzluğunu götüren piç kurusunun tekiyim."

"Hiçbir şey için geç sayılmaz. Hiçbir şey için geç sayılmaz," dedi Muşta ama buna kendisi de inanmadı, biliyordum, buna belki de artık Tanrı bile inanmıyordu.

"Yapamadım," dedim sessizce. "Koruyamadım oğlumu. Koruyamadım Zeliha'mı." Dudaklarım yukarı kıvrılırken titriyordu. "Şimdi ne yapacağımı o kadar çok bilmiyorum ki kafam parçalanacak. Üstelik tetiği çekip kafama sıktığım için değil; bu düşünce, bu his, bu çıkmaz yüzünden kafam parçalanacak."

Muşta, "Kahraman Özdağ senden bir söz aldı. Ona bir söz verdin," dediğinde gözlerimi Muşta'nın gözlerine dikerek bekledim. Haklılığı birden kanımı dondurdu. "Şimdi o ayaklarınm üzerinde dimdik dura-

caksın, sızlanmayı bırakacaksın ve asıl bu saatten sonra koruyabileceğin ne kaldıysa onu sıkıca kavrayıp canın pahasına koruyacaksın. Beni anladın mı, Gurur Mert Çalıklı?"

"Söylemesi kolay. Nasıl yapacağımı neden söylemiyorsun?" Sorum onu bozguna uğratmış olacak ki sadece gözlerimin içine baktı. "Söylemesi kolay, sen hiç ben oldun mu? Sen hiç benim yerimde oldun mu?" Sorduğum sorular en çok beni yaraladı. Ona bunları söylemek istemezdim. Hiçbir zaman ona bu şekilde yaklaşmak istemezdim ama içimde bir kördüğüm çözüldüğünde ortaya çıkan tüm ipler aslında acımın ve karmaşamın bir yansımasıydı. Cevap vermedi. Sadece gözlerimin içine baktı ve beni daha çok yakan bir şey varsa, bu da onun mavi gözlerindeki anlayışı görmüş olmamdı. Başımı önüme eğdiğimde sessizlik bir rüzgâr gibi uğuldayarak etrafımızı sardı.

Sonunda konuştuğunda, "Ben sen olamam," dedi. "Hiçbir zaman senin kadar güçlü olmak zorunda bırakılmadım." Elini omzuma koydu. "Ama emin olduğum bir şey varsa eğer, bir şeyden eminsem yani... Bu da Allah'ın herkese taşıyabileceğinden fazla yük vermeyecek olması. Sen güçlü bir adamsın. Sende gördüğüm her zaman buydu. Şimdi dirilme zamanı. Gücünü nerede bıraktıysan dön ve eline al. Buna ihtiyacın olacak."

Bir adım sonrası delilik olan bir adama bunu söylemesi kısa süreliğine komik gelse de haklılığını yok sayamazdım. Zeliha'nın bana ihtiyacı vardı, benim de ona ihtiyacım vardı ama benim ihtiyaçlarım hiçbir zaman o kızın ihtiyaçlarından önemli olmayacaktı; hayatım ona endeksliydi, yaşamım onun parmak uçlarında var olur ve yok olurdu. Ben ondan ibarettim. Onun için vardım. Onun için güçlü olmak zorundaydım.

"Sana ve ona bunu yaşatanların yanına hiçbir şeyi bırakmayacağız. Öncümüz de sen olacaksın," dedi Muşta. "Toparlan. Çünkü Zeliş dağılırken onun yere düşen parçalarını toplamak sana kalacak. Tek parça kalmazsan, onun parçalarını bir araya getiremezsin."

Tek parça kalmazsam, onun parçalarını bir araya getiremezdim. Doğruydu. Parçalanma lüksüm yoktu, paramparçayken düşündüğüm şey tam olarak buydu.

Muşta elini omzumdan çekmeden, "Toparlanma zamanı, evlat," dedi sadece.

Kafamın içinde aniden bir ışık yakılmış gibi yalnızca başımı aşağı yukarı salladım. Bakışlarım hâlâ ruhsuzdu, hissettiklerim hâlâ rayından

çıkmış ölüme giden bir tren gibi hızla ilerliyordu ama başka çarem yoktu. Bunu Zerdali'me borçluydum.

Zaman yavaşça ilerledi ve beni birkaç saat sonrasına götürdü. Elimde tuttuğum paramparça direncin neredeyse küle döneceğinden habersizdim.

ZELİHA ÖZDAĞ

Kapalı gözlerimin üzerini kaplayan bir buz tabakası varmış gibi hissediyordum. Kirpiklerimi yukarı itmeye çalışsam da o buzdan duvar kirpiklerimin yerinde sabit durması için can yakıcı bir baskıyı gözlerime iletiyordu. Merkezimde ilerleyen acıyı yavaşça karşılayıp varlığıyla sarsıldım. Tüm hücrelerimin dirilirken bir yandan yarattıkları baskıyla beni köşeye sıkıştırdıklarını hissettim.

Nihayet gözlerimi araladığımda ilk gördüğüm beyaz tavan oldu. Ardından tavan bulanıklaştı, gözlerimi kontrol etmeye çalışıp yana doğru bakmaya uğraştım ama bunu yaparken çok zorlandım; gözlerimin kaydığını hissettim. Görüş alanıma giren yüzü çift gördüm ama o yüzü gördüğüm anda güçsüzce çarpan kalbimin öne doğru atılarak sert bir hamle yapmasına engel olamadım. Oradaydı, hemen yan tarafımda duruyor, parmaklarımla oynuyordu. Dokunuşunu hissetmemi sağlayan şey onu görmek oldu. Onu görene dek parmaklarımda dolaşan parmaklarının varlığını dahi hissetmemiştim oysa.

Beni sarsan ilk şey, yüzünü saran kirli sakal ve o kirli sakalın sardığı yüzdeki zayıflık oldu. Yüzü daha keskin duruyordu, yanakları içeri çökmüş, elmacıkları dışarı kavislenmişti. Kirpikleri gözlerinin üzerinden aşağı uzandığı için gözlerini göremedim; ellerimize bakıyordu. Başımı çeviremediğim, sadece gözlerimi ona yöneltebildiğim için beni fark etmedi. Sanki burada değildi. Bir an bir rüyanın içinde olup olmadığımı sorguladım, nerede olduğumu merak ettim, sonra bir uğultu sesiyle birlikte anılar kafamın içinde birbirine çarpan keskin kılıçlara dönüştü.

Bileğine bağlı şalımı gördüm, kalbimi tam da o anda hissetmeye başladım. Hâlâ atıyordu, hâlâ yaşıyordum.

Bana bakmasını istedim, bunu diledim. Sesim çıkmadı, gözlerimi hareket ettirdiğim gibi başımı da hareket ettirmeyi denedim ama sonuç

başarısızdı. Saçları normalden biraz daha uzun görünüyordu, gözler min geriye doğru kayacağını hissettiğimde bunu engellemek için ken dimi zorladım ve kalan son gücümle onun parmağını kavrayıp sıktım Birden sıçradı. Evet, yerinden sıçradı ve bakışları parmağını kavrayan parmaklarımdan ayrılarak yüzüme taşındı.

Ona gülümsemek istedim, kafamı çevirip yüzüne daha net bakmak istedim ama tek yaptığım gözlerimle onu takip edebilmek oldu. Ela gözleri floresanın beyaz ışığının altında yeşil görünüyordu. Kan damarlarının gözlerinin etrafını sarıp kızıl bir sarmaşığın içine takılmış yeşil bir güneş görüntüsü almasını sağladığını fark ettim. Göz bebekleri ışığın altında genişledi, siyahlık neredeyse tüm gözlerini kapladı ve nefesini tuttuğunu fark ettim.

"Zeliha," dediğinde sesini ne kadar özlediğimi fark ettim, bu özlemin nedenini merak ettim, bu sesi duymadan asırlar geçirmişim hissi beni ruhumdan asılarak kökten sarstı. Ona gülümsemek ve her nedense iyi olduğumu, her şeyin geçtiğini söylemek istedim ama bunu yapamadım; sadece gözlerine baktım. "Zeliha!" Yerinden kalkarken elimi bırakmadı. Sonra ne yapacağım bilemiyormuş gibi yine yere çöküp elimi daha sıkı kavrarken, "Zeliha," diye fısıldadı. Sesinin bu kadar zayıf gelmesi hissettiğim ağrıdan daha vurucu bir darbenin içimde dolaşmaya başlamasına neden oldu. Çok ağlamış olmalıydı. Onu son kez gördüğüm yerde birleşen gözlerimizi hatırladım. Düşmeden hemen öncesinde sessizce ona durumumu fısıldadığım ânı...

Dudaklarım yukarı kıvrılırken bedenimde bir ağrı çınladı. Bozuk, derinden ve hırıltılı gelen sesimle, "Çok horladım mı?" diye sorduğumda gözünden bir damla yaş kayıp çenesine ulaşmıştı. Başını iki yana sallayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında gözünden aktığının farkında bile olmadığı ikinci damla yüzüme damladı. Konuşmak istedim ama yapamadım, sesim boğazıma dizildi ve sadece gülümseyerek gözlerinin içine baktım.

Dudaklarım alnıma bastırdığında gözlerim farkında olmadan kapandı. Sertçe yutkundum ve boğazımdaki acı derinleşti. Dudaklarımın neden titrediğini anlayamadım. Üşüdüğümü hissettim ama bunu dile getiremedim. Elimi kaldırıp Gurur'un tişörtünü sıkıca kavramak istedim ama bunu yapacak gücüm yoktu. Kafamın içinde koca bir boşluk vardı. Sanki yere yığıldığım o küçük an, sadece birkaç dakika evvel ya-

şanmış gibiydi. Ondan sonra bir şeyler yaşanmışsa da bölük pörçüktü, hiçbir şey net değildi; net olan tek şey Gurur'du.

Yüzümü avucunun içine alıp gözlerimin içine daha dikkatli baktı. Birbirimizi yıllar sonra ilk kez görüyormuşuz gibi bakması içimde dindi sandığım ne kadar fırtına varsa yeniden dirilip esmeye, her şeyi yıkarak içimde ilerlemeye başlamasına neden oldu. Alnımı alnına yaslayıp, "İşte, anahtarım burada," diye fısıldadı. "Gülüm burada." Sesinin tınısında ağladığı her şey gizliydi. Elimi onun yüzüne götürmek için çok şeyden vazgeçerdim ama yapamadım, gücüm yoktu.

Yüzümün her yerine dokundu. "Sensiz ölecektim," dedi. "Sensiz az daha ölecektim." Birden kafamın içi derinleşti ve haykırarak, *"Yaşamam artık!"* diye bağırışı zihnimdeki durgunluğu bin farklı parçaya böldü. Hatırladım. "Az daha bu gözleri görmeseydim, ölecektim," dedi ama zihnim hâlâ aktif bir şekilde anıları kusuyordu. Kafamın içinde sesi biraz daha derinleşti ve uzaklardan bir yerden bana, *"Gitme Zeliha,"* diye yalvardı. *"Bırakma beni, Zeliha."* Gözlerim boşlukta takılı kaldı. Sesi kafamın içinde su gibi akmaya devam ediyordu. Yüzümü öpüp, "Sensiz ölüyordum," diye fısıldadı. *"Yaşamam artık!"* İrkildim ama vücudumu kıpırdatamadım. Sessizce gözlerinin içine baktım. Yaşamam artık, diye haykırdığı anı hatırladığımı bilmiyor olmalıydı. Gözlerinin içine yaşamaması ihtimalinden korktuğumu göstererek baktım ama anladı mı bilmiyordum.

"Buradayım," diyebildim kara zorla. Ardından farkında bile olmadan harekete geçen elimin karnımın biraz altına yerleştiğini fark ettim. Aslında bunu fark etmemi sağlayan Gurur'un birden karnıma kayan gözleri oldu. O, elimin karnımın üzerindeki duruşunu fark edip oraya bakana dek, ben karnımı tuttuğumun farkında bile değildim.

Gözlerini karnımdaki elimden yavaşça çekip sertçe yutkunarak bana bakarken, "Buradasın," dedi, bunu daha çok kendisine söylüyor gibiydi. Bunu kendisine kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Sertçe yutkunup, "Sen de buradasın," dediğimde bunu anlamadığını belli eden gözleri yaşlarla parlayarak gözlerime saplandı.

Bir kapının açılırken çıkardığı sesi duydum, ardından tanıdık bir ses, "Uyandı!" diye bağırdı ve bu sesin Nihan'a ait olduğunu anladım. Gözlerimi Gurur'un gözlerinden ayırmadım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Sustuk ama sanki hiç susmadık, hep konuştuk, kelimeler bir şekilde gözlerimizden birbirine uzandı; aslında çok konuştuk.

Gürültüyü duydum ama gözlerinden kopamadım. Tüm gürültünün içinde sessizce bana uzanan gözleri daha gürültülüydü. İçeriye birilerinin girdiğini fark ettim, gözlerimiz birbirinden sadece karnımda duran elime baktığım anda ayrıldı. Parmağımda yüzüğümü göremeyince, "Yüzüğüm," dedim çatık kaşlarla, kelimenin devamı gelmedi ve bir cümle oluşturamadım.

Babam, "Ceylanım," dedi, belki bağırarak, belki sessizce; o anı yakalayamadım ama babamın sesini anında tanıdım.

Nihan, "Her şeyin burada," dedi. "Tüm takıların."

Yüzüğüm takı falan değildi. Yüzüğümdü.

"Yüzüğüm," diye fısıldayarak gözlerimi Gurur'un gözlerine dokundurdum, ardından bakışlarım babamın mavi gözlerine çarptı. Yatağın kenarına çökmüş, iri, mavi gözleriyle yüzüme bakarken gözlerinden akan yaşların sanırım o da farkında değildi.

Zorla gülümseyip, "Ne bu tantana?" diye sorduğumda birinin güldüğünü duydum ama kimdi bilmiyordum, babam ve Gurur arasında mekik dokuyan gözlerim çoktan yorulmaya başlamıştı bile. "Biraz içim geçmiş," dedim dudaklarımı yukarı bükmeye zorlayarak ama gülümsemek bedenim bu denli hâlsizken çok zordu.

Babam, "Deli," dedi ama hâlâ ağlıyordu, muhtemelen ağladığını bilmiyordu.

"Gülbahar ablayı getiriyorum hemen!" dedi Nihan aceleyle, sonra muhtemelen odadan çıkıp gitti.

"Eyvah," dedim kara zorla, gözlerimi kapatıp gülümsedim. "Yandık. Kulak tıkacı rica edebilir miyim?"

Babam güldü ama biliyordum ki hâlâ ağlıyordu.

"Bir Muğlalı saniyede kaç farklı şekilde ağıt yakar bilmiyorsunuz, ben biliyo'm," dedim yorgun bir şekilde gülümserken. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

Annemin sesini duydum, ağlamasını ve gülmesini, birbirine karışan eşsiz bir melodi gibiydi. Hüzün ve neşeyle karışarak içimi fethetti ama uyku ağır bastı. Uykuya dalmadan önce, "Yüzüğüm," diye fısıldadım. Sonra parmağımda yüzüğümün soğukluğunu hissedip gülümsedim.

"Birazdan uyanır," dedi bir ses uzaklardan, kimindi bilmiyordum ama uyanacağımı biliyordum. Sadece biraz yorgun hissediyordum.

Ne kadar geçti bilmiyorum, hatırlayamıyorum, çok geçmediğini biliyor gibiyim. Tekrar gözlerimi açtığımda başımda biri dikiliyor, serumun

şeffaf borusuna iğneyi sokuyordu. Bu kez kafamı hareket ettirebildim. Kafamı çevirip yan tarafıma baktığımda gördüğüm ilk kişi yeniden Gurur'du. Yanında Eymen vardı, Eymen'in arkasında annem merakla yüzümü izliyordu. Eymen gözlerimi açtığımı fark eder fark etmez, "Abla," diyerek hızla bana yöneldi ve bu tüm bakışların yeniden üzerimde toplanmasına neden oldu.

Eymen'in hemen arkasından bana yaklaşan Gurur'u gördüm. Elimi zar zor hareket ettirip Eymen'in elini kavradığımda gök gibi mavi gözlerde parlayan yaşlar elmas taneleri gibi yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Ablam," dedi dudaklarım elimin üzerine bastırarak. "Çok şükür, Allah seni bağışladı bana." Dudaklarını tekrar elimin üzerine bastırıp boncuk gözlerinden dökülenlerle gözlerimin içine, ruhuma baktı. Orada, birlikte büyüdüğümüz o bahçede peşimden gelen, o zamanlar benden oldukça kısa olan küçük oğlan çocuğunu yeniden gördüm. Dudaklarım birdenbire büküldü, Eymen duraksayarak burnunu çekip, "Ağlama sakın," dedi ama asıl ağlayan kendisiydi. "Ağlama, ne olursun."

"Ağlayan sensin, köpek," diye homurdandım güçsüzce. Gülümsedi ama bunu yaparken de ağlıyordu.

"Bir daha beni böyle korkutma ne olursun, bir daha bana bunu yaşatma, ne olursun." Gözlerimin içine baktı. "Seni bir daha hiç kızdırmam, bir daha seni hiç üzmem, bir daha hiç sözünden çıkmam, yemin ederim çıkmam, yapmam. Ama sen de bana bunu yapma bir daha, ne olursun."

"Ağlama," dedim, sesim hâlâ güçsüzdü. Ben sesimden bile güçsüz hissediyordum. Anılar yavaşça zihnimin kıyısına küçük dalgalar hâlinde vuruyordu. Bölük pörçük hatırladıklarımın tamamı o geceye aitti. Gözlerimi anneme çevirdiğimde gözyaşlarıyla yıkanmış yüzünde titreyen o aydınlıkla karşılaştım. Birdenbire tüm ışıklar yanmış, o ışığın altında kalmış gibi görünüyordu. Ne kadar uykuda kalmıştım bilmiyordum ama o süre zarfında herkesin bir karanlıkta durup beni beklediğini biliyordum.

"İyisin," dedi, başka şeyler de söylemek istiyordu da sanki susuyordu. Kelimeler onun ulaşamayacağı bir yere kaldırılmıştı, arıyordu, ulaşmaya çalışıyordu ama yapamıyordu. Sadece ağlıyordu.

Boğazımdaki acı orayı tırmalamaya devam ederken, "İyiyim," diye fısıldadım.

"Yormayın ceylanımı," dedi babam telaşla. "Yormayın. İyi işte, bakın, çok iyi benim kızım."

Gülümsemeyi denedim ama çok hâlsiz olduğum için tek yapabildiğim babamın gözlerinin içine bakmak oldu. Annem ellerimi öptü, Eymen kolumun iç kısmına alnını bastırıp bekledi ve bakışlarım babamın mavi gözlerinden ayrılarak Gurur'un ela gözlerine dokundu.

Nihan, "Dinlenmesi gerek," dediğinde aralık kapıda dikilen kalabalığı gördüm. Tanıdığım yüzler merakla içeri bakıyor, Yener bana el sallıyordu. Odayı doldurmaktan kaçındıklarını fark edip onlara bakmakla yetindim, bir şeyler söylemek istedim ama yorgunluğumu onlar da görüyor olsalar gerekti; benden bir şey beklemediler. Tek beklediklerinin iyi olmam olduğunu anladım.

Gurur'a nasıl dikkatli baktıysam, babam yavaşça bakışlarını Gurur'a çevirdi ve ardından annemin omzuna dokunup, "Dinlensin gonca gülümüz," diye fısıldadı yumuşacık bir sesle. Annem tam geri çekilecekken elini sıkıca kavrayarak onu durdurdum, bakışlarım Gurur'dan anlık olarak ayrılıp annemin kahverengi gözlerine dokundu. Tansiyonuyla ilgili sorundan korktuğum için kendimi gülümsemeye zorlayıp, "İyiyim, Gülbüş'üm," dedim. "Korkma."

"Annen sana canını versin," dediğinde ona saklayamadığım bir kızgınlıkla baktım. Zoraki bir gülümsemeyle eğilip elimin üzerini öptü. "Dinlen annem, dinlen içimi ısıtanım."

Annem geri çekildi. Eymen çekilmedi. Alnını kolumun içine bastırmaya devam ediyordu. Gurur'un bize doğru yaklaştığını fark ettim. Zayıflamıştı, birdenbire böyle çökmesini, bu kadar tükenmiş görünmesini beklemediğimden mi bilinmez, bedenimdeki ağrının önüne geçen ruhsal bir ağrı hissediyordum.

Gurur baş ucumda dikildiğinde babam, "Eymen'im, babam, ablan dinlensin hadi," dedi elinin tersiyle gözlerini silerek. Eymen bir süre hareketsiz kalsa da sonunda babamın sözüne gelerek benden yavaşça uzaklaştı.

Odada sadece Gurur kaldığında birbirine dokunan gözlerimizi büyük bir sessizlik takip ediyordu. Yüzüne dikkatlice baktığımda orada fark ettiğim şeyler beni birden duraksattı. Alnında yara izi vardı, bakışları her zamankinden daha farklıydı. Tanıdığım Gurur gitmiş, yerine başka biri gelmiş gibiydi. Sessizce, "İyiyim," dediğimde çenesinin titrediğini görüp dondum. Dişleri birbirine çarptı ve dudaklarını birbirine bastırıp çenesinin titremesini önlemeye çalışarak bana dikkatle baktı. Gözlerinde elmas gibi parlayan yaşları gördüm ama hiçbiri göz çuku-

rundan aşağı kaymadı. Biriktiler ve pınarlarında asılı kalıp dondular. Onu getirdiğim hâli görmek beni derinden sarstı. Sanki hem buradaydı hem de burada değildi, bir yerde tutsak düşmüş, oradan çıkıp bana bir türlü gelemiyordu.

"Gurur."

"Özür dilerim," demesiyle sertçe yutkunup ona anlamayan gözlerle baktım. Ucu havaya bakan burnunu yavaşça çekti. Burnunun ucu öyle kızıldı ki bu kızıllık bana o geceyi çağrıştırdı. Yatağın ucunda birdenbire dizlerinin üzerine çöküp alnını ayak ucuma bastırdı. "Çok özür dilerim. Affet beni."

Gözlerimi indirerek ona bakmaya çalıştım çünkü kafamı hâlâ hareket ettirebiliyor sayılmazdım. Alnını yatağın ucundaki başlığa bastırmaya devam ederken, "Seni koruyamadım," diye fısıldadı güçsüz bir sesle, tükenmişliği öyle gerçekçiydi ki bir kara delik olup beni de içine çektiğini hissettim.

"Bunda senin..." Konuşamayıp sustum, ağrı yüzünden yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. Senin bir günahın yok demek istedim ama bunu yapamadım. Kafamın içindeki o anıdan bana, "Yaşamam artık!" diye bağırdı yeniden, kalbimin atışları yavaşlarken bu iki kelimelik cümleyi bir ömür unutamayacağımı anladım. Kafasını kaldırıp çenesini yatağın kenarlığına bastırdı. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki ruhumun köklerinden çekiştirildiğini hissettim. Bir bakışıyla bana tüm ruhunu gösterdi.

Ruhu, acı ve çaresizlik içindeydi.

"Teşekkür ederim," dedi bu defa, çenesini oradan çekmeden.

Gözlerinin içine bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, ben de öyle yaptım.

"Beni bırakmadığın için sana çok teşekkür ederim. O kapının arkasında beni bırakmadığın için..." Birden sustu, derin bir nefes aldı ya da almaya çalıştı, anlayamadım bunu. Sertçe yutkundu ve bu kez daha güçsüz bir sesle, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Beni o hâlde bulan oydu. O gece kâbusu yaşayan oydu. Yüzünü boynuma gömdüğü o kısa ânı hatırladım, bana yalvardığı an bir anda kafamın içinde berraklaştı, korkusunu dindirmek için son gücümle tişörtünü kavramaya çalıştığım o an derinlerden çıkıp gelerek beni acı bir gerçekle yüzleştirdi. O gece onun ruhuna verilen zarar, bir bedeni öldürmekten fazlasıydı; o gece ruhunda ölümcül bir yara oluşmuştu ve yavaş

yavaş büyüyerek onu ölüme götürmeye başlamıştı. Gözümden akan yaş kulağımın içine girene dek ağladığımın farkında dahi değildim.

Elini örtünün altındaki ayak bileğimde hissettim. Ayak bileğimi yavaşça kavrayıp okşarken, "Ben," dedi, sonra sustu, boğazının genişlediğini gördüm. Yüzü birdenbire kıpkırmızı oldu. Buna anlam veremedim, panikleyerek başımı kaldırmaya çalıştığımda diğer elini kaldırarak "Şşt," diye fısıldadı. Başını önüne eğip kara zorla yutkundu, kafasını tekrar kaldırıp bana baktığında gülümsüyordu ama nefes alamadığına emindim. "Dinlenmelisin."

"Gurur," diyebildim, gözlerim boynunda belirginleşip şişen damarlarda takılı kaldı. Ardından dudağındaki o tuhaf gülümsemeye bakarken nabzımın yavaşladığını hissettim. Ona ne olmuştu? Sevdiğim adama ne olmuştu? "Nefes al," dediğim anda birden gözleri gözlerime saplandı, söylediğim şey onda nasıl bir tahribat bırakmışsa donup kaldığını gördüm. Korku ve endişe içimde keskin parçalara ayrılarak bana saldırdığında birden yüzünde aydınlık bir ifade belirdi.

Sahte bir ifadeydi. Beni sakinleştirmek için takındığı bir ifadeydi. Bu beni daha da korkuttu.

"Ağrın vardır," dediğinde duraksadım, o sahte gülümseme hâlâ gözlerindeydi ama nefes alamadığını görebiliyordum. Bunu çok iyi saklasa bile. "Sana ağrı kesici vermelerini söyleyeyim."

Ona iyi olup olmadığını sormak, birilerinden yardım isteyebilecek güce sahip olmak istedim ama tek yapabildiğim ona bakmak oldu. O sahte gülümseme gözlerine ulaşamadı, yavaşça ayağa kalkıp bana doğru ilerledikten sonra dudaklarını elimin üstüne bastırdı ve gözlerimin içine baktı. "Hemen geliyorum, sevgilim." Gözleri bir anlığına karnıma kaydı ve "Hemen geliyorum, Gökada'm," diye fısıldadı. Ardından bana sırtını döndü. Kapıya doğru yürürken adımları yavaştı, eli kapıya gittiği an bedeninin sarsıldığını gördüm. Neredeyse doğrulmak için Allah'a yalvaracaktım. Birden kendini toparlayıp omzunun üzerinden bana baktı. "Uyumasan, olur mu?" diye sordu sessizce.

Gurur, bunu söylediği anda bilinçsizce karnımın altına koyduğum elimin altında biriken uyuşukluğun kaybolduğunu hissettim. Gözleri karnımda duran elime, ardından yüzüme dokundu ve yine o sahte, gözlerine ulaşmayan yorgun gülümsemeyi bahşetti.

"Uyumam," diyebildim, duydu mu bilmiyordum ama kapıyı açıp çıktığında artık o beyaz odanın içinde tek başımaydım. Kapı kapandığı an

koridorda bir takırtı duyuldu, merakla kapıya baktım ama hareketsizdim. Karnımın altında duran elimle başımı yana doğru çevirip yastığa bastırdım. Gözlerimi kapatmamak için direnmeye başladım.

Ne kadar geçti bilmiyorum, zaman algım kayıptı.

Ama odaya girenin Gurur olmadığını biliyorum. Nihan ve bir doktor içeri girdiler. Nihan neredeyse hiç göz teması kurmadı, sadece bana gülümsedi ve sonra gözlerini doktora dikti. Doktor bir şeyler söyledi, bana gülümsedi ama kelimeleri zihnime tutunamadı. Onu bomboş gözlerle dinledim. Gurur odaya geri geldiğinde uykuluydum. Babam ile hemen baş ucumdaydılar, hiç konuşmadılar, sadece gözlerini üzerimde hissettim ama karşılık veremedim. Ağrı kesicinin kanıma karıştığını çöken sakinlikten anladım, sesler birden sıfırlandı ve Gurur'a verdiğim sözü tutamadım; kısa süreceğini bildiğim bir uykuya daldım.

Yeniden gözümü açtığımda son uykuya daldığımda bir rüya gördüğümü hatırlıyordum ama rüyanın ana hatlarını hatırlamıyordum. Sadece karanlık bir odada olduğumu, yerde uzandığımı ve yalnız olmadığımı hatırlıyorum. Yanımda Gurur gibi hissettiren birinin olduğunu ama Gurur olup olmadığından emin olamadığımı hatırlıyorum.

Uyandığımda farklı bir odada olduğumu da hatırlıyorum. Daha canlı hissedip kısa cümleler kurabilecek kadar da olsa boğazımın acısının dindiğini hatırlıyorum. Bir hemşire tansiyonumu ölçtü, biri perdeyi yavaşça açtı ve gri gökyüzünün solgun ışığı odaya doldu. Köşedeki sehpada beyaz çiçekler gördüm, büyük papatyalar ve kırmızı güller... Tekli koltukta Gurur'un kamuflaj ceketi vardı. Hemşireyle konuştuğunu gördüm, ardından odaya Nihan ve Vural girdi ve Vural bana göz kırpıp hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Bana sürekli olarak temas eden hüzünlü gözlerin varlığının altında ezilsem de onlara sürekli olarak gülümsedim.

Ve hatırlıyorum. Nihan'ın, Gurur'un gözlerinin içine dikkatle baktığını, Gurur'un ruhsuz bakışlarının Nihan'dan sıyrılarak bana döndüğünü, bana döndüğü anda gözlerinde yeniden beliren o ışıltıyı gördüğüm ânı... Simge'nin saçlarımda dolanan parmaklarını ve Yener'in kapının kenarından bana baktığı ânı... Bir nedenden içeri giremiyor gibiydi.

Gurur bana yaklaşırken elim farkında olmadan örtünün altından doğrudan karnımın altına gitti. Yaramı mı ondan saklamaya çalışıyordum, karnımı mı korumaya çalışıyordum bunu anlayamadım ama bu tamamen elimde olmadan yaptığım bir şeydi.

Gurur, Simge'ye başıyla yavaşça bir hareket yaptı. Gözlerimi Gurur'dan ayıramadığımı fark ettim. Bu yüzden Simge'nin gözlerinde beliren ifadenin yüzüne ne şekilde aktığını göremedim. Karnımda bir krampla olduğum yerde yavaşça sızlandığımda Gurur panikleyerek elimi tutup, "Zerdali," diye fısıldadı.

İfademi anında toplayarak, "İyiyim," diyebildim. "Hiç yemek yemedin mi sen?" Pürüzlü gelen sesimden ona yöneltilen soruya karşı şaşkınlığım gizleyemeden gözlerimin içine, ruhuma baktı. Soruma bir cevap bulamayacağımı anladığımda, "Annem ve babam nerede?" diye sordum bu defa.

Gurur uzun uzun gözlerimin içine baktıktan sonra, "Gelirler şimdi. Herkes burada," dedi bitkin bir sesle. Gözünü üzerimden ayıramıyordu. "Konuşalım mı biraz?" Sorusuna şaşkınlıkla baktım, daha sonra o geceyle ilgili sorması gerektiği sorular olduğunu anlayıp sertçe yutkundum. Elbette çok zorlanıyor, paramparça hissediyor olmalıydı ama o gece neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Başımı salladım. Sanırım anlatabilirdim, anlatabileceğimi düşünüyordum. Ona zorluk çıkarmak istemiyordum. Yeterince tükenmiş görünüyordu. Ona baktığımda bir cesede bakıyor gibi hissetmek canımı acıtıyordu.

Simge, Vural ve Nihan'ın odadan çıktıklarını duydum ama gidişlerini görmedim, gittiklerini seslere odaklanarak anladım. Gurur yavaşça yere çöküp çenesini elimin üzerine bastırarak bana alttan alttan baktı.

O kadar uzun baktı ki... Dakikalarca baktı.

Sonunda, "Gurur," diye fısıldadım ve birden bedeni kasıldı. Gözlerinin sağa sola hızla titrediğini gördüm, ardından bakışları yeniden yüzümün ortasına toplandı. "Sevgilim," dediğimde bir an duraksadı, söylediğim şey yanaklarımı ısıttı, vücudumdaki ağrıya rağmen utanmış hissettim. Gözlerimin içine bakakaldı. "Sormak istediklerini sorabilirsin," dedim.

Kasıklarımdaki sızıyla yüzümü buruşturup, "Of," diye fısıldadığımda bedeni daha da kasıldı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım lavaboya gitmeliyim."

Duraksadı, korkuyla gözlerimin içine bakıp, "Doktora haber vereyim, kıpırdama," dedi ve yerinden fırtına gibi eserek kalktı.

"Gurur," dedim utanarak. "Lavaboya gitmeliyim."

Tedirgin gözlerle, "Kalkamazsın, Dağ Gelinciği, şimdi olmaz," dediğinde bu kadar evham yapması buruk bir tebessümle ona bakmama

neden oldu. "Ben götüreyim ama soralım mı? Kalkamayabilirsin," dedi panikle. "Başka şekilde halledilir belki."

"Saçmalama," diye sızlandım kara zorla.

Fırtına gibi esip gitti. İçeri geri geldiğinde Nihan ve Simge yanındaydı. Nihan, "Lavaboya götürebiliriz ama onu dikkatle kaldıralım lütfen," dedi Gurur'a. Gurur bu bir komutmuş, verilmiş bir emirmiş gibi başını hızlıca salladı. Gurur beni yavaşça kaldırmaya çalıştığında çektiğim acıyı gizlemek için dişlerimi sıktım. Üzerimde bir hasta önlüğüyle kucağındaki bedenimi yavaşça odanın içindeki lavaboya taşıdı. Klozetin kapağını kaldırırken, "Yere basabilecek misin?" diye sordu panikle.

Nihan, "Dikkatli ol," dedi kapının eşiğinden. "Panik yapmadan lütfen. Basabilir."

Bir kolumu Gurur'un boynuna sararak ayaklarımı zor da olsa yere bastım. Çıplak ayaklarımda fayansın soğukluğunu hissettim. Ayakta durmamla, bacaklarımın arasından sızanı hissetmem bir oldu. Başta panikledim, utandım, ardından Gurur'un bacaklarıma dikilen gözlerini fark edip ben de bacaklarıma baktım. Bacaklarımın arasından yavaşça akarak diz kapaklarımın içine gözyaşı gibi inen kanı gördüm.

Gurur'un kolumun altındaki ensesinin kaskatı olduğunu hissettim. Utançla, "Regl oldum," dedim ve ağlamamak için kendimi kasarak, "Simge," diye seslendim kapıya doğru. "Simge gelsin. Sen git, ne olursun."

Gurur hareketsiz, sessiz, sadece bacaklarıma bakıyordu.

"Bakma," dedim sessizce. "Simge."

Nihan ve Simge'nin donmuş bir hâlde bacaklarıma baktıklarını gördüğümde, "Pede ihtiyacım var," diye fısıldadım, dizlerim titriyordu.

Nihan sertçe, "Gurur!" diye bağırınca Gurur irkilerek başını sağa, sola ve sonra tekrar sağa çevirerek Nihan'a, ardından hızla bacaklarıma baktı. "Kızı oturt."

Gurur'un titrediğini o an fark ettim. Beni yavaşça klozete oturttu. Simge bir adım geri çekilip bacaklarıma baktıktan sonra, "Ped getireceğim," diye fısıldadı ve yavaşça oradan ayrıldı.

Nihan sessizce, sanki, "Bir karar ver, ben de doktorla görüşeceğim," dedi ama o an kendi kendime sızlandığım için bunu duymadığımı sandı. Ne söylemeye çalıştığını anlayamadım ama anlamaya çalışacak hâlim de yoktu. Ben klozette otururken Gurur dizlerinin üzerine çökmüş, tek başımıza kaldığımız lavabonun ortasında, dizleri yerde, sessizce bacaklarımdan akan kanı silmeye başlamıştı. Peçeteyi bacaklarımdan kaydırı-

yor, yüzüme bir an olsun bakmıyordu. Utancın karnımın altında büyüdüğünü hissetsem de ağrı çektiğim için tepki veremiyordum. Gurur'un kanıma bulanan peçeteyi kenara bırakırken elinin titrediğini gördüm, yeni bir peçete parçası kopardı ve yine titreyerek dizlerimin içini yavaşça sildi.

"Bir bunu yaşamadığımız kalmıştı," diye fısıldadım gülümserken. Aslında utancım biraz geçsin diye kurmuştum bu cümleyi ama Gurur birdenbire yüzünü dizlerime bastırdı ve hareketsizce, yüzünü benden gizleyerek öylece beklemeye başladı.

Ona bunu yaşattığım için mi bilmiyorum ama birdenbire gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Sessizce elimi saçlarına götürüp kumral saçlarına dokunarak avucumu başına bastırdım.

Çıplak ayağıma düşen gözyaşını hissettiğimde durdum. Kumral saçlarında asılı duran parmaklarımın sızladığını hissettim. Gözlerimi ondan çekemedim ve yüzünü görememek kesinlikle eziyetti. Kanın onu tetiklediğini fark ettim. O geceden sonra bu normaldi, onu anlıyordum ve bu hâlde olduğu için perişan hissediyordum. Kendi kanımı görmek benim de tüylerimi diken diken etmişti. Belki bedenimde bu denli şiddetli bir ağrı olmasaydı, ben de kanı gördüğümde donup kalabilirdim ama algılarım sadece hissettiğim ağrıyı ayırt edebiliyordu.

"Geçecek," dedim, henüz kâbusumun başlamadığını bile bile. Acı geri çekildiğinde var olacak şeyin beni nasıl sarsacağını biliyordum. Şimdilik yalnızca ağrıyı hissettiğim için belki de bu kadar rahat davranıyordum. Yaşadığım şey parçalar hâlinde zihnimin kıyısına vurup duruyordu. Gurur alnını dizime bastırıp öylece durmaya devam etti. Kısıtlı bir şekilde aldığı nefesin geniş omuzlarını zar zor hareket ettirdiğini görüyordum. Bana bakmasını istedim ama o gözyaşlarım benden sakladığını anladım. Kendimi çok aciz ve utanmış hissetmemin yanında, bir de onu böyle görmek beni parçalamaya devam ediyordu.

Gurur, bir süre sustuktan sonra, "Affedebilecek misin beni?" diye sordu. Sorduğu sorunun içinde kaybolduğumu hissettim. Kendini her şeyin sorumlusu ilan etmesi canımı hem çok yaktı hem de içten içe öfke dolmama neden oldu. Ayak bileğimi avucunun içine hapsederken alnını dizime daha sert bastırdı ve "Sen beni nasıl affedeceksin?" diye sordu sessizce.

"Affedilecek bir şey yapmadın ki," diye fısıldadım, sesimin zayıflığından bile kendini sorumlu tuttuğunu biliyor, olabildiğince az konuşmam

gerektiğini düşünüyordum. "Baksana bana." Kafasını kaldırıp bana bakmadı. Sanki bakamadı. Parmaklarımı saçlarında dolaştırdım. "Neden bakmıyorsun bana?" diye sordum zayıf bir sesle.

Dudaklarım dizime bastırıp gözlerini kaldırarak bana alttan öyle bir baktı ki kalbim gözlerinde duracak sandım. Öyle bir bakıştı ki daha önce gözlerinde bir benzerine bile rastlamamıştım.

Gözünü ayıramadığı yüzüme, şimdi bakarken utanıyor gibiydi.

Simge elinde ped ve iç çamaşırıyla içeri girdiğinde Gurur'un gözleri hâlâ yüzümdeydi. Burnunu çekerek başını yavaşça Simge'ye çevirmeye çalıştı ama yapamadı, sadece yana doğru baktı.

Simge, "Ben hallederim, Gurur," dediğinde Gurur sadece elini arkaya doğru uzattı. Utanarak ona baktım ama nedense ağzımı açıp tek kelime diyemedim. Simge tereddütte kalsa da başımı yavaşça salladığımda ped ve iç çamaşırını Gurur'a verdi. Gurur pedi paketinden çıkarırken elleri titriyordu. Sessizce bir ayağımı yavaşça kaldırıp iç çamaşırını yavaşça bacağımdan geçirdi, diğer ayağımı da kaldırıp çamaşırı dizime kadar çektikten sonra titreyen elleriyle pedi çamaşırıma yerleştirdi.

Tek dizini yere bastırıp yavaşça ayaklandı, ardından çamaşırımı tamamen yukarı çekerken, "Gel bana," diyerek beni belimden narince kavrayıp yerimden kaldırdı. Tekrar kucağına almadan öncesinde gözlerimiz birleşti ve yüzlerimiz çok yakın olduğu için ela gözlerinin altında birikmiş vaziyette bekleyen büyük damlaları gördüm. Elim yavaşça yüzüne gitti, yanağında birikmiş ıslaklığı avucumun içiyle sildiğim sırada gözlerimizi birbirinden ayırarak beni yavaşça lavabodan çıkardı.

Yatağa döndüğümüzde kendimi çok kirli ve bir öncekinden daha yorgun, sancılı hissediyordum. Bacaklarımı beyaz çarşafla örterken ellerinin hâlâ titrediğini fark ettim. Gözlerim parmağındaki yüzüğe dokundu.

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye yalan söyledim çünkü elleri titresin istemiyordum.

Gurur gözlerini bedenimde, ardından yüzümde dolaştırdı ve "Biraz daha uyumak ister misin?" diye sordu, sanki bir şeyden kaçıyordu. Yüzüne uzun uzun baktıktan sonra, "Bizimkileri görmek istiyorum, hem uykum da yok," dedim ama hayır, uykum vardı aslında. Geceyle ilgili detayları sormaktan mı çekiniyordu? Anlatırken nasıl hissedecektim bilmesem de ona yardımcı olabileceksem her şeyi anlatırdım ama ona

anlatmasam olmaz mıydı? Muşta'ya anlatmam daha kolay olurdu. Gurur'u daha fazla yıpratmaktan korkuyordum.

Simge sessizce, "Annenleri çağırayım mı o zaman?" diye sordu odanın köşesinden.

"Dangalak Yaman'ı bile çağırabilirsin, bana bir şişe su borçlu olduğunu da hatırlat kendisine," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

Simge başını sallarken gülümsedi ama gülümsemesi içten değildi. Herkesi yıprattığım için suçluluk duygusu midemin içinde kaynadı. Bulantı hissiyle yüzümü buruşturup çarşafı avucumun içinde sıktım. Karnımdaki yaranın sızısından ve kasıklarımdaki ağrıdan sürekli olarak bedenime sıçrayan o karışıklık hissi şimdi midemdeydi. Narkozu bünyemden atamamış olabilir miydim? Narkoz almış mıydım? Almış olmalıydım. Midem aşırı bulanıyordu.

Bulantım olduğunu gizlemeyi denedim, Gurur'un önünde kanamam başlamıştı ve şimdi de kusmak istemiyordum. Belki aramızda artık bu tür şeyleri geri plana attığımız bir bariyer kalmamıştı ama yine de çocukça bir hisle utanıyordum.

Simge odadan çıktığında Gurur sessizce, "Zeliha," diye fısıldadı. Adımı sesinden duymak çok güzeldi ama sesi bu hâldeyken duymaktan hoşlandığım söylenemezdi. Ona baktım. Bana bir mucizeye bakıyor gibi baktı ama göz bebeklerinin karasında o mucize ellerinden kayıp gidecekmiş gibi de korku vardı.

"Artık korkma." Kurduğum cümleyle duraksayıp başını önüne eğerek sertçe yutkundu. "Buradayım ben."

Ne tuhaftı, ona korkmamasını söylüyordum ama asıl korkan bendim, korkumun geçmesini sağlayan ise onun buradaki varlığıydı. Yanımda olmasıydı.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Bu cümleyi tek seferde, mekanik bir sesle söyledi. Sanki bir robottu ve ona yazılan bir metni seslendiriyordu. Sesinde duygu yoktu, sesinde renkler yoktu; sesi kayıp ve ıssızdı.

Ona ne söyleyeceğini sormak istedim ama bir şey içimi o gece beni deşen bıçak gibi deşerek korkuyu uyandırdı. Korkuyla beraber midem daha da şiddetli bulanmaya başladı ve bulantı sonucunda Gurur'un güzel yüzünü çift gördüm. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra kirpiklerim birbirinden ayrıldı ve yeniden onun yüzüne baktım. Artık

yüzü daha netti. Söyleyecekleri ise belirsizdi. Tıpkı güzel sesindeki duygular gibi.

"Söyle."

Midemdeki bulantı çoğaldı.

"Ben sen uyurken..." Durdu, bakışları boşlukta asılı kaldı ve sanki kulağı çınlamış gibi avucunu farkında olmadan sertçe sol kulağına bastırdı.

"Gurur," dedim saklayamadığım bir merak ve panikle.

Avucu kulağına yaslı dururken gözlerini sıkıca yumup derin bir nefes aldı ve gözlerini açtığında bakışları boşlukla çınlayarak gözlerime dokundu.

Zihnimin içinden yabancı bir ses, *"Bir yıldız doğarken sessizmiş ama ölürken tüm gökadayı ateşe verir, bir süpernova patlamasına neden olurmuş,"* dedi ve bir anı parçalar hâlinde kafamın içinde uçuştu.

Gurur'un gözlerine bilinmezlikle baktım.

"Bana sen uyurken dediler ki," dedi ve birden avucunu yatağa bastırıp gözlerini gözlerimin yakınına getirdi. "Hamile olduğunu söylediler."

Bir sinyal sesi kafamın içinde dalgalanarak kırıldı, şiddetle ve belirsiz bir şekilde çınlamalara dönüştü ve o yabancı ses, *"Senin ölümün böyle görkemli olurdu,"* diye fısıldadı anılarımın içinden.

Göğsümün içinde bir şey bağırdı ve bunun kalbim olmadığını anladım; bir kalp böyle şiddetli bir çığlık atamazdı. Elim farkında olmadan karnımın altına gitti, korku ve hissettiğim dehşetle birbirine karışarak her noktama eşit ve keskin parçalar olarak yayıldı. Hamile miydim? Onun bebeğini mi taşıyordum? O bıçak içime girip çıktığında hayatım elimden kayıp gitmemişti ama merak ettiğim bir şey vardı, içimde köklenen hayat hâlâ orada mıydı? Dehşet birden zihnimi çınlatan bir fırtınaya dönüştü. Hamile miydim? Ben mi? Bedenim titredi sandım ama sabit durduğum kesindi.

Gurur'un gözlerinin içine her nasıl baktıysam, "Hâlâ orada," dedi, kafamın içindeki soruları, sıkışıklığı, dehşeti görmüş olmalıydı. Elimi karnımın altına daha sert bastırdım.

Zihnimin içinde bir anı daha çatırdadı ve o yabancı ses, *"Hayır,"* dedi. *"Ben hâlâ başlangıç noktasındayım."*

Elim karnımın altında, donmuş bir hâlde sadece Gurur'un gözlerinin içine bakıyordum ve kafamın içinde anılara ait sesler parçalanarak dağınık bir şekilde etrafa savrulmaya devam ediyordu. Hangi birini tut-

sam bilmiyordum ve elim hangisine gitse, beni kan revan içinde bırakana dek keseceğini biliyordum.

"Ben hamile miyim?" Sesim kendime yabancı geldi, dudaklarımdan kayıp giden o soru Gurur'a ulaştıktan çok sonra bana ulaştı. Kendi sesimi yadırgayarak Gurur'un gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum, ne hissetmemem gerektiğini de bilmiyordum. Elim karnımın altında sabit dururken dudaklarım aralandı ve sonra geri kapandı, Gurur başını aşağı yukarı sallayıp gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bunu bu şekilde öğrenmeyi beklemiyordum. Bunu şimdi öğrenmeyi beklemiyordum. Bunu Gurur'dan öğrenmeyi beklemiyordum.

Midemdeki bulantı artarken sadece, "Ben hamileyim," diyebildim.

Söylediğim şey her nedense göğsüne bir el ateş etmişim gibi sarsılarak başını önüne eğmesine neden oldu. Bu habere benden çok onun sevinmesi gerekmez miydi? Korkması, belki de kaçması gereken ben değil miydim? Anlamlandıramadım ve her şey kafamın içine saçılarak bir kaos doğurdu. Hamilelik kendim için beklediğim şeyler arasında sonlarda yer alıyordu; bazen düşünüyordum, çocukça bir istekle bunu arzuluyordum, bazen içinde bulunduğumuz durumları hatırlıyor ve geri çekilerek bu düşünceyi kafamın içinde karanlık bir yerde saklıyordum. Şimdiyse bu isteğin içindeydim, önümde duruyordu, uzansam ona dokunabileceğim kadar yakınımdaydı ama Gurur mutlu görünmüyordu. Tüm bunların nedeni kendini suçlu hissetmesinden miydi? Tüm bunların nedeni yaşanan o geceden sonra öğrenmiş olmasından mıydı? Hissettiği suçluluk ve karmaşa mı onu bu duruma getirmişti?

Elim onun yüzüne giderken korku göğsümün içinde büyümeye devam ediyordu. Parmaklarım yanağına temas ettiği anda, sadece onu rahatlatma isteğiyle, kendi kafamda patlak veren kaosu bir kenara iterek, "Senin çocuğuna hamileyim," diye fısıldadım. Fısıldadığım şey kafamın içinde esti, beni devirdi, kaosu büyüterek gölgesini üzerime çöktürdü. Korku çok şiddetliydi, hissettiğim ağrının önüne geçebilecek kadar şiddetliydi. Yaşadıklarım kafamın içinde etrafa çarpılan biblolar gibiydi, her biri bir duvarda patlıyor, kırıkları yere saçılıyordu ve o kırıkların ortasında bir puset karanlığın içinde öylece duruyor, pusetin içinde bir bebek ağlıyordu. Korku daha da büyüdü. Ben bunu kaldırabilecek biri miydim? Gurur'a tutunmak istedim. Patlayan kırıkların üzerinde yürü-

yüp o puset'e ulaşmak, dizlerimin üzerine çökmek ve o bebeği kucağıma almak istedim.

Gurur gözlerimin içine öyle uzun baktı ki onun da korkularını gördüm. Oysa korkan ben, havalara uçan o olmalıydı ama tam tersini yaşıyor gibiydik. Ben çok korkuyordum, ağrılarım dindiğinde zihnime zuhur edip beni sakat bir yırtıcıymışım gibi karanlık ormanın ortasında tek bırakacak travmaların tamamından korkuyordum ama bir yanım şiddetle bu gerçeğe tutunmaya çalışıyordu.

"Babama nasıl söyleyeceğiz?" diye sordum onu güldürme ihtiyacıyla, oysa yastığa kapanıp bağırarak ağlamak, korkumu ifade etmek, sonra da korkunun içimde buruk bir sevince evrilişini hissetmek istiyordum. Gurur'a bakarken bunlara hakkım olmadığını hissettim. Bir çocuk gibi köşeme saklanıp onu bu kaosun içinde yalnız bırakamazdım. Karanlığın ortasında duran puset ona doğru yürümemi istiyor gibi ışıldıyor, pusetin içinde bir bebek sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Gurur, "Zeliha'm," dediğinde kalbim birden korkuyla gümledi. Yüzüne koyduğum elimin üzerine büyük avucunu kapatıp gözlerimin içine korkularımın büyümesine neden olacak bir hüzünle baktı. "Bir karar vermek zorundasın."

Duraksadım, birden kaşlarımı çattım ve bedenimdeki ağrının arttığını hissetsem de aldırış etmeden, "İstemediğimi mi düşünüyorsun?" diye sordum, bu soru bir şekilde onu daha da hırpaladı. "Neredeyse korkuyorsan aldıralım diyecek gibisin."

Bu cümle dudaklarımdan buz gibi bir sese tutunarak döküldüğünde kendime hayret ettim. Korku dimdik durmuş, kara gölgesini üzerime düşürmüştü ve endişeler içimde bir girdap gibi dönmeye başlamıştı. Ne istediğimi biliyordum ama ne istemediğim kesindi: Onu yok etmek istemiyordum. İçime bir can üflenmişse onu doğururdum. Yine de Gurur'u anlıyordum. Hazır olmadığımı düşünmesi çok doğaldı. Yaşananların lekesinin ruhumda kalacağını biliyordum, o da biliyordu. Kaçacağımı sanıyor olmalıydı ama hayır, buradaydım, savaş meydanındaydım ve sonucu ne olursa olsun savaşabilecek biri olduğuma inanıyordum.

Yapabilirdim. Elbette kolay olmazdı ama Cenan yapmıştı, ben de yapabilirdim. Yapılamayacak şey değildi. Gurur vardı. Gurur varsa ben her şeyin üstesinden gelebilecek güçte bir kadın olabilirdim.

"Öyle değil, iki gözüm," dedi Gurur, bir nefese sığdırdığı cümle beni durdurup gözlerinin içine bakakalmama neden oldu. "Öyle değil."

"Babamdan mı korkuyorsun?" diye sordum, sorduğum her soruda biraz daha çaresiz hissediyordum. "Durumum yüzünden hâlâ kendini mi suçluyorsun?" Sorularıma verecek bir cevap arıyor gibi gözlerimin içine bakıyor ama sanki bulduğu her cevap onu daha karanlık bir yere sürüklüyordu.

"Zeliha," dedi sonunda. "Bir karar vermek zorundasın çünkü... Düşük tehliken çok yüksek ve... Eğer gebelik sonlanmazsa sana zarar verebilirmiş." İki sık nefese sığdırdığı cümleler onun dudaklarından kara zorla çıkıp gitti ama benim içime çok çabuk bir yıldırım olup düştü. Gurur'un gözlerine her nasıl baktıysam avuçlarını yüzüme yerleştirdi ama gözlerimdeki o bakış silinmedi. İçimde muhakkak bir şeyler silindi ama gözlerimden o bakışı silemedim.

Zihnimin içindeki o yabancı ses bana ulaştı ve bir anı daha kırık parçasını boğazıma yaslarken, *"Artık yolu bensiz de bulabilirsin,"* diye fısıldadı.

Gurur, "Özür dilerim," diyerek yüzümü daha sert avuçladığında tek yaptığım yardım dilenen gözlerle gözlerinin içine bakmaya devam etmek oldu. Bana şaka yaptığım söylemesine ihtiyacım vardı. Bunu duymamış olmak istiyordum. Böyle bir şeyin içine uyanmış olduğum gerçeğini yeryüzünden silebilecek bir şey olsun istiyordum.

"Sana yanlış bilgi vermişlerdir," dediğimde bir an bakışları yüzümün tam ortasında donup kaldı. "Muhakkak bu yanlış bir bilgidir." Elini tutup yavaşça yüzümden çekmesini sağladım. "Saçmalama," dedim, neredeyse kahkaha atacaktım ama bedenimdeki ağrı buna engel oldu. "Doğru dürüst dinlememişsindir doktoru sen." Yavaşça başımı yana çevirip yanağımı yastığa bastırarak karşımdaki duvara diktim. "Git biraz uyu sen, uykusuzluktan duyduğun şeyleri anlayamamışsındır."

Gurur yavaşça elini alnıma yerleştirip, "Zeliş'im," dedi ama ona cevap vermeden beyaz duvarı izlemeye devam ettim.

Gözlerim birdenbire yanmaya başladı. Herhâlde floresanlardan kaynaklıydı. Beyaz ışığı da hiç sevmezdim ben zaten. Titreyen nefesini duydum, boğazından kayıp giden yutkunuşun sesini duydum ama daha net bir ses vardıysa eğer, bu benim kalbimin içindeki aynanın yere düşerken çıkardığı sesti. Gurur uyumalıydı. Duyduklarını yanlış yorumluyordu. Yorgunluk ve korkudan ne dediğini bilmiyordu. Delirmişti herhâlde. Eli yüzüme kaydığında kaşlarım çatıldı, duvara dik dik bakmaya devam et-

tim. Gözlerim daha da yandı. Floresanların beyaz ışığı amma da rahatsız ediciydi.

"Zeliha'm," dediğinde sesi öyle çok yerinden çatladı ki sanki sadece ismimi değil, binlerce cümleyi içinde taşıyor gibi çok yerinden çatladı.

Kapı tıklatıldı ve açıldı. Gözlerimi beyaz duvardan ayırıp gelen kişiye bakmadım bile. İçeri giren kişinin annem olduğunu hissettim, kokusundan anladım. Sonra içeri yengem de girdi, sesini duydum ama gözlerimi duvardan ayırmadım. Gurur elini yavaşça yüzümden çekti ve büyük ihtimalle anneme doğru baktı.

"Anne," dedim gözlerimi duvardan ayırmadan. "Ona söyle gidip uyusun. Halüsinasyon görüyor."

Annem duraksadı. "Ne oldu?" diye sordu ve bakışlarının Gurur'a döndüğünü hissettim.

Gurur hiçbir şey söylemedi ama doğan sessizlikten, annemin bir şeyleri anladığını fark ettim. Belki de Gurur gözleriyle ona bir şeyleri izah etti. Annem birden saçlarıma dokununca sıçrayacak gibi oldum. Gözlerimi duvardan çekip buz gibi bakışlarımı anneme doğrulttum. Gözlerinin dolu olduğunu gördüm.

Elim farkında olmadan karnımın altındaki yerini tekrardan aldı, buz gibi bir ifadeyle annemin dolu gözlerine bakmaya devam ettim. Konuşmasını istemediğimi, saçmalayacak olursa kalbini kıracağımı gözlerimle ona gösterdim; ona bunu sundum. Annemin çenesi titrerken, "Güzel Zeliha'm," diye fısıldadı ve kalbimin büyüyerek göğsümün içini doldurduğunu hissederken kaşlarımı daha sert çattım. Eğilip alnımı öptüğünde tepkisizdim. "İyi olacaksın, annem."

"İyiyim ben zaten," çıktı ağzımdan, sesimin sert gelmesine engel olamadım. Bu insanlar benim uyuduğum süre zarfında kafayı falan mı yemişti? Herhâlde biliyordu. Elbette bilecekti. Hamile olduğumu doktorlar onlardan gizlemiş olmazdı. Yine de "Okuluma engel olur sanıyorsan eğer, olmaz. Bu şekilde olsun istemezdim, böyle öğren istemezdim ama," diye söze girdiğimde annem daha şiddetli ağlamaya başladı ve sarsıldım. "Sen de mi istemiyorsun onu?"

Annem birdenbire dondu kaldı. Geri çekilip gözlerimin içine yakarışı anımsatan paramparça gözleriyle baktı. Gurur'un yatağın kenarına tutunduğunu hissettim ama başımı çevirip ona bakmadım.

"Ben senden gelecek her şeyi istemem mi sanıyorsun?" Yüzümü okşayınca başımı geri çekmeye çalıştım. Anneme ısrarcı gözlerle, daha dik baktım. Ne diyordu bunlar?

"Uyuyacağım," dedim buz gibi bir sesle.

Yengem, "Zeliş, güzel kuzum," dediğinde hissettiğim krampı onlara göstermeden, "Uyuyacağım," diye bastırdım.

"Gülbahar, çıkalım," dedi yengem sessizce. Gücenmiş miydi? Umurumda değildi. Uykum vardı. Floresanlar da gözlerimi acıtmıştı. Annem ağlamaya devam etti ve yengem elini onun omzuna koyup onu yavaşça kapıya yürüttü. Eğer yapabilsem, döner, bir cenin pozisyonu alır, küçücük kaldığım yatakta herkesten ve her şeyden, özellikle de bu beyaz floresandan saklanırdım. Elim karnımda, başımı yana çevirip yastığa bastırarak gözlerimi yumarken, "Uyuyacağım, Gurur," dedim.

Çıkar gider sandım ama çıkmadı. Yüz ifadesini görmedim. Kelimelerini duymadım çünkü sesi bile çıkmadı. Sadece gidip tekli koltuğa oturdu ve gözlerim kapalıyken, başım ona dönük değilken bile beni izlediğini hissettim.

Gözlerim kapalıyken bile floresanlar gözlerimi yakmaya devam etti. Uyursam geçerdi. Uyandığımda geçecekti. Sımsıkı kapalı kirpiklerimin arasından sızan gözyaşının beyaz yastığa düştüğünü hissettim. Uyuyacaktım ve geçecekti.

Geçmedi.

Gözlerimi birdenbire açıp, "Kendi düşmediği sürece, kendi gitmeyi seçmediği sürece çıkar onu içimden çıkarabilirsen!" diye bağırdım birden öfkeyle. Gurur oturduğu yerden hışımla kalktı, doğrulmaya çalıştığım için panikleyerek ellerini omuzlarıma yerleştirdi ama ben durmadım. "Nasıl bunu söylersin bana?" diye çığlık attım öfkeyle. "Bana nasıl karar vermelisin dersin! Benim kararımı bilmiyor gibi! Kararımı bilmeyecek gibi!"

"Zeliha," dedi korkuyla, sessizce.

Histerik bir şekilde gülüp, "Kararımı bilmeyecek gibi!" diye bağırdım.

"Zeliha, ben mutlu muyum?" diye sordu, fısıltı gibi gelen sesine karşı öfkem daha da büyüdü. "Senin iyiliğin için canımı veririm, bilmiyor musun?"

"Canını verirsin?" Korkuyla sarsıldım. "Dokunma bana!" Elini itip kıvranarak dokunuşundan kurtulmaya çalıştım. Çırpınışım onu daha da panikletti. "Bana canını vermen için karar vermemi söylüyorsun! Canını!"

"Dur!" Kollarımı daha sıkı kavradı. "Dur, yalvarırım. Dur! Düşüğü kaldıramazsın!"

"Bunu kaldırabileceğimi düşündüren ne?" diye çığlık attım.

Odanın kapısı birden duvara çarparak açıldı. Gurur titreyen elleriyle beni yatağa yatırmaya çalışırken hemşirelerin ve tanıdığım birkaç kişinin varlığını hissettim ama gözlerimi Gurur'un ela gözlerinden ayırmadım. Bir hemşire göğsüme bastırıp beni yatağa sabitlemeye çalıştı ama durmadım, durduramadım, histeri içimde ateş topu gibi büyüdü.

Gurur geriye sendeleyip açık duran avuçlarıyla bana bakakaldı. Kan çanağı olduğunu bildiğim gözlerimi açabildiğim kadar iri açıp, "Defolun gidin!" diye bağırmaya başladım. "İçimde, hâlâ içimde! Orada benimleydi!" Gurur bir an duraksadı, titreyen elleri hâlâ açık bir şekilde duruyordu.

Babam, "Zeliha!" dediğinde korkuyla ona doğru çevirdim başımı.

"Baba," dedim ağlayarak. "Baba, gitsinler!"

Babam ellerini kaldırıp beni sakinleştirmek ister gibi temkinli bir şekilde bana yaklaşırken, "Babam, iyiliğin için, iyiliğin için babam!" dedi korkuyla. Gözlerim daha da irileşti, gözyaşları arka arkaya kırpmadığım gözlerimden akarken onun da bildiğini anladım ve sarsılarak, "Ne iyiliği?" diye çığlık attım.

Babam yüzümü avuçladı ve iki hemşire beni yatağa bastırdı. Babam dehşetle irileşmiş gözlerime baktı ve sonra eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. "Dinle beni," diye fısıldadı. "Sakinleş."

"Sen benim babamsın," dedim iri gözlerle. "Beni koruman gerek." Delirmiş gibi kurduğum cümle, babamın gözlerini yummasına neden oldu.

"Babanım, işte bu yüzden söylediğin gibi seni korumak zorundayım."

"Beni..." Başımı birden Gurur'a çevirip bilincim kapanmadan önce kalan son canımla, "Sen onun babasısın!" diye çığlık attım. "Onu korumak zorundasın!"

Ay da sönse, güneş de donsa, ben de ölsem, sen onu korumak zorundasın.

43. YARINI OLMAYAN GELİNCİK

♪: Dadublüman. Bunca Yıl

Gelinciğin, askerlerin ölmeden önce gördükleri son çiçek olduğunu biliyor muydun?

Bu yüzden ona asker çiçeği dendiğini...

Ve yine gelinciğin, yarını olmayan bir çiçek olduğunu...

Bunları biliyor muydun?

Onun hayatına girdiğimde, bana ilk kez Dağ Gelinciği diye seslendiğinde yaşananların onun gözlerinin elasına bulaşmış yeşil ormanın derinliklerine bir nefes gibi çekilerek göz bebeklerinin karasına hapsolacağını bilmiyordum. Gelincik benim için doğru bir tanımdı belki de.

Japonlar gelincik için şöyle derlermiş: *Gelincik insan ömrü gibidir. Dünü vardır. Yaşamıştır. Bugünü vardır. Yaşıyordur. Ama yarını belli değildir.*

Yani yarını olmayan gelincik, beni en iyi anlatan çiçekti belki de. Gurur bunu bildiği için mi bana öyle seslenmişti yoksa bu sadece acı bir denk geliş miydi? Bunu bilmiyordum.

Şimdi içimde bir gelincik yetiştiriyordum. Dünü vardı, ben uyurken bile içimde yaşamıştı. Bugünü vardı, hâlâ içimde yaşıyordu ama yarını belli değildi. Onun yarını olmamasından korkuyordum.

İçimde yarını olmayan bir çiçek mi yetiştiriyordum?

Hayatın okuduğum romanlardan farksız olduğunu fark etmiştim aslında. Bir sonraki sayfada seni neyin beklediğini bilmiyordun. Tek bir fark vardı, kitabı okurken nefes alman gerektiği anlarda kaldığın sayfaların arasına bir ayraç koyabilirdin ama hayat öyle değildi, arasına bir ayraç koyup nefes almak için duramıyordun. Zaman akıyor, hayat kaldığı yerden devam ediyordu ve bir sonraki sayfaya geçmek zorunda kalıyordun. Hayatımın bir sonraki sayfasından korktuğum bir andaydım.

Ağrılar ruhsal hezeyanıma bir süreliğine ket vurabilir sanmıştım ama şimdi hissettiğim ağrıların yanına bir de zihnimdeki sarsıntılar ek-

lenmişti. Yine de birdenbire bana çarpan bu gerçek, sonsuz süreceğine inandığım bir uykudan uyanmak gibiydi.

Şimdi öfkeliydim. Şimdi tükenmiştim. Şimdi ruhum bedenimin içinde değildi ama tüm canlılığımla burada, kendi hayatımın içindeydim. Peki ruhum neredeydi? O karanlık odada, hâlâ cenin pozisyonunda uzanıyor ve o yabancının sesinden bir masal mı dinliyordu? Farkındalık damarlarımı yakıp yıkarak ilerledi, gözlerimi açtığımda uyandığımın hayatımdan fazlası olduğunu, bir kâbus olduğunu fark ettim ve durmadım. Artık duramazdım. Verdikleri sakinleştiriciler ya da ağrılarımı ehlileştirmek için damarlarıma salınan ağrı kesiciler, tüm bunlar etkisiz elemana dönüştüler. Merkezime yıldırım gibi düşen acının sebebi ne karnımdaki bıçak yarasından kaynaklıydı ne de günler sürdüğünü fark ettiğim uykunun bedenime bıraktığı yorgunluktandı. Merkezime yıldırım olarak düşen ağrı, Gurur'un sesinden duyduklarımdandı.

Tavandaki ışıkları çift gördüğümü hatırlıyorum. Uzandığım yerde alnımda damlacıklar şekilde kabaran soğuk terin farkındaydım. Zihnim bulanıktı ama çektiğim acı çok gerçekçiydi ve net bir şekilde görüyor, duyuyor, hissediyor, deneyimlemekten öteye geçerek o acıya dönüşmüş hissediyordum.

Hazır olmadığımı bildiğim ama yine de çocukça hayallerini kurduğum o gerçeğin içine uyanmayı beklemiyordum. Önceden olduğum Zeliha olmaya devam etseydim, bu gerçeği ilk duyduğumda örtünün altına saklanır, bu gerçekten kaçmaya uğraşırdım belki. Şimdi ise anlam veremediğim bir duygu göğsümün ortasında beklenmedik şekilde hüküm sürmeye başlamıştı. Bu duygunun adı neydi bilmiyordum, neden içimde bu kadar net bir şekilde hükmünü ilan etmişti bilmiyordum. Sadece hissediyordum. Koruma içgüdüsü tüm bedenimi etkisi altına alarak ağrıların önüne geçmişti.

Korktuğum bir şeyi delice kucaklamak, korumak, herkesten ve her şeyden kaçırarak güvenli bir alana götürmek istiyordum. Tavana bakarken kanı gördüm, bıçağın soğukluğunu hissettim ve biri mavi diğeri yeşil olan gözler gözlerime saf bir gerçekle tutundu. Beni öldürmek için gelmişti. Belki beni öldürememişti ama içimde yer edinen bir parçayı öldürmek üzereydi. Titreyerek doğrulup kalktım. Doğrulduğum için karnımdaki ağrı göğüs kafesimden yukarı tırmanarak soluk boruma sert bir nefes sapladı. Dışarı dökülen nefesin ardından bakışlarımı Simge'ye çe-

virdim. Gözlerimin içine dikkatle bakıyordu ve hissettiği panikten olsa gerek birdenbire ayaklanmıştı.

"Bu kadar ani hareketler yapmamalısın," dedi yumuşak bir sesle. Bana bilerek hassas yaklaştığını fark ettim. Yüzüne dikkatle baktıktan hemen sonra, "Gurur nerede?" diye sordum ve cevabı korkularımı dev bir dalga boyutuna ulaştırdı.

"Doktorun yanında."

Elim ben fark etmeden karnımın altındaki yerini aldı.

Korku içimde çatırdayan bir ateşti. Farkındalık o ateşin etrafında dolaşıyor, ateşten kaçamadığı için tutuşuyor, küle dönüyordu. Zihnimin içine çekildiğimi hissettim ve birdenbire o karanlık gecenin içindeydim. Biri mavi, diğeri yeşil gözler gözlerime tüm gerçekliğiyle bakıyor, bıçağın soğuk ve keskin yüzeyi karnımı yararak içime saplanıyordu.

Ayaklarım yere temas ettiği anda zihnimin içinden geri itilerek dışarı fırlatıldım. Simge kolumu tutup, "Hayır," diye karşı çıktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yavrum biraz su iç," diyerek içeri giren Yener, elinde tuttuğu cam su şişesiyle gözlerimin içine bakakaldı. Simge önce Yener'e, ardından bana baktı ve "Zeliha, uzan, yalvarırım," diye fısıldadı. Yener beni yeniden ayaklanmış görmeyi beklemediği için tedirgin bir şekilde odanın içinde ilerledi. Cam su şişesini sehpanın üzerine bıraktıktan sonra bana doğru dönüp tereddütte kalmış bir sesle, "Zeliş," dedi. "Böyle ani hareketler yaran için iyi değil."

"Bana sen mi söylüyorsun bunu?" diye sorduğumda elini ensesine götürüp sert bir nefes verdi. Hiçbir şeyin altında kalmayacağımın farkına varmıştı, kafamın içindeki karmaşanın dışarı kamçı gibi uzandığını da görüyordu. Benimle nasıl diyalog kurması gerektiğini kestiremediğini fark ettim, umurumda olduğu da söylenemezdi.

Gerçek birdenbire titrememe neden oldu. Kollarımı bedenime sardım, güçsüz bir şekilde kendimi kucakladım çünkü anladım ki uyandığım kâbusta kendime sarılmazsam, kimse bana sarılıp geçeceğini söylemeyecekti. Çünkü benim kabul edemediğim ama herkesin farkına vardığı bir şey vardı: Geçmeyecekti.

"Gurur'a kızgınsın," dedi Yener sessizce, bunu çok uzun süre sustuktan sonra birdenbire söylemişti. Söylediği şey durup onun gözlerinin içine kırık bir cam parçası gibi bakmama neden oldu. "Zeliha, ölüyordun." Bana bir adım atınca kendime daha sıkı sarılıp titreyerek Yener'e bak-

tım. "Hatta ölmüştün." Söylediği şey bir tokat olup yüzüme çarptı ama acısını yüzümde değil, ruhumda hissettim. "Ölmüştün, herkes vazgeçmişti, herkes bittiğini düşünmüştü. O anlarda senden vazgeçmeyen tek bir kişi vardı." Gözlerinin içine dolu gözlerle baktım. Yener tam önümde durdu, yavaşça eğilip avucunu omzuma koydu ve dokunuşu beni ürpertti. "Gurur senden vazgeçmedi."

Bedenime sarılı kollarımdan birini aşağı kaydırıp avucumu karnımın altına bastırırken, "Ondan niye vazgeçiyor?" diye sordum titreyen, kaybolmuş bir sesle. Ardından hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yener karşımda bir ceset gibi buz kesti, gözlerimin içine saklayamadığı büyük bir acıyla baktı ama dudakları hissettiklerini ifade edecek herhangi bir cümle veya öylesine tek bir kelime için bile aralanmadı. Hıçkıra hıçkıra, her şeyi elinden alınmış, evinin kapısı yüzüne kapanmış, kalabalık bir pazar meydanında annesini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi ağladım. "Neden herkes ondan vazgeçmemi istiyor?" Çaresizce Yener'in gözlerinin içine bakarken sayısız gözyaşı gökyüzünü terk eden yıldızlar gibi gözlerimin çukurundan yanaklarıma kayıyordu. "Ben ölmüşüm. O benden vazgeçmemiş. O ölmedi. Ondan neden vazgeçiyor?"

Yener'in gözlerinin içinde kendi paramparça olmuş yansımamı gördüm. Ağzını açıp tek kelime edemeden, avucu hâlâ omuzumda sabit dururken gözlerimin içine hissettiği şaşkınlık ve yıkımla baktı. Farkındalık bir anlığına ona da dokundu. Bunu hissettim. Kimsenin görmediği, benim gözlerimi kapatsam bile görmeye devam edeceğim o gerçeği Yener bir anlığına da olsa gördü.

Simge sessizce, "Düşüğü kaldıramazsın," dediğinde bakışlarım hâlâ Yener'in gözlerindeydi. Ağlamaya devam ediyordum. Hıçkırdığımda karnımdaki acı tüm bedenime uyarıcı sinyaller yolladı ama aldırış etmedim.

Yener'in gözlerinin içine bakarken Simge'yi titreyen bir sesle yanıtladım. "Kürtajı kaldırabilirim, öyle mi?"

Yener gözlerini sıkıca yumarak söylediğim gerçekten uzaklaşmaya çalıştı ama uzaklaşamazdı; tıpkı ben gibi onlar da benim gerçeğimin tam ortasında duruyorlardı.

"Gurur iyi değil," dedi Simge yavaşça. "Ona kızgınsın biliyorum ama Zeliha, yemin ederim o iyi değil." Simge'nin kurduğu cümleler kafamın içinde birbirine değen domino taşları gibiydi ve sonunda öne doğru hızla yıkılmaya başlamışlardı. Bunu biliyordum. Zaten görmüştüm. "Sen-

sizliğin ona ne yaptığını gördüm. Sensizlik ihtimalinin o adama ne yaptığım gördüm."

"Bensiz kalmamak için canımı yakmaya hazır olduğunu söylüyorsun," dedim, bu bana ait bir cümle gibi değildi; ben böyle cümleler kurmazdım. Acı birdenbire dilimin üzerine zehrini yaymıştı. Durdurmak istedim ama içimdeki kaos çok büyüktü, etrafa saçıldığında yaratacağı tahribatın da büyüklüğünün farkına varmıştım. "Ne istediğimi bilmiyor olabilirim, Simge," diyerek gözlerimi kuzenime çevirdim. "Ama ne istemediğimi biliyorum." Avucumu karnımın altına bastırdım. "Gitmesini istemiyorum. Ona bunu yapamam. Bunu kaldıramam."

"Zeliş." Simge bana doğru bir adım attı. "Kanaman oluyor."

"Kanamam oluyor, düşük yapmıyorum," diye kestirip attım ve başım döndüğü için gözlerimi yumdum. Yener beni omuzlarımdan tutarak yavaşça yatırmaya çalıştığında omuz silkerek dokunuşundan arındım. "Benden bunu nasıl istersiniz?" diye fısıldadım ama sesim bana çok uzaklardan geldi.

Yener ve Simge bir şeyler söylediler ama o andan itibaren duyduğum tek şey, yüksek bir sinyal sesiydi. Gözlerim boşlukta, yüzümde kayıp gitmeyi sürdüren onlarca yaşla öylece durup sinyal sesini dinledim.

Bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Bu kararı etrafımı sarmış akbabalar gibi beklediklerini biliyordum. Kararım geride bir leş bırakacaktı. Korkuyla sarsıldım. Kollarımı karnıma sarıp boşluğa bakmaya devam ettim. Bunu, içmem için getirdikleri çorbaya kaşığı sokup ağzıma uzatan annemi karşımda görene kadar sürdürdüm.

"Aç ağzını," dedi annem sessizce.

Dudaklarım aralandı, çorbadan bir yudum içtim. Annem kaşığı geri çekip karton kâsenin içine soktuğunda bakışlarım ısrarcı bir şekilde annemin yüzünü aşındırıyordu. Annemin benimle göz teması kurmamaya çalıştığını fark ettiğimde bakışlarım daha da ısrarcı bir noktaya sürüklendi.

"Bakma bana öyle," dedi annem sonunda, sesi titremişti. Kaşığı dudaklarıma yaklaştırdığında ağzımı çorbadan bir yudum almak için değil, konuşmak için açtım.

"Beni seviyorsun," dediğimde duraksayarak çökmüş yüzüme baktı.

"Çok seviyorum."

"Canını da verirsin benim için," dediğimde kaşığı yavaşça kâsenin içine geri bırakarak gözlerimin içine, ruhuma baktı. Oradaki enkazı

gördü, kulağımda çınlayıp duran sesleri duydu; hissettiklerimin farkına vardı.

"Bir kez olsun düşünmem," dedi.

"O zaman beni anlıyorsun."

Annem uzun uzun gözlerime baktıktan sonra, "Annelik hissi gelmiş sana, ben nasıl koparayım alayım bunu kalbinden senin?" diye sordu sessizce.

Annemin kaşığı tutan elini tutup, "Yardım et bana," diye fısıldadım. "Anne, ne olursun, yardım et bana."

"Ne istiyorsun benden, Zeliha?" diye sordu annem yakarır gibi. "Göz göre göre seni bilinmez bir yola mı sokayım annem ben?"

"Yardım et bana," dedim elini daha sıkı tutarak.

"Doktor dedi ki..."

"Doktor sürekli bir şeyler söylüyor," dediğimde gözlerini yumdu. "Öldüğümü de söylemiş size. Ölmedim."

"Ölmedin, evet ama bizi öldürdün," diyen kişi babamdı. Ne zaman içeri girdiğini anlayamadım ama annemin elini bırakıp sessizce başımı önüme eğdim. Babam çenemi tutup havaya kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. "Ne istiyo'n sen bizden?" diye sordu. "Ne istiyo'n kızım sen bizden? Öleyim mi babam ben kahrımdan? Deli mi olsun o çocuk senin kahrından babam? Sen ne istiyo'n bizden?" Gözlerime dolan yaşlar orada kaldılar sandım ama çeneme birdenbire akıp gittiler. Babama bakmamak için gözlerimi boşluğa çevirdim ve babam çenemi daha fazla yukarı kaldırdı. "Bak bana," dedi yakarır gibi. "Bak bana babam, katil değiliz biz. Senin yavrunu elinden almaya çalışmıyo'z babam biz." Gözlerim babamın mavi gözlerine dokundu; kendimi durduramayıp içli içli ağlamaya başladım. "Eziyet ediyo'n bize, eziyet ediyo'n kendine, biliyo'm babam çok zor, biliyo'm. Allah bir can üfledi içine, biz sana vazgeç diyo'z, biliyo'm, ben daha kalbi atmamış sabiye kıyacak kadar canavar mıyım? Ben katil miyim babam?" Yüzümü avuçlarının içine aldı. "Seni düşünüyo'm ben. Kızımsın sen benim. Gözümün ilk ağrısısın. Ben seni düşünmek zorundayım."

"Oğlumu neden kimse düşünmüyor?" diye fısıldadığımda babam birden dondu kaldı. "Herkes niye sadece beni düşünüyor?"

"Oğlum mu?" diye sordu babam sessizce.

Sadece babamın gözlerinin içine baktım. Bir başkaldırı ve durduramadığım bir keskinlikle. Yanacağımı ve hatta olduğum yerde küle dö-

nüp külden ibaret kalacağımı bilsem de içimdeki bu hissi görmezlikten gelmeyecek, doğru bildiğimin peşinden gidecektim.

Babam elini dizime bastırdı ve sustu. Artık konuşabileceği hiçbir şey kalmadığını biliyordu. Ne söylerse söylesin ağlayarak tam tersini savunacağımı iyi biliyordu.

"Söyle baba Gurur'a," dediğimde o kadar uzun süre susmuştuk ki geçen zamanın farkında bile değildim. Zaman algım yoktu. "Ne olursun söyle, yalvarıyorum sana. De ona. O beni anlamadı, beni sen de anlamazlık etme, beni bari sen anla."

Babam susup gözlerimin içine baktı. Sadece baktı ama ne olumlu ne de olumsuz bir şey söyledi. İçimdeki korkunun biraz daha büyüdüğünü hissetsem de bir şey diyemedim. Çaresizce çırpınıyor ama kimse tarafından görünmüyordum.

Gurur yanında doktorla içeri girdiğinde yüzümün bembeyaz kesildiğini hissettim. Kendimi bir aynada görmüyorsam bile ne hâlde olduğumu tahmin edebiliyordum. Korkuyla yatağın bir köşesine sinip doktorun gözlerinin içine baktım. Doktor, elinde bir tomar kâğıtla bana yaklaşıp, "Bugün nasılsın?" diye sorduğunda gözlerim hemen doktorun çaprazında duran Gurur'a dokundu. Bakışlarını bana değdirmiyordu, sanki değdiremiyordu. Bana baksın istedim. Gözlerime baksın, beni görsün istedim ama o benden saklanmaya devam etti.

"İyiyim ben," döküldü dudaklarımdan. Doktorun bakışları yüzümden sıyrılarak babama çevrildi. Aralarında geçen bakışmaya tanık olmak istemedim. Gözlerim hâlâ Gurur'daydı. Ayakta dimdik duran sadece oydu ama yine sadece o yerde, dizlerinin üzerinde gibiydi. Gözlerini gözlerime değdiremedi.

Evet, dimdik durdu ama aslında dizlerinin üzerindeydi.

Doktor derin bir nefes aldıktan sonra, "Zelihacığım," diyerek söze girdiğinde çarşafı avuçlarımın içine alıp sıktım ve gözlerimi Gurur'dan ayırıp doktora çevirdim. Doktor bakışlarım karşısında rahatsızlık duymuş gibi yutkunup kaşlarını kaldırarak elindeki kâğıtlara baktı. "Gebeliğinin altıncı haftasındasın."

Çarşafı daha sert kavrayarak doktorun gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Öyle bir bakıştı ki bu, sanki uzanıp ruhundan büyük bir parça koparacak gibiydim. Doktor boğazını temizledikten sonra, "Riskleri konuşmuştuk," dedi ama duyduğum sadece sinyal sesi olduğu için söylediği hiçbir şey kafamın içinde barınmamıştı. "Bu sürecin senin için

ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun. Böylesi büyük bir düşük riski varken..."

"Bir şey yap," dedim doktorun gözlerinin içine bakarak ama bunu doktora değil, ona söylüyordum. Doktorun karşımda donup kaldığını fark etsem de aldırış etmeden çarşafı daha sıkı kavradım ve "Bir şey yap!" diye yakardım. Gözlerimi yavaşça Gurur'a çevirdiğimde evet, işte şimdi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Başına bir kılıç vurulacak, başı boynundan ayrılacak olsa kafasını kaldırıp bana bakamayacağını sanıyordum ama gözlerini ayıramadan beni izlemeye başladı. "Bir şey yap," diye fısıldadım. "Ben seni bırakmadım, sen de onu bırakma."

"Zerda." Bin ağlayan görse birinde çatlamazdı sesi belki ama benim bir gözyaşıma paramparça oldu.

"Bir şey yap."

Bana doğru bir adım atıp, "Çıkın dışarı," dedi tek nefeste.

"Yalvarırım," diye fısıldadım Gurur'un tişörtünü avucumun içine alıp kumaşın soğukluğunu avucumun içinde sıkıca kavrarken. "Bir şey yap."

Doktor ağzını açacak oldu ama babam sadece başını sola doğru yatırarak doktora kapıyı gösterdi ve birlikte sessizce odadan çıktılar. Gurur tam önümde dururken yüzümü karnına bastırıp tişörtünü avucumun içinde daha sıkı kavradım ve "Beni koruduğun gibi lütfen, onu da koru," diye fısıldadım zayıf bir sesle. "Bunu kaldıramam, Gurur."

"Seni koruyabildiğim gibi mi?" Sesi bir makineden yükselmiş gibi donuk yükseldiğinde titredim ama ondan ayrılamadım, yüzümü karnına iyice gömüp tişörtünü koparacak gibi sıktım. "Seni koruyabilseydim sen şu an burada durmuş bana bunun için yalvarıyor olacak mıydın?"

Diğer avucumu güçsüzce kaldırdım, damar yolum hâlâ açıktı ama bileğime bağlı bir serum yoktu. Yumruğumu sertçe göğsüne vurdum ve o vurduğum göğe sığınmaya devam ettim. "Beni korudun," dedim dudağımı büke büke. "Onu da koru."

"Kendine gel artık." Bu cümleyi böylesine keskin, içimi deşip dışarı kan leş içinde çıkan bir bıçak gibi duymayı beklemiyordum. Belki duyardım ama onun dudaklarından, onun sesinden olmazdı bu. Sarsıldım. Yumruğumu göğsüne bir kez daha vurup alnımı karnına bastırarak ağlamaya başladım. Gurur avucunu saçlarıma bastırdı, saçlarıma dokundu, şefkati hissettim ama sonrasında gelen cümle kalbimi ortadan ikiye böldü. "Ne seni koruyabildim ne onu koruyabildim, görmüyor musun? Neden anlamak istemiyorsun? Bana onu koru diyorsun. Onu koruya-

bilseydim şu an bu durumda mı olurdunuz?" Sesindeki sertlik değil, cümlelerindeki soğukluk beni bin farklı yerimden büktü. Yine de geri çekilemedim, yumruğumu onun göğsüne sertçe geçirip ona sığınmaya, onun göğsünde ondan saklanmaya devam ettim. "Sizi koruyamadım, anlamak istemiyor musun?" Birden omuzlarımdan tuttu, nazik bir şekilde beni teninden ayırıp kafamı kaldırmamı ve ona bakmamı sağladı. Gözlerimiz birleştiğinde gözyaşlarım birdenbire akmayı bıraktı. "Kendine gel artık!" Göz bebeklerimin büyüdüğünü hissettim. "Ölmek mi istiyorsun? Ölmemi mi istiyorsun?" Yakarışına bulaşan öfkesi bile beni koruma odaklıydı ama içimdeki yıkım bu koruma içgüdüsünü altına alarak yok etmek, parçalara bölmek istedi.

Yanağımdan aşağı akıp giden gözyaşını takip eden gözleri donuk bakıyordu.

"Yapma," diye fısıldadı. "Bu benim için kolaymış gibi davranıyorsun, yalvarıyorum sana, ayaklarının altını öpeyim, yapma."

Avucum karnımın altındaki yerini aldığında, "Benden gitmeyi göze alıyorsun, gidersen o benimle kalacak mı sanıyorsun?" diye haykırdığında dondum. İrkilerek, kara zorla kirpiklerimi kaldırıp ona bakmaya çalıştım. Ağlıyordu. "Her olasılık benim ölüm fermanımın altında senin imzan anlamına geliyor. Sen sanıyorsun ki ben buradan elimi kolumu sallayarak çıkıp gideceğim, yanıma seni aldım diye huzura ereceğim. Ermeyeceğim lan, ermeyeceğim." Ellerini omzumdan çekip avuç içlerini yüzüne kapattı. "Bir sen mi onu kaybedeceğinden korkuyorsun!" Parmaklarını yüzüne öyle bir bastırdı ki yüzünü parçalayacağını zannettim. "Ben onu kaybedeceğim düşüncesiyle yanmıyorum mu sanıyorsun?"

Sessizce ona bakmaya başladım.

"Zerda, neden görmüyorsun? Neden o sadece seninmiş, sana aitmiş, o benim biraz bile umurumda değilmiş gibi davranıyorsun?" Avuçlarını yüzünden çekmedi. Ağlıyordu.

Sessizce ona bakmaya devam ettim.

"Neden suçumu yüzüme vurup duruyorsun?"

Avuçlarını yüzünden sıyırarak çenesine kadar indirdiğinde beyazı kızıla dönmüş ela gözlerinin yemyeşil olduğunu gördüm. Yüzü kendi gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Neden onu senden alacak benmişim gibi benden korumaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı güçsüzce.

Titreyen elimi kaldırıp yavaşça yanağına kaydırdım. Sessizce gözlerinin içine bakarken dudaklarımın büküldüğünü fark ettim. Çenem titrerken yavaşça başparmağımla elmacık kemiğine inen gözyaşını sildim. "Özür dilerim," diye fısıldadığımda çenesini sıktı, alt dudağı titredi ve bana sadece baktı. Küçük bir erkek çocuğu gibi baktı. "Çok özür dilerim." Dudaklarımı büke büke ona sokuldum, parmağım yanağında kayarken ilk kez onun da içeri çektiği dudaklarının büküldüğünü gördüm. "Gurur, çok özür dilerim." Titreyerek kollarımı boynuna sarmaya çalıştığımda benim için eğildi. Kollarımı onun boynuna sarıp, yüzümü soğuk boynuna yaslayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Çok özür dilerim."

"Ben özür dilerim," dedi beni sıkıca sararken. "Seni koruyamadım. Onu koruyamadım. Sizi koruyamadım. Ben özür dilerim." Yüzünü saçlarıma gömdü, gözyaşları saçlarıma akarken onu ilk kez karşımda bu kadar çıplak gördüm. İlk kez bir çocuk gibi böyle içten, titreyerek ağladı. "Çok özür dilerim Zerda'm, çok özür dilerim, onu benden koruyacak kadar seni yaraladığım için çok özür dilerim. Sana yaşattığım her şey için çok özür dilerim."

"Onu hatırlıyorum," dedim gözyaşları içinde. "Onu hatırlıyorum." Duraksadı ama bana sarılmaya devam etti. "Gurur, onu nasıl bırakırım? Onu hatırlıyorum." Bana daha sıkı sarıldı ama hiçbir şey söyleyemedi. "Rüyamda gördüğüm o çocuk, yine oradaydı, oradaydı, o karanlıktaydı, oradaydı," diyerek ağlamaya başladım. "Deli değilim, delirmedim, oradaydı, yalnız değildim. O karanlıkta yalnız değildim. Oğlumuz yanımdaydı."

Geri çekilip gözlerimin içine dünyasını başına yıkan benmişim gibi baktı ama biliyordum, yıkılan dünyasının altından onu çıkaran bendim.

"Beni bırakmadı. Onu nasıl bırakabilirim?" diye sordum çenem titrerken. Ardından Gurur'a yaptığımı bildiğim haksızlığın altında kalıp gözlerimi yumarak hıçkırdım. "O beni hâlâ bırakmamışken ben nasıl onu bırakabilirim?" Gurur alnını alnıma yaslayıp sustu. O kadar uzun sustu ki alnını alnımda hissetmesem gittiğini düşünürdüm. Elini kavrayıp güçsüzce karnımın altına yerleştirdim ve avucunun karnıma tam anlamıyla yaslanmasını sağladım. "O gitmedi Gurur, söylesene, onu içimden nasıl kovabilirim?" diye fısıldadım. "O hâlâ burada."

Gurur, hissettiği acının onu hapsettiği bir düşten birdenbire uyanmış gibi gözlerimin içine baktı. Artık kaçacak bir yeri kalmadığını biliyordu, artık o gerçeğin tam ortasında benimle beraber duruyordu.

Parmaklarım karnımdan çekmeden sertçe yutkundu. O kadar uzun süre gözlerimin içine baktı ki bu gerçeğin altından kalkamayacağımızı hissettim ama istiyordum, Gurur başımızın üzerindeki ağırlığı kaldırıp atsın ve bizi kurtarsın istiyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Onun için savaşalım."

Sertçe yutkundu. Vermesini istediğim karar, hayır, kabul etmesini istediğim gerçek onu derinden sarsmış olmalıydı. Onu buna mecbur bıraktığım için kendimi müthiş çaresiz hissediyordum ama tıpkı diğer herkes gibi o da ondan vazgeçsin istemiyordum.

Alnını alnıma bastırdığında gücünün tükendiğini anladım. Daha fazla direniş gösterecek hâli kalmamış gibiydi. Onu bu hâle getirdiğim için kendimden tiksindim, yine onu bu hâlde görmek bana umut oldu. Bir avucum karnımda, onun elinin üzerinde duruyor, diğer elim güzel yüzüne yerleşmiş ona dokunuyordu. Alnımı alnından ayırmadan, "Gitmek de kalmak da onun vereceği bir karar olsun, lütfen," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemeden alnı alnımda, avucu karnımda öylece bekledi. Bu bile benim için tutunabileceğim bir umut kırıntısıydı. Tek bir korkum vardı, o da bu umudu benden alacak olmasıydı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Doktor, ahşap masasının arkasında oturmuş tahlil sonuçlarını incelerken tam karşısında durmuş, ondan gelecek bir cevabı bekliyordum. Damar yolum açıktı ama neden açık olduğunu pek hatırladığım söylenemezdi. Nihan bana iyi geleceğini, ayaklanmamı sağlayacağını söyleyerek ilaçlı bir serum takmıştı işte, sadece o kadarını hatırlıyordum.

"Büyük bir düşük riski var," dedi geriye yaslanıp gözlerini Kahraman babaya çevirerek. Burada olduğunu fark ettim ama kafamı çevirip ona bakamadım. "Bu düşüğün kötü sonuçları olabilir. Henüz yeni bir operasyon geçirdi ve..." Açıklamalar arka arkaya ateşlenen füzeler gibiydi. Sürekli olarak olabileceklerden, gelişebilecek semptomlardan, Zeliha'nın mental durumundan, fiziksel sağlığından bahsedip durdu. Günün sonunda kararı bize bırakıyor olsa da açıkçası onun kararı belli

gibiydi. Avucumun içinde hâlâ onun karnını hissediyormuş gibi farkında olmadan yumruğumu sıktım.

Kahraman baba bir anda, "Peki," diye söze girdi. "Bir ihtimal var mı? Düşük yapmadığı küçük bir ihtimal?" Gözlerim Kahraman babaya işte tam da o an çevrildi. Oysa onun kararını biliyordum, düşüncelerini görmüştüm, kahrolsa da seçimi kızından yanaydı ki bu çok normaldi. Avucumun içindeki ateş büyüdü.

"Elbette, yok diyemem." Gözlerim birden doktora çevrildi. "Ama gerek geçirdiği operasyon, gerek bir süre komada kalmış olması durumu, gerekse de kanamaların sürmesi..." Doktor derin bir nefes aldı. "Ben hastamın sağlığını öncelikli tutmak durumundayım. Zeliha Hanım mental olarak büyük bir travma geçiriyor. Yaralanma esnasında yaşananları elbette bilmiyoruz ama sonuç itibarıyla bu genç kadın bıçaklı bir saldırıya uğramış. Mental olarak toparlanması zaman alacaktır, toparlanması için ilaçla destek alması gerekebilir. Ki bence gerekiyor çünkü mental durumunu iyi görmedim. Bu tür tedaviler de gebelik için büyük riskler oluşturur. Kaldı ki çok büyük bir düşük riski taşıyor."

Sessizce odadan çıktım. Sırtımı duvara yaslayıp avucumun içine baktım. Avuç içime bakarken parmaklarımın titrediğini görebiliyordum ama aldırış etmedim. Sadece avucumun içine baktım.

Oğlunu koruyamadın.

Sevdiğin kadını koruyamadın.

Sana yalvardı, onu koruman için sana yalvardı ve sen yine öylece durup hiçbir şey yapamadın; koruyamadın.

Gözlerimi yumup titreyen elimi yumruk şekline sokarak dudaklarıma götürdüm. Yumruğumu dudaklarıma bastırırken kapalı gözlerimin arkasında Zeliha'nın bana yalvarırken takındığı surat ifadesi asılı duruyordu. Sinyal sesi bir ok gibi kulak deliğimden girip kafamın içine çivi gibi saplandı.

Onur Kırgız'ın varlığını çok sonradan fark ettim. Gözlerimi açtığımda karşımda duruyor, kollarını göğsünün üzerinde toplamış, duvara yaslanmış beni izliyordu. "Merhaba," dediğinde cevap vermeden gözlerine bakmayı sürdürdüm. "Sırası olmadığının farkındayım," dediğinde titreyen elimi aşağı indirdim. "Ama Zeliha Özdağ'ın ifadesini almamız gerek. Bunun için memurlardan gerekli izni aldım, ifadeyi onlar değil, uygunsa ben alacağım. Öyle olmasını isteyeceğini düşündüm. Sanıyorum mental olarak iyi hissetmiyor, yabancı birileriyle aynı ortamda ol-

mak istemez ama yanında sen varken bana rahatlıkla ifade verebilir diye düşünüyorum."

"Bunu biraz daha erteleyebilir misin?" Sorum karşısında bir an duraksadı. "Ben ifade verebilirim. Ama şu an ona ne olduğunu sormak, ona bir şeyleri yeniden hatırlatmak sadece daha çok yıkılmasına neden olacak. O iyi değil."

Onur başını sallayıp, "Bir şeyler ayarlayacağım," dedi.

"Sağ ol," dedim, tam sırtımı dönüp gidecektim ki durup omzumun üzerinden ona bakmaya karar verdim. "Sana iki can borcum vardı, bu da üçüncü borcum oldu."

Gözlerimde bilenen duyguların onu kesip geçtiğini gördüm. Bir yabancıya kendi hayatımla acı vermek tuhaftı. Alışkın olduğum bir durum değildi.

Onur, "Lafı edilecek şeyler değil bunlar, Çalıklı," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Gerekli parmak izleri alındı, incelemeler yapıldı ve salon... Temizlendi." Gözlerinin içine uzun uzun baktım. Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Leon ve Pars'tı sanırım isimleri, öyle yazıyordu. Onlar da iyi. Sizin tesisteler, geri dönmenizi bekliyorlardır," dedi ve ilk kez gerçek bir gülümsemeyle gözlerime baktı.

"Sana iki değil, dört can borçluyum o zaman," dediğimde duraksadı. Ne söylemeye çalıştığımı anlamış olacak ki başını önüne eğdi.

"Umarım bebek için geç kalınmamıştır," dedi ve bunu gerçekten yüreğinden koparak söylediğini anladım. İnsanlar yalan söylediğinde, içten olmadıklarında, bir şeyle ilgili gerçek duygularını ifade etmediklerinde bunu rahatlıkla anlardım. Gerçeği söylediğini bu yüzden net bir şekilde görebiliyordum.

"Ben genelde hep geç kalan bir adamım." Cümlem yüzündeki gülümsemenin silinmesine neden oldu. Sessizce sırtımı döndüm, o koridordan silindim.

Kafamın içinde sürekli kendini tekrara alan sinyal sesine alıştığım için artık dışarıdaki sesleri de algılayabiliyor, sinyal sesini ve başkalarının cümlelerini bir arada idare edebiliyordum. O yüzden bahçeye çıkıp bir sigara yaktığımda ve toplanan yağmur bulutlarını izlemeye başladığımda Çolpan'm, "Gurur, kolun kanıyor," dediğini anında duydum. Gözlerimi dirseğimin iç kısmında açık duran damar yoluna indirdim. Yavaşça aşağı doğru kan akıyor, akan kan parmak uçlarıma ulaşıyordu. Kam gördüğüm an sinyal sesi kafamın içinde birdenbire okyanusta be-

lirerek büyüyen bir dalga gibi şiddetlendi. Kendimi hızla toparlamaya çalıştım ama kan yere damlayıp zeminde leke bıraktığında şakaklarım zonkladı.

"İyi misin?"

Gözlerimi Çolpan'a çevirdim. "Yalan söyleyecek hâlde değilim."

Bir müddet gözlerimin içine baktıktan sonra başını salladı. "Zeliha'nın yanındaydım, ağrı kesicilerin etkisinden olsa gerek uyuyakaldı," diye mırıldandı.

Uyuduğunu duymak bana her zaman huzurlu hissettirir sanmıştım ama şimdi uyuduğunu duymak sadece göğsümün içine diri diri yumruk sokulmuş gibi hissettiriyordu.

"Kabullenemedi," diye fısıldadı Çolpan kollarını bedenine sarıp bu gerçekten kendini korumaya çalışıyor gibi. "Kendini düşünmüyor ve ona asla kızamıyorum. Çünkü o hep böyledir... Önceliği hiçbir zaman kendisi olmadı. Üstelik artık işler... Daha farklı." Başını önüne eğip yere baktı. Ben de yere damlamaya devam eden kanıma baktım. Sinyal sesinin şiddetlenmesi artık sorun değildi. Kafamı patlatmasında bile bir sakınca görmüyordum. "O zaten her zaman anaçtı. Arkadaşlarına karşı, ailesine karşı, yabancılara karşı... Sana karşı." Kafasını kaldırıp bana baktığını hissetsem de ben ona bakmadım. Bir kan damlasının içinde tüm geçmişimi gördüm. "Şimdi bebeğini böyle sahiplenmesi, bırakmak istememesi, hepimizi potansiyel tehlike olarak görmesi çok normal. Ona alınmıyorsun, değil mi? Ağzından çıkanı kulağı duymuyor, ona bunları anaç tarafı söyletiyor." Beni yere yatırıp ağzımdan kalbim çıkana kadar tekme atsa da ona tek kelime etmez, durması için ayağını tutmaz, bana vereceği her cezaya gözüm kapalı razı olurdum. Bunu dile getirmeme gerek bile yoktu. Bu önce Allah'ın, sonra Zeliha'nın, sonra da herkesin bildiği değiştirilemez bir gerçekti.

Çolpan cevap vermeyeceğimi anladığında susup yanımda kalmaya devam etti.

İçmediğim ama çoktan filtresine kadar yanan sigarayı yere atıp üzerinden geçtim, bakışlarımı Çolpan'a çevirdim ve "Ne yapacağım?" diye sordum. Benden böyle bir soru duymayı beklemediğini irileşen gözlerinden anladım. Oysa tam şu an önüme gelen herkesi, yabancıları bile çevirip bu soruyu sormak istiyordum. Çaresizce herkese bu soruyu sorup bir cevap almak istiyordum. Bir cevap bulmak istiyordum. Bilmiyordum.

"Zeliha'nın vereceği karara saygı duymak istiyorsun ama korkuyorsun," dedi başını sallayarak. "Zeliha'yı nasıl ikna edebileceğini ben de bilmiyorum."

Onu ne için ikna etmeye çalıştığım aklıma gelince kafamın içine bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Avucumu yavaşça sıktım ve kolumdan akan kanın avucumun içine yayıldığını hissettim. Karnına dokunduğum bu avuç, şimdi kendi kanımla ıslaktı ve birdenbire olduğum yerde sarsılmama neden olan, onun kanının da bu avuca böyle bulaşacağım düşünmek oldu. Zeliha'mn neden benden korktuğunu, neden onu benden bile korumak istediğini fark ettim. Avucuma onun kanı bulaşacaktı.

"Benden korkuyor," dediğimde Çolpan'ın gözlerinin dolduğunu gördüm. "Haksız da sayılmaz. Onu ikna etmek için çabalıyorum, hâlâ bunu yapıyorum, onu kurtarmak için bunu yapmaya devam edeceğim." Avucumun içini açıp avuç içi çizgilerime dolmuş kanı gösterdim. "Bu ellerle onun karnına dokundum, onun oradaki varlığını hissettim," dediğimde Çolpan'ın yanağından kayıp giden gözyaşı çenesine ulaştı. "Bak, şimdi bu ellerde kan var. Onun kanı ellerime bulaşacak ve bunu yapmaktan başka bir çarem yok." Kalbim göğsümün içinde büyük bir sessizliğe gömüldü. Artık içinde atmak istediği beden bana ait değildi. Kalbimin bile bana sırt çevirdiği bir andı.

Çolpan tedirginliğini ve hüznünü benden gizlemeden gözlerimin içine baktı. "Sen Zeliha'nın iyiliğini istiyorsun, iyi olmasını istiyorsun. Bu seni korkunç biri yapmaz," diye fısıldadı. "Eğer bu gebelik ona zarardan başka bir şey getirmeyecekse, elbette onu korumak zorundasın. Ama yine de..." Durdu, doğru cümleyi aradı ama bulamadı. Sustu.

"Ama yine de?" diye sordum.

Cevap vermek yerine burnunu çekip yere baktı.

"Söylesene Çolpan. Söyle. Ne olursunuz biri artık bana bir şey söylesin."

"Ya bir ihtimal varsa?" Çolpan'ın sorusu içimdeki enkazın dışarıya gösterdiğimden daha fazlası olduğuyla yüzleşmemi sağladı. "Ya gerçekten bu bebeği doğurabilecek gücü varsa?"

İşte o ihtimal varken de canımı alıyordu, yokken de canımı alıyordu.

Bir ihtimale tutunup avuçlarımın içinde attırdığım o kalbi susturmaktan korkuyordum.

Yine bir ihtimali görmezlikten gelip avuçlarımın içini oğlumun kanına bulamaktan korkuyordum.

Dizlerimin üzerine çökmek istedim, ayaklarım bu büyük bedeni taşıyamadı ama yapmadım. Kahraman babaya verdiğim sözü tutmak zorundaydım.

Çolpan'ın gözlerinin içine baktım ve "Çolpan," dedim, o beni kendinden yüksekte sanıp kafasını kaldırarak bana baktı ama ben aslında yerde, dizlerimin üzerindeydim. "Bir süreliğine buradan ayrılacağım. Uyandığında beni ara, olur mu? O uyanmadan gelmeye çalışacağım."

"Bu hâlde nereye, Gurur?"

"Ona temiz kıyafet getireceğim," dediğimde Çolpan duraksayarak gözlerimin içine baktı. "İç çamaşırına, temiz kıyafete ihtiyacı var. Tarağa ihtiyacı var. Saçlarını tararım. O sevmez öyle karışık saçla durmayı, saçlarına sinir olmaya başlamıştır." Çolpan tedirgin gözlerle bana bakıyor, sıraladığım cümlelere karşı duyduğu hayreti gizleyemiyordu.

"Çocuklara söyleyeyim, biri seninle gelsin. Hatta bizim eve git," diyerek çantasından anahtarı çıkarıp bana uzattı. "Zeliha'nın odasında hâlâ kıyafetleri var. Bizim kıyafetlerimizden de alabilirsin. Oraya gitme."

Çolpan'ın gözlerinin içine baktım. "Bir gün oraya dönmem gerekecekti zaten."

Başını iki yana sallayarak, "O gün, bugün değil," diye karşı çıktı. "Gideceksen de biriyle git."

Gülümsemeye çalıştım ama yapamadığımı biliyordum. Sessizce bahçeye ilerlediğimde arkamda kaldı. Bir şeyler söylediğini duydum ama cümlelerine odaklanamadım. Elim eşofmanımın cebine gitti, bir anlığına masanın üzerinden Yener'in cipinin anahtarını aldığım anı hatırladım ve avucumun içinde anahtarı hissettim. Ben cipin önüne geldiğimde yağmur ufaktan atıştırmaya başlamıştı. Uzaktan kumandaya basıp kapıyı açarken omzumun üzerinden hastaneye doğru baktım.

"Allah'ım," diye yalvardım. "Sen bana doğru yolu göster. Sen o doğru yolda Zeliha'yla yürüyebilmeyi nasip et bana. Ne yapmam gerektiğini bana göster." Arabaya binip kapıyı sertçe kapattıktan sonra motoru çalıştırıp direksiyonu sertçe çevirdim. "Ne olursun bana doğru yolu göster," diye fısıldadım ve hızla bahçenin çıkışına doğru sürmeye başladım.

Tüm camları indirdim, rüzgâr içeri doldu, yağmur damlalarını tenime taşıdı ama içimdeki yangın dinmedi. Esen rüzgâr sanki o alevleri daha da büyüttü, ruhuma sıçrattı, zihnime sıçrattı, tüm benliğimde cehennemi yaşadım. Ara sıra çift görsem ve ibreyi biraz olsun aşağı çekmesem de o sokağa tek parça ulaşabildim. Güvenlik arabayı gördüğü

anda bariyeri kaldırdı, içeri doğru sürerken binalara bakamadım. Arabayı girişte durdurduğumda artık aracımın orada olmadığını fark ettim ama üzerinde durmadım.

İki yana kayarak açılan kapının önünde durup cam kapıdan içeriye, lobiye baktım. Lobi boştu. Asansörlere dokunan gözlerimin görüntüleri zihnime aktardığı anda sinyal sesini besleyeceğini biliyordum ve öyle de oldu. Asansörlerin kapalı kapılarına bakarken kalbimin sıkıştığını, boğazıma bir elin sarıldığını, nefesimin ciğerlerimden boşaldığını hissettim. Nefes almak istedim, elim boğazıma gitti, boğazımı anlamsızca, sertçe kaşıdım ve nefes alabilmek için kimseye göstermeden yavaşça çırpındım. Sonunda bir parça nefes alabildiğimde hızla merdivenlere yönlendim. Hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırken nabzımın damarlarımı yırtarak hızlandığını hissetsem de bu beni durdurmadı. O kata geldiğimde sanki bir mezarın içindeydim ve toprak üzerime çökerek kefenimi delip gırtlağıma doldu.

Öyle bir an gelmişti ki bir adım atmak bile çok zor sanmıştım ama şimdi olduğum yerde durmak bile çok zordu. Değil o adımı atmak, burada olmak bile çok zordu. Yine de yaptım. Önce durdum, sonra o adımı attım ve o koridordaki varlığımın içime battığını hissettim. Birkaç sarsak adımın sonunda onunla anılarımızı biriktirdiğimiz evin kapısının önündeydim. Anahtarım cebimde duruyorken bile kapısını o açsın diye çaldığım kapının önünde, içeride onun olmadığını bilerek durmak ecel gibiydi.

Elim eşofmanın cebine gitti ve evin anahtarını avucumun içine aldım. Kendi mezarımın üzerine atacağım toprağı avucumun içine alıp sıkmak gibiydi. Gözlerimi kapatarak avucumun içindeki anahtarı daha sert kavradım. Gözlerim kapalı, anahtar avucumun içindeyken yaşananlar bir nehir gibi gözlerimin önündeki karanlığın içinde akıp gitmeye başladı. Bu ev, sadece anılarımızın değil, kâbuslarımızın da yuvasıydı. Bu evde ona sarılmış, onu öpmüş, onu koynumda saklayarak derin uykulara yatırmıştım ve yine bu evde onu kanlar içinde bulmuş, onun kanına basıp kaymış, onun kanına bulanmıştım. Kapının deliğine anahtarı sokarken tüm anılar kafamın içinde süregelen bir fırtına gibiydi. Kapı açıldığında nefesimi tuttum çünkü içeriden onun teninin kokusunun değil, kanının kokusunun gelmesinden korktum. Gözlerimi açtığımda içeride beni bekleyen bir karanlık vardı. Şimşeğin ışığı cam duvardan yansıyarak zemine döküldü ve o ışığın altında zeminde onun kanını gördüm. Oysa yoktu, biliyordum; bu bana aklımın oynadığı, bir daha asla

kurtulamayacağımı bildiğim, sonsuza dek beni takip edecek bir oyundu. Bu illüzyonla yaşamayı öğrenebilecek miydim? Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmekten korkuyordum. Bununla yaşamaya devam edeceğim gerçeğinden korkuyordum.

İçeriye düşen adım sesimi duydum ama sanki içeride değildim; hatta bu bedenin içinde bile değildim.

Bakışlarımı omzumun üzerinden hole çevirdim. Dar holde karanlık saklanıyordu. Gündüz vakti olmasına rağmen evin bu kadar karanlık olmasının nedeni onun burada olmamasından mı kaynaklanıyordu yoksa göğü ikiye bölecek gibi yağmaya başlayan yağmurdan mıydı?

Gözlerim zemine geri döndü. Soğuk, kanlı parmaklarıyla bana dokunmaya çalıştığı ânı hatırlar gibi oldum. Kanının ayaklarımın altını kaplayışını ve bana kısık, yalvaran fısıltısıyla nefes almak istediğini mırıldanışını... Öldüğü bir dünyayı düşünmek istemiyordum. Onun olmadığı bir yerde barınamayacağımı biliyordum. Ağır adımlarla koridorda yürüdüm, mutfağın kapısını avucumla ittiğimde kapı yavaşça açıldı ve bakışlarım mutfakta dolaştı. İçtiği kahvenin fincanı tezgâhın üzerinde duruyordu, ara sıra saçını topladığı kalem de mutfak masasının üzerindeydi.

Mutfak masasının önündeki sandalyede oturduğu görüntü anılarımın toprağının içinden bir çiçek gibi başını kaldırarak çıktı. Gözlerim yüzünde asılı kaldı. Gülümseyerek bana bakıyor, anılarımın içinde hapsolduğunu sandığım sesiyle, "Evlendikten sonra burada oturmaya devam ederiz, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi kısarak yüzüne bakıp bu anının içinden çıkmayı denedim ama içimden geçip giden bedenimin önümde dikildiğini gördüğümde avucumu sıkarak yumruk hâline getirdim.

"Burayı seviyor musun?" diye sordu bedenim ona, ardından karşısında duran sandalyeyi çekip oturdu ve ellerini uzatıp masanın üzerinde duran narin ellerine dokundu. "Ben daha büyük bir yere geçeriz diye düşünmüştüm."

Uzun uzun gözlerimin içine baktıktan sonra, "Burası her şeyin başladığı yer, buradan öyle kolay vazgeçemem sanırım," diye yanıtladı. Parmaklarını parmaklarımın üzerinde dolaştırdı ve "Ama bazen göl kenarında evi olanlara çok imreniyorum. Mesela Muşta'nın oradaki kulübesi doğrudan göle bakıyor, çok güzel görünüyor," dedi.

Güldüm. "Göl tarafına taşınalım istiyorsan bu bana uyar," dediğimde kaşlarını çatıp, "Oraları çok sessiz ama," dedi. "Hem burayı seviyorum ben. Sadece gölü izlemek bazen ruhuma iyi geliyor. Beni dinlendi-

riyor." Gözlerimin içine baktı. Kapının eşiğinde durup anılarımın içinde yaşamaya devam eden o ânın içine sıkışmış bedenlerimizi izledim. Bana göz kırptı ve "Bakarsın Muşta balayımızda kulübeyi kullanmamıza izin verir," dedi. O an anıların içinde bana ait olan beden de kapının önünde durmuş onları izleyen ben de aynı anda gülümsedik.

Bir sis gibi yavaşça dağıldı, gözlerimin önünden kayboldu ve gerideki oturduğu boş sandalye kaldı. Masaya doğru ilerledim, masada duran kalemi avucumun içine alıp saçlarının arasında durduğu ânı hayal ettim. İnce boynu ne zaman saçlarını bu kalemle yukarıdan tuttursa açığa çıkar, boynundaki benler belirgin bir şekilde kendini gösterirdi. Yeniden bu evde, bu mutfakta, saçları bu kalemle toplu hâlde bana baktığında gözlerinde eski neşeyi göremeyeceğimi o an fark ettim. Yıkım uzun zamandır içimde esen bir rüzgârdı ve şimdi o rüzgâr geri çekilerek geride bıraktığı enkazı izlemeye başlamıştı. Artık bir enkazdan ibarettim.

Mutfaktan çıkarken farkındalık sırtımda taşıdığım bir yaratık gibi benimle geldi. Gözlerim salonun zeminine dokunmasın diye çabaladım ama bakışlarım farkında olmadan yeniden zemine dokundu. Bu kez kanı görmedim ama biraz daha oraya baksam kandan fazlasını, onun yerde uzanan bedenini göreceğimi anladım. Merdivenlere yöneldim. Allah'tan yardım dileyerek merdivenleri tırmanmaya başladım. Üst kata geldiğimde onun kokusunun eve yayıldığını fark ettim. Banyoya girip ışığı yakmadan ama kapıyı açık bırakarak içeride ilerledim, lavabonun önünde durduğumda aynaya düşen yansımam günler sonra ilk kez tam karşımda duruyordu.

Aynadaki görüntüme bakarken yüzümdeki ruhun çekildiğini, ifadelerin kaybolduğunu gördüm. Yüzümde sakallarım vardı, gözlerimin altı mosmordu ve kan damarları gözümün beyazını sararak o rengi altına alıp kaybetmişti. Kapıdan içeri sızan az miktarda ışık yalnızca yüzümün yarısını aydınlatıyordu.

"Mecburum," dedim aynadaki yansımaya. "Bir şansım oldu, onu yaşattım ve ikinci bir şansım olup olmayacağı meçhul." Kurduğum cümlenin beni öfkelendirdiğini hissettim. Gözlerimin içine uzunca bakamadım. Kendi gözlerimde yansımama uzanan belirgin bir suçlama vardı. Suçlayıcı bakışlarımdan kaçmaya çalışarak gözlerimi lavabonun tezgâhına indirdim. "Bunu yapmazsam ona zarar verebilirim, bunu kaldıramaz, bunu kaldıramayabilir." Aynaya baktığımda o suçlayıcı gözler hâlâ oradaydı, beni izliyordu. "Bunu yapmazsam ölecek," dedim ama bir ya-

nım buna inanmıyordu. Asıl bunu yaparsam onun ruhunu öldüreceğimi söyleyen tarafım gözlerini aynanın öteki ucundan bana dikmiş, ruhumu deşiyordu. Gözlerim bana suçlarımı söylüyordu, çaresizliğini anlatıyordu, onu koruyamadığım için bana kızıyordu, ona bunu yapmamam için bana yalvarıyordu.

Birden ağrıyla gözlerimi yumdum. Kafamın içinde büyüyen sesler düşüncelerimin önüne geçerek her şeyin ipinin ucunu kaçırmama neden oldu. Gözlerimi açtığımda boşluk gözlerimdeydi. Birdenbire her şey anlamını kaybetti. Çaresizliğim, hissettiğim acı, kayboluşum, yaşadığım her şey derin bir sessizliğe gömüldü ve sadece kendi gözlerimin içine baktım.

"İsmim..." Durdum. Gözlerimin önünde kendi yansımam varken gördüğüm Zeliha'ya dönüştü. Adım kafamın içindeki kaosa karıştı ama onun adı oradan hiç silinmedi, o kaos onun adım yutamadı.

Elim tezgâhın üzerinde kaydı, tezgâhın üzerinde duran her şey etrafa saçıldı. Kafamın içinde adımı aradım. Damarlarımda kan değil, ateş akmaya başladı. Kafamı kaldırdım. Kafamı kaldırdım ve aynaya baktım.

Aynaya bakarken, "Ben Gurur Mert Çalıklı," diye fısıldadım ismimi unutmamak ister gibi çünkü bazen kafamın içinde bir zelzele yaşanıyor, ismim o zelzelenin içinde kaybolarak benden uzaklaşıyordu. "İsmim Gurur Mert." Avuç içlerimi lavabonun soğuk, mermer tezgâhına bastırıp kendi gözlerimin içine daha büyük bir dikkatle baktım. "Benim sevdiğim kadına bu yaşatıldı." Aynaya doğru eğildim. "İsmim Gurur Mert. Doğmamış olmayı dileyeceksiniz."

Aynanın çaprazındaki dolaba bir tane geçirdiğimde dolap yana devrildi, ayna ortadan ikiye çatladı ve hızla banyodan çıkıp yatak odasına ilerledim. Çekmeceleri söker gibi açmaya başladım. Bazı çekmeceler kuvvetle çektiğim için yerinden çıkarak yere düştü, yedek kamuflajımın altındaki zinciri çıkardım ve soğuk zincir avucumun içine geldiği an ucu aşağı doğru tok bir ses çıkararak sarktı.

Cebimden telefonu çıkarırken zinciri bileğime sardım ve ikinci çalışta açılan telefonun öteki ucundaki kişiye, "Göl kenarında satılık, kiralık fark etmez, tüm evlerin bir listesini çıkarıp bana yolla," dedim.

Hattın öteki ucundaki ses yalnızca, "Emredersiniz, yüzbaşım," dedi. Telefonu kapatıp cebime koyduktan sonra bakışlarımı odada dolaştırdım. Oda o yokken solgun ve ıssızdı. Yere saçılan çekmecelerden etrafa dağılan eşyaları izledim. Ardından hızla yatağın üzerindeki çarşafları söküp, elbise dolabının camına bileğime dolanmış zincirin ucuyla sağ-

lam bir tane geçirdim. Elbise dolabının camı gürültüyle patladı. Cam kırıkları yere devrildi. Durmadım, abajurun kablosunu kökleyerek koparıp lambayı duvara çarptım. Durmadım. Durduramadım. Ayağımın önüne ne geldiyse tekmeledim. Birkaç saniye içinde oda darmaduman oldu. İçimdeki öfke daha da büyüdü, zincirin dolandığı yumruğumu arka arkaya makyaj aynasına indirmeye başladım. Parçalanan cama aldırış etmedim. Merdivenleri inerken bedenimden dışarı ateşin saçıldığını hissettim. Sehpayı tekmeleyerek yere devirdikten hemen sonra gözüm kenardaki kolonyaya dokundu. Bilinçsizce kolonyayı onun uzandığı zemine dökmeye başladım. Ardından zipponun ucunda yanan alevi zemine fırlattım ve günler önce onun yığılıp uzandığı zeminde ilerleyen ateşi izledim. Yere çöktüm, sadece kolonyanın ıslattığı kısım alev alev yanıyor, onun içinde uzandığı zemini ateşten bir halenin içine alıyordu. Yansın istedim. O anı kafamın içinde de yansın, küle dönsün, beni bıraksın, beni terk etsin istedim; geriye sadece o kalsın istedim ama o ateşten çemberin içinde yeniden onun bedenini gördüğümde şakağımdan girmiş gibi hissettiren kurşun sarsılmama neden oldu.

Uzun saçları yüzünü örtüyordu ama gözlerini görebiliyordum, uzandığı yerde cenin pozisyonunu almış, karnına saplı bir bıçakla zar zor nefes alarak bana bakıyor, ateşler onun bedeninin etrafında yansa da ona dokunmuyordu. Zihnimden silinmesi için yakmaya çalıştığım o anı içeride bir yerleri talan etmeye başladığında gerçekle hayal birbirine karıştı. Hissettiğim çaresizlikle, "Zerda," dediğimi hatırlıyorum, "Zerda!" Ardından korkuyla yaktığım ateşe ilerlediğimi hatırlıyorum.

Tam ateşin içine girecekken bir elin beni omzumdan kavrayarak kendine çevirdiğini, "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdığını hatırlıyorum. Korkuyla tekrar ateşe baktığımı ama o çemberin ortasında uzanan bedeni göremediğimi... Muşta öfkeyle, "Allah kahretsin!" diye bağırarak beni ateşten uzaklaştırdı. "Çekil!"

Gözlerimi ateşten çekemedim, eşofmanımın paçasında ilerleyen ateşi fark etmemi sağlayan Muşta'mn ceketini çıkarıp bacaklarıma vurması oldu. Ateş söndü. Muşta bu kez ceketini çembere doğru savurdu, köşedeki halıyı çekip ateşin üzerine sertçe vurduğunda henüz her yere yayılmamış olan ateş biraz olsun zayıfladı.

Muşta, omzunun üzerinden bana bakıp soluk soluğa, "Bir daha bu eve gelmeyeceksin!" diye bağırdı. "O kafanı toparlayana kadar bensiz soluk almayacaksın sen!"

Avucumda tuttuğum zinciri daha sıkı kavrayarak, "Bu evde işim bitti," dedim, Muşta'nın bana baktığını hissettim. Yerde zayıf da olsa yanmaya devam eden ateşe vazonun içindeki suyu döküp, halıyı kalan son ateş parçalarının da üzerine örttükten sonra derin bir nefes alıp doğruldu.

"Bence de bitsin," dedi Muşta öfkeyle. "Neden tek başına buraya dönüyorsun?"

Muşta'nın gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Delirdiğimi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum hiç düşünmeden. "Aklımı kafamın içine geri tıktığımda önümde dağ olsan seni yıkıp geçeceğim."

"O ne demek?"

"Taşınıyoruz. Buradan."

Kapıya yöneldim, Muşta arkamdan gelirken, "Aklındakini söyle bana," dedi.

"Bundan sonrası benim şahsi meselem."

"Bu hepimizin meselesi," dedi Muşta sertçe.

Öfke dilimin altında bir kor parçasına dönüştü ve "Salonunun ortasında Cenan'ı karnında bir bıçakla bulmadın sen!" diye bağırdım. Muşta donarak gözlerimin içine baktı. Koridorun beyaz ışığının altında, gözlerimde saklayamadığım o öfkeyle, "Geç de olsa kızına kavuştun sen!" diye bağırdım bu defa. Kollarımı iki yana açtığımda zincirin ucu etrafa sağa sola sallandı. "Bak bana!" Sertçe yutkundu. "Zeliha benden korkuyor, ben kendimden korkuyorum. Sen şu eve girip sevdiğin kadını tek parça ve ayakta bulacaksın, kızın sana doğru koşup boynuna sarılacak. Bak bana! Sevdiğim kadın benden korkuyor! Oğlumun daha kolları bile oluşmadı! Karşımıza geçip karar verin diyorlar, henüz kolları olmayan bir şeyin bana tutunmasını bekliyorum ama onu tutan ben olamıyorum! Şimdi bak bana! Sence bu senin meselen mi? Benim meselem mi?"

Muşta sessizce, "Özür dilerim," dedi.

"Özürler bir anlam ifade etseydi, alnımı Zeliha'nın karnına yaslar, son nefesimi verene kadar özür dilerdim ben." Geri çekildim, kollarımı indirip Muşta'nın gözlerinin içine baktım. "Şimdi rütbelerimden mi olacağım? Kimliğim mi yanacak? Olayım, yanayım. Şunu bil ki durmayacağım. Bir planım yok, planınız varsa da uymayacağım. Çünkü şu andan itibaren ben planın ta kendisiyim."

"Ne birkaç rozet umurumda benim ne de başka bir şey," dedi Muşta sertçe. "Benim için önemli olan önce vatan, sonra sizsiniz, çocuk."

Muşta beni kollarımdan kavradı. "Bırak köklerini kazıyalım, size bunu yaşatan kimse onu birlikte ortadan kaldıralım."

"Ortadan kaldırmak mı?" Gülümsediğimde Muşta birden durup gülümseyişime baktı. Orada her ne gördüyse yutkundu. "Bak bana," dedim gülümsemem hâlâ yüzümde asılı duruyorken. "Ben bununla yetinecek birine benziyor muyum?" Muşta'nın omzumda duran elini ittim. "Yolu-ma çıkma, baba," dediğimde sertçe yutkundu. "Bu kez karşında sadece bir yüzbaşı yok. Bu kez karşında Zincir var." Sırtımı ona dönüp merdivenlere yürürken sessizce fısıldadım. "Bu kez burada karşısına kendisi çıksa, kendisinin boğazına dolanacak bir Zincir var."

"Bu yola girerken Zeliha'yı düşün. Ve bizi arkanda bırakma," dediğini duydum.

Merdivenin başında durup aşağıya doğru uzanan basamaklara bakarken, "Zeliha, Zincir'in uyandığını hiçbir zaman bilmeyecek," dedim ve hızlı adımlarla aşağı doğru inmeye başladım.

ZELİHA ÖZDAĞ

"Zeliha, anneciğim," diyen kişi Şebnem teyze olmalıydı. Tilki uykularından birine dalmak üzereydim ama odanın diğer ucundan bana seslendiği anda onu duydum. Gurur yoktu. Şebnem teyzeye baktım. Ayak ucumda durdu, ellerini çarşafın altındaki bacaklarımda dolaştırdı ve beyazı kıpkırmızı olmuş gözlerini yüzüme değdirmeden, "Uyuyacaksan sonra uğrayayım, anneciğim," dedi.

Ruhsal olarak hissettiğim karmaşa tekrardan oradaydı. Yine de dudaklarımda belli belirsiz de olsa bir gülümseme meydana geldi. "Lütfen kalın," dedim yorgun bir sesle.

Şebnem teyze, "Uykun varsa gideyim, anneciğim," dediğinde onun bana gösterdiği mahcubiyetin daha büyüğünün içimde genişlediğini hissettim.

"Yeterince uyudum," dediğimde her nedense sessizce başını önüne eğdi. Çok uyumuştum, evet, bu uyku boyunca herkesin göğsüne endişe tohumları ekmiştim ve eğer gözlerimi biraz daha açmasaydım, bu endişe tohumunun çatlayarak karanlık ağaçlara dönüşeceğini biliyordum. Şebnem teyze ne diyeceğimi bilemiyor gibi göründüğünden, "Eğer siz

de beni kandırmak için geldiyseniz..." diyerek söze girecektim ki bir an bana öyle bir baktı ki susma ihtiyacı hissettim.

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Benim seni ne kandırmaya ne de senden senin istemeyeceğin bir şeyi istemeye hakkım var," dedi. "Benim senden tek istediğim, iyiliğindir, hoşluğundur, mutluluğundur; canım kızım."

"Ama herkes canımdan bir parça istiyor gibi," dediğimde Şebnem teyzenin gözleri doldu. Gözyaşlarım benden gizlemeye çalıştı belki ama bunu beceremedi.

Başını önüne eğip elbisesinin kumaşıyla oynarken, "Herkes canın yerinde dursun istiyor, ondan öyle çocuğum," diye fısıldadı.

Bu söylediğine verecek bir cevap bulamadım. Bir yanım onları kendimden korkarak anladı, bir yanım kendimden nefret ederek bu anlayışı yok saydı. Gözlerimi Şebnem teyzenin gözlerinde parlayan yaşlara sabitledim, verebileceğim tüm cevapları ağzımın içine gizledim ve onu yalnızca izledim. Gözlerimi öylece yüzüne dikiyor oluşum onu daha da zora sokuyor olacak ki bana doğru yürüdü, avucunu saçlarımda kaydırdı ve "Allah dermanını vermeyeceği hiçbir derdi kulunun göğsüne çiçek edip ekmez," dedi. "Bir musibetin sonunda inan ki bana bin kahkaha da gizlidir, güzelciğim."

"Ben tek bir tebessüme de razıyım, Şebnem anne. Bin kahkaha gelmesin, yerinde dursun ama şu göğsümdeki huzursuzluk da artık son bulsun."

"Annen kurban olsun, geçecek bugünler de. İçinde ne kadar acı kaldıysa her biri dinecek. Derin bir nefes alacaksın, geçecek." Elini saçlarımdan çekmeden bana güven veren gözlerle baktı. Benden bir parça koparmaya çalışmadı, aksine içime umudu ekmeye çalıştı ama onun da umudu taşıyan ellerindeki yara izlerini görebildiğimin farkına varamadı.

Ona inanmak istedim, bana uzattığı umudu ellerinden alırken ellerindeki yaraları iyileştirebilmek istedim. Yorgun bir şekilde gözlerimi yumdum, bir süre bekledikten sonra, "Gurur size bir şey söyledi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Şebnem anne. "Sen şimdi ne benim oğlanı düşün ne de başka bir şeyi. Sen şimdi dur, uzan, biraz kendini, biraz da istediklerini düşün. Ani kararlar verme, içindeki kırgınlık yüzünden insanları da kırıp üzme. Yarın olur, kırgınlığın diner, kırdığına üzülür kalırsın, yavrucuğum." Saçlarımı bir defa daha okşadı. "Yemezlik de etme, e mi? Sana

çorba alırım, aslında kendim yapardım da buradan ayrılmak istemiyorum hiç. Çorba getireyim içireyim sana, olmaz mı annem? Boğazından sıcak bir şeyler geçsin. Direncini kırma hepten. E mi kuzum?"

"Olur," dedim, onu kırmak istemedim. Hem belki çorba içersem güçlenirdim, sağlığımı geri kazanırdım, onu içimden almak için üzerime yürümelerine engel olabilirdim; belki de onu en önce kendimden korumalıydım.

"Ah güzelciğim benim, annesini de üzmezmiş, güzel kızım benim. Hemen sana şifa niyetine çorba bulur getirir annen. Dinlen kuzum, istirahatini et, kimsecikleri görmek istemiyorsan da dikerim kapıya Yener'i, kimsecikler gelip üzmez kızımı, yormaz. Olur mu annem?"

Belki de gerçekten içten gülümsediğim an sadece o andı. Başımı aşağı yukarı sallamamla eğilip alnımı, yanaklarımı öptü ve heyecanla odadan çıktı. Birden annemi görme ihtiyacıyla sarsıldım, annemin göğsüne saklanmak ve beni herkesten koruması için ona yalvarmak istedim ama onu üzeceğim gerçeğini önüme alıp dikkatlice incelediğimde bunun doğru olmadığını fark ettim. Annem son olaylar yüzünden yeterince yıpranmış olmalıydı, onu temelinden sarsmıştım ve daha beter hissetmesini istemiyordum. Yine kendimle baş başa kalmıştım.

Neredeyse uykuya yenik düşecektim ki kapı yavaşça aralandı. Gözlerim ağır ağır da olsa kapıya döndü ve Yener'i gördüm. Kucağında bir fil ile içeri girip filin arkasına saklanarak hortumuyla beni selamladı. Doğrulmak istediğimde ise filin arkasından çıkarak, "Hareket yok bacım, yolmayayım saçını başını şimdi," dedi sırıtarak.

"Sana da gün doğdu, anında saçıma yapışmayı düşündüğüne göre," dediğimde gülümsemesi daha da derinleşse de gözlerine ulaşmadı. Fili kucağıma bırakıp çaprazımdaki berjere oturdu ve "Şebnem anne tarafından senin koruman olarak görevlendirildim. Sigortamı da yaptı," dedi ve eğilip fısıldadı. "Kelle paça."

"Ha?"

"Sigortam diyorum, kelle paça."

"Salak."

"Görüşemedik, aretim," diyerek bacak bacak üstüne attığında beni neşelendirmeye çalıştığını bildiğimden gülümsedim. "Canını sıkmışlar, tabancamı hastaneye almıyorlar, yoksa onların topuklarına sıkardım. Kimmiş benim bacımın canını sıkan? Hastaneden çıkınca göster, bahçeye ayak bastıkları an topuklarına birer el ateş edeceğim."

"Liste çok uzun."

"Muşta yoktur umarım listede, en son ona erkeklik yapıp boyun kilidi atmaya karar verdiğimde ayaklarımın altına tuz sürüp keçilere yalatacaktı çünkü. Bizim erkeklik bir yere kadar maalesef."

"Henüz listede mi yoksa değil mi bilemiyorum." Bir süre sustum, sessizliğime karşılık olarak o da tek kelime etmedi. Filin yumuşak tüyleriyle oynarken, "Yener," dedim sonunda. "Senin düşüncen ne?"

Sorduğum sorunun altında gizlenen gerçeği görmüş olmasına rağmen vakit kazanmak istiyormuş gibi, "Ne konuda, balım?" diye sordu. Gözlerinin içine baktım, gözlerimin içine bakarken duraksadı ve dirseklerini dizlerine koyarak elleriyle oynamaya başladı. "Zeliha'm, sorma bana böyle sorular."

"Öfkelenmeyeceğim," dediğimde gözlerini ellerine indirdi.

"Mevzu senin öfkelenmen değil ki çiçeğim, mevzu benim içimi sikecek bir soru sorman."

"Sen de herkesle aynı fikirde misin?"

Sustu. Ne düşündüğünü anlayamadım ama merakım derinleşti. Yine de yeni bir soru sormak yerine filin hortumuyla oynayarak, "Dışarıda olup bitenden bihaberim," dedim. "Benimle alakalı başka bir gelişme var mı? Doktor başka bir şey söyledi mi size?"

Yener, "Söylemedi," dedi sadece.

"Gurur onu istemiyor, değil mi?"

"O nasıl soru Zeliha, gözünü seveyim," dedi Yener hızlıca, kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Gurur'un ne hâlde olduğunu görmedin mi? Senin gördüğün iğne ucu kadar değildi. Ben onu ne hâllerde gördüm bilsen, sen bu soruyu öylece soramazdın."

"Kızdın mı bana?"

"Sana nasıl kızabilirim? Sana kim kızabilir şu an? Sen olmayan senin hâlinden ne anlasın?" Gülümsedi. "Ama Gurur olmayan da Gurur'un hâlinden anlamaz, bunu unutma, çiçeğim benim. Bir başına girmedin o ateşin içine. Gurur o ateşin içinde senin gelmeni bekliyordu."

"Sen anlarsın beni, öyle hissettim," dedim son söylediği şey içimi acıtsa da cevapsız bırakarak. Gurur'un gözleri odanın bir köşesinden bana çevrilmiş gibi hissetsem de o burada değildi. İçimdeki acı çoğaldı.

"Bana artık asker olamazsın dediklerinde hissettiğim şey çok büyüktü ve biliyorum, yemin ederim Zeliha, biliyorum çiçeğim, senin hissettiğinin yanında benimki bir hiçtir."

"Ama bak, sen hâlâ askersin."

Yener gözlerimin içine bakakaldı.

Gülümsedim. "Belki ben de anne olabilirim, değil mi?"

Ne olur Yener, yalvarırım bana olabilirsin de, sen söylersen inanırım. Çünkü küçük kız kardeşler abilerine daima inanır.

Yener susup gözlerimin içine bakarken kalbimin göğsümün içinde suskunlaştığını hissettim. Yalvarmak istedim ona, bana bir umut versin diye, içimde bir inanç yaratsın diye. Ağlamak istedim. Ama hiçbirini yapamadım. Sadece sustum. Bazen susardın, kalbin senin yerine konuşurdu; bazen tek bir damla gözyaşı akmazdı gözünden ama kalbin senin yerine kanlı yaşlar dökerdi.

Kalbim kanlı yaşlar döktü ama gözlerim kuruydu.

Yener uzanıp elimi iki avucunun içine alarak sakladı. "Bak bana," dedi. "Gözlerimin içine bak."

Dediğini yaptım.

"Allah tüm yaptıklarımdan sonra beni duyar mı bilmiyorum ama boğazımdan nefes geçtiği her saniye Zeliş'im, her saniye, ben sen anne olabil diye dua edeceğim."

Dudaklarım büküldü, bunu görünce, "Şşş," diye fısıldadı ama duramadım, durdurmadım; gözlerimden akmaya başlayan yaşlara engel olamadım. Yener oturduğu yerden kalkıp yatağın kenarına oturarak beni kollarının arasına çekip göğsüne yasladı. "Ağlama," dedi. "Ben kız kardeşini ağlatan değil, güldüren abi olmak istiyorum."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından.

"Asıl ben seni lan," diye karşılık verdi bana daha sıkı sarılarak.

"Salaksın da zaten," dedim dudaklarım iyice bükülürken.

"Canım, çok teşekkür ederim." Güldüğünü duydum. "Bir sır vereyim mi?"

"Hı-hı."

"Gurur'u sevdiğimden bile çok seviyorum seni. Gurur benim götümü yesin."

"Üzdüm de onu zaten. Kırdım," dediğimde güldü.

"Kafasını yarsan, arsız köpek kafasını uzatıp tam yaramadın bir daha yar der. O sana hiç kırılmaz."

Kafamı dağıtmak ister gibi, "Anlatsana bana bir şeyler," dediğimde bana tuhaf tuhaf baktı.

"Ne anlatayım?"

"Bilmiyorum. Seninle ilgili şeyler."

Yener yanımdayken kollarımı karnıma sarma gereği duymadım nedense. Sanki o, bebeğimi korumam gereken biri değildi. Oysa onun dışında herkesin yanında, Gurur'un bile yanında kollarımı karnıma sarmış, kendimi ve onu koruma ihtiyacı duymuştum.

"Kafanı benimle alakalı şeylerle doldurmak doğru olmazdı."

"Olurdu," dedim. "Kafamın içinden kurtulmak istiyorum."

Yener gülümsedi ama bu gülümseme zayıftı, çektiği acıyı gördüm. Çevremdekilere acı verdiğim için kendimi kötü hissettim ama daha büyüğünü içimde hissettiğim için bir şey yapamadım. Acılarını durduramadım. Çünkü benim içimdeki acı durmuyordu. Benim içimdeki acı durmadan, onların acısını nasıl durduracaktım? Bilmiyordum.

Yener derin bir nefes alarak, "Bana hep cesaret veriyorsun, biliyor musun?" dediğinde çatık kaşlarla ona baktım. Parmaklarını çıtlatıp gözlerini yere indirdi. "Biliyorsun ki ben sevilmeyi hak etmediğimi düşünen biriyim. Hep öyleydim. Hep öyle kalacağım ama bir şekilde sen bana hep cesaret veriyorsun. Sevilmek için bile. Sevmek için bile. Yani benim nezdimde, sevilmek kabul edilecek şey değil doğrusu ama bir yanımın nasıl delice sevilmek istediğini bana gösteren de sen oldun. Ben o timin içindeki kurum lekesiyim, yani hep öyleydim, bu şu an kendime koyduğum isim değil, yıllardır kimlik olarak taşıdığım mahlasımdı benim. Bazen kendine çok acımasız yakıştırmalarda bulunur, bazense insan gerçekten kim olduğunu bilir ve kendine doğru olanı kondurur. Ben kim olduğumu biliyordum. Kurum lekesiydim."

"Değilsin desem de inanmayacaksın."

"Üzerinde biraz düşünsen, sen bile bana kurum lekesi derdin."

"Demem."

"Derdin," diyerek gülümsedi. "Neyse, konumuz bu da değil zaten."

"Neymiş o zaman konumuz?"

Yener, gözlerini yere indirdi ve parmaklarıyla oynarken uzunca bir süre kadar sustu. Ve sonra, "Simge'yi seviyorum," dedi. İçten içe bildiğim bu gerçeği, doğrudan onun ağzından duymak beni şaşkına çevirdi. İfademi, tepkilerimi görmek ister gibi kafasını kaldırıp bana baktı. "Kızdın mı?" diye sordu sessizce.

"Kızmak mı?"

"Benim gibi birinin onu sevmesi seni kızdırmadı mı?"

"Senin gibi biri mi?"

Başını yavaşça salladı. "Benim gibi bir kurum lekesi."

"Hepimiz çok mu ak pak insanlarız sanıyorsun sen?" diye sordum hiç düşünmeden. Bu soru, bir anlığına bana bakakalmasına neden oldu. Kafasının içinden ne geçirdi bilmiyordum, ifadeleri bir perdenin arkasında görülmekten korkuyor gibi gizleniyordu. "Bunu ona söyleyecek misin?" diye sorduğumda irkildi.

Bakışlarını yüzüme sabitledi ve "Ona mı?" diye sordu. "Simge'ye mi?"

"Çıkıp amcama söyleyecek değilsin ya, Yener," dedim ilk kez gerçekten gülerek.

"Söylemem mi gerek ki?"

"Amcama mı?"

"Hayır," dedi. "Ona."

"Amcama?"

"Lan hayır, Allah Allah, çok mu narkoz verdiler sana ya?"

Kendimi gerçekten gevşemiş hissettim, Yener bana iyi geliyordu. Gülümsemem genişledi. "Simge'ye. Simge'ye onu sevdiğini söyleyecek misin?"

"Bu şart mı?"

Sorusunun alıklığı karşısında ona düz düz baktım. "Değil mi?" diye sordum.

"Ben de sana sordum."

"Reis senin bazen beyin fonksiyonları duruyor olabilir mi ya?" Tek kaşımı kaldırdım. "Elbette söylemelisin. Yoksa bir ilişkiye başlayamazsınız ki."

"İlişki mi?"

"Evet. İki insan arasında yaşanıyor genelde. Biraz daha açıklamamı ister misin?"

Bana dik dik baktı, daha sonra gözlerini kaçırıp duvara bakarken kaşlarını çattı. "Onun ve benim aramızda ilişki olabilir mi ki?" diye sordu bu defa.

"Daha kaç farklı şekilde saçmalayacağını düşünüyorum."

"Saçma olur, doğru," dediğinde ona inanamayan gözlerle baktım. "Biliyorum, saçmaladığımın farkındayım. O ve ben, ilişki yaşayamayız. Benim gibi biriyle-"

"Tansiyonum düştü."

"İyi misin?" diye sordu telaşla.

Ona düz düz baktım. "Hep mi salaktın yoksa aşktan dolayı mı salaklaştın diye düşünüyorum da sen hep salaktın galiba ya."

Bana dik dik baktıktan sonra, "Beni yerden yere vurma da akıl ver," dedi.

"Hasta yatağımda benden akıl dileniyor, serum kablosunu boynuma dolayacağım şimdi. Lan verdim ya işte! Aklın yok ki verdiğim aklı sindiresin!"

"Saçmalıyorsun demedin mi?"

"E saçmalıyorsun. İlişki yaşayamayacağınızı düşünerek saçmalıyorsun. Kendine yatağın altındaki canavarmışsın gibi davranmaktan vazgeç artık. Özümüzde hepimiz yatağın altındaki o canavarız, bunu da kabul et. Bu dünyadaki en kötü insan sen değilsin."

"En iyisi de değilim, olamayacağım."

"Simge de en iyisini istemiyor zaten."

"Benim gibi birini isteyecek mi?"

Parmağımı kaldırıp tişörtünün altından belli olan kolyesini işaret ettim. "Allah rızası için mi taktı o kolyeyi boynuna bu kız senin, andaval herif?"

"Kalbimin iyileşmesini umut ettiği için vermiş."

"Sokaktan geçen herkese kalbin iyileşsin al bunu tak diye kolye mi dağıtıyor bu kız, salak?"

"Aaa, gebertti beni," dedi Yener sonunda dehşet içinde. "Andaval oldum, salak oldum, akılsız oldum."

"Çemkirme hiç, hak ediyorsun ki söylüyorum. Hem olmadığın şeyler değil neticede."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi dürüstçe.

"Aranızda bu konuyla alakalı hiç diyalog geçmedi mi? Hiç mi bir şey konuşmadınız?" diye sordum.

Yener, bir şey hatırlamış gibi bir süre boşluğa baktıktan sonra, "Aslında," diye mırıldandı ve sonra susup boşluğa bakmaya devam etti. Orada her ne görüyorsa, gördüğü şey sanırım geçmişte yaşanan bir anıya aitti.

YENER AÇIKGÖZ

Saçları geceye rengini veren karanlığın ta kendisiymiş gibi siyahtı.

Onu ilk gördüğümde, yüzüne ilk kez baktığımda, o otobüsten inip bize doğru ilerlemeye başladığı saniyelerde, henüz yeşil gözleri gözlerime tutunmamışken ve bakışları bir yangın olup içimdeki kurak ormana

sıçrayarak o ormanı küle çevirmemişken varlığının bir değişime gebe kalacağını hissetmiştim. Güçlü bir rüzgâr gibi bedenime çarpacağını, beni devireceğini, ayağa kalkmak için ellerimi yere bastırıp doğrulmaya çalıştığımda eskiden olduğum kişiyi bir daha aynı yerde bulamayacağımı biliyordum.

Onu arabaya bindirdiğimde bana karşı koymadı ve biliyordum ki eğer istemeseydi, yani bu arabaya binmekten nefret etmiş olsaydı, gerekirse ensemden yakalayıp bana kafa atardı ama yine de bu arabaya binmezdi. Bu arabaya bindiğine göre o da burada olmak istiyordu. Onun da kafasında tıpkı benim kafamda olduğu gibi yanıt bekleyen sorular vardı.

Direksiyonu çevirirken, "Emniyet kemerini bağla," dedim ve dikiz aynasından arkamızda kalan Zeliha ve Gurur'a baktım. Ecevit ve Sadullah da oradaydı. Çocukları arkamda bıraktığım için vicdanım hiç rahat değildi ama yine de ifademi toparlayarak ona baktım. Ahdar, sessizlik içinde gözlerini yüzüme dikmiş, neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibi bakıyordu. "Kemerin," dedim gözlerinin içine bakarak. "Bağla onu."

Kaşlarını çattı, kemeri bağlarken bana bakmaya devam ediyordu ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Onu öyle çok tanımak istiyordum ki bir bakışından bile kafasının içinden ne geçiyor bilmeliydim; belki buna hakkım yoktu ama şu an bu, bu hayatta en çok istediğim şeylerden biriydi. En çok istediklerim listesinde başı çekiyordu. Belki de bu listede başı çeken oydu. En çok istediğim şey oydu.

Araba ara sokağa girdi, yokuş aşağı sürerken gözlerimi ona çeviremedim. Birdenbire o bakışlardan korktuğumu hissettim. Ben onun gözlerine bakınca ruhunu göremiyordum ama sanki o bir şekilde bana bakıyordu ve ruhumu, düşüncelerimi, sakladığım ne varsa, kendimin bile bilmediği her şeyi görüyordu.

Gözlerinin baskısını hissediyordum. Bana öyle bir bakıyordu ki hiçbir kadın bana böyle bakmamıştı. Baktıysa da görmemiştim. Gördüysem de umurumda olmamıştı ama o öyle bir bakıyordu ki her seferinde sobeleneceğimden korkarak bir çocuk gibi en karanlık köşelere saklanıyordum ve sonunda geceleri, o yanımda olmamasına rağmen onun yeşil gözlerine sobeleniyordum.

Ahdar, "Konuşmayacak mısın?" diye sorduğunda içimde yardım dilenen o kurum kaplı yanım, hiç susuyor muyum sanıyorsun, diye sordu ama Simge bunu duymadı. Ağzımı bıçak açmadı. Arabayı biraz daha

hızlandırdım. "Konuşulacak şeyler olduğunu söyledin, beni aldın bu arabaya bindirdin, şimdi de susuyor musun?"

Arabayı biraz daha hızlandırdım, ibre öne doğru fırladı ve kalbim hislerle allak bullak dağıldı. Zamanında her şeyimi kaybettiğimi sandığım çok oldu. Bir tırın altına son sürat ilerleyen motosikletle girmenin eşiğindeyken ve hatta kalbimi delip geçen kurşun neredeyse tüm rozetlerimi sökmek üzereyken, babamın tabutunun üzerine sarılı al bayrağa çenemi yaslayıp sessizce beklerken, bir kadın geçirdiğimiz gecelerden birinin ardından gözlerime bakarak kimsenin benim gibi bir adamı istemeyeceğini söylediğinde onun yüzüne bakarak boş boş gülerken ve hatta Ahdar'ın bir otobüsten inip henüz kimliksiz bir yabancıyken bana doğru yürüdüğünü görüp kalbimin yerini sorgularken... Her şeyimi kaybettiğim çok oldu.

Issız bir sokakta frene basıp arabayı durdurduğumda ve saniyeler hâlâ onun gözlerine bakamadan öylece kayıp giderek zamanı ilerletmeye başladığında, "Ne istediğini bilmeyen küçük bir oğlan çocuğu gibisin," dedi sonunda.

Ve sen, diyemedim. Sen o küçük oğlan çocuğunun babasına son bir kez sarılmayı istediği gibi delice istediği tek şeysin.

Bir yanım şiddetle ondan kaçmam gerektiğini söylüyordu çünkü o yanım şiddetle onu önemsiyordu. Diğer yanım ise çok bencildi; tek istediği ona doğru atılmak, ona doğru ilerlemek, onu kollarının arasına almak ve bir daha başka hiçbir yöne bakmamasını sağlamaktı. Korkuyordum çünkü sonunda onun kalbini kırmaktan korkuyordum. Korkuyordum çünkü adını bile hatırlamadığım o kadının bana hayal kırıklığıyla bakarak hiç kimsenin istemeyeceği türden bir adam olduğumu söylediğinde gülsem de bunu söyleyen Ahdar olursa paramparça olacağımı biliyordum. Ve dahası, onun gibi bir kadının istemeyeceği türden bir adam olduğumu da biliyordum.

"Aramızda konuşulmamış şeyler var," dedim. "Cevap bulmamış şeyler var, biliyorum."

"Ve konuşmamaya, cevapları ikimizden de saklamaya devam ediyorsun. Söylesene bana sen, bir söyle gerçekten ya, sen ne istiyorsun?"

"Ben ne istediğimi biliyorum," dememi beklemiyordu, ben de beklemiyordum. Birden ona doğru döndüm ve yağmur kalbimin göğsümü dövdüğü gibi ön camı sertçe dövmeye başladı. "Sen söyle, sen ne istediğini biliyor musun?"

"Belli değil mi?" diye sordu birden, bu kadar açık bir soruyu beklemediğimden gözlerine baktım, baktım ve o yeşil gözlerde kayboldum. Bana doğru eğildi, biraz öfkeli, biraz da gücenmiş bir ses tonuyla, "Belli edemiyor muyum?" diye sordu. Sesi hâlâ sertti ama içindeki kırgın kız çocuğunun bana nasıl baktığını görebiliyordum. "Yener sen bu kadar mı körsün?"

İçimden ona sokulmak, göğsüne yaklaşıp saçlarımı okşaması için yalvarmak gelse de tüm bu isteği bastırarak, "Sen benim nasıl bir adam olduğumu biliyor musun?" diye sordum sertçe. Duraksadı, biliyordu, elbette o adamdan çok da korkuyordu ama ateşe doğru kanatlarını çırpan bir kelebek gibi üç günlük ömrünü benimle yanmaya adamak istiyordu.

"Ne istediğini biliyorsan, nasıl bir adam olduğunun ne önemi var?" diye sordu birden.

Nasıl bir adam olduğumu biliyor olması beni gülümsetti. Bu gülümseme nasıl bir gülümsemeydi de onu duraksatıp geri çekilmesine neden oldu bilmiyorum. Yağmurun sesini duyuyordum ama kalbimin sesini de duyuyordum.

"Yok mu?" diye sordum.

"Eğer aynı adam olarak kalmayı düşünüyorsan, var," dediğinde ona hayır demek istedim, o adam olmayacağımın uğruna yeminler etmek istedim ama bunu yapamadım. "Nasıl biri olacağına sen karar vereceksin, eskiden olduğun insan değil."

"Ben Gurur gibi biri değilim."

"Ben de Zeliha değilim zaten," diye çıkıştığında kalbim yavaşladı. "Sen Yener'sin, ben de Simge'yim."

"Yener kim biliyor musun?"

Durdu, bir süre sustu ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Sen Yener'i kafanda nasıl bir yere koydun bilmiyorum ama kafanda kendini koyduğun yerde değilsin. En azından şu an değilsin," dedi sonunda. "Ha ama fikrin başkaysa, zikrin de fikrin gibi olacaksa, o zaman bırak da siktir olup gideyim."

Neredeyse eline uzanıp gitmemesi için ona yalvaracaktım.

En son yalvardığım kişi Muşta'ydı, asker olarak kalabilmek için yalvarmıştım.

Şimdi de Simge'ye yalvarmak istedim; kendim için değil, kalması için.

Emniyet kemerini çözmesiyle o istek eyleme dönüştü ve birden bileğini kavradım. Gözlerini önce bileğini saran parmaklarıma, ardından

gözlerime çevirdi ve kaşlarını çatarak uzun uzun yüzüme baktı. "Bitmedi," dedim.

"Konuştuğumuzu mu sanıyorsun?"

"İzin vermiyorsun ki."

"Durup senin olduğunu sandığın insanla savaşını izlemek istemiyorum."

"Olduğumu sandığım insan mı? Ben olduğum insandan bahsediyorum." Bileğini bırakmadım, elini geriye çekmeye çalıştığında onu kendime doğru çektim ve arabanın içinde bana doğru eğilmek zorunda kaldı. "Benimle yüzleşmeye cesaretin mi yok senin?" diye sorduğumda bu tür bir soru beklemediği için gözleri iri iri açıldı. "Hem dilim çözülsün, o dilsiz Yener sana bülbül gibi şakısın istiyorsun hem de o Yener'in gerçeklerini dinlemeye biraz olsun cesaretin yok."

Söylediklerim onu şoka sokmuş gibi, "Sen ne söylediğini sanıyorsun?" diye sordu ama kafasının içinde cümlelerim yankılanmayı sürdürüyormuş gibi dehşetle gözlerimin içine baktı.

"En son konuşulacak şeyler değil bunlar," dedim. "En başta konuşulması gerekenler. Bugün yüzüme gülüp yarın sırtını döneceksen bana, bakma lan öyle gözlerime."

"Nasıl bakıyormuşum gözlerine ben senin?" diye sordu Simge şaşkınlıkla, öfkeliydi ama bu defa öfkesi pasifti.

"Böyle," dedim sertçe. "Böyle." Birden alnımı alnına bastırdım ve işte orada huzur dolu bir sessizlik vardı. Gözlerinin içine baktım. "Her şeyimi elimden alacakmışsın gibi." Gözlerimi yumdum. "Her şeyimi elimden alabilecek güce sahip olduğunun zaten farkındaymışsın gibi."

Sarsıldı ama geri çekilmeye çalışmadı. Bileğinde atan o zarif nabzın parmak uçlarıma bulaştığını hissediyordum. Canlılığı içimdeki ölünün toprağını kazıyor, cesedimi uzandığı çukurdan çıkarıyor, kan oluyor, can oluyor, kalp atışı oluyor, nefes oluyor, nabız oluyordu.

"Simge bana arkanı dönüp gideceksen, ne olursun o gözlerle bakma gözlerime. Öyle bakma işte," diye fısıldadım gözlerim kapalı nabzını hissetmeye devam ederken. "Ben kendimi biliyorum çünkü. Ben kendimi anladım. Sen gözüme böyle bakıp arkanı dönüp gittiğinde ben belki arkandan gelemem ama beni bıraktığın yerde bir ömür oturur geri gelmeni beklerim. Çünkü içeride bir yerde bir çocuk var, yıllar geçti babasının gidişinin üzerinden, hâlâ o damda oturmuş babasım bekliyor."

Nefesini tuttuğunu hızlanan nabzından anladım. Gözlerimi açıp ona bakmak için biraz geri çekildiğimde iri gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüm.

"Belki dönersin, belki yıllar geçer, bir daha hiç geri gelmezsin ama ben beni bıraktığın yerden kalkıp da başka bir yöne tek bir adım atamam. Çünkü bu gözler benim felaketim, bu gözler benim kötürüm kalma sebebim."

Simge tam ağzını açacaktı ki parmağımı kaldırıp dudağına bastırarak onu susturdum. Ben çok susmuştum, şimdi o susacaktı, beni dinleyecekti.

"Ben sik gibi bir adamım," dediğimde irkildi ama gözlerini gözlerimden çekmedi. "Şu âna kadar tek bir kadının bileğini tutup nabzıyla sarhoş falan da olmadım. Ama şimdi üflesem, kaç promil çıkar nefesimden inanamazsın. Ben de inanamam. Hâlâ duruyorum, hâlâ sorguluyorum, bu içimde kaçak yapıp duran, kafamdaki tüm şalterleri attıran şey nedir diye ben hâlâ sorguluyorum. Bak, ben çok kadının gözünün içine baktım, doğru." Ona sokulup yeniden alnımı alnına bastırdım. "Ama hiç kimseye böyle bakmadım." Geri çekilip bileğini tutmaya devam ederken hiç düşünmeden konuştum. Düşünürsem susardım, düşünürsem içimdeki kurum lekesi depreşir, onu korumak için dilime yeni bir kilit vurup kaçardım. Yapmadım. "Sen şimdi böyle bakıyorsun bana, yarın yine bir canavara bakıyor gibi bakarsın, belki sende yaprak oynatmaz öyle bakmak ama ben sırf sen öyle baktın diye gecelerce bir damla uykusuz, şafağa dek yanarım. Ben sana demiyorum, yarın bir başkası olacak, ben yine herkesin bildiği o insan olacağım demiyorum çünkü olmaz. Çünkü artık öyle olacak diye karar versem de olmaz. Çünkü artık seni yok sayıp devam etmem gerektiğine inansam da edemem. Ama sen dün olduğum adamı bugün yüzüme bir tokat gibi atarsın, bu belki hakkındır, belki bir ömür o tokadı hak edecek türden bir adamımdır ama olmaz, kaldıramam. Herkes o tokadı atsın, sen atma. Dayanamam."

Göğü yaran ışık arabanın içini aydınlattı ve çok geçmeden şimşeğin sesini duydum. Gök gürlüyordu ama kalbimden beter değil. Gök bağırıyordu ama kalbimden şiddetli değil.

Ahdar uzun süre gözlerimin içine baktı. Bu kadar çok kelimeyi ardı arkası kesilmeden benden duymak beklediği şey değildi. Alnımı bir kez daha alnına dayadım ve yarılan göğün ışığı yüzümüzün bir yarısını ay-

dınlattı. Ardından göğün haykırışını duydum ve aracın tavanına vuran yağmur damlaları daha da şiddet kazandı.

"Anladın mı?" diye fısıldadım sessizce.

Bir müddet sessiz kalsa da sonunda, "Anladım," diye fısıldadı.

"Şimdi sen söyle," diye fısıldadım. "Söyle Ahdar, kaçmalı mıyım senden?"

Bir eli usulca göğsüme kaydı, avucunu hasarlı kalbime bastırıp alnını alnıma sürttü, ardından hasarlı kalbimde asılı duran parmakları yukarı kaydı ve yüzüme yaslandı. Avucunu yanağıma bastırarak, "Kaçma," dedi. "Çünkü seni çoktan sobeledim."

Evet, haklıydı. Beni çoktan sobelemişti. Hatta bilmediği zamanlarda da öyleydi. Onu o otogarda gördüğümde, o yolcu otobüsünden indiğinde, bir yabancı olarak ve en gerçekçi yıldırım olarak hayatıma düştüğünde, tam da o gecede ben ona zaten sobelenmiştim. Uzun uzun sustuk, yağmur yağmaya devam etti.

"Bir şey söyle," dedi sessizce. Küçük eli hâlâ yüzümde asılı duruyordu. Söylemek istedim ama kelimeler dudaklarımın arkasında kilitli kaldı, sesimi çıkaramadım. "Söyle," diye tekrarladığında ne duymak istediğini bilmiyordum. Söylemek istedim. Ne duymak istediğini bilmesem de ona bir şeyler söylemek istedim. Kalbimden bir şeyler kopsun, ona çarpsın, onu devirsin, kalbimden kaçan her kelime onun kalbinde yer edinsin istedim. Ama bir yanım öyle bir dilsizdi ki yüreğim ona feryat figanken bile neyden korkusundan bilmiyordum da durduruyordu ya beni. Gözlerime öyle bir beklentiyle baktı ki tek yapabildiğim derin bir soluk alabilmek oldu. Elini yüzümden yavaşça çektiğinde kaybolmuş hissettim.

Kaybolmayayım, demek istedim. Elini çekme, pazarda kaybolmuş küçük bir çocuğun annesini ararken ağladığı gibi ağlatma beni, demek istedim. Diyemedim.

"Anladım," dedi kırılgan bir sesle. İşte şimdi, annemin en sevdiği değeri paha biçilmez melek biblosunu düşürmüşüm de tuz buz etmişim gibi hissediyordum. Hayatımın ortasına koyduğum melek biblosu, tuz buz olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Yedi harflik bir kelimeden oluşan cümlesi tüm hayatıma bedeldi ama yine ağzımı açamadım. Emniyet kemerini çözdü, arabanın kapısını açtı ve dışarıdaki soğuğun kokusu onun kokusunun etrafından geçerek ciğerlerimi doldurdu. Soğuk bir gecede, cam bir kapının ardından anneme dokunan yabancı bir adamı izlerken

hissettiğim şeyler yine birikip göğsümde infilak etti. Soğuğun kokusunu sevmezdim. Yaşadıklarımı hatırlatıyordu bana. Soğuğu sevmiyordum. O küçük çocuğu camın önünde bulmuşum, elimi uzatmışım ama tutmamış, durup annesini izlemeye devam etmiş gibi hissettiriyordu bana.

"Anladım, senin yine söyleyecek bir çift güzel lafın ve hatta kötü de olsa, can yaksa da tek sözün yok bana," dedikten sonra arabadan indi. Yağan yağmurun altında durdu ama bana bakmadı. Kapıyı arkasından kapattığında tek başıma kaldığımı hissettim. Bu koca dünyada, bir yanım her zaman kaybolmuş, her zaman yalnızdı ve o yalnızlık şiddetli bir tokat gibi yeniden çarptı suratıma.

Ama bu kez durmak istemedim. Durmak çok büyük bir hata gibi geldi bana. Gerekirse o camın önünde, karanlıkta, soğukta bekleyen oğlan çocuğunu almadan çıkıp gidecek, geleceğe tek başıma yürüyecektim ama bu kez olduğum yerde durmak istemiyordum.

Kapıyı açıp hızla arkasından çıktım. Geceyi kıskandıran siyah saçlarına düşen yağmur damlaları, sanki mümkünmüş gibi geceden de siyah bir gölgeyi saçlarına düğümlüyordu. Ağır adımlarla uzaklaştığı ânı izlerken kalbim sıkıştı. Yeni bir his değildi, onu ilk gördüğüm vakit de kalbim böyle ızdırapla sıkışmıştı ama şimdi göğüs kafesim kalbimi öyle bir kıstırıyordu ki gelişini izlerken sıkışan kalbim, gidişini izlerken sıkışmanın da ötesinde eziliyordu. Elimi arabanın tavanına sertçe vurdum, yumruğuma kan oturdu ama aldırış etmedim ve en nihayetinde söylemeliyim ki acıyı da hissetmedim.

Arkasından hızla yürümeye başladım. Gök önce beyaz bir ışıkla aydınlandı, ardından gürültüsü geldi. İşte ben de o gök gibiydim. İçim duygularla doluyken önce çok sessizdim, şimdi içimde tutamadığım o çığlık dışarı taşıyordu. "Simge!" diye bağırdım arkasından.

Durdu. Durmak istemediğini anladım ama yapamadı, belki bana ihanet eden sesim gibi vücudu da ona ihanet etti ve durdu. Adımlarım hızlı; aceleciydi, kaçırdığıma inandığım her şeyi yarı yolda yakalama umuduyla koştum ona. Belki umutsuz bir umuttu, belki çaresizliğin kabzasına dayanmıştım bilmiyordum ama koştum işte.

Omuzları düşük duruyordu. Benim boyum onun ayaklarının altında kalmıştı ama bilmiyordu. Islanan tenine dokunsam ateşe dokunmuş gibi yanardım sanki, öyle geliyordu. Yine de yanmak pahasına tuttum omzunu, dokundum, çevirdim onu kendime. Islanan saçları kırbaç gibi havada şakıyıp yüzüme çarptı ve sonunda o güzel esmer yüzü, ahdar

gözleri, yağmura karışan yasemin çiçeğinin kokusunu, her birini gördüm, kokladım, hissettim.

Yaşamak bir yumruksa eğer, yumruğu bana doğrudan indiren bu kızın elleriydi. Ellerini geri çekse yaşam beni teğet geçip gidecekti.

Vur, demek istedim, *indir şu yumruğu Simge bana, bir kere de ben senin için yaşayayım.*

"Ne var?" diye sorduğunda yağmurun altında ıslanan sadece o değildi artık. Sırılsıklamdık. Sırılsıklam olmamın nedeni yağmur da değildi, yeşil bir gölün içinde bir süredir boğulan bedenim sonunda karaya çıkıp onun esmer kayalıklarında soluk almıştı. Esmer bir yüzün ortasında iki yeşil göl, hangisine dalsam birinde elbet öleceğimi biliyordum.

Tek söyleyebildiğim, "Gitmesen olmaz ım?" oldu. Gözlerimin içine önce küfredecek, sonra da boynuma sarılacak gibi baktı.

"Sen deli misin?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım suçlu küçük bir çocuk gibi.

"Deliyim, evet ama bir sana," diye cevap verdiğimde bunu beklemediği kesindi. Durdu. Çatık duran kaşları gevşedi, yüzündeki bariton sertliği kırıldı ve kırılgan bir kız çocuğunun yeşil harelerin içinden bana uzanan küçük ellerini gördüğüme emindim. O an anladım, elini tutmamı bekleyen tek çocuk geçmişteki hâlim değildi, şimdi gelecekteydim ve onun gözlerindeki kız çocuğu elini tutmam için bana yalvarıyordu.

"Çok aptalsın, Dilsiz," diye fısıldadı sonunda başını önüne eğerek.

Parmağımı çenesine yerleştirip kafasını kaldırdım, gözlerini görmeyeceksem çakan şimşeklerin ışığının bir anlamı yoktu; dünya karanlıktı. Göz göze geldiğimizde sadece ışıkları yanan yıldırımların şimdi sesini de duyuyordum. Ya da belki de bu benim kalbimin sesleriydi. Çözemedim. Zaten onu gördüğümden beri her kalp atışım, bir yıldırım niteliğindeydi.

Yüzüne eğilirken zaman yavaşladı, şimşekler gökyüzünde asılı kaldı ve dünya artık onun esmer tenine tezat gelecek şekilde kar beyazdı. "Ben belki dilsizim," diye fısıldadım dudaklarımız arasında bir nefeslik mesafe varken. "Sözlüğümde sana yakışan kelimeler de yoktur belki benim." Gözlerim kısıldı, gözleri kısıldı. "Ama susmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey varsa, o da tam şu an öpmek seni. Karşı çık, tokadı yapıştırıp kaç benden ya da dur, bırak, öpeyim seni. Seçim senin."

Gözlerindeki ifade yumuşadı. Gözleri yavaşça kapandı. Dudaklarımız usulca birleşti. Gökyüzünde asılı kalan şimşeğin gürültüsü etrafa yayıldı. Onu öptüm, herhangi bir kadını değil, sevdiğim kadını öper gibi.

"Yani ona hiçbir şey söylemedin?" diye sordum yorgun bir sesle.

Yener, "Yani, teknik olarak söylemedim ama dilimi kullandım," diyerek ağzını işaret edince yüzümü buruşturdum. Eğer içimde tedirginlikler, korkular ve acılar olmasa ona gülerdim ama tek yaptığım gözlerimi devirmek oldu.

Yener omzumu sıktı. "Geçecek," dediğinde duraksayarak ona baktım.

Başımı önüme eğerek gülümsedim ama gülümsemem içimde hiçbir noktaya ulaşmadı. Yener elini saçıma koyup saçlarımı karıştırdı. Tam o sırada kapı açıldı ve Şebnem anne elinde çorbayla içeri girdi. Yener, görevini tamamlamış gibi doğrulup kalkarken, "Şebnem annem, gerisi sende," dedi. Gözlerini bana çevirdi. "Birilerinin bacaklarına sıkmamı istersen, bir alo de, kapındayım."

Başımı salladım, gözlerimin içine uzunca baktı ve yavaşça odadan çıktı.

Uyumaya çalıştım. Gözlerim Gurur'u aradı, kalbim ise onu arayan gözlerime rağmen ondan saklanmaya çalıştı. Neredeydi? Bilmiyordum. Sonra derin bir uykuya çekildim. Çaresiz, karanlık, yalnız ve acı dolu bir uykuya.

Uyandığımda Gurur yine burada değildi. Çolpan baş ucumda oturmuş kitap okuyor, Ayça pencerenin önünde sessizce dışarıyı izliyordu. Gözlerimi açtığımı fark eden Simge oldu. Yaslandığı duvardan ayrılarak, "Uykucu, günaydın," dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle.

Avucum karnımın altına gitti, bunu bilincimin dışında yaptığımı çok sonradan fark ettim. Sanırım hâlâ orada mı değil miydi anlamaya çalışıyordum. Kimseye güvenmediğim gerçeği yüzüme sert bir tokat geçirmişti. Gurur'a bile. Sanki daldığım uykulardan birinde onu oradan alacaklardı ve her gözümü açtığımda avucumu karnımın altına bastırarak orada olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Sanki anlayabilirmişim gibi.

"Gurur nerede?" diye sordum yavaşça.

Çolpan kitabın kapağını kapattı ve "Senin için temiz kıyafet almaya gitti," dedi, eve gittiği düşüncesi içimde kıpırdanıp rahatsızlık hissiyle dolmama neden oldu.

"Doktor geldi mi hiç?" diye sordum bu kez.

"Durumunu kontrol etmek için evet," dedi Çolpan, Simge sessizdi, Ayça kafasını çevirip bana bakamıyordu bile. Gözleri camdan dışarıda dolaşmaya devam ediyordu.

Kendi durumumu yok sayıp, "O nasılmış?" diye sorduğumda hepsi kimden bahsettiğimi biliyordu.

Derin bir sessizliğin ardından, "Tek bildiğim bir karar vermeni bekledikleri," dedi Simge. "Riskler devam ediyor."

"Ben uyurken mi baktılar?" diye sordum bu kez çat diye. "Bir yere götürdüler mi beni? Başka bir yerde mi baktılar? Burada mı baktılar? Nasıl baktılar?"

Arka arkaya sorduğum sorular Çolpan ve Simge'nin birbirlerine bakmasına neden oldu. Kuşku arttı, stresin içimde bir yumağa dönüşüp gitgide daha da büyüdüğünü hissettim. Simge yavaşça yatağa yaklaşıp, "Senden habersiz hiçbir şey yapmazlar," diye fısıldadı, bunu söylemek onun için çok zor gibiydi ama bana bir nimet vermiş gibi baktığımda duraksadı.

"Değil mi?" diye sordum sessizce.

"Elbette."

Yavaşça doğrulup sırtımı yastığa yaslarken, "Biraz su içebilir miyim?" diye sordum.

"Bebeğim susamış," dedi Simge şefkatle. "Hemen getiriyorum. Buradakiler bayatlamıştır." Simge'nin odadan çıkışını sesimi çıkarmadan izledim. Çolpan yüzümü izliyor, bir şey söylemiyor, daha doğrusu söyleyemiyordu.

Bakışlarım Ayça'nın sırtına dokundu. Turuncu saçları bukleler hâlinde omuzlarından aşağı, sırtına doğru iniyordu. Çolpan, "Kendini nasıl hissediyorsun şu an?" diye sordu. "Ağrın var mı?"

Yaramın olduğu noktadaki ağrıyı yok sayarak, "Çok iyiyim," dedim.

Ayça kendi kendine güldüğünde bakışlarım tekrar sırtına saplandı. Çolpan, "Ayça," diye fısıldadı ama Ayça dönüp bakmadı bile.

"İyi olduğunu söylüyor ama bu bir yalan," dedi birdenbire. Bana bakmadığı için yüz ifadesini göremiyordum ama öfkesini hissedebiliyordum. "İyi falan değilsin." Omzunun üzerinden bana baktığında kan çanağına dönmüş gözlerini gördüm. "Bizi de kendini de kandırmayı bırak artık. Ağrıların var. Korkuların var. Yine kendinden başka her şeyi düşünüyorsun."

Çolpan, "Ayça!" dedi sertçe ama Ayça tamamen bana doğru dönüp dolu gözlerle, "Kendini düşün!" diye yakardı. "Bir kez olsun dur ve kendini düşün!"

Cevap veremedim, sadece Ayça'nın gözyaşlarıyla parlayan gözlerine bakakaldım. Çolpan oturduğu yerden kalkıp, "Yapma," diye uyardı. "Şimdi ne yeri ne de sırası Ayça."

"Ne zaman sırası gelecek? Kim ona kendini düşünmesi gerektiğini söyleyip bunu gerekirse onun kafasına kakacak?" Ayça'nın gözünden düşen gözyaşı elmacığına kadar aktı. Bakışlarını bana çevirdi. "Kendine gel," diye yalvardı. "Artık kendine gel ve bir kez olsun durup kendini düşün. Neyi taşıyabileceğini neyi taşıyamayacağını bilecek yaştasın. Sana yalvardık, sana kendini düşün diye yalvardık ama sen..."

"Ama ben?" diye sorduğumda susup gözlerimin içine baktı. "Olmaması gereken, olmayacağına neredeyse emin olduğunuz bir hayalin peşine mi düştüm?" Sorum Ayça'yı ona bir tokat atmışım gibi derinden sarstı. Gülümsedim.

Ayça başını iki yana sallayıp hıçkırarak, "Kaçınılmaz sonu kendin görene kadar durmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Kendini daha kaç farklı şekilde parçalamak istiyorsun?"

"Kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorduğumda sustu, gözlerinde hâlâ cam gibi parlayan gözyaşlarını görüyordum. "Bir karar vermek çok mu kolay sanıyorsun?" Sakince sorduğum soruların kurşun etkisi gördüğünü biliyordum. Amacım onu yaralamak değildi ama görüyordum ki bu durum onu yeterince yaralamıştı. "Bu benim seçimim mi sanıyorsun?"

"Şu an olan her şey senin seçimin," diye fısıldadı. Ardından beklemediğim bir anda elimi tuttu ve yalvaran gözlerle, "Yapma bunu kendine," dedi. "Düşük yaptığında sağlığın çok etkilenecek. Belki..." Sustu. "Hâlâ toparlanamadın, bunu kaldıramıyorsun, görmüyor musun? Yalvarırım bir kez olsun kendini düşün."

Elimi Ayça'nın yanağına kaydırıp, "Benim için bu kadar ağlayacağım hiç düşünmezdim," diye fısıldadım, söylediğim şey Ayça'nın daha şiddetli ağlamaya başlamasına neden oldu. "Ama peki ya hiç düşündün mü Ayça?" Parmağım gözyaşında dolaştı. "Ya bir şansı varsa ve siz benden onun elinden bu şansı alan kişinin ben olmamı istiyorsanız?"

"Doktorları duydun!" Bunu kendine kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. Ruhumda derin bir sızı hissettim ama yine de gülümsedim. Benim için

çırpınıyordu ve bunu yaparken farkında olmadan yarama parmağını sokup çıkarıyordu. "Doktorları duydun." Sesi birden kısıldı ama o da bu ihtimale tutunuyordu, görebiliyordum; herkesin içinde kaybolmaya yakın bir umut ışığı yanıyordu ve görmedikleri bir şey varsa, onlarda kaybolmaya yakın bir şekilde titreyerek yanan umut ışığı benim içimde alev alev, tıpkı bir güneş gibi parlıyordu. "Bu kararı tek başına veremezsin," dedi bu kez ağlarken. "Gurur'un da söz hakkı var. Kendini düşünmüyorsan bırak o seni düşünsün." Ayça alnını elimin üzerine bastırıp, "Sensizliği birkaç dakikalığına tattım ben," dediğinde sertçe yutkundum. "Şimdi nasıl kendinle kumar oynamana izin veririm?"

Bir şey söylemek yerine Ayça'nın gözyaşlarına dokunmaya devam ettim. Kapı açıldığında içeri giren yalnızca Simge değildi. Yaman da buradaydı. Ayça hızla geri çekilip gözyaşlarını silerek başka bir yöne baktığında Yaman elinde bir şişe suyla bana yaklaştı. Bir süre yüzüme baktıktan sonra su şişesini uzattı ve "Chicxulub asteroidinin çarpmasının üzerinden geçen altmış altı milyon yıla rağmen uyanmayı başardın," dediğinde yaramın sızlamasına neden olan bir kahkaha attım. Yaman yamuk, belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktıktan su şişesinin kapağını açtı ve şişeyi bana uzattı. "Hoş geldin, Dino."

Gülümseyerek sudan bir yudum aldım. Yaman sessizce beni izlemeye devam ediyordu. Şişeyi dudaklarımdan uzaklaştırırken, "Yudumlarımı mı sayıyorsun?" diye sordum.

"Hareket eden bir aracın içinde olmadığımız için hiç problem yok," dedi omuz silkerek. "İç istediğin kadar."

"Annem ve babamı gördün mü?" diye sordum sessizce.

"Evet, baban kafeteryada, annen de şu kızın..." diyerek Simge'yi işaret etti, Simge ona boş boş baktı. "...annesiyle koridorda oturuyor."

"Adım Simge kanka benim."

"Çok kalabalıksınız, adınızı ezberlemekle uğraşamam," dedi Yaman. Ardından beni işaret etti. "Bunun bile adını unutuyorum ara sıra. Ondan Dino diyorum. Kolayıma geliyor."

"Bu mu?" diye homurdandım.

Sudan bir yudum daha aldığımda, "Sen yine şu su işini çok abartma, yatağı tuvalete taşımak zorunda kalmayalım," dedi. Tekrar gülmeye başladığımda Ayça'nın da güldüğünü gördüm ve içim rahatladı.

"Yüzünü güldürdün," dedi Çolpan minnetle. "Sağ ol."

Yaman göz ucuyla bana baktı, gülümsediğimi görünce, "Bir palyaçoyu varmış," dedi ciddi bir sesle. "Bütün ağlayanları güldürürmüş. Bir gün bir adam yoğun ağlama teşhisiyle doktora başvurmuş, doktor da demiş ki git palyaçoyu bul o seni güldürür. O da demiş ki o da benim..."

Yüzümdeki ifade dondu.

Yaman, "Bu komik değil miydi?" diye sordu aynı düz ifadeyle.

Ayça, "Ben anlamadım," dediğinde Yaman derin bir nefes alarak yine aynı düz ifadeyle, "Adam depresif biri işte ama herkesi güldürüyor, bundan dolayı da doktordan yardım almak istiyor ve doktor ona herkesi güldüren adamın yanına git diyor. Zaten herkesi güldüren adam da o işte," diye açıkladığında Ayça burnunu çekip, "Yine anlamadım," dedi.

"Çok sinirlerimi bozdunuz şu an," dedi Yaman ifadesinde hiçbir oynama yokken.

"Kanka insanların sıkıntılarını yüzüne bakarak anlayamazsınız demek işte, yani herkes neşe saçabilir ama içinde fırtınalar kopabilir," dedi Simge.

Ayça, "Palyaçoyla ilgisi ne ya?" diye sordu birden sinirlenerek.

Yaman, Çolpan ve Simge aynı anda düz düz Ayça'ya baktılar.

Simge birden, "Bak şimdi kanka," diyerek açıklamaya hazırlandığında Yaman, "Allah o palyaçonun belasını versin," dedi düz bir sesle.

Gülümseyerek onları izledim. Kafamdaki karmaşa bir anlığına da olsa susmuştu. Bu yüzden minnettar hissettim. "Diğerleri nerede?" diye sordum sessizce.

Yaman, "Seni rahatsız etmek istemiyorlar," dedi ama aslında hâlimi görmek istemediklerini anlayabiliyordum. Sessizce başımı sallayıp gülümsemeye devam ettim ama kafamın içindeki sesler yine acımasız bir şekilde zihnimde yankılar oluşturmaya başlamıştı.

Yaman'ın gözlerinin içine bakıp, "Sanırım sen de biliyorsundur," dedim. Yaman bir müddet sessiz kaldı, koyu renk gözleri gözlerime dokunmadı. Bildiğini anladığımda gülümsemem daha buruk bir hâl aldı. "Sen de bana kızgın mısın?" diye sordum, bu soruyu neden sordum ben de bilmiyordum, artık bir şeyleri neden yaptığımı kendim de kestirebiliyor sayılmazdım.

"Sana neden kızayım?" Bu soruyu sorduktan sonra bir müddet sustu. "Günün sonunda bedenin sahibi de kararı verebilecek kişi de sensin, öyle değil mi?" Ayça ve Simge'nin Yaman'a yönelttiği bakışları hissettim ama Yaman bakışlara karşılık vermedi. "Bir kadına bebeğinden vazgeç

demek kolay olmamalı. Çünkü vazgeçmenin kolay olmayacağını tahmin edebiliyorum." Yaman elimden su şişesini aldı, kapağı kapattı ve bana bakmadan, "Karar senin," dedi. "Verdiğin kararla yaşayacak olan sensin. Başkaları değil."

Yaman'ın beni anladığını hissetmek içimde söndüğünü sandığım ağlama isteğinin yeniden alevlenerek yanmaya başlamasına neden oldu. Yaman sessizce sırtını dönüp, "Sen biraz dinlen, Dinozella," dedi ve çıkışa ilerledi.

Kızlar o andan sonra sessizdi. Hiçbir şey söylemediler.

Zaman korkularıma tutunarak ilerledi.

Tansiyonumu ölçtükten sonra dışarı çıkan hemşirenin hemen arkasından içeri yengem ve amcam girdi. Utancın karnımın altında birikerek büyüdüğünü hissederken sahte bir gülümseme dudaklarımdaki yerini aldı. Bana bunu kimin yaptığıyla ilgili sorular sorulmadı, hatta ifademi almak için biri bile gelmemişti ama amcam tam karşıma otururken, "Sana bunu kim yaptı?" diye sorduğunda kafamın içi birdenbire yine karman çorman oldu.

Yengem irkilerek amcama baktı ama amcam öfkeliydi, bana bunu yapan kişinin yakasına yapışmak istiyordu, onu anlıyordum. O her zaman soğuk görünür, yaklaşımları daha sert olurdu ama amacını görebiliyordum. Yine de gözlerimin önünde bir karanlık gerildi ve o karanlığın içinde parlayan biri mavi, diğeri yeşil gözleri yeniden gördüm. Beni öldürmek için buradaydı. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım ve o gözlerin zihnimden silinmesini bekledim ama gözlerimi kapattığımda oluşan karanlıkta o gözler artık çok daha netti. Odanın içine çöken o anlık sessizlikte saatin ilerlerken çıkardığı sesi duydum.

Yengem, "Bakma sen amcana, güzel kuzum," dedi. "Dinlenmene bak. Nasılsın? Ağrın sızın var mı?" Aslında yengemin de kafasında soru işaretleri vardı, biliyordum. Gözlerimi açıp yengeme baktım, gülümsememem soldu ve bunu durduramadım.

"İyiyim," dediğimde amcamın çakır bakışlarını daha sert hissettim. Yüzümü aşındıracak bir dikkatle beni izliyordu. Bir müddet sessizliğin içinde durduk, sonunda amcam, "Zeliha," dediğinde gözlerimi ona çevirdim, buz rengindeki gözlerine baktım. Duyacaklarımdan korkuyordum. O her zaman soğukkanlı yaklaşırdı, her zaman mantık çerçevesinde düşünen taraf olurdu ve şimdi amcamın mantıklı yanına maruz kalmaya hazır mıydım bunu bilmiyordum.

Suskunluğum amcamın birkaç saniye de olsa susmasına neden oldu Ölçüp tarttı, duygu durumumu göz önünde bulundurmak istedi ama sevgisi ve korumacı tavrı ağır basmış olacak ki, "Henüz çok gençsin," diyerek söze girdi. Bu cümleden sonra tutulacağım sağanağı bildiğimden sessizce kaşlarımı çattım. Amcam, çatık kaşlarımın altından ona uzanan, yara kabuğu rengindeki gözlerimde nasıl bir ifade görmüşse bir anlığına durup boğazını temizledi. Hiç kimse için kolay değildi. Biliyordum. "Evleneceksiniz, yeni bir sayfa açacaksınız, iyileşeceksin ve çok iyi bir avukat olacaksın." Kurduğu cümleye eklediği geleceği işaret eden hiçbir şeyin içinde oğlumu bulamadım ve bu beni paniğe sürükledi. Her zaman anaç biriydim, şefkatim sevdiğim insanlar söz konusu olduğunda sonsuzluğa uzanacak kadar uçsuz bucaksızdı ama şimdi her şey daha farklıydı; her şeyi daha derinde hissediyordum. "Önünde göreceğin, yaşayacağın uzun yıllar var," dedi amcam ve birden cümlesini, "O uzun yılları göremeyebilirdim, şunu anladım ki amca, ölüm her zaman bir adım ötemizde duruyor ve kimin geleceği göreceği tamamen muamma. Gençlik ve geleceğin birbiriyle biraz olsun bağlantısı yok," diyerek böldüm.

Amcam durup gözlerimin içine baktı. Ne söylemesi gerektiğini bilmiyor gibi çenesini kaşıdıktan sonra derin bir nefes aldı ve "Mantıklı bir karar alabilecek psikolojide olduğunu düşünmüyorum," dedi sonunda. Kurduğu cümle beni yaraladı çünkü haklı olduğunu biliyordum. Her şey yolunda gitseydi, bunu öylesine bir anda, mutluluğu hissettiğim, gelecekle ilgili planlarımın son sürat ilerlediği bir anda öğrenseydim nasıl olurdu? Kafamın içindeki boşluk derinleşti, karanlık çoğaldı. Kararımın yine aynı olacağına emindim. Bir yanım anne olmaktan korksa da bir yanım bunu tatmayı hep istemişti. Şartlar ne kadar zor olursa olsun, gelecek ne kadar belirsiz görünüyor olursa olsun, onu bir kez hissettiğimde hiçbir ihtimalde ondan vazgeçemezdim. Ağzımı açıp bunu söylesem dikkate alınmayacağımı hissediyordum çünkü herkes psikolojik durumumu göz önünde bulundurarak vermek istemediğim bir karar verdiğimi düşünüyordu. Oysa bu kararın ne psikolojimle ne de başka bir şeyle ilgisi vardı. Bu tüm evrenlerde ve tüm şartlarda Zeliha Özdağ'ın vereceği karardı.

"Amca, sen de bebeği aldırmamı istiyorsun," dediğimde amcam susup gözlerimin içine baktı, bu bakış içinde onayı taşıyordu ama dudakları canımı yakacak bir cümle kurmak için aralanmadı. Canımı yakan kişi bir de o olsun istemiyordu. "Anladım." Başımı salladım. Amcam du-

raksadı, yengemin bakışlarının yüzümde su gibi birikerek derinleştiğini hissettim. Gülümsedim, gülümserken çenem titriyordu. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim, amca."

Amcamın yüzündeki ifadeler kıyıyı alabora ettikten sonra geri çekilen bir dalga gibi geri çekilerek yerini durgunluğa terk etti.

"Ama ben..." Sustum. Çenem titremeye devam ediyordu.

"Ama sen her zaman olduğu gibi kafanın dikine gitmek istiyorsun, değil mi amcam?" diye sordu sessizce. Cevap veremedim, gülümserken çenem titremeye devam ediyordu. Amcam oturduğu yerden kalkıp, "Kendine verdiğin zararın seyircisi olmamı isteme benden," dedi. Sessizce odanın çıkışına ilerledi.

Yengem yatağın ucuna oturup elimi avucunun içine aldı, diğer elini elimin üzerine kapatıp, "Amcan seni sevdiğinden, çok sevdiğinden böyle diyor," diye fısıldadı.

Başımı aşağı yukarı salladım ama çenem titremeye devam ediyordu.

"Güzel Zeliş'im benim, senin doğduğun günü hatırlıyorum ben." Elimin üzerini okşamaya devam etti. "Senin o ağlamanı daha duyduğum an baban öyle bir ağladı ki... Öyle bir ağladı ki..." Gülümsedi. "Sen ağladın, baban ağladı. Senin ciğerini aldığın ilk nefes yaktı, ondan ağladın. Baban da senin ağlamana kıyamadı, ondan ağladı." Yengem gözlerimin içine baktı, yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu. "Amcan demişti ki bu kızı evlendirdiğimiz vakit Kahraman yedi gün yedi gece ağlayacak." Çenem titremeye devam ediyor, sessizce yengemin gözlerinin içine bakıyordum. "Zeliha'm, yengem, şimdi bir kendini değil, herkesi düşün, olur mu?" Sorusu üzerine ağlama isteği saklandığı o karanlığın içinden birdenbire yükselerek gözlerime tırmandı. Gözyaşlarının gözlerimi yaktığını hissetsem de ağlamadım. Oysa ağlama isteği oradaydı, bir bıçak gibi boğazıma takılmış, bekliyordu.

Yengem avucunu elimin üzerine bastırdı ve "Sen genceciksin," diye fısıldadı. "Yine olur, yengem." Bir an yüzümdeki ifade dondu, o gece karnıma sokulan bıçağın bu defa kalbime sokulduğunu, kalbimin içine saplanmış hâldeyken yukarı çekildiğini, kalbimi ikiye böldüğünü hissettim. "Allah yine bir çocuk bağışlar sana. Yine anneliği tadarsın..."

"Ne?" diye fısıldadığımı hatırlıyorum.

"Sağlıkla gelir, cümbüşle gelir, kederle değil, düğünle gelir yengem," dedi yengem elimin üzerini okşamaya devam ederken.

Beni yavaşça döndürdüğü ânı hatırladım, kapıyı işaret ettiği... Bir rüyanın içinde, tüm gerçekliğiyle benim yanımdaydı. Karanlığın sonunda duran o kapıdan yayılan ışık beni çağırıyordu sanki ve o kulağıma usulca, *"Artık yolu bensiz de bulabilirsin,"* diyordu.

Gözümden bir damla yaşın kirpiğimin ucundan kırılarak yüzüme aktığım hatırlıyorum. Bu, ifadeleri yakılıp küle çevrilmiş yüzümde sergilenen son başkaldırıydı.

Yengem, elimin üzerinde duran elini çekip, yüzümdeki gözyaşını elinin tersiyle silip, "Genceciksin," diye fısıldadı. "Allah sana yine tattıracak bu duyguyu. Bu kez ağlamayacaksın hem, sevinçten havalara uçacaksın. Bugünler geride kalacak."

İçimde dimdik duran büyük bir ayna vardı ve kimse bilmese de çocukluğum o aynanın önünde durup içeride bir yerlerde kendi yansımasını izlemeye devam ediyordu. Aynanın ortasında bir çatlak oluştu, çatlak yavaşça aşağı doğru kayarak ilerleyip büyüyerek bir kırığa dönüştü. İri gözleriyle kendi yansımasına bakan çocukluğum korktu çünkü kendini ikiye bölünmüş hâlde görmeyi beklemiyordu.

İçimde yarını olmayan bir gelincik yetiştiriyordum. Solacak gibi başını önüne eğiyordu o gelincik, dün vardı, bugün başı önüne eğilmiş olsa da direniyordu ama yarın solmasına bile izin vermeden onu küçük gövdesinden kavrayarak koparacaklar, toprağımdan alacaklardı.

Yengem, "Yıpratma artık kendini," diyerek gözlerimden aşağı salınarak çeneme giden gözyaşını sildi. O gözyaşımı silene kadar yeniden ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. "Yine anne olacaksın, yeniden anneliği tadacaksın."

"Gitmiş gibi konuşuyorsun," dediğimi hatırlıyorum, sesim bana değil, bir yabancıya aitmiş gibi hissettirdi; üstelik dudaklarımdan kayıp gitmiş olmasına rağmen onu tutamadım, sanki benden kilometrelerce uzakta bir yerde duyulmuştu. Yengemin duraksadığını ve elini birden ittiğimi hatırlıyorum. Yeşil gözlerinin iri iri açıldığını, "Bir tanem," dediğini ve ona, "Onu içimden çıkarmışlar, artık orada değilmiş gibi konuşuyorsun," dediğimi hatırlıyorum.

Burası benim kırılma noktamdı.

"Sen bir annesin, annesin!" diye bağırdığımı hatırlıyorum, sonra acının tüm bedenimde bir uğultu gibi dolaşarak beni anlık dondurduğunu ve birden öfkeyle onu ittiğimi hatırlıyorum. Yengem yataktan kalkmak zorunda kaldığında gözlerime pişmanlık ve korkuyla bakmıştı sanırım.

Hatırlayabildiğim buydu. Bu kadardı. Koluma bağlı serumu söküp çıkardığımda anlık bir acı hissettim sanırım, belki de hiçbir şey hissetmedim. Yengem, "Zeliha!" dedi korkuyla.

"Defol git!" diye çığlık attım. Bir yakarış, bir yalvarış değildi bu; eminim ki bu öfke dolu bir çığlıktı. "Sen bir annesin! Sen bir annesin, nasıl karşıma geçip benimle böyle konuşabilirsin!" Ayağa kalktığımı hatırlamamı sağlayan keskin bir acı hissetmiş olmam oldu. Yengem bana yönelmeye çalıştığında ona, "Yaklaşma bana!" diye bağırdığımı hatırlıyorum, bunu hatırlamamı sağlayan boğazımdaki acı oldu. "Böyle kolaymış gibi, onu içimden çıkarıp almışlar gibi, içimde çoktan ölmüş gibi, onu içimden... Onu içimden..." Durdum, birdenbire durdum ve her şey öyle ağır geldi ki gözlerimden yaşlar boşaldı. "Onu içimden..."

Yengemin ellerini kaldırıp beni sakinleştirmek ister gibi, "Otur, kurban olayım otur, yengem," diye fısıldadığını, kahrolmuş gibi ağlamaya başladığını ve bunun beni daha öfkelendirdiğini hatırlıyorum.

Çığlıklarım nasıl bir boyuta ulaşmışsa kapı duvara çarparak açıldı ve beni ayakta gören kişi Simge olmalıydı ki, "Ne oluyor?" diye bağırdı korkuyla. Sesi kafamın içine dağıldı.

"Defolun!" diye çığlık atmaya başladım, attığım her çığlıkta bedenimdeki ağrı çoğaldı ve her şeyi hatırlamamı sağlayan da bu ağrı oldu.

Simge bana yöneldiğinde ve gözlerini koluma indirdiğinde az önce serumun bağlı olduğu kolumdan aşağı kan boşaldığım gördüm. Kanımı görmek beni sarstı ama öfkem öyle diriydi ki kanıma bakarken bağıra bağıra ağlamaya devam ettim.

Yener içeri girdi, arkasından Adnan da içeri fırladı ama onlara öfkeyle bakmayı durduramadım. Kanım yere, çıplak ayaklarıma damlıyordu. "Yaklaşmayın!" diye çığlık attığım an Yener bir adım geri gidip elini Adnan'ın karnına koyarak onu durdurdu. "Yaklaşmayın bana!"

"Bebeğim," dedi Simge, ardından annesine, "Ne söyledin ona anne?" diye bağırdı kendini tutamayarak. Yengemin ağladığını duyar gibi oldum ama benim haykırışlarım, çığlıklarıma karışan gözyaşlarım daha baskındı. Bir an gözüme üzerime yıkılacak duvarlar gibi göründüler, bir an gözüme karnımdaki toprağı eşeleyip o gelinciği koparacak acımasız ellerin sahipleri gibi göründüler. Korkuyla kapıya yürümeye başladığım anda Adnan, "Zeliş," dedi ama öyle çok ağlıyordum ki bana yaklaşamadı. Üzerimde bir önlükle, ayaklarımın altına bulaşmış kanımla açık

kapıdan dışarı çıktığım an koridordaki tüm gözlerin bana çevrildiğini, diğer hastaların korkuyla yüzüme baktıklarını hatırlıyorum.

"Bulamam," diye fısıldadım ve "Bulamam!" diye çığlık attım. Hastalar irkildi, Yener'in arkamdan geldiğini, Yaman'ın koridorun öteki ucundan bana doğru koştuğunu fark ettim ve korkuyla kollarımı bedenime sardığımda kolumdaki kan önlüğüme bulaştı. "Sensiz yolumu bulamam!"

Muşta, "Zeliş," diyerek Yaman'ın arkasında belirdi ve koridorda o kadar çaresiz bir şekilde, "Yaklaşmayın bana!" diye çığlık attım ki bana yönelen tüm adımlar bir anda dondu.

Titreyerek, yalın ayak koridorda yürümeye başladım. Hem yürüyor hem de çaresizce, bir çocuk gibi ağlıyor, hıçkırıklarım yüzünden boğulacak gibi hissetsem de bu lanet hissi durduramıyordum.

Hemşirelerin etrafımı sardığını ama bana yaklaşamadıklarını görür gibi oldum. Muşta'nın hemen yanından titreyerek, zar zor attığım adımlarla geçtim. Vural'ı gördüm, elini bana uzattı ama uzattığı eline bakmadım, omzum o ele çarptı, yavaşça ilerlemeye devam ettim.

Koridorun sonunda beliren kişiyi gördüğümde umut oradaydı, dışarıda yağan yağmura rağmen güneşin başımın üzerinde yakıcı bir şekilde parlayarak yükseldiğini hissettim. Gurur, bileğine sarılı zincirle, tam karşımda hareketsiz bir şekilde duruyordu.

Ağır adımlarla, yavaşça ona doğru yürümeye devam ettim.

Durdu, hareket bile etmeden, donmuş bir hâlde beni izlemeye devam etti.

Babam, "Zeliha," diye fısıldadı bir yerlerde, duydum ama sesi nereden geldi bilemedim; zihnimin içinde kayboldu. Zihnime tutunamadı.

Bir elimi kaldırdım, diğer elim bedenimi sarmaya devam ediyordu. "Gurur Mert," dedim dudaklarımı büke büke. "Mert..." Gurur sertçe yutkundu ama hareket bile edemedi, ona uzanan elime değil, gözlerime baktı. "Gurur, Zeliha'yı duymuyorsa Mert, Zerda'yı duyar." Dudaklarım büküle büküle ağlarken ona doğru ağır ağır yürümeye, elimi ona uzatmaya devam ettim. "Mert," diye fısıldadım. "Koru bizi."

Gurur gözlerini yummadı, belki de yapmak istedi ama yapamadı. Titreyen kanıma bulanmış elimi ona uzatırken bir iki adım daha attım ve durdum, yürüyecek hâlim kalmadığında, "Koru bizi," diye fısıldadım güçsüzce.

Gurur bana doğru bir adım attığında gülümsedim ama öyle çok ağlıyordum ki belki de gülümsediğimi fark edemedi. Gözyaşlarım daha da

şiddetlendi. Beni tutup kollarının arasına çektiğinde hıçkırıklara boğuldum ama gülümsüyordum, gözlerimden sürekli yaşlar akıyor, deli gibi ağlıyordum ama gülümsüyordum. Bedenim onun kollarında küçücük kaldı ve sarsılmaya başladı. "Koru bizi," diye fısıldadım güçsüzce. Kendimi onun kollarında o kadar küçük hissettim ki... O da benim içimde bu kadar küçüktü işte.

Gurur, "Geçti, Dağ Gelinciği," diyerek beni kendine tamamen bastırdı. "Güvendesin."

Ona tüm gücümle sarıldığımda bile bir elim karnımı korumaya devam ediyordu.

Ta ki o cümleyi duyana kadar.

"Geçti, Zerda. Sen de oğlumuz da güvendesiniz."

Elim ilk kez o an karnımdan kaydı, kolumu güçsüzce onun boynuna sardım ve Gurur beni kucağına aldı. Ayaklarım yerden kesildiğinde boynuna sokuldum, hıçkırıklarım belirsiz iç çekişlere dönüştü ve gözyaşlarım gülümsediğim için ağzımın içine dolmaya başladı.

Etrafımı saran kalabalığın ortasından geçerken herkesin bize baktığını hissettim ama artık korkmuyordum. Kucağında sanki bir cenaze taşıyordu ama bilmediği bir şey varsa, tek bir cümlesiyle bana hayatımı geri vermişti. Yüzüm onun boynuna saklanmış hâlde, sessiz sessiz ağlarken odanın kapısının önünde durdu. Kucağındaki bedenimi hareket ettirmemeye özen göstererek yavaşça yana doğru döndü ve "Bu bebek doğacak," dedi. "Annesi ve babası olarak bizim kararımız bu."

Sessizliğin içinde duyulan tek şey benim gözyaşlarımın sesiydi.

Dudaklarını saçlarıma bastırdığım hissettim.

"Sizi koruyacağım," diye fısıldadı ve bunu sadece ben değil, yarını olmayan gelinciğim de duydu. Babası ona bir yarın vadediyordu. O yarını görebilmesi için ona büyük, güven veren ellerini uzatıyordu. Gurur'un bileğindeki zincirin soğukluğunu tenimde hissettim ve Gurur ile Mert aynı anda fısıldadılar: "Artık güvendesiniz."

EKSTRA SAHNE

CENAN KAPLANER

Yağan yağmur, Ufuk'un arabasının ön camını yıkıyordu. Sessizce ön camdan dışarıyı izlediğim sırada Ufuk, "Cenan, Zeliha'nın durumu nasıl?" diye sordu sessizce. Arabam arızalandığı ve yağmur tek bir an olsun durmadığı için Komiser Ufuk beni eve bırakmayı teklif etmişti. yoğun yağıştan dolayı taksi bulamadığım için bu teklifi kabul etmek zorunda kalmıştım. Eve biraz daha geç kalmak istemiyordum. Halledilmesi gereken işler biriktiği için zaten geç saatlere kadar dışarıda kalmıştım. Sessizliğim üzerine Ufuk omzunun üzerinden bana baktı. Arabanın içi karanlıktı, camı indirmiştim ve bir sigara yakmıştım. Ne zaman elimi camdan dışarı uzatsam sigarama düşen yağmur damlalarını hissediyordum.

Ufuk. "Konuşmaktan kaçacağın kadar kötü mü?" diye sordu sessizce.

"Bıçaklı bir saldırıdan sonra ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi," dedim, sigaranın külünü dışarı silktim.

"Onu ablası gibi sahipleniyorsun. Oysa buraya ilk geldiğinde tek amacın gözlerini o kızın üzerine dikip ne olup bittiğini anlamaya çalışmaktı," dedi düşünceli bir sesle. Yağıştan dolayı tıkanan trafikte durduk. sessizce önümdeki araçların ışıklarını izlerken derin bir nefes aldım. O kızı ilk gördüğüm anda kendimden büyük bir parçaya onda rastlamışım gibi hissettiğimi Ufuk'a söyleyemedim. "Bu arada," diye söze girdi Ufuk sessizce. "Bir şey duydum hastanedeki bir yakınımdan."

"Nedir?"

"Hamile mi?"

Sessiz kaldım. Bir müddet bu sessizlik sürdü ve Ufuk sessizliğime hakaret sayılacak hiçbir şey söylemedi. Konuşacağım an gelene dek sabırla bekledi. Trafik akmaya başladı, araç yeniden harekete geçti.

"Evet, öyle."

"Bıçaklı saldırıdan sonra," diyecekti ki onun sözünü kestim.

"Düşük tehlikesi devam ediyor."

Ufuk pişmanlıkla sustu. Bu gerçeğin benim kadar olmasa da Ufuk'un da canını sıktığını, hatta onu üzdüğünü anladım. Hakan ile kızımız için evlendiğim gerçeği şu anlık büyük bir sırdı. Ne Ufuk ne de bir başkası bunu biliyordu. Tıpkı Hakan'ın, Dide'nin babası olduğunu bilmedikleri gibi. Ufuk ne tepki verirdi umurumda değildi, sadece bu kızımız için yola çıktığımız anlaşmalı bir evlilikti ve sanırım dile getirilmemesi şimdilik çok daha iyi bir seçenekti.

Ve biliyordum ki Ufuk, şehre geldiğim ilk andan beri bana özel bir ilgi duyuyordu. Bunu birçok kez belli etmiş, her seferinde benim tarafımdan kibarca reddedilmişti ve bir süre sonra denemeleri bir kenara koyup her şeyi akışına bırakmıştı. En azından denemeyi bıraktığı ve arkadaşlık işini sürdürebildiği için mutluydum. Araba evin yakınlarına geldiğinde karanlık sokağa baktım. Yağmurun şehre indirdiği kasvet tüm sokağı etkisi altına almıştı. Zeliha'nın sokaktaki yokluğu elle tutulurdu. Yaşanan vahşet, Zeliha ve Gurur şu an bu sokakta olmasalar da hâlâ burada, onlara ait silinmesi imkânsız bir anı gibi asılı kalmıştı.

Açık duran camdan dışarı sigaramı fırlatıp kulübedeki güvenliğe, "Cenan Kaplaner," diyerek kendimi tanıttım ve güvenlik bariyeri kaldırılırken başımı koltuğa yasladım. Yorgundum. Uykusuzdum. Aklım Zeliha'daydı. İşleri bitirdiğim için tekrar onu görmeye gidebilirdim ama önce birkaç saatliğine de olsa dinlenmem gerektiğini biliyordum.

Araç oturduğum binanın girişinin önünde durdu. Emniyet kemerimi çözdüğüm sırada Ufuk, "Cenan, sırası değil biliyorum ama," diyerek söze girince gergin gözlerimi ona çevirdim. Gösterge panelinden yansıyan ışık yüzüne gölgeler çizmişti. Çatık kaşlarla bana baktı. "Her zaman yanında olduğumu unutma. Zeliha'mn başına bu işi açanların yanına kâr bırakmayacağız."

"Onur Bey yakından ilgileniyor," dedim durgun bir sesle.

"Onur şu yeni gelen adamdı, değil mi? O terörle ilgilenmiyor mu? Bu konuyu özel olarak ele almasının nedeni ne ki?"

"Bunu ona sormaya ne dersin?" Tam kapıya uzanacaktım ki Ufuk bileğimi nazik bir şekilde tutarak beni durdurdu. Dokunuşuna karşı çatık kaşlarla omzumun üzerinden ona uyarı dalgası kabartan bir bakış attım.

"Affedersin. Temastan hoşlanmadığını unuttum bir an." Ateşe dokunmuş gibi hızla elini geri çekip bana baktı. "Onur Kırgız gibi ben de yardımcı olmak istiyorum."

"Peki?" dedim sorar gibi. Artık evime gitmek istiyordum.

"Gerginsin, anlıyorum. Daha fazla bu konuşmayı uzatmayacağım. İyi geceler," dedi saygıyla. Başımı sallayıp kapıyı açtım. Dosyaları kafama tutup yağmurun altında girişe doğru koştum. Ayağımdaki stiletto tolar ayak parmaklarımı ve tabanlarımı ağrıtıyordu. Girişten içeri adım attığım anda lobide artırılan güvenlikten dolayı sayısı artmış güvenlik personelleri bana baktılar. Onlara bir şey söylemeden dosyayı kafamdan çektim, blazer ceketimin üzerine düşmüş yağmur damlalarını elimle silkeledim ve asansörlere doğru ilerlemeye başladım. Dide'ye göz kulak olmak için gelen Ayten Hanım hâlâ evde miydi acaba? Dide çoktan uyumuş olmalıydı. Ayten Hanım'ın gitmediğinden emindim. Tam asansörü çağırmak için düğmeye basacakken arkamdan bir güvenlik görevlisinin seslendiğini duyup kafamı ona çevirdim.

"Cenan Hanım, iyi geceler," diyerek beni selamladı. "Dairenizin güvenlik kartını ve yedek anahtarını eşiniz aldı. Sizi aradım fakat ulaşamadım, karşılığında bana evlilik cüzdanınızı göstererek onay aldı. Ben de kendisine anahtarları teslim ettim."

Bir an, çok kısa bir an için şaşkınlık tüm çehremi kapladı. İfademi toparlayıp güvenlik görevlisinin yaka kartına baktım. İsmi yazıyordu. "Teşekkürler, Halil Bey," diyerek asansörün düğmesine bastım.

"Ve Cenan Hanım..."

Bakışlarım tekrar güvenlik görevlisine çevrildi.

"Zeliha Hanım'ın durumu nasıl acaba?" diye sordu çekingen bir sesle. O an güvenlik görevlisinin gözünün altındaki morluk ve dudağındaki yara izi dikkatimi çekti ve ona bunu kimin yaptığının farkındalığıyla derin bir nefes verdim.

"O iyi olacak, Halil Bey." Asansörün kapıları açıldı. Omuzlarımı dikleştirdim. "Ve bu binada yeniden böyle bir şey yaşanmaması için elinizden geleni ardınıza koymayacağınızı umut ediyorum. Bu binada küçük çocuklar, genç kadınlar yaşıyor."

Güvenlik görevlisi başını sallayıp gözlerini zemine indirdi. Asansöre bindim, sırtımı aynaya vererek Halil Bey'e baktım. Kapılar kapanırken gördüğüm son şey, adamın yüzündeki utanç duygusuydu. Asansör üst kata tırmanırken gözlerimi yumdum. Burada yaşanan dehşet anlarını düşündüm. O gece burada olmasam da havayı kokladığımda temizlik malzemelerinin kokusunu değil de Zeliha'nın kanının kokusunu alıyormuşum gibi hissettim. Kafamı geriye doğru atıp aynaya yasladıktan

sonra, "Keşke tüm bunlar yaşanmamış olsaydı," diye fısıldadım. "Ama çoktan o geceyi yaşamak için kaderine ilk adımı atmıştın. Seni kim engelleyebilirdi ki? Sen dışında." Gözlerimi aralamamla, asansörün kapıları kayarak açıldı ve daireme giden koridoru gördüm. Koridorun rengi bile daha solgun göründü gözüme. Her yer güzelce temizlenmişti ama dehşet gecesi yaşandıktan sonra binaya geldiğimde Zeliha'nın kanının tüm binaya nasıl sindiğini hâlâ hatırlıyordum. Yerdeki kan damlalarının, kanlı bot izlerinin, asansörün aynasındaki ve zeminindeki kan kalıntılarının... Hepsinin tamamı hafızamda yaşamaya devam ediyordu.

Çantamdan anahtarımı çıkarırken bitkin hissediyordum. Hakan içeride olmalıydı. Belki de kızının yanına kıvrılıp uykuya dalmıştı. Anahtarı çevirip kapıyı araladığımda beni karanlık hol ve tam karşımdaki oturma odasının tüm duvarını kaplayan camdan içeri sızan şehir manzarası karşıladı. Uzaklarda yanan sokak lambaları güçsüzce de olsa oturma odasını aydınlatıyordu. Kapıyı kapatırken ışığı açma gereği duymadım. Topuklu ayakkabılarım zeminde tıkırdarken bir silüet fark ettim. Oturma odasındaki tekli koltukta oturan silüetin sahibini tanıyordum. Karanlıkta ne yapıyordu? Ayten Hanım'ın evde olmadığını anladım.

"Eve bu saatte mi dönersin genelde?" Buz gibi sesin etrafından bana uzanan, kanatmak için an kollayan dikenleri hissettim. Dönüp bana bakmadı, karanlıkta oturmuş dışarıyı izlemeye devam ediyordu. Sadece kalp atışlarım ve topuklularımın sesi duyulurken yavaşça oturma odasına doğru ilerledim.

"Hastanede olacağını düşünmüştüm," dedim yere çantamı bırakırken. Kafamı kaldırıp onun sırtına baktım. Oturduğu koltuğu bile cüceleştiriyordu.

"Birinin kızımın yanında olması gerekiyordu. Annesi olmadığına göre görev babasınındı," dedi, sesinde hâlâ dikenler vardı.

"Ayten Hanım onunlaydı."

"Evet, altmış yaşında, kafası göğsümün altına gelen yaşlı ve romatizmalı bir kadın," dedi Hakan. Sesi mahlası gibiydi; sert, soğuk, öldürücü yumruklara hazır bir muşta gibi. Bu tavrının nedeni gerçekten Dide miydi? Yoksa başka bir şey miydi? Kaşlarım çatıldı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum merakla. "Hastanede bir şey mi oldu? Zeliha iyi mi?"

Hakan sessizdi. Omuzlarının aldığı ağır nefeslerle kalkıp indiğini gördüm ama ağzını açıp tek kelime etmiyordu. "Hakan?" diyerek ona

doğru bir adım attığımda kafasını kaldırdı ve havayı kokladı. Bir an duraksadım. "Ne zamandan beri erkek kolonyası kullanıyorsun?" diye sorunca olduğum yere mıhlanmış gibi sabit kaldım ve onun sırtına baktım.

Beni Ufuk'un eve bıraktığını hatırlayınca duraksadım, üzerimi kokladım, kendi parfümüm gibi kokuyordum. Kaşlarım daha da derin çatıldı. "On dokuz yaşından beri aynı parfümü kullanıyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Bende bir numunesi var."

Söylediği şey karnıma yumruk yemişim gibi hissetmeme, nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Hakan aniden oturduğu koltuktan kalkınca koca evi kaplayan cüssesine bakakaldım. Sırtı bana dönük bir süre bekledi. Bir elini takımının pantolonunun cebine attı ve takımının siyah ceketi geriye doğru kaykıldı.

"Neredeydin?"

"Okuldaydım," dedim. "Birikmiş işlerimi hallediyordum."

"Sonra da bir erkek berberine uğrayıp kolonya mı döküdün?" Sorusu beni az daha güldürecekti ama sustum. Kolunu dirseğinden kırdığında saatine baktığını anladım. "Hangi üniversite gecenin birinde sana iş kitliyor?" diye sordu ardından, bir önceki sorusuna cevap beklemeden.

"Arabam arızalandı, yağıştan dolayı taksi de yoktu," dediğimde, "Sanayiye uğradın o zaman?" diye sordu bana bakmadan. "Sanayidekilerin bu kadar pahalı kolonyalar kullandığını bilmiyordum. Recep Usta genelde tütün kolonyası dökünür."

Tuhaf soruları karşısında, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Okula üç asker gönderdim, olabileceğin her yere, adliye de dâhil, birilerini yolladım. Telefonunu da aradım ama kapalıydı," dedi sertçe. "Civardaki bir kokoreççi bir arabaya binip gittiğini söylemiş."

"Beni mi takip ettiriyorsun sen?" diye sordum şokla.

"Güvenliğin içindi. Senden haber alamayınca son çarem buydu." Bana doğru döndüğünde karanlıktan dolayı yüzünü göremedim. Yine de bakışlarını hissedebiliyordum. "Bu pahalı kolonyanın sahibi bindiğin arabayı kullanan kişi olsa gerek."

"Ufuk beni eve bıraktı," dedim düz bir sesle.

Bana doğru tehditkâr bir adım attığında olduğum yere mıhlanıp kafamı kaldırarak ona baktım. Ayağımdaki topuklulara ve uzun boyuma rağmen benden oldukça yüksekte duruyordu. Başını sağ omzuna yatırdı ve "Ufuk gibi kokuyorsun yani?" diye sordu, sesi tehlikeli geliyordu. Neredeyse tehlikeli.

"Kendim gibi kokuyorum. Bir kurt gibi orada durup beni koklamayı kes," dediğimde tek kaşını kaldırdığını onu göremesem de hissettim.

"Sen benim karımsın."

Söylediği şey sarsılmama neden oldu.

"Biliyorum, Dide için," diye cevabı sertçe yapıştırdığımda bana doğru bir adım daha attı ve üzerimde biraz daha yükseldi. Kafamı biraz daha kaldırmak zorunda kaldım.

"Kızımız için ya da başka herhangi bir şey için. Sebep ne olursa olsun, sen benim karımsın," dediğinde nefesimi tuttum. "Benim karımsın ve o aptal herifin telefonunu alıp beni aramak ve çağırmak yerine, onun arabasına bindin, öyle mi?"

"Ufuk benim arkadaşım," dediğimde, "Ben de senin kocanım," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Sen buna düzenlenmiş bir evlilik diyebilirsin, kızımız için atılmış bir adım diyebilirsin, işin hukuki boyutunu kolaylaştırmak için alınmış bir karar diyebilirsin ama kabul etsen de etmesen de sen benim karımsın."

"Tüm bunları söyleyen sensin. Ağzımı açıp tek kelime etmedim ben," dedim sertçe. "Sen bu evliliğin sebeplerinin bu olduğunu bana kendin söylemiştin. Şimdi karşıma geçip gerçek kocammışsın gibi benden hesap soramazsın."

"Soramam?" dedi ve ondan yayılan tehdidi daha net solumamı sağladı.

"Soramazsın."

"Benim soyadımı taşıyorsun."

"Evet, söylediğin gibi. İşleri kolaylaştırmak için. Hukuksal açıdan ve Dide için," diye üzerine basa basa söyledim. "Tüm bu bahaneleri önüme sunan senken bunlar benim cümlelerimmiş gibi davranmayı kes, Hakan."

"Bana neyi kesip kesmeyeceğimi sen söyleyemezsin."

Dişlerimi sıktım. "Madem senin karınım, söyleyebilirim," dediğimde homurdandığını duydum.

"Madem benim karımsın, zor durumda kaldığında başka bir erkekten değil, benden yardım isteyeceksin," diye hırladı, özellikle *benden* dediğinde sesi daha gür çıkmıştı.

"Kâğıt üzerindeki karın," diye düzelttiğimde bana doğru bir adım daha attı ve yutkundum. Neredeyse kuyruğumu kıstıracaktım ama yapmadım. Öyle kolay değildi.

"Kâğıtlar benim sikimde değil."

"Düzgün konuş!"

"Sikimde değil."

"Düzgün konuş!" diye hırladım.

"Sikimde." Yüzüme doğru eğildi. "Değil."

Yakınlığı kalbimi allak bullak edince bir adım geri çekildim. "Sen benden ne istiyorsun?"

"Kızımın annesi olmanı ve karım gibi davranmanı," diye homurdandı.

"Hiç mantıklı değilsin."

"Eğer merak ediyorsan mantık da hiç sikimde değil."

"Küfredip durma!"

"Küfür mü diyorsun sen buna? Sikerim demedim, sikim dedim," diye söylendiğinde elimi göğsüne koyup onu itmeye hazırlandım ama göğsüne dokunduğum an bileklerimi kavradı ve bileklerimin onun koca ellerinin arasında kaybolduğunu fark ettim.

"Bırak," diye fısıldadım ama sesim, karakterime ters şekilde zayıf ve kırılgan çıktı.

"Karıma dokunurken sana mı soracağım?"

"Bana dokunuyorsun."

"Evet, karıma."

Bileğimi dokunuşundan kurtarmaya çalışırken beni kendine daha sert çekti ve göğsüm göğsüne yaslandı. Bir an duraksadım, kafamı yavaşça kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım ama gözleri mavilikle parlasa da yüzü gölgelerin ardına gizlenmişti. İfadelerini göremedim.

"Sen ne istiyorsun benden?"

"Başka bir erkeğin kolonyası gibi kokmaman gibi basit ama totalde beni katil etmeye çok yatkın birine dönüştüren şeyler," dedi. "Ufuk'un kalbi yerinde kalsın istiyorsak, ki ben istemiyorum ama senin isteklerini önemsiyorum, bence bunu kesmelisin."

"Saçmalamayı kes. Gören de beni önemsiyorsun sanacak," dediğimde bileğimi daha sıkı kavradı ama tutuşu, tüm o sıkılığa rağmen nazikti ve acıtmıyordu. Beni göğsüne daha sert bastırdı ve nefesi tenime meltem gibi akarken, "Ne dedin sen?" diye sordu, sesi karanlıktı.

"Beni önemsiyor gibi davranmayı kes."

"Ha?" Yüzünü biraz daha aşağı eğince kafamı önüme eğdim ve alnım göğsüne yaslandı. "Kaldır şu kafanı, bana bak."

"Kes şunu."

"Kafanı kaldır."

"İstemiyorum."

"Yalancı."

"Sensin o," dedim alnım göğsüne yaslıyken.

"Çocuk gibi davranma. Benden saklanırken bile bana sığındığının farkında mısın? Göğsümü kullanıyorsun."

"Beni bıraksaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım, çok sıkı tutuyorsun."

"Canını mı acıtıyorum?"

"Hayır," dedim dürüstçe.

"O zaman neden kaçmaya çalışmıyorsun?"

"İzin verecek misin?"

"Denemeden bilemezsin," dedi, nefesi doğrudan saçlarıma aktığı için kafam karışıyordu. Tam geri çekilip dokunuşundan kurtulacaktım ki eli birden bileklerimi bırakıp bu kez belimi kavradı ve beni tekrar kendine bastırırken, "Yakaladım seni," diye fısıldadı.

O kadar uzun sustum ki karanlığı yırtıp geçen mavi gözleri yüzümü ezberlerken bir daha hiç konuşamayacağımı sandım.

"Kedi dilini mi yedi?" diye fısıldadı gözleri yüzümde dolaşırken.

"Bana eziyet ediyorsun," diye fısıldadım sessizce.

"Kim kime ediyor eziyeti?" Soruyu sorarken sesindeki imalar dişlerimi sıkmama neden oldu.

"Sen bana."

"Yapma ya?" diye alay ederken bile sesi karanlıktı.

"Ufuk benim arkadaşım," dedim alakasızca.

"Yaşamayı seviyorsa pozisyonunu korumaya devam etmeli tabii," diye mırıldandı, büyük avucu hâlâ belime yaslı duruyordu.

"Etmezse?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" Yüzü yüzüme yaklaştığında nefesimi tuttum. "Sen bu hayata beni kuduz bir köpeğe dönüştürmek için gelmiş olabilir misin?"

"Bana kızgınsan neden böyle konuşuyorsun?"

"Sana çok kızgınım."

Geri çekilmek istedim ama izin vermedi. Sinirlenerek, "O zaman?" diye sordum.

"Sana çok kızgınım. Hepsi bu."

"Bırak o zaman. Eziyet edip durma ikimize. Madem beni affedemiyorsun, ne diye benimle böyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor-

sun?" diye sordum açıkça. Bu soruyu sorabilmiş olmanın bile benim için nasıl bir enkaz olduğunu, nasıl canımı acıttığını bilmiyordu ama alacağım cevaplardan korksam da artık bir şeyler duymaya ihtiyacım vardı.

"Sen benim sorularıma doğru dürüst cevap veriyor musun da benden cevap bekliyorsun?"

"Hiç adil değilsin."

"Adaleti senden öğrenecek değilim. Adalet savaşçısısın ama en büyük adaletsizliği bana yaşatan kişisin aynı zamanda," dedi, parmaklarını belime daha sert bastırınca dokunuşu içimdeki özlemi uyandırdı. Söyledikleri ise kalbimi paramparça etmeyi sürdürüyordu.

Sonunda onu itip ondan uzaklaşabildim. Dışarıda çakan şimşeğin ışığı anlık olarak evin içini aydınlattı. Mavi gözlerine baktım.

"Hakan, hem benden nefret ediyorsun hem de beni önemsiyor gibi davranıyorsun!" diye bağırdım sonunda. Kafamı allak bullak ediyordu.

Bir şimşek daha çaktı ve beyaz ışık bu defa onun yüzünü daha net görmemi sağladı. Hakan öfkeyle, "Senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun, aptal kadın?" diye sordu, parlak mavi gözleri duygularla kararmıştı. Öfke, acı, hayal kırıklığı ama bastırılamamış, artık saklanabilecek boyutu aşmış bir özlem... Hiç dinmeyen bir özlem. Bitmek bilmeyen bir sevda. Onu da beni de tüketen bir duygu. Kalbim titredi.

Bileğimi kavradı, içindeki karanlık dürtülere karşı savaşırken çenesi kasıldı. "Gerçekten yaşadığımız her şeyden sonra, duygularımı sikik bir kapıyı kapatır gibi kapatabileceğime mi inanıyorsun? Ben sen miyim lan?" Beni daha da yakınına çekti, geniş göğsü kesik nefesleriyle inip kalkıyordu. Kolonyasının ve parfümünün kokusu beni sardı. "Önemsiyorum lan, umursuyorum seni!" diye kükredi.

"Neden?" diye sordum tükürür gibi.

"Umursuyorum çünkü umursamayı bırakamıyorum!" diye hırladı, yüzü birkaç santim uzağımdaydı. "Senden nefret etmek istesem bile, seni unutmaya çalışsam bile sen hâlâ oradasın, tenimin altında, derinlerde, içimde bir yerde, beni delirtiyorsun!" Serbest duran eli yanağımı kavramak için kalktı. Gözlerindeki öfkeye rağmen dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Anlamıyor musun? Gittiğinde beni parçaladın. Ve şimdi, seni böyle karşımda görünce tekrar parçalanıyorum. Beni parçalıyorsun, Şarapnel Parçası."

Söyledikleri karşısında gözlerimi kaçırdım. Beklenmedik itirafları kalbimi olabileceğinden daha da hızlı attırdı. Hem öfkeliydi hem de öz-

lem doluydu. Hem konuşmak istedikleri vardı hem de gururu onu susmaya zorluyordu.

"Bu böyle nereye kadar sürecek?" diye sordum sonunda.

"Gittiği yere kadar, Cenan," dedi tak diye. "Ölümümle son bulacak ve benim hâlâ yaşamaya niyetim var. Kaçırdığım her şey için benim kendime hayatımı da siksen yaşama sözüm var."

"Öfkenden bahsediyorum," diye fısıldadım.

"Öfkeyse bir benim öfkem mi lan?" diye sorarken sesi sertti. "Senin öfken yok mu? Sen bana belki de benim sana olduğumdan daha kızgın değil misin? Hakkın da ayrıca. Hakkın bu öfke. Ama karşıma geçip tek öfkeli kişi benmişim gibi konuşma."

"Madem öfkeyi kabul ediyorsun, beni neden önemsiyor gibi davranıyorsun? İçinde dinmeyen bir öfke, belki de nefret varken sen neden hâlâ beni umursuyorsun?"

"Ne kadar aptalsın," dediğinde ona dik dik baktım. Serbest eli çenemi kavradı, yoğun bakışlarıyla buluşmamı sağladı. Gözlerinin mavisi, hissettiği duygularla laciverte dönmüş gibiydi.

"Bir tek öfke mi görüyorsun bu gözlerde sen?" diye sordu zehir gibi bir sesle. "Gittiğinden beri seni soktuğumun her günü, her belamı siktiğin sensiz günde umursadım. Bak bana, yüzsüzün tekiyim bak, bu yüzsüz her gün acı çekti."

Gözlerimi kaçırdım.

"Bak bana."

"Senin sorunun ne?" diye cırladım sonunda, burada durmuş birbirimizi paramparça etmekten öteye gidemiyorduk işte. Çenemi daha sıkı kavradı ama dokunuşu nazikti, yüzümü yüzüne çevirdi.

"Benim sorunum ne bilmek istiyor musun? Sensin. Benim sorunum sensin. Tenimin altındasın, kanımdasın, içeriye saplandın ve seni çıkaramıyorum."

Gözlerime batan yaşlara rağmen ağlamadım. Sadece durdum ve o lacivert gözlerde kayboldum. Hiç beklemediğim bir anda alnını alnıma yaslayınca gözlerimi yumdum. Karanlık oturma odasında kaybolduğumu hissettim ama işte buradaydım, onun kollarındaydım, nefesini hissediyordum.

"Cenan," dediğinde nefesi sus çizgime ve dudaklarıma yayıldı. "İstemiyorum."

Bir an kalbim sıkıştı. Ona *beni mi* diye sormaktan korktum. Alacağım cevaplardan korktum. Her şeyden korktum. Yetişkin bir kadının bedeninde hapsolmuş küçük bir kız çocuğunun kalbiyle korktum.

"Etrafında başka bir adam olmasını istemiyorum," diyerek alnını alnıma sürttüğünde durduğunu sandığım kalbim zayıf bir çırpınışla yeniden atmaya başladı. Alnını alnıma sürttü. "Bunun attığımız imzayla ilgisi yok. Bunun gururla, onurla, haysiyetle alakası bile yok. Bunun Cenan ve Hakan ile alakası var. Bunun canım olmanla, cananım olmanla, isminin içimde bir şarapnel parçası olmasıyla alakası var ama diğer hiçbir şeyle alakası yok. İstemiyorum. Başka bir adamı senin etrafında istemiyorum. Yüz kilometre, bin kilometre, yüz bin kilometre, yüz bin ışık yılı yakınında bile olmasın, istemiyorum."

"Dünya dışı bir yere mi göndereyim milleti?" diye homurdandım alnım alnındayken.

"Siktirip gidip uzayın derinliklerinde kaybolsunlar," diye homurdandı alm alnımdayken.

"Çok sinir bozucusun," dediğimde iç çekti. "Hep öyleydin."

"Can çıkar, huy çıkmaz." Bir süre sustu. "Huy bile çıkar, sen çıkmazsın."

44. GÖĞSÜ KINALI SERÇE

♪: Toygar Işıklı, Anlatamam

Göğsü kınalı serçe kuşu varmış, ufacık... Gök gürleyince yere yatar da ayaklarını havaya kaldırırmış. "Neden yapıyorsun böyle?" diye sormuşlar.

"Bu kadar mahlukat var yerde. Olur da gök yıkılıverirse, dayanak olmak için ayaklarımı kaldırıyorum," demiş. Böyle dermiş. Bir yandan da titrermiş gök gürlerken.

İşte Zeliha, o *Göğsü Kınalı Serçe* masalındaki serçe gibiydi.

Ne vakit gök gürlese hayatlarının üzerinde, ayaklarını kaldırır da gök sevdiklerinin başına yıkılmasın diye kendini siper ederdi. Titrerdi oysa, çok korkardı ama her zaman korumaya çalışırdı.

Bu karar, bir yıldırımdı ve düştüğü yerde yangını başlatmıştı.

Kimse Zeliha'yı bu karardan kolay beri döndüremeyeceğini biliyordu ama Gurur'un bu kararın arkasında dağ gibi dikilmesini beklemedikleri kesindi. Zeliha ateşten bir yolda yürüyecekti belki ama asıl ayaklarının altı köze dönüşecek biri varsa, o kişi Gurur olacaktı. Gurur, Zeliha'yı kucağında o odaya sokmadan hemen öncesinde, gözlerinde kararından dönmeyeceğini gösteren, tükenmişliğinin de bir yansımasını taşıyan keskin gözlerini tüm yüzlerde dolaştırmıştı. Zeliha'yı bu hâle getiren cümle neydi bilmiyordu, kim onu bu kadar üzmüştü bilmiyordu ama artık kimsenin onu üzmesine izin vermeyecek kadar kararlı hissediyordu. Bu karar en çok onu korkutsa da en çok onun kalbinin üzerinde tepinse de kararı kesindi. Zeliha'ya başka bir kalp yangını daha hissettirmeyecekti.

Kahraman Özdağ, bu kararın arkasında duracağını başını aşağı yukarı sallayıp onay vererek göstermişti. İçten içe korkuları olmasına rağmen o da inanmak istiyordu. Muşta başını önüne eğerek elini ensesine

attı. Onları bu durumun içine sürükleyen isimlerden biri olduğu düşüncesi onu bir an olsun rahat bırakmıyordu. Bu düşünce ki zalim bir eldi, her gece boğazını sarıyor, ona bir gram uyku uyutmuyordu.

Adnan, "Bu karar kesin mi?" diye sordu sessizce, soruyu yönelttiği kişi Muşta'ydı. Endişelerinden dolayı sorduğu bu sorudan kendisi bile rahatsızdı esasında. Muşta bir şey söylemedi. Adnan'ın bakışları bu defa Yener'e yöneldi. Yener, buz gibi olmuş bir suratla hemen önünde duran duvara bakıyordu. Kimsenin niyeti Zeliha'yı üzmek değildi elbette ama fark ettikleri bir şey vardıysa, bu da Zeliha'nın zaten çok üzgün olduğuydu.

Kahraman Özdağ, "Çocuklar kararını vermişse, diyecek bir şey yok demektir," dedi sadece. İçindeki umuda tutunmaya çalıştı. Allah'ın üflediği canı yine Allah alırdı, içine sinmiyordu kızını kürtaj masasına yatırma düşüncesi. Nefret etmişti bu düşünceden. Hele kızının gözlerindeki gözyaşlarını, dudaklarından dökülen acı sözleri görüp işittikten sonra kararı içindeki yerini değiştirilemez şekilde almıştı. O bir babaydı, kızını koruması gerekiyordu ama anladığı bir şey vardı ki kızı da bir anne olmanın ilk adımını atmıştı ve yine kızı da bebeğini korumaya çalışıyordu.

"Bu öylece kabul edebileceğiniz bir şey mi?" diye soran Eymen'di. Gözlerini babasına dikti ama bir cevap alamadı. "Ablam söz konusu."

Simge, "Eymen, kimse ne ablana bir şey olsun istiyor ne de..." dedi ama cümlenin devamını getiremedi. Bir bebeğin varlığı Simge için de sarsıcıydı. Evet, Zeliha her zaman anaç olan taraftı ama yine de şimdi böyle bir durumun içinde olmaları beklenmedikti.

"Ne de ne?" Eymen bu soruyu sorarken gözlerini Simge'ye çevirdi. Suçlayıcı bakışlarının altında kıvranan acı gözle görülürdü. Öfkesinin sebebi ablasına duyduğu derin sevgidendi. Korkuyordu. Bir yetişkin gibi görünse de içinde hâlâ ablasıyla oyunlar oynayan o küçük erkek çocuğunun sesini duyuyordu. O çocuk, sürekli olarak ablasının kalması için Eymen'e yalvarıyordu. Eymen öfkeyle, "Ablam bunu kaldıramazsa ne olacak? Ablama zarar verecek olan hiçbir şeyi istemiyorum. Siz nasıl istersiniz?" dedi.

"Ablan istiyor," dedi Simge sertçe. "Ve burada kararları ablan verir. Sen ya da başkası değil, Eymen. Herkesin sinirleri bozuk, herkes çok üzgün, saldırmayı bırak artık."

"Senin annen ne söyledi de o hâle getirdi benim ablamı?" diye bağırdı Eymen birden sesinin tonunu ayarlamadan.

Yener bir adım öne gelerek Eymen'in gözlerinin içine baktığında, Kurtuluş Özdağ, "Eymen! Yerini bil!" dedi uyaran bir sesle. Umay Özdağ sessizce başını önüne eğdi, tek kelime edemedi, suçluluk duygusu boğazına dizilmiş kelimelerin onu boğmasına neden oldu.

"Ablamın attığı çığlığı duydum," dedi Eymen suçlayıcı gözlerini amcasına çevirerek. "Biz ona yaklaşmaya korkuyorken siz içeri girip ne dediniz de onu bu hâle getirdiniz, amca?"

Simge, "Zeliha duyacak," diye uyardığında, "Evet," dedi Eymen başını sallayarak. "Yengemi de duymuş ki o hâle gelmiş, değil mi?"

Yener, "Yeter," dediğinde Eymen'in zehirli bakışları Yener'e çevrildi.

"Sana ne oluyor?" diye sordu Eymen öfkeyle.

"O sesini alçaltarak konuşacaksın," dedi Yener gözlerini Eymen'in gözlerinden bir an olsun ayırmadan. "Burada acısı olan tek kişi sen misin? Annenin, babanın hâlini görmüyor musun sen? Ne diye bağırıyorsun lan millete? Önüne gelene posta koymanı mı dinleyeceğiz biz senin?"

Simge, "Yener," dediyse de Yener durmadı. Eymen onun üzerine yürüdüğünde o da öfkeyle ona doğru yürüyüp başını salladı. "Eymen," dedi uyarıcı bir sesle. "Kardeş bildim, hâlini gördüm, seni anladım ama yaşının adamı olmayı öğrenip sakin duracaksın, birader."

Kurtuluş Özdağ, "İkiniz de sesinizi kesin," dediyse de Yener de Eymen de geri adım atmadan birbirlerine dik dik bakmaya devam ettiler.

"Senin bir ablan olsaydı, bu durumda olsaydı, ne yapacaktın lan?" Eymen'in sorusu Yener'in kaşlarının ortasındaki yarığı derinleştirdi. "Benim ablamın sağlığından daha önemli değil hiçbir şey!"

"Siktir lan oradan," diyen Yener'in küfrüyle beraber Muşta kafasını kaldırıp Yener'e baktı. "Ablan neden bu hâle geldi, biliyor musun lan sen? Çünkü birimiz bile durup ona asıl istediğinin ne olduğunu sormadan, karar senin diyerek üzerine üzerine yürüyüp asıl kendi kararımızı ona kabul ettirmeye çalıştık. Gurur ve Zeliha o bebek doğacak dediyse o bebek doğacak, sen de horoz gibi kabarıp kimseye sesini yükseltmeyeceksin. Acıysa hepimizin acısı lan. Ablansa benim de kardeşim lan."

"Sizin benim ablamın canıyla ne zorunuz var?" Eymen'in, Yener'in gözlerinin içine bakarak sorduğu soru, Yener'in duraksamasına, tüm timin bakışlarının usulca Eymen'e çevrilmesine neden oldu. "Ne istiyorsunuz? Ölsün mü istiyorsunuz?" Eymen'in yakarır gibi sorduğu bu soru üzerine Yener dişlerini sıktı.

Kahraman Özdağ, "Eymen," dedi tekdüze bir sesle. "Yeter."

"Baba!"

"Yeter dedim lan sana! Yeter lan!" Kahraman Özdağ birden üzerindeki gömleğin yakasını tutup aşağı çekti, kopmaya başlayan düğmeler koridorun zeminine düşüp yuvarlanmaya başladı. "Yeter!"

"Amca," diye fısıldadı Simge korkarak, ardından hızlı adımlarla amcasına yöneldi. Kahraman Özdağ, kan çanağı olmuş gözlerle oğluna bakıyordu.

"Kızını düşün!" diye bağırdı Eymen birden kendini tutamayarak.

Kahraman Özdağ, Eymen'in gözlerinin içine öyle bir baktı ki gök ikiye yarıldı da dudakları tek bir kelime için ayrılmadı.

Kurtuluş Özdağ, "Bağırmayı kes," dedi dişlerinin arasından. "Oyun parkı değil burası."

Eymen, "Hepiniz!" diye bağırdı. "Hepiniz kafayı yemişsiniz!"

Hızla koridorun sonuna yöneldiğinde Simge önüne geçip, "Özür dileyeceksin babandan," dedi sertçe. Eymen kafasını indirip Simge'nin gözlerinin içine baktı. "Özür dileyeceksin amcamdan!"

"Çekil önümden, abla."

"Özür dileyeceksin amcamdan!"

"Sana çekil dedim," diyen Eymen yana doğru kayacakken Simge önüne geçti, Eymen yanlışlıkla Simge'ye omzuyla çarpınca Simge'nin sırtı duvara vurdu. Bu, Yener'in birdenbire başını omzunun üzerinden Eymen'e çevirdiği ve daha sonra ışık hızıyla, arkasında bir rüzgâr bırakarak Eymen'e yöneldiği andı. Eymen'i ensesinden tuttuğu gibi duvara yaslayıp yüzünü soğuk duvara bastırdığında, "Durun!" diye bağırdı Kurtuluş Özdağ ama Yener durmayacaktı.

Simge, "Yener," dedi, Adnan hızla ilerleyip Yener'i ensesinden tutup çekmeye çalıştı ama tek başına bunu yapamadı. Yener, Eymen'in ensesine avucuyla sertçe bastırarak yanağını soğuk duvara tam anlamıyla mıhladıktan hemen sonra, "Kendine gel," dedi tehlikeli bir sesle. "Yoksa getiririm."

Kahraman Özdağ, "Yetti," diye fısıldadı ama onu kimse duymadı.

Muşta, "Yener," dedi sertçe. "Kesin şu tantanayı. Hemen."

Kurtuluş Özdağ, Yener'i kolundan tutup çekerken, "Dur," dedi otoriter bir sesle ama Yener gözlerini Eymen'den ayırmıyordu. Ellerini Eymen'in üzerinden çektiği hâlde, Eymen yanağı duvara yaslı hâlde beklemeye devam etti. "Bunun ne yeri ne sırası. Birbirinizi yemenin yeri mi lan burası?" Kurtuluş Özdağ'ın kurduğu cümle üzerine Yener burnun-

dan sert bir nefes verdi. "Boğa gibi soluma karşımda. Kimse birbirine parmağını değdirmeyecek bundan sonra. Uzaklaşın birbirinizden."

"Benden ona zarar gelmez," dedi Yener, Eymen'in sırtına bakarken. "Ben kardeş bildim onu. Ama durmayı bilmediği noktada, durdurmak da abilik vazifesidir."

Eymen alnını duvara yasladığında Kahraman Özdağ sendeledi, Simge hızla amcasına yönelerek onun elini tuttu ve Yaman da Kahraman Özdağ'ın yanında bitti. "Yetti," dedi Kahraman Özdağ yavaşça. "Yetti."

Yaman, "Benimle gelin, efendim," dedi saygıyla. "Dışarı çıkalım, hava alın."

Kahraman Özdağ sessizce zemine bakıyor, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Belli ki yaşananlar atıp biriktirerek şişirdiği içinden usul usul taşmaya başlamıştı.

Eymen alnını duvara daha sert bastırıp birden ağlamaya başlayınca Kurtuluş Özdağ ve Yener'in bakışları dondu. Yumruğunu kaldırıp duvara vurdu, sessizce iç çekti ve "Niye anlamıyorsunuz?" diye fısıldadı sessizce.

Yener dişlerini birbirine bastırdı, içinde bir yerlerde uzanıp Eymen'e dokunma isteği oluşsa da bunu yapmadı. Sadece onu izledi. Sadullah, koridorda hızlı adımlarla ilerleyip, "Kardeşim," diyerek Eymen'i duvardan ayırdı. "Hele gel, çıkalım biraz he?" Eymen'i yavaşça kolunun altına alıp gözlerini Yener'e çevirdi. "Kurbane, çocuk daha o," diye fısıldadı. "Etmeyin."

Yener sessizce ikisine baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Yengem nerede?" diye sordu Simge sessizce, bir eli amcasının elinin üzerindeydi. Kahraman Özdağ bir cevap vermedi ama içten içe karısını bu kaosun içinden sıyırdıkları için mutluydu. Girdap ve Tayfun kaşla göz arasında Gülbahar Özdağ'ı uzaklaştırmıştı. Kadıncağız bu durumu görseydi, artık Kahraman Özdağ'ın bile kaldırmakta güçlük çektiği olaylar karşısında fenalaşırdı. Simge, "Anne," dedi, annesine karşı öfkeli hissetse de bunu yansıtmamaya çalışıyordu. "Git yengemin yanına. Herkes bir çekidüzen versin kendine. Kız şu odanın içinde. Sanıyor musunuz duymuyor sizi? Duyuyor. Zeliha iyi olsun istiyorsunuz da her biriniz üzerine çıkıp tepiniyorsunuz kızın." Sessizce, Zeliha duymasın diye fısıldadı. "Amcamı getirdiğiniz hâle bakın."

Yaman, "Kız haklı," dedikten sonra Kahraman Özdağ'ı kolunun altından kavradı. "Efendim, benimle gelin." Kahraman Özdağ direnmeyi

bıraktı, biliyordu ki biraz daha burada dursa, artık ayakları bedenini taşımayacaktı, yığılacak kalacaktı. Çocuklarını toparlaması gerekiyordu, karısını toparlaması gerekiyordu, herkese kol kanat germesi gerekiyordu. Gücünü toplamaya çalıştı ama öyle bir sarsılmıştı ki birkaç adım atmak bile zor geldi. "Bana yaslanın," dedi Yaman.

"Simge'm de gelsin," dedi Kahraman Özdağ, bir kız çocuğuna tutunmak istedi. Zeliha gibi gördüğü birinin varlığına ihtiyaç duydu.

"Gelmez miyim ben seninle, mavişim," dedi Simge başını amcasının omzuna koyarak. "Sen yaslan Yaman'a, çıkalım, hava alalım. Zeliş'in yanına geliriz sonra. Olur mu?"

"Olur," dedi Kahraman Özdağ yorgun argın bir sesle.

Sadullah da Eymen'i kolunun, kanadının altına saklayarak götürdü oradan. Kurtuluş Özdağ, "Umay," diyerek karısına döndürdü gözlerini. "Ne dedin kıza sen? De bir bakayım bana."

Umay Özdağ başını önüne eğdi. "Kötü niyetim yoktu, Kurtuluş. Destek olmak istedim de köstek oldum kuzuma," diye fısıldadı çekinerek.

"Umay, ben bilirim senin destek cümlelerini." Kurtuluş Özdağ başını iki yana salladı. "Kimse girmesin yeğenimin yanına bundan gayrı. Çocuklar diyeceğini dedi. Konu burada kapandı bitti." Gözlerini Yener'e çevirdi. Yener sessizce dişlerini sıkmaya devam ediyordu. "Yürü bir sigara içelim dışarıda."

Umay Özdağ sessiz sessiz ağlasa da tek kelime edemedi. Pişmanlık içine çöreklenmişti bir kere. Zeliha'nın yüzüne bakamayacak gibi hissetti. Kurtuluş Özdağ gir kızı gör dese bile giremezdi. Öyle çekinmiş, öyle utanmıştı.

Yaman, Kahraman Özdağ'ı terasa çıkardığında ve bir sandalyenin üzerine oturttuğunda gözlerini Simge'ye çevirip, "Ben yanında kalayım, sen de bir su, çay getir, olur mu?" diye sordu. Kahraman Özdağ olur da fenalaşırsa müdahale edebilecek bir kişi varsa o da Yaman'dı. Simge'nin tek başına amcasını kaldırabilmesi mümkün değildi, kaldı ki kızın paniğini de görebiliyordu.

"İstemem," dedi Kahraman Özdağ hızlıca. "Simge'm kalsın, gitmesin."

Simge, "Su getirirdim sana, mavişim," dediyse de Kahraman Özdağ Nuh diyor, peygamber demiyordu.

"Amcam," dedi Kahraman Özdağ. "Güzelim beninı, Eymen bilerek sana öyle eder mi? Etmez amcam." Elini Simge'nin elinin üzerine basturdı. "Acıdı mı canın?"

"Bilerek yapmadı amca, önüne geçince çarpıştık, hepsi bu," dedi Simge. Elini amcasının yüzüne kaydırdı. "Sen bunları düşünme, olur mu? Kardeşim o benim. İki gün kavga ederiz, üçüncü gün yine güler eğleniriz biz onunla."

"Canım kızım benim."

"Mavişim," dedi Simge gülümseyerek. Gözlerini Yaman'a dokundurdu. Yaman çaktırmadan parmağını Kahraman Özdağ'ın bileğine bastırıyor, nabzını anlamaya çalışıyordu. Yaman, gözlerini Simge'ye çevirip başını aşağı yukarı sallayınca Simge rahat bir nefes alabildi nihayet.

"Bana bak, valla Zelluş canına okur senin ha. Kendini böyle yıprattığını görmesin."

"Onu yıpratan biziz," dedi Kahraman Özdağ. "Uyandığı an akbaba gibi üşüştük yavrumun başına."

"İyiliğini istedik, ondan," dese de Simge, içten içe amcasına katılmıyor değildi.

Yaman bir müddet ikisini dinledi, müdahil olmadı ama her ihtimale karşı Kahraman Özdağ'ı yalnız bırakmadı.

Aynı saniyeler içinde, acilin çıkışında durmuş rüzgârı teninde hisseden Eymen'in yüzünde akıp giden gözyaşları donmuştu. Sadullah elindeki karton bardağı Eymen'e uzatmadan önce avucunu sırtına koyup sıvazladı. "Al, kardeşim," dedi. "İç çayı sıcak sıcak. Kafanı toparla."

"Sadullah abi," dedi Eymen sessizce karton bardağı avucunun içine alırken. "Ağzımdan çıkanı kulağım duymadı. Sizi sorumlu tutuyor gibi göründüğümü biliyorum, kusuruma bakma. Ben ne dediğimi bilmiyorum."

Sadullah avucunu Eymen'in sırtına yavaşça vurup, "Olur öyle durumlar kardeşim, ateş düştüğü yeri yakar, bilmem mi?" diye sordu. "Sen kafanı bunlarla doldurma. Yarın öbür gün unutulup gidecek şeyler bunlar. Üzme kendini."

"Sadece... Ablamı kimse düşünmüyormuş gibi hissetmek çok zoruma gitti benim. Babama bile öfkeli hissettim. Durduramadım. Ben hayatımda bir defa olsun babama sesimi yükseltmiş Allah'ın kulu değilim. Yemin olsun ki değilim. Ama söz konusu ablam olunca ben kralım tanımazmışım, konu ablam olduğu vakit ben böyle bir insanmışım."

"Benim de var üç kardeşim," dedi Sadullah. "Birinin saçının teline zarar gelsin Siverek'i yakarım. Yakmam mı hiç? Yakarım. Anladım ben seni aslanım, üzme kendini. Herkes anladı seni. Yener seni itip kakacak insan değildir, öyle öfkelenmesine sebep seni o hâlde gördüğündendi.

Bir de... Sevdalısına öyle sesini yükseltince onun da gözü döndü. Kimseler kızmadı yoksa sana. Hepimiz anladık seni."

"Simge ablama da bilerek yapmadım onu ben."

"Ablan da biliyordur, kurbane. Herkes birbirinin içindeki yangını görüyor, görmez mi?" Siverekli derin bir nefes aldı. Gözlerini bahçeye çevirdi. "İç çayım, anlatmak istediğin ne varsa da anlat bana. Abi bil, sırdaş bil, burada konuşulan burada kalır, mezara bile götürmem, onu bil."

Eymen çaydan bir yudum alırken istem dışı bir damla gözyaşı daha kayıp çenesine indi. Ağladığının farkında değildi fakat Sadullah görüyordu. Ne diyeceğini bilmese de yanında durdu. *Belki,* dedi içinden, *belki sustuğu, konuşmak istediği, dökmek istedikleri vardır.*

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Eymen. Sadullah için bu soru, tuzak bir soruydu ve vereceği her yanıtın yanlış olabileceğini öngörebiliyordu.

"Allah'tan başkası kalkıp da ne olacağım görebilecek, önceden söyleyebilecek değil," dedi Sadullah. "Ama sana ne dediğimi hatırlıyorsundur. Belki de boğazımıza Allah'ın koyduğu atılacak o kahkahaya erişmenize az kalmıştır, kardeşim."

"Ablama da kızamıyorum. Nasıl kızayım? Ağzımda benim her şey." Eymen derin bir nefes aldı. "Allah benim canımdan alsın, onun canına katsın."

Sadullah, "Rabbim büyüktür," dedi. "Bir kapıyı kapatıyorsa, sana açacağı muhakkak bir sürü kapı vardır. Dönmez sırtını kuluna. Sen yeter ki Allah'a sırtını dönme."

ZELİHA ÖZDAĞ

Gurur'un beni üzerine bıraktığı yatağın yüzeyi soğuktu. Ayaklarım yere sarkarken yavaşça eğildiğini gördüm. Gözlerimi ondan ayıramıyor, her bir hareketini kafamın içine mıhlıyordum. Islak mendil paketini komodinin üzerinden aldıktan sonra paketin içinden çıkardığı mendillerle ayaklarımın altına toplanan kan ve kiri silmeye başladı. Düşmüş omuzlar, kıpkırmızı olmuş ama ilgiyle parlayan gözlerle onu izlemeye devam ettim. Karşı çıkamadım, bunu yapmaması için ona herhangi bir cümle kuramadım, durdum ve sadece ona baktım. Gözlerini gözlerime

değdirmeden paketin içinden yeni bir mendil çıkardı, ayaklarımın altını silmeye devam etti.

Sertçe yutkunduğunu gördüm, boğazından kayıp giden yutkunuşun içinde söylemediği bir sürü söz var gibiydi; sustukları içine batıyordu. Kirlenen ıslak mendilleri zemine bıraktıktan sonra ayak bileklerimi ovuşturmaya başladı. Onu izlediğimin farkındaydı ama bakışlarıma karşılık verecek hâli yok gibi duruyordu.

Sonunda sessizce, "Yalan demedin, değil mi?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak ayak bileklerimi ovarken, "Ne konuda?" diye sordu.

"Az önce dışarıda dedin ya hani. Yalan demedin, değil mi?"

Gurur gözlerini kaldırdı, gözlerimiz birbirine dokundu. "Demedim," dedi sessizce.

Gülümsedim, bakışları gülümsememe kaydı ve orada asılı kaldı.

"Sen zaten bana hiç yalan demezsin."

"Çocuk gibi konuşma," diye fısıldayarak bileğimi ovaladı, gözlerinin gülümsememden yavaşça sıyrılıp gözlerime gelişini merakla izledim. "Bir daha öyle görmeyeceğim seni, anladın mı?" diye sordu.

Başımı hızlıca salladım. "Söz."

"Canını kim sıktıysa, gırtlağını sıkmıyorsam senden söz aldım diye," dedikten sonra alnını dizime bastırdı. "Zeliha, sen bir gün beni öldüreceksin."

"Tövbe de," dedim sadece. Konuşacak hâlim yoktu ama Gurur tek bir cümlesiyle tüm ağrılarımı üzerimden almıştı. Almıştı almasına ama sanki artık tüm yükümü, ağrılarımı, korkularımı, altında kaldıklarımı kendisi taşıyordu. Onu yalnız bıraktığım düşüncesi başımı önüme eğmeme neden oldu. Ellerim saçlarına dokundu, kumral saçlarını usul usul okşamaya başladım. Alnını dizimden ayırmadan uzun uzun bekledi.

"Doktorla konuşursun, değil mi?" diye sorduğumda alnı dizimde, "Konuşurum," dedi sadece.

"Kızgın mısın bana?"

"Sen bu dünya üzerinde kızabileceğim en son insansın." Alnı dizimdeyken, "Bir de henüz bu dünyada olmayan biri var, ona da hiç kızamam herhâlde," diye fısıldadı.

Onu kabul ettiğini anlamak çocuk gibi ayaklarımı sallamama neden oldu.

"Karnıma vuruyorsun," dedi yorgun bir sesle.

"Özür dilerim."

"Vur."

"Canını yakmam."

"Yaktın yeterince," dedi ama bunu sitem eder gibi değil, bana bir gerçeği gösteriyor gibi söyledi.

Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak, "Biz bunu aşabilecek güçteyiz. Ben öyleyim," dedim.

"Zor olacak. Sözümü de dinleyeceksin," dedi sadece.

"Dinlerim."

"Şimdi böyle diyorsun, ikinci günden ağzıma sıçmaya başlamak yok."

Saçlarını okşarken, "Yok," dedim.

"Güzel." Alnını dizime sürttü. "Destek almaya başlayacağım."

Duraksadım, bunu beklemediğim için, "Anlamadım?" diye sordum, dışarıda bir bağırış çağırış kopuyordu ama tek odak noktam Gurur'du.

"Daha düzgün bir insan olabilmek için." Çenesini dizime yaslayıp bana alttan bir bakış atınca sertçe yutkundum. "Sana layık olabilmek için." Elim yüzüne kayarken söylediği şeylerin doğru olmadığını söylemek istedim ama o konuşmama izin vermeden, "İyi bir baba olabilmek için," dedi.

"Sen bana layıksın. Düzgün bir insansın ve iyi bir baba olacaksın," desem de Gurur'un yaralarının sarılması gerektiğini ben de biliyordum. Bu yüzden bu kararına karşı çıkmayacaktım. Aksine bu konuda onun en büyük destekçisi olmak istiyordum. Ruhu iyileşsin istiyordum.

"Kendimi iyileştiremeden seni iyileştiremem," dediğinde her seçiminin, her kararının, attığı her adımın benim için olduğunu anladım. Bu beni ağlatacak güçte, sarsıcı bir gerçekti. Hep göz önünde olan ama şimdi ışıl ışıl parlayan bir gerçekti.

"Her kararında yanında olacağım," dedim ve bu en büyük dileğiymiş gibi gözlerimin içine baktı. "İyi olacağım." Yanağım yavaşça okşadım. "İyi olacağız."

"Sana asla engel olmam," dediğinde duraksadım. "Ne okulun ne başka bir şey." Gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Her kararında en büyük destekçin olurum ama iyi olman için sınırları çizdiğimde o sınırların dışına çıkıp beni kahretme."

"Sınavları kaçıracağım," dedim. "Ve bunun suçu ne sensin..." elimi karnıma koydum, "...ne de o. Zaten yaralıydım, zaten sağlığım yeterince kötü durumdaydı, bu durumda hiçbirine yetişemem. Doktorla bunu ko-

nuşmuştuk. Ama iyi olduğumda telafi edeceğim. Ne senden ne eğitimden ne de ondan vazgeçerim ben."

"Bunları düşünme."

"Her şeyi düşünürüm. Düşünebilirim." Bunu ona inandırmaya çalıştığımı görüyor olmalıydı. Kendimden kaçmaya devam edeceğimi biliyordum, bir yerde kendime sobeleneceğimi de biliyordum ama Gurur'u tek başına savaş meydanında bırakmayacaktım. Kendimden kaçarak dahi olsa onunla birlikte, sırt sırta, omuz omuza, yan yana savaşacaktım.

Gurur beni yavaşça yatağa yatırdı. "Kendini yormamayı öğrenmekle başla işe," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. Bir şey söylemek istedim ama kelimeleri yuttum, kendi içimde kaybettim. Ne söylemem gerektiğini sanırım ben de bilemedim. "Doktorla görüşeceğim. Görüşeceğiz. Ne yapılması gerekiyorsa, kurallar her ne ise birlikte o kurallara uyacağız. Şimdi dinlen."

"Pars ve Leon," dediğimde Gurur gözlerimin içine baktı.

"Güvendeler."

Pars'ın merdivenlerden yuvarlandığı görüntü bir ıslık sesiyle beraber rüzgâr olup zihnime doldu. Gurur bana güven veren gözleriyle uzun uzun baktıktan sonra, "Dinlen," diye tekrarladı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Bana gönderilen linklerin tamamında eski, rutubetli evlerin görselleri vardı. Ne fiyatlarını hak ediyorlardı ne de güvenli görünüyorlardı. Çenemi kaşıyarak bir sonraki linki açmadan önce gözlerimi masanın diğer ucundan gözlerini bana dikmiş anneme çevirdim. Hemen yanında Muşta ve Kurtuluş Özdağ oturuyordu. Diğerleri neredeydi bilmiyordum, aklımı yerinde tutabildiğim sınırlı anlardan birindeydik ve çevremi gözlemleyebilme yeteneği anlık da olsa yeniden devreye girmişti. Her an kaybolabilirdi.

"Gözünü telefondan ayırmadın," dedi annem, elini masanın üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Bir haber mi aldın?"

"Ev ilanlarına bakıyorum."

Annem duraksadı, Muşta'nın bakışlarının yüzümde yoğunlaştığını hissettim ve Kurtuluş Özdağ, "Ne evi bu?" diye sordu, sesinin Kahraman babaya benzediğini fark ettim ama bakışları tamamen farklıydı.

Gözlerimi Kurtuluş Özdağ'a çevirdim ve "Yeğeninizle yaşayacağım ev," dedim. Bir an duraksadı, tek kaşını havaya kaldırdı ama ifadesi yüzünde değişiklik göstermeden sabit durmaya devam ediyordu. "Siz dememiş miydiniz? Bir an evvel evlenin diye. Evlendiğimizde kalacağımız evi bulmaya çalışıyorum."

Muşta buna şaşırdı, hissettim ama ona bakmadım. Muhtemelen şu an etrafı yakıp yıkmamı, olayları çözüme ulaştırmadan önce suyu tamamen bulandırarak işleri zorlaştırmamı bekliyordu ama öyle olmamıştı. Ama bu olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Kurtuluş Özdağ uzun uzun sustuktan sonra derin bir nefes aldı. "Normalde de birlikte yaşıyordunuz, doğru mu?"

Saklama gereği duymadan, "Evet," diyerek gözlerimi telefona indirdim.

Buna bir yorum yapmadı, bunun yerine, "Doktorla görüştün mü?" diye sordu.

Kafamdaki sinyal sesi artık yokmuş gibi davranabildiğimden rahatlıkla, "Evet," dedim. Oysa içimde çaresiz bir acı vardı. Onu kaybetmemek için canımı ortaya koyabilecekken şimdi onun canını ortaya serdiğim bir kumarın ortasında duruyordum ve kaybetmeye de kazanmaya da hiç bu kadar yakın olduğum bir an daha olmadığını biliyordum.

Doktorun kelimelerinin bir benzerini sarf eden Nihan'ın söylediklerini hatırladım. "Düşük tehlikesini atlatamadı. Gebeliği çok riskli. Bu şartlar altında nasıl ilerler kestirmek güç. Süreç çok tehlikeli. Senin için de Zeliha için de bebek için de. Zeliha ciddi bir ameliyat geçirdi, koma hâlindeydi, tüm bunları göz önünde bulundurarak bir karar vermelisiniz."

Ve ben tıpkı doktora dediğim gibi Nihan'a da "Bizim kararımız bu," dedim. O anı kafamın içinde parçalara ayrıldı ve gerçekliğin içine çekildim. Koruyacaktım. Bu kez ne pahasına olursa olsun Zeliha'yı da korumam için bana yalvardığı bebeğimizi de koruyacaktım. Bu kez Zeliha için atan kalbim, Zeliha'nın sesine sağır olmayacaktı; bu defa ilk önce Zeliha'nın söylediklerini duyacaktım.

Kurtuluş Özdağ, "Muğla'ya götürelim sizi," dediğinde gözlerimi ona diktim. Gidemezdim, burada halledilecek bir davam vardı ve Zeliha'yı

da yalnız başına hiçbir yere göndermezdim. Bu saatten sonra güvenliği benim sorumluluğumdaydı. Her zaman öyle olmuştu ama ben bu sorumluluğu taşıyamamıştım, başaramamıştım. Şimdi öyle olmaması için ne gerekirse yapacaktım. Benden uzak tutulmasına izin vermeyecektim, ondan uzağa sürüklenmeyecektim, onu onun yanındayken koruyacaktım; uzağındayken değil.

"Yeğeninizi korumak istediğinizi biliyorum." Sesimdeki aşılması imkânsız bariyeri gördü, gözlerini kıstı ve başını sağ omzuna yatırıp beni süzdü. "Beceremediğimi düşünüyor olabilirsiniz ama bundan böyle onun her şeyinden ben sorumluyum. Verdiği her kararda, aldığı her nefeste, atacağı her adımda yanında olup onu koruyacağım. Ve o buradayken, benim dağlarına gölgemin sindiği bu şehirde güvende olacak. Başka hiçbir yerde değil."

"Ona bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Askerin düşmanı çok olur," dediğimde bu cevaptan hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı. "Ama her birinin sonu ecel olur."

"Sen her birini toprağın altına elbette koyabilirsin ama..."

"Toprağın altına koymuyorum, efendim," dedim. "Benim toprağımda düşman çürümez. Biz onları pakete sararız."

Bu cevap karşısında sadece gözlerimin içine baktı. Konuşmanın burada son bulduğunu belli eden bakışlarımı yüzünden sıyırıp anneme çevirdim. "Birikimim bir yere kadar," dediğimde annem duraksadı. "Dedemin benim için ayırdığı payı istiyorum."

Annem, ömrüm boyunca böyle bir şey istemeyeceğime inanmış ama bu inancı birden elinden alınmış gibi şaşkınlıkla bana baktı. Dedemi severdim, bu soyadını sevmemin tek nedeni oydu; bana bu soyadını helal kılmıştı, sırtımı sıvazlamış ve soyunun devamı olacağımı söyle.nişti. Hepimiz için ayırdığı paya dokunmamıştım, bir köşede duruyordu ve bir ömür dokunmam, buna gerek kalmaz sanmıştım. Annem gülümseyerek, "Deden mutlu olurdu," dedi.

"Biliyorum."

"Halledelim, anneciğim," dedi başını sallayarak.

"Evdeki tüm eşyaları ihtiyaç sahibi bir er arkadaşa vereceğim, yeni ev kuruyordu ve durumu yoktu. Zeliha'nın uzandığı baza ve koltuk hariç. Onları doğrudan elden çıkaracağım ama diğer tüm beyaz eşyalar falan, her birini halledelim, Muşta." Muşta'ya bakmasam da başını salladığını hissettim. "Her şeyi baştan başlatıyorum."

Kurtuluş Özdağ bir sigara yakıp, "Yeğenim kendini zora sokmamı istemez," dediğinde, "Yeğenin benden canımı bile isteyebilir," diye cevap verdim.

Gözlerimi anneme çevirdim. "Ev almak ve eşyayı yenilemek için dedemin bana bıraktığı payı kullanacağım. Aynı zamanda Zeliha'ya bir araba almam gerek. Tüm bunları kendi birikimimle yapamam, o birikime de ihtiyacımız olacak. Zeliha'nın okulu devam ediyor, endişeye kapılmasını istemiyorum, ona iyi bir gelecek sağlamak ve eğitim hayatını istediği şekilde devam ettirebilmesini istiyorum. Kredi çekemem. Onu bir borç batağına sürüklemeyeceğim. Hakkım olanı kullanacağım."

Kurtuluş Özdağ, "Arabasını biz alırız," dediği anda, "Benim eşim olacak, arabasını ben alacağım," dedim tek seferde. "O kendi ayaklarının üzerine basıp cübbesini sırtına atana kadar onun her şeyinden sorumlu olan kişi artık benim."

"Annem, var çok şükür gücümüz. Erzurum'daki iki evi de satarız gerekirse." Gözlerimin içine hiç şakası olmadığını göstererek baktı. "Alırız evinizi, yaparız eşyanızı."

"Tüm bunları hemen, Zeliha'yı buradan çıkarmadan yapmam gerek. Onu tekrar o eve götürmeyeceğim."

"Hem bebek hem riskler hem okul," dedi Kurtuluş Özdağ gözlerini yüzüme dikerek. "Nasıl yapacaksın?"

Masaya koyulan beyaz çantayı gördüm, ardından biri yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu ve "Ben yapmıştım Kurtuluş Bey, emin olun sizin yeğeniniz daha fazlasını yapar," dedi. Bu kişi Cenan'dan başkası değildi. Muşta'nın bakışları Cenan'a çevrildi. Cenan ise gülümseyerek bana bakmayı tercih etti. "Kendine gelmişsin, yüzbaşı."

"Sen," dediğimde bir an duraksadı, aniden ona dönmemi beklemiyor gibiydi. "Zeliha'nın zevkinden anlarsın sen. Simge, Çolpan, Ayça ve Gaye de anlar illaki. Benim vaktim az, kafamda da çözemediğim bir şeyler oluyor, bana onun hayallerindeki evi yaratmam konusunda yardım et. Yardım edin."

Cenan şaşırarak, "Hayallerindeki ev mi?" diye sordu.

"Evet. Göl kenarında yaşamak istediğini söylemişti bir aralar." Muşta ve Kurtuluş Özdağ'ın şaşkın bakışlarını hissettim ama umursamadan telefonu Cenan'a uzattım. "Bu evlerin hiçbirini beğenmedim. Bir tanesi dışında. Biraz pahalı ama halledeceğim." Anneme baktım, annem başını aşağı yukarı sallayarak beni onayladı. "Biraz tadilata ihtiyacı olacak

gibi. Rutubetli bir yer onu hasta eder, o yüzden ince detaylarıyla ben ilgilenirim. Ama içinde nasıl şeyler ister bilmiyorum. Onu bir evi baştan yaratmak için yoramam. Zaten buna karşı çıkar, biliyorsun. O yüzden bana sen yardım etmelisin."

"Merkezden bir ev istemiyor mu?" diye sordu Cenan.

"Onu iyileştirebileceğim, ruhuna iyi gelebileceğim bir yere ihtiyacım var. Kalabalığın içinde var olmaya çalışacak ve yalnız kaldığında yine korkularla dolacak. Ben önce onun korkularını silip yok etmek, ona huzur vermek istiyorum."

"Gözlerden uzak bir yerde onu korumaya almaya çalışıyorsun," dedi Cenan buruk bir şekilde gülümseyerek. "Çolpan ve Ayça yıllardır tanıyor onu. Daha hâkimdirler bu konuya ama emin ol, elimden gelen yardımı yaparım. Hatta eşyaları onun beğenmesini bile sağlayabilirim."

"O anlamadan nasıl yapacaksın bunu?"

"Konu Zeliha olduğunda küçük bir çocuğa dönüyorsun." Cenan güldü. "Orasını bana bırak."

"Doktor dedi ki zor olacakmış, egzersizleri varmış, dinlenmesi gereken şeyler, uyması gereken bir diyet listesi, takviyeler..." Aklımda tutabildiklerimi sıralarken Cenan beni ilgiyle dinledi. Ben de konuşmaya ihtiyacım varmış gibi masadaki herkesi yok sayarak Cenan'a aklıma gelen her şeyi anlatmaya başladım. Belki de uzun zaman sonra ilk defa bu kadar çok konuştum. Cenan ise bir an olsun beni susturmadan, can kulağıyla, beni onaylayarak dinledi.

Masadan kalktığımızda Muşta bana yaklaştı ve "Bu kadarının altından kalkabilecek misin?" diye sordu, sesinin tonundan bile beni düşündüğü, zorda kalmamı istemediği anlaşılıyordu. "Dedenin sana ayırdığı payı başka işler için kullanabileceğini, ihtiyacın olmadığını söylemiştin. İstemediğin bir şeyi kullanmak zorunda kalıyorsan evlat, biz de buradayız. Ne gerekiyorsa yapılır. Belki yavaş yavaş yapılır ama illaki her şey yapılır."

"Hızlı hareket etmek zorundayım."

"Geçici bir ev tutarız, her şeyi hallederiz."

"Ona yeni bir hayat sunmak için gerekirse hayati bir parçamdan vazgeçerim," dediğimde duraksadı. "O pay Emsal'den değil, dedemden kaldı bana. Bana bu soyadını helal kılan adamdan."

"Yalnız değilsin, Gurur. Altından kalkamadığın noktada ben buradayım. Kardeşlerin burada."

"Altından kalkamayacak olursam, o zaman sana geleceğim," dedim, bu normalde sarf edeceğim bir cümle değildi ama konu Zeliha ise her şeyi yapabilecek biriydim. "Şimdi bırak da bir kez olsun doğru olanı yapayım. Ondan çaldığım ne varsa ona geri veremeyeceğimi biliyorum ama hiç değilse ona bir şeyler verebilen bir adam olayım."

"Maddi olarak boyunu aşacak sulara girmemeye çalış. Bu Zeliha'yı daha çok üzer. Baktın su boyunu aşıyor, sakın söylediğin şu şeyi sözde bırakma, çık karşıma bana da ne yapmam gerektiğini söyle. Yalnız değilsin." Muşta avucunu omzuma koyup sıktı, bakışlarımı omzumun üzerinden hastanenin bahçesine çevirdim. Cenan ve Kurtuluş Özdağ konuşuyorlardı, gözlerim annemi aradı ama onu göremedim. "Gurur." Odaklanamadım. "Zincir." Bakışlarım Muşta'ya döndü. "Peşlerindeyiz. Girdikleri deliklerden bir bir çıkaracağız. Onlardan olan kim varsa kökünü kazıyacağız. Durduk sanma."

Uzun uzun Muşta'nın gözlerine baktım. Ona kandan bir nehrin içinde, bileğime dolanmış bir zincirle, başımdan aşağı kızıl bir ışık süzülürken işleyeceğim tüm cinayetlerin kafamın içinde metinlere dökülmüş beklediğini söylemedim. Gurur dediğinde değil, Zincir dediğinde baktığımı fark etmedi. Zincir'in kafamın içindeki o karanlıkta dudaklarında tehditkâr bir gülümsemeyle bana baktığım Muşta'ya söylemedim. Zeliha'nın hayatını yoluna sokarken, ona layık biri olmak için gerekli adımları atarken, kafamın içindeki Zincir'in bazı geceler ortadan kaybolup estireceği fırtınayı dillendirmedim. Ona tek başıma ilerleyeceğimi, hiçbir kuralı dinlemeyeceğimi, çok kan dökeceğimi, gündüz iyileşmeye başlamış Gurur'u oynarken bazı şafaklar en azılı cinayetlerin başrolü olacağımı, tüm maktullerin gözlerindeki son yansıma olacağımı söylemedim.

"Zeliha'nın ifadesine de ihtiyacımız var," dedi sessizce. "Sonrasında tüm defterleri düreceğiz."

Ona defterleri yakan kişi olacağımı söylemedim.

"Senin böyle soğukkanlı olman iyi," dediğinde neredeyse gülecektim, kafamın içindeki Zincir, kanlı nehrin içine dizlerine dek batmışken yamuk bir gülümsemeyle Muşta'ya baktı ama Muşta onu görmedi. Muşta içimde büyüttüğüm cinayeti görmedi. Muşta, Zincir'in yapabileceklerini görmedi.

"Uzmandan yardım alacağım," dediğimde başta anlamadı. Kafamın içindeki Zincir'in gülümsemesi daha da zalimleşti. "Zeliha'yı iyileştirebilmem için iyileşmem gerek." Bu konuda yalan söylemiyordum. Ger-

çekten yapacaktım. Çabalayacaktım. Hatta isterlerse ilaç kullanacaktım, isterlerse raporlu bir deli bile olup tedavi edilmeyi kabul edecektim lakin geceleri o Zincir gün yüzüne çıkıp iyileşen benliğimden ayrıldığında, döktüğüm kanlardan sorumlu olmayacaktım. Son kan da döküldüğünde gerçekten iyileşmek için çabalayacaktım ama o gün gelene kadar iyileşmiş bir adamı oynayacaktım.

"Artık sadece Zeliha, onun sağlığı ve oğlumuz," dedim. Zincir yamuk bir gülümsemeyle cümleme sessizce eşlik etti. "Ve intikam."

Muşta, "Yapabileceğine inanıyorum," derken gözlerindeki pişmanlığı gördüm. Hâlâ kendini suçluyordu.

Neler yapabileceğimi bilseydi, yine aynı şekilde gözlerimin içine bakıp yanımda olacağını söyler miydi merak ettim. Sonraki gün sessizlikle geldi. Kimse ağzını açıp bir şey demiyor olsa da endişelerin çoğaldığını hissedebiliyordum. Düşünmemeye çalışıyordum çünkü ne zaman düşüncelerle dolsam, sinyal sesi çoğalarak beynimi parçalayacak düzeye yükseliyordu.

Zeliha'nın ifadesini almak için gelen kişi yine Onur oldu ve bundan daha fazla kaçamayacağımı anladığımda Onur'un karşısında durup zaman istemek yerine Zeliha'nın ne istediğini öğrenmeye karar verdim. Zeliha buna benden daha hazır gibi görünüyordu ya da bana her şeyin üstesinden gelebileceğini kanıtlamaya çalışıyordu. Her hâlükârda kendisini zorlayacaktı, biliyordum ve buna nasıl engel olabileceğimi düşünmek kafamın içini durduruyordu.

Zeliha hiç düşünmeden, "Yapabilirim," demişti ve ona karşı çıkamamıştım. Çünkü bu her şeyden önce onun tercihiydi. Ne onu korkutmak istiyordum ne de bir şeylere zorunda hissetsin istiyordum ama eninde sonunda ya korkutacaktım ya da bir şeylere zorunda kalacaktı. Bunu anlamıştım.

Onur, "İstersen sen de ifadeyi verdiği sırada onunla olabilirsin," dediğinde Onur'un gözlerine sessizce baktığımı hatırlıyorum. Duyacaklarımın içimdeki yırtıcının sırtına inen kamçıları şiddetlendireceğini, o yırtıcıyı daha büyük bir kana susamışa çevireceğini biliyordum. Onur ile birlikte kapıdan içeri girmeden önce, "Belli etmemeye çalışacak, güçlü görünmek için uğraşacak ama çok sarsıldı," dedim. "Onun üzerine çok gitme. Eğer mümkünse soruları olabildiğince yüzeysel tut."

Onur, "Endişelenme," dedi. "Zorlandığını fark ettiğim noktada hemen son verebiliriz." Elini pantolonunun cebine attı. "Peki, bir haber var mı?"

"Alaşafak uğraşıyor. Gelişmelerle ilgili pek bir şey bildiğim söylenemez."

Onur buna pek de inanmıyormuş gibi gözlerimin içine baktıktan sonra başını sallayıp kapıyı tıklattı. Gözlerimi kapıya çevirdim, içeride bir yerlerde, hâlâ o kanlı nehrin içinde nehirden çıkacağı ânı bekleyen Zincir'in de bakışlarının kapıya sabitlendiğini hissettim.

O Zincir'in içindeki merhamet körelmişti ve o körelmiş merhamete dokunabilecek tek kişi Zeliha'ydı. Zincir gözlerini yumup bekledi. Zeliha'yı görmek istemedi. Köreldiği noktadan keskinleşmek istemedi. Benim ise tek istediğim Zeliha'yı görmekti.

ZELİHA ÖZDAĞ

Onur'u gördüğümde o gece onun sesini duyduğum son ânı hatırladım. Sesindeki şaşkınlık kafamın içindeki anıların üzerinden eserek ilerledi. Tekrar o geceye dönmüşüm gibi hissetsem de ifademi sabit tutmayı başarabildim. Gurur, yanında Onur ile içeri girdiğinde doğrulmayı denedim ama yeni pansuman yapıldığı için biraz ağrım vardı ve doğrulmak sandığımdan daha zor olmuştu.

Onur, "İyi görünüyorsun," diye yalan söylediğinde ona alayla bakıp güldüm. Beni neşeli görmeyi beklemiyormuş gibi duraksadı, daha sonra o da gülümsedi. Neden burada olduğunu biliyordum, o geceyi kelimelere dökmek zorunda olduğumu biliyordum. Buna hiç hazır hissetmesem de zorluk çıkarmamam gerekti, onlara her şeyi en doğru şekilde anlatmalıydım. Yardımcı olabilmek istiyordum. Yine de çok zordu. Onur'un sesini duymak bile o asansör kapısının açılışını, nefes alamadığım için daralan boğazımı, bedenimi sarsan acıyı hatırlamama neden olmuştu.

Tedirgindim. Gidişatın ne olacağını bilmiyordum. Karnımın içine köklerini usulca salmaya başlamış parçamın benimle kalıp kalmayacağından emin değildim, iyi olup olmadığını bilmiyordum, her şey birbirinin üzerine binerek kaosu doğurmuştu ama yine de sahte bir gülümseme giyinebiliyordum. Onur çaprazımdaki tekli koltuğa oturduğu anda

gözlerimi Gurur'a çevirdim. Kilo verdiğini bir kez daha fark ettim. Gözlerinin altındaki derin çukurların rengi çok koyuydu, kaç gecedir uykusuzluğu koynuna alıp beni beklemişti bilmesem de çok yorgun olduğunu görebiliyordum.

Onur bir kalem çıkardıktan sonra, "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan bunu sonra da yapabiliriz," dedi.

"Yeterince dinlendim." Gözlerimi Gurur'dan ayırıp Onur'a çevirdim. "Hadi yapalım şunu."

"Öncelikle kendini nasıl hissettiğini sormak istiyorum."

"İyiyim," diye yalan söyledim ama Gurur'un buna inanmadığını biliyordum.

Onur bir süre sustu, bakışlarının ağırlığını yüzümde hissettim. Ardından, "Geceye dair neleri hatırlıyorsun?" diye sordu. "Sana saldıran kişinin görünüşü hakkında ne hatırlıyorsun?" Kalemi kâğıda götürmeden önce bana anlayışla baktı.

Biri yeşil, diğeri mavi gözleri hatırlayınca ayak parmaklarımı içeri doğru çektim. "Gözleri," dedim. "Bir gözü mavi, diğeri yeşildi. Bir sek-

sen beş boylarındaydı, yüzünü tam olarak hatırlayamıyorum ama gözleri çok net." Rahatsızlıkla kıpırdandığımda Gurur bana doğru ilerledi. "Tek hatırladığım gözleri."

Onur başını sallayıp not aldı. Gurur'un elinin saçlarımda gezindiğini hissettim ama dokunuşuna odaklanamadım. Biri yeşil, diğeri mavi gözler o karanlığın içinde yeniden benimleydi, ışıklar sönmüştü ve işte yine o kaosun içinde onunla baş başaydım.

"Üzerindeki kıyafetlerle ilgili hatırladığın detaylar var mı? Onu saat kaç sularında gördün?"

"Üçe az kalmıştı sanırım," dedim. "Ayağında botlar vardı. Tek hatırladığım bu. Karanlıktı. Kapının zorlandığım duyduğumda Gurur'un geldiğini düşündüm." Gurur'un son cümlemle beraber kaskatı kesildiğini kafamın üzerinde duran elinin hareketsizliğinden yola çıkarak anladım.

"Salonda mıydın?"

"Mutfaktaydım. Kapının sesini duyunca hole yürüdüm. Sonra... Pars ve Leon'u gördüm. Onlara da zarar vermişti." Sesimin kesik kesik geldiğini fark edince kendimi toparlamak adına yavaşça öksürdüm. Gurur'un bakışlarının yüzüme aktığını hissediyor olsam da gözlerimi kaldırıp o bakışlara karşılık veremedim.

"Saldırgan sana yaklaşırken ya da saldırı sırasında herhangi bir şey söyledi mi? Küfür, tehdit, başka bir şey? Bir mesaj?"

O kadar gergin hissettim ki az kalsın buna sonra devam etmek istediğimi söyleyecektim ama kendimi toparladım. "Alçak sesle konuşuyordu, küfretmedi, tehditkârdı."

"Bu olurken etrafta başka biri var mıydı? Biriyle birlikte miydi? Herhangi biriyle iletişime geçti mi veya sana doğrudan bir mesaj iletti mi?"

"Yalnızdı. Çok sessizdi her şey. Tek başıma kaldım."

Gurur'un sertçe yutkunduğunu duyduğumda tırnaklarımı avuç içime sapladım. Keşke böyle söylemeseydim diye düşündüm ama kelimeler dudaklarımdan kayıp gitmişti bir kere.

Onur cümleme devam edeceğimi anlamış gibi başını salladı.

"Mesaj iletmedi. Sadece..." Karnımda yeniden bıçağı hissetmiş gibi kaskatı kesildim. "Bana dedi ki..."

Onur, "Dinliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Gurur'un arabasında bir patlayıcı olduğunu söyledi." Gurur'un başımın üzerindeki eli saçlarımdan kayarak enseme doğru düştü. Ona bakacak gücü kendimde bulamadım. "Başta buna inanmadım ama sonra bir şekilde beni inandırdı." Kelimelerini hatırlamaya çalıştım, alçak sesi kafamın içinde karanlık gibi ilerlese de konuştuğumuz şeyler pusluydu. "Bıçak vardı elinde. Çenemin altına yasladı sanırım ya da boynuma, hatırlamıyorum. Sonra beni salonun ortasına ilerletti, bunu hatırlayabiliyorum. O sırada Gurur hakkında bir şeyler söylüyordu. Gurur ile ilgili çok fazla şey biliyor gibiydi, beni her şeyi yapabileceğine inandırdı ve gafil avladı. O an mantıklı düşünemedim. Ona inanmaktan başka çarem yoktu."

Onur tek kaşını kaldırıp kalemi parmaklarının arasında çevirdi. "Sana tam olarak ne söylediğini, seni nasıl kandırdığını hatırlıyor musun? Gurur'un arabasında bir patlayıcı yoktu bildiğim kadarıyla."

Gurur sessizce enseme dokunmaya devam etti. Ona bakmaya gücüm yoktu.

"Bıçağın sapı ve patlayıcının birbirine bağlı olduğunu. Bıçağın patlayıcıyı aktif edecek bir şey olduğuna beni inandırdı. Aptaldım." Gurur'a bakmak istedim ama göreceklerimden korktum. "Onunla savaşmadım, ona karşı koymadım, kaçmaya çalışmadım." Kelimelerim Gurur'un parmaklarını enseme bastırmasına neden oldu ve bunu bilerek yapmadığını anladım. Gözlerim yan taraftaki pencereye dokundu, Gurur'un yansımasını gördüm. Gözlerini sıkıca yummuştu. "Bıçağı hissettim.

Aniydi. Sonra da bana hareket edecek olursam, özellikle de yere düşecek olursam, mekanizmanın çalışacağını ve arabanın patlayacağını söyledi. Gurur arabadaydı. Başka çarem yoktu. O gelene kadar olduğum yerde hareketsiz bekledim, yardım isteyemedim, telefonuma kadar sürünemedim. Durdum ve onu bekledim." Gurur sıkıca yumduğu gözlerini açmıştı şimdi, yansımasından görüyordum. Gözlerini yüzüme indirmiş, gözünü bile kırpmadan, nefes bile almadan sadece bana bakıyordu. Yansımasına daha fazla bakamadım, gözlerimi Onur'a çevirdim. Onur, duydukları karşısında dehşete düşmüş gibi iri gözlerle bana bakıyordu.

Gülümsedim, bıçağın soğukluğunu tekrardan karnımda hissettim. "Kulağa aptalca geliyor biliyorum ama o an buna tüm kalbimle inanmıştım."

Gurur sessizce, "Bana yaşıyorsun demiştin," diye fısıldadı. Taşları yerine oturttuğunu anladım. Gözlerimi ona dokundurmadım, dokunduramadım. Onur'un, Gurur'a baktığını gördüm. Her ne gördüyse sertçe yutkundu.

Onur'un daha soracak soruları vardı belki ama soruların her biri boğazına dizilmiş gibi görünüyordu. Bir müddet kâğıda bir şeyler karaladı, daha sonra doğrulup, "Hatırladığın detaylar olursa bunları benimle paylaş," dedi. "Şimdi biraz istirahat etmelisin."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim, Onur. Hatırladığım bir şeyler olursa sana söylerim."

Onur uzun uzun yüzüme baktıktan sonra oturduğu yerden doğrularak kalktı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, günün her saatinde beni arayabilirsiniz."

Gurur hiçbir şey söylemedi, hâlâ bana bakıyordu; hissedebiliyordum. Onur odadan çıkarken geride bıraktığı sessizlik, gözlerimi yavaşça Gurur'a çevirmeme neden oldu. Artık bundan kaçamayacağımı biliyordum.

Gözlerimiz birleştiğinde sarsıldım. Sarsıldım çünkü bana saplanan gözlerinde gördüklerim yerküreyi yerinden oynatabilecek kuvvete sahipti. Göz bebekleri titriyordu, gözyaşları orada değildi ama uzansam, göz çukurlarına dokunsam, o görünmez gözyaşlarının parmaklarıma bulaşacağını biliyordum.

"Ne kadar havalıyım, değil mi?" diye sordum sırıtıp elimi kaldırarak çenesine dokunurken. Çenesinde duran elimi avucunun içine aldı. Sessizdi, tek kelime etmiyor, gözlerimin içine beni yakarak bakıyordu.

Elimi avucunun içinde sıktı, avucumun içini öptükten sonra yatağın kenarına oturdu.

Bir şeyler söyler sandım ama bunun yerine, "Buraya birlikte sığabilir miyiz?" diye sordu.

Yatağa baktım, ardından gözlerimi gözlerine çevirip yavaşça yana kaydım. Yatağın üzerine çıkıp çok yer kaplamamak için en uca uzandıktan sonra avucumu yeniden dudaklarına bastırarak cenin pozisyonu aldı ve gözlerimin içine baktı.

"Sığarmışız," diye fısıldayıp yavaşça ona sokuldum. Kirliydim, ağrılarım vardı, belirsizlik kül gibi üzerimize yağıyordu ve yorgundum ama ona sokulunca her şey kayboldu. Rahat bir pozisyona ulaşmam için ona sırtımı döndüm, sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı ve elini karnımın altına yerleştirip yüzünü saçlarımın arasına sakladı.

"Beni aydınlatmak için bir daha kendini yakma," dedi yüzü saçlarımın arasındayken. "Bırak biri yanacaksa o ben olayım, bırak karanlıkta kalacaksam senin karanlığında kalayım."

Avucunu karnımdan çekmeden sertçe yutkundu. Saçlarıma tutunanlar yıldızlar değilse eğer, inciler değilse, bir gökadanın tamamı değilse, gözyaşlarıydı. Onun gözyaşları ateşlerin içinde yanıyor olsam da bana daima zemheri gibi hissettirecekti. O ağladığında ben cehennem ateşinde yanıyor bile olsam çok üşüyecektim.

"Dört yanım kara kış olsa Zeliha, sen yine bir bakışınla bana haziranı getireceksin."

"Sen güneşi sevmezsin," diye fısıldadım avucumu karnımın üzerinde duran eline koyarken.

"Benim güneşim sensin."

"Yıldızın değilim yani?"

"Yıldızım burada," diyerek karnımın altını yavaşça okşadı. "Güneşim de kollarımın arasında."

Gülümserken çenem titredi, ağlama hissi durup köşede beni izledi ama ağlamadım, sadece gülümsedim. İnanmak istiyordum. Başarabileceğimize, bunun içinden sağ çıkabileceğimize ve karnımın içinde parlayan yıldızın ışığının sönmeyeceğine, o yıldızın en karanlık gecede bizim için doğup etrafımızı aydınlığına boğabileceğine... İnanmak istedim.

Gurur o kadar uzun süre sustu ki ne düşündüğünü merak ettim. Pişman mıydı? Verdiği karardan dolayı pişmanlık duyuyor muydu? Benim gibi o da korkuyor muydu? Belki benden bile çok korkuyordu. Kalbim

göğsümün altında haykırır gibi çarpıyordu. Dilimin ucunda bekleyen soruların hiçbirini ona soramadım. Çünkü biliyordum, ben iyi değildim ama Gurur benden de kötü hâldeydi. Gurur, hiç iyi değildi.

Tam uyuduğuna inanacağım sırada, "Zeliha," diye fısıldayınca nefesimi tuttum. Sert, hırıltılı ses tonuna rağmen sesi oldukça nazik duyulmuştu.

"Hım?"

"İyi bir adam olacağım," dediğinde durdum, kaşlarım çatıldı. "Belki dünyanın en iyi eşi ve en iyi babası olamam ama en iyisi olabilmek adına çok çabalayacağım. Düzeltmem gereken bana dair hastalıklı, kötü ne varsa, canım pahasına düzelteceğim." Sözcükleri bir ok gibi beni bir bir vuruyordu. "Tek bir an benden yana bir pişmanlığın olmaması için canımı dişime takmak değil, dişimi canıma saplayıp çabalayacağım. Önce bu senden öncesinde kirlettikleri ruhumu arındıracağım, bozuk olan ne kadar yanım varsa, yemin ediyorum toparlayacağım. Terapi görmem gerekiyorsa terapi göreceğim. Öfkemi, bozuk yanlarımı, sikik travmalarımı ya da ne halt ise işte, her birini tamir etmek için ben, yemin ederim sana, çok uğraşacağım."

Söylediklerini dinlerken tuttuğum nefesimi yavaşça dışarı bıraktım. Parmaklarını karnımın altından çekmedi. Sanki yıldızıma da bana da buradayım mesajını veriyordu, gitmeyeceğim mesajını doğrudan dokunuşuyla gösteriyordu. Belki de bu dokunuş, ikimizin de onunla kalması için bir çırpınış, bir yalvarıştı. Uçurumdan düşmek üzere olan birinin tek bir dala tutunduğu gibi karnıma tutunurken en çok beni ve onu kaybetmekten korkuyor gibi hissettiriyordu.

"Söz veriyorum," diye devam etti sessizliğim odaya yayıldığında. "Kırık dökük tüm parçalarımı yapıştırıp ben, bundan sonrasında sana layık biri olmak için elimden geleni ardıma koyarsam namerdim."

Yutkundum, yutkundu.

"Hayatımı sen yapmış olmam beni iyi bir adam yapmaya yetmezmiş, bunu anladım. Sana, size layık olmak için elimden geleni tek bir an yapmadığım olursa namert olayım. Seni iyileştirmem önce kendimi iyileştirmekten geçiyorsa, iyileşmezsem ben, namert olayım."

"Gurur, sen iyi bir adamsın," dediğimde bana daha sıkı sarıldı ama bu söylediğime herhangi bir cevap vermedi. Çok uzun süre sustuk. Onu hissetmeyi özlediğimi fark ettim. Onun kollarında güvende hissettim. Korkular bir köşeye çekildi, tek hissettiğim onun varlığı oldu, tek hisset-

tiğim onun bana aşıladığı sonsuz güven duygusu oldu. Sanki beni onun kollarından ecelim bile gelse çekip alamazmış, beni ondan ayırıp götüremezmiş, ecel çok ısrarcı olursa şayet, ecelimin peşinde takılıp benimle ölüme bile gelirmiş gibi hissediyordum. Histen öteydi aslında, böyle olacağını biliyordum.

Böyle olacağından emindim.

Sonunda içimdeki o büyük korkunun dışarı salınmasına izin verdim ve "Gurur," diye fısıldadım.

"Yavrum," diye cevapladı beni anında.

"Korkuyor musun?" Önce onun korkup korkmadığını öğrenmek istedim.

"Cevabını bildiğin sorular soruyorsun, Matmazel Zekâ Küpü."

Elimde olmadan gülümsedim. Bana böyle seslenmesini daima seveceğimi fark ettim. "Ben de korkuyorum," diye itiraf ettiğimde beni tutan kollarının kasıldığını fark etim. Bir müddet korkumu sindirmeye çalıştı. "Ama başarabileceğimize de çok inanıyorum. Sen de inanıyor musun?"

"İnanmak istiyorum."

Kalbim ağrıdı. "Bana kızgın mısın?"

"Çok kızgınım."

Yutkundum. "Ben de sana kızmıştım ama."

"Onun da farkındayım."

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Seni bunun içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Asıl ben özür dilerim. Seni sürüklediğim her durum için, sana gözüm dediğim hâlde gözüm gibi bakamadığım için. Şu an senin içindeki korkuyu dindirmek için ortaya koymam gereken canım olsa, hiç düşünmeden koyardım. Biliyorsun, değil mi?"

"Bana kızgın olduğun hâlde mi?"

"Sen istersen yüreğimi söküp al eline, kahrın da başım üstüne, lütfun da. Şayet bil şunu, senin kahrın da bir lütuftur bana."

Burnunu saçlarımın arasına sokup saçlarımı kokladığında, "Yapma," diye fısıldadım. "Duş almadım ki."

"Misksin, ambersin, su seni değil, sen suyu temizlersin," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru.

Söyledikleri yanaklarımın ısınmasına neden oldu. O kadar utandım ki ağzımı açıp tek kelime edemedim ve o da durmadı, saçlarımı koklamaya devam etti. Gözlerimi yumup gülümsedim, tüm korkulara ve bizi

kapının dışında bekleyen kader denen canavara rağmen ben gerçekten mutlu hissettim.

Uyku yavaşça bastırdı. Güvenli alanımda, derin ve kaygıları yerle yeksan edecek kadar huzurluydu.

"Uyu, çiçeğim," dedi ve sonra sustu, sanki devamında bir şey diyecekti de söyleyeceği şeyi kendi bile duymaya hazır değildi.

Uyu, çiçeğim. Kâbusumuz hâlâ bitmedi.

GURUR MERT ÇALIKLI

"Bu ikinizin ortak kararı sanıyorum," diyen doktorun sesi çok uzaklardan geliyordu. Oturduğum koltuk sanki bir ofisin değil, bir karanlığın tam ortasındaydı ve karanlık sürekli dönerek beni tepetaklak ediyordu. Sinyal sesini duydum. Derinlerde bir yerde, içimde bir şehir yıkılıyordu ve ben her bir molozun altında Zeliha'yı arıyordum.

"Ortak karar." İki kelimelik bir cümleydi, hayat memat meselesiydi, yıkım da orada duruyordu yeniden doğuş da orada duruyordu ve ben içimdeki yıkılan şehirdeki tüm molozları ellerimle kaldırıp Zeliha'yı aramaya devam ediyordum. Doktor başını salladı, bir süre yüzüme baktı ve karanlığın içinde sadece doktorun gözlerini gördüm. Ortak karar. Benim ölüm fermanım olabilir, elbette benim yeniden doğmak için edindiğim bir şans olabilir, elbette yanabilirim, elbette küle dönebilirim, elbette kanatlarım sırtımdan yukarı yükselebilir ve ben küllerimden yeniden var olabilirim; her şey olabilir. Sinyal sesi dalgalandı.

"Dikkat edilmesi gereken çok şey olacak. Bu süreç çok sancılı ve tehlikeli ilerleyebilir," diyen kişi kimdi bilmiyordum ama başımı salladım. Söyledikleri kulağımdan içeri girdi, darmaduman zihnime sızdı, içeriye yağdırılmış emirler gibi yerleşti. Oturduğum yerden kalkarken zamanın yavaşladığını hissettim. Saniyeleri var eden yelkovan kötürüm gibi adım atamıyordu, sanki bir saatin üzerindeydim ve zamanı attığım adımlarla ben ilerletiyordum ya da donmuş zamanın içinde ilerliyordum.

Koridora çıktığımda ilk gördüğüm yüz, Kahraman babanın yüzü oldu. Dikkatimi çeken, gömleğinin düğmelerinin kopmuş olmasıydı ve gömleği iki yana açılmış kanatlar gibi ikiye ayrılmıştı. Bana bir tokat

atsaydı, ayağının altına alıp tekmeleseydi ama o mavi gözlerle öyle bakmasaydı, diye düşündüm. Sinyal sesi dalgalandı.

"Gurur," dedi bana, durdum, gözlerinin içine baktım, adımı söyleyen sesinin arkasında çınlayan sinyal sesini benden başkası duyamadı. Gözlerinin içine baktım. Bir tokat dilendim, eşek sudan gelinceye dek dövsün de istedim, bir şeyler olacaksa şimdi olsun diye düşündüm. Çok mahcuptum. Utanmıştım. Rezil hâldeydim.

Başımı önüme eğdiğimde, "İstemediğin bir karar vermedin, değil mi?" diye sorduğunda elinde bir namlu tutuyordu da o namlunun soğuk ucunu göğsüme bastırmıştı sanki. Tetiği çekse acım dinerdi belki ama çekmedi, namluyu göğsümde bekletti. Ölümü arzulamak ama ona bir türlü kavuşamamak çoğunlukla acı getiren bir şeydi. Zeliha'dan bir parçam olmasını delice istiyordum, hep istemiştim, kalbime bir cemre olup düştüğü gün onunla ilgili gelecek hayalleri kurmaya başlamıştım; her sabah yanımda uyandığını, ismimi fısıldadığını, bana gülümsediğini, karnının günden güne şişerek benim bir parçamı içinde çiçek gibi yetiştirdiğini düşünmüştüm. Ama elbette tüm bunlar, pembe bir hayal olmaktan çıkarak karanlık bir kâbusun pençeleri arasına düştüğünde artık istediğim hiçbir şeyi elde etmeye hakkım yokmuş gibi hissediyordum.

Ona, *Affet baba, çok istiyorum*, demek istedim. *Affet baba, kızını yaşatmak istiyorum, kızınla yaşamak istiyorum, kızının içinde bana ait bir hayat büyüsün istiyorum*, demek istedim. Zaman bir ip gibi çözüldü ve onu gördüğüm ânı hatırladım. Bileğinden söktüğü serum kablosunun geride bıraktığı kan izleri koridoru lekeliyordu. Yalın ayaktı, karman çorman saçları ruhunu yansıtıyordu ve çok korkmuş görünüyordu. O anı üzerime bir dağ gibi devrildi ve titredim.

Aslında kararımı tam da o an vermiştim.

Onu öyle korkak, öyle ürkek, öyle karman çorman ve benden yardım dilenirken gördüğümde, belki de onunla ölüme yürümeliyim, diye düşünmüştüm.

Hiçbir aşamada onu yalnız bırakmamalıyım, diye düşünmüştüm.

Öleceksek ölürdük, göreceksek görürdük, mutluluk varsa tadardık ve zaten acıdan kırılıp bükülen ruhum biraz daha acıyla terbiye edilse de sorun değildi. Hiçbir aşamasında onu yalnız bırakmamaya kararlıydım. Zeliha ölmeyi mi seçiyordu? O hâlde ölecektik. Zeliha yaşamak mı istiyordu, o hâlde yaşayacaktık. Zeliha çocuğumuzu mu istiyordu? Bencil orospu çocuğu konuşuyor: Ben de istiyordum.

Kaderim daima Zeliha'nın iki dudağı arasındaydı. Öl derse ölürdüm. Öleceğiz derse ölürdük. Başımı bir taşa dayamış, elinde tuttuğu kılıcı kafama vurmasına hazırdım ve yemin ederim, o başımı gövdemden ayırırken bile gözlerimi gözlerinden çekmezdim; çekmezdim çünkü ölürken bile gördüğüm son yüz onun yüzü olsun, ölürken bile mutlu öleyim isterdim. Başım gövdeme ağır geliyordu, keşke Zeliha böylesine zor bir kararla beni yüzleştirmek yerine kılıcını kınından çıkarıp başımı gövdemden ayırsaydı. Ve keşke ben korkarak, titreyerek bir çocuk gibi, ürpererek ve dahi sancılar içinde kıvranarak da olsa bu çocuğu böylesine ölürcesine istemeseydim.

Ama Zeliha, yemin ederim sana, öleceksek bile önce sana bunu yaşatanlar ölecek; sonra sıra bize gelecek.

"Allah'ın verdiği canı şayet ki Zeliha'm istiyorsa, rızası bu yöndeyse, ben al diyemem sana," dedi Kahraman baba. Gözlerimin titrediğini hissettim. Bir sağa bir sola, sürekli titredi ve bununla birlikte Kahraman babanın da görüntüsü titredi. Gözlerimi takip ettiğini fark ettim. Nasıl görünüyordum bilmiyordum ama o mavi gözlerde endişeyi gördüm. "Lakin oğlum, unutma. Sen Zeliha'nın ve evladının acısıyla başa çıkmaya çalışmak zorunda kalırsan ve yaşamaktan vazgeçersen keza, beni de hatırla. Ben hem evladımın hem torunumun hem de senin acınla başa çıkmak zorunda kalacağım."

Bu cümle, yersiz yurtsuz kaldığını hissettiğim o ufak çocuğun, o beş altı yaşlarındaki Gurur'un, karanlık bir odadan kafasını uzatıp ışığa kısık gözlerle bakmasına neden oldu ve o oğlan çocuğu olan Gurur da ben de biliyorduk ki bu ışık Kahraman Özdağ'm ta kendisiydi.

"Ben sana bir hayat emanet ettim diye kelleni kolunun altına alıp gezmene gerek yok, Gurur," dedi Kahraman baba. "Elbet sana bir hayat emanet ettim ama senin hayatın da benim için kıymetli, oğlum. Kimse görmüyor sanıyorsan bil, ben görüyorum seni. Kafanın içinde gıcırdayan her şeyi duyuyorum ben. Geberiyorsun oğlum sen."

Söylediği söz beni olduğum yere mıhladı. Elini omzuma koydu ve sıktı. "Geberiyorum," diye fısıldadım. "Ama lütfen bunu Zeliha'ya söyleme."

Kahraman baba gözlerime uzun uzun baktı. Sinyal sesi bir anlığına sustu ve ona ruhumu gösterdim. Gördüğünü biliyordum. "Yapacaklarından değil, yapamayacaklarından korkuyorum," dediğinde gözlerimi yumdum. Kırmızı ışığın titrediği bir odada zincirlerle bağlı vücudumu gördüm, onu çözmem için yalvarıyordu. Sonra Kahraman Özdağ o kır-

mızı ışıklı odaya girdi ve zincirlerin anahtarını bana uzattı. "Yap," dedi. "Arkanda ben varım. Ne gerekiyorsa yap."

Bu Zincir'e açık bir çağrıydı.

Gözlerimi açıp yeniden Kahraman babaya baktığımda artık burada olan Gurur Mert Çalıklı değildi, sahne sırası Zincir'indi.

Tam gözlerimin içine baktı ve "Yap," diye emretti.

"Hiç şüphen olmasın," dediğimde sesim bana yabancı geliyordu.

Kahraman Özdağ tam gözlerimin içine bakarak başını onayla salladı.

Yanından kayıp geçerken elini yavaşça omzumdan çekti. Yürümeye başladım. Zincirleri yere düşen Gurur da arkamda kanlı ayak izleri bırakarak beni takip etti. Ben ve daima gölgem olan Zincir, hastaneden çıktık. Cipe doğru ilerlerken telefonumu cebimden çıkarıp ekranı kaydırdım ve Zeliha'nın fotoğrafını gördüm. Kilit ekranımda bana gülümseyen yüze bir süre baktıktan sonra numarayı tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Son yolladığın evde tamamım," dedim karşı tarafa. "O tarafa geçiyorum. Anahtarları al."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp cebime koydum ve cipin kapısını sökmek ister gibi sertçe açtım. Bu saatten sonra durdurabilirse hodri meydandı, durdursunlardı. Durdurabilirlerse şayet.

Durdurulamayacak olan tek bir kişi varsa bu dünyada, o bendim, sadece bendim, yalnızca bendim.

Gazı kökledim, parmaklarım bir pençe oldu ve direksiyonu kavradı. Sürdüm. Bitiş çizgisini göremeyecek dahi olsam, kovaladığım her kimse bitiş çizgisinde sonunu görsün diye durmadım, sürdüm. Sinyal sesi dalgalandı, kafamın içindeki sesler birbirinin üzerine yığıldı ama Zincir susmadı, kükredi, bileğine doladığı zinciri salladı ve kan için bana yalvardı. Çünkü biz iyi bilirdik kan dökmesini. Ve artık çok kan dökülecekti. Zeliha'nın her bir damla kanı için bin bir kişinin damarları boşalacaktı ve Zeliha'nın o kadar çok kanı akmıştı ki ölüm bundan sonra uğursuz bir yankı olup girdiğim her ortamda gök gibi gürleyecekti.

Araba gölün uzandığı yol boyunca ilerledi. Sonunda durduğumda gölün kenarında, gri gökyüzünün altındaydım ve rüzgâr saçlarımın arasından esip geçiyor, üzerimdekini flama gibi dalgalandırıyordu.

Zeliha kafamın içinde hâlâ ilk günkü kadar canlı olan bir anıdan kafasını uzattı ve benimle konuştu. "Her sabah bu manzarayla uyandığını düşünsene, rüya gibi olurdu. Bence Isparta'nın bir kalbi olsaydı, bu ke-

sinlikle Eğirdir olurdu." Zeliha'nın hafif uykulu sesi zihnimdeki dağınıklığın içinde kayboldu ve günlerce gözlerini açmadan uyuduğu o anlar tarafından pusuya düşürüldüm. Gözlerinin altında oluşan halkaları, zayıflayan yüzünü, zaten açık olan ten renginin daha da solgunlaşmasını hatırladım; her geçen gün onu kaybetmeye daha yakın hissettiğim o anlar şimdi burada, benimle, bu göl kenarındaydı ve gölün dibine çökmüş bir taş gibi boğulmaya başladığımı hissettim. Oysa buradaydım, gölün dışındaydım, suyu izliyordum, oksijen ciğerlerime yavaşça doluyordu ama yine ciğerlerimde oksijeni değil, suyu hissediyordum. Patlayacak gibi hissettiğimde elim kalbime gitti ve zar zor hırıltılı bir nefes alarak öne doğru eğildim. Avuç içlerimi dizlerime bastırıp soluk soluğa gözlerimi yumdum. Zeliha'nın açık duran gözlerini, beni izleyen bakışlarını düşündüm, ciğerlerimdeki su geri çekildi ama içerisi hâlâ bomboştu, nefes alamıyordum.

Gözlerimi açtığımda gölü gördüm, bir kez daha soluk almak için ağzımı açtım ve yüzümün kızardığını, alnımdaki damarların derimi yırtıp dışarı uzanacak gibi belirginleştiğini hissettim.

"Bir şansım daha olmak zorunda," dediğimi hatırlıyorum. "Bir şansımız daha olmak zorunda, Zeliha. Sen ölmeyi seçsen dahi, ölelim istesen dahi ben kendim için değil, senin için, sana yaşamayı diretmek zorundayım. Çünkü seninle ölecek bile olsam, senin yaşamadığın bir dünya, içinde ben olmasam da geride bırakmak isteyeceğim bir yer değil. Seni yaşatmak, sizi yaşatmak, bedeli ne olacaksa olsun benim boynumun borcu." Sonra yürüdüm göle doğru, içimdeki tüm huzursuzluğu boğmak istedim ve o hiç susmayan sinyal sesi, derin sularda kaybolup gitsin istedim.

Zeliha zihnimin içinde, kendi kanıyla kaplıyken, *"Gurur, nefes almak istiyorum,"* diye fısıldadı ve kendi nefesim boğazıma bir darağacı ipi gibi dolandı. Tişörtümün önünü çekiştirdim, boğazımı, boynumu tüm göğsümü açtım; tişört yavaşça yırtıldı. Sinyal sesi çoğaldı.

Kendimi suyun içinde buldum.

Su dizlerimi örttü, yavaşça karnıma kadar tırmandı. Dizlerimin üzerine doğru meylederek suyun içine tamamen batmaya çalıştım. Su, göğüs kafesime kadar tırmandı ama içimde yanan o ateşi söndürmedi, beni biraz olsun rahatlatmadı. Gözlerimi yumup kendimi suyun içine bıraktım ve kulaklarımda suyun baskısını hissettim. Sinyal sesi sadece bir anlığına durdu.

Suyun içinde ağzımı açtığımı hatırlıyorum. Bağırdığımı. Gözlerimi açtığımı. Ben bağırırken oluşan kabarcıkları gördüğüm ânı. Durmadığımı. Ciğerlerime su dolarken suyun içinde, dizlerimin üzerinde bağırdığımı. Kendi çığlığımı duyamadığım için daha şiddetli bağırdığımı. Daha şiddetli. Daha şiddetli. Su ciğerlerime dolarken durmadığımı, vücudumdaki tüm damarlar açığa çıkarken sadece bağırdığımı.

Bağırmak yetmedi, fayda etmedi, içime dolan su beni boğmaya yetmedi; ben zaten boğulmuştum. Ben zaten yaşayan bir ölüydüm ve su beni ne kadar boğarsa boğsun, bir ölü yeniden ölmezdi.

Suyun dibinde bekledim. Geçmesini diledim. Geçmedi. Kafamı suyun yüzeyine çıkardığımda nefes içime doldu ama bu içimi bir bıçaktan daha çok sancıttı.

Su yüzümden akıp giderken boşluğa uzun uzun baktım. Göl durgundu, dışarıdan böyle görünüyor olmalıydım. Kafamı yeniden suya soktuğumda gölün karmaşasını gördüm; içeriden bu göl gibiydim. Suyun içinde uzun süre çığlık attığımı hatırlıyorum ve suyun bana sadık kalarak çığlıklarımı sakladığını. O an ne geçmişte bir anıda babamın beni boğmaya çalışması umurumdaydı ne de başka herhangi bir şey. Şu an yaşadıklarımın düşündüğümde geçmişte hiçbir şey yaşamamışım gibi hissediyordum.

Sonunda kafamı kaldırıp suyun ağırlaştırdığı bedenimle öylece gölü izledim. Sessizce gölden çıktım. Botlarıma doğru ilerlediğim sırada, ev işini halletmesini istediğim eleman tam karşımda dikiliyordu. Bana öyle bir bakışı vardı ki tek kaşımı havaya kaldırıp ona dik dik baktığımda başını önüne eğmek zorunda kaldı.

Sonunda, "Yüzbaşım," diyerek başım kaldırıp bana baktı. "Giyecek kuru bir şeyler bulayım mı?"

"Senden tek istediğim evdi, başka bir şey istedim mi?" Yüzüne bakmadan eğilip postallarımı giymeye başladım. Dikkatle beni izlediğini biliyordum. Karşılık vermedim.

"Evlerden biri... Burada," diyen askere kafamı kaldırıp bomboş gözlerle baktım. Az ileriyi işaret ettiğinde gözlerim yavaşça işaret ettiği yöne kaydı. "Sizin beğendiklerinizden biri buydu."

"Bu muydu?" Eve uzun uzun bakarken soruyu daha çok kendime sormuş gibiydim. "Doğru, öyleydi herhâlde." Asker yutkundu, bir an çocuğun ismini unuttuğum için bakışlarımı ona çevirip soru işaretiyle

baktım. "Senin," dedim sonra sustum, ismini sormak doğru gelmedi ve bedenimi dikleştirdim. "Her ne boksa. Şu eve bakacağım."

"Yüzbaşım..."

"Ne var?"

"Kanamanız var," diyerek parmaklarını kendi alnına götürdü. Alnına uzun uzun baktım, ardından parmaklarım zaten ıslak olan yüzüme gitti ve şakağımdan akan kanı parmak uçlarımda hissettim.

"Koy götüne. İçerisi zaten kanıyor, dışarısı da kanasın," diyerek sırtımı ona döndüm ve yürümeye başladım. Arkamdan bakakaldığını hissettim. Sahi, adı neydi?

Evin bahçenin önüne geldiğimde yorgun hissettim. Ensemi ovalayarak eve uzun uzun baktım. Biraz eski görünüyordu ama halledilmeyecek durumda değildi. Biraz boya, biraz sıva, bahçeyi de illaki adam ederdik, güvenliği de en üst düzeye alırdım; herhâlde burada mutlu uyanırdı. Gerçi eminim okula gideceğim diye tutturacaktı, her gün yolda zaman geçirmek onun için zor olur muydu? Ne desem dinlemezdi, illaki dinlemezdi, beni ne zaman dinlemişti ki? Ne zaman beni dinlemediği için ona kızabilmiştim ki? Yap diyecekti, yine yapacaktım. Bunu istiyorum diyecekti, istediği yine olacaktı. Boynum elbet kıldan inceydi, bir tek onun karşısında böyleydi.

"Yüzbaşım."

Cevap vermeden evi izlemeye devam cttim. Ettiğim bir tek evi izlemek de değildi, çocuğa da ayıp etmiştim. İsmini hatırlamamayı geçtim, kaba da davranmıştım. Derin bir nefes aldığım sırada, "İsmim," dedi sessizce, duraksadım, "Selçuk, yüzbaşım."

"Nasıl anladın lan?"

"Size isminizi sorsam söyleyemeyecek gibi baktınız, yüzbaşım."

Gülümsedim, neden gülümsedim bilmeden gülümsedim işte.

"Anahtarım var, yüzbaşım. İçeriye bakmak ister misiniz?"

Anahtarım var. Durdum. Selçuk'a doğru döndüm. "Anahtarı ver."

Cebinden anahtarı çıkarıp bana uzattı. Üzerinde terazi figürü olan anahtarlığı görememek duraksamama neden oldu. Anahtarı elime aldım, gözlerimi evin kapısına çevirdim.

Anahtarım vardı.

Ama Zeliha yoktu.

Kapıyı da açamazdı.

Zaten bu anahtarın ucunda onun çok severek kullandığı o anahtarlık da yoktu.

Evden içeri onsuz girdim, evin tüm odalarını, tüm katlarını onsuz dolaştım. Vücudumdan damlayan sular zemini ıslattı. Boydan camı ormana bakan bir odaya girdiğimde durdum, bakışlarım boş odada dolaştı. Cam kenarına rahat edebileceği bir koltuk, şu köşeye bir kitaplık, şuraya da bir çalışma masası... Hem dinlenirdi hem de çalışamıyor diye kendi kendini yiyip bitiremezdi. Gözlerim odanın içindeki bir diğer kapıya kaydığında Selçuk arkamda dikiliyordu.

"Burada lavabo falan mı var?" diye sorarak kapıyı açmamla boş, küçük bir odaya girmem bir oldu. Durdum ve düşünceler derinleşti. "Selçuk," diye seslendim içeride kalan Selçuk'a. "Bu kapıyı bir kitaplığa çevireceksin."

"Nasıl isterseniz, yüzbaşım."

"Şifresini bir benim bileceğim mekanizmayla. Tesistekiler gibi," diye eklediğimde bir süre sustu, yüzünü göremediğim için ne düşündüğünü anlayamadım ama sonunda, "Nasıl isterseniz, yüzbaşım," diye cevap verdi.

Odada kırmızı bir ışık yandı söndü, zaman yavaşça ilerledi ve odanın ortasında dikilen kişi Gurur değil, Zincir'di. Kırmızı odanın duvarına asılmış isimlere, fotoğraflara bakıyor, bir elinde zincirini, diğer elinde isimlerin üzerine çarpı koyduğu kırmızı kalemi tutuyordu. Zamanda geriye düştüm, olduğum ânın içine çekildim ve yavaşça boş, dar odadan çıktım.

"Bu evi istiyorum. Her şeyi ayarla. Para meselesini hemen çözeceğim."

Selçuk tam bir şey diyecekti ki gözlerim gözlerini buldu.

"Ve bu kitaplık mevzusundan da oda mevzusundan da kimseye bahsetmeyeceksin. Bir sen, bir ben, bir de Allah."

"Emredersiniz, yüzbaşım."

"Şu Zeliha," diyen adamın biri yeşil, diğeri mavi gözlerinde katliam vardı. Dolma kaleminin ucunu Zeliha'nın fotoğrafında dolaştırırken özel bir jetin içindeydi. "Ne kadar güzel bir kadın, değil mi?" Karşısında oturan siyah takım elbiseli adama baktı. "Eğer yaşıtım olsaydı, kesinlikle onu isterdim. Böylesine gözü kara, güzel..." Gülerken kalemi dudaklarının ucuna götürdü. "Böylesine deli ve patavatsızını uzun za-

mandır görmemiştim. Ne yazık ki sarışın seviyorum ve küçük kızlar ilgi alanım dışında kalıyor."

Takım elbisenin içindeki adam gözlüklerini burnunun ucuna indirdi ve "Efendim, bence şimdilik bu kızı sineye çekin. Onun yüzünden başımıza gelenlere bakın. Bu jeti bulabilmek çok uzun zamanımıza mal oldu. Üstelik Hakan Basri Şenkaya, tüm hava muhalefetini ele geçirmiş durumda. Elleri böylesine ensemizdeyken başka şeylere odaklanmamız şart. Küçük bir kız çocuğuna değil," dedi.

Kararlarına ve düşüncelerine ket vurulmaya kalkışıldığında gösterdiği şeytani gülümseme yeniden dudaklarında zehir gibi bir kıvam kazandı. "Ne o? Hakan'ın jeti vurmasından mı korkuyorsun?" diye sordu.

Adam huzursuzca kıpırdandı çünkü bu ihtimaller arasında oldukça parlak duran ve en güçlü olandı.

"Biri bana bir şeyi yapmamam gerektiğini söyleyince daha fazla yapasım geliyor," diye mırıldanıp dolma kalemi yeniden Zeliha'nın yüzünün olduğu fotoğraf karesine indirdi. Kızın çenesinde dolaştırdı. "Gözlerini görmeliydin. Böylesine deli cesareti... Bunu sadece bir kadın askerde görebilirsin. Güven bana."

"Aşk aptallıktır ve o kızın yaptığı aptallıktı efendim, cesaret değildi."

"Cesur insanları gözünden tanırım," dedi sertçe. "Bu kız... Çok cesurdu. Korkarken bile ayaklarının üzerinde böyle dik duran kadınları kolay kolay bulamazsın. Şu Emsal'in piçi, epey şanslı adammış." Gülerek fotoğrafı kenara bıraktı. "Kızın durumuyla ilgili bir şeyler var mı? Küçük cengaverimiz ölmemiş, peki ya son durumu ne?"

Adam bir süre düşündü, bu bilginin yaratacağı karmaşadan korkuyor olsa da gerçeği saklayacak olursa canından olacağını biliyordu. "Kız gebe."

Yeşil göz kısıldı, mavi göz ise sonuna dek açıldı. Öksürdü ve "Ne?" diye sordu. "Kız bir Çalıklı piçine mi gebe? Birdiler iki oldular, ha?" Kıkırdadı. "Bebek hâlâ yerli yerinde mi demeye çalışıyorsun?"

"Duyumlarıma göre evet ama çok kalacağını sanmam."

"O ne demek?"

"Kızı karnından bıçakladınız ve komadaydı," dedi adam rahatsız bir sesle.

"Buna rağmen piç hâlâ karnında," dedi hayretle. "Şu Çalıklı kanını taşıyanların inadı da..."

"Gurur Mert Çalıklı'nın fitilini bir değil, iki farklı noktadan ateşlediniz. Hiç mi korkmuyorsunuz iki ateşin ortasında kalmaktan?"

"Ne dedin sen?" diye sorarken gözleri tehlikeyle parladı.

"Sevdiği kadına zarar verdiniz, bu da yetmezmiş gibi kızın gebe olduğu ortaya çıktı. Bu iki yandan fitil ateşlemek demek değil midir?"

Bir an durdu ve adamın söylediklerini düşündü. Haklılığı kan dondurucu seviyelere ulaşabilirdi ama yine de sakinliğini korudu. Dudakları yukarı kıvrılırken, "Çalıklı'nın kolunu bacağını kopardım, hangi ateşten bahsediyorsun? O kendi ateşinin içinde öyle bir yanıyordur ki başkasını ateşin içine istese de alamaz," dedi.

"Hafife aldığınız adamın kim olduğunu biliyorsunuz, ben de biliyorum."

"Susacak mısın? Çünkü döşemeler beyaz."

"Anlamadım?" diye sordu adam kekeleyerek.

"Biraz daha konuşursan etraf kirlenecek. İstemeyiz, değil mi?"

Adam, karşısındakinin hiç düşünmeden ima ettiği her şeyi yapabilecek biri olduğunu biliyordu. Birden meydana gelen derin sessizliğinin alt metninde gizli olan da tam olarak buydu: Farkındalık.

Derin bir nefes alıp gözlerini Zeliha'nın fotoğrafına indirdi. "Yeni bir Çalıklı piçiyle uğraşamam. Bu bebek doğmayacak." Kalemi Zeliha'nın yüzünde dolaştırdı. "Seni bir bıçak öldürmedi belki ama eminim bebeğini kaybetmek öldürecektir, değil mi?" Gülümsedi, bir gülümseme asla bu kadar morg gibi hissettiremezdi.

ZELİHA ÖZDAĞ

"İyi görünüyorsun," diyen doktora bakarken ilk kez gülümsedim. Normalde onu her gördüğümde bir canavarla karşılaşmışım gibi irkiliyor, bir çocuk gibi yatağın altına saklanıp canavarın gitmesini beklemek istiyordum. O da elbette bunun farkındaydı ve ilk kez ona gülümsediğimi gördüğünde biraz şaşırsa da bana aynı tebessümle karşılık verdi.

Bir çocuk gibi, "İyi olan sadece ben değilim, değil mi?" diye sorduğumda ne söylemeye çalıştığımı anlamış gibi başını iki yana salladı.

Derin bir nefes aldı ve bir müddet bana eziyet eder gibi sustuktan sonra, "Durum stabil dersem beni anlamış olursun, sana ayrıntılı şeyler

söyleyerek kafanı bulandırmak istemiyorum," dedi. "Hâlâ tehlikede olduğunu sen de biliyorsun."

"Tehlikede olan ben miyim o mu?"

"Vereceğim cevabın seni tatmin edeceğini düşünmüyorum, hatta üzüleceğini de biliyorum ama daha çok o tehlikede gibi görünüyor, sen değil," dedi, dürüstlüğü canımı yakınca suspus oldum. Gözlerini yüzümde dolaştırdı, derin bir nefes aldı ve "Hastalarımın kararlarına saygı duymak zorundayım," dedi. "Ama yine de işler psikolojik olarak da fiziksel olarak da kaldıramayacağın bir boyuta gelecek olursa, kendin için en doğru olanı seçtiğinden emin olmak istiyorum." Daha sonra sustu, bir şeyler söylemek yerine beni izledi ve belki de benden bir cevap bekledi ama tek yaptığım sessizliğe gömülmek oldu.

"Ne zaman çıkabilirim?" diye sorduğumda neredeyse odadan çıkmak üzereydi. Durup omzunun üzerinden bana baktı. "Eğer sonuna kadar burada kalmam gerekiyorsa, dokuz ay, on ay, bir yıl, fark etmez, burada kalabilirim ama bir cevaba ihtiyacım var."

"Aslında bunu konuşmuştuk. Unuttun mu?" Duraksadım, konuşmuş muyduk? Zihnimi taradım, bu tür bir bilgiye rastlayamadım. Hatıralarımdan silinmiş gibiydi. Kaşlarımı çattığımda derin bir nefes aldı ve bedenini tamamen bana doğru çevirdi. "Yaşadıklarından sonra bu tür unutkanlıklarının olması, kafanın karışık olması çok doğal," dedi, sesindeki anlayış kaşlarımı daha da sert çatmama neden oldu ve kaşlarımı çattığımda şakaklarımdaki ağrı çoğaldı. "Bu süreçte destek almalısın."

Sessizliğim devam etti. Biliyordum. Bir şeyler içimde dağ boyutuna varana dek birikmişti ve şimdi içimde bir dağ ile ben bu hayatın içinde küçücük olmanın sancısını çekiyordum. İçimden dışıma taşmasın diye uğraştığım her şey, beni kendi içimde kapana sıkıştırmıştı. Artık nefes alırken bile içime dolan nefesten korkuyordum çünkü zaten kısıtlı olan alanım tamamen daralıyor, ben kendi içimde kangren olacak gibi sıkışıyordum.

Doktor odadan çıktığında kafamı çevirip pencereden dışarıya baktım. Güneşin önündeki bulut yavaşça geri çekildi ve altın rengindeki öğlen güneşi gözümü aldı. Sırtımı yavaşça yastığa bastırıp kafamın içindeki gürültüyü susturmayı denedim. Olmadı. Biriken her şey kafamın içinde çığlık atıyordu. Arabanın on üç kez takla atarken zemine her vuruşunda çıkardığı o tok ses, sinyal sesi, rüzgârın sesi, o adamın sesi, bıçağın derimin içine girerken çıkardığı ses, kanımın yere damlarken

çıkardığı ses, Gurur'u o evin içinde son kez gördüğümde onun gırtlağından yükselen o son ses... Tüm sesler. Kaç gündür buradaydım kestirmekte güçlük çekiyordum. Her şey, dışarıda akıp giden hayat, ruhum, kelimeler, hissedilen her şey anlamını yitirmiş gibiydi. Tek istediğim Gurur'u görmekti, Gurur'a sokulduğum o kısa anlarda ağrılarım son buluyor, birbirine karışan sesler susarak yerini onun kalbinin ağır vuruşlarının sesine bırakıyordu.

Bir de kafamı kurcalayan bir şey vardı ki işte o, hissettiğim her şeyden daha ağır geliyordu.

Gurur'un gözleri eskisi gibi bakmıyor, sesi eskisi gibi duyulmuyor, kelimeleri eskisi gibi şiddetle etrafa saçılmıyordu; Gurur'un olduğu yerde bir boşluk vardı ve sanki gözlerime bakan Gurur'a çok benzeyen bir korkuluktu. Bir bahçenin ortasına bırakılmış, o bahçeyi koruması için oraya öylece saplanmış cansız bir korkuluk. Sanki Gurur içimde ölümden bir adım uzakta duran o bebek gibi yaşamdan bir adım uzakta duruyordu.

"Kendimi iyileştiremeden seni iyileştiremem," diye fısıldadım sessizce. "Ve şimdi kendimi nasıl iyileştireceğimi bile bilmiyorum." Başımı önüme eğdim, suçluluk duygusu bir dalga olup büyüdü ve kıyıda uzanan bedenimi altına alarak kumların içinde gömdü. "Bize neden böyle oldu?" Elimi karnıma koydum, serumun bağlı olduğu elimi karnımda gezdirirken gözlerimi yumdum. "Bize neden böyle oldu?" diye sordum kendi kendime, sessizce, yeniden ve yeniden...

Kapı yavaşça tıklatıldı ve usulca açıldı. Gurur'un geldiğini düşünerek heyecanla kapıya baktım ama içeri giren Eymen'di. Kardeşime gülümsedim, o da gülümsedi ama tebessümü gözlerine ulaşmadı; solgun ve durgundu.

"Ne yapıyormuş benim Sarelleli ekmeğim?"

"Sen Sarelle sevmezsin."

"Kusura bakma canım ya, senden en fazla Sarelle oluyor biliyor musun?" Beni neşelendirmek ister gibi komik bir yüz ifadesi yaptı ama gerçeği okuyan gözlerim dalgın bir şekilde yüzünde dolaşırken gülemedim. "Gözlerin koca danayı arıyorsa diye söylüyorum, tarla arsa arazi ne varsa hepsini satmaya gitmiş."

"Anlamadım?"

"Senin çiftçi kocan diyorum, tarlalarını satmaya gitmiş."

"Tarla mı?"

"Erzurum'da tarlanın ne işi var, değil mi ya? Orada sadece kar ve taş yok mu?" Bu söylediğine gerçekten güldüm, o kadar şiddetli güldüm ki gülerken canım bile acıdı.

"Anlamadım şimdi," dedim gülüşüm kesildiğinde. "Gurur neden bir şeyler satıyor?"

"Emlak yatırımı yapacakmış, tam yaşlı adam değil mi? İnsanlara 30'undan sonra otomatik olarak emlak yatırımı güncellemesi geliyor sanırım." Sırıtarak köşedeki tekli koltuğa oturdu. "Erzurum'a gitti bu sabah ilk uçakla."

Duraksadım. "Ne?"

"He, demedi mi sana?"

"Hayır," dedim tedirgin bir sesle.

"İmzalanacak belgeler varmış, onları imzalamaya gitmiş."

"Daha açık ol, şu an seni hiç anlamıyorum."

"O seninle bir gelecek kurmak için çabalıyor," dedi erkek kardeşim birdenbire ciddileşerek. Durdum, Eymen'in mavi gözlerine uzun uzun bakarken buldum kendimi. Derin bir sessizliğin ardından Eymen yeniden konuşmaya başladı. "Sizin için bir ev satın aldı. Ödeme yapabilmek için de ekstra paraya ihtiyacı vardı ve bu yüzden Erzurum'da ona ait olan birkaç şeyi sattı. Resmîleştirmek için ıslak imzası gerekiyordu, bu yüzden önce Antalya'ya gitti ve oradan uçağa bindi." Donmuş bir şekilde Eymen'e bakmaya devam ettim. "Ne? Bunu donup kal diye söylemedim. Güzel bir şeyden bahsediyorum. Senin için yaptığı, sizin için yaptığı bir şeyi anlatıyorum."

"Bana söylemedi," diye fısıldadım sessizce. İçimde alev gibi yükselen duygunun mahcubiyet olduğunu düşündüm ama sanki daha derin, daha farklı bir şeydi; suçluluk ile birlikte birdenbire içime cemre gibi düşmüş, içimdeki mevsimleri değiştirmişti.

"Sürprizi bozduğum için dayak yer miyim sence?"

Gülemedim, sadece boşluğa baktım ve "Kendini bir şeylere mecbur hissediyor. Onu her köşeden sıkıştırdım," diye itiraf ettim, bu itiraf erkek kardeşime değil, daha çok kendime yaptığım bir itiraftı ve yalan değil, bana ait olan bu itiraf beni derinden, köklerimden sarsmıştı.

"Bunu nereden çıkardın şimdi?" diye sordu Eymen kaşlarını çatarak. "Yanılıyorsun. Onu bir şeye zorladığın, bir şeylere mecbur bıraktığın falan yok. Bu senin tek başına aldığın bir karar değildi, yaşananlar senin seçimin değildi." Kardeşim dirseklerini dizlerine bastırıp gözlerimin içi-

ne salt bir gerçekle baktı. "Zaten bir gelecek kurmak için nişanlanmadınız mı abla?"

Yutkundum.

"Zaten ikiniz için bir şeyler yapmayı planlıyordu. Sadece biraz daha acele etmek zorunda kaldı ama bunun sorumlusu ne sensin ne de o. Bak, bunu seninle konuşmak pek hoşuma gitmiyor ama çocuğu tek başına yapmadın, bu saldırıya da kendi isteğinle uğramadın. Şimdi o yatakta oturmuş sanki her şeyin suçlusu senmişsin gibi kendine acıyarak, kendine öfkelenerek işleri yokuşa sürmeyi bırak. Psikolojik olarak belki de şu an en çok buna meyillisin, bilmiyorum ama yapma."

"Bana söylemeden yapmasının nedeni zaten böyle hissedeceğimi bilmesindendi," dedim derin bir nefes alarak.

"Evet. Yaptığı şey kötü bir şey değil, istemeyerek yaptığı bir şey hiç değil. Nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini senden başkası bilemez ama bazen olaylara sadece kendi tarafından değil, Gurur abinin tarafından da bakmalısın."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Bırak sana arzu ettiği geleceği, güveni ve mutluluğu versin. Belki görmüyorsun ama abimin mutlu olmaya değil, seni mutlu etmeye ihtiyacı var," dedi Eymen.

Ona abim demesi duraksamama neden oldu, daha sonra başımı küçük bir çocuk gibi aşağı yukarı salladım. Eymen sırıtıp yanağımdan bir makas almak için öne doğru eğildi. Yanağımı gereğinden fazla sıkınca homurdanarak, "Acıdı," diye ciyakladım. Sırıttı.

"Abla," dedi elini yavaşça geri çekerken. "Emin misin?"

"Neyden?"

"Bu durumu kaldırabilecek misin?" diye sordu ama ayrıntı vermedi. Kalbim sıkıştı çünkü ne demeye çalıştığını biliyordum, söylemek isteyip söylemekte zorlandığı şeyi kelimelere dökmese de duyabiliyordum.

Sessizlik çağladı, sessizlik kan gibi aktı.

"Her şeyin benim inisiyatifimde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum sonunda o sessizlik beni boğarken. "Yani bu verilmesi oldukça kolay bir kararmış da ben işleri yokuşa sürüyormuşum gibi düşünüyorsun, değil mi?" Eymen, bir farkındalık canını yakarak da olsa içine bıçak gibi yerleşmişçesine gözlerimin içine baktı. "Öyle değil, Eymen. Öyle değil, ablam. Öyle değil işte."

"Senin kendine hiç acıman da mı yok?"

"Belki de en çok kendime acıdığımdandır kararlarım, belki de ben o kadar bencilimdir ki bu kararda bile en çok kendimi düşünüyor, en çok kendime acıyorumdur."

Eymen derin bir nefes aldı, düşünmek için kendine zaman tanıdı ve "Madem bencilliğinden, madem kendine acıdığından, verdiğin her kararda dağ gibi arkanda durmayı bilirim. Sen yeter ki şu inadını sadece canımızı acıtmak için değil, hayatta kalabilmek için de kullan. İki kez beni bir hastanenin koridorunda canımdan ettin, üçüncüyü ne ben kaldırabilirim ne bir başkası. Abla, ben üçüncüyü yaşamak istemiyorum. Belki diyeceksin bana ben Allah mıyım, gaybı nereden bileyim ama bil abla, bana de ki üçüncü olmayacak, ben de sana inanayım. Hiç söylemedim belki ama bu hayatta en çok sana inandım. Yalan söylediğini bilsem bile en çok sana inanacağım, o yüzden bana yalan bile olsa üçüncü olmayacak de abla."

"Üçüncü olmayacak," dedim inanmayarak ama inanmayı her şeyden çok isteyerek. "Üçüncü olmayacak, canımın içi."

Eymen gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Zaten bir süredir bana gülümseyen hiç kimsenin gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Gözlerimi yumdum, uyumak ve biraz daha gerçekten kaçmak istedim ama bu kez gözlerimi kapattığımda kolaylıkla uykuya dalamadım. Suçluluk duygusu köşeye çekilip beni izledi. Gurur'u düşündüm, ailemi düşündüm, arkadaşlarımı düşündüm ve ilerlediğim karanlığın daha ne kadar etrafımı saracağını, karanlığın sonunda beni bekleyen bir aydınlık olup olmadığını merak ettim. İlk kez geleceği hem delice diledim hem de geleceğin gelişinden delice korktum.

Ertesi sabah Gurur nihayet hastanedeydi. Kontrollerim yapıldı ve doktor, "İstersen bugün çıkabilirsin," dediğinde Gurur ile Yener kapının önünde dikilmiş beni izliyorlardı. Umut dolu bakışlarım doktorun yüzünden ayrılmadı. Doktor gülümsedi ve ekledi. "Kendini yormak yok, stres yok, bir süre dinlenmeye odaklan, biraz yürüyüş iyi gelebilir ama kendini zorlamamaya çalış. Kontrollerini aksatmayalım, olur mu?"

Nihan, elinde belgelerle doktora baktıktan sonra bir cevap daha bekliyormuş gibi öksürdü. Beklediği cevabın neyle ilgili olduğunu bildiğim için beklenti dolan gözlerimi Gurur'a çevirdim. Alacağım her cevabın sonunda Gurur'a sığınmak istiyordum çünkü beni bu alaca karanlıktan kanatlarının arasına alarak saklayabilecek tek insanın o olduğunu biliyordum.

Doktor sonunda, "Düşük riskimiz sürüyor elbette, bu yüzden ekstra dikkatli olman gerekecek, biliyorsun," diye ekledi.

Gurur'un ela gözlerine uzun uzun baktım, buz sıcağı gözlerinden bir ifade koparmak istedim; bir duygu kırıntısı, beni tutup yattığım yerden kaldıracak, gücüm olacak bir dal parçası. Göremedim. Buz sıcağı gözlerine yansımam düşüyordu ama sanki bana bakarken bile beni değil, yaşadığım acıları görüyordu.

"Bu süreç zor bir süreç olacak Zeliha, elimizden geleni yapalım, olur mu?" diye soran doktora bakmadan başımı sallamakla yetindim.

"Elimden geleni yapacağım," dedim başımı sallayarak.

Gurur gözlerimin içine bakmaya devam etti ve kısa bir anlığına ruhunu gördüm, bana ruhunu gösterdi. Gördüğüm şey canımı acıttı ama gülümsedim, ben canım acıdığında hep gülümserdim. En kötüsü de onun bunu bilmesiydi. Canımın acıdığını gördü. Ruhu benden yeniden saklandı.

"Gurur," diye fısıldadığımda kaşlarını çattı ama mimikleri değişmedi. Yüzü hâlâ bomboş bir haritaydı ve sanki o haritadaki her şehirde asla sönmeyecek yangınlar başlamıştı, bazı şehirler öyle çok yanmıştı ki geriye külleri kalmıştı.

"Güzelim," dedi, bu kez gülümsemem daha derindi.

Doktor gülümseyerek odadan çıkarken çıkış işlemleriyle ilgili bir şeyler söyledi ama hiçbirine odaklanamadım. Buradan çıkınca nereye gideceğimi bildiğim söylenemezdi, o eve dönmek istemediğim kesin olan tek şeydi ama bunu nasıl dile getirmem gerektiğini bilmiyordum. Sanki ağzımdan çıkan her şey bencilliğin tesiriyle söylenmiş şeyler olacaktı ve ben ilk kez konuşmaktan, bir şeyler istemekten bu kadar çok çekiniyordum.

Simge, "Ben eşyalarını yavaşça toplayayım," diyerek odaya girdiğinde gergin bir şekilde doğruldum. Gurur, duvara yaslanmış beni izlemeye devam ediyordu. Gözlerim bir anlığına alnındaki yara izine kaydı, belirgin bir çukur gibi duran ize bakarken kendimi kötü hissettim.

Yener, "Ben de yardım edeyim sana, yavrum," diyerek tekli koltuğun üzerinde yığın şeklinde duran karmaşaya doğru ilerledi. Simge ona gülümsedi ve birlikte poşetin içini doldurmaya başladılar.

"Gelsene," diyerek yanımdaki boşluğa vurdum.

Gurur bir süre ne söylediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı, daha sonra yavaşça bedenini duvardan iterek öne doğru geldi. Bana doğru

ağır adımlarla ilerleyip vurduğum boşluğa kalçasını yasladı. "Dün neredeydin?" diye sordum merakla.

Eymen'i ele vermek istemediğim için ona yönelttiğim bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Biraz işlerim vardı," dedi sessizce. Tek kaşımı kaldırdım. "Öf, gelme üstüme be kadın," diye çemkirdiğinde yüzümdeki çizgileri belirginleştirecek kadar derin bir şekilde gülümsedim.

"Ne fındıklar kırıyordun dün bakayım, doğru söyle bana."

"Senin fındığını kıramadığım için canım çok sıkkın," diye takıldı bana, bir an donup kaldım ve Yener ile Simge şok içinde bize doğru baktılar.

Yener, "Herif birinci doğmadan ikinciyi yapmanın planlarını kurmaya başlamış kafasında," dedi pat diye.

"Ay patavatsız," dedim Yener'e ve Yener parmağını kendi göğsüne bastırarak, "Ben mi patavatsız oldum şimdi Zelya, adam az önce sana fındığını kıramadığı için karalar bağladığını söyledi," dedi abartılı bir mimikle.

"Yener, bakma sen onlara, ikisinin de üzerinde fındık kıramamanın getirdiği bir gerginlik var belli ki," dedi Simge, Yener'e arka çıkarak.

"Ah ah, bilmez miyim, fındık kıramamanın gerginliğini gel de bana sor," dedi Yener birden, Simge durdu, Yener sırıttı ve bir an uzun uzun bakıştılar.

"Git fındık kır o zaman bu kadar dert edindiysen," dedi Simge.

Yener, "Senin fın-" diyecekti ki odaya amcam girdi.

Yener birden bir adım geri çekilerek, "Simge Hanım, şu kirli donu da alır mısınız?" diye sorarak koltuğun üzerindeki pijamayı işaret etti.

"Fındığım, ne kadar saygılı, hanım falan diyor kadınlara," dedi Gurur başımın üzerini öperek.

Amcam, Yener'e tuhaf tuhaf baktıktan sonra bana doğru döndü. "Güzelim," dedi gülümseyerek. "Çıkıyormuşuz, amcam."

"Sonunda," dedim ve gülümsedim, yanağımı Gurur'un omzuna yasladım. "İçim şişti burada."

"Gurur da şişmiş bayağı, Zelihacığım," diye fısıldadı Yener.

"Aa Simge'ye hanım diyorsun da bana neden hanım demiyorsun, alındım doğrusu, Yenerciğim," diye cevap verdiğimde Yener kuyruğunu bacaklarının arasına saklayan bir kedi gibi amcama baktı.

Amcamın bakışları doğrudan Yener'e kaydı, Yener'i baştan aşağı süzdükten hemen sonra tek kaşını kaldırdı. "Sen çok ayak altında dola-

şıyorsun," dediğinde Yener'in beti benzi attı. "Kafamı nereye çevirsem seni görmeye başladım."

"Şey, gideyim o zaman ben," diyen Yener'in ses tonunu hayatımda ilk kez o kadar ince duyduğuma yemin edebilirdim.

"Evet, bence de sen biraz kaybol, yanlışlıkla ayağımın altında falan kalırsın. Öyle çok uzun bir şey de değilsin zaten," diyen amcama şok içinde baktım.

Yener, olduğu yerde biraz daha sinerek, "Şey, ben kapıdayım, ihtiyaç dahilinde hor kullanmak için beni çağırabilirsiniz, efendim," dedi ve yavaşça kapıya yöneldi. Amcam bana baktığında artık sırtı Yener'e dönüktü ve Yener rahatlıkla bana hareket çekebildi. Evet, Yener bana nah çekti.

"Aa, ne ayıp," dediğim anda amcam birden arkasına doğru baktı ve Yener hızla elini ensesine götürdü. "Hı, ne?" diye sordu. "Ne oldu, Zelihacığım?"

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu amcam.

"Hayır, bakın mesela tam şu an ben kayboldum," diyen Yener hızla dışarı çıktı ve amcam o kapıdan dışarı çıktığı anda güldü.

"Salak mı ne?" diye söylendi kendi kendine.

Simge, bir anlık boşluğuna gelmiş gibi, "Şirin ama," deyince amcamın yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Gurur ile aynı anda, *sen şimdi naneyi yemedin mi* bakışını takınarak Simge'ye baktığımızda Simge yakalanmış gibi panikle çamaşırları poşetin içine tıkıştırmaya başladı.

"Nesi şirin? Salak gibi hareketleri var," diye söylendi amcam birden.

"Ay bana ne zaten baba elin dağ gibi bir doksan adamından?" diye çemkirdi Simge.

"Elinde mezura oğlanın boyunu ölçtün herhâlde Simge sen?"

"Ne alakası var baba, bakınca gayet anlaşılıyor çocuğun boyu?"

"Ufalsın da cebime girsin, çocuk diyor bir de kazık kadar yaşlı başı herife."

"Yaşlı değil ki."

"Yaşını ne biliyo'n sen?"

"Gurur'dan genç duruyor, ondan," dedi Simge aceleyle.

"Hayda," dedi Gurur birden. "Hedef ben miyim, Simge?"

"Dur sen de bir şimdi, başka örnek verebileceğim yaşlı bir adam yoktu," dedi Simge.

Gurur şok içinde elini göğsüne koydu ve amcamın bile gülmesine neden olacak bir ifadeyle Simge'ye baktı. "Hadi hadi, toparlanın," dedi amcam gülerken. "35 olmadan orta yaşlı sayılmazsın merak etme."

Gurur, "Sağ olun, çok yardımcı oldunuz," dediğinde Simge, "İki sene bununla avut şimdi kendini," diyerek kahkaha attı.

"Yeter artık, küçük domuzcuğun kalbini paramparça ettiğiniz yetmedi mi?" diye sordum gülmemek için dudaklarımı kemirerek.

"Küçük domuzcuk mu?" diye sordular amcam ve Simge aynı anda. Ve Simge ekledi. "Geceleri dağdan inip yemek arayan büyük yaban domuzlarına benziyor aslında." Ve dikişlerimi acıtacak bir domuz sesi çıkardı. Yaşlı bir yaban domuzu sesi.

"Bana bir serum falan takabilirler mi? O kadar zorbalandım ki başım dönüyor şu an," diye söylendi Gurur.

Amcam ve Simge odadan çıktıklarında yavaşça doğruldum. Gurur, köşedeki küçük çantanın fermuarını açtı ve birkaç parça kıyafet çıkardı. Onu izlerken sessizdim. Kafasını kaldırıp bana bakınca göz göze geldik. "Hım?" dedi sorar gibi.

"Dün nerede olduğunu söylemeyecek misin bana?"

Elinde tuttuğu kazağa indirdiği gözlerindeki belirsizliği görür gibi oldum. Yüksek ihtimalle ne hissedeceğimi kendi içinde ölçüp tartıyordu. Ona zaman tanıdım. "Erzurum'a gittim," dedi sonunda.

Sebebini biliyor olmama rağmen tek kaşımı kaldırıp, "Hım?" dedim.

"Şuradan bir çıkalım, anlatırım," dedi sadece.

Onu izlemeye devam ettim. Yavaşça bana yaklaştı. Üzerimdeki önlüğün kenarlarını kavradığında kendimi gergin hissettim. "Seni ilk kez çıplak görecekmişim gibi davranma," dedi sakin bir sesle. "Bırak da seni giydireyim."

Sessizce başımı salladım. Kendimi kirli ve çirkin hissediyordum ama bunu dillendiremedim çünkü onu kızdıracağını biliyordum. Önlüğün kenarındaki çıt çıtları çözdü, ardından üzerimden çıkarıp kenara koydu. Farkında olmadan ayak parmaklarımı içeri doğru bükerek gözlerimi kaçırdım. Özenle yuvarlak yaka kazağı başımdan geçirdi, yavaşça aşağı doğru çekti ve dikkatlice önümde eğilip eşofmanımı giydirdi. Yeniden doğrulup kalktığında başımı önüme eğmiştim. Çenemi okşadı, daha sonra kazağın içinde kalan saçlarımı dışarı çıkararak kazağın üzerine serdi. "Çoraplarını giydireyim," dediğinde elimi omzuna koyarak onu durdurdum. "Ne oldu, bebeğim?"

"Buradan çıkınca nereye gideceğiz?" diye sorarken buldum kendimi. Oysa içten içe yemin etmiştim, bu soruyu sormayacaktım, ona tüm olanları yeniden hatırlatmayacaktım ama kendimi tutamadım. Soru dudaklarımdan çıkıp gitti ve kendimi durduramadım.

Buz sıcağı gözleri yüzümde asılı kaldı. Yavaşça eğildi, bir dizini yere bastırdı ve çoraplardan birini ayağıma geçirirken göz kontağını kesti. Çorabı ayağıma geçirene kadar hiç konuşmadı ama kafasındaki kaosu, gürültüyü, tüm karmaşayı gördüm. Soruyu sorduğuma pişman oldum.

"Yeni evimize gidene kadar bir süre Simge'de kalacaksın," dedi sonunda konuştuğunda. Sesi öyle yorgun geldi ki molozların içinden doğru kelimeleri arayıp çıkarmış gibi tozluydu cümlesi.

Gür saçlarına dokundum, parmaklarım saçlarının arasında kaydığında gözlerini yumup dokunuşumu hissetme ihtiyacını gözler önüne serdi. Kızların yanında, eski evimde de kalabilirdim ama biliyordum ki o da benim o sokağa dönmek istemediğim gibi beni o sokağa geri götürmek istemiyordu. Yine de ne kadar süreceğini kestiremediğim bu duruma hazır hissetmediğimi fark ettim; yani onunla aynı evde olmayacak mıydım? Bu kesinlikle beni korkuttu. "Peki sen?" diye sorarken buldum kendimi.

"Her an yanında olacağım, Simge izin vermezse kapısında yatarım, sorun değil," dedi çorabın diğer tekini ayağıma geçirirken. Konuştuğu esnada gözlerimin içine bakamıyor oluşu dikkatimden kaçmadı. "Seni tek bir an yalnız bırakmayacağım."

"Cesur ve Eylül ile kaldığın eve de gidebiliriz," dediğimde başını iki yana salladı.

"Çok kısa anlarda yanında olamazsam şayet, yanında güvendiğim birinin olması gerek," dedi. "Simge seni emanet edebileceğim bir kız. Üstelik onunlayken kendini iyi hissedersin, sana arkadaşlık eder. Çolpan ve Ayça'nın da ondan aşağı kalır yanı olmadığını biliyorum ama şimdilik Simge'nin evi daha doğru bir adres gibi görünüyor. Bu geçici bir durum, Zeliha. Yemin ederim her şeyi yoluna koyacağım."

"Seni seviyorum," dedim birdenbire.

İrkildi. Kafasını kaldırdı ve o gözler şiddetle gözlerime yaslandı.

Dağın dağa kavuşması gibiydi.

Eğildi, dudaklarını dizime bastırdı, dizimi öperken boğuk bir şekilde mırıldandı. "Sana âşığım." Süslemeden, doğrudan, tek seferde, gözleri-

min içine bunun asla değiştirilemeyecek bir gerçek olduğunu vurgulayarak bakarken öylece söyledi.

"Hiçbir şey yoluna girmese bile ben hep seni seviyor olacağım," dedim hiç düşünmeden.

"Her şeyi yoluna sokacağım," diyerek dizimi bir defa daha öptü. "Uğruna ölmem gerekse bile her şeyi yoluna sokacağım ve tüm bunları yaparken hep sana âşık kalacağım. Öldüğümde bile sana âşık kalacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Ölmekten bahsetme bana."

"Ölmekten bahsetmeyeyim istiyorsan yaşama dört elle sarıl, sen bir kendin için değil, benim için de nefes alıyorsun. Bunu unutma. Sen nefes aldığın müddetçe ben varım, Zeliha." Dizimi bir daha öptü. "Benden solumu aldın, soluğumu alma." Yavaşça doğruldu, doğrulurken alnımı öptü. "Hadi," dedi. "Gidelim."

"Gidelim, domuzcuk."

Gökyüzünü bir süre bir pencerenin arkasından izlediğinde gökyüzünün altında dikilmek hem mucizedir hem de yepyeni bir korkunun doğumudur. Bulutların arasında parlayan güneş bir camın ardından dokunduğu tenime bu kez doğrudan dokunduğunda korktuğumu hissettiğimi hatırlıyorum. Temiz hava midemi bulandırdı ve Gurur elimi sıkıca tutarken bunun için ona teşekkür etmek istedim çünkü yeni doğmuş bir ceylan gibi titreyen bacaklarım, şayet Gurur elimi tutmuyor olsaydı bedenimi taşıyamazdı ve yere yığılırdım.

Babam, "Zeliha'm, istersen bir süreliğine Muğla'ya gidelim," dediğinde cipin önündeydik. Omzumun üzerinden babama doğru baktım, güneş bulutların arasından sıyrılarak babamın mavi gözlerinin rengini daha da açık bir tona çevirdi.

Annem, "Ne güzel olur," dediğinde başımı iki yana salladım.

"Ben burada kalacağım," dedim hızlıca.

Annem ve babam birbirine baktılar ama yorum yapmadılar. Gurur'un elini daha sıkı kavradım, beni göndermemesini, benim kalmam için mücadele etmesini istedim ama kararı bana bırakmış gibiydi. Yine de bildiğim bir şey varsa, gidersem o da arkamdan gelecekti ve onun hayatını daha da yokuşa sürmek niyetinde asla değildim.

Muşta, "İstersen Gurur da seninle gelir," dedi ama aldırış bile etmedim. Sadece, "Hayır," dedim, "ben burada kalıyorum."

"Tamam, kızı zorlamayın," diyen amcamdı. "Mademki burada kalmak istiyor, o hâlde burada kalacak. Benim güzel yeğenim nasıl istiyorsa öyle olacak."

Başımı sallayıp gülümsedim, sessizdim. Dışarıda olmak, alıştığım ve belki de sığınıp kendime kabuk bellediğim hastane odasından ayrılmış olmak bana kendimi savunmasız ve tehlikede hissettiriyordu. Gurur bunu hissetmiş gibi kollarını bana sararak beni daha da yakınına çekti.

"Şimdi nereye gidiyorsunuz?" diye soran kişi amcamdı.

"Benim evime gideceğiz baba," diye söze girdi Simge.

Amcam anlayışla başını salladı. Gözlerim babam ve anneme dokundu. Annemin daha fazla yorgun düşmesini istemiyordum. Bir yanım bencilce onu yanımda istiyor olsa dahi o, tansiyon hastasıydı ve bu süreçte gerçekten yorgun düşmüştü. Kilo verdiğini, yüzündeki renk kaybını görebiliyordum; annemin dinlenmeye her şeyden çok ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Cipe bindiğimde ve emniyet kemerini yavaşça bağladığımda artık emniyet kemerinden değil, hayatın kendisinden korktuğumu hissediyordum. Artık travmam emniyet kemeri ya da cip değildi, artık travmam hayatın ta kendisiydi. Bunu kimseye söylemeye cesaretim yoktu ve içimde kendimle o kadar uzun süre yalnız kalmıştım ki artık kendime sırlarımı vermekten çekinmiyordum; içimde en çok kendimle konuşuyordum.

Cip hareket ettiğinde omzumun üzerinden Gurur'a baktım. Güneşin çizgileri camdan uzanarak yüzüne vuruyor, ela gözlerinin içindeki yeşil hareleri güçlü bir şekilde parlatarak güzü yaşayan bir ormanı gözler önüne seriyordu. Uzun bir araba konvoyu hâlinde hastaneden ayrıldık.

Gurur'un bakışları beni bulduğunda emniyet kemeriyle oynuyordum. Gözlerimin içine, daha sonra emniyet kemeriyle oynayan parmaklarıma baktı. Ardından gözlerini yola çevirirken, "Annenler kalacak mı?" diye sordu, bir yanı bunu istiyor gibiydi ama kararı bana bırakacağını biliyordum. "Benim evimde kalabilirler. Simge varlığımın sorun yaratmayacağını söyledi, yani ben de Simge'de kalacağım. Seninle. Ona teşekkür etmeliyim, eğer beni kabul etmeseydi kapının önünde yatıp kalkacaktım ve bundan biraz olsun erinmeyecektim."

Gurur'un profilini izlerken, "Annem çok yorgun düştü," diye fısıldadım. "Biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

"Seni bırakıp gideceğini sanmam, ne kadar yorgun düşmüş olursa olsun seninle kalmak isteyecektir. Asıl giderse aklı sende ve burada kalacak."

Bir süre sessiz kaldım, ardından derin bir nefes aldım ve "Erzurum'a gittiğini bana neden söylemedin?" diye sordum çünkü biliyordum ki ben bu konuyu açmasaydım Gurur asla ağzını açıp bir şeyler söylemeyecekti.

Soruyu sorduğum an çenesinin kitlendiğini gördüm, yutkundu ve "Kardeşin mi yumurtladı?" diye sordu.

"Yani en azından senden öğrenebilirdim," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Yeterince şeyle uğraşıyorsun, daha fazla detaya inip çok fazla şey düşünmek zorunda kalmanı istemedim, hepsi bu," dedi sakince.

"Anladım." Önüme döndüm, yolu izlerken sorular dilimin ucuna tozlu ayak izlerini bırakmaya devam etti ama konuşacak hâlim yoktu.

Gurur, "Neden gittiğimi de yumurtladı mı cin göz kardeşin?" diye sordu sakince.

"Söyledi," dedim sadece. "Sen söylemedin."

"Darıldın mı bu yüzden bana sen?"

"Darılmadım," dedim gözlerimi yoldan ayırmadan. Bu küskünlük ya da kırgınlık değildi, bu içimde bir kara delik gibi büyüyen suçluluk duygusuydu.

"Sesin darılmış gibi geliyor ama."

"Nasıl geliyormuş sesim?" Göz ucuyla ona baktım. "Dargınlık değil bu."

"Ne o zaman?"

"Hayatını daha ne kadar allak bullak etmen gerekecek?" Bu soru dudaklarımdan kayıp gittiği an bunu sorduğuma pişman hissettim. Gurur'un bakışları bir rüzgâr gibi esti, gözlerime çarptı ve ruhumu titretti. "Bana o gözlerle bakma, kötü niyetle sormadım bunu ben," diye fısıldadım. "Sadece... Sırf benim yüzümden borç altına gireceksin, buna eminim ve bu beni huzursuz ediyor."

"Borç falan yok. Varsa da sikimde değil," dedi, duraksayıp gözlerinin içine bakmakla yetindim ama herhangi bir tepki veremedim. "Senden başka hiçbir şey benim zerre sikimde değil. Hayatım allak bullak mı olacak? Benim hayatım seni o hâlde bulduğumda allak bullak oldu zaten. Hiçbir şey bana daha kötü hissettiremez, hiçbir şey beni daha büyük bir sıkıntının içine çekemez. Hele bizim için, ikimiz için, özellikle de senin için yaptığım bir şey? Asla."

"Sadece yeni bir ev tutabilirdik," dememle kaşlarını sertçe çatması bir oldu. "Bunca masrafa ne gerek vardı?"

"Sen zaten karım olmayacak mısın benim? Biz zaten bir gelecek kurmayacak mıyız seninle? Kurmaya başlamamış mıydık zaten? Biraz daha hızlı davrandım hepsi bu. Bunlar benim zaten yapacağım şeylerdi, zaten yapmam gereken şeylerdi." Bir müddet camdan dışarıyı izledim. Elini bacağıma koydu, dizimi yavaşça ovdu ve "Ben sana sıkıntı, dert vermeye çalışmıyorum, ben seni mutlu etmeye çalışıyorum. Daha az düşünmeni, daha çok mutlu olmanı sağlayan adam olmak istiyorum," dedi.

Göz ucuyla ona baktım. "Kendini sıkıntıya sokarak beni mutlu edemezsin, koca dana," diye homurdandım.

"Kendimi sıkıntıya sokmadım ki. Bizi içinde hayal ettiğim bir yuva kurmak beni sıkıntıya sokmaz, sadece mutlu eder," diye cevapladı gözlerini yüzümde dolaştırırken.

"O ağzın da çok iyi laf yapıyor, sinirimi bozma benim. Bak önüne," diyerek ön camı işaret ettim.

"Bakayım, nereye istersen oraya bakarım bilmiyor musun?" Sırıttı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Huzursuzluğum içimde çürümemden keyif alan bir kurt gibi kıpırdandı.

Gurur'daki farklılığın bir uçuruma dönüşmesinden ve onu kendi içine düşüp yok etmeye mahkûm etmesinden korktum. Çünkü biliyordum, görebiliyordum, hissedebiliyordum, anlayabiliyordum, o hâlâ sevdiğim adamdı ama artık onda bir şeyler tekrar düzeltilemeyecek kadar farklıydı.

Simge'nin evine geldiğimizde annem ve babam bir süre daha benimle kaldılar ama artık annemin de dinlenmesi gerekiyordu ve sakince konuşarak annemi yolladım. Ayça ve Çolpan, annemin onlarla kalmasını istedi ve Maria da bu fikri destekledi. Babamın duraksayan işleri yoluna sokmak için Muğla'ya gitmesi gerekiyordu, sanırım bir iki gün sonra yine çıkıp gelecekti ama annem gitmeyi tamamen reddetmişti. Amcam ve yengem de babam ile Muğla'ya dönecekti ama artık bir ayaklarının burada olacağını biliyordum. Yengemle hiç konuşmadım, aslında ona kırgın değildim, aksine o an verdiğim tepkinin tamamen duygusal olduğunu biliyordum ve yengemin pişmanlığını da sık sık benden kaçırdığı gözlerinde görmüştüm ama yine de aramızda herhangi bir diyalog geçmemişti.

Simge'nin benim için salonda hazırladığı yatak büyüktü çünkü koltuğu açarak tamamen yatağa dönüştürmüştü. Akşama kadar salondaki

yatağın üzerinde oturdum, Simge sürekli benim için atıştırmalıklar getirdi, bazen oturup benimle sevdiğim animeyi izledi, bazen tuhaf bir şekilde köşede durdu ve beni izledi. Yanımda Gurur olsun istemiştim ama Gurur, halledeceği bir şeyler olduğunu söyleyip gitmişti. Bencil yanımı susturmayı istesem de aslında Gurur'u yanımda çok istemiştim.

Simge, patlamış mısır dolu büyük kovayı önüme koyduğunda kafamı kaldırıp ona baktım. Bir animenin ikinci sezonunun üçüncü bölümünü başlatmak üzereydim. "Duş almana yardım etmemi ister misin?" diye sordu yavaşça. Kendimi kirli hissettiğimin farkındaydı, öyle ki yorganı üzerime çekerken bile tedirgin görünüyor olmalıydım.

"Aslında kendim halledebilirim." Patlamış mısır kovasının içine baktım.

"Doktor perhiz uygulamanı söylemedi ama... Eğer istersen daha sağlıklı bir şeyler hazırlayabilirim. Sana meyve soyayım mı?"

"Simge, annem gibi davranıyorsun," dedim gülerek.

Somurttu. "Yengem sana benden on kat daha iyi bakar. Şu an deneyimli bir anne rolü oynamaya çalışıyorum sadece."

"Seni seviyorum," dedim birden, pat diye.

Duraksadı, yeşil gözleri yüzümde asılı kaldı. Sonra beklenmedik bir anda bana doğru kaydı ve kirli olmamı umursamadan kollarını bedenime sararak beni kendine çekti. Onun kollarında nasıl bu kadar küçük kaldım bilmiyorum ama evet, onun kollarında bir çocuk gibi kaldım. Başımın üzerini öpüp, "Asıl ben seni seviyorum, dangalak," dedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki bir daha o güzel başını derde sokacak olursan, senin küçük kafanı ceviz gibi ezeceğim." Çenesini başımın üzerine yasladı. "Mahvoldum," dedi. "Senin kalbin durdu ve sanki dünyadaki tüm sesler, senin kalbinle birlikte sustu."

"Bana âşık gibi konuşma, sansür yeriz."

Kıkırdadı. "Salak. En kötü hâlinle bile sen... Sen hep başkalarını güldürme peşindesin."

"Siz gülümseyince kalbim gülümsüyor benim, ondan," dedim yüzümü Simge'nin omzuna bastırarak. "Siz iyi olmazsanız ben nasıl iyi olayım ki?"

"Küçük kafanı kopartırım bak, hazır zaten kollarımdasın, boyun kilidini yersin. Sus. Duygusal ibne yapma beni saniyesinde ya."

"Senin konuşmaların da Yener'inkine benzemeye başladı he," dediğimde homurdandı.

"Ay şimdi ne ilgisi var onunla?"

"Hadi hadi, yeme beni."

"Yesem seni mi yerim? Yener'i yerim." Omzuna doğru kahkaha attığımda, "Ha şöyle ya, gül," dedi.

"Bak şimdi bile onun gibi konuşuyorsun."

"Taklit ediyor beni hep, telif davası açacağım ona."

"Şeymiş ama değil mi, sen Yener'in gölge yazarıymışsın, onun repliklerini o değil sen yazıyormuşsun," dediğimde anlamadı ama beni kırmamak için güldü.

"Bazen çok sarkastik bir insana dönüşüyorsun, şaka mı yapıyorsun, dalga mı geçiyorsun inan hiç anlamıyorum."

"Var böyle ufaktan kırık huylarım," diye alay ettim.

Bana daha sıkı sarıldığında bu benim için beklenmedikti. "Senin korkuların benim de korkularım," dedi sessizce. "Saklanma, olur mu? Saklamaya çalışma. İnsan korktuğunda bazen birinin de orada durup onunla birlikte korkmasını ister. Birlikte korkabiliriz."

"Korkuyorum," diye kabullendim sessizce.

"Biliyorum, ben de korkuyorum," diye itiraf etti. "Senin alacağın ruhsal yaralardan da korkuyorum, senin başına gelebilecek herhangi kötü bir şeyden de korkuyorum. İlk kez bu kadar çok korkuyorum ama... Gurur var. Gördüm, elleriyle hayata döndürdü seni, yeniden elleriyle çiçek açtıracak sana."

"Ben ona nasıl çiçek açtıracağım, Simge? Gurur kurak bir toprağa bile değil, bir betona dönüşmüş gibi."

"Beton bile ortadan ikiye yarılır, içinde dışarı çıkmayı bekleyen bir çiçek varsa şayet." Sırtımı okşadı. "O çiçek sensin."

Ona daha sıkı sarıldım ve yutkundum. "Benim yüzümden bin türlü şey yaşadı. Onu gördün mü? Ben onu daha önce hiç böyle görmedim. Yüzündeki o ifadeyi, gözlerindeki o bakışı gördün mü?"

Simge'nin yutkunduğunu duydum ama sanki bana verebileceği bir cevabı yoktu. Sustu. Ben durmadım, alnımı Simge'nin omzuna bastırıp biraz daha konuştum.

"Kulağa aptalca geliyor ama ben doğurmayı çok istiyorum, Simge. Korktuğum ne varsa arzuladıklarıma dönüştü. Dünyaya bir çocuk getirme düşüncesi bile beni tir tir titretiyorken şu an bu kaosun ortasında beni ayaklarımın üzerinde dimdik tutabilecek tek ihtimal onu doğurmak. Bu kez kaçıp saklanmak değil, burada kalmak ve savaşmak istiyorum.

Belki her şeyi riske atıyorum ama kaçarak hayat yaşanmaz. Bir ömür içimde yara olarak kalacak bir pişmanlıkla, bir keşkeyle yaşamaktansa ben... Kaçmamayı, önünde durmayı düşünüyorum bana zarar verebilecek her şeyin. Çünkü bunun sonunda... Bilmiyorum... Sanki her şey güzel olacakmış gibi hissediyorum. Kendimi kandırıyorum belki ben. Bilmiyorum. Bu kendimi kandırmaksa dahi ben bunu düşünmeyi, bu şekilde kendimi kandırmayı bile seviyorum. Sadece istiyorum, Simge. Gurur'la bir aile olmayı, Gurur'un gözlerinin çok değil birkaç hafta önceki gibi baktığını görmeyi istiyorum. Evet, her şey düzelsin istiyorum, her şey bir kâbus olsun ve artık güzel bir sabaha uyanayım istiyorum ama ben bu çocuğu doğurmak da istiyorum. Ben çok karanlık bir tünele giriyorsam dahi o tünelde Gurur'un yönünü kaybetmesini engelleyen o ışık olarak kalmak istiyorum. Gurur'u eskisi gibi görebilmek istiyorum."

"Çok şey yaşadı," diyerek saçlarımı okşadı. "Çok şey yaşadı, Zeliha. Ha deyince kim düzelir, kim eskisi gibi görünür, kim tüm bu olanlara olmamış gibi yapar?" Sırtımı okşadı bu defa. "İkiniz de çok hasar aldınız ama yavaşça iyileşeceksiniz."

Gözlerimi daha sıkı yumdum. "Öyle bir bakışı var ki görmüyorum, anlamıyorum sanıyor, bir maske takıyor yüzüne ama görüyorum, içindeki sesleri de duyuyorum. İyi değil, biliyorum. O iyi olmadıkça ben nasıl iyi olacağım hiç bilmiyorum."

Gözlerimi araladığımda salonunun girişinde duran lambaderin önünde Gurur'u görmeyi beklemiyordum. Çenem Simge'nin omzunda donup kaldım. Duymuş muydu? Yüzünün yarısına çarpan turuncu ışıktan gözlerinin sadece bir eşinin rengini görebiliyordum. Bakışı derindi, ruhumu görüyor gibi bakıyordu; sadece bana bakıyordu ama benim bile göremediğim her şeyi görüyordu. Aniden geri çekildiğimde Simge afalladı, arkasına dönüp bakınca Gurur'u gördü ve o da dondu.

"Merhaba hanımlar," dedi Gurur dudağının kenarını büken yarım yamalak bir gülümsemeyle. Elindeki poşeti kaldırdı. "Akşam yemeği yediniz mi? Çünkü sizin için bir şeyler yaptırdım. Eğer siz yemezseniz tüm ekmekleri ben mideye indiririm." Simge'ye baktı. "Sabaha kadar tuvaletini işgal eden bir ayı olsun istemiyorsan tabii."

Simge, "Iyy," diyerek güldü ama benim kadar gergin görünüyordu. "Ne aldın bakalım?"

Gözlerimi Gurur'un yüzünde dolaştırırken ellerim kucağımda duruyordu. Gurur gözlerini benden ayırmadan poşeti Simge'ye uzattı. "Köfte

yaptırdım, Zeliha'nın paketinin üzerinde işaret var. Onun sevdiği biraz daha farklı oluyor her defasında," dedi.

Simge, "Ben içecek bir şeyler koyayım, romantik ayı," diyerek Gurur'un elindeki poşeti aldı. Simge poşetin içine baktı. "İyi de burada altı tane ekmek var."

"Biri senin, biri Zeliha'nın."

"Kalan dört taneyi de kendine mi aldın, Şahika Koçarslanlı?" diye sordu Simge şok içinde.

Aniden kapı zili çaldı.

"Yok, bak bir buçuk tanenin sahibi de geldi. Kalan iki buçuk da benim," dedi Gurur parmağını havaya kaldırıp kapıyı işaret ederek.

"Ha?" diye sordu Simge.

"Yener yarım insan ettiği için ona iki tane ekmek verememem, bir buçuk yeter ona."

"Kapıdaki Yener mi?"

"Yok, Yener'e telepati yoluyla yedireceğim köfteyi. Bunun da ara sıra kafası uçuyor, ben bu alıklığı bir yerden tanıyorum," dedi Gurur, Simge'ye düz düz bakarak.

"Ha?"

"Kız gidip açsana kapıyı, çocuk dışarıda anksiyete krizi geçiriyor hâlâ kapıyı açmadığın için." Simge telaşlanarak koridora çıkınca Gurur, "Ay resmen âşık bu," dedi abartıyla. Ona bakakaldım. Sırıtarak bana baktı. "Minik Leydi'me de bakın, yatak kombiniyle baş döndürücü görünüyorsun."

Kendini zorluyordu. Gülümsedim.

"Kaç haftadır yatak kombiniyleyim zaten Gurur, kıçım kot pantolonu unuttu benim."

"Kıçın ağzımı da unuttuysa şayet, hatırlatmak isterim."

"Köpek," dedim gözlerimi iri iri açarak.

Havladı.

Gülümsedim. Evet, duymuştu. Konuştuğum her şeyi duymuştu.

Bana doğru ilerledi, koltuğun ucuna oturdu ve "Gel şöyle," diyerek beni kollarımın altından kavrayıp kendine doğru çekti. "Gel, buna ihtiyacım var." Yüzümü göğsüne bastırdı. "Oh, şimdi oldu." Çenesini saçlarıma sürttü. "Şimdi çok güzel oldu."

"Salak," diye fısıldadım.

"Özlemimden kendini yorgan rulo yapmışsın, bin bölüm Arka Sokaklar izlemişsin," diye dalga geçti. "Şimdi o patlamış mısırın yağına bulanmış ellerini sok şu fırça gibi saçlarıma ya."

Limitini zorlamaya devam ediyordu. Kendini çok zorluyordu.

"Doğru, fırsatım varken sokayım, yakında dökülmeye başlarlar."

"O ne demek ulan şimdi?"

"Yaşını başını alıyorsun, ileride kafanda saç mı kalacak sanıyorsun? O ileriden kastım, çok da ileri değil bu arada."

"Yine roket atara bağladı, olduğum yere güm güm atıyor gülleleri."

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırdığımda yavaşça inledi ama bu inilti keyif doluydu, özlem doluydu. "Okşa şimdi başıboş sokak köpeğinin kafasını," diye fısıldadı. "Öldük kızım özlemden."

"Kaç kişisiniz de öldük diyorsun."

"Ben ve içimdeki sokak köpeği işte."

"Sen ve kendini genç olduğuna inandırmaya çalışan hayali genç senden bahsediyoruz sandım."

"Aşılarım yok bayan, ısırırsam kıçınızdan on iki iğne garantisi veriyorum. Zorlamayın şansınızı."

"Ben uyurken bolca Adnan ile vakit geçirilmiş."

"Hiç ilgisi yok, salon beyefendisi olduğumu unutmuşsun, hatırlattım. Ben hep kibar bir adamdım." Parmaklarını sırtımda dolaştırdı.

"Bu salaklar nerede kaldı?"

"Kapıda birbirlerini yiyorlardır," dedi ve ekledi. "Yani kavga olarak mı yoksa eylem olarak mı yemek orasını bilmiyor ve de bilmek istemiyorum."

Gülümsedim. "Ne bu arka arkaya şakalar, komiklikler?"

"Çok biriktirdim içimde, patlayacaktım. Biraz daha yapabilir miyim ya?" diye sordu bana sıkıca sarılırken.

Oysa ben bu şirin hâllerine rağmen şu an bakışlarını benden gizlemek için bana sarıldığını biliyordum. Çünkü gözleri çok şey susuyor, çok şeyi susarak haykırıyordu ve bu canımı çok acıtsa da onu duyabildiğime seviniyordum. Duyamasaydım, o karanlıkta tek başına tamamen kaybolmasına izin vermek zorunda kalırdım ve bunu istemiyordum.

"Ay canım bir şeyi mi bölüyoruz?" diye soran sesin sahibini tanıyordum. Kaşlarımı çatarak ona baktığımda sırıtan yüzüyle karşılaştım. Üzerinde deri ceketi ve beyaz tişörtü vardı. "Kız bu nasıl yaz ayı, götüm dondu benim," dedi Yener.

Gurur yavaşça geri çekilip Yener'e doğru döndü. Yüzünde anlık bir gibi bir ifade görür gibi oldum ama ifadesini kolayca toparlayıp gülümsedi. "Vücudun benimki kadar büyük olmadığından üşümüşsündür. Bak bana, üşüyor muyum hiç?"

"Aşkın ateşi yakıyor bence seni. Dışarıda bir ayaz var, yüz felci geçirmeden geldiğime şükrettim," dedi Yener. Bana baktı. "Traktör motoru horultulum, kırkı çıktı mı?"

"Neyin?" diye sordum.

"Duş almayışının. Kırkı çıktı da elli ikisini falan mı yapıyoruz? Kafadaki yağa bak."

"Resmen hor görüldüm," diye homurdandım.

"Sana en az iki keseci, üç fırça, iki büyük bahçe hortumu lazım gibi duruyor," dedi Yener sırıtarak. "Şampuan iş görmez, iki kutu deterjanı üzerine döküp çitilemek lazım seni."

"Resmen hakaretlere uğradım," dedim bu defa.

"Ya bu her gün duş alıyor da ne oluyor, sen bunun botlarını çıkarınca ayağının ne koktuğunu biliyor musun? Ölü balık," dedi Gurur.

"Resmen iftiraya uğradım," diye beni taklit etti Yener. Tam Gurur ağzını açıp bir şey diyecekti ki Yener, "Sus artık Allah'ın cezası, neden özelimizi paylaşıyorsun ya?" diye çemkirdi sessizce. Simge'nin duymasından korkuyormuş gibi koridora doğru baktı. "Ben sana yapıyor muyum hiç öyle şeyler? Zeliha senin aynı baksırla iki göreve gidip on beş gün boyunca o donla yaşadığını, götüne sinek konduğunu biliyor mu mesela?"

"İnanamıyorum, çok iftiraya uğradım ama hiçbiri bu kadar asılsız ve itibar zedeleyici değildi," dedi Gurur dehşet içinde.

Gurur'a yandan bir bakış attım. "Bu doğru mu?"

"İnanamıyorum, çok iftiraya uğradım ama hiçbirine inanasın tutmadı da buna mı inanasın tuttu şu an?" diye sordu bu kez bana doğru dönerek. "Ben ayağını çamaşır suyuyla yıkayan bir adamım, bilmiyor gibi konuşuyorsun."

Kıkırdadım, kıkırdadığımda yüzündeki o sahte ifade yerini anlık da olsa gerçek bir gülümsemeye bıraktı. Simge elinde bir tepsiyle içeri girdiğinde Yener kenara çekilip ona yolu açtı ve kızı boydan boya süzdü. Neredeyse, 'Yuh, öküz' diyecektim ama kendimi tuttum çünkü ben elit bir bayandım.

Yemek yerken neredeyse pek konuşmadık. Gün boyu Simge'nin sürekli yedirdiği abur cuburlar yüzünden iştahım kapanmıştı ama yine de

Gurur gözümün içine baktığı için ekmeğimin yarısını yemeye çalıştım. Kalan yarısını ona uzattığımda o çoktan ikinci ekmeğini bitirmişti. Bir bana, bir uzattığım yarım kalan ekmeğe baktı ve "Allah'ım bu dünyada cenneti yaşıyorum, hem kıçı büyük ve güzel hem de midesi küçük gördüğünüz gibi, yemiyor bana yediriyor," dedi.

Ona dik dik baktım. "Bugün öküz gibi yediğim için veriyorum," dedim çat diye.

"Ben de ondan şaşırdım da çaktırmamaya çalışıyordum, normalde kâğıdı da yemen gerekiyordu çünkü," dedi Gurur birden ciddi bir sesle.

"Sen bana şişko mu demek istiyorsun? Gerçi demediğin şey değil, doğru."

"Yemin ederim böyle bir şey söylemedim."

"Önceden söylediklerine say," diye homurdanarak ekmeği onun eline tutuşturdum. "Merak etme, yakında pilates topu gibi karnım çıktığında dilediğince zorbalık yaparsın. Geçmişten idmanlısın zaten sen."

"Karnı pilates topu gibi şişmeden hormonları şişti, şişen hormonlarını sapana yerleştirip taş niyetine bana fırlatıyor," dedikten sonra benim yarısını didikleyerek yediğim ekmeğin tamamını tek lokmada ağzına soktu. İki yanağı da dışarı doğru şişti. Ekmeği çiğnerken bana dik dik bakıyordu.

"Boğulacaksın ayı."

"Bu deli aşk onu boğdu boğdu duvara attı zaten Zeliha, bir de ekmek boğsun ne var yani?" diye sordu Yener sırıtarak.

"Ah kuzum benim, canım benim, herif iki buçuk ekmeği yedi, bir yarımı tekte ağzına fırının içine küreği aldığı gibi aldı, sen hâlâ ilk ekmeğin yarısındasın, kıyamam sana. Miden de mi küçük senin?" diye dalga geçti Simge.

Yener birden tek kaşını kaldırarak Simge'ye baktı. "Başka nerem küçük, bu imanın nedeni nedir ve kanıt bekliyorum."

Simge, "Ay o kadarını görmedim daha," dediğinde Gurur ile aynı anda şoka girmiş hâlde Simge'ye baktık. "Ben boyundan bahsediyordum, fındık çocuk. Ne bakıyorsunuz be?"

"Amcama dağ gibi çocuk diyordun, ne oldu?" diye sorduğumda Yener tek kaşını kaldırıp imayla Simge'ye baktı. Simge donup kaldı.

"Kime demişim, ne demişim?"

"Ne demiş, kime demiş?" diye tekrarladı Yener, Simge'ye imalı gözlerle bakarken. "Söylesene Zeliha, aramızda yabancı mı var? Dağ gibi çocuklar var."

"Kendini benimle kıyaslama, ben dağım, sen küçük bir tepeciksin," dedi Gurur, Yener'e.

"Simge hiç de öyle küçük bir tepecik demedi bu adama," dedim sırıtarak.

"Hiçbir şey demedim," diye ciyakladı Simge.

"Dur, dur," diyen Yener eliyle Simge'yi durdurup bana döndü. "Ne dedi, anlatsana."

"Ne o, bir merak ettin sen," diye alay ettim.

"Ortaya bir şey attın, bilmek hakkım sonuçta."

"Senden bahsediyor mu dedim de sanki?"

"Demedin mi?"

"Dedim mi?"

"Kafamı karıştırma da dökül hadi," dedi Yener bana dik dik bakarak.

"Konuşsun da yorganıyla birlikte kapının önüne koyayım onu," dedi Simge de aynı şekilde bana dik dik bakarak.

"Kendimi çok baskı altında hissediyorum şu an," dediğimde Gurur sırıttı.

"Seni benden başka kimse baskı altında hissettiremez."

"Cinsel bir ima sezdim, midem bulandı," dedi Simge.

"Konuyu değiştirme bir sen de ya!" diye çıkıştı Yener, Simge'ye. "Ne dedi, desene Zeliha. Ölümü gör ki söyle."

"Sen böyle meraklı olursan yakında ölünü göreceğim zaten, başında da amcam olacak, şekerim," dediğimde yüzündeki renk çekildi. "Amcam sana bacaksız dedi, ufacık boyu var türlü türlü huyu var, götü yere yakın, bodur horoz dedi."

"Ne?" Yener dondu kaldı.

"Simge de hayır o bir dövüş horozu, boyu kısa olabilir ama aslında iyi kalpli birisi, dağ gibi olamasa da en azından küçük bir tepe boyutunda falan dedi," diye devam ettiğimde Yener'in kaşları çatılmıştı. "Korkma, ben korudum seni. Tepe falan değil, abartmayın, tamam, bir dağ etmez ama var onda da biraz boy post dedim, amcama seni savundum."

"O kadar ciddi bir şekilde anlatıyor ki kalbim mi kırılmalı yoksa espri olduğunu düşünüp gülmeli miyim emin değilim," dedi Yener afallamış bir hâlde.

"Her şakanın altında seni bekleyen karanlık gerçekler vardır, Yener. Kitap gibi konuştum farkındaysan," dedim sırıtarak.

"Kıza bak, bütün iştahımı kapattı."

"Miden de küçüktür senin, ondan. Suçu bana atma şimdi."

Yener ekmeğini tepsinin içine bırakıp bana cins cins baktı. "Senin hormonlar bir tek Gurur'u değil beni de sapanla koşturmaya karar vermiş olabilir mi, Cinayetgül?" diye sorduğunda çok çirkin bir kahkaha attım. "Gurur da bunun gülüşünü görmek için türlü şaklabanlıklar yapıyor. Gülüşe bak, ömür kısaltır."

"Senin ömrün kısalmış kısalacağı kadar. Çok yanlış adamın kızına *şşt fıstık çıkı çıkı* yaptın."

"Ne yaptım, ne yaptım?"

"Hadi hadi, bilmiyoruz sanki."

"Ağrı kesici diye başka bir şey mi veriyorsunuz bu kıza siz?" Yener oturduğu yerden kalktı. "Su içmeye gidiyorum."

"Yalan ya, gidip koridorun sonundaki duvara yaslanıp ağlayacak," dedim.

"Belki yakınlarda pembe bir battaniye de bulurum, ona sarılır ağlarım."

"Senin derdin Simge'nin battaniyelerine dolanmak bence. Amcama bir bilgilendirme mesajı atma zamanım gelmiş benim."

"Tüm şakalarını kullandın, yarına kalmadı," diye homurdandı Yener. "Soğuk su var mı?" Simge'ye döndü.

"İçi yandı tabii. Tüm bunların üzerine bir bardak soğuk su iyi gider," dediğimde sonunda dayanamayıp köşedeki kırlenti aldı ve kafama fırlattı.

Gurur aniden, "El kol şakası yapma, gevşek," diye çıkışsa da ben hâlâ kıkır kıkır gülüyordum.

Yener homurdanarak salondan çıkınca Simge, "Ciddiye alacak ya, babam öyle şeyler söylemedi ki," diye homurdandı.

"Bu da Yener'le takıla takıla salak oldu," dedim gözlerimi devirerek. "Şaka yaptığımı anlayacak zekâya sahip olmadığım düşündüğünü bilseydi bu Yener'i daha çok incitirdi..." Sırıttığımda Simge de kendini tutamayıp güldü.

"Ben bir bakayım ona," diyerek yerinden kalkan Simge, sehpadaki tepsiyi de aldı. "Devam etmeyeceksin herhâlde, Gurur? Patlayacaksın çünkü. Etraftan senin artıklarını toplama niyetinde değilim."

"Zeliha'm toplar."

"Sor bakalım senin Zeliha'n kendi götünü kaldırabiliyor mu şu an, Gurur," dediğimde Gurur bu kez sahte değil, gerçekten içten bir kıkırtı çıkardı.

Yana doğru yığıldım, bir an duraksadı ama rahatımı bulmak için yaptığım bir hareket olduğunu anlayınca rahatladı. Simge salondan çıktığında yeniden onunla yalnızdım ama kendimi bir nebze olsun gevşemiş hissediyordum. Kötü düşünceler elbet saklandığı yerden çıkacaktı ama şimdi değildi, en azından bir süre daha onları zihnimde karanlık bir noktada bağlı tutabilirdim.

Sırf onu güldürebilmek için paketin içindeki kürdanı çıkarıp dişimin arasına sıkıştırdım ve ona alttan kısık gözlerle baktım.

"Yapma, ıslanırım," diye alay etti.

"Titredi mi bacakların, yavrum?" diye sordum kürdanı ağzımın içinde döndürürken.

"Şelaleyim şu an, ne diyorsun ya? İnanmazsan elini şelaleme sok, bir avuç suyla aklan paklan."

"Resmen duş almam gerektiğini acımasızca yüzüme vurdun ve fark etmediğimi düşündün az önce."

Kürdanı dudaklarımın arasından alıp bana doğru uzandı. Beklemediğim bir anda dudaklarını dudaklarıma bastırınca yıldızların gökyüzünden silinip ayaklarımın altına roman gibi yazıldıklarını hissettim. Bir eli yavaşça yanağımdan yukarı, kulağımın üst kısmına kaydı ve büyük elinin beni tamamen kapladığını hissettim. Beni öpüşü sıcaktı, bakışlarındaki buzların aksine ılık bir meltem gibi içime doluyor, beni ısıtıyor, hatta usul usul beni ateşe veriyordu.

Beni o kadar uzun öptü ki geri çekilip alnını alnıma yasladığında ve parmakları yanağımda tüy gibi kaydığında uzun bir ömrü dudak dudağa geçirmişiz gibi afallamış hissediyordum.

"Ben seni kaybetmek denen korkuyu ne zaman kaybedeceğim?" diye sordu kısık bir sesle.

"Beni asla kaybetmeyeceğini anladığında," diye fısıldadım.

Cevabı kısa ama netti, içimde bıçak gibi dolandı. "Yani hiç mi?"

Durup sadece gözlerinin içine baktım. "Öyle deme."

"Bu bir sitem değildi, kötü bir söz de değildi, bunlar benim sana duyduğum aşktan ettiğim laflar." Alnını alnıma sürttü. "Geri çekilme hemen, küstüm çiçeği gibi içine kapatma kendini."

"Gıcık gıcık konuşma o zaman. Tüm gün özledim zaten ben seni. Oturur çocuk gibi ağlarım, susturamazsın da."

"Susturmam, oturur seninle ağlarım, ben ağlıyorum diye susup beni susturmaya çalışırsın."

Kaşlarımı çattım. Elimi kaldırıp yanağına yaklaştırdım, yanağına dokundum ve sakalları avuç içime battı. "Pasaklı, tıraş bile olmamış."

"Sen böyle görmek istiyordun."

"Bu pasaklı olduğun gerçeğini değiştirmiyor," diye mırıldandım.

Alnını alnıma sürtmek için bana yeniden sokulunca kafamı geriye atıp ona dik dik baktım. "Kaçma," dedi otoriter bir sesle. "Sana sokulduğumda bana sokulacaksın."

"Yapma ya, kim diyor bunu?"

"Kocan."

"Olmadın daha."

"Bak parmağına," diyerek elimi kaldırdı ve aramıza aldı, nişan yüzüğümüz ve bana aldığı kalp kesim yüzük parmağımdaydı. Gülümsedi. "Şimdi tekrar söyle."

"Bu nişan yüzüğü yalnız."

"Sen henüz soyadımı almadın ama içinde benim soyadımı taşıyan birini büyütüyorsun. Bu seni de Çalıklı yapar."

"Allah Allah?"

"Hıhım," diyerek çenemi öptü.

"Mehir olarak yalıyı istiyorum."

"Anlamadım?"

"Sen bana çok yaklaşınca şakalarım komikliğini kaybediyor, bak yine geri zekâlıya bağladım. Az öte git."

"Gitmem."

"Duş almam lazım."

"Alırız."

"Almamız lazım mı dedim ben sana?"

"Benimle düzgün konuş, bedeninde soyadımı taşıyorsun," diye alay etti.

En azından artık onu kabul ettiğini hissediyordum, bu beni buruk da olsa çok mutlu ediyordu. "Sınavları kaçırdım," diye fısıldadım.

"Telafi edersin."

Duraksayıp gözlerinin içine baktım. "Buna takılmayacak mısın?"

"Kendini yormadığın müddetçe hayatınla ilgili vereceğin her kararda yanında olup sana destek olmaktan başka hiçbir şey yapmayacağım. Sen ne dersen o, ne istersen o." Gözlerimin içine baktı. "Sen benim malım değil, karımsın."

Kollarımı boynuna sardım. "Domuzcuk," diye fısıldadım sessizce.

Kollarını belime sardı ve "Matmazel Zekâ Küpü," diye fısıldadı.

Bir an, Gurur'a sarıldığım o kısa süre zarfında, kapının köşesinden bize bakan Yener ve Simge'yi görür gibi oldum. Yener, Simge'nin omzuna elini koydu, omzunu yavaşça sıktı ve gülümseyerek onu yavaşça kapıdan uzaklaştırdı. Gözden kayboldular.

"Gurur," diye fısıldadım ensesini usulca ovarken. "Mecbur değilsin."

"Ne?" diye sorduğunda aslında çok uzun süre sessizlik bizimleydi, konuşması uzun sürmüştü.

"Benimleyken iyiyi oynamaya mecbur değilsin," diye fısıldadım bu defa.

Yutkunduğunu duydum, boğazından kayıp giden yutkunuşu omzumda hissettim. Onu kendime çektim ve büyük bedenine rağmen kollarımda küçücük kaldığını fark ettim.

"Korkuyorsun ve ben de korkuyorum," dedim yüzümü boynuna gömerken. Parmaklarım ensesinden su gibi akıp büyük, heybetli sırtında dolaştı. Onu yatıştırmak istercesine sırtını okşadım. "Ama hâlâ buradayız ve birbirimize sahibiz. Korksak bile bu gerçek hiç değişmedi, değişmiyor, değişmeyecek. Zeliha ile Gurur hep birbirine sahip olacak. En kötüsünde bile."

"En kötüsünde bile mi?" diye sordu sanki bunu onaylamak istiyormuş gibi.

"En kötüsünde bile," diye tekrarladım.

"Korkma," diyerek beni kollarının arasında kaybetti. "Ben ikimizin yerine korkarım. Sen hiç korkma."

"Kocamansın, beni korursun." Sonra ekledim. "Bizi korursun."

Kimi kastettiğimi anlamış gibi sertçe yutkundu ve "Sizi gerekirse kendimden bile korurum," dedi ve dudaklarını omzuma bastırıp beni kendine mıhladı.

"Çünkü sen kocamansın, değil mi?" diye sordum bir çocuk gibi.

Geri çekilip yüzüme baktı, yüzüne lambaderin solgun ışığı düşüyor, güzelliği bir büyü gibi beni içine çekiyordu. Buz sıcağı gözlerinin parladığını gördüm, soğuk bir çiçeği hatırlatan kokusu beni derinden vurdu.

"Kocamanım," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. Uzun uzun baktı. Daha sonra titreyen çenesiyle, "Öf ya," diyerek gözlerini kaçırdı ve tekrar bana baktığında gözyaşları gözlerinin çukurundan aşağı yuvarlanıyordu. Bir dağın eteğinden düşen büyük kaya parçaları gibi düşen gözyaşları, vurduğu herkesi öldürürdü; elbette beni de öldürüyordu. Yüzünü avuçlarımın içine aldım ve gözyaşlarını gizlemeyen güzel gözlerine baktım. Dudakları bükülmüştü, çenesi titremeye devam ediyordu. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki karnımda onu taşıdığım gibi avuçlarımın içinde de onun çocukluğunu taşıyordum.

Hiç beklemediği anda onu kollarıma çektim ve o büyük cüsse, kollarımın arasında ufalıp küçücük kaldı.

"İşte böyle koca adamım," diye fısıldadım. "Maskelere ihtiyacın yok, seni olduğun gibi seviyorum. Sana olduğun gibi âşığım." Ve bu kelimeler, bir sihirdi de onu harekete geçirmiş gibiydi; yüzünü göğsüme gömdü ve o büyük beden kollarımda mümkünmüş gibi daha da küçülürken Gurur göğsümde sessizce ağladı. Çenemi saçlarına bastırdım, boşluğa baktım ve ağlamamak için gözlerimi usulca yummaya karar verdim. Gözlerimi yumduğum an durdurmaya çalıştığım o küçük gözyaşı damlasının kirpiklerimin arasından sızıp yanağıma devrildiği andı.

Kollarımda küçücüktü, kollarımda kocamandı, kollarımda yerküreyi yerinden oynatacak türden bir adamdı ve yine kollarımda yerkürenin yedi kat altında kalmış bir çocuktan farksızdı.

O gece, kollarımın arasında gerçekten Gurur Mert Çalıklı vardı.

O geceden sonraki gecelerde, gözlerime kim olarak bakacaktı artık kestiremesem de en azından o gece biliyordum ki Gurur Mert Çalıklı burada, kollarımda, çaresiz ve savunmasızdı.

O gece, Simge'nin salonunda bizim için yatağa dönüştürdüğü kanepenin üzerinde, kollarımda dünyanın yükünü taşıyan adamı kendi yüküm belleyip uyuttum. Kollarımda uyurken alnındaki yaraya dokunduğumu hatırlıyorum ve henüz kapanmamış yara yüzünden uykusunda hafifçe titrediğini... Güzel yüzüne çizilen ışığın yansımaları onu olduğundan daha küçük gösteriyordu. Yetişkin bir adamdı fakat sanki o gece, kollarımda yeniden çocuktu ve o çocuk, babasının kapıyı açıp içeri girmesinden, ona işkence etmesinden korkuyor gibi tek limanına, yani bana, sığınmıştı.

Bir elim Gurur'un yüzünde, bir elim karnımda düşündüm; düşündüm ve yalvardım.

"Lütfen," dedim. Aslında bu bir rica değildi, bu bir yalvarıştı. "Baban ve ben, senin için her şeyi göze aldık. Sen de her şeyi göze al ve kal bizimle."

Zar zor doğrulup kalktığımda ve Gurur'un üzerini battaniyeyle örttüğümde duvardaki saat gecenin üçünü gösteriyordu. Bu saatleri sevmiyordum, ruhumda bir oyuk vardı ve o oyuğun sızlamasına neden oluyordu.

Ağır adımlarla salondan çıkıp karanlık koridora baktım. Ağır adımlarla yürüdüm, banyoya yöneldim ve Simge'nin odasının kapısının açık olduğunu fark ettiğimde duraksadım. Yener gitmiş miydi? Gitmiş olsaydı illaki kapının sesini duyardım ama belki de zihnimin içine öylesine saplanmıştım ki bunu duymamıştım. Simge'nin kapısını kapatmak için uzanıp kapı tokmağına dokunduğumda bakışlarım istemsizce açık duran kapıdan içeri kaydı. Simge, beyaz karyolasının üzerinde derin bir uykudaydı ve Yener, karyolanın kenarında yere çökmüş, bir eli Simge'nin elinin içinde, diğer eli Simge'nin saçlarında sessizce onu izliyordu. Beni fark etmedi. Sadece başını yatağın kenarına yasladığını ve gözlerini yumduğunu gördüm. Dizlerinin üzerinde, elleri belki de bu hayatta kıymet vermeye başladığı tek şeyin üzerinde, rahatsız gibi görünen ama onun için belki de bu hayattaki en rahat uykuya daldı. Gülümseyip kapıyı usulca kapattım ve oradan uzaklaştım.

O gece pedimde kan görmek benim için beklenmedik değildi ama yalnız başıma gördüğüm için tuvalette sessizce ağlamak zorunda kalmıştım. Bu kanamaların çok sık olmasa da benimle uzun süre kalacağım biliyordum. Karnıma sarılıp kendimi temizlemeden önce sadece ağladım. Gitmemesi için ona yalvardım. O da beni duymuş olacak ki o gece beni sandığım kadar kanatmadı.

Ama ben buna rağmen o tuvalette sessizce ve belki de saatlerce ağladım.

—

GURUR MERT ÇALIKLI

Bir şimşek çaktı ve arabanın camına düşen yağmur damlalarına yetişemeyen sileceklerden gelen gıcırtıları dinledim. Önümdeki puslu yolda tek bir sokak lambası vardı, sokak uçsuz bucaksız karanlığı iki ucundan

yakalayıp tam ortasına hapsettiğinde bu sokak lambasının ateş böceğinden farksız ışığı etrafı aydınlatmaya biraz olsun yetmiyordu. Çok geçmeden karanlığa sinmiş aracımın aksine sokak lambasının altında varlığı görünür bir şekilde parlayan gri bir Mercedes durdu. Mercedes'in ön yolcu kapısı açıldı ve dışarı uzanan siyah şemsiyeyi gördüm. Takım elbiseli bir adam şemsiyenin altında yağmurdan korunarak arabadan uzaklaşmaya başlamadan önce arabanın içine doğru eğildi ve sürücü koltuğundaki kişiyle kısa bir diyaloğa girdi. Her bir detayı belleğime kaydetmek ister gibi izledim. Adamın siyah, rugan ayakkabılarının koşar adım ilerlediği sırada girip çıktığı yağmur birikintisini nasıl etrafa sıçrattığından tut, şemsiyenin korumadığı omzuna düşen yağmur damlalarına kadar her birini belleğime aldım.

Sonunda adam karanlığın içinde gizlenmiş gibi duran evin kapısına yaklaştı ve gri Mercedes sessizce sokaktan ayrıldı. Yan koltuğa uzanıp uzun zamandır bir araya gelmediğim ama uzun yıllar bedenime ait bir uzuvmuş gibi kullandığım zincirimi aldım. Bir avcı gibi avımın gözden kaybolduğu anları izlerken yavaşça eski dostumu bileğimin etrafından eklem kemiklerime doğru sarmaya başladım. Gülümsedim. Bu dostça bir gülümseme değildi. Bu, gerçek bir gülümseme değildi.

Aracımın kapısını yavaşça açıp dışarı çıktım. Yağmur taneleri saçlarımı ve omuzlarımı saniyeler içinde soğuk dokunuşlarıyla sardı. Belimde silahımın, bileğimde botumdaki bıçağımın soğukluğunu hissettim. Ruhumda kapatmadan ölmeyeceğim bir hesap defteri açıldı. Listede binlerce isim yazılıydı. Her bir adımda botlarımın altında yağmurun etrafa sıçradığını hissettim. Neredeyse yazdı ama içimde çok kıştı, o kadar kıştı ki gökyüzü bile buna inanmıştı.

Bir hayalet gibi evin kapısının önünde belirdim. O kadar sessizdim ki kendi nefesimin sesini bile duyamıyordum ve bu benim avantajımdı. Kapıyı hiç zorlanmadan açabildim, başka birinin giremeyeceği her deliğe girebileceğimin basit bir kanıtıydı. İçeri sızdığımda beni karanlık bir koridor karşıladı, koridorun sonunda salon vardı ve salonda yanan turuncu renk ışık belli belirsiz de olsa ışıktan kollarını koridora uzatıyordu. Adamın telefonla konuştuğunu duydum, dünyadan haberi yoktu, ecel ile aynı çatının altında olduğunun farkında bile değildi. Yere düşen adım seslerini dinledim, bir şişenin kapağını açtığını duydum ve içkinin bardağa dolarken çıkardığı sesi dinledim.

"Dosyalar bende," dediğini duydum, telefonda kimle konuştuğunu bilmiyordum ama aradığım birçok cevabın bu adamda olduğunu biliyordum. "Evet, evet, her şey komutanın söylediği gibi olacak, aksi olamaz. Eve yeni geldim, birazdan her şeyi kasaya koyacağım." Komutan diyerek kimden bahsettiğini biliyordum, gözlerimi kıstım ve duvar kenarında yavaşça ilerledim. Bir süre sustu, hattın öteki ucundaki adamı dinlediğini biliyordum. Derin bir nefes aldı. "Batacağımız kadar battık, artık geri dönüşü olmadığını biliyorum. Benim için önemli olan bu işten çıkarımın ne olacağı. Bu şekilde yaşamaktan sıkıldım, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde yaşıyorum resmen, amına koyayım. Bu dağ başındaki evde sıcak su bile yok, kettle ile su kaynatıp duş alıyorum." Karşı tarafı dinledi. Karşı taraf ona bir soru sormuş olacak ki açıklama yaptı. "Günde sadece bir saat sıcak su bulabiliyorum, bazen üç dört gün duş alamadığım oluyor, mecbur ısıtıcıda su kaynatıyorum, anasını satayım. Yeme içme konusunu zaten biliyorsun, buranın adresini hiçbir uygulamada paylaşamam ve hiçbir şey sipariş edemem." Onu buraya saklamalarının asıl sebebi oldukça belliydi, bu maşayı şahsi kasaları olarak kullanıyorlardı. "Herhangi bir eylem olmayacak. Emsal artık yok, yeni birilerini yetiştirmek de zaman alır. Şu anlık odak noktamız belli. Çalıklı. Sadece o."

Kaşlarımı kaldırdım. Odak noktasıyla aynı çatı altındaydı.

Bir süre karşı tarafı dinledi ve sonra, "Şimdi kapatayım, belgeleri hallettikten sonra eğer şansım varsa biraz sıcak su bulup duş alırım. Dışarıda sanki kara kıştaymışız gibi bir yağmur yağıyor, paçalarım hep çamur oldu, anasını satayım. Eyvallah, hadi görüşürüz. Haber ederim sana." Ve kısa sessizliğin sonunda telefonu kapattı. "Siktiğimin ibneleri," dedi kendi kendine konuşarak. "Sizden de büyüklük taslayarak konuşmalarınızdan da bıktım usandım, amına koyduğumun oğulları. Bir siz paşasınız, bir siz kralsınız. Beni tıktığınız şu deliğe bak, amına koyayım, insanlığımdan çıktım."

"Dur ya," dediğimde birden bir sessizlik yaşandı. "Henüz seni insanlığından çıkarmadım ki." Ve gölgelerden çıkarak salona girdiğimde yüzünde kireç gibi bir ifadeyle bana bakakaldı. Büyüyen kahverengi gözleri önce yüzümde asılı kaldı, ardından hızla elime baktı ve bileğimden sarkan zinciri gördüğünde panikle geriye doğru sendeledi. Elinde tuttuğu içki kadehi yere düştü. Cam bardak halıya çarptığı için kırılmadı ama onun içinde mutlak surette bir şeylerin kırıldığını biliyordum. Korku oradaydı, tam karşımda bir adamın suretiyle bana bakıyordu.

Başımı omzuma doğru yatırdım ve "Merhaba," dedim, gözlerimde her ne gördüyse bu onun korkusunu beşe, belki de ona, yüze katladı. Dudaklarımın köşeleri yukarı doğru çekilirken içimdeki canavarın daldığı uykunun sonsuza dek sona erdiğini ve bir daha o canavarı hiçbir gücün uykuya daldıramayacağını biliyordum. "Beni görmek güzel mi?"

"Sen," dedi, sonra sustu, eli bir anlığına beline gidecek gibi olunca başımı iki yana salladım ve dilimi şaklattım. "Yok, yerinde olsam denemezdim."

"Ne?"

"Buraya öylece elimi kolumu sallayarak geldiğimi düşünmedin herhâlde?" diye sorduğumda kafasının karıştığını görebildim. Aslında tam olarak elimi kolumu sallayarak gelmiştim ama bunu yapmayacak kadar akıllı olduğumu düşünüyor olmalıydı, yani ortaya attığım yemi kolayca yuttu. Salona düşen bir adımım, adam için yıldırım etkisi yaratmış olacak ki bir adım daha geriledi ve bacaklarının arka kısmı koltuğa çarpınca koltuğa oturmak zorunda kaldı.

Boynumu esnettim, "Rahat ol tabii ya, otur," dedim ve köşedeki sandalyeyi önüme çekip sandalyenin sırt kısmı önüme gelecek şekilde oturdum. Dirseğimi sandalyenin sırtına yasladığımda bileğime sarılı zincir sırt kısmına çarparak tok bir ses çıkardı. Adam yutkundu. "Tüh, sıcak bir duş alacaktın ama böldüm sanırım."

Adam sertçe yutkundu. "Neden buradasın? Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

Ona, kendi adını bile unutturacak uzunlukta, bomboş gözlerle baktım. Gördüğü boşluk tehlikeliydi, gördüğü boşluk içine düşerse sağ çıkamayacağını bildiği bir uçurumdu.

"Soruları ben soracağım, sen değil," dedim. Sadece gözlerimin içine baktı. "Adın Burhan," dediğimde kaşlarını çattı. "Soyadın Şahan. Otuz bir yaşındasın, emekli bir askerin oğlusun ve babanın şanlı kanını taşımayan bir dağ faresisin. Liseyi Ankara'da, üniversiteyi Balıkesir'de okudun, Oya adında bir kadınla nişanlandın ama kadın seni en yakın arkadaşınla aldattı, en yakın arkadaşından hamile kalmış. Akıllı kadınmış, senin gibi şerefsizin kanını taşıyan bir çocuk yerine, mutlaka senden daha haysiyetli birinin kanını taşıyan bir çocuk doğurmuş. Arkadaşın sana ihanet etmiş biri bile olsa gözümde senden daha onurlu ve şerefli." Gülümsemem büyüdüğünde adam dudaklarını birbirine bastırdı. "Aa, aslında benim sana soracak sorum yokmuş. Seninle ilgili her şeyi zaten

biliyormuşum, değil mi? Hatta..." Dirseklerimin ikisini de sandalyenin sırtına bastırarak eğildim. Bileğimden sarkan zincir sandalyenin sırtına daha sert çarptı. "İşler ters gidecek olursa Almanya'ya kaçacaksın, orada seni bekleyen Alman yaşlı bir kadın var, değil mi? Onunla internetten tanıştın ve evlenip ortalıktan kaybolmayı düşünüyor, onu elinin altında tutuyorsun."

"Buraya kadar bana sicilimi dökmeye gelmiş olamazsın," dedi sonunda konuşabildiğinde. Elini boynuna götürüp nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi boynunu ovaladı ve gömleğinin ilk iki düğmesini çözdü. "Ama senin hakkında duyduğum en net şeylerden biri de kurbanlarınla oynamayı sevdiğindi. Tam bir kedisin, değil mi Çalıklı?"

"Kendine fare diyen bir kurban da ilk kez görüyorum, çok keyiflendim açıkçası." Gözlerim bir anda ölümle karardı. Yüzümdeki ifadeler bir cesedin bedenini terk eden kan gibi geri çekildi ve geriye buz gibi bir donukluk kaldı. "Zeliha'ya bunu kim yaptı?"

Bakışlarımdan ürkmüş gibi uzun süre sustuktan sonra, "Herkes senin kellenin peşindeyken bile tek derdin o kadın mı?" diye sordu.

"Yanlış. Herkes benim kellemin peşinde değil ama ben, sen de dâhil herkesin kellesinin peşindeyim. Ve bil bakalım, kelle avcısı önce kimin karşısına çıktı?"

Gözlerini kaçırdı, hiçbir şey düşünemeyecek kadar paniklediğini biliyordum. "Konuşsam da öleceğim konuşmasam da," dedi.

Öyle bir sırıttım ki tekrar bana baktığında ürperdi.

"Emin ol, benim tarafımdan öldürülmek istemezsin. Hiçbir şeye benzemez." Bu söylediğim karşısında yüzündeki son kan da çekildi ve bir hayalet gibi bana öylece baktı. "Şimdi belindeki silahı çek, yere koy, ayağınla bana doğru it. Hadi bakalım," dedim sakince.

"Silahı çektiğimde seni vurmamdan korkmuyorsun, öyle mi?"

"Hadi ama," dedim son harfi uzatarak. Başımı geriye doğru atıp tavana baktım. "Sana benimle ilgili yeterli bilgi vermediler mi yani?" Tavana bakarken sırıttım. "Tanımıyorsun beni, değil mi?"

Adam, tehdidi sezmiş olacak ki hareketlendi. Belindeki silahı çıkardığını duydum ama ona bakmadım, tavana bakarken sırıtmaya devam ediyordum. Silahı yere koydu, ayağıyla itti ve silah yerde sürüklenip üzerinde oturduğum sandalyenin önüne kadar geldi. Kafamı aniden indirip adama bakarken hâlâ sırıtıyorum.

"Bir şansın vardı," dediğimde anlayamamış gibi kaşlarını çattı. "Beni tanıyor olsaydın, az önce seni manipüle ettiğimi anlardın. Gerçekten hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sırıtışım büyüdü ve gözlerimdeki o boşluk da bu sırıtışa eşlik etti. "İşte şimdi tamamen savunmasızsın. Gerçekten üzerindeki tek silahı isteğinle önüme mi attın?"

Afalladı. Tam ayağa kalkıp silaha doğru koşacaktı ki sandalyeyi öne doğru eğdim ve yerdeki silahı alıp ona doğrulttum. "Yerine otur."

"Sen..."

"Anlat."

"Ne anlatmamı istiyorsun benden? Beni yaşatmazlar diyorum sana."

"Onlar seni yaşatmayacak, ben de daha fazla hayatta kalmamak için yalvarmanı sağlayacağım. Fark bu."

"Ne?"

"Seni manipüle etmediğim tek konu neydi, biliyor musun?" diye sorup silahı kendi şakağıma bastırdım. "Deliyim ben."

Gergince yutkunup, "Ne yapıyorsun sen, amma koyayım?" diye tepki verdi ama bu tepkinin sebebinin tamamen şok olmuş olmasından kaynaklı olduğunu biliyordum.

"Ne mi yapıyorum? Ölmek sikimde değil, ben kendi kafama hiç düşünmeden sıkabilecek bir adamım. Sana bunu gösteriyorum," dedim silah hâlâ şakağıma yaslı duruyorken. "Ve şu an yaşamak istediğini de görebiliyorum. Aramızdaki fark bu. Sen yaşamak için her şeyi yapabilecek bir adamsın ve ben seni ölmek için yalvaracak hâle getirebilecek türden bir deliyim."

Gözlerimin içine beni çözme isteğiyle baktı ama aynı zamanda gözlerinde kaçma isteğini de görebiliyordum. Bundan keyif almadım diyemem, bu hoşuma gitti. Belki de uzun zaman sonra ilk kez bir şeyden zevk aldım. Dürtülerim belirsiz bir karmaşa yaratarak içimdeki kaosu büyütmeye başladı.

"Benim konuyla ilgili bildiğim her şey sınırlı," dediğinde şakağımdaki silahı geri çekip namluyu bu defa çenemin altına koyarak çenemi namlunun soğuk ucuyla kaşıdım. Tek kaşımı kaldırdım. Bana hayretle bakakaldı.

"Sen bir anlat hele, yeterli mi yetersiz mi orasına ben karar veririm."

"Komutanın kararıydı, tek bildiğim komutanın kendisinin yaptığıydı," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Daha açık ol."

"O gece bir maşa kullanılmadı, bunu komutanın kendisi yaptı. Senin evine giren oydu, senin nişanlını hedef alan oydu. Bunu aramızdan birine yaptırmadı, kendisi yaptı."

"Bana zaten bildiğim şeyleri mi satıyorsun? Bu alışverişten hoşlanmadım." Silahın namlusunu ona doğrulttum. "Detay ver ya da eksik konuştuğun her bir kelime için vücudunun farklı noktalarında birer delik açayım."

"Ama..."

"Kelime az mı oldu? Her harf için nasıl olur sence?" diye sordum bu kez, onun sözünü keserek.

"Bu benim erişebileceğim bir bilgi değil, sınırlı şeyler biliyorum," diye kekelediğinde silahın güvenlik kilidini kaldırdım ve telaşla ellerini havaya kaldırıp salladı. "Dur, hayır, tamam, sen sor, sadece sor ve bildiğim bir şey varsa söyleyeyim."

Başımı omzuma yatırıp sırıttım. "Sen benimle pazarlık edebilme şansın var mı sanıyorsun?"

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dediğinde boğazımda birikten kahkahayı tutamadım. İrkildi. Silahın ucunu ona doğru sallayıp, "Ulan sende de var bir şeyler," dedim ve anlaması için namlunun ucuyla bu kez kendi kafamı işaret ettim. "Sen de gidiksin."

"Anlamadım?"

"Bana yardımcı olmaya çalışıyorsun he?" dedim gülerek. Gergin bir şekilde bir düğmesini daha açtığında, "Niyetin farklı bir noktaya gidiyorsa diye söyleyeyim, erkeklerden hoşlanmıyorum," dedim tek kaşımı kaldırarak. Tekrar duraksadı.

"Ruh hâlin çok değişken," dedi, ardından sustu çünkü bunu söylemek onun da planları arasında değilmiş gibiydi.

"Siz insanda ruh mu bıraktınız lan?" diye bağırdım birden ve düşüncesinin ne kadar doğru olduğunu görmüş gibi sıçradı. Ruh hâlim onu korkutuyordu. Bu kez bundan keyif almadım, sadece onu daha da dehşete düşürmek istedim ama keyif aldığım için değil, öfkem bir kasırga boyutuna ulaştığı için.

"Ayağa kalk," diyerek ben de oturduğum sandalyenin üzerinden kalktım. Durdu, tereddütle yüzüme baktı. "Kalk," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan, sessizce. Çenemdeki kaslar seğirdi. Yavaşça yerinden kalktı. "Şu bahsettiğin dosyalar nerede?" diye sorduğumda yüzüme rengi benzi atmış gibi baktı. "Yürü, beni oraya götür."

"Onlar işine yarayacak şeyler değiller," dedi telaşla.

"Orasına ben karar veririm."

Başta bunu yapmak konusunda tereddütleri vardı ama sonunda tereddütleri yaşama isteğinden midir bilinmez sona erdi ve önümde yürümeye başladı. Onu o kadar dikkate almadım ki silahı ona doğrultma gereği bile duymadım. Bir elimde bileğimden aşağı sarkan zincirim, diğer elimde bir başkasının tabancasıyla herifi takip ettim. Koridoru geçtik, köşede kalan odanın kapısını açtı ve lambayı yakmak için benden izin ister gibi omzunun üzerinden bana baktı. Silahın namlusunun ona değil, yere baktığını görünce duraksadı. Ciddiye alınmamak kanıma dokunmuş muydu yoksa onu sadece rahatlatmış mıydı bilmiyordum.

Lambayı yaktı, ışık odayı soluk bir renkle aydınlattı. Odada bir tane bile eşya yoktu, herif içeri girdiği anda ayak sesi bile boş duvarlarda yankı uyandırmaya yetmişti de artmıştı. Odanın ortasında bir halı olduğunu fark ettim. Şüpheli gelen bu durum karşısında halının önüne yürüdüm, halıyı ayağımla ittiğimde tam olarak beklediğim, şüphe duyduğum şeyi gördüm. Bir kapak. Kaldırdığım takdirde aşağıya inen bir merdiven göreceğimi biliyordum. Eğilip gözlerimi kaldırarak herife bakarken kapağı kaldırdım ve aşağıda yanan kırmızı ışık yüzüme çarptı. Ahşap merdivenler dar ve spiral şeklinde aşağıya doğru dönüyordu.

"Eğer bir şeyi saklamak istiyorsan dürzü, o şeyi bomboş bir odanın içindeki halının altına saklamazsın. En azından odaya birkaç parça eşya koymayı akıl etmen gerekirdi," dedim alaycı bir sesle.

"Senin burayı bulacağını hiç düşünmemiştik."

"Hesaba katmadığınız her şeyin hesabını ben daha siz plan kurmadan önce yapıyordum zaten," demekle yetindim. "Şimdi, in aşağıya." Bir süre hareketsiz kaldığında, "Yürü," dedim dişlerimin arasından.

Dediğimi yaptı. Bana yaklaştı. Açık kapaktan aşağıya baktı ve merdivenleri kullanıp aşağıya inmeye başladı. Arkasından aşağıya indim. Ahşap ve toz kokusunu soludum. Köşede büyük bir platformun üzerinde fotoğraflar ve kâğıtların asılı olduğunu gördüm. Elimdeki zinciri sallayarak adama doğru döndüm. "Şimdi ben ortalığı incelerken sen uslu uslu durmak zorundasın. Yani... Gel bakalım şöyle." Zincirin sarılı olduğu elimle herifi yakasından yakalayıp çekiştirerek ahşap duvarın kenarına getirdim.

"Ellerini kaldır," dediğimde duraksadı. "Kaldır." Ve yaptı. Zincirimi onun bileğine sararak arkasındaki ahşap kirişe doladım ve onu bağla-

dım. Elleri havada, tam bir kurban gibi karşımda asılı kaldığında sırıttım. "Yakıştı sana."

"Bu işin sonunda beni öldüreceksin," dediğinde kafamı aşağıya eğdim, zemine baktım ve sırıtarak tekrar kafamı kaldırıp ona baktığımda kızıl ışık yüzümde parlıyordu.

"Uslu uslu bekle beni," diyerek arkamı döndüm ve kâğıtların, fotoğrafların asılı olduğu platformun önüne ağır adımlarla ilerledim. İçimdeki canavarı tetikleyen, gördüğüm kâğıtlarda yazan isimler, tarihler ve konum bilgileriydi. Saldırıların çoğunun planlaması burada yazıyordu. "Orospu çocuğu," diyerek kâğıtlardan birini söker gibi yerinden çıkarıp havaya kaldırdım. "Geçen yıl düzenlenen bu saldırının altında da mı siz vardınız? Kaç sivil hayatını kaybetti biliyor musun lan sen? İçinde çocuklar da vardı." Ona doğru döndüğümde yüzündeki rengin attığını gördüm. "Yediğiniz her yarrağı böyle kayıt altında tutup bir de bundan keyif mi alıyorsunuz lan siz?"

"Bunlar olduğunda ben yoktum, aralarında bile değildim!" diye bağırdı ama artık çok geçti, ona doğru ışık hızıyla ilerledim, bağlı olduğu için kaçmaya çalıştı ama tek yapabildiği olduğu yerde sallanmak oldu. Parmaklarımı onun boğazına sardığımda nefesi bir anlığına kesildi, teninde oluşan kızarıklığı, alnına dolan damarları izledim; bu kadar baskı yaptığımın damarları görene dek farkında bile değildim.

"Kaç çocuk öldü biliyor musun?" diye hırladığımda ve parmaklarımı boğazına daha sıkı gömdüğümde cevap dahi alamayacağımı biliyordum. "Bana masal okuma, kaç yıldır aralarında olduğunu bilmediğimi falan mı düşünüyorsun lan sen benim?" Daha sert kavradığımda dili dışarı fırladı ve biraz daha sıkı kavrarsam gözlerinin yuvalarından çıkacağını bilerek alnımı sertçe alnına vurdum. "Seninle düşündüğün kadar çok oynamayacaktım ama bu oyunu sen başlattın. Sorumluluk al," diye tısladım.

Parmaklarımın arasında sarsıldı ama bu beni durdurmadı.

"Siz çocuk katilisiniz," diye fısıldadığımda sesim bana yabancı geliyordu. "Siz benim çocuğumu da öldürmeye çalıştınız. Başka çocukları da öldürdünüz. Bu mesele sadece benimle mi alakalı sanıyorsun? Bu mesele sadece benim sevdiğim kadınla mı alakalı sanıyorsun? Bu mesele sadece benim çocuğumla mı alakalı sanıyorsun?"

Sonunda gırtlağını serbest bıraktığımda yüzüme öksürdü. Tiksinerek geri çekildim ve beklemediği bir anda eğilip botumun içindeki bıçağı çıkardım. Geriye sendelemesiyle zincirimin şıkırtısı odada yankı uyandırdı.

Daha fazlasını istememek elde değildi. Onun titreyen göğsü, korkuyla genişleyen göz bebekleri, nefes alışındaki o kesiklik... Avucumun içinde yavaş yavaş ufalanan bir hayvan gibiydi. Sadece izlemek bile bana zevk veriyordu. Bıçağı parmaklarımın arasında döndürerek bir adım attım. O ise zincirimin sınırlarını test etmek istercesine geriye çekildi. Zincirimin sonuna geldiğinde demirin tenine gömüldüğünü gördüm, etini sıyırıp geçerken inleyişini duydum.

"Korkuyorsun," diye fısıldadım. "Ama bundan kaçış yok."

Gözleri kırmızı ışığın soluk yansımalarıyla parlıyordu. Dudaklarını sıkmış, nefesini tutmaya çalışıyordu ama nafile. Bıçağı boynunun altına, şah damarının hemen üzerine dokundurdum. "Biliyor musun, insan vücudu düşündüğünden daha dayanıklı," diye mırıldandım. "Ne kadar uzun süre acıya katlanabileceğimi hiç merak ettin mi?"

Gözleri doldu. Direncini kırmanın o zevk verici ânını sabırla bekledim. Bıçağı yavaşça aşağıya, göğsüne doğru kaydırdım. Bıçak gömleğini yırttı. Hafifçe bastırınca derisi ince bir çizgi hâlinde açıldı. Ama bu derin bir kesik değildi. Henüz değil.

"O kadar da güçlü değilsin," diye fısıldadım. "Burada senden başka kimse yok. Hiç kimse seni duymaz. Üstlerin seni buraya koyup siktir olup gitti. Fare deliğinde yaşamak çok zor olsa gerek, hım?"

Parmaklarımı yanağının kenarına sürdüm, ıslaktı. Ter mi yoksa gözyaşı mı? Belki de ikisi birden. Avucumla çenesini tuttum, sıktım ve yüzünü kendime çevirdim. Canavarı gördü. Canavarı çıplaklığıyla gördü.

"Nasıl?" diye sordum. "İnsanların korkularıyla beslenen bir ucubeye, korkunun nasıl olduğunu soruyorum, anlat bana." Bağlı ellerini yumruk yapmıştı ama titrediğini görebiliyordum. Bıçağı göğsünden çekip karnına götürdüm. "Hadi," dedim. "Beni eğlendir." Bunun bir başlangıç olduğunu biliyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim. "Senin yüzünden, sizin yüzünüzden," dedim boğazımdaki hırlamayla. "Sevdiğim kadının karnına bıçak saplandı. Az kalsın o ölüyordu, az kalsın onu kaybediyordum."

Sesi çıkmadı ama vücudu titredi. Ellerimi işkencenin tadını çıkartarak yavaşça hareket ettirdim. Bıçağı bu defa dirseğinin içine, kas dokusunun en hassas yerine sapladım. Bağırdı, acı dolu bir hayvan gibi kükredi ve sesi odanın içinde çağladı.

"Ve çocuklar," diye devam ettim, bıçağı çıkarıp kendi avucuma onun kanını silerek. "Senin yüzünden, sizin yüzünüzden çocuklar öldü. Küçü-

cük bedenleri, patlamanın ortasında paramparça oldu." Gözlerim döndü, bu gerçek bana, ona vurduğundan daha sert vurdu. Bıçağı bu kez bacağına sapladım, kemiğe çarpan bıçağın sesi yankılandı. Artık gözleri değil, tüm vücudu sinyal verir gibi yalvarıyordu. Ama ben onun merhameti hak etmediğini biliyordum. Artık merhamet yoktu. Aslında hiç olmamıştı.

Merhametim tek bir insanaydı.

"Benim acımı hissetmeye başladın mı?" dedim başımı hafifçe yana eğerek. "Ama bu daha başlangıç."

Nefesi kesik kesikti, ağzından bir inleme kaçtı. Dudakları titriyordu. "Ne istersen yaparım. Lütfen..."

"Lütfen mi?" Başım yana eğik dururken bir çocuğun meraklı bakışlarıyla onun yüzünü izledim. "Lütfen, ha? Şimdi mi lütfen diyorsun?"

Dizine bir tekme attığımda bedeni eğildi. Zincirim ellerini bağlı bir şekilde havada tuttuğu için bedeni yere serilmedi. Yavaşça eğildim, ondan çok uzun olduğum için onunla aynı boy hizasına gelmeyi denedim. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedim ve cebimden çakmak çıkardım. Parmaklarımla mandalı çevirdim, alev yükseldi ve aramızda büyüdü. "İnsan eti yanınca nasıl kokar, hiç merak ettin mi?"

Çakmağı ona doğru savurmam ve çenesinin altını yakmam bir oldu. Çığlığı kulaklarıma dolunca gülümsedim. "Güzel, değil mi?" Kafasını geri atmaya çalıştıkça mandalı tekrar çevirdim ve ateşi çenesine daha da derinden mühürledim. "Nasıl, güzel mi?" Çığlıkları kulak tırmalayıcı boyuta ulaştı. "Sevdin mi bunu? Sevmedin mi? Yetersiz mi geldi?"

Titriyor, yalvarıyor ama onu duymuyordum; zihnimde yine o çınlama, o çaldırtıcı sinyal sesi vardı. Bütün bedeni kasılmıştı. Tam o anda, köşede gözüme çarpan kettle beni geçmişe götürdü. Herifin telefonda söylediklerini hatırladım. *"Bu dağ başındaki evde sıcak su bile yok, kettle ile su kaynatıp duş alıyorum."*

Gözlerim parladı. Çakmağı geri çektiğim an rahat bir nefes aldı ama bu aldığı son rahat nefesti, o an için bunu bilmiyordu. Belki de biliyordu. Yavaşça su ısıtıcının üzerinde durduğu küçük sehpaya yöneldim. Beni izlediğini hissediyordum. Kızıl ışık vücudumu altına alarak beni takip ediyordu. Her bir adımım ağırdı çünkü onu olabildiğince zarara uğratmak istiyordum, sadece fiziksel değil. Su ısıtıcıyı suyla doldurmaya başladım. "Burada dosya hazırlarken bununla mı çay kahve yapıyorsun kendine?" diye sordum. Cevap gelmeyince dönüp omzumun üzerinden ona baktım. "Soru sordum sana."

Başını sallayabildi. Isıtıcının düğmesine bastım. Buhar çıkmaya başladığında tekrar herifin suratına baktım.

"Hatırlıyor musun?" diye sordum. "Hani duş aldığım sıcak suyu? Bu fare deliğinde sıcak suyun bile olmadığı için kettle kullandığımı söylüyordun. Duydum seni." Sırıttığımda beni anlayamamış gibi karmaşayla kaşlarını çattı.

Su ısıtıcıdan bir tık sesi geldi. Su kaynamıştı.

"Sıcak suyu seviyorsun demek," diye fısıldadığımda gözleri bir anlığına büyüdü. İşte şimdi, kafamın içindeki karanlığı gördüğünü biliyordum.

Elimdeki kanlı bıçağı sehpanın üzerine bırakıp avucumdaki kanı pantolonuma sürttükten sonra su ısıtıcıyı elime aldım. Üst kapağını kaldırdım ve ona yaşayacağı dehşeti düşünme fırsatı bile vermeden bir adım yakınına gelerek su ısıtıcıdaki kaynar suyu yüzüne fırlattım. Çığlığı tizdi, kulaklarımı uğuldatacak kadar güçlü ve acı yüklüydü. Yüzüne çarpan haşlak suyun arkasında bıraktığı buhar kaybolduğunda gördüğüm şey saniyeler içinde su toplamış kıpkırmızı bir suratti.

"Erimeye başladığım hissediyor musun?" dedim, sesim ruhsuzdu, kabaran deriyi izliyordum; dökümtülere bakıyordum. Su ısıtıcının içini suyla doldurup tekrar kaynamaya bıraktım ve sehpanın üzerindeki bıçağın ucuyla tırnaklarımın içine dolan ona ait kanı temizlemeye başladım. Acı içinde bağırışlarını duyamadım çünkü sinyal sesi kafamın içini boğuyordu. Bir tık sesi. Duyduğum buydu. Su yeniden kaynamıştı.

Su ısıtıcının üst kapağını açtıktan sonra bir elimde bıçak, diğer elimde kettle ile ona yaklaştım. "Henüz erimedin bile," diye fısıldadım ve bu kez, kaynar suyu çok daha yakından yüzüne fırlattım. Haşlak su onun yüzüne çarptığında su damlaları ondan bana doğru sıçradı. Sırıttım. Çığlığı belirsiz bir şeye dönüştü. Erimeye başlayan yüzüne bakarken ona doğru eğildim ve saçını kavrayıp kafasını kaldırmasını sağladım. "Kalın derini eritmek kolay olmayacak gibi görünüyor."

Titrediğini, ağzının kenarlarından acının getirisi olan köpüklerin çıktığını gördüm. Sesi belirsizdi, puslu bir camın ardından görünen bir silüet gibi duyabiliyordum o kadar.

"Ölmeyeceksin, korkma. Ama aynaya her baktığında orada olduğumu bileceksin. Sana ömür boyu peşinde dolaşan bir avcı olduğumu hissettireceğim. Ömür boyu ensende benim nefesimle yaşayacaksın. Yüzünde de benim bıraktığım izle."

"Öldür beni," dediğini duydum ama ağzını kullanamıyor gibiydi, boğuk bir iniltiydi.

"Ölmek o kadar kolay mı lan?" diye sordum sırıtarak. Saçını daha sert kavrayıp erimiş gibi görünen çirkin suratına baktım. "Sana bir soru soracağım," dedim, neredeyse şefkatli bir tonla. "Sence bir insanın ruhu ne kadar sıcakta yanar?" Kafasını sallayacak hâli kalmamıştı. Nefesi düzensiz, gözleri boştu. Ama ben henüz doymamıştım. "Senin için bunu öğreneceğim," diye fısıldadım. Bıçağımın ucuyla yüzünde kabaran deriyi yukarı kaldırdım. "Ölmek yok," diye fısıldadım. "Hayatta kalıp sana attığım imzayı herkese göstereceksin. Onlara göstereceksin." Deriyi tamamen kaldırdığımda ilk kez onun gerçek çığlığını duyabildim. Sinyal sesini delip geçecek bir çığlıktı. "Onlara diyeceksin ki benim yüzüm bir sözleşme ve Zincir o sözleşmeye imzasını attı. Oyun başladı."

Geri çekilip bıçağın ucundaki kalıntıya baktım.

"Bahsi geçen dosyalar nerede?"

Cevap veremeyeceğini bilsem de ona dik dik baktım.

"Tamam, kendim bulurum. Bensiz eğlenmeye devam et," diyerek ona sırtımı döndüm. Arkamda acı içinde, yaşadığı dehşetle beni izlediğini biliyordum; belki izlemiyordu bile.

Onu orada harap hâlde bırakıp dosyaların olduğunu düşündüğüm alana ilerledim. Arkamdan mırıldanıyor ya da acı içinde inliyorsa bile onu duymuyordum. Odanın içinde dolaştım.

Zihnimin derinliklerinde bir yerde, yaşattığım tüm kaosa, tüm dehşete, hissettiğim –beni milim milim bitiren– acıya rağmen bir ses duydum. Dosyaların olduğunu düşündüğüm masanın önünde durup eğildim. Çekmeceleri karıştırırken o ses derinleşti ve bana, "Şükret demek olmaz tabii, olur mu?" diye sordu, bu ses Sadullah'ın sesiydi. "Senin ciğerini deşen bıçak, sırf artık ciğerine saplı durmuyor diye, o bıçağa bakınca yaranı hatırlamayacak değilsin ki Gurur'um."

Kanlı avuç içlerime baktım. Sadullah'ın söyledikleri çok değil, birkaç gün önceyi işaret ediyordu. Sigara içiyorduk, gözleri bir anlığına alnımdaki yaraya takılmış, sigaranın dumanını dışarı üflerken, "Toparla kendini," demişti bana. "Dağıldın, görüyorum ama o kızı da senden başkası toparlayamaz. Önce kendini, sonra dön de onu toparla."

Kanlı avuçlarıma bakmaya devam ettim. Sanki tekrar o ânın içindeydim. Sanki Sadullah gözlerime bakıyor, daldığım bencillik uykusundan uyanmam için bana sesleniyordu. "Toparlan Gurur'um," dedi yine zih-

nimin içindeki o anıda. Sigarasının ucuyla beni işaret ederken takındığı o gülümsemeyi hatırladım ve kanlı ellerime bakmaya devam ettim. O an, sanki onun geçmişini bir an unutmuş gibi ona, "Sen beni ne anlarsın lan?" diye sormuştum, kanlı ellerime bakarken bu soruyu ona sorduğum âna lanet ettim.

Bana yamuk bir gülümsemeyle bakmıştı Siverekli. "Seni en iyi ben anlarım da Gurur, beni en iyi sen anlar mısın sanıyorsun? Anlama zaten, beni değil dostum, düşmanım bile anlamasın. Allah benim yaşadığım bu şeyi, düşmanıma bile yaşatmasın." Sonra başını önüne eğmişti. "Yüce Mevla'm, kimseyi böyle bir acıyla sınamasın."

Kanlı ellerime bakarken dostumun sevdiği kadını kaybettiği gerçeği bir defa daha yüzüme tokat gibi vurdu ve yine yüzüme tokat gibi vuran, Zeliha'yı kaybetme ihtimalinin bile uğradığı anda paçavraya döndürdüğü zihnimi deliliğe nasıl mahkûm ettiğiydi.

Sadullah'ın, o kız için söylediği bir cümle vardı ki bin yıl geçse unutmam sanmıştım. O zamanlar hayatımda Zeliha bile yoktu, kaybetme korkusu yoktu, aşk nedir bilmeyen yüreğim sadece seyyahtı ama yine de Sadullah'ın cümlesi canımı çok yakmıştı. Şöyle demişti: "De bana Gurur, toprak aldı onu çiçeği bildi diye, ben içimde ona ait kan pompalayan bu saksıya başka bir beyaz gül diker miyim?"

Kanlı ellerimi neredeyse yüzüme götürecektim ama durdum, durdum ve Zincir'in tekrar zihnimi ele geçirmesini bekledim. Bir süre Zincir'i hissedemedim. Tek hissettiğim acıydı. Tek hissettiğim kaybetme korkusuydu. En büyük korkum, bir gün Sadullah'a dönüşecek olma olasılığımdı. Sivereklinin gülümseyen yüzü hatıralarımın içinde kaybolduğunda Zincir kafasını kaldırdı ve zihnimin içinden bana baktı.

Sanki bana, "Dur," dedi. "Geri çekil. Sıra benim."

Ve kafamı kaldırıp işkence ettiğim o herife baktım. Bayılmıştı. Çektiği acıdan dolayı bayılmış olmalıydı. Gözlerimi yeniden kan bürüdü ve ayaklandım, herifin bileklerine sardığım zincirimi çözdüm ve zinciri çözmemle herif ayaklarımın önüne yüzüstü düştü.

İmzamı attığım yüzünü göremesem de bu gece sona erdiğinde ona attığım imzanın herkes tarafından görüleceğini biliyordum.

Özellikle de o orospu çocuğunun.

Zincirimden damlayan kan yeri lekeledi. Zincirimi bileğime sarıp masanın önüne geri döndüm. Çekmeceleri daha hızlı karıştırmaya başladım. Sonunda çekmecelerden birinde desteler hâlinde birbirinin üze-

rine bindirilmiş dosyalar buldum. Üst üste dizilmiş dosyalardan birini elime aldım ve zamanın daraldığını hissettim. Bir el boğazımı sarıyor, sarıyordu da sıkıyordu sanki.

Dosyayı açarken bileğime sarılı zincirin ucundan zemine kan damladı. Parmaklarımdaki kan lekelerinin de dosyanın içindeki beyaz kâğıtları lekelemeye başladığım gördüm. İlk sayfada kayda değer bir şey yoktu, tıpkı diğer on sayfa boyunca kayda değer hiçbir şey olmaması gibi. Fakat on birinci sayfaya geldiğimde yüzümün sadece sol kısmını aydınlatan kırmızı ışık titredi ve göz bebeklerime ölümün yayılmaya başladığını hissettim.

Emsal Çalıklı.

Bir kızı var.

Eylül Çalıklı.

Üç oğlu var.

Üç.

En küçük oğlu, Cesur Çalıklı.

Ortanca oğlu, Gurur Mert Çalıklı.

Ve en büyük oğlu, X.

Zaman yavaşladı, benim kalbim ise zamanın tam tersi istikamette son sürat çarpıyordu.

Emsal Çalıklı'nın üç oğlu vardı.

Biri Cesur'du, diğeri bendim.

Üçüncü kimdi?

Abim kimdi?

45. ŞEYTANIN İMZASI

♪: Madrigal. Sana Ait

Hiç geçmişin sandığın o karanlıkta, senin bile bilmediğin başka bir sırla karşılaştın ve karanlık birdenbire daha da derinleşti mi? Kâğıdın üzerinde yazanlara bakarken bunun en basitinden beni kapana çekmek için kurgulanmış bir oyun olma ihtimalini düşündüm ama içgüdülerim tam tersini savunuyordu.

X Çalıklı.

Kâğıdı masanın üzerine bırakıp kafamın içinde çalkalanan ihtimallerin arasında kaybolduğumu saklayamayan bir yüz ifadesiyle Burhan'a doğru baktım. Yere yığılmış bedeni bir ölününki kadar hareketsiz olsa da nabzının hâlâ attığını, hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Gözlerimi tekrar masanın üzerine bıraktığım kâğıda indirdim ve kâğıdın üzerinde yazanlara uzun uzun bakarken kasılan çenemi gevşetmeye çalıştım.

"Burhan," dediğimde cevap alamayacağımı biliyordum ama yine de şansımı denedim. Ağır adımlarla, postallarımın yerde bıraktığı gıcırtıları dinleyerek Burhan'a doğru ilerlemeye başladım. Tam önünde durduğumda kafamı eğmeden, sadece gözlerimi indirerek yere serilmiş bedeni süzdüm ve botumun ucuyla herifin elini tekmeledim. "Ayılsan iyi edersin, soracaklarım var."

Burhan'ın zar zor nefes aldığını görebiliyordum. Zayıf nefeslerdi, hissettiği acının onu ne kadar güçsüz düşürdüğünü fark ettim. Bu kez bu beni eğlendirmedi çünkü cevaplara ihtiyacım vardı.

"Kafanı kaldırıp o çirkin suratınla bana bakmazsan şayet, sözleşmeye yeni bir madde eklemek zorunda kalacağım," dediğimde sesimdeki tehdidi sezmiş gibi yattığı yerde cenin pozisyonunda yavaşça kıvrandı. Botumun ucuyla bu kez karnına vurduğumda bedeni titredi. "Sana diyorum, prenses."

Acı dolu bir ses çıkardığında derin bir nefes alıp boynumu çıtlattım, ardından çömelip tek dizimi yere bastırdıktan sonra herifin saçlarından

Nihova

kavrayarak kafasını havaya kaldırmasını sağladım. Kaymış gözlerle yüzüme baktı, bilinci sürekli kapanıyor ve geri açılıyordu.

"X Çalıklı kim?"

Cevap vermedi.

"O yanık suratındaki tüm deriyi yüzmemi istemiyorsan söyle," diyerek saçını daha sert asıldığımda yüzündeki erimiş deri kasıldı. "X Çalıklı kim?"

"Bi-bilmiyorum," diyebildi. Korku böyleydi, öleceğini bilsen bile, belki öleceğinden emin olsan bile yaşama isteği öyle kuvvetli olurdu ki ölümü reddeder ve çabalamaya devam ederdin. O da tam şu an işte bunu yapıyordu. "Bana dosyaları sadece... Sadece saklamam için verirler."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?" Sırıttım. "Amma da cesursun." Aslında doğru söylediğini biliyordum. Yaşamak için çırpınan bir insanın, son anında elindeki tüm kartları masaya koyacağını ben çok iyi biliyordum. Saçını serbest bırakmamla kafası zemine düştü. Başımı geriye doğru atıp gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım ve pişmiş etin kokusu, kan ile karışarak boğazıma doldu. "Haşlanmış terörist kokusunu her zaman sevmişimdir."

Ayağa kalkıp masaya yöneldim, dosyadaki o malum kâğıdı çıkarıp katlayarak arka cebime koyduktan sonra merdivenlere yöneldim. Herife dönüp ikinci kez bakmadım bile. Kafam yerinde değildi, tam olarak düşünemiyordum. Yine de üst kata çıktığımda ilk işim onun telefonunu bulmak, aşağıya atmak ve aşağıya doğru eğilip, "Sürünür müsün ne yaparsın bilmem ama telefonu al ve yardım çağır, gelip bokunu temizlesin it dostların," dedim. "İmzamı onlara iyice gösterdiğinden emin olmadan gebereyim deme. Görüşürüz, şekerim."

Oradan ayrılıp arabama bindiğimde yağmur dinmişti, toprağın kokusu bile üzerime sinen kanın kokusunu bastırmaya yetmemişti. Direksiyonun başında uzun süre oturup boşluğu izledim. Kafamın içinde büyük bir kaos hâlihazırda ortalığı darmaduman ediyorken şimdi o kaosun içinde piştiği yangına bir benzin de bu konu tarafından dökülmüştü. Doğruluk payı damağımın üzerinde bir çizik gibiydi, rahatsız edici bir şekilde varlığını belli ediyordu. X Çalıklı, diye düşündüm. Tüm nüfus kayıtlarına sahiptim, her şeyi biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum; bildiklerimin içinde hayalet bir Çalıklı'nın olduğuna dair tek bir işaret bile yoktu.

Arabayı çalıştırırken, "Bir bu eksikti," dedim sert bir sesle. "Kimsin ve neredesin, hayatta mısın, amına koyayım?" diye sordum kendi kendime. Direksiyonu çevirip hızla oradan ayrılırken düşündüğüm tek şey alacağım intikam olsun istiyordum ama bir yerlerde zihnimi kurcalamaya devam eden X Çalıklı düşüncesini kafamdan söküp atamadım.

Önceliğim kanın keskin kokusundan kurtulmak olmalıydı. Bu yüzden tesise geçtim ama ana kapıdan giremezdim, hâlimi gören herkesin beni sorguya çekeceğini biliyordum. Bu yüzden depo kapısından içeri girip kimseye görünmeden tesisteki odama geçtim. Kapıyı kilitleyip kendimi küçük lavabonun içine tıktım. Büyük bedenim bu küçücük alanda sıkıntıyordu ve hareket alanım kısıtlıydı. Suyu açıp üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Sabunla kanlı ellerimi ovuştururken aynaya bakıyordum. Gördüğüm adam bana benziyordu ama sanki aynanın öteki ucundan beni izleyen Zincir'in ta kendisiydi. Gözlerimi ellerime indirdim ve kuruyup avuç içi çizgilerime yapışmış kanı parmaklarımla ovmaya başladım. Çok uzun süre kanla uğraştım ve kanı izlerken biraz olsun düşüncelerimi susturmayı başarabildim. Ama nihayet kan lekeleri elimden çıktığında fark ettiğim bir şey vardı ki kan zihnime bulaşmıştı ve bu lekeleri zihnimden çıkarmak imkânsızdı.

"Şu girdiğim hâle bak," dedim öfkeyle ellerimi lavabonun tezgâhına yaslayarak. "Sikeyim böyle işi. Düzelecekmişim, iyi bir adam, iyi bir baba olacakmışım, tabii ya olurum. Ben mi olacağım lan?" Kafamı kaldırıp aynaya baktığımda canavarın hâlâ orada olduğunu, beni izlediğini gördüm. "Bak bana," dedim aynadaki yansımaya. "Ben iyileşir miyim?"

Zincir bile sessizdi, sanki sorduğum soru, bir an için onun bile benim kadar çaresiz hissetmesine neden olmuştu. Suyu kapatıp geri çekildim ve lavabodan çıkmadan önce son kez aynaya baktım. "Ne yarrak yiyorsan ye ama sonunda gebersen de daha iyi biri olmanın yolunu bulmak zorundasın."

Odanın içinde ilerledim, kıyafetlerimi tıkıştırdığımız dolabın önünde durup dolabı açtım ve açtığım an dolabın iç kısmına, kendi tarafıma yapıştırdığım fotoğraf ile göz göze geldim. Zeliha'nın doğrudan kadraja bakıp gülümsediği, çillerinin burnunun üzerindeki kırışıklıkta toplanarak daha yoğun bir renge döndüğü, güzel dişlerinin parladığı ve tıpkı güzel yüzü gibi gözlerinin de gülümsediği o fotoğraf... Dikdörtgen şeklindeki küçük fotoğraf karesi, benim bu dünyayı kaplayan koca bedenimi dizlerimin üzerine çöktürebilecek kadar çok derin bir hissin bana

vurmasına neden oldu. Parmaklarımın tersiyle, eklemlerimle fotoğraftaki yüzünü okşadım.

"Benim küçük, güzel leydim," diye fısıldadım. "Sana neler yaşattım?"

Ben sana dokunmayı bu kadar çok seviyorken ve en büyük ihtiyacımken sana dokunmak, şimdi bu kadar çok kana bulanmış ve bulanmaya devam edecek olan ellerimle seni nasıl okşayacağım? Kaşlarım çatıldı. Her şey dünkü kadar tazeyken, sanki o sokakta onu daha dün görmüşken, ona daha dün vurulmuş gibiyken şimdi nasıl oluyordu da bu karmaşanın içinde bu kadar yaralı bir şekilde birbirimize koşmaya çalışır hâle gelmiştik? Oysa o gece, o hayatıma bir yıldırım olup düştüğünde, daha o anda onun hayatımı kökten değiştirecek olan kadın olduğunu zaten biliyordum ama ona bu kadar zarar verecek olan adamın ben olacağımı tahmin edemezdim. Ona en acımasız tehditleri savururken bile ben, onun hayatında böylesine büyük bir karanlığa dönüşeceğimi hiç düşünmemiştim.

"Başka bir evrende sana bu kadar zarar veren bir adamsam eğer, umarım bu kadar bencil götün teki değilimdir de seni köpek gibi seviyorsam bile senden kaçmayı becerebilecek kadar onurum, haysiyetim vardır. Seni çok seviyorum, bensiz daha iyi olma ihtimalini de sık sık düşünüyorum ama bunu asla yapamayacak kadar bencil olduğum gerçeği bana çok ağır çarpıyor kızım." Parmaklarım fotoğrafının üzerinde dolaştı. "Çok ağır çarpıyor."

Düşündüm. Bir ihtimal daha varsa, bir yerlerde bir Gurur ve bir Zeliha daha varsa o Gurur, Zeliha'ya bu kadar kötü geldiğini, bu kadar incittiğini, böylesine derin bir karanlığa sürüklediğini görüp ona sırtını dönmüşse, o Zeliha şimdi mutlu muydu acaba? Yoksa her şeye rağmen, belki ona verdiğim acılara ve kötü kadere rağmen, kasvete, karanlığa, çirkinliklere rağmen ona yaşattıklarıma değil de ona sırtımı dönmüş olmama mı kızıyordu acaba?

Parmaklarımı fotoğrafından çekerken, "Kesin diyorum bak, çok da eminim bundan, farklı versiyonlarımız bambaşka bir evrende yaşıyorsa ve hıyar Gurur senin için seni geride bıraktıysa sen onun ağzına sıçmanın bir yolunu yine buluyorsundur," diye homurdandım. "Böyle de bir baş belasısın işte."

Onu görme isteği, bir fotoğraf karesine dokunma durumunun ilerisine geçerek içimi deşince birkaç parça kıyafet çıkarıp fotoğrafına, "Seviyorum lan seni," dedim ve dolap kapağını kapattım. "Seviyorum, amı-

na koyayım," diye söylenerek üzerimi giyinmeye başladım. Bir an önce takmam gereken maskeyi takmalı, onun yanına gitmeli, onu kollarıma almalı, kanın kokusunu unutana kadar onun kokusunu içime doldurmalıydım.

X Çalıklı. Kaşlarım çatıldı. Çözülmesi gereken yeni bir düğüm.

Ve ben çoktan Arap saçına döndüm.

ZELİHA ÖZDAĞ

Mesaj bildirimlerime düşen linke uzun uzun baktım, ardından sohbete girdim. Link Yener tarafından gönderildiği için tıklamaya korkuyordum açıkçası.

Zeliha Özdağ: ?
Yener Açıkgöz: Beğenmedin mi?
Zeliha Özdağ: Tedirgin etme beni.
Yener Açıkgöz: O niye?
Yener Açıkgöz: Küçük mü görünüyor?
Yener Açıkgöz: Dur daha büyüğünü bulayım.
Zeliha Özdağ: ÜZERİME İYİLİK SAĞLIK NE DİYORSUN BE!
Devran Soydere: AHSGHGASGHSJHASHGS.
Yener Açıkgöz: ?
Adnan Bahtıvar: Bayan Yenge, merak etmeyin, o bir mağaza linki.
Adnan Bahtıvar: Kahverengi bir L koltuk linki, sanırım yeni eviniz için.
Devran Soydere: Bak Adnan'a, link görünce hemen nasıl tıklıyor ahshgahshs.
Yener Açıkgöz: Konuyu hiç anlamadım.
Ecevit Erçetin: Onun insanlar üzerinde yarattığı güven. <3
Adnan Bahtıvar: Sen benden önce tıklamış gibisin, Devran.
Devran Soydere: Canım hiç ihtiyacım yok, umarım bir gün senin de hiç olmaz ya.
Zeliha Özdağ: Rezil erkekler.
Devran Soydere: İnanamıyorum. Hem fesat düşünen kendisi hem de yine bizim ırkımıza giydirdi.
Zeliha Özdağ: Sen sus.

Zeliha Özdağ: Senin yaptıklarını unutmadım.
Zeliha Özdağ: Ben acılar içinde domuzumu beklerken sen Biricik kızla pikniğe gittin.

Devran Soydere yazıyor...

Zeliha Özdağ: Sus, yazma.
Zeliha Özdağ: Yanına kâr kalır sanıyorsun ama kış soğuğu geçirir ama kurt...
Zeliha Özdağ: Kurtlar...
Zeliha Özdağ: Kurt kışı atlatır ama o soğuk algınlığını atlatır.
Zeliha Özdağ: Kışın yediği karı ayazı kurdun.
Devran Soydere: Efendim?
Zeliha Özdağ: Herkes yerini bilsin.
Yaman Rant: Sanırım bu kurt henüz kışı atlatamamış.
Zeliha Özdağ: Sadece tepkiliyim.
Yaman Rant: Evet, çok tepkilisin şu an.
Zeliha Özdağ: Evet.
Zeliha Özdağ: Çok tepkiliyim.
Yener Açıkgöz: Ben hâlâ konuyu hiç anlamadım.
Zeliha Özdağ: İki uyuduk uyandık bıraktığımda olan Yener ile şimdi bulduğum Yener arasındaki farka bak. Vural bile anlardı.
Vural Demirezen: Ben nr laka şimdi zlya.
Zeliha Özdağ: Bu da ismini gördüğü an damlıyor.
Vural Demirezen: Aip edorausun.
Zeliha Özdağ: Hayret linke senin de tıklaman gerekmez miydi?
Zafer Örge: Yanındayım ben onun, bir saattir vpn indirmeye çalışıyor linke tıklamak için.
Yener Açıkgöz: Lan siz porno mu attım zannettiniz?
Tayfun Soydemir: Senin başka link attığın mı var gevşek herif.
Yener Açıkgöz: Senin için Yandex diski oluşturmamı rica etmemiş miydin sen?
Yener Açıkgöz: İçeriği söylememe gerek var mı?
Yener Açıkgöz: NE DİYORSUN BU DURUMA?
Tayfun Soydemir: Bekle geliyorum oraya, yüzüme de öyle büyük harfle sor.

Yener Açıkgöz: Yemin ederim Girdap aldı elimden telefonu yazdı, durduramadım da. Ecevit ile olan ilişkimi öğrendikten sonra Ferhunde şekli entrikalar çeviriyor bu çocuk hep.

Yener Açıkgöz: Gelme lütfen.

Onlar atışırken linke tıkladım ve açılan sayfada beliren koltuk takımını incelemeye başladım. Kahverengi, büyük bir L koltuktu ve küçük bir tekli pufu da vardı. Gülümsedim. "Tam serserisin, Yener," diye mırıldandım çünkü beğeneceğim bir şey bulmuştu. Sayfayı kaydırıp diğer seçenekleri incelediğim sırada Simge içeri girdi. Hemen yanında Ayça ve annem de vardı. Telefondan kafamı kaldırıp anneme baktım. Yorgun yüzünde bir süredir görmediğim o sıcak tebessümle bana bakıyordu. Bu tebessümü görebildiğim için kendimi şanslı hissettim.

"Bugün nasıl hissediyorsun annem? Ağrın sızın var mı?" diye sordu annem avucunu alnıma koyup ateşimi ölçerken. Herhâlde, diye düşündüm, herhâlde annem elini alnıma değil, kalbime koysa, asıl ateşin orada olduğunu bilse avucu cayır cayır yanardı.

"İyiyim, ağrım yok, Simge prensesmişim gibi bakıyor bana." Sırıttım. Annem uzun uzun yüzüme baktıktan sonra gözlerini telefonuma indirdi ve "Neye bakıyorsun?" diye sordu.

"Yener bana beğenebileceğim bir koltuk takımı linki göndermiş," dediğimde annem kaşlarını kaldırıp gülümsedi. "Çok tuhaf, burada uzanmışım da çeyiz seçiyormuşum gibi." Sırıtışım genişledi. "Fark ettiysen annesinin bir tanesini hor görmeden güzel bir şekilde gelin ediyorlar şu anda."

"Eşek sıpası seni," diye söylendi annem. "Ben neyin derdine düşmüşüm, orada durmuş eğleniyor benle." Annem ayak ucuma oturdu. "Gurur ev almış dediler, doğru mu?"

İçime çöken kasvet yüzünden kaşlarımı çatarak ekrana baktım. "Öyleymiş. Gerçi aldı mı bilmiyorum, alacak sanırım."

"Ev ilanlarına birlikte mi bakıyorsunuz yoksa o ayı içinde yaşayacağın evi kendisi mi seçmeye karar vermiş?" diye söylendi Simge.

"Kafamı yormamı istemiyor herhâlde."

"Aksine bu seni oyalar, sana iyi gelir. Değişiklik olur," dedi Simge, annem de buna hak vermiş gibi başını salladı.

Derin bir nefes aldım, tam bir kelime edecektim ki telefonuma bir bildirim daha düştü.

Sevgilim: Yavrum uyanık mısın?

"İti an çomağı hazırla, gördün mü yenge, bahsi geçtiği an antenlerini havaya dikip mesaj alıyor bu adam," dedi Simge kıkırdayarak. Gülümsedim. Annem de gülüyordu.

Zeliha Özdağ: Evet. Neredesin? Tesiste misin? İyi misin? Her şey yolunda mı?

Mesajımın çok endişe yüklü göründüğünü fark edince sildim. Tekrar yazdım çünkü onu ruh hâlimle boğmak istemiyordum.

Zeliha Özdağ: Evet. Tesiste misin?

Sanki yazıp sildiklerimi görmüş veya belki de kalbinde beni hissetmiş, konuşmasam da aklımdan geçen her şeyi bilebilirmiş gibi bir cevap yolladı.

Sevgilim: Hayır, yoldayım. İyiyim, her şey tıkırında şimdilik. Seni özledim.

Sevgilim: Dışarı çıkabilecek kadar iyi hissediyor musun yoksa gelip seninle miskinlik mi yapayım?

Zeliha Özdağ: Güneşi görmeyeli yüz yıl oldu ya.

Sevgilim: Nasıl yani yüzüme her baktığında güneşi görmüyor musun?

Sevgilim: Bu ilişkiyi gözden geçirme zamanım gelmiş benim.

Zeliha Özdağ: Yapma ya, geçirsene.

Sevgilim: Çok güzel geçiririm, bilirsin.

Zeliha Özdağ: Köpeksin sen.

Sevgilim: Hav.

"Ay karşımda oturmuş sırıtarak mesajlaşıyor, tıpkı bir liseli gibi," diye homurdandı Simge.

"Kıskanma, sana yazmak yerine internette dolaşıp bana koltuk takımı aradığı için."

"Ne diyo'n be?"

Annem sırıtarak Simge'ye baktı. "Bene bak kız bastıbacak boncuk göz, Yener oğlanla mı fingirdiyo'n sen?"

"Ay ne münasebet yenge, sen de of lütfen yani."

"Anne ona böyle sorular sorma, eğw eğw oluyor. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş."

Annem, Simge'yi utandırmak ister gibi sesler çıkarırken tekrar telefonun ekranına baktım.

Zeliha Özdağ: Yanıma mı geliyorsun?

Sevgilim: Evet.

Sevgilim: Senden başka gidecek yerim mi var benim?

Sevgilim: Yerim de sensin, yurdum da sensin.

Sevgilim: Nasıl şiir?

Sevgilim: Sevmediğim bir dosta yazdırdım.

Zeliha Özdağ: ?

Sevgilim: Geldiğimde sana sıcak bir duş aldıracağım, sonra da evimize bakmaya gideceğiz. Eğer onayını alabilirsem, yani evi beğenirsen, akşam tapuyu alacağım.

Bir anda panikleyerek, "Ay ne diyor bu be?" diye bağırdım.

"Ayıp mesajlar mı atıyorsunuz birbirinize yine?" diye sordu Simge çat diye.

Annem, "Ayıp mesajlar mı?" diye sordu hayretle.

"Ay anne bu kız beni kendisi gibi sanıyor," dediğimde Simge, "Ulan hamile olan sensin farkındaysan, pişti oynayarak mı yaptınız çocuğu?" diye karşılık verdi ve annem yastıkla Simge'ye bir tane çarptı.

"Ne ahlaksızsınız siz be!" diye çemkirdi.

Yüzüm kıpkırmızı oldu. Simge'ye kötü kötü bakarken, "Gurur geliyormuş," dedim.

"Ne anlamda?" diye sordu Simge yine sırıtarak.

"Allah'ın belası, amcamın karşısında sana edeceğim zulümlerden Allah seni korumasın inşallah!" diye bağırdım ama Allah'tan annem Simge'nin imasını anlamamıştı.

"Beni tehdit etme, benim elimde daha fazla koz var."

"Sen şimdi naneyi yemedin mi?" diye karşılık verdim.

"Sen yemişsin naneyi benden önce," dedi bu kez, yüzündeki sırıtış yüzünden ona o kadar kinlendim ki orta parmağımı kaldırdım.

"Aboo," dedi annem parmağımı avucunun içine alarak. "Yeter kız, kardeşsiniz siz."

"Anne, o uğraşıyor benle."

"Yenge ağzımı açıp tek bir şey dedim mi? Kızın fesat senin, dediğim her şeyden erotik anlamlar çıkarıyor."

"Kız ikinizin de bacağını kırarım, yeter," dedi annem öfkeyle. Oturduğu yerden kalktı. "Simge, pazar alışverişi yapmaya gidelim mi yengem? Dolabını dolduralım biraz, meyve sebze alalım."

"Ay yenge, ne iyi olur. Ben giyineyim, çıkalım istersen."

"Gurur gelsin, öyle gideriz. Tek bırakmayalım," dedi annem sessizce. Benden bahsettiğini bildiğimden sessiz kaldım.

Simge, "Tabii ki ama korkma, kapıda nöbetçilerimiz var," deyince tek kaşımı kaldırdım. "Birkaç asker, belli aralıklarla yer değiştirerek arabada nöbet tutuyor," diye açıkladı. "Bence bu süreçte, bu verilen en akıllıca karardı, Zeliha."

Sessiz kalmaya devam ettim ama Simge'nin haklı olduğunu biliyordum. Simge hazırlanmaya gittiğinde annem, "Sana sıcak bir banyo yaptırayım mı?" diye sordu ama tek yaptığım gözlerinin içine bakmak oldu. Gurur yaptıracak diyemedim, yanaklarım kızardı. Annem çenemi okşadı. "İhtiyacın olunca de bana, tamam mı annem?"

Annem ve Simge evden çıkmadan beş dakika öncesinde Gurur geldi. Annemle kapı eşiğinde sohbet ettiklerini duydum ama konuşmalara tam olarak kulak misafiri olamadım. Gurur içeri girdiğinde bakışlarım yüzünde toplandı.

"Kalk bakalım, pasaklı," diyerek beni kucaklamasını beklemiyordum. Bedenimi oldukça nazik bir şekilde kaldırmış olsa da panikleyerek kollarına tutundum. Beni kucağında banyoya taşıdığı sırada hiç konuşmadık. Aslında ona durmasını, bunu annemin yapabileceğini söylemek istedim ama fark ettiğim bir şey vardıysa, artık Gurur o kadar benim bir parçam olmuştu ki annemin bile vücudumu görmesinden utanıyordum ama Gurur'un beni görmesinden utanmıyordum. Banyonun kapısını açıp beni küçük, eski küvetin içine bıraktı. Küvetteki kireç lekelerini izlediğim sırada eğildi ve tişörtümü yavaşça çıkardı. "Ağrın sızın var mı güzelim benim?" diye sorduğunda tek yaptığım başımı iki yana sallamak oldu. Gülümsedi ve "Güzel o zaman," diyerek sütyenimin klipsini çözdü. Saçlarım göğüslerimin çıplaklığını örttü ama örtmeseydi de umursamazdım. Altımdaki taytı yavaşça çıkarıp bacaklarımdan ayırdı ve "İstersen iç çamaşırın kalabilir," dedi. Kafamı kaldırıp ona sorgulayan gözlerle baktım.

"Utandığımı mı düşünüyorsun ki?"

Tek kaşını kaldırdı. "Utanmıyor musun?"

"I-ıh," dedim başımı iki yana sallayarak. "Neden utanayım ki senden?"

"Bak sen," dedi sırıtarak. "Doğru, sonuçta her yerini gördüm, değil mi?"

"Geri zekâlı, böyle konuşursan işte o zaman utanırım," diye söylendim.

"Utanman hoşuma gittiği için yapıyorum zaten." Sırıtışı genişledi. "Hadi bakalım ufaklık, seni güzelce temizleyelim. Sıcak su sana iyi gelecek."

"Yaralarımı da saracak mı?"

Bana dik dik baktı. "Telefonundan tüm sosyal medya uygulamalarını silmeme de ramak kaldı bu arada," diye homurdandı. Suyu açtı ama vücuduma tutmadan önce kendi eliyle test etti. "Bu çok mu sıcak?" diye sordu yavaşça bacağımı ıslatırken.

"Hayır, gayet iyi."

"Güzel." Tamamen odaklanmış hâlde ellerini saçlarımdan geçirdi ve saçlarımı ıslatmaya başladı. Gözlerime değil, yüzümün her yerine bakıyordu; sadece gözlerime bakmıyordu. Sanki bakamıyordu. Saçlarımı şampuanla köpükledi, büyük parmaklarıyla saç diplerime masaj yapmaya başladı. Gözlerimi kapatıp başımı hafifçe geriye doğru attım ve bu huzurlu hissettiren dokunuşun tadını çıkarmaya başladım.

"Küçük bir kedi gibi mırlayacaksın sanırım birazdan," diye fısıldadığı anda gözlerimi açtım ve "Açma açma," dedi hızlıca. "Gözlerine köpük girecek. Yanarlar."

Hızlıca gözlerimi yumdum. Gülümsediğini göremesem de hissettim. "Aptal seni," diye mırıldandı. "Aferin sana." Parmaklarını saçlarımın arasında kaydırdı. "Güzelce temizleyelim küçük leydimi."

O vücudumu temizlerken aramızda uzayıp giden sessizliği dinledim. Konuşmadı ama dokunuşlarıyla bana şefkatini aşıladı. Sonunda işimiz bittiğinde vücudumu kuruladı, ağrım olup olmadığını defalarca kez sorduktan sonra beni giydirip saçlarımı kuruladı. Saçlarımı taradı, hâlâ ıslak olan saç diplerimi kurıttu ve parmakları saçlarımda şekil verme isteğinden çok, şefkatini hissettirme isteğiyle dolaştı.

Annem ve Simge eve döndüklerinde annem beni temiz ve giyinmiş hâlde bulunca başta durakasa da bir şey demedi. Kendimi mahcup hissettim ama bunu çaktırmamaya çalıştım. Gurur ile yakınlık derecemizin ne denli fazla olduğunu annemin fark etmesi beni utandırıyordu; öte yandan bu adamın çocuğunu taşıdığıma göre annem yakınlık seviyemizi zaten biliyor demekti.

"Gezmeye mi çıkıyorsunuz?" diye sordu annem, Gurur'a bakarak. "Ne iyi olur. Hava alsın biraz Zeliha. Boğuldu bütün gün evde durmaktan."

Aslında olduğum yerde hareketsizce kalmak istiyordum. Hareket edecek olursam düşük yaparım diye korkuyordum, çocukça bir korkuydu. Belki de doğru olan bu kadar dikkatli olmaktı, bilmiyordum.

Gurur, "Onu götürmek istediğim bir yer var," deyince omzumun üstünden ona baktım. "Dikkatli olurum, gözümden bile sakınırım onu. Merak etmeyin."

"Şüphem yok," dedi annem gülümseyerek. "Gidin gezin, varının biraz."

"Nereye götürecekmişsin beni?" diye sordum meraklı meraklı.

Ceketimi giydirirken, "Gidince görürsün," dedi. Birlikte evden çıkarken koluma girmişti. Bana destek oluyordu ama kendimi kötü hissetmemem için çok da üzerime düşmemeye çalışıyordu. Kendimi daha kötü hissedemezdim, bunu bilmiyor muydu? Bilmese daha iyi olurdu. Arabanın önünde durduğumuzda bakışlarım uzun süre arabada asılı kaldı. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi elini belime koyarak, "Taksiyle de gezebiliriz," dedi ama başımı hızlıca iki yana salladım.

"Ne gerek var deli?"

Kapıyı zar zor açıp ön koltuğa oturduğumda eğilip kemerimi bağladı. Kemerimi bağlarken tedirgin görünüyordu. Yıllar da geçse üstünden, bu kemeri ne zaman bağlasa böyle tedirgin hissedeceğini biliyordum. Her şeyi sileceğine inandıkları zaman, bazı şeyleri silmeyi bir türlü beceremiyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, ben de bir şeylerin asla silinmeyeceğini öğrenmiştim.

Yolcu kapısını kapatırken gözlerimin içine çok dikkatli baktı ve bunu fark etmediğimi sandı ama her şeyin farkındaydım. Aldığım nefesleri bile kontrol ediyordu, kirpiklerimin kaç kez birbirine vurduğunu dahi hesap eder olmuştu.

Ben de farklı sayılmazdım esasında. Ben de artık ona dikkat ettiğim kadar kendime dikkat ediyordum. Aldığım nefesleri sayıyor, içimde bir boşluk oluşacak korkusuyla sürekli avucumu karnımın biraz altına yerleştiriyordum. Korktuğum bir şeyi delice isterken bulmuştum kendimi. Hayatımın hiçbir bölümünde kendimi yerleştiremediğim o geleceği her şeyden çok arzular hâle gelmiştim.

Araba, Simge'nin evinin olduğu sokaktan ayrılırken, "Kiralık ev ilanlarına baktım biraz," dedim, bir an duraksadı, daha sonra, "Ya?" dedi sorar gibi.

"Hıhım." Profilini inceledim. "Birkaç tane güzel ev buldum. Leon ve Pars çok hareketli çocuklar, o yüzden salonu büyük olursa iyi olur diye düşündüm. Eski evimizin salonu büyüktü, merdivenleri vardı, enerji atabiliyordu çocuklar." Bedenimi biraz daha rahat konumlandırıp, "Bu arada Leon ve Pars'ı çok özledim, onları ne zaman görebilirim?" diye

sordum. Tedirgin olduğumda çok konuştuğumu biliyor olmalıydı, bu benim kendimi rahatlatma yöntemimdi çünkü. Tedirgin olduğumu fark etmesi canımı sıksa da başka çarem yoktu. Sık sık konuşursam kafamın içindeki seslere gömülmek zorunda kalmıyordum. Bir anlığına da olsa o mahşer alanındaki derin, boğucu uğultu susuyordu.

"Şu an tesisteler, güvende ve sağlıklılar. Yeni evimize taşındığımızda onları getireceğim," dedi direksiyonu çevirirken.

"Gerçekten iyiler, değil mi? Bana yalan atmıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Sana neden yalan söyleyeyim ki Zeliha?"

Üzülmeyeyim diye, dedim içimden ama dışım sessizdi. Omuz silktim, önüme dönüp yolu izlemeye başladım. "Saçmalıyorum bu aralar, değil mi?" diye sordum.

"Saçmalamıyorsun. Ben bu hâllerini seviyorum senin," dedi dürüstçe. Ona göz ucuyla baktığımda çoktan merkezden ayrılmıştık. Ormanlık alanda ilerleyen arabanın içinde ormana değil, ona bakıyordum. Manzara umurumda değildi çünkü benim hayatımda ondan daha güzel bir manzara yoktu.

"Temiz hava almaya mı götürüyorsun beni?" diye sordum merakla.

"Ben şimdi seni bu arabanın dışına çıkarsam, hava seninle temizlenir." Bana yan gözle bakıp göz kırpınca kalbim yerinden oynadı. Yanaklarımın içini ısırarak gözlerimi dışarı çevirdim.

"Salak salak konuşma," diye mırıldandım.

"Utandın mı?"

"Hiç de bile."

Direksiyonu yavaşça çevirmeden önce elini uzattı, elimi avucunun içine alıp üst kısmını öptü. Yanaklarımın daha da ısındığını, içimi yiyip bitiren huzursuzluğun geri çekilerek yerine huzurun yerleştiğini hissettim. Belki bu anlık bir huzurdu, karanlık beni yine kavrayıp altına alarak boğmaya başlayacaktı ama bir anlığına dahi olsa bunu hissetmek dünyalara bedeldi.

Gölün uzandığı yolda ilerlemeye başladığımızda Eğirdir'in bana tıpkı Gurur gibi huzur veren bir yer olduğunu bir kez daha fark ettim. Gölü ufukta görür görmez arabanın camına sokulmuş, bir çocuk gibi meraklı gözlerle gölü izlemeye başlamıştım. Gurur'un ara sıra bana dokunan bakışlarını hissedebiliyordum.

İçimdeki çocukça heyecan, ufka serilmiş maviliğe her yaklaştığımızda daha da artıyordu. Ama asıl şaşkınlığı, Gurur arabayı göl kıyısına

kıvrılan dar bir yoldan çıkarıp yüksekçe ağaçların gölgelediği bir sokağa girdiğinde yaşadım. Yolun sonunda önü camlarla kaplı, beyaz boyalı, dubleks bir ev belirdi. Bahçesi düzenlenmişti; taşlarla çevrili yürüyüş yolunun iki yanında lavantalar, güller ve henüz filizlenmemiş genç fidanlar vardı. Bahçenin köşesinde küçük bir ahşap salıncak hafifçe rüzgârla sallanıyordu.

Gurur beni bahçeden içeri sokunca şaşkınlıkla ona döndüm. "İzinsiz giremeyiz," dediğimde sadece elini belime bastırıp, "Yürü Zerda," diye fısıldadı.

Göl kıyısına uzanan geniş bahçeye doğru yürürken kaşlarım çatıldı. Bahçenin tam ortasında kristal berraklığında parlayan bir yüzme havuzu vardı. Hemen önünde beyaz ketenden bahçe mobilyaları da havuza ait bir dinlenme alanı gibi görünüyordu. Havuzun kenarındaki taş zemin, yaz akşamlarında mumlarla süslenmeye hazır gibiydi. Mutfak olduğunu düşündüğüm camın önündeki ahşap yol da doğrudan göle uzanan bir iskeleye bağlanmıştı. Küçük, botanik bir bahçe gibi görünen ahşap iskele aynı zamanda mutfağa ait bir balkon görevini de görüyordu. Yine o ahşap iskeleye yerleştirilmiş sandalyeler ve masa da sanki gün batımında orada oturup sessizliği dinlemek için tasarlanmıştı. Gövdesi yaşlı çınarların arasından süzülen ışıkla aydınlanan bu manzara, evi yalnızca bir yaşam alanı olmaktan çıkarıp bir rüyanın parçası hâline getiriyordu.

Gurur, "Gel benimle," diyerek beni tekrar belimden kavradı, yumuşak bir tutuşla bedenimi kendisine doğru çevirdiğinde, "Buranın kirası çok pahalıdır," dedim sanki aklını okuyormuşum gibi. "Düşünme bile, deli."

"Gel benimle," dedi tekrardan, tek fark bu kez sırıtarak söylemişti bunu. Elini elimin içine kaydırdı, parmaklarım onun büyük parmakları arasında kayboldu ve birlikte taş yoldan geçerek evin giriş kapısının önünde durduk.

Diğer elini cebine attı, cebinden bir anahtar çıkardı ve anahtar aramızda sallanırken, "Kapıyı sen aç istiyorum," dedi, cümlesi bir an anıların saklandıkları o çukurdan yukarı taşarak etrafa yayılmasına neden oldu. Birbirimizin gözlerinin içine uzun uzun baktık. Ondan öte bir yer varsa da görmeyecek, bilmeyecek, gitmeyecektim ve parmaklarımın arasında duran her anahtar, daima onun için açılan kapıların deliğine yerleştirilecekti.

Elinden anahtarı aldığımda bile gözlerim onun buz sıcağı gözlerinden ayrılmadı.

Eğildi, anahtar parmaklarımın arasındayken dudaklarım alnıma bastırıp kokumu içine çekerek beni alnımdan öptü. Aramızda dile getirilmemiş yeminlerin, asla bozulmayacak sözlerin varlığı o öpücükle daha da derinleşerek kendisini hatırlattı. Geri çekilip gözlerimin içine baktı ve "Anahtarım olsa da kapıyı daima sen açacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Daima ben açacağım," diyerek gülümsedim, ardından omzumun üstünden kapıya baktım. Neler olduğunu kavramak çok güç gelse de benden istediğini yapıp anahtarı kapı deliğine sokarak çevirdim ve kapı yavaşça açılırken nefesimi tuttum.

Dudaklarım omzuma bastırdığında ben açılmış kapıdan içeriye şaşkınlıkla bakıyordum. Kapı eşiğinden adımımı atamayacağımı anlamış olacak ki gülerek, "Kız yürüsene ağır vasıta," dedi ve büyük ellerini belimin iki yanına yerleştirerek beni içeri doğru yürüttü.

Kapı eşiğinden içeri adımımı attığımda burnuma taze boyanın ve yeni döşenmiş ahşabın kokusu çarptı. Antre, yukarıya doğru kıvrılan zarif, beyaz merdivenle evin ferahlığını daha ilk saniyeden belli ediyordu. Duvarlar açık gri tonlarında boyanmış, yerler açık meşe parkelerle kaplanmıştı. Etrafıma merakla bakındım. Salona doğru yürüyemeyeceğimi anlamış olacak ki elleri belimin iki yanında beni birkaç adım daha ilerletti. Tavandan yere kadar uzanan camlar gölü tam karşıdan görüyordu; manzara âdeta evin bir parçası hâline gelmişti. Krem rengi koltukları görünce kaşlarım havaya kalktı, geçen gün Girdap'a çok beğendiğimi ama fiyatını görünce kalbime indiğini söylediğim koltuk takımıydı bu. Siyah, metal ayaklı ince sehpalar da annemle beğendiğim sehpaların ta kendisiydi ve köşede yükselen modern kitaplık, salona zarif bir sadelik katıyordu. Kristal avize, gün ışığını yüzlerce parçaya bölerek odaya ışıltılı bir atmosfer yayıyordu. Salon hâlâ boş sayılırdı ama şimdiden yerleştirilmiş küçük parçalar her şeyi değiştirmeye ve eve ruhunu kazandırmaya yetmişti de artmıştı bile. Şaşkınlıkla Gurur'a doğru döndüm.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeden.

Kaşlarım kaldırıp, "Beğenmedin mi?" diye sordu. Gözümün içine çizdiği resmi annesine gösteren bir çocuk gibi bakıyordu ve cevabım onun için her şeyden daha önemli gibi görünüyordu.

Kekeleyerek, "Bu ne demek oluyor, Gurur?" diye sordum bir kez daha.

Ne hissettiğimi çözmeye çalışır gibi yüzüme bakarken ellerini yeniden belimin iki yanına yerleştirip beni nazikçe kendine çekerek, "Beğenmedin mi yavrum?" diye sordu sakince.

"Beğenmemek değil ama... Aksine ben çok beğendim ama..." Etrafıma bir kez daha baktım, ardından gözlerimi beni ilgiyle izleyen ela gözlere çevirdim. "Gurur, bu ev çok fazla." Duygularımı dizginlemeye çabalıyordum. Bu ev her şeyiyle bir rüya gibiydi ve her detaya bayılmıştım ama onu zora sokmak isteyeceğim son şey bile değildi. Her şeyi birlikte yapalım, geleceğimizi şekillendirirken ben de elimi taşın altına koyabileyim istiyordum. Yüzümü avuçlarının içine alarak, "Senin için az bile," dedi, sesi bir ip gibi ruhuma dolanıp beni kendisine daha sıkı bağlanmış hâle getirdi. Başımın döndüğünü hissettim, duygular ısrarcı ve gitgide daha da büyüyen bir dalga gibi zihnimin kıyılarını alabora ediyordu. "Allah şahit, içimi en iyi o biliyor, o görüyor, tüm bunlar senin için az bile."

Elimi yanağımda duran avucunun üzerine koyup gözlerinin içine bakarken gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Altından nasıl kalkarız ki?" diye sordum kırılgan bir sesle ama biliyordum, o kırılganlığın altında titreyen mutluluğu görebilecek kadar tanıyordu beni. Gurur beni, bu dünyada kimsenin tanımadığı ve tanıyamayacağı kadar iyi tanıyordu.

"Bir şeyin altından kalkılacaksa, kalkan ben olurum. Bir şey düzeltilmesi gerekiyorsa, düzelten ben olurum. Sen bunları düşünme." Yanağımı okşadı, kirpik diplerimde biriken gözyaşını parmağının ucuyla ezip sildi. "Sadece bir kez düşünme ve yaşa," dedi. "Bırak senin yerine düşünen, halleden, düzelten, ne gerekiyorsa yapan kişi ben olayım. Ben bu hayatı senin için yaşıyorum, bilmiyor musun?"

"Ama..."

"Aması maması yok." Alnını alnıma bastırınca yutkundum. "Burası artık bizim."

Şaşkınlık biraz daha büyüdü ama verecek bir tepki bulamadım. Kendimi hem çok değerli hem de çok mahcup hissettim. Kendimi bu dünyadaki en değerli kadın gibi hissettim, yine kendimi bu dünyada onun omuzlarına bırakılmış bir yük gibi hissettim.

"Sen benim için yük değilsin, hiçbir zaman da olmadın," dediğinde zihnimin bu kadar derinlerine gelebiliyor olması, beni bu kadar çıplak görebiliyor olması beni şaşırttı. Alnını alnıma sürtüp yutkundu. "Sen olsan olsan ödül olursun benim için, bu hayatta bana verilmiş bir şans

olursun. Benim için senin varlığın her zaman şanstı, sen benim gibi bir adamın bu dünyada sahip olabileceği en nadide şeysin. Ben hâlâ inanamıyorum, senin gibi birinin benim hayatıma girmiş olmasına, yaşanan onca şeyden sonra senin gibi biriyle ödülleniyor oluşuma inanamıyorum. Sen insanın içine o inancı ekiyorsun. Sen Allah'ın varlığını derinlerde, kalbimin içinde, çok içeride bir yerde en yalın hâliyle hissetmemi sağlıyorsun. Sen bana onun verdiği ödülsün. Kendini hiçbir zaman bir yük olarak, fazlalık olarak görme. Bırak da Allah'ın bana verdiği bu hediyeye gözüm gibi bakayım, onu gözümden sakınayım."

Söyledikleri kalbime öyle çok dokundu ki tek yaptığım onun dudakları yeniden alnımdaki yerini aldığında hissettiğim mutluluğu ve huzuru gizlemeden ağlamak oldu. Gözyaşlarım acıdan, korkudan, çaresizlikten akardı genelde ama öyle bir an gelirdi ki sadece acının bıçağıyla yoklayıp kanatarak akıttığı o gözyaşları, Gurur'un tek bir cümlesiyle mutluluğun akıntısına dönüşürdü. Beni mutluluktan ağlatan tek kişi Gurur'du ve biliyordum ki en büyük acıyı verebilecek, beni kederden öldürebilecek güçte olan tek insan da oydu.

Ve yine bildiğim bir şey varsa, kendini ateşin içine diri diri atardı da benim canımı acıtmazdı.

"Seni çok seviyorum," dedim, bilmesine rağmen bunu ona sürekli söylemek, sürekli hatırlatmak istiyordum. Dudakları alnımdayken gülümsedi, dudaklarının kıvrıldığını hissetmek beni de gülümsetti ama bir yandan gözyaşları da akmaya devam ediyordu.

"Sana çok âşığım," diye cevapladı beni. Dudaklarını saçlarıma bastırıp geri çekilirken, "Ağlıyor musun sen, gelincik?" diye sordu. Kafamı farklı bir yöne çevirdim, beni ağlarken görsün istemedim. Çenemi yakaladı, yüzümü kendisine çevirerek kafamı havaya kaldırdı ve önce sol, sonra sağ gözüme bakarak derin bir nefes aldı. "O ceylan gözlerden ne zaman tek damla yaş düşse, ömrümden ömür gidiyor benim, canımdan can alıyorsun sen," dedi sessizce.

Suçluluk duygusuyla kaşlarımı çattım, bu kez mutluluktan ağlıyordum ve onun da bunu bildiğini biliyordum ama yine de mutluluktan dahi olsa beni ağlarken görmekten hoşlanmadığının da farkındaydım.

"Hadi evimize bir bak," diyerek bedenimi yavaşça çevirdi ve açık duran mutfak kapısından içeri baktım. İskeleye açılan balkon kapısı boydan camdı, mermer tezgâhı, ahşap dolapları ve paslanmaz çelik dokunuşlarla modern ama bir o kadar da sıcak bir görüntü elde edilmişti.

"Seni yormayalım," diyerek beni aniden kucağına aldı. Çırpınmadım, sadece kolumu boynuna sardım ve bakışlarım evde dolaşmaya devam ederken Gurur merdivenlere yöneldi, basamakları kolaylıkla çıktı. Üst katta göle bakan balkonlu bir yatak odası vardı, oda boştu, sadece ince, beyaz tüller camların önünde rüzgârla hafifçe dalgalanıyor, camın ötesindeki gölün üzerinde yankılanan sessizlik odanın içine doluyordu. Beni kucağından indirmeden çenesiyle köşeyi işaret ederek, "Buraya kral boy bir yatak alırız," dediğinde işaret ettiği yere baktım. Kucağında benimle yana döndü. "Buraya da istediğin gibi tasarlayacağın bir elbise dolabı yaparız, tüm duvarı kaplar, hım? Ayça'nın işi ne, çizsin senin için. Bir işe yarasın Portakal Cin'i."

Güldüm, başımı onun omzuna yasladım ve kucağında biraz daha küçüldüğümü hissettim. "Bu duvara da fotoğraflarımızı asar mıyız?" diye sordum.

"O duvara sarmaşık yapacağım, sarmaşıklara da fotoğraflarımızı asarız," dediğinde gülümsemem daha da genişledi. "Bak, şu köşeye de sana güzel, aynaları ışıklı bir makyaj masası yaparız. Önüne oturur süslenirsin ama çilleri kapatmak yok, tamam mı?"

"Tamam."

"Süse ihtiyacın yok da işte formaliteden yaparız bir masa," diyerek benimle birlikte o da güldü.

"Ay çok da sahtekârsın ya," dediğimde gözlerini kıstı.

"Şarlatan pembesi rujun geldi aklıma."

"O benim rujum değildi," diye homurdandım.

Yine kucağında benimle odanın içindeki ebeveyn banyosuna ilerledi, kapıyı açtı. Banyonun kapısı açıldığında içimdeki şaşkınlık bir kat daha büyüdü. Karşımda çok zarif, özenli bir tasarım vardı. Zemin gölün hava kapalıyken büründüğü gri rengi mermerle kaplanmıştı, damarlarında gümüşümsü beyaz çizgiler ışığa yakalandıkça ince bir ışıltı yayıyordu. Duvarlarda aynı tonlarda büyük porselen seramikler kullanılmış, aralara parlak siyah şeritler yerleştirilmişti. Sağ tarafta geniş bir duş alanı vardı; tavandan sarkar gibi duran bir yağmur duş başlığı göğe açılan pencere hissi uyandırıyordu. Duvarın içine gömülü raflara sabunlar, yağlar ve şampuanlar eklenebilirdi ama şimdilik orası boştu. Sol köşeye oval bir küvet yerleştirilmişti; pürüzsüz beyaz yüzeyi, üzerine düşen loş sarı ışıkla âdeta parlıyordu. Küvetin hemen arkasında göle bakan uzun bir pencere vardı, ince tül perdeler ışığı süzüyor, içeriyi dışarıdan ko-

rurken göl manzarasını da gizlemiyordu. Suyun içinde uzanıp aynı anda gölü izleme fikri bile başımı döndürdü.

Lavabo kısmı bile başlı başına tabloydu. Geniş, tek parça mermerden oyulmuş tezgâhın üzerinde çift lavabo vardı; her birinin üstünde altın tonlu armatürler, ışıkta hafifçe parıldıyordu. Aynaların etrafı ince LED şeritlerle çevrelenmişti, ışık çehremi yumuşakça aydınlatıyordu. Dolaplar ahşap görünümlü ama modern hatlarla tasarlanmıştı; kulpsuz, düz yüzeyleri banyoya minimalist bir şıklık katıyordu. Ayça burayı kesinlikle çok beğenirdi.

"Kısa sürede toparlayabildiğim kadar toparladım," dedi. "Evi aldığımda biraz eski ve bakıma muhtaç durumdaydı."

Bir an duraksayıp, "Kısa sürede toparlanmış hâli bu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Burası saray gibi, domuzcuk."

Gurur güldü, alnını şakağıma yaslayıp, "Elimden geleni yaptım yavrum," dedi. "Burası evimiz. Senin evin."

Hem mahcubiyet hem de heyecanla gülümsedim ve "Sana diğer odaları da göstereyim," diyerek beni kucağından indirmeden banyodan çıkardı.

Kocaman, boydan camı ormana bakan bir çalışma odası vardı. Odanın bana ait olduğunu, burada hem dinlenip hem de ders çalışabileceğimi söylediğinde ona sarılıp binlerce kez teşekkür etmek istemiştim. Bir yandan da kızmak istemiştim. Kendini böylesi bir masrafın altına soktuğu, belki borçlandığı, belki de elindeki her şeyi satmak zorunda kaldığı için kendime gıcık oldum, onu da azarlamak istedim ama yapamadım. Tek amacı beni mutlu etmek olan bir adamı nasıl azarlardım ki?

Misafir odalarını da dolaştık, sonra beni ormana bakan balkonlardan birine çıkardı, kucağından yavaşça indirdi ve meraklı bir çocuk gibi korkuluklara doğru yürüyüp ormanı izlemeye başladım.

"Beğendin mi?" diye sorduğunda başımı hızlıca salladım, verdiği onca emekten sonra canını sıkmak yerine ona beni ne kadar mutlu ettiğini göstermek istiyordum.

"Beğenmek de kelime mi? Bayıldım," dedim içtenlikle. *Keşke daha uygun bir ev bulsaydık, keşke kendine bu kadar yüklenmeseydin, keşke kendini bir şeyler yapmaya mecbur hissetmeseydin,* diye iç geçirsem de bunu asla dillendirip ona kendini rahatsız hissettirmedim. Huzur veren ormana baktım, burada en sancılı ruh bile iyileşmenin bir yolunu bulurmuş gibi duruyordu.

"Burada ulaşım çok sıkıntı olur ama," dedim.

"Çözeceğiz onu. Hem doğum yapana kadar her yere seninle geleceğim," dediğinde doğum yapmamdan bahsediyor olması kalbimi hızlandırdı. Omzumun üstünden ona hevesli gözlerle baktım. Benim aksime o sakin gözlerle beni izliyordu. Bu hamileliğin onu korkuttuğunu hissedebiliyordum ama kabullendiğini ve hatta benim gibi onun da bu çocuğu istediğini görebiliyordum. İstemek bile bana yapılan bir haksızlıkmış gibi hissettiriyor olmalıydı ona.

Yüzümü avuçlarının içine alıp, "Nikâh tarihini de alalım, nasıl bir düğün var aklında?" diye sordu ilgiyle.

Kaşlarım anında çatıldı, kaşlarımın çatıldığını görünce duraksadı. "Ne düğünü? Nikâh yeterli," dediğimde bu kez kaşlarını çatma sırası onundu.

"Anlamadım?"

"Sadece nikâh yeterli, belki küçük bir kutlama yaparız ama düğüne gerek bile yok," dedim hızlıca. Kaşlarının ortasındaki çukur daha da derinleşti. Gözlerinin içine dikkatle bakıp, "Çok masraf yapıyorsun, Gurur," dedim kendimi tutamadan.

"Bu işin beni ilgilendiren tarafı. Bir daha mı geleceğiz dünyaya? Elbette düğünümüz olacak, Zeliha," dedi sertçe, ardından sesinin sert çıktığını fark etmiş olacak ki tonunu biraz daha düşük tutup, "Ben seni davulla zurnayla çıkaramayacak mıyım Muğla'daki evinizden?" diye sordu.

Başımıza neler geleceği belirsizken, içimde bana tutunmaya çalışan, benim de elimden kayıp gitmesin diye sıkıca tutmaya çalıştığım bir bebek varken tüm bunları nasıl yapabilirdik ki? Gözlerimdeki soruları görmüş olacak ki, "Seni asla yormam," dedi. "Tek istediğim seninle unutulmayacak bir anı daha yaratmak. İleride yaşlanıp buruştuğumuzda iskelede yan yana oturmak, sallanan sandalyelerimizde önümüzde göl uzanırken düğün fotoğraflarımıza bakmak istiyorum," dedi. "Torunlarımızın sesini de duyarız belki, bahçede oyun oynuyor olurlar."

Bir an kalbimin genişleyerek göğsümün içine yayıldığını hissettim. Bir hayalden ibaret dahi olsa, sanki gelecek orada bir yerde ona ulaşıp ulaşamayacağımızı merak ederek bizi bekliyordu.

Kendimi hem umutla dolu hissettim hem de o umudun sırtımdan koparılıp geriye kanayan bir yara bırakacakları kanatlar olmasından korktum. Boğulduğum karanlık sular çok derindi, bu doğruydu ama ku-

yıya ulaştığımda beni bekleyen güzel bir gelecek vardı. Kıyıya ulaşabilmek istiyordum.

"Bırak seni gelinlikler içinde göreyim. Hak ettiğin bundan daha azı değil, sen sandığın her şeyin daha fazlasını hak ediyorsun." Yanağımı parmak uçlarıyla okşarken, "Bir de bana bak, benim gibi bir adam senin gibi bir kızla ödüllendirildi. Üstelik seni hak etmiyorum bile," dedi.

"Saçmalama," diye çıkıştım. "Bu dünyada beni senden başka kim hak edebilir? Seni benden çok kim hak edebilir? Hiç kimse."

"O zaman bırak da hayallerimiz olsun, sonra o hayalleri gerçeğe dönüştüreyim, kurduğumuz her hayal bizim gerçeğimiz olsun."

"O zaman hiçbir şeyin abartılı olmayacağını, sade olacağını, kendini zora sokmayacağını söyle bana," dedim, içimde bir yerlerde ben de onunla anılarım olsun istiyordum, tüm bu hayaller gerçeğe dönüşsün istiyordum.

"Bunun sözünü tutamam ama senden daha görkemli bir şey yapamayacağımı zaten biliyorsun. Benim hayatımdaki en görkemli şey sensin."

"Salak," diye söylendim, bu onu gülümsetti, gülümsediğinde yüzünde oluşan çizgiler bile kalbimi hızlandırmaya yetiyordu. Dudaklarım tekrar alnıma bastırdı ve "Muğla'da düğünümüz olsun mu?" diye sordu. "Seni yormadan gitmenin bir yolunu buluruz."

En son Muğla'ya gittiğimizde nasıl da mutlu olduğumuzu hatırladım. Boğazım düğümlenirken, "Olur," diye fısıldadım.

"Aklında bir tarih var mı?" diye sorarken parmakları saçlarımda dolaşıyordu.

Ayın hangi gününde olduğumuzu bile bilmediğim için kaybolmuş gözlerle onun gözlerinin içine baktım. Derin bir nefes aldı, parmaklarını yüzüme düşen saçlarda dolaştırıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Her şeyi arka arkaya sıraladığım için yoruldun, değil mi?" diye sordu, gözlerimi kaçırdım. Gülümsediğini fark ettim ama ona değil, balkonun ardındaki ormana bakıyordum. "O zaman her şeyi ben halledeyim, sen dinlenmene bak." Yanağımı aniden sertçe öpünce sırıttım, dudaklarım bir kez daha yanağıma bastırıp yanağıma doğru konuştu. "Gül işte şöyle, göreyim yüzündeki çukurları, tüm çilleri, seni sen yapan tüm parçaları."

"Sen güldürüyorsun beni zaten hep."

"Yalan atma hiç, seni çok ağlattım ben," dedi sessizce, bu sırada dudakları hâlâ yanağımdaydı.

"Çok konuşma," diye homurdandım.

"Biraz daha yeni evinde vakit geçirmek ister misin yoksa yoruldun mu?"

"Sanırım dinlenmem daha iyi olur," dedim her ne kadar burada kalmak istiyor olsam da. Dinlenmek zorundaydım, yorgun hissetmesem ve şu an ağrım olmasa da dinlenmeye mecbur hissediyordum kendimi.

"Kucağıma gel bakalım," deyince geri çekildim.

"Yürüyebilirim, abartma," dedim dalga geçer gibi ama öyle bir bakıyordu ki reddetme şansımın olmadığını açıkça bakışlarıyla ifade ediyordu. Beni yavaşça kucağına aldığında yanaklarımın içini şişirip, "Öf ya," diye söylendim.

"Gitgide bana benzedin he."

"Gıcıklık konusunda benzemiyoruzdur umarım canım ya."

"Sen daha gıcıksın, yarışamam bile seninle," dediğinde ona dik dik bakıp tırnaklarımı ensesine bastırdım. Acıyla yüzünü buruşturup, "Şiddet yalnız bu," dedi.

"Sus, gebertmeyeyim seni," dediğimde tekrar sırıttı.

"Sandalyeye çıkarak mı döveceksin beni?"

"Hayır, efor sarf edemem o kadar, sen eğileceksin, ben seni döveceğim."

"Olur, ayaklarının önüne yatayım, ırgat gibi kullan beni."

"Sen de amma meraklısın kullanılmaya he Gurur."

Sırıttı. "Kullanacak kişi sensen bayılırım kullanılmaya."

"Şov yapma, yat yere de göster o zaman."

"İndireyim seni kucağımdan, çökeyim, başla tekmelemeye o zaman," dediğinde kıkırdadım.

"Kocaman herifi tekmelediğimi düşününce öyle bir keyiflendim ki," dedim.

"Kocaman olmam hoşuna gidiyor bence senin, sürekli bunu vurguluyorsun çünkü. Kaçmıyor gözümden."

"Evet, bayağı hoşuma gidiyor," diyerek yanağından makas aldım, bana tuhaf tuhaf baktı. "Yavrum benim, aygırım."

"Bazen beni çok tedirgin ediyorsun."

Yanağını okşarken kaşlarımı indirip kaldırdım, başını iki yana sallayarak güldü ve "Nazlanma hiç, hoşuna gidiyor senin de," dedim.

"Zafer'in açtığı kadın hesabından dolandırdığı dayılar gibi konuşuyorsun," dediğinde ona dehşet içinde baktım.

"Ay bunu da mı yaptı ya?"

"Evet," dedi ve sesini inceltti. "Canim, sen bana bilet parası gönder canim, benim anne amiliyat olacak canim, amiliyat parası da gönder canim," diyerek Zafer'i taklit etti.

"Böyle şeyler mi söylüyor adamlara?"

"Bir tanesini iki gün boyunca havalimanında bekletti, biletim yandi canim, uçağa yetişemedim canim, bir bilet daha almalıyım para gönder canim," diyerek güldü.

"Zafer her türlü dolandırıcılığı yapan bir abimiz galiba," dediğimde sırıttı.

"FaceApp'ten kendi fotoğrafını kadına dönüştürüp o şekilde kandırıyordu adamları," deyince şok olmuş gözlerle Gurur'a bakakaldım. "Gideri de vardı hani, gayet güzel bir ablamız oluyordu. Yeşil gözlü, kumral bir afet."

"Hayırdır Gurur, Zafer'in kadın versiyonuna çok dikkatli baktın galiba? Afet falan da diyorsun. Yeşil gözlü dolandırıcı kadınlardan mı hoşlanıyorsun sen, söyle de bilelim," dediğimde başını geriye atarak güldü.

"Ben çilli, inatçı, götü büyük kızlardan hoşlanıyorum. Tercihen Muğlalı olmalılar ve babaları beni traktörle ezmek konusunda tehdit etmiş olmalı."

"Sen yine de Zafer'le öyle pek yalnız kalmamaya çalış."

"Yener daha tehlikeli," dediğinde ona dik dik baktım.

"Yener bana ihanet etmez ama Zafer, FaceApp'te kendini kadına dönüştürüp seni benden çalabilir."

"Yener mi sana ihanet etmez? Yener, Zafer ona da para vereceğini söylediğinde ayaklarını çekip ayak fetişi adama attı, kırk dört numara ayağı bir Rus kadınının ayağı diye yedirdiler Manisalı bir dayıya."

Ağzım açık kaldı.

"Zafer'in bir onuru varmış, en azından ayağını atmamış ya. Ben Simge'ye şu konuyu bir anlatayım."

"Sen de Yener'in dostu musun düşmanı mısın anlamadım," dedi alayla. "Sürekli Simge'ye bir şeyler yetiştiriyorsun."

"Yener dostum olabilir ama Simge benim kuzenim, öncelik tabii ki de Simge'nin," dedim gözlerimi kısarak.

Beni kucağından indirmeden içeri girdi, merdivenleri ağır ağır indi ve bedenimi yere indirdi. Omzumun üstünden büyük salona baktıktan sonra gözlerimi yüzüne çevirdim.

"Yener de amma yalancı," dedim. "Koltukları çoktan almışsın ama koltuk alternatiflerine bakmaya devam ediyordu."

"Çalışma odan için o," deyince kaşlarımı kaldırdım. "Rahat bir alanın olsun istiyorum."

Bir şey söyleyemedim, tek yaptığım ona dikkatlice bakmak oldu. "Hadi gidip bir şeyler yiyelim," diyerek beni kolunun altına çekti, büyük kolunu bedenime sararak ona yaslanmamı sağladı ve birlikte evden çıktık. Arabanın önüne geldiğimizde elimde eve ait anahtarı tutuyordum. "Anahtarlığını takmayı unutma," diyerek kapımı açıp arabaya binmem için bana yardımcı oldu.

"Teşekkürler," diyerek yerime yerleştirdim, eğilip yine aynı dikkat, nezaket ve saklayamadığı huzursuzlukla emniyet kemerimi bağladı. Sürücü koltuğuna bindiğinde anahtarı cebime sokup omzumun üstünden ona baktım.

"Ne yiyelim, yavrum?" diye sorarken arabayı çalıştırıyordu.

Aniden, "Canım balık ekmek çekti," dedim kaşlarımı çatarak. "Hiç de aramam normalde." Duraksayıp omzunun üstünden bana baktığında kaşlarım hâlâ çatıktı. "Balık ekmek yiyelim," dedim hevesli bir sesle. "Birden canım çok istedi."

"Olur, yavrum," derken tek kaşı havadaydı. "Yiyelim."

Önümüzdeki günlerde sürekli balık ekmek yemek isteyeceğimden habersiz önümde akıp gitmeye başlayan yolu izlerken içimde tuhaf, huzurlu bir sıcaklık büyüyor, göğsüme yayılıyordu.

Göl kenarındaki restoranlarından biri günlük tutulan balıklarıyla meşhurdu, o gün hangi balık tutulursa genelde onu pişiriyorlardı. Günün balığı mezgitti. Gurur ekmeğimin içindeki balığı çatalla kontrol etmiş, büyük kılçık avını bitirdikten sonra temiz balığı tekrar ekmeğimin içine koyarak önüme bırakmıştı. İki yarım ekmek yemeyi ben de beklemiyordum ama uzun zaman sonra ilk kez yediğim balığın tadı o kadar güzel gelmişti ki herhâlde Gurur'un dalga geçmeyeceğinden emin olsam üçüncü ekmeği de isterdim. Restorandan çıkarken karnım belirgin bir şekilde şişti ve balık beni o kadar susatmıştı ki iki pet şişeyi saniyeler içinde bitirmiştim.

Gurur gülerek, "Şifa olsun ceylanıma," dediğinde, "Böyle giderse ceylan değil gergedan olacağım ama neyse ki sen benimle dalga geçmek konusunda zaten idmanlısın, ben de senin zorbalıklarına karşı idmanlıyım," diye homurdanmıştım.

Huzurlu bir andı.
Balık ekmeği gerçekten çok sevdiğimi keşfettiğim bir andı.
Keşke üçüncü ekmeği yeseydim.

Gözlerindeki lensleri çıkarıp usulca kutusuna bıraktı. Ardından başını kaldırarak okyanusa açılan dev camın ardındaki manzaraya daldı. Geceden kalma yorgunluk, dışarıdaki sahnenin hedonist dağınıklığıyla birleşiyordu. Hamağın üzerine birbirine dolanmış hâlde uyuyan iki kadın –biri badem gözlü Asyalı, diğeri sarı saçlı Fransız– derin uykularına gömülmüşlerdi. Yanlarında devrilmiş şişeler, kalan son damlalarını okyanusun berrak sularına damlatıyor, denizin tuzlu kokusu alkolle karışarak havayı ağırlaştırıyordu.

Adam, bir an aynaya döndü. Yeşil ve mavi gözleri, ışığın altında birbirine zıt iki kıvılcım gibi parladı. Kendi yansımasına kısa bir bakıştan sonra ensesini ovuşturdu, dudaklarının arasına puroyu sıkıştırdı ve banyoya yöneldi. Kapsül biçimindeki banyo camdandı, suya açılmış bir akvaryumun içindeymiş hissi veriyordu. Musluğu açtığında camlara çarpan suyun sesiyle birlikte kapıda tok bir tıklama duyuldu.

Purosunu banyodaki kül tablasına bırakıp yeniden aldı, dumanı ciğerlerine çekerken içgüdüleri harekete geçti. O, kalabalıkta bir fısıltıyı, kargaşada tek bir nefesi duyabilecek kadar keskin duyulara sahipti. Havluyu beline doladı ve kapıya yöneldi.

Kapı açıldığında otelin iskelesinde duran silüeti gördü. Siyah takım elbise giymiş, güneşin kavurduğu tahtaların üzerinde bile bir gölge gibi dimdik duran bir adam. Siyah rugan ayakkabılarının tabanlarını ateşe verdiği kesindi ama en ufak bir kıpırtı yoktu yüzünde. Gözlerini gizleyen siyah camların ardından bakışlarını hissettirdi. Karşısındaki adamın havayı bile titreten sıcaklığa rağmen siyah takım elbisesinin içinde olması onu neredeyse güldürecekti.

"Gidip kendine bir şort al, biraz denize gir," dedi adam soğuk bir sesle. "Yoksa eriyip gideceksin."

Cevap gelmedi. Takım elbiseli, elindeki deri çantanın fermuarını açıp tableti çıkardı. "Efendim, haberlerim var."

Adamın kaşı yükseldi, puro dumanını ağır ağır üfledi. "Çalıklı cephesinde bir gelişme mi?"

"Gelişmeden fazlası." Tableti uzattı.

Adam cihazı eline aldığında yüzünde neredeyse bir avcı iştahı belirdi, sanki kan kokusu burnuna çalınmıştı. Ama ekran ışığı yüzüne vurunca iştah yerini derin bir gerilime bıraktı. Fotoğraf karşısında ter damlaları ensesinden süzülüp göğsüne indi. Yüzü parçalanmış, tanınmaz hâldeki adamın görüntüsüne bakarken dudaklarının arasındaki puro sertçe sıkıldı.

"Bu Çalıklı'nın işi mi?" diye sordu, sesindeki soğukluk bu kez tehlikeli bir titreşim taşıyordu.

"İşi değil," dedi diğeri, gözlüğünün ardından ürkekçe. "İmzası."

Parmağını tabletin ekranında kaydırdı. İkinci fotoğraf belirdiğinde omurgasından yukarı buz gibi bir ürperti tırmandı. Hoşuna giden bir hisle karışık belki biraz öfke... Karşısındakiyle aynı masada oturamayacak kadar tehlikeli, aynı zamanda kendisi kadar delice cesur birinin varlığıydı bu.

"Harekete geçemeyecek kadar güçsüz olduğunu sanıyordum," dedi alaycı bir dinginlikle. "Ama şimdiden yeni şaheserlerini sergilemeye başlamış."

"Şimdi ne yapacağız? Er ya da geç daha fazla bilgiye ulaşacaktır."

Adam, ağır bir nefesle puroyu dudaklarının arasına çekti. "Kimden bilgi alabilecekse, ondan önce sen ulaşacaksın. Ve nefes almalarına izin vermeyeceksin. Bu kadar basit."

"Onu hafife alıyorsunuz."

Bir an için gözlerinde tehlikeli bir parıltı çaktı. Karşısındaki adam, o ışığın kendi alnında bir delik açabileceğini fark edince kasıldı. Sessizlik, okyanusun uğultusundan daha ağır bir basınçla otel odasının içine çöktü.

"Başka?" dedi sonunda, puroyu elinde öne doğru sallayarak. "Kayda değer bir şey söyleyecek misin yoksa zamanımı mı çalıyorsun?"

Takım elbiseli adam yutkundu. "Büyük Çalıklı'yla ilgili dosyayı ele geçirmiş."

Puroyu tutan parmaklar o anda kaskatı kesildi. Gözleri kısıldı, bakışlarını yere indirdi. O an okyanusun tuzlu rüzgârı bile gerilimi hafifletemedi. Bu haber farklıydı; beklenmedik, sinir bozucu ve bütün dengeleri değiştirecek kadar ağırdı.

GURUR MERT ÇALIKLI

Adamı itmemle, ahşap kapıya çarpması ve kapıyı bedeniyle yarıp içeri düşmesi bir oldu. Bedeninin şeklini alan yarıktan içeri kafamı eğerek geçip odaya girdiğimde yerde geriye doğru sürünerek bana dehşet içinde baktı. Ağır adımlarla ona doğru yürürken sırtımdan vuran ışığın yarattığı gölgem, adamın bedenine karanlık olarak düşüyordu.

"Gelme," diyebildi. "Sana her şeyi söyledim. Bırak beni."

Gözlerimi yüzünden çekmeden ona bakarken yürümeye devam ettim ve o da üzerine düşen gölgemden kaçmaya çalışır gibi geriye doğru sürünmeyi sürdürdü. Sonunda sırtı beyaz duvara yaslandığında acıyla inledi ve eli dizinin altındaki bıçak yarasına gitti. Avucuna yayılan kanı gördüğünde acıyla inledi ve sonra kafasını kaldırıp korku dolu gözlerle yüzüme baktı. Zincirim bileğimden sarkıyordu, ucundan adama ait kan damlıyordu. Sırıttım. Yavaşça eğildim, bir elimi dizime koydum ve sırıtışım dişlerimi gösterene dek genişledi.

"Nerede kalmıştık?"

"Deli herif," diye sızlandı korkuyla.

"E ama ben zaten dedim sana." Omuz silktim. Durdum. "Aa sana değil, Burhan'a söylemiştim, doğru." Gülümsemem hasta bir boyuta ulaştı. "O zaman sana da söyleyeyim." Yüzüne doğru aniden yaklaşınca korkup kafasını duvara çarptı. "Evet, deliyim ben."

Zincirimi boynuna bir idam ipi gibi doladığımda kaçmaya çalıştı ama boşuna olduğunu biliyordu. Zincirin iki ucunu birbirine yaklaştırdım, ardından herifin boğazını zincirle tamamen kısıtırıp iki ucu birbirinden uzaklaştırdım. Sıkmanın etkisiyle herifin alnındaki tüm damarlar açığa çıktı.

"Söyleyecek misin?"

Boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Doğru, ben senin gırtlağını sıkarken söyleyemezsin, değil mi?" Alnımı neredeyse alnına değecek kadar yakınına getirdim. "Hım?" Zinciri boynunun etrafında daha sıkı hâle getirdiğimde dili dışarı fırladı, gözleri kaydı ve bunu izlemek bana hasta bir zevk verdi.

Yener arkamda derin bir nefes aldı. Ona aldırış etmedim.

Herifin dilinin ucundan akan salyayı izledim, zinciri biraz olsun gevşettiğimde öksürüp öğürdü ve yüzümü buruşturarak hızlıca geri çekilip ona alan tanıdım. Köşeye doğru yüzüstü eğildi, safra kustu ve biraz

tükürdü. Zinciri boynunda kaydırdığımda zincirin halkalarının tenine bıraktığı ölümcül izleri gördüm. Zincirimi avucumun içine topladım, aşağıda kalan ucunu havada şakıyacak kadar hızlı bir şekilde salladım ve adamın kaldırıp bana çevirdiği yüzüne sertçe indirdim. Çığlığıyla birlikte çarpmanın o etkileyici sesi boş odaya yayıldı.

Yener'in elmasını ısırırken çıkardığı sesi duydum.

"Sen hiçbir şey ateş kadar kötü olamaz sanıyorsun, yanılıyorsun, bu zincir hiçbir ateşe benzemez," diye tısladım ve avucumu tekrar yukarı kaldırıp, zincirimi sertçe kavrayarak sallayıp herifin yüzüne bir tane daha indirdim. Yüzündeki birkaç kemiğin çoktan kırıldığına emindim. Şişen elmacık kemiği bir diken gibi dışarı doğru uç verdiğine göre evet, haklıydım.

"Dur," diyebildi, gözü darbelerden dolayı kapanmıştı, yüzü öyle şiş görünüyordu ki bu ona daha fazla vurma isteğimi körüklüyordu. "Ben sana bildiğim her şeyi anlattım."

"Senin bana verdiğini sandığın her şey zaten benim bildiklerim, amına koyayım, ne anladım ben bu alışverişten. Elimde aynı mal ile önüne gelmişim, sen bana aynı fiyata aynı ürünü bir daha satmaya çalışıyorsun." Adam söylediklerimden anlam çıkaramıyormuş gibi başını iki yana salladı, zar zor açılan tek gözüyle boşluğa baktı. Sessizliği beni daha da çıldırtınca dayanamayıp zinciri bir kez daha suratının ortasına daha sertçe geçirdim ve bununla birlikte kafası iki tarafa doğru sarsıldı, aldığı darbenin etkisiyle bilinci bir anlığına kapandı.

Yener'in elmasını bir kez daha ısırdığını duydum.

Yere çömeldim, bileğimden sarkan zincirle herifin bilinçsiz suratına baktım. Çenesini kavrayıp kafasını sağa sola çevirdim, ona birkaç tokat atıp ayılması için, "Şşş," diye homurdandım. "Ilık götlü pezevenk." Parmağımı şıklattım. "Bende kal. İşimiz bitmedi."

"Benim..." Herif tekrar sustu. Uzun süren sessizlik beni öfkelendirince yüzüne yaklaşıp çenesini sıkıca kavradım ve ağzını zorla açmasını sağladım.

"Konuş, sülaleni sikerim senin," dedim sakin bir sesle.

"Bildiklerim..."

"Ha gayret yavrum, seneye tamamlayacaksın cümleni umarım," dedi Yener köşeden.

"Konuş!" diye bağırmamla, herif kafasını tekrar duvara yasladı ve "Bu kadar, bu kadar, bu kadar," demeye başladı. Sürekli aynı iki kelime. Takılmış gibi.

"Reset at, reset, gitti kafa," dedi Yener bu kez.

"Şart oldu," dedikten sonra onu resetlemenin yolu olan çakıyı belimden çıkarıp tek seferde açtım ve herifin âdeta ulumasına neden olacak bir ses çıkarmasını sağlayarak baldırındaki kas ağına sapladım.

"Oturumu bir kez daha yeniden başlatmama gerek var mı?" diye sorduğumda zar zor açtığı tek gözünde gördüğüm tek şey korkuydu. Korku öyle büyüktü ki küçük bir çocuk bile onun şu an benden korktuğu kadar yatağının altındaki canavarlardan korkamazdı.

"Komutanı tanımıyorum, yemin ederim. Onu bir kez bile görmedim." Kekeliyor, ağzının kenarından salyaları akıyordu. Yutkundu, burnunu çekti ve kafasını iki yana salladı. "Rütbeliler bile onu göremez. O kendini sadece kendi yetiştirdiği askerlerine gösterir."

"Kendinize asker deyip bir de rütbe mi veriyorsunuz, amına," dedi Yener elindeki elmanın geride kalan sapını herifin suratına fırlatarak.

Herifin baldırında saplı duran çakının sapını tutup iki yana salladığımda ve kas kütlesinin içinde diri diri çevirdiğimde duyduğum çığlık sesi kafamın içindeki çınlamayı anımsatan sinyal sesine karışarak boğuldu.

Çakıyı kas dokusunun içinde çevirirken, "Söyle," dedim mekanik bir sesle. "Kaç tane Çalıklı tanıyorsun?"

"Seni, bir seni," dedi adam acıyla yılan gibi kıvrılırken. "Bildiğim tek Çalıklı sensin, bir de babanı tanıyorum, hepsi bu, hepsi bu, hepsi bu."

"Yine takılma yapıyor bu kanka," dedi Yener, onu görmesem de sırıttığını biliyordum.

"Kardeşlerim hakkında ne biliyorsun?" diye sordum bu kez sakince. Sesim sakin çıksa da elim hâlâ çakının sapındaydı ve onu yavaşça çevirerek deşmeye devam ediyordum.

"İki kardeşin olduğunu biliyorum sadece ama isimlerini bile bilmiyorum bizim odak noktamız sendin." Korkuyla titredi ve acıyla haykırdı. "Sadece sendin."

"Hedefinde hiç başka bir Çalıklı olmadı mı yani?"

"Sen, sadece sen. Baban kız kardeşine karşı her zaman korumacıydı ve onu her zaman olayın dışında tuttu," dedi aceleyle, sonra yana doğru devrilip tekrar tükürdü. Yere tükürüğüyle yayılan kana baktım, ardın-

dan gözlerim tekrar yüzüne çevrildi. "Diğer erkek kardeşinin adını bile bilmiyorum. Bize emir sadece senin için verildi."

"Başka?"

"Başka ne?" diye sordu sitem eder gibi.

Büyüğüm hakkında neden hiçbir şey bilmiyordu bu şeref yoksunları? Öfkeyle çakıyı baldırından çıkarıp bu kez çenesinin altına dayadım. "Başka bir Çalıklı'dan bahsediyorum! Ben değil, Eylül değil, Cesur değil, başka bir Çalıklı! Söyle!"

"Ne?" diye sorabildi sadece ama nefesi kesilmişti, çakının ucu doğrudan derisini zorluyordu ve çok değil, tek bir hamlede onu öldürebileceğimi biliyordu.

"Dosyada bir Çalıklı'dan daha bahsediliyordu," dedim ama herif muhtemelen neyden bahsettiğimi bile bilmiyor, sadece canının derdine düşmüş titriyordu. "Dosyada başka bir Çalıklı'dan bahsediliyordu!"

"Ne-neyden bahsettiğini bilmi-miyorum."

"Öl o zaman."

"N-ne-" Bir sonraki kekeleyen kelimesini duymaya tahammülüm bile olmadığı için dağ faresinin boğazına çakıyı dik bir şekilde sapladım. Fışkıran kan yüzüme sıçradı, onu izlerken çakıyı daha derine ittim ve fışkıran kanın gözlerimin içine girdiğini hissettiğimde bile gözümü kırpmadım. Sadece izledim. Geberişini izledim.

Sinyal sesi kafamın içinde büyüyor, dalgalanıyor, zihnime çarpıyor ve düşüncelerimin yerini hızla değiştiriyordu. Sonuca yaklaşamadıkça içimdeki öfke daha da büyüyor, ruhuma bir çukur kazıyordu. Sonunda Yener omzumu tutup bedenimi geriye doğru çekince çakıyı dağ faresinin gırtlağına saplı bırakarak geriye doğru devrildim ve yere oturdum. Gözümü bir an olsun ondan çekmedim. Aldığı her hayatın kan olup vücudundan çıkıp gidişini izledim.

"Paket hazır," dedi Yener donuk bir sesle.

"Makineyi ver."

Anlamasa da beni ikiletmedi. Polaroid makineyi elime verdiğinde kanlı ellerimle makineyi sıkıca kavradım ve karşımdaki leşin fotoğraflarını çektim. Deklanşörün sesiyle birlikte ışık, üzerine imza attığım ikinci leşin yüzünde patladı. Makinenin alt kısmından inen fotoğrafı elime alıp yavaşça sallarken hâlâ yerimde oturuyordum.

Fotoğraf karesini Yener'e uzattım. "Bunu imzamı görebilecekleri bir yere bırak. Sarı torba israfına gerek yok, burayı havaya uçuruyoruz."

Yener duraksar sandım ama tek yaptığı, "Olmuş bil, yüzbaşım," demek oldu. Sonrası kanın zeminde hareket edişi kadar ağırdı. O leşi orada bırakıp bileğime sarılı zincirimle oradan ayrıldığımı hatırlıyorum. Yener bir adım arkamdan ilerliyordu. Ve her bir adımımızda, arkamızdaki binadan yükselen alevler etrafa savruluyordu.

Bulana kadar durmayacaktım. Ne kadar dağ faresi varsa hepsini bir varilin içine koyup suyun içinde boğacak, ateşin içinde küle çevirecek, bir değil bin kez ölmek nedir her birine öğretecektim.

Alevlere bakan Yener, "Bu bir oyun olabilir," dedi, biliyordum ama şüphe şu an için tek gerçekti. Bedenini bana çevirip, "Gerçekten bir kardeşin daha olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Şüphe tek gerçektir," dedim. "En azından bir süreliğine benim için bu böyle."

Gözlerini yüzümde gezdirip, "Dikkatini dağıtmalarına izin verme," dedi.

"Sıranın kendilerine geldiğini hissetmek, sıranın onlara gelmesinden daha korkutucu olacak," dediğimde beni anladığını hissettim. Bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına sabitledim, sigarayı yaktıktan sonra, "Her gün, bir önceki günden daha tedirgin hissettikleri bir güne uyanacaklar. Ta ki enselerinde nefesimi gerçekten hissedecekleri an gelene kadar," dedim. "Ölmeyi dilemek, ölümden korkmaktan daha acı vericidir. Önce ölümden korkacaklar, sonra da ölmeyi dileyecekler. Ben onlara bunu yaşatacağım."

Arabanın kapısını açarken Yener hâlâ bana bakıyordu. Göz ucuyla ona bakıp, "Çocuklardan birkaçına haber uçur, patlama büyüyüp diğer canlılara zarar vermesin," dediğimde başını salladı.

Planım buraya tek başıma gelmekken Yener bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, oysa kimsenin anlamayacağından çok emindim. Sadece gözlerimin içine bakmış, "Neler olduğunu anlat," demişti, sesinde rica yoktu, emir vardı ve öğrenene dek durmayıp eşeleyeceğini biliyordum. Kolumu tutup beni kendine çevirdiği ânı hatırladım, şafak söküyordu ve tesis her şafakta olduğu gibi bu şafakta da oldukça sessiz, tenhaydı.

Sonunda ısrarlarına katlanamayıp, "Bir kardeşim daha olduğunu öğrendim," dediğim ânı hatırlıyorum. Yüzündeki kan doğrudan çekilmiş, buna inanmakta güçlük çekiyormuş gibi kaşlarını çatarak bana dikkatle bakmıştı. Sorular yoktu, yöneltebileceği hiçbir soruya net bir cevap alamayacağını o an için Yener de biliyordu. Ona yaşananları sa-

kince, detaya girmeden, sadece vermek istediğim kadar bilgiyi aralara yerleştirerek anlatmıştım. Her kelimenin sonunda bakışlarının daha da ağırlaştığını görmüştüm.

Bana tek sorduğu soru, "Emin misin?" olmuştu. Çünkü bunun bir tuzak olabileceğini, tıpkı en başında düşündüğüm gibi o da düşünüyordu. Şüphe şu an için tek gerçekti, o an ona verdiğim yanıt da bu olmuştu. Tüm bunları Muşta'ya anlatmamız gerektiğini, tek başıma hareket etmemin tehlikeli olduğunu söylediğinde ona susması için tek bir bakış atmam yetmişti. İki kardeş arasında bir sır varsa, ucunda ölüm de olsa o sır mezara dek aramızda kalırdı; ben bu timdeki her üyeyle kardeştim ve Yener de ona bir sır verdiysem, ucunda ne olursa olsun mezara kadar o sırrı taşıması gerektiğini biliyordu.

Tek bir şartı vardı. Sahada beni yalnız bırakmamak. Parmaklarıma bulaşacak her kanda, işleyeceğim her suçta yanımda olmak istemişti. Zaten ipin ucunda olan mesleğini yakmak istemediğimden başta bunu reddetsem de yine iki kardeş arasında değişmeyen bir gerçek vardı ki biri karanlığa yürürse, diğeri de onun arkasından hiç düşünmeden karanlığın içine koşmaya başlardı.

Yener arabanın camını indirdiğinde içeri dolan rüzgârın uğultusu beni saatler önce yaşananların içinden sıyırıp olduğum ânın içine çekti. Bir sigara yakıp elini arabanın camından dışarı sarkıttıktan sonra, "Zeliha evi beğendi mi?" diye sordu.

Az önce yaşanan her şey doğalmış gibi devam edeceğimizi anlamak beni gevşetti. "Beğendi," dedim. "Yaşanan onca şeyden sonra bir daha gözlerinde o parıltıyı göremem sanmıştım ama çok şükür ki görebildim."

"Onu mutlu eden ev değildi bence," dediğinde omzumun üstünden ona baktım. "Zeliha seninle tek göz odada da mutlu olabilecek bir kız. Onu mutlu eden geleceğinizi planlıyor olman. Sana o kadar çok bağlı ki sensiz geçecek yarını, seninle geçen düne değişmez."

"Duygular hakkında pek konuşmazdın sen, dilsiz. Bu aralar hiç susmuyorsun."

Sigarayı dudaklarına götürürken, "Öğreniyoruz biz de bir şeyler," diye dalga geçti. "Şu kardeş mevzusunu annenle konuştun mu?"

"O herifin başka birinden çocuğu varsa bile annemin bunu bileceğini sanmıyorum," dedim. Yine de şansımı deneyecektim. Kayıtlarda o herifin sadece üç çocuğu vardı, onun soyadını taşıyan üç isim. Eylül, Cesur

ve ben. Dördüncü yoktu ve gerçekten olup olmadığını öğrenebilmek için daha derinlere inmek zorunda olduğumu biliyordum.

"Annene doğrudan bunu soramazsan, Emsal'in kendisinden önce bir birlikteliği olup olmadığını sor. Eğer bu lavuk senden daha büyükse, annen hayatında değilken hayatında olan birinden peydahlamıştır."

"Benden kaç yaş büyük olduğunu bilmiyorum. Belki yaşlarımız yakındır ve annemle evliyken başka biriyle görüşmeye devam ediyordur, kim bilir?" Çevirmenin önünden geçtik, jandarma arabayı tanıdığı için bizi durdurmadı ama durdurduğu arabaların oluşturduğu kuyruk yavaşlamamıza neden olacak kadar uzundu.

"Zeliha'ya bu konudan bahsettin mi?"

"Hayır. Kızın derdi başından aşkın, yaşanan onca şeyden sonra Zeliha otur sana sikik geçmişim hakkında yeni bir dramadan bahsedeceğim falan mı diyecektim?"

"Zeliha bunu öğrenince ona söylemediğin için kızar ama."

"Zeliha hamile, Yener," dedim doğrudan. "Ve düşük riskiyle her günü tedirgin, korku dolu, endişeyle kaplanmış hâlde geçiyor. Bir de ben mi strese sokayım kızı?"

Haklı olduğumu düşündüğünden olsa gerek sustu. Sigarasını içtiği sırada oluşan sessizlik, sonunda bana dönüp, "Doktoruyla görüştün mü?" diye sormasıyla son buldu. Sinyal sesi kafamın içinde bir halka çizdi, o halka genişleyerek tüm zihnime, bedenime, ruhuma yayıldı ve etkisinin çoğaldığını hissettim.

"Şu an için durumda değişen çok bir şey yok. Süreci dikkatli yönetmemiz gerekiyor," dedim, bu cümleyi kurmak bile dudaklarımın kurumasına neden oldu. Yener'in sıkıntılı bir nefes verdiğini duydum, ardından, "Zeliha bebeği çok istiyor," dedi, Yener'in kelimelerinin bana taşıyamayacağım kadar ağır geldiğini hissettim.

Bebeği ben de çok istiyordum.

Bir bebeğimiz olmasını gerçekten çok istiyordum.

Ama Zeliha'nın iyi olmasını her şeyden çok istiyordum.

Zihnimin içinde çoktan uykusundan uyanmış, onun önüne atacağım avları bekleyen canavarın sert soluklarınm düşüncelerimi ateş gibi yaktığını hissettim. O canavar durmamam için beni nefesiyle kamçılıyordu, gözlerini ruhuma dikiyor ve daha fazla kan dökmem için telkinlerde bulunuyordu.

Konuyu değiştirme ve kafamdaki yırtıcıdan uzaklaşma ihtiyacıyla, "Simge'yle nasıl gidiyor?" diye sorduğum anda kaşlarını çatarak gözlerini yola çevirdi. Göz ucuyla onu kontrol ettim, yüzünde sakin bir ifade olsa da kaşları hâlâ çatıktı.

"Bilmiyorum." Tek kelimelik cevabının beni tatmin etmeyeceğini aramızda uzayan sessizlikle anlamış olmalıydı. "Ne yapılır, nasıl ilerlenir, ne şekilde yaklaşılır bilmiyorum. Daha önce de söyledim, ben senin gibi ya da Devran gibi değilim. Bu yüzden nasıl hareket edilmesi gerektiğini hâlâ bilmiyorum."

"İçinden nasıl geliyorsa öyle hareket etmen daha hayırlı olur. İlişkiler strateji üzerine kurulmaz."

"İçimden geldiği gibi davranırsam kızı korkuturum. Sen benim nasıl biri olduğumu bilmiyor musun? Bilmiyor gibi konuşma."

"Simge senin için sıradan bir kız değil, o yüzden içinden geldiği gibi davranırken bir çeşit dalyaraklık yapacağını düşünmüyorum."

"Dalyaraklığı isteyerek yapmıyorum zaten," dedi düşünceli bir sesle. "Mayam bozuk benim, normal iletişim nasıl kurulur bilmiyorum." Sigarasının külünü dışarı silkti. "Beni siktir et şimdi. Bir sonraki durağımız neresi?"

Arabayı biraz daha hızlandırıp, "Bir sonraki durağa yalnız gideceğim," dedim, bundan hoşlanmadığı için kaşlarını çatarak bana doğru döndü ve sadece, "Tek gideceğim dedim," diye bastırdım.

"Her şeyi tek başına halledemezsin."

"Her zaman tek başıma hallettim."

Araba tesisin büyük otoparkında durduğunda Yener homurdanarak arabadan indi. Camı indirip, "Muşta'ya hiçbir şey söyleme," dedim. "Zamanı gelince kendim söylerim."

"Zarar görmemeye bak, yoksa sözmüş yeminmiş bunlar sikimde olmaz. Muşta'yı da alır başına dikilirim," diyerek sırtını dönüp tesise doğru yürümeye başladı.

"Yener," diye seslendim arkasından.

Durup omzunun üstünden bana baktı. "Söyle."

"Zeliha için araba bakıyorum. Özellikle temiz kullanılmış, kilometresi az, mümkünse önceki sahibinin kadın olduğu bir araba bulmama yardım etsene," dedim. "Kadınlar erkeklerden daha temiz, bakımlı kullanıyor arabalarını genelde. İçinde sigara bile içilmemiş arabalar var ya, onlardan istiyorum."

Yener'in yüzündeki ifade yumuşadı. "Olur," dedi. "Zeliha'nın da nasıl bir şey beğendiğini öğrenirim çaktırmadan."

"Eyvallah."

Yener otoparktan çıkarken telefonumu çıkarıp kilit ekranı kaldırdım. Zeliha'nın fotoğrafı ekranda belirince elimde olmadan, kafamdaki kaosa ve hiç susmayan sinyal sesine rağmen dudaklarım yukarı kıvrıldı. Parmağımı fotoğrafın üzerinde dolaştırdıktan sonra onu görüntülü aradım. İkinci çalışta ekranda yüzü belirdi, yatakta uzanıyordu ve saçları yastığa yayılmıştı, uykudan yeni uyandığını ceylan gözleri daha kısık ve etrafı kızarık olduğu için anlamıştım.

"Uyandırdım mı yavrum?"

"I-ıh," dedi ama sesinden bile yeni uyandığı belli oluyordu.

"Yalancı seni," diye alay ettim. "Uyku akıyor gözünden. Hadi kapatayım da uyumaya kaldığın yerden devam et."

İri iri açılan gözlerini kameranın dibine soktu. "Hayır, uyumuyorum ya. Hem sen gelmeyecek misin?"

"Bu saatte gelmem ayıp olur," dediğimde kaşlarını çattı. "Simge'ye ayıp olur, yarın sabah erkenden gelirim, olmaz mı?"

"Ama ben seninle uyumak istiyordum..."

"Bensiz horlaya horlaya uyumuşsun gibi görünüyor."

Kameraya dik dik baktı. "Ben horlamam."

"Haklısın, bunlar hep senin hakkında atılmış asılsız iftiralar."

"Elbette iftira, prenseslerin horladığı nerede görülmüş?" diye çemkirdi. Sesi bile bana huzur veriyordu ve bunu bildiğini biliyordum.

"İlla benimle uyumak istiyorsan kamera açık kalsın, birlikte uyuyalım," dedim çünkü yalan değildi, ben de şu an onun yanında olmak istiyordum ama kanın ve ateşin kokusu bedenime böylesine sinmişken, alacağım duş bile beni yapacaklarımdan arındıramayacakken, sıra işleyeceğim hiçbir günahı silemeyecekken şu an onun yanında olmayı kendimde hak göremiyordum.

"Bunun yerine yanıma gelsene, seni eve gizlice alırım," dedi, beni yanında istemesi gülümsetti.

"Sabah gözünü açar açmaz yanına geleceğim," diye güvence verdim ona.

"İyi bari, böyle uyuyalım o zaman," diyerek telefonu yan tarafındaki yastığın üzerine koyup yan yattı. "Günün nasıl geçti? Hiç aramadın, mesaj yollamadın. Ne yapıyordun?" Arka arkaya sıraladığı sorular te-

dirginliğinin bir yansımasıydı, gördüğümü biliyor muydu bilmiyordum ama endişesini hissedebiliyordum.

"Halledilmesi gereken birkaç iş vardı," dedim, bu yalan değildi, tam olarak gerçeği barındırmasa da gerçekten halletmem gereken şeyler vardı. Birçoğunu halletmiştim de. "Ağrın var mı?"

Bu soruyu sorduğumda yüzü bir an düşer gibi oldu, içimde bir his büyüdü, bu hissin biraz daha büyürse beni tamamen yok edebilecek güce erişebileceğini hissedebiliyordum. "Bunu sorup durmasana," dediğinde kaşlarım çatıldı. Yaramın yarası olan kadının yarasını bir de ben mi deşiyordum?

"Ağrın olursa zaten bana söylersin, doğru," diye fısıldadım onu sakinleştirmek ister gibi.

Buna bir cevap vermek yerine, "Anneme evden bahsettim, çok güzel olduğunu söyledim. Keşke fotoğraflarını da çekseydim, annem çok merak etti," dedi hevesli hevesli.

"Onu da götürürüz, görür evimizi," diyerek güldüm, telefonu direksiyonun yan tarafına sabitleyip bedenimi hafifçe çevirerek rahat bir pozisyon aldım. "Akşam yemeği yedin mi?"

"Götürelim, görsün. Kesin çok sever orayı. Yedim, Simge patates salatası yapmış."

"Sadece patates salatası mı yedin?" diye sordum kaşlarımın ortasında bir çukur belirirken.

"Evet."

"Doydun mu?"

"Öküz müyüm ben, Gurur? Doydum tabii ki," deyince güldüm, gülmem onun kaşlarını çatıp, "O imalı gülüş, evet öküzsün manasına mı geliyor?" diye sordu.

"Saçmalama. Sadece iyi beslenmeni istiyorum."

"Biraz daha iyi beslenirsem beni kaldırmak için vinç çağırmak zorunda kalırsın evin önüne, haberin olsun." Sırıttı, beni neşelendirmek için rol yaptığını anlamak göğsümdeki sıcaklığı artırdı. Bu öyle bir sıcaklıktı ki sanki cehennemden çıkıp gelmiş bir ateş topuydu da göğsümün içinde kalp gibi atıyor, büyüdükçe beni daha derinden, daha çok yerimden yakıyordu. O böyleydi işte. Yarası kanarken kendi yarasına avucunu bastırmazdı, ellerinde daima başkasının yarasının kanı olurdu. Oysa biliyordum, korkuyordu, kaybetmekten, kaybolmaktan, düştüğü o derin uçuruma en sevdiği parçasını bırakmaktan korkuyordu.

"Zeliha," dediğimde dalgın bir şekilde, "Hı?" dedi.

"Seni seviyorum."

Gözleri ekrandaki yüzümde asılı kaldı, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Vazgeçtim," dediğim anda korkuyla doğrulduğunu görmek kalbimi ağrıttı. Neyden vazgeçtiğimi sanıyordu ki? "Duramayacağım böyle senden uzakta. Geliyorum oraya."

Yüzündeki korku yavaşça silindi, dudaklarında bir tebessüm belirirken, "Durduğun hata, salak çocuk," dedi. "Gel hemen."

ZELİHA ÖZDAĞ

Her yükü dilimin ucunda pas tadı bırakan bir bıçak gibi ağzımın içinde evirip çevirmekten, hiçbir sokak köşesine içimdeki zehri tükürememekten, boğazımı lime lime edecek olsa da yutmaya mecbur kalmaktan yorulmuştum. Beni sıradan bir yara gibi değil, içimin en gizli köşelerini sessizce çürüten bir ur gibi kemiriyordu zaman.

İç çamaşırıma yerleştirdiğim pede kan bulaşmış mı diye kontrol ederken sessizce ağladığım o tuvalet köşesinde, bir daha aynı kız olamayacağımı bilmenin ağırlığı canımı acıtıyordu. Kan yoktu, sevinmeli miydim yoksa daha da mı korkmalıydım, içime ekilen umut bir kibritle yok olacakmış endişesi beni kemirmeye devam mı edecekti sürekli böyle?

Ellerimi yıkayıp kafamı kaldırarak karşımda duran lavabo aynasına baktığımda yüzümün ne kadar değiştiğini fark ettim. Gözlerimin altındaki halkalar genişlemiş, yüzüm bir ölünün yüzü kadar beyazlamıştı ve ten rengim açıldığından olsa gerek çillerim soluk renk görünse de daha belirgin hâle gelmişti. Dudaklarım kuruydu, ortasında bir yarık vardı, acımıyordu ama gerginliğini hissedebiliyordum. Dilimi o yarıkta dolaştırıp kendimi gülmeye zorladım. Gülümsemek zorunda hissediyordum. Etrafımdaki insanları da düştüğüm kuyunun içine çekmemek, o kuyunun dibinde çığlık atarak yardım isteyip yardım edemeyeceklerini bile bile onları da üzmek istemiyordum. Bazen karşındaki insan seni o kadar çok severdi ki sana yardım edememek onu tüketirdi. Öyle çaresizdim ki bana yardım edemeyeceğini bildiğim insanların göğsündeki ağrı olmak istemiyordum.

Aynaya bakıp gülümserken dudağımın titrediğini fark ettim. Kaşlarımı çattım, bana daha gerçek bir gülümseme gerekiyordu. Evet, yaşananlar ağır ama bakın, ben hâlâ yaşıyorum, hâlâ umut doluyum, hâlâ gülümsüyorum, iyileşiyorum, yaralarımdan akan kan çoktan durdu, deme şekliydi gülümsemek ve her ne kadar nasıl gülümsemem gerektiğini unutsam da gülümsemek zorunda olduğumu biliyordum.

"Gülümse," diye fısıldadım, çenem titredi, gözlerime biriken yaşlar tekrar hızla aktılar ve lavabonun tezgâhının kenarına parmaklarımı sertçe geçirdim. "Kanamıyorsun işte. Gülümseyebilirsin. O hâlâ orada, Gurur da birazdan burada olacak."

Bunları sesli ifade etmek beni biraz daha sarstı.

Her insanın bir eşiği vardı, damla damla biriken acının sonunda bardağı değil, tüm bedeni taşırdığı o an. İçinden gözyaşları değil yalnızca, acı ve çürük irin gibi sızardı, gözlerinin beyazına kadar hissettiklerinin karanlığı çökerdi. Bazen acı öyle büyük olurdu ki insanın eline geçen her şey bir silaha dönüşürdü; bakışı bile kurşun, nefesi bile bıçak olurdu. O eşiğin kıyısına defalarca sürüklenmiştim ama o kıyıya vuran dalgalar hiç böyle şiddetli bir şekilde bedenime vurarak beni içine çekmemişti. Şimdi o dalgalar tarafından çekildiğimi, yutulduğumu, boğulduğumu hissediyordum.

Kapı yavaşça tıklatılınca doğruldum, zili çalmamıştı çünkü herkes uyuyordu ama ben geleceğini bildiğimden kulağım kapıdaydı. O eşiğin kıyısında değil, artık o eşiğin dalgalarının içinde olmama rağmen o banyodan çıktım, kapıyı açtım ve ona gülümsedim.

İşin tuhafı buydu ya işte, tam da kendi gölgem bile bir tabut kapağı gibi üzerime kapanmışken, ellerim titrerken, içimdeki acıyı durduramadığım için aynaya bakan yorgun yüzümü bile parçalamak isterken onun bir bakışıyla gülümseyebiliyordum.

"Geldin," dedim kısık bir sesle. Geceyi arkasına almış, tam karşımda duruyordu.

"Döner dolaşır sonunda ben yine hep sana gelirim," diyerek başını omzuna yatırıp gözlerimin içine baktı.

Hiç düşünmeden kollarının arasına girdim çünkü kollarının arasına girmesem dağılıp düşecek, kaybolup küle dönecek gibi hissediyordum. Kollarının arasına girdiğim anda dudaklarını saçlarıma bastırıp beni sıkıca sardı. Güvenli yerimdi, benim bölgemdi burası, limanımdı, sığınağımdı. "Tüm dünya dillerinde, okyanusların tuzu kadar, çöllerin

susuzluğu, gökyüzünün sonsuzluğu kadar haykırabilirim sana bunu," diye fısıldadı dudakları saçlarımdayken. "Çok âşığım sana, çok seviyorum seni."

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda kollarını boynuma sarmış, gözlerini indirmiş yüzümü izliyordu. "Şu güzelliğe bak," dedi yüzünü yüzüme doğru indirerek.

"Çirkin görünüyorum şu an," diyerek bakışlarımı kaçırdığımda çenesini alnıma sürttü, sonra boynumdaki elini çekip çenemi kavrayarak kafamı kaldırdı ve "Kendini en güzel sanana bile şu hâlinle el etek öptürürsün," dedi.

Utanıp yüzümü göğsüne gömerek onun beline sıkıca sarıldım. Gecenin içinde fısıltı gibi yükselen rüzgâr sesi kulaklarıma doldu, bu ses ilk kez bana huzursuz hissettirmek yerine huzurlu hissettirdi. Geçmişin içindeki yaralar onun kollarındayken kabuk bağlıyordu. Bağlıyordu bağlamasına ama peki ya şimdiki yaralar da bağlar mıydı bir gün? Kabuk bağlasın istiyordum, kabuk kaşınsın, izi bir ömür kalsın ama şu kan artık akmasın, dursun istiyordum.

"Hadi içeri girelim," dedi saçlarımı okşayarak. "Dışarısı serin yavrum, üşüteceksin."

Bir şey söylemedim, sadece geri çekilip kafamı kaldırarak gözlerinin içine baktım. Elimi tuttu, içeri girerken kapıyı yavaşça kapattı. Karanlık koridordan geçip salondaki yatağıma doğru yürüdük. Lambanın zar zor aydınlattığı loş odada elimi bırakmadan yatağın ucuna oturdu. Yatağı toplama şansım olmadığı için kendimi kötü hissettim. Pasaklı ve dağınık göründüğüme emindim, yine emin olduğum bir şey vardıysa bu da Gurur'un beni asla öyle görmediğiydi.

"Çok yorgunum," dediğinde duraksadım, yanına oturup omzumun üstünden ona baktım. Yavaşça yana devrilip yanağını omzuma yasladı, ben de başımı onun başının üzerine devirdim. Bir süre loş odanın içinde öylece oturduk, birbirimizin nefes alıp verişini sanki bir nimetmiş gibi dinledik, birbirimizi hissettik ve bu sırada ellerimiz hiç ayrılmadı.

Birinin yanında güvende, hiçbir şeyin sana dokunmayacağını, seni üzemeyeceğini, senden bir parça daha koparıp götüremeyeceğini hissetmek çok tuhaftı. Gurur yanağını omzumdan çekmeden derin bir nefes aldı, kokumu içine çektiğini fark edince duraksayıp kafamı indirerek ona baktım ama yüzü görünmüyordu.

"Çok yorulduysan seni uyutmamı ister misin?" diye sorduğumda belli belirsiz bir onay mırıltısı çıkardı. Bir anlığına bu öyle tatlı geldi ki farkında olmadan gülümserken buldum kendimi. Neden bu kadar yorgundu? Ağır bir süreçten geçerken Muşta'nın da diğerlerinin de ona çok yüklenmeyeceğini biliyordum, büyük ihtimalle zihnini meşgul edebilmek için kendine onu oyalayacak işler yaratıyordu. Bu yorgunluğun başka bir açıklaması olabilir miydi ki?

"Gel bakalım," diyerek onu yatağa çektim. Dikkatlice, özellikle de beni incitmemeye ekstra özen göstererek yavaşça yatağa uzandı. Ben de yanma uzanıp onu göğsüme doğru çektim. Koca cüssesiyle göğsüme sığındığında parmaklarım kumral saçlarında dolaşmaya başlamıştı.

"Neler yaptın bugün?" diye sordum, bununla ilgili konuşmak istemiyormuş gibi burnundan sert bir nefes vererek yüzünü göğsüme daha sert gömdü. Bir kolunu belime sarıp avucunu belimin kavisine bastırdıktan sonra, "Yatak odasını ne renk istiyorsun?" diye sordu. Bu soru karşısında şaşırdım, parmaklarım bir süreliğine saçlarında donup kaldı ama sonra tekrar saçlarını okşamaya başladım.

"Bilmem ama açık tonlar olabilir," dedim düşüncelere dalmış bir sesle. "Hem ferah görünür hem de ortamı daha geniş gösterir."

"Krem ve bej tonları gibi mi yoksa direkt beyaz mı?" Sorusu uykulu sesi tarafından taşındığından mıdır bilinmez kulağıma çok tatlı geldi.

Yine de beyaz istemiyordum.

Beyaz, kanı en çok gösteren renkti.

Kaşlarını çattıldı, sakince, "Krem ya da bej kulağa hoş geliyor," dedim. "Belki biraz mint yeşili, ne dersin?"

İlgisini çeken bir şey duymuş gibi kafasını göğsümden çıkarıp gözlerini kaldırarak bana baktı. "Mint yeşili nasıl oluyor ki?" diye sordu.

"Oldukça açık, şeffaf bir yeşil," diyerek parmaklarımı alnına doğru eğilmiş kumral saç tellerinde dolaştırıp saç tellerini arkaya doğru ittim. "Krem ve mint yeşili birbirlerine yakışırlar diye düşünüyorum."

"Sen yakışır diyorsan kesin yakışır," diyerek yüzünü tekrar göğsüme gömdü, belime sarılı hâlde duran kolunu biraz daha sıkılaştırıp beni tamamen kendine çekti. Büsbütün, tek parça olalım, ruhlarımız gibi bedenlerimiz de birbirine karışsın istiyor gibi bir hâli vardı. "Nevresimleri o dediğin yeşilden alırız, hatta o renk tablolar da alırız," diye mırıldandı, sesi şimdi daha ağırdı, uykunun kollarına çekilmesine az kaldığını anlayıp gülümsedim.

"Olur, öyle yaparız."

"Ağrın yok, değil mi?" Soruyu boşta bulunarak sorduğunu, uykuya teslim olmak üzereyken bile önceliğinin ben olduğumu fark ettim.

"Hayır, endişelenme. Kendimi daha iyi hissediyorum," dedim, kanamam ve ağrım yoktu, bu doğruydu ama kendimi daha iyi hissettiğim konusunda yalan söylüyordum. Yine de o kollarımdayken her şey daha kolaydı. Eminim kollarımda olmasının veya kollarında olmamın bana bu denli iyi hissettirdiğini bilseydi, yanımdan hiç ayrılmazdı. "Biliyor musun hiç kanamam olmadı bugün," derken buldum kendimi, parmaklarının belimdeki duruşunun sertleştiğini, baskının arttığını hissettim. Keşke söylemeseydim, diye kızdım içten içe kendime.

"Gün içinde doktorunla konuşuyor musunuz?" Bu soruyu sorarken sesi uykudan sıyrılmış gibi düşünceli duyuldu.

"Evet. Benden güncellemeler alıyor. Gerçekten çok ilgili."

"Hiçbir detayı atlama, gün içinde en küçük bir ağrı, yolunda gitmeyen herhangi bir şey hissedersen bunu ona da bana da bildir," dedi yüzünü göğsümden çekmeden. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu göremesem de tahmin edebiliyordum. Bu konuyu açtığım için kendime kızmadan edemedim.

"Olur, hiçbir detayı atlamam."

"Yarın babanla düğün konusunu konuşacağım," dedi, şimdi sesi daha sakindi ya da sadece beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Başarıyordu da.

"Normal şartlarda bu kabul edeceği bir şey olmasa da durumu göz önünde bulundurarak rahatlıkla onun bunu kabul edeceğini söyleyebilirim," dedim. Babamın önceliği okulumu bitirmemdi, okul bitene dek nişanlı kalmamı istiyordu ama ne ben ne Gurur ne de babam bu olanları tahmin edebilirdik. Korunuyor olmama rağmen hamile kalmış olmam ne benim ne de Gurur'un suçuydu, yaşananlarda da ikimizin suçu olmadığı kesindi ama yine de kendimi aileme karşı çok mahcup olmuş hissediyordum. Eminim Gurur da öyle hissediyordu.

"Düğün konusundan emin misin?" Sorum havada asılı kaldı çünkü bu sorudan sonra derin, sabır dilenen bir nefes aldığını duydum. "Boğa gibi nefes verme hemen, ciddi bir şey sordum."

"Ciddi olmasam gündeme getirir miydim?"

Buna bir yorum yapmadım. Masraf yapmayalım desem yine köpürecek, küplere binecekti ve yorgunluğu havayı bile ağırlaştırmışken onu

yoran kişi bir de ben olmak istemiyordum. Cevapsızlığım üzerine, "Seni gelinlikle görmek istiyorum," diye fısıldadı, söylediği şey kalbimin şiddetle çarpmaya başlamasına neden oldu çünkü ben de onu damatlıkla görmek istiyordum. "Tüm bunları seni en az yoracak şekilde halletmenin bir yolunu bulacağım."

"Ben yorgun değilim," dedim. Evet, yorgun değildim, sadece korkuyordum ve kaybolmuş hissediyordum. Buna bir yorum yapmadı, göğsümde saklanırken sessizliğini giyindi ve üzerimize yağan huzurun altında gözlerimi duvara düşen ışığa sabitleyerek saçlarını okşamaya kaldığım yerden devam ettim.

Bana daha sıkı sarıldı. Bir gün biri size o kadar sıkı sarılırdı ki kırılmış tüm parçalarınız birleşirdi. O beni bulduğunda bu kadar parçalanmış değildim ama parçalanmaya başladığımda yanımdaydı ve her seferinde bana sarılıp o parçaları birleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Şimdi bana sadece sarılmıyor, aynı zamanda beni tutuyordu ve tüm keskin parçalarımın yeniden birleştiğini, bunun canımı acıttığını ama yine de bir bütün hâline geldiğimi hissediyordum.

Gurur'un kolları bedenime sarılıyken yüzüme vuran güneşin ışığını ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Boğucu bir hisle gözlerimi araladığımda perdenin açık olduğunu, ışığın hemen önünde Muşta'nın sırtı dönük bir şekilde durduğunu fark ettim. Uykulu bir sesle, "Hakan abi," dediğimde çekingen bir şekilde omzunun üstünden bana baktı, bizi rahatsız etmek istemiyor gibiydi.

"Oda çok ışıksızdı, biraz güneş ışığı alın istemiştim. Uyandırdım mı Zeliş?" diye sordu zarif bir sesle. Elini ensesine attı. "Simge salona girebilirsin abi deyince girdim ben, sizi rahatsız ettim gibi oldu, değil mi?"

Gülümseyip Gurur'un kolunu yavaşça kaldırarak kollarından çıkıp doğrulduğumda, "Kıpırdama, yat sen yat, ben mutfakta beklerim," diyerek çıkışa yöneldi.

"Dur abi," dedim gülerek. "Bu ilk horultumu duyuşun muydu yoksa? Sarstım mı seni?"

Durdu, bir an kendini tutamayıp gülmeye başladı. Çivit mavisi gözleri gülerken kısılmış, gözlerinin etrafı çizgilerle dolmuştu. "İlahi deli kız," dedi gülmeye devam ederken. "Güldürdün beni."

"Gurur'u uyandırayım mı?"

"Yok, bırak uyusun eşek," diyerek elini takım elbisesinin ütülü pantolonuna attı, parmaklarım cebine soktuktan sonra, "İyisin, değil mi?" diye sordu.

"İyiyim vallahi, çok iyiyim," dedim gülümseyerek.

"Bugün dışarı çıkabilecek kadar iyi misin peki?"

Sorusu karşısında şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Evet ama neden? Bir şey mi oldu?"

"Yok güzelim, bir şey olmadı. Dün akşam çocuklarla oturuyorduk, sonra Vural aniden hava yarın güzel olacak pikniğe mi gitsek dedi," diye mırıldandı. "Ne dersin, pikniğe gitmek ister misin? Sana da değişiklik olurdu hem."

Simge aniden içeri girerek, "İster ister," dedi hızlıca. "Ben çoktan piknik sepeti hazırlamaya başladım Zeliha!"

Şaşkınlıkla kafamı kaşırken, "Saat kaç ki?" diye sordum.

"Yedi," dedi Muşta, kaşlarım havalandı. "Hazırlanırsanız bir saate kalmaz yola çıkarız, size de değişiklik olur hem."

"Cenan abla da gelecek mi?" diye sorduğumda Muşta'nın mavi gözleri farklı bir yöne kaydı, dilini ağzının içinde dolaştırıp, "Yani, tabii ki Dide'yi de götüreceğimizden o da gelecek," dedi.

"Karın olarak yani," diyerek sırıttığımda Muşta bana dik dik baktı. Sırıtışım daha da büyüdü. "Ben kendimi çok iyi hissediyorum, üstelik pikniğe gitmeyi de çok isterim. Ama Ayça ve Çolpan'a da haber versek olur mu? Onlar da eğlensin, yanımda olsunlar istiyorum."

"Oho, Basri abi onları aradı bile," dedi Simge, gülümsemem daha huzurlu bir şekilde yüzümü aydınlattığında Muşta'nın da gülümsediğini gördüm.

"Annenleri de haberdar ettik ama siz gençler gezin tozun dediler, hoş ben genç değilim ama," dedi Muşta gülerek.

"Aynı Muğla'daki gibi bir arada mı olacağız?" diye sorarken kalbimin heyecanla çarptığını hissettim. Belime sarılan kolun varlığıyla irkildim, Gurur uykulu gözlerle yüzünü karnıma yaslayıp bana alttan alttan baktı, uyanmıştı.

"Pikniğe gidecekmişiz," dedim kafamı indirip onun uykulu ela gözlerine bakarak.

"Hıhı, duydum," diyerek yüzünü karnıma sakladı. "Yorulmam diyorsan gidelim."

"Hiç yorulmam," dedim hızlıca.

Muşta gülerek, "İyi, siz hazırlanın o zaman, ben de gidip Cenan ve Dide'yi alayım," diyerek salonun kapısına yöneldi. "Buluşuruz bir saate."

Muşta'yı geçirmek için kapıya yönelen Simge, "Sen hiç yorma kendini Zelluş, ben senin kıyafetlerini hazırlarım," dedi ve gözden kayboldu.

Gurur, karnıma sakladığı yüzünü kaldırıp bana alttan alttan bakarak, "Çocuk gibi heyecanlandın bakıyorum," diye fısıldadı.

"Bir arada olmayı seviyorum," diye itiraf ettiğimde gözleri yüzümde uzun uzun asılı kaldı, ardından dudaklarında küçük, huzurlu bir tebessüm belirdi ve belime daha sıkı sarılıp yüzünü yeniden karnıma gömdü. Gurur'un sıcak nefesi karnımda gezinirken gülümsememi gizleyemedim. Onun kolları hâlâ belimde sımsıkıydı ama içimdeki heyecan çoktan beni yataktan kaldırmak için harekete geçmişti. Elimi saçlarının arasına kaydırıp, "Hadi kalk, hazırlanmalıyız," dedim. Yüzünü karnımdan çekmek istemiyor gibi homurdandı ama sonunda kalkıp bir süredir yatak olarak kullandığım koltuğun kenarına oturdu.

Simge'nin benim için getirdiği kıyafetleri yatağın üzerine bıraktığını gördüm. Renkler, kumaşlar gözüme çarptığında içimde tatlı bir telaş hissettim. Krem, keten bir gömlek elbise seçmişti; hafif ve uçuş uçuştu. Elbiseyi giydiğim sırada Gurur aynı yerde oturmuş beni izliyordu, başım yana eğmişti ve gözlerinde sabırlı, hatta hayranlık dolu bir ifade vardı. Bel kısmıma kahverengi, ince bir kemer bağladım ve ayaklarıma da rahat bir sandalet giydim; deri kayışları bileğime dolanıyordu. Gurur gerinerek daha rahat bir pozisyona geçti, ardından, "Gel saçlarını öreyim," dedi.

Orta sehpanın üzerinde duran tarağı ve topuz yapmak için kullandığım tokayı alıp yavaşça onun önüne oturdum, iki bacağının arasına yerleştiğimde beni belimden kavrayıp nazikçe kendine doğru çekti ve bedenim bedenine yaslandı. Tarak saçlarımda dolaşmaya başladığında, "Yorgun değilsin, değil mi? Gece çok yorgundun. Eğer yorgunsan gitmesek de olur," dedim sessizce.

"Senin kollarında birkaç saat uyumak, günlerce uyumuş olmakla aynı etkiye sahip. Hiç olmadığım kadar dinlenmiş hissediyorum," diye fısıldadı, tarağı kenara bıraktı ve saçımı üç eşit parçaya böldü. "Eylül'ün saçlarını örmek konusunda çok kötüydüm, kendimi geliştirmeye çalıştım ama umarım saçlarını düğümlemem," dedi arkamda keyifli bir sesle.

"Düğümlesen bile sorun değil."

"Ya?" dedi sorar gibi. Dudaklarını enseme bastırıp ensemi yavaşça öptü, ardından saçımı örmeye başladı. "Eylül'ün saçlarını genelde Yener örer, ben epey beceriksizim," dedi, eli yavaşça hareket ediyordu ve yanlış bir şey yapmamak için ekstra çaba sarf ettiğini hissedebiliyordum.

Eylül'den bahsetmesi sessiz bir iç çekmeme neden oldu. Sormakla sormamak arasında kalsam da sonunda dayanamayıp, "Eylül nasıl?" diye sordum. Yaşadığı travmanın izlerinin kolayca silinmeyeceğini, hatta tüm geleceğini şekillendireceğini biliyordum ama yine de iyi olması tek temennimdi.

"İyi," dedi sakince. "Sınavlara çalışıyor."

"Gerçekten bir asker olacak, hım?" Gülümsedim, gülümsemem bu defa zayıftı. Kendimi strese sokmamam gerektiğini biliyordum ama Eylül'ün gözyaşlarını, küvetin içinde bana sığınışım, haykırışlarını hatırladım ve bu midemin düğümlenmesine neden oldu.

Saçımı örmeyi bitirdikten ve tokayı saçımın ucuna bağladıktan sonra açıkta kalan omzumu öptü ve "Bence gayet güzel bir iş çıkardım," diyerek örgümü parmaklarının arasına alarak salladı. "Gerçi saçların o kadar güzel ki düğüm atsam bile göz alıcı görünürdü."

"Ya?" diyerek ona dönme sırası benimdi. Bedenimi kendine doğru çekti, ben de hiç düşünmeden yüzümü onun buz ve yasemini hatırlatan kokusunun yoğun geldiği boynuna gömdüm. Dudaklarımı boynuna bastırdığımda bedeni bir an gerildi, parmaklarını belimden yukarı kaydırıp sırtıma dokundu ve bir öpücüğün bile onun üzerindeki etkisini hissetmemi sağladı.

"Öyle öpme işte Allahsız," diye fısıldadı, sesi normalden daha boğuk çıkınca yüzümü boynundan çıkarıp gözlerinin içine baktım. Gözleri gözlerimde oyalandı, ardından dudaklarıma kaydı ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi hızlıca yeniden gözlerimin içine baktı. Gözlerimi kaçırıp yavaşça doğruldum ve "Sen böyle mi geleceksin?" diye sordum konuyu değiştirmek ister gibi.

"Arabada yedek tişörtüm var, onu giyerim," dedi, gözlerinin hâlâ yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum.

Aynı ortamdayken aramızdaki o gerilimin tırmandığını hissettiğimden hızla salonun çıkışına yöneldim ve "Ben bir Simge'ye bakayım," diyerek salondan çıktım.

Yaklaşık bir saat sonra arka arkaya dizilmiş arabalardan birindeydim, direksiyon başında Gurur vardı, hemen arkamızda Ayça ve Çolpan

oturuyorlar, sohbet ediyorlardı. Ecevit'in direksiyon başında olduğu arabada Simge ve Yener olduğunu gördüm, hemen arkasındaki arabada da Devran, Biricik, Eylül ve Destan vardı. Vural'ın arabasında Nihan, Adnan ve Bora'yı gördüm, gölgeler de Vural'ın arabasının arkasındaki büyük cipteydiler. Maske takan, yüzünü sadece Muğla'dayken gördüğüm Aytekin motosikletine binmişti, yüzünde yine maske vardı ama herhâlde piknik alanına gittiğimizde maskesini çıkarırdı. Keşke Eymen de olsaydı, diye iç geçirmeden edemedim ama son olaylardan sonra bir süre bu kalabalığa girmek istemediğini anlayabiliyordum.

Çok geçmeden araç kalabalığının içinde bir araç daha belirdi, Muşta, Cenan ve Dide o arabadaydılar. "Cesur nerede?" diye sordum Gurur'a dönerek. "Girdap ve Mehtap'ı da göremedim."

"Teslim etmesi gereken bir belge varmış, birkaç saate gelir. Girdap ve Mehtap da biraz geç kalacaklar," diyerek direksiyonu çevirdi. Nereye gideceğimizi bilmiyordum ama arabalar arka arkaya ilerlemeye başladığında yolun bizi Eğirdir yakınlarına götüreceğini anlamıştım. Yol boyunca edilen sohbetlere katılamamıştım çünkü uykulu hissediyordum ve başımı cama yaslayıp gözlerimi yumarak seslere kulak kesilmiş, ara sıra da uyuklamıştım.

Arabalar yavaşlamaya başlayıp ormanlık yolun içinden kıvrılarak ilerlemeye başladığında gözlerimi araladım. Cama vuran güneş ışığı, ağaçların arasından süzülerek içeri sızıyor, kucağıma altın rengi gölgeler düşürüyordu. Yolun sonunda geniş bir açıklık belirdi; yemyeşil bir düzlük, kenarında çam ağaçlarının gölgesine yaslanmıştı. Çamların arasında açılmış dar bir patika doğrudan göl kıyısına iniyordu. Piknik alanına vardığımızda ilk fark ettiğim şey gölün sessizliği oldu. Su, sabah güneşiyle birlikte pırıl pırıl parlıyor, ufukta ince bir sis tabakası gölü çok daha gizemli kılıyordu. Kıyıya kadar uzanan otların arasından uçuşan kelebekleri gördüm, çok geçmeden dallardaki kuşların sesleri arabanın içinde olmama rağmen kulaklarıma çalındı. Çimenlerin ortasında büyükçe bir düzlüğe arabalar peş peşe park edildi.

Ortada dalları yere kadar sarkan yaşlı bir söğüt vardı. Söğüdün gölgesi yere serilecek örtüler için âdeta biçilmiş kaftandı. Simge'nin arabadan indirdiği sepetlerden kırmızı-beyaz kareli örtüler çıkarıldı, örtüler çimenlere serildiğinde göl manzarasının huzuru daha da yakına taşınmış oldu.

Muşta arabadan katlanan sandalyeleri çıkardı ve sandalyelerden birini açarak, "Zeliha, sen böyle otur abim," dedi ilgiyle. Dide de "Ben de Zeliha ablam gibi sandalyede oturacağım, yerde böcekler yer beni," demişti yere serilen örtülere sanki düşmanıymış gibi bakarak.

Ben Dide ile sandalyede otururken Çolpan ve Simge'nin koşarak gölün önüne gittiklerini, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suya soktuklarını gördüm. Ayça ise huzursuz bir şekilde suya bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Hatta öyle ki suya yaklaşmıyordu bile.

Bakışlarım Gurur'un yüzüne çevrildi. Diğerleriyle birlikte etrafı yerleştiriyordu. Destan, Eylül ve Cenan abla birlikte kahvaltı sofrasını hazırlamaya başladıklarında ben hâlâ Gurur'u izliyordum. Kalkıp onlara yardım edemediğimden kendimi aşırı mahcup hissediyordum. Oysa ben de kalkıp onlara yardım edebilsem ne iyi olurdu, hiç değilse bu kadar işe yaramaz hissetmezdim kendimi. Kahvaltı sofrası kurulduğunda Gurur benim için hazırladığı tabağı kapıp önüme geldi, tabağı elime bırakıp, "Sen şimdi yerlerde sürünme, böyle ye," deyince ona sakin gözlerle baktım. Beni düşündüğünden yaptığını bilsem de kendimi baş belası gibi hissetmeden edemedim.

"Keşke ben de yardım edebilseydim," dediğimde gözlerini indirip yüzüme baktı.

Eylül çatık kaşlarla, "Sen buraya mini tatile geldin, bunu kabul etsen iyi edersin," diye homurdandı. Onu her zaman canlı görmeye alışkındım, şimdi ise eskiden ruhunun olduğu yerde koca bir boşluk varmış gibi duruyordu. Ona çok uzun süre bakmak, tanıdığım birinin varlığının silinişini ve yerine bir yabancının gelmiş olmasını hissettirdiğinden gözlerimi kaçırdım. Onun yerinde bir başkası olsa kesinlikle hayatına kaldığı yerden devam etmek konusunda çok zorlanırdı ama her şeye rağmen Eylül deniyordu.

Kızlar, kahvaltı yapıldığı gibi yine koşa koşa göl kenarına gitmişlerdi, sadece Ayça olduğu yerden kıpırdamadan az ilerideki göle düşmanına bakıyormuş gibi bakıyordu. Aslında manzarayı sevdiğini biliyordum, sadece yaklaşmak onu korkutuyordu.

Biraz ileride, taşlarla çevrilmiş küçük bir ocak yeri vardı; belli ki daha önce piknik yapanların bıraktığı, ateş için hazırlanmış bir alandı. Vural oraya yönelmiş, henüz yeni kahvaltı etmiş olmamıza rağmen arabasından çıkardığı mangal kömürlerini taşların içine boşaltmaya başlamıştı. Nihan kucağında Simi ile hemen Vural'ın önünde duruyor,

sinirli sinirli bir şeyler söyleniyordu ama aramızdaki mesafeden dolayı onları duyamıyordum. Birden Kestane'yi özlediğimi fark ettim. Simi'yi görmek, Kestane ile geçirdiğim zamanları hatırlamama neden olmuştu.

Yener yavaşça yanıma yaklaşınca kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Karmaya inanır mısın?" diye sordu imalı bir sesle, tek kaşımı kaldırıp ona dik dik baktım. "Daha dün beni Ali Rıza Bey gibi tekerlekli sandalyeyle ağacın önüne park etmenin hayalini kuruyordun, şimdi ben seni bu sandalyeyle ağacın önüne park ettim. Hayat işte," diye alay edince elimdeki pet şişeyi ona fırlattım.

"Sen gidip ayağının fotoğraflarını amcalara satsana."

Yener'in gözleri iri iri açıldı, hızla omzunun üstünden göl kenarına baktı, Simge onu duyamayacak kadar uzakta olduğundan rahatlamış gibi derin bir nefes alarak bana doğru döndü. "Bu pusuyu bana kim kurdu ve beni sırtımdan vururken hiç vicdanın sızlamadı mı senin ya?" diye sordu kaşlarım çatarak.

"Valla ben Gurur'un yalancısıyım şekerim, ayaklarını satıyormuşsun."

"Yapmadım öyle bir şey," dedi beni susturmak ister gibi önüme geçip tekrar omzunun üstünden göl kenarına bakarak. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde yüzümdeki sırıtış sinirlerini bozmuş gibi gözlerini kıstı. "Tamam, sadece bir kere yaptım. Herkes bir kez şeytana uyar."

"Ay inanamıyorum, Zafer, bu boysuz komando sana şeytan dedi az önce!" diye bağırmaya başladığımda Yener birden daha da panikledi. "Sus kız," diyerek avucunu ağzıma kapattı. "Sus bağırma, herkes öğrenecek şimdi!"

"Neyi öğrenecekler?" diye bağırdım eline doğru. "Kırk dört numara ayağının fotoğrafını çekip Manisalı bir dayıya gönderdiğini mi?"

Elini ağzıma tekrar koyarak, "Manisalı değildi salak, Aydınlıydı," deyince başımı geriye atarak kahkaha atmaya başladım. Zafer merakla bize doğru geliyor, Simge de kafasını çevirmiş omzunun üstünden olduğumuz yöne bakıyordu.

Zafer, "Niye bana şeytan diyor bu?" diye sordu, elinde telefonu vardı, telefon ekranında da Zeus elinde şimşekle ekrana vuruyordu. "Çüş!" diye bağırdı. "Yüz çarpan attı!" Hızla gözünü telefona indirdi.

Anlamadığım için ona tuhaf tuhaf baktım, sonra da "Yener'in aklını çelip onun ayağını bir dayıya satmışsın," dediğimde gözleri hâlâ telefon ekranındaydı, asla gözünü ayırmadan ekrana bakıyordu. "He, yaptım öyle," dedi normal bir şeymiş gibi.

"O da şeytana uydum dedi, şeytan senmişsin işte."

"Ya boş ver şimdi onun ayağını Zeliha, hesabıma beş yüz lira atsana, bir el de senin için oynayayım, ne kadar kazanırsam kazanayım yüzde ellisi senin," diyerek kafasını kaldırıp bana baktı.

"Ay inanamıyorum Yener, şeytan tam şu an benim de aklımı çelmek üzere," dedim şokla Zafer'e bakarak.

Yener, "Ya, gördün mü?" diye sorduktan sonra bakışlarım Zafer'e çevirdi. "Ben atayım mı beş yüz?"

"İkinci kez inanamıyorum Yener, gözümün önünde şeytan ikinci kez aklını çeldi," dediğimde Gurur gülerek eğilip başımın üstünü öptü.

"Kızımı kumara alıştırmayın, gidin ötede oynayın zibidiler," dedi dudakları hâlâ saçlarımdayken.

"Iy, kızım ne be?" diye çemkirdim içten içe, ufaktan hoşuma gitse de.

"Sen de hep bir şov peşindesin Zeliha, hoşuna gitmediğini bilmesem neyse de..." dedi Yener içimi okumuş gibi.

"En azından ben Gurur'a ayağımın fotoğraflarını atmıyorum, Yener."

"Ben de Simge'ye ayağımın fotoğrafım atmış değilim, Zeliha."

"Aydınlı dayıya attın ama Yener."

"Maddi beklentilerle yapılmış bir yanlıştı, Zeliha."

Gurur aniden araya girip, "Kaç para verirsem ayağının fotoğrafını bana satarsın?" diye sordu ve kafamı kaldırıp ona, "O soruyu umarım bana değil, Yener'e sormuşsundur, Gurur," dedim dehşet içinde.

Zafer, "Zeliha, senin ayaklarını istiyor ama ben Vural'ı kandırır ondan ayak fotoğrafı alırım, sen Gurur'a benim ayağım diyerek atarsın ama parayı kırışırız, uyar mı sana?" diye sordu.

Zafer'e dik dik baktım. "Benim ayağım kırk yedi numara mı, Zafer?" diye sordum.

"Gurur zamanında Yener'in kıllı parmaklarını senin parmakların sanmış, bence bu soruyu bana değil Gurur'a sor, Zeliha," dedi Zafer.

Gözlerimi Gurur'a çevirmemle Gurur ellerini havaya kaldırdı. "Müşkül durumdaydım."

"Yener'in kıllı parmaklarım benim ince, narin, zarif, güzel parmaklarımla karıştırmıştın sen, doğru," dedim ona alttan alttan bakarak.

"Satır aralarında kendini bin kez öven kitap karakteri gibi konuşmadı mı?" diye soran Zafer'di. "Hani şu ben farklıydım, güzel gözlerim, ince bir belim, aile sorunlarını, acılarım, kalkık burnum, mesafeli bir

karakterim vardı diyen, sorunları anlatırken bile aralarda kendini öven kitap karakterleri gibi."

Aniden örgülerimi savurup Zafer'e döndüm. "Ben okulun popüler ve bir o kadar da çalışkan, onur öğrencisi olan kızdım. İnsanlar bana yaklaşmaya korkar ama gözlerini de benden ayıramazdı. O kadar ana karakterdim ki diğer kızlar yoktu, hepsi figürandı, dünya benim etrafımda dönüyordu ve okuldaki tüm yakışıklı mafyalar bana âşıktı. Turnuvalar yapılıyor, okulun bahçesinde kılıçlarını çeken yakuza liseliler benim için savaşıyordu," dedim abartılı bir şekilde, sanki kitap okuyormuş gibi.

Zafer bir noktaya kadar ciddi olduğumu düşünmüş gibiydi, sonrasında alay ettiğimi anlamış olacak ki başını iki yana sallayarak güldü. Yener de "Liseli yakuzalar," dedi düşünceli bir sesle. "Otuz yaşından büyük adamların Türk dizilerinde on altı yaşındaki liselileri oynaması gibi hissettirdi bana bu anılar. Gurur'u liseli olarak düşünün, beni anlayacaksınız."

"Otuz yaş deyince neden örnek olarak benim ismim atılıyor ortaya?" diye sordu Gurur tek kaşını kaldırarak.

"Otuz iki yaşında olduğun için olabilir," dedi Yener.

"Aslında otuz üç," diye düzelttim Yener'i.

Gurur kollarını boynuma sarıp yavaşça bedenini aşağı indirerek yanağını yanağıma yasladı ve "Tüh," dedi. "Gördün mü? Otuz üç yaşında bir dede olarak seni nasıl da âşık ettim kendime."

"O kadar midemi bulandırdılar ki az önce yediğim açmayı kusmak üzereyim," dedi Zafer sırtını bize dönüp kafasını tekrar telefonuna gömerek.

"Aşkta kazanamamışsın, kumarda kazanıyorsun işte," diye dalga geçtiğimde, "Aşk bana yüz çarpan atıp paramı yüze katlamayacak zaten," diye homurdandı.

Gözlerimi Yener'e çevirdim. "Neden sen Simge'den yüz elli beş metre uzak duruyorsun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Göldeki balıklarla bile daha yakın şu an bilmem farkında mısın?"

"Gurur'la beni baş başa bırak seni lanet olası demenin yeni yolu da bu herhâlde, neyse gidip şu benimkiyle yakın duran balıklara birkaç el ateş edeyim," diyerek sırtını dönüp göl kenarına doğru yürümeye başladı.

"Benimki mi dedi o?" diye sordu Gurur, yanağı hâlâ yanağıma yaslıyken.

"Ay öf sen de ya, bunlar karşımıza üçüncü çocuklarıyla çıkıp geldiğinde mi anlayacaksın aralarında olanı?"

"Flörtten bir adım ileri gittiler de çocuk kaldı," dedi Gurur gülerek.

"Valla Gururcuğum sen de en son benim sahte sevgilimdin, sonra ne ara oldu anlamadım," diyerek elimi karnıma koyarak ona dik dik baktım.

Kulağıma yaklaşıp, "Ben hangi ara olduğunu anlatayım mı sana?" diye sordu neredeyse ahlaksız bir sesle.

Koluna vurup, "Köpeksin," diyerek gözlerimi kaçırdım ama gülümsemeden de edemedim. Her şeyin eskiye dönmesi belki zaman alacaktı ama bir anlığına da olsa eskiden olduğumuz gibi hissettim, sanki kara bulutlar hayatımızın üzerine yayılıp bizi esareti altına almamış, o acılar bize hiç uğramamış gibi. Ama öte yandan biliyordum, Gurur'un da benim kalbimde saklanan acıların bir benzerini taşıdığını, en az benim kadar korktuğunu, henüz hiçbir şeyi geride bırakamadığımızı çok iyi biliyordum.

Hatta bazen öyle bir an geliyordu ki evin duvarları beni içinde tutup korurken bile o duvarlara sinmiş tehlikenin üzerime diktiği gözleri hissediyordum. Sanki biri her an, aldığım her nefeste, gözümü her kırpıp geri açışımda, her saniye orada duruyor ve gizlice beni izliyor, beni zayıf düşürüp yeniden parçalara ayırmak için orada öylece bekliyordu.

Düşünceler tekrar saklandığı yerden bir uğultu olarak çıkıp kulaklarıma dolduğunda yüzümdeki gülümseme silinmesin diye çabalayarak bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdim. İnsanları izlerken onların dünyasına kısa süreliğine çekiliyor, kendi zihnimin kaosundan uzaklaşabiliyordum. Ben insanları izlerken Gurur da beni izliyordu. Aslında bir enkazı izlediğini biliyordum, bana bakarken bir enkaz gördüğünün farkındaydım ama yine de gülümsemeye devam ediyordum ve bu enkazın hâlâ burada yıkık bir hâlde durduğunu Gurur'dan başka kimsenin bilmediğini hissedebiliyordum.

"Keşke annemler de gelseydi," diye fısıldadığımda Gurur sessizce uzanıp yanağımı öptü, bir şey söylemedi, insanları izleyerek zihnimin içinden bir anlığına çıkıp gitmemi o da istiyor gibiydi ve belki de bu yüzden sessizliğini koruyordu.

Bize çok yakın dostlarımız da görüyor muydu? İkimizin de gülümsemelerinin birbirimizi kandırmak için dudaklarımızda yer aldığının farkında mıydılar? Ben farkındaydım. Gurur'un gözlerinin eskisi kadar parlak bakmadığını, çocuksu kelimelerinin eskisi kadar neşeli olmadığının, her şeyin farkındaydım; bazen tek bir noktaya sabitlenen gözlerinde acıyı ve öfkeyi görüyordum. Belki görmediğimi sanıyordu ama artık

onun eskiden olduğu adam olmadığını biliyordum. Onu her hâliyle sevebilirdim ama keşke iyileştirebilmemin bir yolu olsaydı.

Bakışlarımı Ayça'ya çevirdim, üzerinde boyundan bağlamalı yeşil bir elbise vardı, dizlerini karnına çekmiş, uzun elbisesinin eteğini düzeltmiş, sırtı ağaca yaslı öylece oturuyor, az ilerideki gölü izlemeye devam ediyordu. Hemen çaprazında elinde bir oyuncakla Bora'nın yanındaki kişi Çolpan'dı, beyaz keten pantolonu ve beyaz tişörtüyle bir melek gibi görünüyordu ve eminim Bora için de bir melekten farkı yoktu. Herkese karşı şüphe ve sessizlikle yaklaşan Bora, Çolpan'a yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, savunmasız yanlarını ona göstermekten korkmadan doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. Adnan ikisinin eğlencesini bölmek istemiyor gibi az uzakta oturmuş onları izliyordu, yüzünde onda çok sık rastlamadığım bir tebessüm büyümüştü. Destan ile Eylül sohbet ediyorlar, Eylül sohbete pek katılmasa da nadiren gülümseyip başını sallayarak Destan'ın anlattıklarını onaylıyordu. Dide'yi omuzlarına alan Muşta, kızının ellerini de tutarak destek olduktan sonra göl kenarına doğru yürümeye başladı. Cenan huzursuzca, "Suya girmeyin sakın," diye seslendi ama ikisi de onu duymazlıktan geldiler. "Dide, hasta olursun!"

"Havalar ısındı," dedi Muşta, omuzlarında oturan kızıyla, Cenan ablaya doğru dönerek.

"Gölün soğuğunu bilmiyor gibi konuşma, Basri," dedi Cenan kaşlarını çatarak. Çok kısa bir an için, aralarında metrelerce mesafe açılmış olmasına rağmen birbirlerinin gözlerinin içine bakakaldılar. Cenan abla, pot kırmış gibi gözlerini farklı bir yöne çevirdiğinde Muşta, "Bilmez miyim?" diye sormakla yetindi, bu Cenan ablanın yüzündeki ifadenin daha da gerilmesine neden oldu.

Bakışlarım bir pusulanın ibresi gibi yine döndü ve bu kez görüş alanıma Yaman ile Aytekin girdi. Aytekin maskesini çıkarmıştı, sırtını bize dönmüş ilerideki bankta oturuyordu, hemen önünde oturan kişi Yaman'dı. Sadullah elinde karton bardağa dökülmüş çayla onlara yaklaşıp Yaman'ın yanına oturdu ve konuşmaya başladılar, gözlerimin ibresi tekrar hareket etti ve piknik alanına giren arabaya baktım. Arabanın içinde Girdap ve Mehtap vardı, diğer arabaların hizasında park ettikleri arabaya bir süre baktım, ardından ibre tekrar döndü ve şimdi bakışlarım Ecevit'teydi, elleri kot pantolonunun ceplerinde, yüzünde sakin bir ifadeyle kalabalığı izliyordu. Girdap ve Mehtap'ın arabadan indiğini fark ettiği anda bakışları yan tarafa kaydı ve ağacın önünde oturan Ayça'ya

kısaca baktığını gördüm, bu bakış çok kısaydı, sanki Ayça'nın onların geldiğini fark edip etmediğini kontrol ediyor gibiydi.

Sesler uğultulara dönüştü, sohbetlerin hiçbirine tutunamadım ama herkesi izlemeye devam ettim. Elim farkında olmadan karnıma kaydı, karnımın alt kısmını tutup orada olup olmadığını kontrol ediyor gibi parmaklarımı derime bastırdım. Merak ettim, bir gün bu kalabalığın içinde tıpkı Dide ve Bora'nın kahkahalarını duyduğum gibi onun da kahkahalarını duyabilecek miydim? Bu düşünce beni hem heyecanlandırdı hem de içimde büyüyen o derin korkunun gölgesini üzerimde daha ağır, daha karanlık bir şekilde hissetmeme neden oldu.

Bu düşünceleri bölen, havada hızla ilerleyen kırmızı topun rüzgârın içinden geçerken çıkardığı ıslıklı ses oldu. Yener, havada duran topu bileğinin içiyle karşılayıp Simge'ye geri gönderdi ve Vural ile Nihan'ın da yerlerini alarak topu karşılamaya başladıklarını gördüm. "Yakar top oynayalım," diyen Yener'in, Simge'ye doğru yürüdüğünü gördüm. Simge'nin hemen yanında durdu, elini kuzenimin ince beline yerleştirip onu kendine doğru çekerek, "Simge ve ben takımız," dedi, Simge'nin esmer teni, tıpkı üzerindeki kırmızı tulum gibi kızardı ama yüzündeki ifadeyi sabit tutmaya çalıştı. Girdap ve Mehtap da aralarına katıldı. Kahkahalar etrafa yayıldığında ortalarında duran Simge ile Yener hızla toptan kaçıyorlar, onlara fırlatılan toptan her kurtulduklarında kahkaha atarak birbirlerine bir beşlik çakıyorlardı. Komik olan, Nihan ve Vural ortaya alındıkları an Vural'ın top tarafından arka arkaya vurulmaya başlamasıydı. Nihan, "Geri zekâlı!" diye bağırarak Vural'ı itiyor, Vural'ı âdeta dart tahtası hâline getiren Yener'e tehditler savuruyordu. Gerçekten eğlendikleri bir andı.

Ayça'nın gözleri de sonunda gölden ayrılarak top oynayan arkadaşlarına çevrilmişti. Çok değil, birkaç saniye sonunda Ecevit'in Ayça'nın yanma gittiğini gördüm, ona her ne dediyse Ayça kafasını kaldırıp Ecevit'e uzun uzun bakmış, sonra ellerini yere bastırarak doğrulup ayağa kalkmıştı ve top oynayan arkadaşlarımızın olduğu yöne doğru yürümeye başlamışlardı. Gruba onların da dahil olduğunu gördüm, oysa Ecevit pek sosyal biri değildi, onu yakar top oynarken görmek, Yener ve Simge'nin oynaşıp durduklarını görmekten daha tuhaftı.

Sanırım Ayça'nın yalnız başına oturup top oynayanları izlemesinden rahatsız olmuş, onu oyuna dahil etme gereği duymuştu.

"Sen de oynamak istiyor musun?" Gurur'un sorusu, onun yanımdaki varlığını hatırlamama neden oldu. Oysa benim elim karnımda sabit duruyorken onun parmakları da elimin hemen üzerindeki yerini almıştı. Sanki bu dünyadan korumaya çalıştığımız şey ortaktı ve ikimiz de karnımdaki dünyayı parmaklarımızın ucunda tutarak tehlikelerden koruyabileceğimize inanıyorduk.

"Sanırım bu kadar efor sarf edilen bir oyunu oynamamam daha doğru olur, değil mi?" diye sordum gözlerimi arkadaşlarımdan ayırmadan.

"Sanırım," diye cevapladı, parmakları eklem kemiklerimin üzerinde tüy gibi dolaştığında ürperdim. "Biz de seninle tavla oynayalım istersen?"

Şaşırarak omzumun üstünden ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bekle," diyerek gidip arabalardan birinin bagajını açtı, bagajdan deri kaplı bir tavla kutusu çıkardı. Elinde kutuyla geri gelirken yüzünde öyle rahat, öyle muzip bir gülümseme vardı ki sanki bu pikniğin asıl amacı tavla oynamakmış da biz şimdi nihayet asıl meseleye gelmişiz gibi bir havası vardı. Kolumdan hafifçe tutup, "Hadi bakalım yavrum, Yamanların yanına gidelim," dedi.

Bankların olduğu kısma vardığımızda Aytekin hâlâ sırtını dönmüş oturuyordu, yüzüne düşen gölgeler maskesiz hâlini daha sert gösteriyordu. Sadullah çay bardağını sallayarak konuşuyor, Yaman da ona katılmış ayaklarını öne doğru uzatmıştı. Bizi fark ettiklerinde Yaman, "Sensiz araba yolculuğu huzurlu ve sessizdi," diye takıldı bana.

"Huzurun kısa sürdü, şimdi kafamı masaya yaslayıp horlamaya başlayacağım çünkü," dediğimde gözlerini kıstı ama yüzündeki ifade daha dost canlısıydı.

Gurur tavlayı masanın üzerine bıraktı, tahtanın kapağını açıp zarları yuvarladığında o tanıdık "tak tak" sesi bir anda çocukluğumu sakladığım odanın ışıklarını açtı, anılar bir anda gözlerini açtı. Yaz akşamlarında kahvehanede oturan babamın dostlarıyla zar sesleri arasından yükselen kahkahalarını duyar gibi oldum. Kahvehanenin bahçesindeki ağacın önündeki bankta oturur, babamı izlerdim o zamanlar. Şimdi o ses, göl kenarında, kuş cıvıltılarının arasında yankılanıyordu. Çocukluğum yanımda sessizce durup o anının içinde ne kadar huzurlu hissettiğimi hatırlatmak ister gibi yüzüme baktı, onu kimse göremedi ama ben her zaman varlığını hissediyordum.

"Sen beyaz taşları al," dedi Gurur göz kırparak.

"Siyah taşlar sana uğurlu mu geliyor yoksa?" diye sordum alayla.

"Taşın rengi önemli bile değil, ben her zaman kazanırım, Matmazel Zekâ Küpü," dedi buz sıcağı gözlerini yüzümde gezdirip ukala bir gülümsemeyi dudaklarına yerleştirerek.

Kaşlarımı kaldırıp, "Ya?" dediğimde, "Ya," diyerek başını salladı. Taşları dizerken parmaklarının ustaca hareketlerini izledim; belli ki bu oyunun yabancısı değildi.

Yaman, "Kahvede oturan amcalardan farkları yokken bile flört ediyorlar, midem ağzıma geldi," diye homurdandı ama onu duymazlıktan geldim. Sadullah omzuyla Yaman'a vurup güldü ama Yaman omuz silkerek farklı bir yöne baktı.

İlk zar benden geldi. Zarların yuvarlanışı, tahtanın üzerine düşüp sekmesi, çıkan rakamın heyecanını yüzüme taşıdı. Gurur'un gözleri zarların üzerinde gezindi, ardından bana öyle bir bakış attı ki sanki oyunun sonucu şimdiden belliymiş de ben farkında değilmişim gibi. Ona gıcık oldum.

Oyun ilerledikçe kahkahalarım duyulmaya başladı. Gurur her taşımı sıkıştırdığında masanın üzerinde parmağını gezdiriyor, "Bak gördün mü? Buraya böyle çivi çakılır," diye böbürleniyordu. Ben ise her fırsatta zarları daha sert sallayıp taşını kırdığımda sevinç çığlıkları atıyordum. Gerçi o taşları kırmama yardım eden Aytekin'di. Aytekin kutuya bakıyor, ardından sessizce başını bana yaklaştırarak, "O taşı kullanma, bence şunu kullan," diyerek bana yardımcı oluyordu.

Bir ara öyle bir zar attım ki taşım doğrudan Gurur'un taşını kırdı ve yerine geçti. O an yüzüne bakıp kahkahayı bastım, ardından avucumu açıp yumruğumun üzerine sertçe vurdum. Yaptığım kapak hareketine karşılık Gurur donup kaldı, Yaman başını yana çevirip gülmeye başladı ve Sadullah da gülerken çayını döktü... Aytekin bile gülmüş, kahkahasını tutmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırarak başını önüne eğmişti.

"Şans meleği bugün senin yanında belli ki," dedi Gurur, dik dik Aytekin'e bakarak. "Kıracağım o meleğin kanatlarını."

Aytekin, "Beceriksizliğine kulp takma hiç," dedi.

"Meleğe baksana ama," diyen Yaman'dı, Aytekin gözlerini devirdi.

Bir sonraki elde ise zar Gurur'dan yana döndü. Arka arkaya gelen ikililerle taşlarımı kırdıkça keyiften dört köşe oluyordu. Taşımı tahtanın yan tarafına atıp başını yana eğerek gözlerime baktı.

"Gelincik, tavlada yenilmek aşk hayatında uğur getirir haberin olsun."

Yaman, "Götünden uydurduğun bilgiye lafım yok ama yenilmesi ona aşk hayatında uğur getirse yine bunun balını kaymağını yiyen sen olacaksın, ne sahtekâr adamsın ya," dedi sakince.

Gurur, "Sen kıskanıyor musun benim mutluluğumu?" diye sordu, tüm bu sohbetin amacının benim neşemi yerine getirmek olduğunu biliyordum.

"Nasıl anladın ya?" diye sordu Yaman. "Geceleri yatağıma girip yorganı kafama kadar çekerek ağlaya ağlaya uykuya dalıyorum."

"Üzülme, her körün bir topal alıcısı vardır, seni de illaki alır biri," dediğimde Yaman, "Öncelikle tövbe de," diyerek ayağa kalktı. "Seninlen Gurur'un bu hâllerinizi gördükten sonra benim için romantizm başlamadan bitti." Yaman banktan uzaklaşırken arkasından kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Bir gün bu enayiyi biri öyle bir âşık edecek ki izlemesi aşırı zevkli olacak," dedim.

Sadullah'ın derin bir nefes aldığını fark ettim, bakışlarım onun yüzüne çevrildi, kıvırcık saçları biraz uzamıştı, kara gözlerine çöken ifadeyi ona baktığımı fark ettiği anda gizleyerek gülümsedi. "De haydi," diyerek beni gaza getirdi. "Devam edin oynamaya."

Gurur zarı eline aldı, avucunun içinde sallayıp kendi elini öperken göz temasım hiç kesmedi. Ardından zarları attı ve yuvarlanan zarları izledim. Oyun uzadıkça masanın etrafında küçük bir kalabalık toplandı. Simge ile Yener de oyuna bakmaya gelmişlerdi, Zafer de kimin kazanacağına dair bahisleri toplamaya çalışıyordu. Simge bana taktik vermeye çalışıyor, Yener ise Gurur'u destekliyordu. Her zar atılışında tezahüratlar yükseliyor, kahkahalar göl kenarında yankılanıyordu.

Son ele geldiğimizde zarlar avucumun içindeyken kalbimin hızla çarptığını hissettim. İhtiyacım olan sayı gelince Vural, "Tüh be!" diye haykırdı çünkü Zafer'in bahis yapmaya ikna ettiği tek kişi oydu, Gurur'u destekliyordu ve kazanan bendim; ihtiyacım olan sayı gelmişti.

Taşımı tahtadan çıkarıp sevinçle havaya kaldırdım ve "N'aber?" diye sordum. Avucumu yeniden yumruğuma vurarak ona hareket çektim.

Gurur taşları toplamaya başladı ama gözlerini hiç benden ayırmıyordu. Yüzünde ukala bir tebessüm vardı, sanki oyunu kaybettiğini değil de beni izlemeyi kazandığını söylüyordu.

"Ben kazanman için oynadım zaten," dedi Gurur ama bu sefer sesi normalden daha kısık, daha boğuktu.

"Tabii canım tabii, kesin öyledir," derken gülmeye devam ediyordum.

Kalabalık dağılırken oturduğu yerden kalkıp benim yanıma eğildi, elleriyle tavlanın kenarını kavradı ve vücudunun büyük gölgesi üstüme düştü. Dudakları neredeyse kulağıma değecek kadar yakındaydı, nefesini ensemde ve boynumda hissettim. "Zerda," diye fısıldadı. "Senin kazanman zaten benim planımın bir parçasıydı. Çünkü sen ne zaman kazansan... Gözlerin böyle parlıyor."

Zarların hâlâ masada yuvarlanır gibi çıkan sesi, içimdeki çarpıntıya karıştı. Onun sesinde dalga geçen bir şefkat, boğazında gizlenen bir tutku vardı. Yüzümü ona çevirdiğimde göz göze geldik; bakışlarındaki o ışık, oyunun en gerçek ödülünün taşlar değil, ben olduğumu hissettirdi.

"Bahane yaratma hiç," dedim nefesimi düzene sokmaya çalışarak. "Bal gibi de yendim işte seni."

"Sen beni her zaman yeniyorsun," diyerek dudaklarını kulağıma sürttü, ardından hızla geri çekildi ve gölgesi de bedenimin üzerinden silindi. Yutkundum.

Kerim ve Vural mangalı yakmak için ocak başına gittiklerinde öğlen güneşi yakıcı bir şekilde olmasa da ensemde teri hissetmemi sağlayacak kadar güçlü ve ılıktı. Gurur elimi bir an olsun bırakmadan beni göl kenarına götürmüş, ayaklarımı gölün buz gibi sularına soktuğumda telefonunu çıkarıp birkaç fotoğrafımızı çekmişti. Fotoğraflardan birinde gülümsüyordum ve çenem onun omzundaydı, boylarımızı eşitlemek için dizlerini kırarak epey aşağı çökmek zorunda kalmıştı. Bir diğer karede Gurur yanağımı öpüyor, ben de yüzüme vuran güneşten korunmak ister gibi gözlerimi kısmış, ışıktan dolayı neredeyse hiç görünmeyen ekrana bakmaya çalışıyordum.

Arkamda bir kıpırtı hissedince Gurur'un elini bırakmadan omzumun üstünden arkama baktım. Gölün içinde duran Adnan ve Ecevit'i gördüm, sadece ayakları suyun içindeydi ama bizden daha uzakta duruyorlardı. Gurur telefonunu Adnan'a uzatarak, "Şş, işe yara, bizim fotoğrafımızı çek," dedi.

Adnan söylenerek telefonu aldı, biraz daha uzaklaştı ve Gurur göğsünü sırtıma bastırıp kollarını belime sararak eğilip yüzünü boynuma soktu. Kadraja bakarken ikimiz de gülümsüyorduk. Adnan birkaç kare arka arkaya çektikten sonra Gurur'un telefonunu geri verdi ve bir arabanın piknik alnına girdiğini görüp merakla arabaya doğru baktım. Uzakta olduğu için arabanın direksiyonunda kim vardı göremiyordum ama

çok değil, birkaç saniye sonra kapı açıldı, sürücü kapısından inen isim Cesur'du. Yolcu kapısını açtığında kaşlarım çatıldı, biriyle mi gelmişti? Sonra onları gördüm. Önce Pars, ardından Leon ve Kestane arabadan indiler ve Cesur'un bacaklarına dolanarak heyecanla zıpladılar. Kalbim göğsümden atacakmış gibi çarparken, "Çocuklar!" diye bağırdım elimde olmadan. Sesimi duydukları anda duraksadılar, ardından Cesur'dan uzaklaşıp beni arar gibi etrafa bakmaya başladılar. Eğer hâlim olsaydı sudan çıkar, son sürat onlara doğru koşardım ama onlar beni gördükleri an bunu yapmama gerek bile kalmadı, hızla bana doğru koşmaya başladılar. Kestane daha bakımlı görünüyordu, kilo almıştı ve tüyleri temiz, düzgün bir şekilde parlıyordu.

Tek sorun Simi, Kestane'yi gördüğü anda piknik alanım inletecek kadar çok havlamaya başlamıştı... Ondan hoşlanmıyordu. Nihan, Simi'nin küçük bedenini kucağında zapt etmeye çalışırken Kestane ona öfkeyle havlayan Simi'ye aldırış etmeden Leon ve Pars ile birlikte suya doğru koşmaya devam etti.

Önce Pars'ın büyük, siyah bedeni yükseldi, patilerini neredeyse göğsüme kadar uzatarak ayaklanıp beni yalamaya başladı. Çok geçmeden Leon da yanıma vardı, tıpkı Pars gibi o da ayaklanarak üzerime çullandı. Gurur onları benden uzaklaştırmasa da bedenime arkadan destek olarak çocukların beni yıkıp geçmesine engel olmaya çalışıyordu. İkisini doyasıya okşadım, tüylerini sevdim, yüzlerine sayısız öpücük kondurdum. İyiydiler, iyi olduklarını görmek benim de iyi hissetmeme el ayak oldu. Sonunda sakinleştiklerinde hikâyem başladığında hemen yanımda olan Kestane'yi gördüm. Sabırla ve bir o kadar da heyecanla sıranın kendisine gelmesini bekliyordu. Ve nihayet sıra ona geldiğinde kuyruğunu hızlıca sallayıp başını eğerek bana yaklaştı, sudan korkmadı, patileri suya temas ettiğinde titredi ama geri çekilmedi. Onu büyük bir özlem, derin bir sevgiyle okşamaya başladığımda o kalın pati hızla hareket ediyor, sevincini yansıtırken bir yandan da kuyruğuyla bacağıma çarpıp duruyordu.

Gurur kulağıma eğilip, "Bu seni mutlu etti mi?" diye sordu, başımı hızlıca sallarken bir Kestane'yi, bir Pars'ı, bir Leon'u üçüne de doyamıyormuş gibi sırayla sevmeye, öpmeye, okşamaya devam ediyordum. Cesur'un geç kalma nedeni onları almaya gitmiş olmasıydı, şimdi anlıyordum. Doğrulup Gurur'a doğru döndüm ve kollarımı onun boynuna

sarıp ona sıkıca sarıldım. Bu sırada çocuklar etrafımızda zıplayıp sevilmek için arsızca bize sürtünmeye devam ediyorlardı.

"Onları çok özlemişim!" Gurur'a daha sıkı sarıldım. Gurur gülerek kollarını belime sardı, dudaklarını saçlarıma bastırdı ve "Kestane'nin yeri de senin yanın, belki de en başında yapmamız gerekeni yapacağım," dediğinde kafamı kaldırıp Gurur'un gözlerinin içine baktım. "Yeni evimizde Kestane de bizimle olmalı," deyince gözlerim iri iri açıldı. "Onun da ailemizde yeri var."

"Gerçekten mi?"

"Evet yavrum, gerçekten." Parmaklarım yanaklarımda dolaştırdı. "Leon ve Pars huysuz çocuklardır ama Kestane'yi dışlamadılar gibi görünüyor. Sanırım burada Kestane'nin varlığından memnun olmayan tek kişi Simi..."

Kıkırdadım. Adnan, "Telefonu verin de aile fotoğrafı çekeyim," deyince başta anlayamadım ama Adnan telefonu aldığında ve kadraja Kestane, Pars, Leon da girdiğinde neyi kastettiğini anladım.

Bu onlarla bir arada olduğum ilk fotoğraftı ve yanımda Gurur, karnımda Gurur'la ikimizin bebeği vardı.

Mangal yakıldığında öğle yemeği için toplandığımızı hatırlıyorum. Kestane, sürekli ona doğru havlayan Simi'ye bakmadan ayağımın dibine yatmış, çenesini ayağıma yaslamıştı. Pars ve Leon da sanki hâlâ tehlikenin pençeleri arasındaymışım ve beni korumaları gerekiyormuş gibi sağıma ve soluma geçerek etrafı dikkatle inceliyorlardı.

Cenan abla yanan ateşin başına elinde boş bir tabakla gitti, Vural'ın pişirdiği etleri tabağa almak için maşayı eline alınca boğazından tiz bir çığlık yükseldi ve Muşta sadece birkaç saniye içinde, inanılmaz bir hızla Cenan ablanın yanında belirdi. Elini tutup avucunun içine aldığında maşa yere düşmüştü, Cenan abla yüzünü buruşturarak Muşta'nın avucunda duran eline bakıyordu.

"Yaktın mı kendini?" diye sordu Muşta öfkeyle, ardından gözlerini Vural'a çevirdi ve eşinin elini bırakmadan, "Lan sığır, o maşayı ateşin o kadar yakınında bırakırsan demirin ne hâle geleceğini akıl edemedin mi?" diye kükredi. Vural korkuyla Muşta'ya bakarken tek kelime edememişti. Dide, "Anne, çok acıdı mı?" diye sordu ama Muşta o an kızının sesini bile duymadı. Tek gördüğü, tek önemsediği Cenan gibi bakıyordu. Karısının elini dudaklarına yaklaştırıp üflerken kaşlarının ortasında derin bir yarık oluştu, içten içe neden bunu bu kadar önemsediğini

kendine soruyor ama cevap alamıyor gibi bir hâli vardı. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, Cenan onun için her zaman bu hayattaki en önemli şey miydi? İkisini izlerken düşüncelerim bunlardı.

"Acımıyor," dedi Cenan çatık kaşlarla. "Adama bağırmana gerek yok, benim hatam. Dalgınlığıma denk geldi."

"Maşayı ateşe o kadar yakın bir yere koyarlarsa kullanılmaz hâle gelir," dedi Muşta dişlerinin arasından. Büyük eli, Cenan'ın küçük elini içinde tutmaya devam ediyordu. Cenan elini geri çekmeye çalıştı ama Muşta izin vermedi, elini sıkıca kavrayarak, "Buz getir," diye emretti, emri herhangi birine yöneltmemiş olsa da Vural da Adnan da hızla buz bulmak için ateşin başından ayrıldılar.

Cenan, "Acısı geçti bile," diyerek elini bir kez daha çekmeye çalıştı ama Muşta gözünü bile kırpmadan onun eline bakarken tutuşunu gevşetmemişti bile. Cenan abla sonunda savaşmayı bıraktı, muhtemelen canı da yandığı için kavga edecek hâli kalmamıştı. "Hakan, büyütüyorsun," dedi sonunda derin, bıkkınlı dolu bir nefesi dışarı bırakarak. O âna kadar Muşta büyüttüğünün farkında bile değilmiş gibi afallayarak kafasını kaldırıp ona baktı.

Vural içi buzla dolu poşeti Muşta'ya uzattı ama Muşta, Cenan'ın gözlerinin içine bakarken Vural'ı fark etmedi. Vural öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Muşta," dedi ve Muşta'nın bakışları yavaşça Cenan'dan ayrılarak Vural'a çevrildi. Poşeti diğer eliyle aldı, ardından Cenan'ın elini bırakmadan onu ateşin başından uzaklaştırıp bir köşeye çekti ve yanan parmaklarına poşetle buzlu kompres yapmaya başladı. Aralarında büyüyen ölüm sessizliği, piknik alanındaki tüm seslerin de onların sesleriyle birlikte yok olmasına, etrafa derin bir sessizliğin çökmesine neden olmuştu. Herkes kendi işiyle ilgileniyor gibi olsa da tıpkı benim gibi onlara kaçamak bakışlar atmaya devam ettiklerini görebiliyordum.

Muşta, "Sen hep böyle sakardın," dedi sonunda konuştuğunda, tüm dikkatimi onlara verdiğimden olsa gerek, sessizce kurulmuş bu cümleyi sanki yanlarındaymışım gibi rahatlıkla duyabildim.

Cenan cevap vermedi, gözleri ikisinin birleşen ellerindeydi ama buz dolu poşet ne zaman tenine temas etse irkiliyor, kaşlarının ortasındaki çukur daha da derinleşiyordu.

"Bok vardı da ateşin önündeki maşayı alıyorsun, değil mi?" Muşta'nın neredeyse azarlar tonda sorduğu soru karşısında Cenan kafasını kaldırıp Muşta'nın gözlerinin içine baktı.

"Düzgün konuş. Çocuk yok senin karşında."

"Pervasızlığının bir çocuğunkinden farkı ne?"

Birbirlerine uzun uzun, meydan okuyan gözlerle baktılar. Dide'nin meraklı bakışları hâlâ onlardaydı ama Yener'in kucağında olduğu için inip onlara doğru gitmeye çalışmıyordu.

"Bu kadar önemsemene gerek yok," dedi sonunda Cenan. Sesi imalıydı, Muşta kelimelerinin ve sesinin altında gizlenen imayı sezmiş gibi tek kaşını kaldırdı. Yalanlamadı ama doğrulamadı da, sadece onun gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Bir şeyi önemserken senden izin almam gerektiğini bilmiyordum," dedi sonunda Muşta, Yener onu duymuş gibi göz ucuyla o tarafa baktı, yüzünde neredeyse komik bir ifade oluşmuştu ve bu Dide'yi kıkırdattı. Cenan'ın yüzündeki sert ifade bir anlığına sekteye uğradı, bakışlarında savunmasız bir duygu yakalar gibi oldum ama çok geçmeden ifadesini toparlayarak elini geri çekip, "Yeterli, teşekkürler," dedi, beyaz teni onu çabucak ele veriyordu ve boynunun çoktan pembeden kırmızıya döndüğünü görebiliyordum.

Muşta tam onun elini yakalayacaktı ki Cenan daha fazla utanmak istemiyormuş gibi hızla geri çekilip sırtını dönerek ondan uzaklaşmaya başladı. Muşta'nın elindeki buz dolu poşet havada kaldı, bir süre çatık kaşlarla Cenan'ın arkasından baktı, ardından Yener'in onları izlediğini fark etmiş olacak ki gözlerini Yener'e çevirip 'ne bakıyorsun lan' der gibi kafasını sallayıp elini indirdi. Yener hızla başını farklı bir yöne çevirince elimde olmadan gülümsedim.

Öğlen yemeği için banklara yöneldik çünkü sabah kahvaltısını yerde yapmış olmak herkesi rahatsız etmişti, zemin taşlıydı ve muhtemelen rahatsız ediciydi. Ben sandalyeme kurulmuş hiçbir şeye elimi sürmeden keyfime baktığım için taşlar ne kadar rahatsız ediciydi bilmiyordum tabii. Pek iştahım yoktu ama etin kokusu cazip geldiğinden birkaç parça pirzola yedim, daha çok salatayla ilgilendim ve herkes yemeğini yedikten sonra sepetteki meyveleri önüme çekerek sofrayı kaldıran arkadaşlarıma üstünlük taslayarak baktım. Yardım etmek istediğim doğruydu ama bana hizmet ediyor gibi görünmeleri keyfimi de yerine getirmişti.

Öğlen güneşi yön değiştirince gölgeler biraz daha büyüdü ve boğaza seviyeye yükselen sıcaklık yerini daha serin bir havaya terk etti. Cesur'un arabadan getirdiği ödül mamalarını Kestane, Pars ve Leon'a sırayla yedirirken Muşta ve Yener bankta oturmuş tavla oynuyorlardı, aramızda sadece birkaç metre vardı ve Yener'in korktuğu için hamle yapmaktan kaçınarak bilinçli olarak Muşta'ya yenildiği anları görebiliyordum.

"Bilerek mi yeniliyorsun lan sen bana?" diye sordu Muşta aniden öfkeyle, işlerin kızışacağını anlayınca bağdaş kurarak onlara doğru dönüp meyvemden bir ısırık aldım.

Yener, "Hayır Muşta, o nasıl söz şu an? Senin gibi yetenekli bir adamı benim gibi yeteneksiz bir adamın yenmesi mümkün mü sence ya?" diye sordu. "Şu an resmen kendine hakaret ediyorsun."

Kerim, "Yapılabilecek tüm hamleleri yapmak yerine korkudan kedi gibi suratına bakıyorsun adamın. O kadar çok bilinçli hamle kaçırdın ki Dide otursa sıfır bilgiyle şimdiye tavlayı babasının kolunun altına vermişti," deyince Muşta'nın ölümcül mavi gözleri ağır çekimde Kerim'e çevrildi.

"Oradan konuşması kolay Kerim, Muşta sana hiç boyun kilidi attı mı?" diye sordu Yener sakince.

Kerim gözlerini Muşta'dan çekmeden, "Tam şu an boyun kilidi atıyor olsaydı hiç değilse göz göze olmazdık ve gözümü bir an olsun ondan ayıracak olursam selâm okunacakmış gibi hissetmezdim," dedi.

Gölün kıyıya vuran sularını izlerken batmaya başlayan güneş gölün diğer ucunda bir madalyon gibi parlayarak son kez ışığını sergiliyordu. Yalan değildi, çok eğlenmiştim, uzun zaman sonra ilk kez yüzüm bu kadar içten gülmüştü, ilk kez maske takmadan gerçekçi kahkahalar atmış, gözlerimde parıltılarla arkadaşlarımı izlemiştim. Kıyıya yakın bir yere koyduğum sandalyenin üzerinde oturmuş gölü izlemeye devam ediyordum. Bakışlarım az ileride mangal ateşini söndüren Gurur'a takıldı, etrafını saran arkadaşlarına rağmen bir anlığına gözüme öyle yalnız göründü ki boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Gözlerini kaldırıp olduğum yöne baktığında göz göze geldik ve onun buz sıcağı gözlerinde bir kez daha bir yabancıyla karşılaştım. Yaşananlardan sonra o yabancı hep oradaymış, onun gözlerinin ardına saklanmış beni izliyormuş gibi hissediyordum. Terapiye gideceğinden

söz etmişti, terapiye gittikten sonra ruhunda açılan yaralar kapanmasa bile kabuk bağlar mıydı? Çocukluğunda açılan, gençliğinde büyüyerek kanının son damlasına kadar akıtmayı kafaya koyan o yaranın bir gün kapanacağından şüpheliydim.

Bana gülümsedi ama o gülümseme gözlerine ulaşmadı. Boğazımın düğümlendiğini hissetsem de ben de onun gülümsemesine karşılık verdim. Gurur gülümsememe baktı, sanki o da benim onda gördüklerimi bende görüyormuş gibi bakışları yüzümde donuklaştı, beni uzun uzun izledikten sonra gözlerini önündeki ocağa indirdi. Kafamı önüme eğip kaşlarımı çattım.

Gözlerinin içine bakmak beni bu kadar yaralıyorsa, o her şeyi ben derin bir uykudayken tek başına yaşadığında neler hissetmişti? Bir an bedenimin içinden yükselen ruhumun o hastane koridorlarında ilerlediğini düşündüm, Gurur'un hissettiklerinin sindiği duvarlara dokunduğunu, parmak uçlarına Gurur'un hislerinin bulaştığını... Düşüncesi bile bu denli ağırken merak ediyordum, tüm bunları düşünmekten ileri gidip tüm bunlara şahit olsaydım nasıl olurdu?

Nihan sandalyesini hemen yanıma koyduğunda omzumun üstünden ona baktım. Sırtını sandalyesine yaslayıp bacaklarını yukarı çekerek bağdaş kurdu ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hım? Hiç," diye yalan söyledim, gözlerimi göle çevirdim ve keşke bugün bitmemiş olsaydı, diye iç geçirdim. Keşke güneşin ışığı yeniden gökyüzüne yayılsa ve ben tekrar bugünü yaşasam, bugünün içinde esir kalsam ama yarının bana ne getireceğinden korkarak beklemek zorunda kalmasam.

"Hiç iyi bir yalancı değilsin," dedi Nihan, gülümsediğini hissetsem de gözlerimi çevirip ona bakmadım. Onun bakışları yüzümü eşelemeye, benden bir parça gerçek koparmaya çalışmaya devam ediyordu. Ona veremezdim, beni acıtan gerçekler kaderimin olduğu sayfalara kanla yazılmıştı ve kimse benim kanımla yazılmış kelimeleri okusun istemiyordum. "Herkesin dönüp dolaşıp aynı soruyu sorduğunu biliyorum ama ben kişisel hemşiren olarak bunu sana sormak zorundayım. Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın ve bulantıların ne durumda?"

"Kanamam olup olmadığını sormayacak mısın?"

Sorum karşısında sessiz kaldı bir süre, ardından, "Evet, onu da soracaktım," dedi sakince.

"Kanamam yok ama olmasından çok korkuyorum."

"Bazen kanaman olacak, çok fazla olmadığı sürece ciddi bir durum yok demektir ama takip etmeye ve dikkatli olmaya devam etmelisin," dedi.

"Öyle yaparım." Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum, bu konu ruhumu sıkıyordu. "Kramplarım oluyor, bu normal mi?"

"Çok fazla olmadığı sürece evet."

"Anladım. Çok fazla olmuyor."

"Stres kontrolünü sağlaman gerek. Çok stres olmamaya çalış."

"Sence bu bebeği doğurabilecek miyim?" diye sordum açıkça çünkü birinin bana umut kırıntısından daha fazlasını vermesine ihtiyacım vardı. Alacağım cevaptan her ne kadar korkuyor olsam da bilmek istiyordum. Bilmeye ihtiyacım vardı.

"Riskli," dedi, en azından dürüsttü ama bu cevap yeterli değildi. "Ama her gebelik risklidir."

"Benimki daha riskli ama değil mi?"

"Evet," dedi hiç lafı çevirmeden. "Bunu sen de biliyorsun. İçinde bulunduğun durumdan dolayı gebeliği sonlandırmak en sağlıklı olandı ama sen savaşmayı seçtin, bu yüzden sürekli yüzleşmek zorunda kalacağın ağır şeyler olacak. Bunlara gerçekten hazır mısın, Zeliha?"

Değildim, kaçmak istiyordum, gözyaşlarım yüzümden özgürce akarken ve rüzgâr saçlarımı savururken öylece koşmak, içinde olduğum tüm gerçekleri arkada bırakarak hayallerime yetişmek için hiç durmadan koşmaya devam etmek istiyordum.

Uzun süre cevap vermediğimde, "Hayatın kökünden değişecek," dedi, bunu beni kötü hissettirmek için değil, içine girmeyi kendi isteğimle seçtiğim duruma hazırlıklı olmam için söylüyordu. Yine de bunun bana iyi hissettirdiğini söyleyemezdim.

"Hayatım çok uzun zaman önce kökünden değişmişti zaten. Bir kez daha değişmesini kaldırabilirim," dedim ve o gecenin silik izleri bana yerlerini hatırlattı. Gurur hayatıma girdiğinde ne kadar korku doluysam, zaman o korkudan bir aşk doğurmuştu. Şimdi yine aynı korkuyu, belki daha büyüğünü içimde taşıyordum ve Gurur'un çocuğunu doğurmayı her şeyden çok istiyordum. Aşkı doğuran korku, bebeğimizin de doğumuyla son bulmaz mıydı sahiden?

"Bir askerin sevgilisi olmak zordur," dedi. "Ama bir askerin eşi olmak, sevgilisi olmaktan daha zordur." Söyledikleri karşısında gözlerimi yüzünde dolaştırıp kaşlarımı çattım. "Hele bir askerin çocuğu olmak..."

Gülümsedi ve gözlerini önce Yener'e, ardından da Zafer'e dokundurduğunu gördüm. "İşte bu en zor olandır." Bana baktığında gözlerinde korkuyu gördüm. Yakında bir askerin eşi olacaktı, uzun yıllardır bir askerin nişanlısıydı, belki sandığımdan çok daha uzun süredir bir askerin sevdiği kadındı ve kalbimde taşıdığım korkuların benzerlerini o da kalbinin derinliklerinde gizliyordu. "Hayatımız zaten korkunun üzerine kuruluyken belki de şu an içinde olduğun durum sandığın kadar korkutucu değildir. Ben senin her şeyi kaldırabilecek güce sahip olduğunu gördüm. Yaşadıklarını düşünüyorum da Zeliha, ben senin yaşadıklarını yaşasaydım, senin kadar sağlam durabilir miydim? Bunu bilmiyorum. Hayat beni her zaman güçlü olmakla sınadı, her zaman ayağa kalkmak için bir koltuk değneğine ihtiyaç duydum ve o anlarda yanımda olan tek kişi Vural'dı. Benim koltuk değneğim olmuştu. Olur da benim koltuk değneğimi kolumun altından alırlarsa yıkılırım, ayakta duramam. Bundan hep çok korktum, bazı geceler gözüme uyku girmeme nedeni de bu korkudandı. Ama sen... Gurur'a sadece sığınan taraf olmadın, sen yeri geldi Gurur'un sığındığı taraf oldun. Şimdi rahatlıkla söyleyebilirim ki sen benden daha cesur bir asker eşi olacaksın."

"Daha önce Vural ve sen... Büyük bir şey yaşamadınız mı? İllaki yaşamışsınızdır," dediğimde gözlerini ellerine indirdi, kucağında duran elleriyle oynarken yüzündeki rengin yavaşça solduğunu gördüm.

"Bundan iki yıl önceydi," dediğinde kaşlarımı kaldırarak onu dikkatle dinlemeye başladım. "Bir görev için gitmişlerdi. Ekipte Vural, Gurur, Muşta ve Zafer vardı, timin geri kalanı tesiste kalmıştı. Gölgeler de buradaydı. İlk birkaç gün ondan haber alamayacağımı bildiğim için rahattım, sonraki geceler habersizlik öyle çok büyüdü ki baktığım yerde gördüğüm Vural'dı, duyduğum tüm sesler beni yiyip bitiren büyük bir sessizlikten ve uğultudan ibaretti. Bitmesini, bir an önce dönmesini diliyordum. Bana gelmesini istiyordum çünkü onun tesisten içeri adım attığını görmezsem, biliyordum ki sonunda delirecektim. Kendi hikâyemin içinden silinecektim." Parmaklarıyla oynamaya devam ediyordu. "Sonra bir telefon geldi."

Yutkundum, bakışlarımı Vural'a çevirdim. Yüzünde şirin bir tebessümle Adnan'a bakıyor, onun anlattıklarını dinliyordu. Adnan'ın kucağında Bora vardı ve Vural ara sıra eğilip Bora'nın saçlarını okşuyordu.

"Pusu yediklerini öğrendim," dedi Nihan, bu sessiz cümleyi taşıyan sesi titredi. "Aralarından birinin ağır yaralandığı söyleniyordu ama kim-

se hangisinin yaralı olduğunu söylemiyordu. Gurur benim kardeşim, Zafer kardeşim, Muşta abim ama anla beni, Vural da sevdiğimdi. Tek dileğim, o ismin Vural olmamasıydı. Kim olursa olsun dediğim ilk andı, yeter ki benim Vural'ım olmasın dediğim ilk andı. Kendimden nefret etsem de sonralarında bunu dilediğim için kendimden iğrensem de o an kalbimin haykırdığı tek şey Vural'ın sağ ve iyi olması için herkesi tek kalemde silip atabileceğimdi. Kimse hiçbir şey söylemiyordu. Arabalarına ulaşılamıyordu, tek bildiğim askerlerden biri ağır yaralıydı, kan kaybediyordu ve yardım çağırıyorlardı ama yerleri bir türlü tespit edilemiyordu."

Kalbim sıkışsa da elimi onun omzuna koyarak ona destek oldum çünkü kelimeler dudaklarından kayıp giderken Nihan gibi ketum bir kadını ilk kez dağılmış hâlde görüyordum.

"Simi, kızımız gibi gördüğümüz köpeğimizin havlamalarını hatırlıyorum. Vural'ın odasının kapısına gidiyor, onu arıyor gibi bağırıyor, havlıyor, asla sakinleşemiyordu."

Sustu, bir süre sessiz kaldı.

"Sonra saatler geçti, ölüm gibi gelen o saatlerin ardından onu gördüm. Göğsü kana bulanmış hâlde bir sedyede tesise sokuluyordu, tesisin doktoru İhsan abinin ameliyathaneyi hazırlamamız gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Tesiste benim gibi üç hemşire daha vardı, sadece önemli görevlerde gelirlerdi. Gözümü ayırıp ondan, çekip ondan gözlerimi, olduğum yerden bir adım hareket edemeden ben öylece durdum. Sedyeyle yanımdan geçip giden adam sevdiğim adamdı, sedyeden yere damlayan kan onun kanıydı. Yolda, demişti hemşirelerden biri, tam iki kez ex olmuş, kalp masajıyla onu hayata bağlayan kişi Muşta'ymış demişti. Acil şehir hastanesine götürmemiz gerek, demişlerdi. Muşta'yı gördüm kapıda, eli kolu yüzü, her yeri kan içindeydi. Gözlerimin içine baktı ve sanki son der gibiydi, burası son, buradan sonrası yok, şimdi ne yapacaksın Nihan, şimdi ne yapacağız, der gibiydi. Belki de bunu söyleyen bana... Muşta'nın gözleri değildi. Belki de bunu kendime sürekli söyleyen bendim."

Elimi Nihan'ın omzundan çekmedim, sessizce onu dinlemeye devam ediyordum.

"Koltuk değneğimin kolumun altından çekilip alındığını hissettim ...yor musun? Dizlerimin üzerine düştüm çünkü beni tutan bir Vural ...tu o an. Olacak mıydı, bilmiyordum."

"Ama o iyi, hâlâ seninle," diye fısıldadım.

"Gözümü açtığımda yanımda olan kişi Zafer'di. Üstü başı kan içinde, kollarının arasında beni tutuyordu, bembeyaz bir odanın ortasındaydım ve Zafer'in üzerindeki kan biliyordum ki Vural'ın kanıydı. Sevdiğim adamın kanıydı. Zafer'e öldürürüm kendimi dediğimde, bana bakıp ben öldüm mü diye sormuştu." Kaşlarımı çattım. "Bak bana, ben öldüm mü demişti bana. Benim babamın haberi geldiğinde on altı yaşındaydım ben, bak bana Nihan, ben öldüm mü?" Gülümserken çenesi titredi. "O an anladım, evet zordu, sevdiğin adamı kaybetmek çok zordu ama bir babayı kaybetmek kadar zor muydu? Karşımda on altısında babasının üzerine örtülmüş bayrağı gören bir adam duruyordu, kollarının arasında beni tutuyordu ve beni bir gerçekle yüzleştiriyordu." Gözlerimin içine baktı. "Asker eşi olmak zordu, bir askerin sevdiği olmak çok zordu ama en zoru, bir askerin evladı olmaktı. Buna rağmen Zafer oradaydı, gözlerimin içine bakıyordu ve beni bir gerçekle yüzleştiriyordu. Zafer'den nefret ettiğim tek an o andı. Beni anlayan tek kişinin Zafer olduğunu anladığım tek an da o andı."

Elim karnımın üzerine gitti ve bakışlarımı Gurur'a çevirdim. Ocağı söndürmüş, bir sigara yakmış sessizce içiyordu. Bakışlarımı yavaşça Zafer'e çevirdim, sessizce telefonuna bakarken hiç olmadığı kadar yalnız göründü gözüme.

"Sonra ne oldu?"

"İki hafta boyunca uyanmadı Vural, ben de iki hafta boyunca koltuk değneksiz kaldım," diye fısıldadı. "Koltuk değneğim orada uzanırken bir kolumun altında Yener'i, diğerinde Zafer'i hissettim. Hep orada oldular. Hep oradaydılar. Kendimden tekrar iğrendim çünkü Vural yerine Zafer olsun istemiştim, Muşta olsun, Gurur olsun, benim Vural'ım olmasın. Ama ben koltuk değneğimsiz kaldığımda orada benim için olan ilk kişi Zafer olmuştu."

Zafer'e baktı.

"Bakma onun böyle hiçbir şeyi umursamıyor gibi durduğuna," dedi. "İçinde bir gün olsun yanmayı bırakmamış bir ateşle onlarca yıl yaşadı. Dumanı görmüyorsun diye, yanmıyor mu sandın?"

Parmaklarım karnımda dolaşırken ben de Nihan gibi Zafer'e bakıyordum. "Onun da babası askerdi, değil mi?" diye sordum sessizce.

"Evet. Korkunç bir şekilde babasına çok benziyor, ikizi gibi," dedi Nihan gülümseyerek. "Vural duymasın ama bence aralarında en yakı-

şıklı da Zafer." Kıkırdadı. "Babası daha yakışıklı bir adammış. Fotoğraflarda gördüm sadece."

"Sadece on altı yaşında babasını kaybetti demek," dediğimde başını salladı.

"Babasının da arabasına pusu kurulmuş, bu yüzden o gece Vural'ı o hâlde görmek, beni yıktığı kadar onu da yıkmıştı ama hiç belli etmemişti. Bu adamların şöyle bir huyu vardır..." Gözlerini tekrar onlara doğru çevirdi. "Canları çıkar, sesleri çıkmaz."

"Çok zor olmuş olmalı onun için. Vural'ı o hâlde görmek."

"Evet," dedi. "Hiç söylemedi ama biliyorum. Zaten Zafer hiçbir şey söylemez, kimsenin onu anlamasını beklemez. Tüm bunları ablasından öğrenmiştim, Zafer ağzını açıp tek kelime edecek kul değil. İnatçıdır, içinde yaşar her şeyi."

"Ablası mı var?"

"Evet, Zuhal abla, Zafer'in hayatındaki tek insan. Bir de yeğeni var, Doğu."

"Tek insan mı?" Kaşlarımı çattım. "Annesiyle sorunları mı var yani?" Soruyu sorduğuma pişman oldum, dilimi ısırıp bakışlarımı kaçırdım.

Nihan sessizce, "Annesi yok," dedi.

Bir an Gurur'un, Zafer'le ilgili söyledikleri aklıma geldi, annesini kaybetmişti ama bununla ilgili çok konuşmamıştık. Sessizce, "Annesini de kaybetmiş demek," diye fısıldadım.

"Evet, babası şehit olduktan sonra annesi dayanamayıp hasta olmuş. Öyle bir sevgi işte," dediğinde gözlerimi ellerime indirdim. Bir an karnımdakine söz vermek istedim, senin için yaşayacağım, seni asla bırakmayacağım, diye yalvarmak ve kalması için ona sıkıca sarılmak istedim. Zafer'e bakamadım. Zafer'e bakarsam ağlamaya başlarmışım gibi hissediyordum.

"Çok büyük şeyler bunlar," diye fısıldadım, evet, benim yaşadıklarım kolay değildi belki ama etrafımda nefes alan herkesin cehennem ateşinden en az bir kez geçtiği gerçeği çok şiddetli vurdu. "Yine de hiç belli etmiyorlar."

"Dedim ya," diyerek güldü Nihan. "Canları çıkar, sesleri çıkmaz bunların."

"Bana bunları beni üzmek için değil, beni bir gerçeğe uyandırmak için anlattın, değil mi?" Ona baktığımda sessizce o da bana baktı. "Çok büyük bir acı çektim, çok büyük şeyler yaşadım ama yalnız değilim, değil mi?"

Gülümsedi. "Asla değilsin. Biz gerektiğinde sana koltuk değneği de olabilecek kadar seni anlayabilecek insanlarız, Zeliha. Sadece zor olacak, bunu unutma."

"Nihan, daha önce hiç söylemedim biliyorum ama iyi ki varsın."

"Aa, deli mi ne?" Bakışlarım kaçırdı. "Aniden öyle şeyler söyleme valla kucaklarım seni."

"Kaldırabilir misin?"

"Ne sandın?" diyerek yanağımdan makas alınca kıkırdadım. "Ne yapalım biliyor musun?" diye sorunca ona merakla baktım. "Geleneksel klişe oyunumuzu oynayalım, hepsini şişe çevirmece oynamaya davet ediyorum. Belki Muşta ve Cenan'a gelir de öpüşmelerini isteriz, Dide uyudu zaten arabada. Travmaya uğrayacak tek kişi biz olacağız."

Kahkaha attığımda yerinden kalkarak elini bana uzattı. "Hadi gel. Çok şeytani planlarım var."

"Öpüşen Muşta ve Cenan görmeye hiç hazır değilim ya."

"Öpüşen Yener ve Simge de alternatifler arasında ama öpüşecek olan çift umarım Girdap ile Yener olmaz," dedi gülerek, ardından uzanıp elini tuttum ve yavaşça ayağa kalktım. "Bırakalım sandalyeleri, taşısın iri köleler," dedi.

Nihan'm koluna girdim ve kalabalığa doğru yürümeye başladık. Büyük söğüt ağacının altında Ecevit'in oturduğunu gördüm, hemen yanında Ayça oturuyordu ve Ecevit elinde tuttuğu mangayı ona uzatıyordu, Ayça ona dik dik baksa da uzattığı mangayı aldı ve meraklı gözlerle sayfaları karıştırmaya başladı. Ecevit gibi kocaman ve korkutucu görünen birinin elinde manga görmek başkalarının yadırgayacağı bir şey olsa da ben onun bu hâline alıştığımı söyleyebilirdim. Sonuçta hangimiz göründüğümüz gibiydik? Neyi sevdiğimizin görüntümüzle ilgisi neydi?

Nihan, "Toparlanın!" diye bağırınca tüm gözler bize çevrildi. "Yediniz içtiniz yan geçtiniz, eğlenmek için gelmedik mi buraya? Emekli memurlar gibi oturup tavla oynamaktan başka bir şey yapmadınız. Hadi oyun oynayalım."

"Ne oyunu be? Akşam oluyor, çekirdeğimizi kolamızı alalım gölü izleyerek içelim çitleyelim, sonra da defolup gidelim," dedi Yener, yorgunluktan ölmüş gibi görünüyordu ve kan ter içindeydi. Muşta kasıtlı bir şekilde ona yenilen Yener ve Kerim'e gölün etrafını temizletmişti.

Simge, "Mızıkçılık yapma da oyun oynayalım işte," diye söylenince Yener elinde tuttuğu çöp poşetiyle omzunun üstünden Simge'ye baktı.

"Bilmem farkında mısın ama Erkin Koray, *Çöpçüler* şarkısını bana yazdı," diye sitem etti.

Simge ona sinir bozucu bir şeye bakar gibi bakıp, "Bok yiyen," deyince yine aralarında bir anlaşmazlık olduğunu anladım. Yener, elinde çiçekle kapıda kalmış Kuzey Tekinoğlu gibi elinde çöp poşetiyle öylece Simge'ye bakakaldı.

"Ne bakıyo'n?" diye sordu Simge ona kıl olmuş gibi.

"Hiç," dedi Yener sessizce. Ardından Nihan'a çevirdi bakışlarını. "Olur o zaman oynayalım."

"Oynamayalım deseydi bu gece çok ağlayacaktı ve kör olası çöpçüler aşkını süpüreceklerdi," dediğimde Nihan kahkaha attı ama Yener soğuk esprime yüzünü buruşturarak bakmakla yetindi. "Yürü hadi Kuzey Tekinoğlu, Muşta'dan üç beş şamar ye de keyfimiz yerine gelsin."

"Zeliha dost musun düşman mısın ya?"

"Muşta!" diye seslendim. "Yener bana kötü kötü şeyler diyor."

"Ağzına sıçarım onun," dedi Muşta uzaktan Yener'e kötü bir bakış atarak.

"Bir o kaldı zaten, onu da yapsan şaşıracağım da sanki," diye söylendi Yener ağzının içinden.

"Bir şey mi dedin, Yener?" diye sordu Muşta.

"Yok, bir şey demedim, Muşta."

"Sanki bir şey dedin gibi geldi bana."

"Bu da karısından yüz alamadıkça bana sarıyor," dedi Yener yine ağzının içinden.

"Ne geveliyorsun lan sen ağzının içinden, gevşek herif?"

"Demedim bir şey ya demedim!" diye bağırdı birden Yener, o kadar çok güldüm ki Nihan'ın koluna girmesem gülmekten hareket edemezdim. Muşta, bu tepki karşısında tek kaşını kaldırdı, ardından Simge'nin Yener'e boka bakıyormuş gibi baktığını görünce güldü, tepkinin sebebini Muşta da anlamıştı.

"Ah canım ya," dedim. "Senin Simge'den yüz alamadıkça sarabileceğin biri de yok, değil mi?"

"Sus be," diye çemkirerek çöp poşetinin ağzını bağlayıp yere fırlattı.

"Ne oynayacağız bakalım?" diye sordu Vural heyecanlı heyecanlı.

"Bir türlü evlenemeyen, nişanlılıkta *master* yapmış geri zekâlı askerlerin oynayamayacağı bir oyun, seni ilgilendirmiyor," diye söylendi Nihan.

Vural, "Yener, yardım edeyim mi?" diye sordu Nihan'dan kaçmak ister gibi.

"Siktir git lan. Tek başıma koca göleti temizledim, neredeydin?"

"Ne yaptım ki şimdi?"

"Hadi yürü git nişanlının yanına."

"Canı nişanlılık çekti," diye dalga geçtiğimde Simge, "Görücü usulü birini bulun o zaman arkadaşınıza Zeliha," deyince Yener, "Ne yaptım ben sana bugün?" diye sordu Simge'ye.

"Kes be."

Yener donup kaldı, ardından, "Sana da bir şey denmiyor, sabahtan beri dinliyoruz," diye yükseldi Simge'ye.

"Sorun bir şey diyememen zaten," diye homurdandı Simge, Yener yine olduğu yerde Kuzey Tekinoğlu gibi donup kaldı.

Anlaşılan Yener yine sohbet kuramama tutukluğu yaşıyordu ve Simge de ona fena hâlde kurulmuştu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü dalga geçecek olursam Simge bu kez bana da patlayacaktı.

Nihan, niyetinin şişe çevirmece oynamak olduğunu söyleyince itiraz sesleri yükseldi. Normalde uyum sağlamaktan hoşlanan ve çoğunlukla oyunlardan keyif alanlar bile, "Oynayacaksak başka bir oyun oynayalım," diye çıkıştılar. Bu noktada Nihan oyunu farklı bir şekilde geliştirmeye karar verdi. "O zaman," dedi. "Sorular hazırlayacağız, şişe on kez dönecek, şişenin önü kime gelirse o soruyu yanıtlayacak. Soruları belirleyen ilk şişeyi çeviren kişi olacak. Sonra şişe on kez daha dönecek ve her dönüşünde çıkan kişi, o kişinin sorduğu soruyu yanıtlayacak. Her on cevaptan sonra şişe bir kez daha dönecek, yeni birine gelecek, o kişi on kez cevaplanacak olan soruyu değiştirecek, nasıl olur?"

Başta kimse onun ne demeye çalıştığını anlamamıştı. Fakat Nihan aptala anlatır gibi anlatınca herkes durumu kavradı. Tuhaf olan aralarında bir dil geliştirmişler gibi genelde insanları anlamamayı seçen Vural'ın, Nihan'ı ilk seferde anlayıp onun anlatmaya yardım etmesini sağlamasıydı. Nihan cam su şişesini bankın üzerine koydu ve "Alan küçük biliyorum, o yüzden birbirinize yakın dursanız iyi edersiniz," dedi. Gurur beni neredeyse önüne çekerek banka oturttu, kolunu belime sardı ve diğerleri de bankın etrafını çevreledi. Sürekli birbirine kötü kötü bakışlar atan Yener ve Simge omuz omuza duruyorlardı, Adnan ve Çolpan yan yanaydılar, Bora'nın uykusu geldiği için onu da arabaya, Dide'nin

yanına bırakmışlardı. Destan, Eylül ve Cesur da yan yanaydılar. Ayça elindeki mangayı Ecevit'e geri verdikten sonra banka doğru eğilip oyunun başlayacağı ânı beklemeye koyulmuştu. Akşam karanlığı hâlâ çökmüş değildi ama yine de gaz lambasını yakmıştık; Muşta geç saatlere kadar piknik alanında kalacağımızı hesaba katıp arabasının bagajına bir gaz lambası atmış olmalıydı.

"Hazırsanız," dedi Nihan, ardından elinin altındaki şişeyi döndürdü ve kısa süre kendi etrafında dönen cam şişenin mavi ucu Nihan'ın önünde durdu. "Hile yapmadım!" dedi Nihan ellerini havaya kaldırarak. "Peki... Öyleyse sorumuz şu. Askerler arasından en çok kimi yakışıklı ya da daha karizmatik buluyorsunuz? Kendimi diyen elenir," diyerek askerlere dik dik baktı. Ardından cevabı alacağı kişiyi seçmek için şişeyi bir kez daha döndürdü.

Şişenin mavi ucu Destan'ın önünde durduğunda Destan gülerek, "Tabii ki de abimi," dedi.

Biricik kıkırdayarak Devran'a baktı, Devran kız kardeşine göz kırptı ve Nihan, "O zaman çevir bakalım şişeyi Destan," dedi. Destan şişeyi çevirdi ve şişenin mavi ucu bu kez Ecevit'in önünde durdu.

Ecevit, "Girdap," diye cevapladı ve yoruma mahal bırakmadan şişeye uzanıp şişeyi çevirdi. Girdap sırıtarak Ecevit'e bakıyor, Yener ihanete uğramış gibi elini ağzına götürmüş, Girdap gibi o da Ecevit'e bakıyordu.

"Sana yorum bile yapmayacağım," dedi Yener, Girdap'a bakarak, şişe dönmeye devam ediyordu. "O kadar yoksun benim için bundan sonra."

"Benim cevabım senden yana olurdu bir tanem," dedi Girdap, Yener'e göz kırparak.

Yener sırıttı. "Duydun mu Mehtap?" Ecevit'e baktı. "Umarım sen de duymuşsundur geceleri hentai okuyan çocuk."

Şişenin ucu bu kez Ecevit'in hemen yanında duran Ayça'nın önünde durunca Ayça kaşlarını çattı. Ecevit'in gözleri doğrudan şişenin ucundaydı ve şişenin ucunun kimi gösterdiğini çok iyi biliyordu. Ayça'nın bakışları bir anlığına hemen yanında duran Ecevit'e kaydı, ardından gözlerini askerlerde dolaştırıp tekrar şişenin ucuna baktı ve "E..." durdu. "Yani." Ecevit'in gözleri Ayça'nın profiline çevrildi, ardından yavaşça Girdap'a baktığını gördüm. Ayça tekrar, "E," dedi ve hızlıca, "Zafer olabilir," diye tamamladı cümlesini ama içinden geçen isim bence Zafer değildi.

Zafer, "Sana söz, çok kral bir kupon yapacağım sana turuncu kız," dediğinde Ayça bir şey söylemeden şişeye uzanıp şişeyi çevirdi.

Şişenin ucu şimdi Simge'ye bakıyordu. Yener hevesli gözlerini Simge'ye çevirdi ama Simge ona göz ucuyla bile bakmadan doğrudan, "Hakan abi," dedi.

"Ne alaka ya?" diye sordu Yener aniden yükselerek.

Muşta, "Hayırdır Yener, sen aksini mi düşünüyorsun?" diye sorunca Yener yine ağzının içinde söylenerek önüne döndü ama Muşta'ya bir cevap vermedi.

Ben hiç düşünmeden Gurur demiştim, Sadullah'ın cevabı da Muşta'dan yana olmuştu, şişenin ucu Cenan'ı gösterdiğinde Cenan yan gözle Muşta'ya bakmış, Muşta merakla onun yüzünü incelerken büyük bir keyifle, "Yener," demişti. Muşta'nın yüzü donarken Yener, "Bugün," demişti. "Yenge bugün en çok seni seviyorum."

Muşta'nın cevabı klasikti. Gözlerini Cenan'dan çekmeden, "Yener," demişti. "Bir hafta boyunca tuvaletleri sen temizleyeceksin. Beğenmediğim tek bir nokta görürsem kafanı yere bastırır, dilinle üstünden geçiririm."

Yener, "Olur Muşta," diye kabullendi sakince ama sonra o fitili ateşledi. "Sünger Bob desenli çoraplarını da yıkamam gerekecek mi? Ya da Pikachu desenli olanı?"

Cenan, "Hâlâ o çoraplardan mı giyiyorsun sen?" diye sordu şaşkınlıkla. "Eve hiç onlarla gelmedin."

"Hâlâ derken?" Simge, şok içinde Muşta'ya baktı. Muşta kitlenmiş hâlde Yener'e bakıyordu. "Muşta'nın bu tür zevkleri mi var?"

"Var," dedi Vural, muhtemelen dalgınlığına gelmişti. "İzmir'e özel olarak ona çorap almaya gidiyorum ben."

Muşta, "Vural," dedi. "Tesisin on günlük nöbeti sende."

Vural, "Efendim?" diye sorunca, "On beş gün," diye ekledi Muşta.

Kimse yorum yapmaya cüret edemedi, Muşta sinirlenip önündeki şişeyi çevirirken konunun dağılmasını istiyor olmalıydı ama kimsenin konuyu uzatmaya cesareti kalmamıştı.

Şişenin ucu Çolpan'ı gösterdiğinde Çolpan'ın bakışlarının hızla bana çevrildiğini gördüm. Ne zaman başı sıkışsa, küçük bir karaca yavrusu gibi öylece gözlerimin içine bakar, koyu renk gözlerini irileştirirdi. Dudaklarımdaki gülümsemeyi gizleyemedim, bu gülümsemeyi görünce daha da paniklemiş gibi gözlerini ucu ona dönmüş şişeye indirdi.

"Adnan," dedi gözlerini şişeden çekmeden.

Adnan anlamamış olmalıydı ki, "Efendim?" diyerek Çolpan'a doğru döndü.

"Hıyar," diye fısıldadı Yener.

Çolpan kafasını çevirip Adnan'a bakamadı, sadece önünde duran şişeye bakıyordu. Adnan ise ona seslenildiğini düşünmüş olacak ki gözlerini Çolpan'dan çekmeden onun ne söyleyeceğini bekliyordu. Bankın etrafına toplanan herkesin gözleri birbirine çevrildi, herkes kısaca birbirine, sonra Adnan ile Çolpan'a baktılar.

"Bir şey mi söyleyecektin?" diye sorarak yavaşça Çolpan'a doğru eğildi, Çolpan panikle şişeye uzandı ve "Yok yok," diyerek şişeyi çevirdi.

Soruyu belirleyecek olan isim Simge'ydi. Şişenin ucu Simge'de durduğu anda o yeşil, güzel gözler Yener'e çevrildi ve yüzünde sakin bir ifadeyle ama sesine eklediği ölümle, "Askerler arasında en çapkın olanın kim olduğunu düşünüyorsunuz? Sizce en çok kim ilişki yaşadı?" diye sordu. "Sorum bu. Başlayalım."

Ortama çöken sessizlik, ikisinin birbirine uzanan delici bakışları arasında daha da büyüyerek hepimizi yuttuğunda Yener kaşlarını çatarak bakışlarını bankın yüzeyine indirdi. Bunun bir savaş ilanı olduğunu mu düşünüyordu?

Şişenin ucunun durduğu üç isim de onun ismini verdi... Yaman, Nihan ve Vural... Yener her bir cevap sonrasında kaşlarını biraz daha sert çatmaya başlamıştı. Ardından Gurur, Kerim ve Ayça da Yener cevabını verdiler ve şişenin ucu Zafer'in önünde durduğunda Yener aniden kafasını kaldırıp bize baktı.

"Tek bir kişi daha Yener derse, Muşta'nın belinden silahı kapar kafama sıkarım," diye tehdit etti bizi.

Zafer gülerek, "Benim olduğum yerde esamen okunmaz, şekerim," diyerek Simge'ye doğru döndü. "Ben."

Simge gözlerini devirdi. Zafer şişeyi çevirdi ve şişenin ucu bana geldi. Ben de hiç düşünmeden, "Hiç bilmemekle birlikte benim de cevabım Zafer," diyerek Yener'i korumaya alan taraf oldum. Yener bana öpücük gönderdi.

Bir sonraki soru, "Bu masada toplananlar arasından birbirine en çok yakıştırdığın çift kim?" olmuştu, sorunun sahibi Biricik'ti. Ve şişenin ucunun gösterdiği ilk isim, Eylül olmuştu. Eylül, "Abi, abla kusura bakmayın ama benim favori çiftim Muşta ve Cenan," demişti, Cenan abla-

nın gözlerini kaçırıp başka bir şeyle ilgileniyor gibi yaptığını, Muşta'nın da bakışlarının Cenan ablaya çevrildiğini görmüştüm.

"Şahsen benim de öyle," dediğimde Cenan abla kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı, dudaklarım muzip bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Şişe bir defa daha döndü, şimdi cevap sırası Girdap'ındı.

Girdap, hiç beklenmedik bir hamle yaparak, "Çift olmak zorunda mı? Bekâr olup yakıştırdığımız insanları da söyleyebiliyor muyuz?" diye sordu, bu soru birkaç kişinin gerilmesine neden olsa da Biricik, "Elbette," deyince Girdap hiç düşünmeden, "Ecevit ve Ayça'nın yan yana güzel göründüklerini düşünüyorum, sadece görüntü olarak, beni yanlış anlamayın," dedi ve Ayça'nın gözlerini iri iri açarak Girdap'a baktığını gördüm. Girdap, teslim oluyormuş ellerini kaldırdı. "Sadece fikir."

Ayça gözlerini kaçırdı, Ecevit'in bakışları sabitti, sadece masanın ortasında duran şişeye takılı kalmıştı. Ayça, tek bir anlığına omzunun üstünden Ecevit'e baktı, ardından Ecevit de bu bakışları hissetmiş gibi gözlerini Ayça'ya kaydırdı. Birkaç saniye bile sürmeyen bu bakışma, Ecevit'in şişeyi çevirmesiyle hızlıca sonlandı. Sanırım bunun üstüne daha fazla konuşulmasını istemiyordu ya da sadece Ayça'mn rahatsız olmasından endişe duymuştu. Nereden bakılırsa bakılsın, bu hem çok tatlı hem de çok centilmence bir hareketti.

Şişenin ucunun bir sonraki kurbanı Yaman'dı, ne kadar keyifsiz, isteksiz göründüğünü kelimelere sığdıramazdım, şişenin ucu kendine çevrildiği anda, "Ben oyuna katılmadım ki," dedi ama Biricik, "Mızıkçılık yok," diye çemkirince mecburiyetten olsa gerek başını sallayarak derin bir nefes aldı.

"Gurur ve Zeliha."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya?" dedim. "Neredeyse benimle bir problemin olduğuna inanmıştım oysa."

"Senlen bir problemim yok zaten, horlamanla limoniyiz," dediğinde Gurur'un gülmesi, dirseğimle boşluğuna vurmama neden oldu.

"Bir gün bu oyunu tekrar oynadığımızda umarım masada içini titreten bir kız olur," diyerek sırıttım, sırıtışım öyle sinir bozucuydu ki Yaman gözlerini kısarak, "Çok beklersin," diye homurdanmıştı.

"Bu gözler kimlerin kimlere içinin titrediğini gördü, seninkini de görür elbet."

Yaman gözlerini devirdi ama cevap vermedi. En çok yakıştırılan çiftler için alınan cevapların çoğu bizden yana olmuştu. Bizi Biricik ve Dev-

ran takip ediyordu, Muşta ve Cenan da cevaplar arasındaydı. Yener ve Simge hâlâ çift mertebesine yükselmediklerinden olsa gerek, kimse cüret edip onları söylememişti. Vural ve Nihan da listedeki yerini almıştı.

Saat ilerledikçe sorular daha da komik, absürt bir hâl almaya başlamıştı. Sonunda oyun sona erdiğinde gece çoktan kabuğundan çıkarak gökyüzüne serilmişti. Termostaki çaydan içerken sohbetin derinliklerine inilmeye başlanmış, anılar anlatılmış, gülünmüş, bazen sessizliğin çökmesine neden olan cümleler kurulmuştu. Sonunda Muşta, "Aslında bunu daha erken söylemeyi düşünüyordum ama vakit olmadı," diyerek konuya girdiğinde tüm gözler ona çevrildi. "Gurur, Zeliha, yakında evleneceğinizi biliyoruz. Bir düzen kurmanın arifesindesiniz ve sizin yaşınızda insanlar için düzen kurmak öyle kolay değildir. Her şeye sıfırdan başlamak çok zordur." Gergin bir şekilde sırtımı Gurur'un göğsüne yaslayarak Muşta'nın yüzüme çevrilen çivit mavisi gözlerine baktım. Suyun kıyıya hafifçe vururken çıkardığı ses gecenin derinliklerinde esen rüzgâra karışıyor, etrafa yayılıyordu. "Biz de bize düşeni yapmak istedik. Madem siz bir gelecek kurmak, her şeye sıfırdan başlamak için kollarınızı sıvadınız, bu çorbada bizim de tuzumuz olsun istiyoruz."

Gurur, "Nasıl yani?" diye sordu, sesi öyle sakindi ki kendimi göğsüne biraz daha rahat yaslanırken buldum.

"Seçtiğiniz beyaz eşyaların küçük bir kısmını ben almak isterim," dedi Muşta, Gurur neredeyse buna karşı çıkacaktı ki, "Bunu senin abin olarak yapmak istiyorum. Ailenizin bir parçası olarak," dedi Muşta, Gurur sessizleşti, şimdi sadece Muşta'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Devran, "Ve ben de yine ailenizin bir üyesi, hem Zeliha'nın hem de senin erkek kardeşin olarak, hâlâ alınmamış mobilyalarınıza talibim," dediğinde Biricik gülümseyerek Devran'ın koluna yanağını yasladı.

Nihan, Vural'ın koluna girip, "Biz de Vural ile birlikte size dünyanın en güzel gelin pastasını yaptırmak istiyoruz. Sizi düşündüğümden değil, tüm gece pasta yemek istediğimden," dedi.

Başta bir sessizlik çöktü, Gurur tüm bunları reddetmek istiyor dahi olsa karşısındaki insanları ailesi olarak görüyordu ve kalplerini kırmak istemiyordu. Ve biliyordum ki iki insan bir yola çıkacağında, ailelerinden de destek görürlerdi. Adnan, "Ben evinize güvenilir bir alarm sistemi taktırmak isterim," dedi. "Aynı zamanda evin tüm dış cephesinin 7/24 sizin tarafınızdan izleneceği bir güvenlik kamerası sistemi kurdurtmak istiyorum."

Ayça gülerek, "Ben de tabak çanak alırım, fazlasını alamam valla," dediğinde Gurur burnundan sert bir nefes vererek güldü. Çolpan, "Misafir odanızın nevresimleri ve perdeleri benden bu arada," diye araya girdi.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ev neredeyse kullanıma hazır hâldeydi ama küçük eksikleri vardı ve şimdi tam karşımda duran bu insanlar, kollarını tıpkı uzun, güven verici kanatlar gibi açarak bizi o kanatların içine almaya çalışıyorlardı. Yener ve Girdap'ın birbirlerine baktıklarını gördüm, ardından Yener, "Girdap, Ecevit ve ben de evinize bir kış bahçesi yaptırmak istiyoruz. Bir keresinde Zeliha bana kış bahçelerini çok sevdiğini söylemişti. Göle bakan cepheye bir kış bahçesi çok yakışır, o kış bahçesinin içini de sizin istediğiniz gibi dekore etmek isteriz," dedi.

"Bu tamamen lüks olur," diye araya girdiğimde, "Kız kardeşimizin lüksünü bırak da biz düşünelim," dedi Girdap bana dik dik bakarak.

Gölgeler de dahil olmak üzere, herkes küçük büyük bir şeye yardım etmek istediğini dile getirmeye başladı. Arkadaşlarım ve kuzenim de onlara katılmıştı. Konuşma sona erdiğinde gözlerim dolduğu ve bunu onlara göstermek istemediğim için gözlerimi yere indirmiş, ellerimle oynamaya başlamıştım. Muşta, "Bir düğün olacağı vakit, tüm aile kendine düşeni yapar, biz hem erkek hem de kız tarafı olarak bize düşeni yapmak istiyoruz çocuklar," dedi babacan bir tavırla.

"Sağ olun," dedi Gurur, bir yanı bundan emin değildi, yük olmak istemiyor, her şeyi tek başına sırtlamak istiyordu ama bir yanı da burada olan herkesin ailemiz olduğunu biliyordu. "Hakkınızı ödeyemeyiz. Kendinizi çok zora sokmadığınız müddetçe istediğinizi yapabilirsiniz. Ama benim halletmem gereken şeyleri hallettiğim zaman bana kızmayın. Bunun dışında her şey kabulüm, her şey için size minnettar olmaya devam ederim."

"Aile bugünler içindir," dedi Muşta. "Özelinize, isteklerinize burnumuzu sokmadan, sizin izin verdiğiniz kadar yanınızdayız. Bunu unutmayın. İkiniz de yalnız değilsiniz. Sen benim için hem bir kardeş hem de evlatsın." Gözleri bana çevrildi. "Ve sen de öyle çitlembik."

Söyleyecek belki de çok şey vardı ama benim tek yaptığım çenem titrerken gülümsemeye çalışmak ve "Teşekkür ederiz," diye fısıldamak oldu. Minnettarlığımı kalplerinde hissettiklerini biliyordum, birkaçı beni tam olarak tanımıyor dahi olsa, çoğunluğunun beni çok iyi tanıdığını, neler hissettiğimi bildiklerini biliyordum.

"Hadi bakalım," diyerek ayaklandı Muşta. "Toparlanalım da saat iyice geç olmadan gidelim. Dide ve Bora birazdan uyanırlar, çocukların uyku düzenleri mahvolmasın."

Etrafı toparlayıp arabalara taşımaya başladıklarında bankta Gurur ile yalnız kalmıştık. Gurur, bedenimi kendisine doğru çevirip yüzümü avuçlarının içine alarak doğrudan gözlerimin içine baktı ve "Sümüklü, ağlıyor musun sen?" diye sordu. Dudaklarım yukarı kıvrılırken yeniden titredi, gözlerimi en uzağa kaçırmak, gözyaşlarımı ondan saklamak istedim ama Gurur bana bakmıyorken bile, yanımda değilken bile beni en çok görendi. Gördüğünü biliyordum, bu yüzden ondan kaçıp saklanmak yerine ona sobelenerek gözlerinin içine baktım. Bakışları yüzümde uzun uzun dolaştı, ardından dudaklarını alnıma bastırıp, "Yavrum benim," dedi. "Ağlayacak ne var bunda?"

"Öyle oldu birden. Hormonlardandır."

"Şimdiden doğmamış bebeğe suçu atmaya başladı, inanılmaz bir analık," diye dalga geçti çenesini saçlarımın üzerine bastırarak. "Hele bir doğsun, ilk işim bunu ona anlatmak olacak. Anan her şeyin suçunu sürekli sana atıyordu diyeceğim."

"Yapmıyorum öyle bir şey," dedim dudak büke büke.

"Şaka yapıyorum, bir de buna mı ağlayacaksın şimdi sen, ceylan gözlüm?" diye sordu Gurur, dudaklarını alnıma sürttü, ardından burnumun ucunu öptü ve gözlerimin içine bakarken yanağımı okşadı. "Çok işim var seninle Zeliha, çok işim var."

"Memnun değilsen söyle de bilelim."

"Her şeyin başım üstüne, yatır beni tekmele, tek yapacağım kalın kafama vururken ayağı acıdı mı acaba diye düşünmek olur." Burnumun ucunu bir kez daha öptü. "Hadi gidelim, bugün çok yoruldun."

"Keşke bugün hiç bitmeseydi."

"Daha önümüzde bugüne benzer on binlerce, yüz binlerce gün olacak," dediğinde buna kendisi inanmış mıydı merak ediyordum. Gözlerinin içine öyle uzun baktım ki bunu merak ettiğimi anlamıştı, bu meraka bir cevap vermek yerine avucunu enseme bastırıp beni yeniden kendine çekerek alnımı uzun uzun öptü. Alnımı öperken gözlerine yayılan ifadeyi çok merak ettim. O ela gözler, içinde yeşil bir göl, kahverengi sonbaharlar olan gözlerinde tam şu an nasıl bir bakış yer alıyordu?

Saçlarım yatağa yayıldığında Gurur'un büyük cüssesinin gölgesi üzerime devrilerek beni altında bıraktı. Günün yorgunluğu eve girdiğim, sandaletlerimi çıkardığım anda zuhur etmiş, duş alacak bile hâlim olmadığından doğrudan yatağa gitmek istemiştim. Gurur, ılık bir duşun iyi geleceğini söylese de benim tek istediğim uzanmak, o yanımdayken derin bir uykuya dalmaktı. Yener elindeki poşetleri salonun kenarına bırakırken omzunun üstünden bize doğru baktı.

"Bir şey lazım mı? Karnınız açsa bir şeyler yaptırıp bırakırım," dedi sakince. Uykulu olduğumu gördüğünden olabildiğince sessiz konuştuğunu fark ettim.

Gurur'un elleri ayak bileklerimdeydi, ayak bileklerimi yavaşça ovalarken, "Yok kardeşim, olur da uyanıp acıktığını söylerse ben gidip bir şeyler alırım," dedi. "Sağ ol."

Yener başını sallayarak salonun çıkışına yöneldi, gölgelerin içinden çıkan Simge'yi hayal meyal görür gibi oldum. Sakince, "Gidiyor musun?" diye sordu Yener'e, Yener ise tüm gün Simge'nin gazabına uğradığından olsa gerek, neredeyse soğuk bir ses tonuyla, "Evet," dedi.

Simge bir süre sessiz kalınca Yener bir şey söylemeyeceğini düşünmüş olacak ki Simge'nin yanından geçerek koridora yöneldi ama Simge son anda onun kolunu tutup durdurdu. "Kalsana," demesini beklemiyordum, Yener'in de beklemediği kesindi. "Diğer koltukta uyursun."

Yener'in salona baktığını hissettim, ardından sorguyla, "Diğer koltuk?" dedi.

"Odamdaki," dedi Simge sessizce.

Gurur yüzünde komik bir ifadeyle bana baktı, ben de sırıtıp yan dönerek yastığıma sarıldım.

Yener sessizce, "Olur," dediğinde Simge'nin sessizliği büyüdü, çok geçmeden koridora girip o karanlıkta kayboldular.

"Simge'den bir adım geldi," diye fısıldadı Gurur kulağıma eğilerek.

"Birbirlerini yemezler umarım," dediğimde, "Ne açıdan?" diye sorunca kahkaha atıp, "Çok adisin!" diye bağırdım.

"Simge artık benim de kız kardeşim, Yener'in dişlerini kırmayayım şimdi," diye takıldı Gurur gülerek, ardından yanıma devrilip ona bıraktığım küçük boşluğa koca cüssesiyle sığmaya çalıştı. "Yarın kahvaltıya götüreyim mi seni?"

"Hayır ya, dinlencem ben," dedim, Muğlalı gibi konuşmaya başladığımda yüzündeki gülümseme hep daha da büyüyor, derinleşerek gözle-

rine ulaşıyordu. Yüz yüze yattığımız sırada o eşsiz gülümsemenin tekrardan büyüyerek gözlerine ulaştığını gördüm. Kalbim göğsümün içinde takla attı. Bu etki hiç değişmeyecek olan şeydi işte.

"Az önce uyukluyordun, şimdi gözlerin yine fıldır fıldır dönmeye başladı," dedi elini uzatıp dağılan örgümden dışarı çıkan saç tellerini kulağımın arkasına iterek. "Hadi biraz uyuma zamanı. Gözünden uyku akıyordu."

Yatakta biraz daha kayıp sanki ona küçücük bir alan vermemişim gibi o alanı da işgal ederek göğsüne sokuldum. Kokusu daha ağır, daha çarpıcı bir şekilde ciğerlerime dolarken gözlerimi yumup ellerimi birleştirerek ikimizin arasına soktum. "Patilere bak," diye fısıldadı ellerimi kastederek, ardından o da bana sokulup kafasını eğdi ve çenesini saçlarımın arasında hissettim.

Gözlerim onun göğsüyle kendi göğsüm arasında duran ellerime bakmak için aralandı, parmağımdaki yüzüğe bakarken dudaklarımda büyüyen gülümsemeyi engelleyemedim. Sanki yüzümü görüyormuş gibi, "Niye sırıtıyorsun?" diye sordu.

"Götünde bile gözün var, değil mi dana?" diye söylendim.

"Her yerimde var, seni daha iyi görebilmek için," diye dalga geçti.

"Evlenecek miyiz biz şimdi?"

Sorum onu bir an duraksattı, ardından boğazından gelen bir kıkırtıyla, "Evet," dedi.

"Karı koca olacağız yani."

"Şimdi de pek farkımız yok ama yasal olarak evet."

"Zeliha Özdağ Çalıklı olacağım yani?"

"Ben Gurur Özdağ olayım istiyorsan, ona da çok tamamım."

"Soyadımı almaya meraklıysan vereyim, şekerim," diye dalga geçtim, uyku şimdi daha ağır bir şekilde üzerime çökmüştü, her an dalabilirdim ama son âna kadar onunla konuşmaya çalışıyordum. Varlığı bana kendimi güvende hissettiriyordu.

"Senden gelecek her şeyi istediğimi biliyorsun."

"Soyadımı çok sevsem de senin soyadını da taşımak istiyorum," dedim, ardından gözlerimi yumup göğsüne kafamı gömdüm. "Uyuyacağım ben, kapat çeneni."

"Aa, deliye bak," diyerek bir kolunu üzerime atarak beni kendine tamamen yasladı.

"Sus, dikkatimi dağıtma."

"Ben senin dikkatini bir güzel dağıtırdım da dua et yorgunsun, *şekerim*," diyerek beni taklit etti.

"Ne güzel olurdu ya," dedim arsız arsız.

"Salak seni, uyu hadi."

"Adamsan uyutmazsın," diye tekrar dalga geçtim, bu onun kafasını geriye atarak gerçekten içten bir kahkaha atmasına neden oldu. Çenemi göğsüne sürtüp kafamı kaldırarak o eşsiz gülümseyişe baktım, o da gözlerini indirerek yüzüme bakıp derin bir nefes aldı.

"Çok güzelsin."

"Şımarırım."

"Şımar."

Yüzümü göğsüne gömüp ondan sakladım. "Hadi kardeşim, icraat yoksa uyuyorum ben."

Bir süre dudaklarım saçlarımdan çekmedi, sonra nefes alıp verişlerinin düzene girmesiyle benim de bedenim kendimi tamamen saldı ve gevşemiş bir hâlde onun göğsünde derin, huzurlu bir uykuya daldım.

YENER AÇIKGÖZ

Eğer elim titreyerek dahi olsa şu hayatın ipini kesmiyorsam, tüm köprüleri yakıp ardımda yalnızca duman bırakmıyorsam, göğsüme oturan her şeyi bağıra çağıra taşırmıyorsam ve eğer ömrümü, denizin tek hamlede yuttuğu bir kumdan kale gibi darmaduman etmiyorsam, bilmeliydi ki bunun sebebi yaşamaya olan inancım ve isteğimden değildi. Bütün bu suskunluğun, bütün bu geri duruşun tek bir adı vardı. O adın sahibine baktım.

Eğer bu trajedinin içinde hâlâ varlığımı koruyorsam, bu sadece onun içindi.

Yeşil gözleri karanlığın içinde bile oldukça parlaktı, firuze taşı gibi parlıyordu. Elindeki çantayı kenara bırakıp omzunun üstünden kapının önünde dikilmiş onu izleyen bedenime baktı.

"Orada öylece duracak mısın?" diye sordu, biçimli ve dolgun kaşlarını kaldırıp bana daha dikkatli baktığında gözlerimi gözlerine mıhladım. Odasından içeri bir adım attığımda bakışlarını benden kaçırarak ayaklı

lambanın önüne yürüdü, ayaklı lambanın ipini çekti ve lambadan yayılan turuncu ışık solgun bir şekilde odasının duvarlarını aydınlattı.

Ona, *neden kalmamı istiyorsun*, diye sormak istesem de herkese açılan çenem, onun karşısında yine tutuldu. Sessizce hareketlerini izlemeye başladım. Bana doğru dönmeden elbise dolabına yöneldi, elbise dolabını açtı ve muhtemelen ona elbiseden bile daha büyük olacak beyaz bir tişört çıkarıp bana doğru döndü. "Bu olur mu sana?" diye sordu sessizce.

Gözlerim tişörtü tutan narin ellerine kaydı, ojesiz tırnakları kısa ve temiz görünüyordu. Bakışlarım uzun süre ellerinde dolaştı, ardından kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Evet, olur."

"Duş almak ister misin?"

Normalde bana normal gelmesi gereken bu soru gerginliğimi artırdı. "Yok," dedim. "Ama kıyafetini temiz bir şekilde kullanayım istiyorsan alırım."

"Deli," dedi kaşlarını daha da çatarak. "O yüzden demedim ki. Rahat edersin diye dedim." Bana doğru yürüdü, bana yaklaştıkça aramızdaki boy farkı daha da belirginleşti. Kafasını kaldırıp bana alttan bir bakış attığında ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarımın içine almamak için yumruklarımı sıktım. Ona dokunmamak çok zordu, ona dokunmanın ise geri kalan, yaşanmış, yaşanmamış her şeyden daha zor olacağını kavradım. Kırılgan görüntüsüne rağmen bakışları karşısındakini hiç düşünmeden kırabilecek kadar sertti ama öyle bir an geliyordu ki o bakışlarda, *lütfen beni kırma*, der gibi bir yalvarış görür gibi oluyordum. Belki de ona dokunmaktan en çok bu yüzden korkuyordum.

Hayatımın hiçbir döneminde Vural'ı, Muşta'yı, Devran'ı, Gurur'u ve Girdap'ı anlayamayacağımı düşünmüştüm. Hiçbir zaman onların hissettiklerini hissedemeyeceğime, daima göğsümün ortasında bir boşlukla yaşayacağıma inanmıştım. Şimdi fark ediyordum. Anlamak çok acıydı ve onları anlıyordum.

Tişörtü bana uzatırken göz temasımızı bilerek kesmediğini biliyordum, oysa benim kadar, hatta benden daha çok gergindi ama inadı yüzünden göz temasını önce benim kesmemi istiyordu. Mümkünmüş gibi.

Elindeki tişörtü alırken uzun, kalın parmaklarım onun narin parmaklarına sürtündü. Gözlerini kaçırdı, bunu kendisi de beklemiyordu ama sonunda buna engel olamamış olmalıydı. Elimde tişörtle ona bakmaya devam ettim, geri zekâlı olduğumu düşünmemesi için hareket et-

mem gerekirdi ama ona bakarken bazen donup kalıyordum; zaman akıyordu ama ben geçen zamanın içinde hareket edip devam edebilmenin bir yolunu bulamıyordum.

Sonunda, "Neden kalmamı istedin?" diye sorabildim, alacağım cevaplara olan korkum muydu beni durduran yoksa başka bir şey miydi bu çözemediğim bir şeydi ama çözdüğüm gün geldiğinde onu kaybetmiş olmaktan korkuyordum.

"Yorulmuşsundur diye." Yeniden gözlerimin içine baktı. "Sen başka bir sebebi olsun mu istiyordun?"

"İstemeyeyim mi?"

"Sorularıma soruyla cevap verme, ben senin cevabını duymak istediğimden soruyorum," dedi sertçe. Dudaklarım yukarı kıvrılınca duraksadı, bunu beklemiyormuş gibi afallasa da sonunda kaşlarını çattı. "Ben duş alacağım," diyerek elbise dolabına döndü, hızlıca kıyafetlerini aldı ve odadan çıkarken bana ikinci kez bakmadı. Onun gerginliği öyle sevimli geldi ki kendimi sırıtırken buldum. Odanın içinde ilerledim. Bu odayı ilk görüşüm değildi ama onu uyurken izlediğim o gece odayı inceleme şansım olmamıştı, gözümün gördüğü tek oydu ve o etraftayken her şey silikleşiyordu.

Yatağı duvara yaslıydı, ne çok büyüktü ne de çok küçüktü, nevresimleri yeşilin hoş bir tonuydu, komodinin üzerinde en son okuduğu roman ve bir kutu ağrı kesici vardı. Bakışlarım yana kaydı, yatağın ayak ucunda bir koltuk vardı, büyük değildi ama kendimi zar zor da olsa o koltuğa sığdırabilirdim herhâlde. Oda onun gibi kokuyordu, parfümünün kokusu çarşaflarına ve duvarlara dahi sinmişti. Yasemini hatırlatan ama yasemin çiçeği kadar keskin olmayan, biraz daha duru bir koku kullanıyordu. Belki içinde biraz portakal çiçeği vardı, bilmiyordum, sevdiğim bir şey olduğu kesindi ve genelde çiçek kokularından hoşlanırdım. O da benzediği çiçekler gibi kokuyordu. Kaç dakika içeride volta attım hatırlamıyorum ama suyun sesini duyduğumda bedenimin kaskatı kesildiği ânı hatırlıyorum. Kaşlarımı çatıp kendime kızdığım ilk an o andı, yalnızken kendime kızacak bir sürü sebep bulurdum ama hiçbiri şu an olduğu kadar belirgin bir kızgınlıkla perçinlenmezdi. Tenine çarpan suyu düşünmek dalkavukluktu. Yine de düşünmeden edemedim.

Onun tenini düşünmek doğru değildi, hayvanlığın sırası değildi.

Yine de düşündüm.

Kaşlarımı çatarak, "Sik kırığı," dedim kendi kendime. "Bok var senin kafanın içinde."

Suyun sesi kesildi, çok geçmeden üzerimdeki tişörtü yakasından kavrayarak çıkardım ve bedenim gerildiğinde artık üstüm çıplaktı. Tişörtü avucumun içinde topladım, derin bir nefes alıp koltuğun ucuna bıraktım ve sonra onun varlığını sırtımda hissettim. Kokusu kendisinden önce gelmişti. Duş jelinin ve şampuanın kokusu öyle yoğundu ki beraberinde nemin kokusunu da içeri dağıtmıştı. Bedenim kaskatı kesildi, omzumun üstünden ona baktığımda ıslak saçlarıyla hemen kapının önünde duruyordu ve onun da benim gibi kaskatı kesildiğini görebiliyordum.

Üzerinde pembe bir tişört, altında beyaz ve kısa bir şort vardı. Biçimli, uzun ve dolgun sayılabilecek güzel bacakları vardı. Gözlerim bacaklarına kayınca yüzümdeki kan çekildi, ardından hızla onun gözlerinin içine baktım. O da benim karnıma bakıyordu, ona baktığımı hissedince bakışlarını hızla yüzüme çevirdi ve birbirimize iki geri zekâlı gibi uzun uzun baktık.

İçeri bir adım atarken tişörte uzandım, hızla giymem gerektiğini düşünmüştüm ama tam önümde durup, "Kolyeyi çıkartmamışsın," dedi, bakışlarım boynumdan aşağı salınan kolyenin ucuna dokundu, sonra tekrar onun gözlerinin içine baktım.

"Çıkarttığımı düşündüren neydi?"

"Ya bir kere de soru sorma, dümdüz cevaplar ver be adam!" diye çemkirdi.

Avucum kadar kızdan yediğim bin birinci azar karşısında sinirlerim bozulmuş gibi güldüm.

"Ne gülüyorsun?" Bir adım daha yaklaştı, elini uzattığını hissettim, sıcaklığı tenime vurdu ve afalladım. Kolyenin ucunu parmaklarının arasına alırken o parmaklar tenime de sürtünmüştü. Sürtündüğü yerden kıvılcım çıktığına yemin edebilirdim.

"Parmağım kadarsın ama ağzıma yüzüme sıçıyorsun," diye fısıldadığımda parmaklarının arasında tuttuğu kolye ucunu bırakmadan gözlerini kaldırıp bana baktı. Çenesini kavramak, hiç düşünmeden dudaklarına yapışmak, onu çaprazımızdaki duvara yaslayarak her şeyi siktir edip çıldırmış gibi öpmek istedim.

"Öyle mi yapıyorum?" diye sorarak bir nevi beni taklit etti.

"Evet."

"Oh, ne güzel yapıyorum. Az bile yapıyorum."

"Ya?"

"Evet," dedi. Gözlerini kolyenin ucuna indirdi, ardından göğsümdeki yaraya baktığını hissedip rahatsızlıkla kaşlarımı çattım ama ona engel olmadım. "Aferin, çıkarma kolyeyi."

"Çıkarmam."

"Güzel," diyerek kolyenin ucunu bıraktı, parmakları tekrar göğsüme sürtününce sertçe yutkundum.

"Güzel mi?"

Gözleri tekrar göğsüme, oradan karnıma kaydı ve "Evet," dedi karşısında bir avcı olduğunun farkında olmadan. "Çok güzel."

O bunu söylediği anda karnım içeri çöktü, bunu fark ettiğini biliyordum ama verdiğim reaksiyon elimde olmadan verilmişti. Gözlerini karnımdan ağır ağır yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Giysene sen tişörtünü."

"Olur, giyeyim." Bir adım geri çekilip tişörtü kafamdan geçirdiğimde bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum. Yavaşça sırtını döndü, gözlerim sırtına yayılan saçlarına, ince beline, belinin kıvrımının bittiği noktada dolgunlaşan kalçalarına ve uzun bacaklarına kaydı. Bakışlarımı hızla kaçırdım, burnumu kaşıyarak, "Bana bir yastık verebilir misin?" diye sordum.

Kapıyı kapatırken omzunun üstünden bana baktı, ardından gözleri arkamda kalan koltuğa kaydı ve "Vereyim," dedi.

Kapı kapandığında artık bu küçücük odada tamamen yalnız olduğumuzu hissettim. Kalbimin göğsümün altında yavaşça hızlandığını hissettim. Gerinerek yatağına ilerledi, yastıklarından birini alıp bana döndü ve uzattı. Elinden yastığı alırken onu çok incelememeye çalıştım, her an üzerine atlayacak gibi görünmek istemiyordum. Koltuğa yöneldim, bu kez arkamdan bakma sırası onun olmalıydı ve gözlerinin ağırlığını hissedebiliyordum.

Koltuğa oturdum, yastığı köşeye koyup yavaşça uzandım. O da yatağının ucuna oturmuş, ıslak saçlarını sırtına doğru atmıştı. "Saçlarını kurutmazsan başın ağrıyacak," dedim.

"Hava sıcak," dedi sessizce. "Böyle daha iyi."

Yavaşça yana devrildi, bacaklarını yukarı alıp yatağın üzerine uzattı. Yan yatıp gözlerini yüzüme çevirdi, neredeyse ayak ucunda olmama rağmen bana bakmaya devam ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Neden?"

"Tişörtünü bana verdiğin için." Yanağımı yastığına bastırdığımda kokusu derinden içimi yokladı. Yastığı o kadar yoğun bir şekilde onun gibi kokuyordu ki bu başımı döndürdü.

"Rica ederim," dedi, ardından, "Orada rahat mısın?" diye sordu.

Bacaklarımı dizlerimden kırarak karnıma çekmiş olsam da "Evet," dedim. "Rahat."

"Hım. Güzel o zaman." Bir süre sustu. Sonra, "Bugün sana çok mu yüklendim?" diye sordu.

"Alıştım."

"Sorunun cevabı bu değil. Ağzından zorla mı çıkaracağım ben senin kelimeleri sürekli olarak?"

Gel de çıkar, demek istesem de "Benden nasıl bir cevap beklediğini merak ediyorum," dedim yanağımı yastığa iyice gömerek.

"Daha net cevaplar."

Aklımı manyak gibi karıştırıyorsun, bildiğim, doğduğumdan beri kullandığım dili bana unutturuyorsun diyemediğimden, "Daha net cevaplar istiyorsan, daha net sorular sor bana, Ahdar," dedim.

Ahdar dediğimde yüzünün gevşediğini görmek tanıdık olmayan, hayatımın hiçbir noktasında tam olarak hissetmediğim türden bir huzurun göğsüme yayılmasına neden oldu.

"Çok gıcıksın."

"Senin kadar gıcık olamam," diyerek gülümsediğimde gözlerinin yüzümde takılı kaldığını hissettim. Birinin gülüşümü böyle dikkatlice inceleyeceği aklımın ucundan dahi geçmezdi. Birileri hayatımın her anında beni çok sevdiğini, benim için gerekirse ölebileceğini bile söylemişti ama tüm bunların ya görüntüm için ya da onlara verdiğim tatmin duygusu için olduğunu biliyordum; basit takıntılı duygulardan ötesi değildi ve geçmeden önce her zaman bana saldırganlık olarak geri dönerdi. Genelde istediğini alamayan herkesin bir süre sonra bana bu dünyadaki en kötü adammışım gibi davrandığı bir evre oluyordu. Hiç kimse gülümsememe böyle uzun uzun bakmamıştı, kimse benden kelimeleri koparıp almak için çabalamamıştı. O bakıyordu, çabalıyordu, öfkesini bana beni sadece istediği için değil, beni hissetmek istediği için yansıtıyordu. Bunun için ona hiç kızamıyordum. Bu çoğunlukla hoşuma da gidiyordu.

"Işığı kapatsana," dedi yatakta iyice küçülürken. "Unuttum kapatmayı."

Yavaşça doğrulup kalkarken yastıktan ayrıldığım için hayal kırıklığı hissettim, kokusunu daha derin solumak istiyordum, yastıktaki kokudan ayrılmak hiç hoşuma gitmemişti.

Ayaklı lambanın ipini çekecektim ki, "Yener," dedi ve bakışlarım omzumun üstünden yatakta uzanan bedenine çevrildi. Bir an, ipi tutan elim sıkılaştı, gözlerimiz birbirine bıçak gibi dayandığında kaçacak bir yer aramadım çünkü kaçmak bir an için öyle saçma geldi ki sadece ona koşma arzusu içimde alev gibi büyüyerek parladı.

Bir anda tüm bedenimi ona doğru çevirdim, dizimi yatağa bastırdığım ânı hatırlıyorum ve gölgem üzerine yayıldığında yatakta sırtüstü dönerek bana beklentiyle baktığını. "Ne yapacağım ben seninle?" diye sordum, sesim kendime yabancı gelmişti, uzaklardan yükselen kısık bir feryattan farksızdı.

"Bilmem," diye fısıldarken sanki yapmamı istediği her şeyi bana gözleriyle söylüyordu. Gözlerimiz birbirinden bir an olsun ayrılmadı.

"Soruyu tekrar cevaplayacağım," dedim hiç düşünmeden, gözlerini kıstı cevabı bekliyor gibi. "Koltuk hiç rahat değil, Ahdar."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Yanıma gelmen için koltuğu bahane ettim."

"Biliyorum," dedim hiç düşünmeden. Biliyordum, görmemeye çalışıp kafamı çevirdiğimde bile bu ortada duran, cayır cayır yanan bir gerçekti. "Ben de yanında biraz daha kalabilmek için koltuğa bile razı geldim."

"Mecbur değilsin," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"O zaman burada, yanında yatacağım," dedim, ikinci kez düşünürsem söylemeye korkacağım her şeyi bir kez daha düşünmemek için doğrudan ona söylerken bulmuştum kendimi.

Sertçe yutkunup, "Makul," diye fısıldadı.

"Ne o?" diye sorarken biraz daha eğildim ve kokusu daha sert vurdu. "Bana diyorsun ama sen de kelimelerin yerini mi kaybettin?" Hiçbir şey söylemeden sadece gözlerimin içine baktı. "Konuşmadığımda seni görmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum, bir kez daha yutkundu, bir süre sustu.

"Gardım indirmen için illa ağzına sıçmam mı gerek?" diye sordu sonunda konuşabilecek gücü kendisinde bulduğunda.

"Gardımı indirirsem ne olur biliyor musun?"

"Göster, ne olur?"

Hiç düşünmeden dudaklarına kapandığım an, o andı. O narin eller saçlarımın arasına kaydı, çekilmemden korkuyormuş gibi saçlarımı

kavradı ve ben onu daha derin, daha istekli öpmeye başladım. Bir buz küpünün eriyip su damlasına dönüştüğü gibi dudaklarımın altında su damlalarına dönüşen dudaklarını âdeta içiyordum. Bir elini sırtıma kaydırdı, tişörtün eteğini kavradı ve parmaklarını bel boşluğumda hissedip ağzının içine doğru inledim. Bu onun için beklenmedikti, başta duraksadı ama sonra dilini yavaşça uzatarak bana sundu ve dilini damağıma yapıştırıp emdim.

Onu kimseyi öpmediğim gibi öptüm. Onu kimseyi öpmeyeceğim gibi öptüm. Onu bir daha kimseyi öpemeyeceğimi bilerek, sadece onu istediğimi belli ederek öptüm. Tırnaklarım sanki bu gerçeği tenime kazımak istiyormuş gibi belime bastırdı, kısa olmasına rağmen keskin tırnakları beni onun ağzına doğru bir kez daha dağılmış hâlde inletti. Elini belimden çekmek için bileğinden kavradım, afalladı ama dudakları hâlâ dudaklarımdaydı, elini hızla yatağa bastırıp bileğini daha sert kavrayarak ona ağırlığımı verdim ve uzun dilim ağzının içine girdi.

Direnmedi, başta direnir, tekrar bana dokunmak için atak yapar sandım ama ince bileği avucumun içine hapsolduğunda durdu ve bunu kabullendi. Nefes nefese ayrılan dudaklarımız, burunlarımız birbirine değdiğinde şişmiş olmalıydı. Gözlerimi kıstım, ardından yumdum ve "Tüm öfkeni alabilirim," dedim, sesimdeki karanlığı hissetti ama o karanlıktan kaçmak yerine tekrar kafasını kaldıran ve dudaklarını dudaklarıma çarpan o oldu.

Bacağını yavaşça kaldırıp belime sardı, topuğunu kalçama bastırarak bedenlerimizi birleştirmek için tatlı bir çaba verdi. Bu hem çok seksi hem de dokunursam dağılacak diye korkacağım kadar masumdu. Beni içten parçaladı, dıştan dağıttı. Sertleştiğimi hissediyordum, pantolonu zorlayan, sınırlarımdan çıkıp gitmek isteyen bir istek beni deliye çeviriyordu ama öte yandan onu sadece öperek bile hayatımda yaşamadığım türden bir tatmin duygusunu yaşayabilirmişim gibi hissediyordum.

Dudaklarımız tekrar ayrıldı ama beklemedim, bu kez dudaklarım çenesine, oradan boynuna kaydı. Başını geriye atarak boynunu bana sundu, dilimi ince deriye sürttüm, yaladım ve ardından o deriyi ağzımın içine toplayarak emmeye başladım. Kısık, ince sesinin taşıdığı inilti kulaklarıma doldu. Başım dönmeye başladı.

Kanın tadını alan bir vampir gibiydim, durdurulamaz şekilde vahşi bir isteğin kasıklarımdan göğsüme hücum ettiğini hissettim. Onu sadece bedenimle değil, tüm kalbimle ve ruhumla istiyordum. Öyle çığ bir

istekti ki anlam veremiyordum. Daha önce eşine benzerine rastlamadığım kadar sakıncalıydı.

Dilimi emdiğim deride dolaştırdım, tekrar dudaklarımı dayadım ve boynunu emdiğim sırada, "Yener," diye inledi, ismimi inlemesi kulaklarımın uğuldamaya, göğsüm başta olmak üzere tüm bedenimin çınlamaya başlamasına neden oldu. Mırıltı gibi yükselen bir inilti ismimi takip etti, dişlerimi boynunun derisine sürtüp bir elimi tişörtünün üzerinden beline yerleştirerek belini sıktım, sıktığımda tekrar inledi, diğer elim bileğini avucumun içinde gizlemeye devam ediyordu.

Duramayacağımı anlamıştı ama durdurmaya da yeltenmiyordu. Benim gibi, benim onu istediğim gibi o da beni çılgınca istiyordu. Delilikti, istediğimi alamazsam, onu tüm ruhumla kendime bağlayamazsam parçalanıp dağılacak gibi hissediyordum ve onun da aynı hislerle dağıldığını biliyordum. Dudaklarımı boynundan çekip nefes nefese ona baktığımda yeşil gözlerinin ortasında duran siyah göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm, genişleyerek tüm yeşilliği örtbas etmişti; öyle karanlıktı ki beni içine çekiyordu.

Bana, niye durdun, der gibi bakması aşağı doğru kaymadan önce son kez dudaklarına yapışıp dişlerimi geçirerek ve hatta dilimi ağzının içine sokarak onu kirli, belki de vahşi bir şekilde öpmeme neden oldu. Dudaklarımız ayrıldığında ağzımızı birleştiren o ip gibi tükürüğün uzadığını gördüm. Sonunda yavaşça aşağı kaydığımda aralanmış ıslak dudaklarıyla beni izliyordu. Dişlerimi tişörtünün eteğine sapladım, tişörtü dişlerimle yukarı kaldırıp karnını açığa çıkardım. Karnı hissettikleriyle içeri çöktü, özgür duran bir eli saçlarıma kaydı ve sertçe yutkundu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Dudaklarımı karnına bastırırken gözlerimiz yeniden birbirine dayandı. Küçük öpücükler karnının üstünden göbek deliğine, oradan biraz daha aşağı bir yol çizmeye başladı. Tüm bunlar olurken hâlâ göz gözeydik.

Şortunun lastiğine kadar indirdiğim dudaklarım tekrar yukarı çıkmadan önce dilimi dışarı bıraktım, uzun dilim şortunun lastiğinin çizgisinden başlayarak yukarı doğru hareket etti, göbeğinin halkasını yaladım ve biraz daha üste çıkardım. Beli bir yay gibi yukarı gerildi, nefes nefese, "Yener," diye inledi ve gözlerinin ortasındaki karanlık boşluğun biraz daha derinleşerek harelerine yayılışını izledim.

Dilimin ıslattığı karnına sıcak nefesimi bırakırken, "Her noktanı yalamak istiyorum," dedim, gözlerini kıstı, bunu onun da istediğini bi-

liyordum. "Dilimin temas etmediği sana ait tek bir nokta dahi kalmasın istiyorum." Bu fısıltının hemen ardından dudaklarımı ıslak karnına bastırdım, karnı bir kez daha içeri çöktüğünde dudaklarım karnındayken gülümsedim. "Şimdi yeterince sesim çıkıyor mu?" diye sorarken bir elimi tişörtünün altına soktum, sütyeninin üzerinden göğsünü kavradığımda gözleri geriye doğru kaydı ve başını yukarı gerip iz kalan boynunu görmemi sağladı.

Dilim karnına değdiğinde bu kez kendini tutamayıp daha şiddetli inledi ve sesini bir başkasının duyacak olması düşüncesi kaşlarımı çatarak doğrulup ona bakmama neden oldu. Kafasını indirdiğinde aklı karışmış gibi bana bakıyordu, durmamı istemediğini görüyordum ama devam edersek, sesinin daha çok çıkmasına neden olacağımı iyi biliyordum.

Adımı yalvarır gibi haykırdığını, titreyişleri arasından çığlık çığlığa dağıldığını görmek istiyordum.

Pantolonumu patlatacak gibi hissettiren ereksiyonuma, onun istekle bana bakan gözlerine rağmen tekrar yukarı çıkarak dudaklarımı dudaklarına yasladım. Ağzının içine doğru inleyerek, "Şimdi olmaz, yavrum," diye fısıldadım, dilimi ağzının içine alıp kararımı sorgular gibi hırsla emmesi işleri hiç de kolaylaştırmıyordu.

Ağzımı şu an kasıldığını bildiğim her noktasına dayamak, o benim için dağılıp parçalanarak akarken onu kana kana içmek istiyordum. Ama sesini duyan kişi sadece ben olmalıydım.

Dudaklarımız birbirine yaptığı işkenceyi sonlandırana kadar kendimi tuttum, sonunda yan tarafa devrildiğimde nefes nefeseydi. Görüş alanıma tavan girdi, göğsüm körük gibi inip kalkıyordu ve dur noktasını kaybettiğim için yana yakıla aramaya başlamıştım. Bir süre ikimiz de nefes nefese tavana baktık, başlarsam asla durmayacağını bildiğim her şey tam önümde duruyorken durmak işkenceden farksızdı. Ruhumun tıpkı bedenim gibi cayır cayır yandığını hissediyordum.

Yavaşça göğsüme sokulunca sertçe yutkunup gözlerimi yüzüne indirdim, ter içinde kalmış alnını çeneme sürtüp göğsüme uzandı. Dur noktasını siktir edip kolunu kavrayarak onu tamamen göğsüme çektim, nefes nefese kafamı eğip alnını ve saçlarının üstünü öptüm. Şaşırdı ama yadırgamadı, bir bacağını üzerime atıp bana tamamen sığındı.

Bir elim çıplak bacağını tüy gibi okşarken diğer elim omzundaydı ve onu kaçmasından korkar gibi kendime çekmiştim. "Başkası olsa durmaz mıydın?" diye sordu, sesi kırılgandı, sorusu karşısında beynimden

vurulmuşa dönsem de onun kırılgan ruhunu hafifçe tutup onu kırmayacağıma inandırmak istiyordum.

"Başkası yok, Simge," dediğimde göğsüme biraz daha sokuldu, sanki göğsümde küçüldü. Yeterince küçük değilmiş gibi. "Olmayacak da. Ama merak ettiğin neden durduğumsa, rahatça söyleyebilirim bunu, evirip çevirmeden ve süslemeden. Çünkü sensin."

Alnını çeneme sürttü, ardından kafasını kaldırıp gözlerimin içine tüm masumiyetiyle baktı. Kalbimin ağırlaştığını hissettim. Gözlerimi yüzünde gezdirdim, parmaklarım hâlâ teninde dolaşıyor, ona istediği güvenli alanı sunabilen kişi olmak istiyordum.

"Hiç kimseyi istemedim seni istediğim kadar," dediğimde yutkundu, inanmak istediğini gördüm, korksa da inandığını gördüm. Yalan değildi. Yalanım varsa tam şu an beni yaratan güç kalbimi durdurabilirdi, canımı alabilirdi, sorun değildi. Huzur bulduğum kollarda ölmek ödül sayılabilirdi. "Ve yine ben, hiç kimseye susmadım, sana sustuğum kadar."

"Ben istiyorum ki hiç kimseye konuşmadığın kadar bana konuş. Hiç kimsenin seni duyamadığı kadar seni duyan ben olayım. Olmaz mı?" Sorusu kalbime dokundu. Ona söyleyebilecek binlerce güzel şeyim olsun istedim ama içimde, o derin sessizlikte zaten kimseye konuşmadığım kadar ona konuşuyordum ben.

"Dilim sana tutuluyor ama konuşmayı öğrenmek için elimden ne gelirse yapıyorum. Seninle konuşmak, sana konuşmak, sandığın kadar kolay olsaydı istesen bile susmazdım."

"Kolay değilse bile benim için deneyemez misin? Sessizliğin beni çok korkutuyor," dedi. "Bazen sanki benim dışımda her şeyi istiyormuşsun da bir ben dışarıda kalıyormuşum gibi hissediyorum."

Senden başka hiçbir şeyi istemiyorum ki, senden başka hiçbir şeye yer kalmadı ki içimde, diyemedim. Eğildim, alnını öptüm, gözlerini yumup yutkundu. Sanki beni duydu ama içinde korkan o küçük kız çocuğu tüm bunları sesimden de duymak istedi.

"Öğrenirim," dediğimde, "Öğren," diyerek kolunu belime sarıp yüzünü benden gizleyerek göğsüme yanağını yasladı. "Neden korkuyorsun ki benden bu kadar?"

Senden değil, sana hissettiklerimden korkuyorum, diyemedim. Sessizliğim bu kez onu rahatsız etmedi, bu kez beni anladı, bu kez beni duydu ve sesimden dinlemek isteyen o küçük kız bile bana güvendi.

"Daha önce hiç ciddi şeyler olmamış ama merak ediyorum, uzun ilişkin de mi olmadı gerçekten?"

"Uzun süre görüştüğüm insanlar olmuştur herhâlde," dedim. "Senden öncesiyle ben bile ilgilenmiyorum, sen neden ilgileniyorsun?"

"Benden öncesi mi?" diye sorarak kafasını sakladığı yerden kaldırıp bana baktı. Onu içeride bir yere konuk etmişim gibi huzurlu görünüyordu ama bilmediği şey, konuk olduğunu sandığı yerin sahibiydi.

"Senden öncesi." Başımı salladım, gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırması içimi ısıtınca çenesini kaldırıp dudaklarını yavaşça öptüm, bu kez açlık yoktu, sadece saf bir güvence veriyordum ve bunu verirken bir yandan da o huzuru tekrar dudaklarından ödünç alıyordum.

Dudaklarımız ayrıldığında, "Karnın acıktı mı?" diye sordu.

"Kurt gibi," dedim sırıtarak, gözlerini kısıp göğsüme vurarak doğruldu. İmayı anlamıştı.

"Tost yapayım mı ya da makarna? En hızlı onlar olur."

Belinden kavrayıp onu yatağa geri çektiğimde güldü, karşı koymadan tekrar göğsüme sokuldu. Yüzüne o kadar uzun süre baktım ki sonunda, "Ne?" diye sordu, yüzündeki gülümseme yavaşça silinmiş, yerine meraklı bir ifade yerleşmişti.

"Gördüğüm hiçbir yüz, senin yüzünden güzel değil," dedim, cümledeki iki anlamı da görmüş gibi gözlerimin içine baktı. Onun yüzünden, artık herkes çirkin geliyordu gözüme. Onun yüzü, en güzeliydi yüzlerin.

Söylediklerimin onun için hem beklenmedik hem de uzun süredir beklediği şeyler olduğunu hissettim. Gözlerimin içine uzunca bir süre baktıktan sonra yüzünü yavaşça boynuma soktu. Uykunun bedenime ağır ağır çökmeye başladığını hissettim. O kollarımdayken bedenim sadece gergin olmuyordu, aynı zamanda huzuru da hissediyordum.

"İyi uykular, Ahdar," diye fısıldadım, dudaklarım son kez saçlarının üzerindeki yerini aldı ve onu daha sıkı kavradım.

"İyi uykular, fil çocuk," diye mırıldandı. Çok değil, birkaç dakika sonra düzene giren nefesi kulaklarıma doldu. Parmaklarım omzunda dolaşırken gözlerimi tavana çevirdim, göğsümde uyuyakalan kızın kokusu burnuma dolarken gözlerim ağır ağır kapanmaya başladı. Henüz bir çocukken bile sahip olamadığım kadar huzurlu bir uykunun kucağına çekildiğimi hissettim.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştü. Ne kötü bir rüya gördüm ne de her gece bir kez de olsa uğrayan kâbuslardan biri uğradı

uykuma. Gözlerimi nihayet açtığımda alnım terliydi, onun ıslak saçları göğsümün üzerinde kurumuştu ve dudaklarım da tıpkı saçları gibi kuruydu. Narin bedenini yavaşça yan çevirdi, benden ayrıldı ve yastığına sarıldı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, yavaşça yatağın üzerinden kalkıp onu uyandırmamaya dikkat ederek kapıya yöneldim. Bir bardak su içmeye ve bir sigara yakmaya ihtiyacım vardı. Sonra onun kollarının arasına geri dönebilir, uykuya kaldığım yerden devam edebilirdim. Kapının kolunu avucumun içine aldığım an kısık, içli bir ses duydum, uzaktan geliyordu ama çok uzakta da değil gibiydi. Kapıyı yavaşça açarken kaşlarımın ortasında derin bir çukur oluştu.

Karanlık koridora çıktım, ses çoğaldı ve lavabodan geldiğini anladım. Daha dikkatli dinlediğimde bu sesin Zeliha'nın sesi olduğunu anlamak benim için çok zor değildi. Kalbimin atışları hızlandı, bir sorun mu vardı? Endişenin bir mürekkep gibi göğsüme yayılarak boğazıma yükseldiğini hissettim. Ağır adımlarla banyo kapısının önüne ilerledim. Sessizce, "Zeliş," diye fısıldadım. Ağlıyor muydu? Sesi ağlıyor gibi duyuluyordu. "Zeliha..." Kapıyı yavaşça tıklattığımda hıçkırık sesini duyup afalladım. "Zeliha, iyi misin?" Sesim şimdi daha kuvvetli çıkmıştı.

Banyonun içinde, "Yener," dediğini duydum.

"İçeri geliyorum güzelim, müsait misin?" Sorum endişenin tohumlarının boy vermesiyle ortaya çıkmıştı. Başta cevap vermedi, sonra bir şeyin düşme sesi geldi ve Zeliha'nın sessiz hıçkırıkları çoğaldı. "Zeliha, müsait misin?"

"Gel," dediğini duydum ve kapıyı hızla asılarak açtım. Yerde oturmuş, dizlerini karnına çekmişti, sırtım yasladığı duvar kenarında küçülebildiği kadar küçülmüştü.

Elim ayağım birbirine dolaşırken hızla, "Neyin var?" diye sordum, Zeliha sadece gözlerimin içine baktı, gözleri kıpkırmızıydı ve yüzü gözyaşları tarafından sırılsıklam edilmişti. Yaralı bir ceylana yaklaşır gibi ağır adımlarla ona yaklaştım, yavaşça eğildim ve olduğu yerde daha da küçülerek ağlamaya başladı. Nevrim dönmüş gibi hissediyordum, tam şu an gidip Gurur'a haber vermem gerekirdi ama onu yalnız bırakmak da istemiyordum.

"Ağrın mı var güzelim benim?" diye sordum, sesimin titrediğini sorum havaya dağıldığında fark ettim.

"Yok ağrım, lütfen Gurur'a söyleme," dediğinde parçalandığımı hissettim. Bakışlarım zemine kaydı, bir ıslak mendil yerde duruyordu,

kanla lekelenmişti. Beynimden vurulmuş gibi ona baktığımda utanarak daha şiddetli ağlamaya başladı. Yere bulaşan kanı silmeye çalışmış, sonunda olduğu yere sinip ağlamaya başlamış olmalıydı.

"Hemen hastaneye gidiyoruz," dediğimde, "Hayır," dedi gözyaşları arasından. "Nihan da doktor da bunun aşırı olmadığı sürece normal olabileceğini söyledi, Nihan'a mesaj gönderdim," dedi, ardından yine hıçkırarak ağlamaya başladı. "Ne olursun Gurur'a söyleme."

Dizlerim yere değdiğinde hissettiğim çaresizliği ondan gizlemek, ona bir liman olabilmek için, "Gel," diyerek onu kollarımın arasına çektim. Hiç düşünmeden kollarımın arasına girdi, kollarımda küçücük kaldı ve yüzünü omzuma gizleyerek sessizce ağlamaya başladı. Saçlarını okşarken karşımda duran duvara donmuş gözlerle bakıyordum. Tüm bunları yaşamak zorunda kalmasa olmaz mıydı? Yeterince yaralanan ruhu, daha fazla bu eziyete dayanabilir miydi bilemiyordum. "Ağrın var mı? Bak bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum," dedi omzumda hıçkırırken. "Ağrım yok, yemin ederim hiç yok. Onu kaybedeceğimi bile bile ağrım olsa saklar mıyım sizden?"

"Neden Gurur'a söylememi istemiyorsun o zaman?"

"Tekrar aynı manzaraya maruz kalsın istemedim," dedi hıçkırarak. "Bugün mutlu görünüyordu, bugün gerçekten gülümsedi."

Elimi sırtına kaydırıp onu kendime çekerek daha sıkı sarıldım. "Geçti," diye fısıldadım ama Zeliha için hiçbir şeyin henüz geçmediğini biliyordum.

"Gitmesin," dedi titreyen bir sesle. "Çok alıştım onun varlığına. Lütfen gitmesin. Gitmese olmaz mı?" Sesinin kırgınlığı beni mahvetse de kendimi toparlamak zorundaydım. "Lütfen gitmesin."

"Sorun yok," diyebildim, ona gitmeyeceğini, her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilirdim ama en başında onun abisiydim ve onu ileride paramparça olması muhtemel bir hayalin içine ellerimle bırakmayacaktım.

"Gitmesini istemiyorum," diyerek ağladı sadece, yüzünü omzumdan çıkarmadan, her şeyini kaybetmekten korkan ve onun eşiğine sürekli sürüklenen bir insan gibi ağladı.

Bir şey söylemedim, o da söyleyemeyeceğimi biliyordu. Aramızda bir bağ vardı onunla ve o bağın arasına en kötü anlarda dahi yalan girsin istemiyordum.

"İyiyim ben," diye fısıldayarak yavaşça benden ayrılıp burnunu çekti. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Son sorusu uzun uzun yüzüne bakmama neden oldu.

"Her zaman," dedim sessizce.

Gülümsedi, gülümserken çenesi ve alt dudağı titriyordu. Gözyaşlarına yapışan saçlarını kulağının arkasına itip ben de ona gülümsedim. gülümserken dişlerinin damaklarının içine, ruhuna battığını hisseder miydi insan? Hissettim. Onu yavaşça ayağa kaldırdım, bana yaslandı ve ağır adımlarla onu banyodan çıkardım. Banyonun kapısında durduğumuzda panikle banyonun içine baktı. Derin bir nefes alarak onu kapıda bırakıp banyoya geri girdim, bir peçeteyle yerdeki ıslak mendili aldım çünkü çıplak elle dokunmamı istemeyeceğini biliyordum, onun alanlarına saygım sonsuzdu. Peçeteyle aldığım ıslak mendili çöp kutusunun içine attıktan sonra ona doğru döndüm. Kireç gibi bir yüzle bir süre gözlerimin içine baktı, ardından sendeledi, hızla ona doğru yürüdüm.

"Zeliha," diyerek elimi omzuna koyduğum anda bedeni yana doğru devrildi, teninden renkler hızla çekildi ve gözleri kapandı. Kollarımın arasına yığıldı.

Onu hiç vakit kaybetmeden kucaklarken, "Simge!" diye bağırdım, ardından Gurur'un adı dudaklarımdan kayıp gitti ve karanlık koridorda kollarımda kız kardeşimle yürümeye başladım. "Gurur!"

Hızla açılan kapının sesini duydum, Simge panikle odadan çıkıp, "Yener," dedi ama sonra kollarımda Zeliha'yı görünce, "Ona ne oldu?" diye bağırmaya başladı. Sadece bir saniye sonra salondan fırlayan gölge üzerime devrildi.

Gurur'un onu kollarımda baygın hâlde gördüğü anı ömrüm boyunca unutmayacağım.

İçi boş bir bedenmiş, sesleri duymuyormuş, kaybolmuş gibi bakıyordu.

Hareket etmiyordu.

Nefes almıyordu.

Sadece kollarımdaki bedene bakıyordu.

"Gurur!" dedim önümde duran adama. "Gurur! Hareket et lan!" Birden koptuğu dünyaya geri çekilmiş gibi afallayarak yüzüme baktı. Bakışlarındaki sersemlik onun kaybolduğunu daha net görmemi sağladı. Simge'nin panikle arkamdan, "Çekil önünden adamın!" diye bağırdığını duydum. Gurur yana devrilip omzunu duvara yasladı ve gözlerini kollarımdaki bedenden çekmeden öylece baktı. Sanki sesimiz ona ulaşmıyordu, sanki o an duyduğu ses başka bir sesti.

Gurur'un ne yaşadığını anlamak belki başkası için mümkün değildi ama tüm o yaşananlar önümde yaşandığı için, geçip giden günlerin her birinde can dostumu biraz daha kaybediyor gibi hissettiğim için, hastane duvarlarının az daha ona mezar olacağını bildiğim için ben ağladım. "Simge," diyerek kucağımda Zeliha'yla Ahdar'a döndüm. "Zeliha'nın kimliğini al, ne gerekiyorsa al."

Simge hızla başını salladı, salona koşarak gözden kayboldu. Tekrar, "Gurur," dediğimde Gurur'un sendeleyen bedeni yavaşça doğruldu. Gözünü ayırmadan Zeliha'ya bakmaya devam ediyordu. "Gurur!" diye bağırdım bir kez daha ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Arabaya, yürü!"

Topla kendini kardeşim, en çok da kollarımdaki kızın sana ihtiyacı var, diyemedim, sadece gözlerinin içine baktım. Gurur, "Zeliha," diye fısıldadı ve kollarımdaki bedeni hızla benden alarak kapıya doğru koşmaya başladı. Boş kalan kollarımla öylece Gurur'un arkasından baktım. Simge koşarak Gurur'un arkasından çıktı, ardından ben de dışarı çıktım ve şafağa yakın saatlerde soğuyan sokağın ısıran rüzgârını tenimde hissettim.

Direksiyon başına oturduğum an bir sis bulutu gibiydi, Simge bir şeyler söylüyordu, hemen yanımda oturuyordu ama Gurur sessizdi, arka koltukta kucağında Zeliha'ylaydı ve dikiz aynasından ona baktığımda yüzündeki kanın çekildiğini, sadece Zeliha'ya baktığını gördüm. Çok değil, birkaç saniye sonra yüzünü Zeliha'nın saçlarının arasına gömdü ve "Hızlı," dedi bana. Sadece hızlı olmamı söyledi.

Acil servisin olduğu bahçeye girene kadar bastım, öyle bastım ki az kalsın hastanenin duvarına çarpacaktım ama sonunda arabayı durdurabildim. Zeliha'yı sedyeye bırakmadı, kollarında Zeliha ile bacakları titremesine rağmen girişe doğru koşmaya başladı. Sanki kucağında birini tutmuyormuş gibi, öyle hızlıydı ki dokunsam dağılacak gibiydi ama dokunamayacağım kadar uzaklaşmıştı. Uzaklaştığı sadece biz değildik, uzaklaştığı kendisiydi. Yine bedeninin dışında durmuş, olan biteni izliyor, çıkış yolu bulamıyor, ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

O kalabalık, insanların bir umutla dikildiği acil servisin beyaz koridorunda dimdik durduğumu hatırlıyorum. Gurur, içeri alınan Zeliha'ya bakıyordu, perdeyi çektiklerinde Zeliha sanki hikâyemizde hiç var olmamış gibi gözlerimizin önünden silindi ve o an, Gurur'un dizlerinin üzerine düştüğü andı.

Dizlerinin üzerinde gevşek bir şekilde duran ellerinin avuçları açıktı, tavana bakan avuçları dua eder gibi açılmıştı. Sadece çekilen perdeye bakıyordu, konuşmuyordu, yanından geçip giden ve gözleri ona dokunan kimseyi sanki görmüyordu.

Dakikalarca orada hareketsizce durdu. Ayağa kalkmaya çalışmadı, hareket etmedi, nefes bile almadı. Sadece durdu. Sonunda hemşirelerden biri bize doğru yaklaşıp, "Doktoruna haber verdim ama endişe edilecek bir şey yok, sadece tansiyonu düşmüş," dedi. Gurur kafasını kaldırıp kadına baktı, hiçbir şey söylemeden kadına o kadar uzun süre baktı ki kadın endişelenmiş gibi kaşlarını çatıp bakışlarını bana çevirdi. Başımı sallayıp gözlerimi kırparak kadına sessiz bir işarette bulunduğumda kadın tekrardan Gurur'a baktı ve "Ona daha iyi hissettirecek bir serum taktık, merak etmeyin," dedi.

Simge, "Hamile ve düşük riski var," diyerek kadına tekrar olanları hatırlattı, kadın sadece, "Sistemde görebiliyoruz," dedi. "Endişeye mahal yok."

Kadın sırtını dönüp odanın içinde kaybolduğunda Gurur başını önüne eğdi.

"Bana bunu daha ne kadar yaşatacaksın?" Sorusu ne Zeliha'ya ne de kendisineydi, sorusu sanki bir yerlerde onu izleyen başka birineydi.

Yavaşça eğilip elimi omzuna koydum ve "Bir karar verdiniz," dedim, Gurur hiçbir şey söylemedi. "Boğuluyorsan da su yuttuğunu Zeliha'ya gösterme, Gurur."

Başını eğdiği yerden kaldırmadı, çok uzun süre sustu ama sonunda, "Gerekirse hiç uyumam," dedi. "Başında nöbet tutarım tüm gece, bir an olsun yanından ayrılmam." Bunları söylerken sesi öyle boş geliyordu ki sanki kendisiyle konuşuyordu, cevapları bana değil, kendisine söylüyordu.

Çok değil, yarım saat sonra Zeliha'nın bilinci yerindeydi, bileğine bağlı seruma rağmen şakalar yapıyor, hemen yanında oturan Gurur'a sırıtarak bakıyordu. Gurur da gülümseyerek onun eliyle oynuyor, onun şakalarına kulak veriyor gibi görünse de aslında onu dinlemiyordu. İkisinin de birbirine oyun oynadığını görmemek için aptal olmak gerekirdi. Yüzümde sakin bir ifadeyle bir köşeye geçmiş onları izlerken göğsümdeki ağrının çoğaldığını hissedebiliyordum.

Simge, "Biraz dışarı çıkalım mı?" diye sorarak omzuma dokundu, gözlerimi benim için çok önemli olan o iki insandan ayırıp ona çevirdim. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Zeliha'yı öyle görünce," dedim ve sustum, Simge sessizce başını önüne eğdi. Birlikte oradan uzaklaşıp beyaz ışıklı koridoru arkamızda bırakarak acil servisin bahçesine çıktık. Ellerim ceplerimi yokladı, sigara paketini bulamayınca köşebaşında sigara içen adamın yanına yürüdüm. Adamdan bir sigara, bir çakmak istedim. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip yaktıktan sonra, "Eyvallah, sağ ol," diyerek adamdan uzaklaşıp Simge'nin yanına yürüdüm. Nihan ve Vural'ın içinde olduğu araba bahçede yavaşladı, Nihan arabadan inip koşar adımlarla bize doğru yürümeye başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu panikle.

"Tansiyonu düşmüş," dedim, sigarayı dudaklarımın arasına götürdüm, ardından dumanı dışarı bıraktım. "Doktoru geldi az önce, kontrolünü yaptı. Serumu bitince eve gidebilirmişiz."

"Hissettiği panik yüzünden olsa gerek," dedi Nihan, gergin görünüyordu. "Gece geç saatlerde bana mesaj yolladı, biraz kanaması olduğundan bahsetti, sakindi ama sanırım bu onu derinden etkiledi."

"Bu kadar stresle nasıl başa çıkacak?" diye sordu Simge, sesi titriyordu ve dokunsam ağlayacak gibiydi, bu gece kendini çok tuttuğunu görebiliyordum. Onu göğsüme çekip her şeyin geçeceğini söylemek istesem de inancımın olmadığı bir şeyi ona empoze edemezdim.

"İşler yoluna girecek Simge, bu kanamalar yakında kaybolacak," dedi Nihan, bunu Simge'yi rahatlatmak için mi söylüyordu bilmiyordum ama ben de buna inanmayı çok istediğimi fark ettim. Böyle bir hengamenin ortasına bir çocuğu bırakmak doğru değildi belki ama bu çocuğun ikisine iyi geleceğini hissediyordum, bir yanım bu çocuğun da onları istediğini söyleyecek kadar aptaldı. Üçü de birbirini istiyordu.

Vural yeşeren sakallarını kaşırken, "Gurur nasıl oldu?" diye sordu, hastane duvarlarında iyi anılarımız yoktu ve herkes Gurur'un en son yaşadıklarının farkındaydı.

Simge o sahte gülüşlere inanmış gibi, "İkisi de iyi, içeride gülüşüyorlar ama bizim aklımızı yerinden oynattılar," dedi.

Vural'ın bakışları kısaca yüzüme dokundu, ardından Simge'ye gülümsedi ama Vural'ın da tıpkı benim gibi Gurur'la ilgili söylenenlere inanmadığını biliyordum.

"Muşta'ya falan haber vermediniz, değil mi? İnsanları paniğe sokmayın," dedim sakince, sigarayı tekrar dudaklarıma götürdüm.

"Yok, kimseye bir şey söylemedik, birader. Doğrudan çıkıp buraya geldik," dedi Vural, ardından başıyla yan tarafı işaret ederek yürümeye başladı. Nihan ile Simge sohbet etmeye başladıklarında ben de Vural'ın işaret ettiği yere doğru yürümeye başlamıştım.

Vural cebinden sigara paketini çıkarıp sırtını kolona yaslayarak sigarasını dudaklarının arasına aldı, sigaranın ucunu yaktıktan sonra gözlerini yüzüme çevirdi. Birkaç saniye sessizce sigarasını içse de sonunda, "Gurur'un hâlini hiç beğenmiyorum," dedi, sesi ciddiydi, neler düşündüğünü az çok görebiliyordum. Ama o benim neler düşündüğümü göremezdi, Gurur'un dönüştürüldüğü canavarı görmüştüm, o canavarın hemen yanında durup yaratmaya başladığı yıkımı izlemiştim. Bunu Vural'a söyleyemedim, kardeşler arasında sır olmazdı ama yine de bir kardeş diğerine bir sır veriyorsa, üçüncü kardeş o sırrı asla bilmezdi. Üstelik Vural, Gurur'un verdiği bu kararı doğru bulmayacaktı, onun için endişelenecekti; ben de endişeleniyordum ama hiç değilse elinde ateş varken yanında birimiz olmalıydı. Ben o ateşten geçerken Gurur yanımdaydı, şimdi elinde ateşle bir yere yürüyorsa şayet, ben de onun yanında olacaktım.

"Yaşadığı şeyler kolay değil." Sigaramı söndürüp demir çöp kovasının içine attım. "Zeliha'nın bayıldığını gördüğünde bir an donup kaldı. Ona bağırdım, bir şeyler söyledim ama sanki beni duymuyordu."

"Hastanedeyken olduğu gibi mi?"

"Daha farklıydı," dediğimde Vural'ın kaşları çatıldı, derin bir nefes aldı ve ben de konuşmaya devam ettim. "Daha sık etraflarında olmalıyız. Gurur hissettiklerinin altında o kadar çok ezilmiş ki kriz anlarında bir an donup kalıyor, bunu sürekli yapmaya başlayacak olursa Zeliha'ya yardımcı olamayabilir."

"Bu süreçte Zeliha'nın Simge'nin yanında kalması daha iyi oldu, en azından krizi yönetebilecek birilerinin etrafta olması daha iyi," dedi Vural beni onaylayarak. "Şu olay Yener... Zeliha'nın başına gelenler... Bunu çözmemiz gerek. Muşta hâlâ olayın peşinde, salmış değil, gizlice bir şeyler yaptığının farkındayım ama Zeliha'nın bahsettiği o herif elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşıyor. Tekrar Zeliha'nın ya da Gurur'un peşine düşmeyeceği ne malum?"

"Şu an bunu yapabilecek yüreği var mıdır sence?" Sorum karşısında Vural kaşlarını daha sert çattı.

"Eve kadar girip kıza saldıracak yüreği vardı."

"Şu an hepimizin onun peşinde olduğunu iyi biliyor olmalı."

"Yine de tedbiri elden bırakmamak gerek, onu bulmak zorundayız," dedi Vural, ardından omzunun üstünden Nihan ile Simge'nin olduğu yöne baktı. "Gurur'un bu kadar sakin olması da tuhaf. Şimdiye ortalığı ateşe vermiş olması gerekmez miydi?"

Bir şey söylemedim, Vural sessizliğimi fark edip gözlerimin içine baktı.

"Bildiğin bir şey mi var senin?" diye sordu.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet," diyerek boynumu esnettim. "Gurur'un yarattığı gürültüden çok, var ettiği sessizlikten kork, Vural."

"Beni de bu korkutuyor zaten," dedi Vural tedirgin bir sesle. "Bu sessizlik bana hiç hayra alamet gelmiyor."

Sadece, "Bana da," demekle yetindim.

"Kızın ailesine haber verdiniz mi?"

"Yok. Sakın vermeyin zaten. İnsanlar mahvoldu. Sadece tansiyonu düşmüş, şimdi o anneyi de babayı da yeniden telaşa sürüklemenin manası yok," dedim. Sırtımı Vural'a dönerek Simge'nin yanına ilerledim, üşüdüğü için kollarını bedenine sarmış, sessizce Nihan'ı dinliyor, Nihan onu rahatlatmak için Zeliha'nın durumunun normal olmasıyla alakalı şeylerden bahsediyordu. Hiçbir şey söylemeden onu kollarımın arasına çektim, buz gibi bedeni bedenime yaslandığında afallasa da o da bana sokulup kollarımın arasına sığındı ve Nihan'ı dinlemeye devam etti.

O gece, Zeliha kollarından yavaşça çıkıp onu o yatakta yalnız bırakmadan önce, Gurur'un uzun zamandır kâbuslarını süsleyen hastane koridorları, yeniden uykusunun en karanlık köşesinde kendini göstermişti.

Günlerce sadece koridordan öteye tek bir adım atabilmek için tüm hastaneyi ezberlediğini sanıyordu. Her gün, önünden geçen insanların topuklarının takırtılarını, yüzlerindeki endişeyi, bazılarının üzüntüsünü, bazılarının umudunu, bazılarının vedalarını, hepsini ezberlemişti. Sanki o koridoru bir adım geçebilmek için bütün bu geçişleri, bütün bu gidişleri, herkesin hikâyesini tek tek taşımalıymış gibi.

Sanki bir adım atsa onların hepsini hafızasından silip atmak mümkün olacakmış gibi.

Sonra bir gün, farkında olmadan kendini koridorun öteki ucunda bulmuştu. Ayakları nasıl yürümüş, nasıl geçmişti, bilmiyordu; bedeni ona ihanet etmişti. Bir bakmıştı ki koridorun diğer ucunda başkaları kalmış, o tek başına bir camın önünde, bir bedeni izliyordu.

Rüyalarından birinde yeniden o koridordaydı. Kafasını kaldırıp cam duvarın arkasındaki bedene baktığında sinyal sesi yeniden kulaklarına doldu ve bu, bunun bir rüya değil, gerçek olduğunu hissettirdi. Camın ardına baktığında orada onu bekleyen bir beden olmadığını, o yatağın boş olduğunu görünce paniklediğini hissetti.

Bir bebeğin çığlıklarını duydu önce, sonra bedenini yavaşça o koridorun diğer ucuna çevirdi ve kalabalığın orada olmadığını gördü.

Zeliha işte tam oradaydı, o koridorun ucunda durmuş, kucağında beyaz kundağa sarılı bir bebekle ve üzerinde beyaz bir elbiseyle ona bakıyordu.

Kundakta kan vardı, üstelik Zeliha'nın bacaklarından aşağıya da gözyaşları gibi kan akıyordu.

"Zeliha," diye fısıldadı, sesi sinyal sesine karışarak hastanenin tüm koridorlarında ilerledi; kimsenin kulağına dolmadı ama Zeliha onu duydu. Sadece gözlerinin içine baktı.

Bir el omzuna dokundu.

Yavaşça döndüğünde ela gözleri olan kumral bir adam gözlerinin içine bakıyordu.

"Uyan, baba."

46. KÜLLERLE YAZILAN DUA

♪: Sadie Bliss, Departed Grace

İnsanın bazen içini susturmak için kendini uzaklara atası gelir; yüksek dağların ardına, rüzgârın bile uğramadığı bir boşluğa. Kalbinin tüm yükünü oraya bırakıp geri dönmek ister, sanki sırtından düşen taşlarla biraz olsun hafifleyebilecekmiş gibi. Ama içinde o yükün tekrar peşinden geleceğini bilmenin korkusu doğar, kıpırdayamaz yerinden.

O gece, Yener beni banyonun bir köşesinde ağlarken bulduğunda bütün sığınaklarım çöktü. Ne duvarlarım kaldı ne de üstünü örterek var olmadıklarına kendimi inandırmaya çalıştığım sırlarım. Geride sadece yanık kokusu ve küle karışan bir sessizlik vardı ve o sessizlik, benden çok daha canlıydı.

O geceden sonraki her gece, Gurur'un hiç uyumadığını hissettim. Gözlerini yumuyor, beni kollarının arasına çekiyordu ama nefesi asla düzene girmiyor, beni uyuduğuna inandırmaya çalışırken aslında hiç uyumadan şafak sökene dek benim başımda bekliyordu. Kaçtığı kâbuslar elbette vardı ama uyumamasının nedeni kâbuslar değildi, uyumamasının asıl nedeni ellerinden kayıp gidecek olmama karşı duyduğu o derin korkuydu. Beni koruyamamaktan çok korkuyordu. Bunu görüyordum ama gördüğümü fark edecek olursa bocalayacağından, bunu gördüğümü ona asla belli etmiyordum.

Annemin parmakları saçlarımda dolaşıyordu, yüzüme renk gelmişti, bir iki kilo almıştım ve kanamalar, Nihan'ın da söylediği gibi en az seviyeye inmişti. Doktorum iyi ilerlediğimi söylemiş, kramplarla başa çıkmak için bana birkaç egzersiz önermişti. Hepsi basit, kaslarımı biraz bile yakmayan, beni zorlamayan ama yaptığımda bedenimi gevşeten egzersizlerdi. Gurur'u gün içinde pek göremez olmuştum, sürekli bir koşuşturmaca hâlindeydi ama yalnız kalmadığımdan emin oluyordu, akşam çöktüğünde ve gecenin şafağı söktüğünde soluğu yanımda alıyordu.

Tüm gece beni izliyor, bana şefkatini veriyor, beni kollarının arasında tutarak tüm kötülüklerden korumaya çalışıyordu.

O adam hakkında kimse konuşmadı. Ama arkada ilerleyen o şeyin, sessizliğini bir maske gibi takarak gitgide büyüdüğünü hissedebiliyordum. Onun peşindeydiler. Biri değil, hepsi öyleydi. Sık sık ortadan kaybolan arkadaşlarımın oyunu adil oynamadıklarını biliyordum, nefesleri bana dokunan karanlığın ensesindeydi.

Tansiyonum düştükten ve bilincim kısa süreliğine kapandıktan sonraki iki günü dinlenerek geçirmiştim, bu Gurur'un kesin kararıydı ve yataktan çıkmama izin vermemişti. Bu iki günün her saati yanımdaydı, sonrası ise ziyaretleri geceye düşmüştü, onu görebilmek için gündüzün rahmine gecenin yayılmasını bekler olmuştum. Daha sonra beyaz eşya beğenmek için dışarı çıkmıştık, yanımızda Muşta vardı, pahalı olmayan şeylerin önüne ne zaman yürüsem kapüşonlumun şapkasını tutarak beni çekiyor ve daha pahalı, lüks markaların önüne götürüyordu beni mavi gözlü dev. Çift kapılı, gri, Gurur ile aynı boyda bir buzdolabım olmuştu, buzdolabım Muşta'nın hediyesiydi ama ona eş olacak aynı marka bulaşık makinesini alan kişi Gurur olmuş, Muşta'mn ısrarlarını duymazlıktan gelmişti. Muşta da Gurur'un tüm itirazlarını duymazlıktan gelerek çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve sadece kısaca göz süzdüğüm için beğendiğimi düşündüğü mikrodalga fırını almıştı. Babam da yanımızdaydı, Muğla'daki işlerini halletmiş, Isparta'da birkaç gün geçirip beni görmek için gelmişti. Babam ünlü bir markadan elektrik süpürgesi almıştı, mutfakta kullanabileceğim ne kadar pahalı ıvır zıvır varsa onları da almış, annemle ortaklaşa beğendiğimiz nevresim takımlarının parasını da ödemişti. Tüm bunlar olurken Gurur köşede kendini boğuyordu.

Babam ona, "Sen de bir kız babası ol, görürüm seni," diye homurdanmış, elini cebine atmasına izin vermemişti. "Sen yapacağının en iyisini yaptın, şimdi bir dur, köşene geç, yerini bil de büyüklerin yapsın yapacağını."

Gurur'un tek yaptığı babama dik dik bakıp yüzünü buruşturmaktı. Babam ona, "Süsecek dana gibi bakma bana, kavak ağacı," diye tehditler savurmuş, aslında onun keyfini yerine getirmek için bir süre ona takılmıştı.

Bir sonraki gün, Şebnem teyze –ya da anne– benim için buradaydı. Yorgun düştüğüm için tüm günü evde benimle ilgilenerek, bana yaptığı kıymalı patatesli börekten yedirerek ve saçma sapan bir evlilik programının ilk on bölümünü benimle internetten izleyerek geçirmiş, ertesi gün beni koluna takarak kuyumcular sokağına götürmüştü. Kuyumcu-

nun önünde kasıla kasıla, "En güzel, en nadide, kimsede olmayan ne varsa koy önümüze," demişti, gösterişten hoşlandığından değildi ama beni mutlu etmek ve en güzel şeylerle süslemek istiyordu. Ellerini tutmuş, yapmaması gerektiğini ısrarla söylemiştim ama dinleyen kimdi ki? Gurur'un kime çektiği belli oluyordu.

Göl kıyısındaki evin hazırlıkları son sürat devam ediyordu. Arkadaşlarımızın da yardımıyla aldığımız eşyalar eve yerleştiriliyordu. Sonunda gücümü toplamış, ağrım sızım olmadan gayet hızlı yürüyebilir hâle gelmiştim. Kramplar neredeyse yoktu, egzersizlerim işe yarıyordu.

Yener ve Vural'a sürekli olarak bir şeylerin yerini değiştirtiyordum, sonunda Vural çığlık atarak –gerçekten çığlık atarak– koşup benden uzaklaşmış, Yener de "Bir gün Muşta gerçekten ağzıma sıçacak diye bekliyordum, ağzıma sıçan sen oldun, Zeliş," diyerek kan ter içinde köşeye oturmuştu. Yaman evin mutfağına sipariş ettiği tavuklu pilavı plastik kaşıkla yerken etliye sütlüye hiç karışmamıştı, ta ki ağrım var gibi yapıp onu panikleterek önümde duran üç koliyi üst kata ırgat gibi taşımasını sağlayana kadar... Sonra kendini birdenbire o hengamenin içinde bulmuştu. Saatlerce bir hamal gibi çalışmış, işi bittiğindeyse, "Horlama büyüsü yaptı bana," demişti. "Horlaması beyni etkileyen dalgalar yayarak insanı etkisi altına alıyor, köleleştiriyor bunun."

Ecevit ve Ayça, duvarlardan birinin rengi daha farklı olsun istedim diye kollarını sıvamışlardı. Ellerinde birer fırça, üzerlerinde boyayla kirlenmiş tişört ve kot pantolonlarla birbirlerine yardım ediyorlardı. Ayça ölçüm yapıyor, kesişme noktalarını işaretliyor, Ecevit uzun boyunun avantajını kullanarak Ayça'nın işaret ettiği yerleri boyuyordu. Ayça'yı uzun sürenin ardından ilk kez birinin yanında karnı ağrıyana, gözlerinden yaş gelene dek gülerken görmüştüm. Ve yine ilk kez Ecevit'in dudaklarında yer alan tebessümle o gün tanışmıştım. Ayça kahkaha atarken o da burnuna bulaşmış boyayla Ayça'ya bakmış, aniden varlığından şüphe duyduğum dişlerini göstererek genişçe tebessüm etmişti.

İnsanlara eziyet ettiğimi gören Cenan, önüme Gurur'un pazuları kalınlığında bir defter koyarak, "Notlar tatlım," demişti, ona sorguyla baktığımda da, "Kaçırdığın sınavlar var, Avukat Hanım. Tabanları yağlama, oturup tüm bunlara çalışacaksın," diye dalga geçmişti. "O okul bitecek."

"Dide büyüdüğünde senden çok çekecek, kötü kadın."

"Hıhı, en azından ayakları üzerine basan bir genç kadın olacak ama değil mi? Tıpkı senin gibi." Çenesiyle defteri işaret ederken bir an o güzel yüzü benim için bir cadının yüzüne dönüşmüştü. "Çalışmaya başla."

"Belki ben ayaklarımın üzerinde durmak değil devrilip yatmak, götümü büyütmek istiyorum ya."

"Terbiyesiz. Daha ne kadar büyüteceksin o totoyu?"

"Toto mu? Ay aynı kötü örnek olmaktan korkan anneler gibi konuşuyorsun ya," dediğimde gülmüştü.

"Yakında anlarsın beni. Hadi. Çalış şimdi."

Annemin parmakları saçlarımda dolaşırken aniden tebessüm ettim, olan biteni düşünmek kafamın üzerinde toplanan fırtına bulutlarının bir anlığına dağılmasına neden oldu. "Ne gülüyorsun?" diye sordu annem, kafamı kaldırıp annemin yüzüne baktığımda güneşin ışıkları asma dallarından sızarak parçalanıp annemin yüzüne güzel, sarmaşıkları hatırlatan desenler çizdi.

Evet, Muğla'daydım.

Akşam da kına gecem vardı bu arada.

Buraya yaklaşık altı arabayla gelmiştik, belki yediydi, bilmiyordum. Yol boyunca uyumuş, sadece çişim geldiği anlarda herkesin sinirlerini tepesine toplayarak her petrol ofisinde mola verilmesini talep etmiştim. Kendimi aşırı heyecanlı hissediyordum ama bu kadar heyecanın bünyeme iyi gelmeyeceğini de biliyordum, o yüzden gevşemek için annemin dizine yatmış, asma dallarını izlerken annemin anlattıklarını can kulağıyla dinliyordum.

Annem, "Gelinliğinin son provası yapıldı mı?" diye sorduğunda dudaklarımda yer alan gülümseme daha da derinleşti ve anıların içinden bana doğru dönen bedenimle göz göze geldik.

Kafamı kaldırıp büyük gelinlik mağazasının vitrinindeki yansımama baktığımı hatırlıyorum.

İlk denediğim gelinlik, ince askılarıyla omuzlarımdan hafifçe süzülen ipek bir nehir gibiydi. Kumaşı o kadar akışkandı ki yürüdükçe dalgalanıyor, sanki üzerinde bir suyun yansımasını taşıyordum. Göğüs kısmındaki dantel işlemeler, narin bir baharın dallarını hatırlatıyordu. Aynanın karşısında dönünce annemin gözlerinde beliren o yaşları gördüm, dudaklarım yukarı kıvrıldı. Annemin hemen yanında Simge, Çolpan ve Gaye vardı. Nihan ile Ayça ayaktaydılar, Biricik de gelinliğimin etek kısmını düzeltiyordu.

Şebnem anne, "Daha ilk gelinlikten gönlümüzü çalmayı başardın," dedi dudaklarında gitgide daha da büyüyen bir tebessümle.

İlk kez gelinlik giydiğim için kalbimin atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. Üzerimdeki gelinliğin eteklerini yavaşça toparlayarak aynaya doğru döndüm ve yansımama baktım.

"İlk giydiğine âşık olup hemen ona takılı kalma," dedi Simge. "Farklı modeller de dene. Aklında kalacağına üstünde kalsın."

Haklıydı, bugün kendimi yorabileceğim kadar güzel bir gündü. Giydiğim ikinci gelinlik, bambaşka bir masaldı. Bu defa kolları uzun, tülün şeffaflığıyla tenime yaslanmış, üzerine işlenmiş gümüş iplikler yıldız haritaları gibi omuzlarımdan bileklerime kadar iniyordu. Etek kısmı genişti, her adımda katman katman açılan tüller, bir prenses balosuna aitmişim duygusuyla dolmama neden oldu. İçinde yürürken mağazanın sessizliğinde bile eteğin hışırtısı kulaklarımda kendi müziğini yaratıyordu. Gurur eminim ki bunu çok beğenirdi, üzerimde göremediği için dudak büktüm ama Nihan inatla, "Gelinliği düğünden önce görmesi uğursuzluk getirir," diyerek Gurur'un mağazanın yakınlarında beklemesine bile izin vermemişti.

Simge, "Bunun bir fotoğrafım çekelim, aklımızda olsun," diyerek etrafımda dolaşarak birkaç fotoğraf çekti.

Annem gözyaşları arasından, "Giydiği her gelinliğin içinde peri gibi görünüyor, hepsi çok yakışıyor benim kızıma," dedi, biliyordum ki buradaki tüm gelinlikleri denesem de hepsiyle ilgili aynı düşünceye sahip olacaktı. Her birinin bana çok yakıştığım düşünecekti.

Üçüncü gelinlik, sadeliğin ne kadar ihtişamlı olabileceğinin kanıtıydı. Kayık yaka, omuzlarımı çerçeveleyen zarif bir çizgiyle açılıyor, belden aşağı doğru hiç bozulmadan inen saten kumaş, duruluğuyla göz kamaştırıyordu. Hiç taş yoktu, hiç işleme yoktu ama aynaya baktığımda ona duyduğum hayranlığı saklayamamıştım. Annem, "Bu o kadar sen ki," dediğinde kalbimin bir köşesi sanki bu gelinliği hafızama mühürledi.

"Metrelerce uzayan bir duvakla eşsiz görünür," diyen kişi Biricik'ti. "Çok duru, çok güzel görünüyor."

"Değil mi?" diye sorarak parmaklarımı satende gezdirdim. "Benim de çok hoşuma gitti."

"Denemeye devam et," dedi Nihan. "Bu senin en özel günlerinden biri olacak, o yüzden bu mükemmel görünse de birkaç alternatife daha bakmamızda fayda var."

"Ama bunu çok beğendim," dedim dudak bükerek.

Nihan ve Simge birbirlerine sırıtarak baktılar, ardından Simge, "Hadi, hadi," dedi. "Sen birkaç tane daha dene."

Beni dördüncüyü denemek için ikna ettiler. Gövdesi incelikle işlenmiş, Fransız danteliyle kaplıydı. Arkadan uzun bir kuyruk gibi süzülen tül, ardımda bir hikâye barındırır gibi yerde sürünüyordu. İncecik boncuklar ışığı yakalayıp yanıp sönerken kendimi yıldızların içinden düşmüş bir gelin gibi hissettim. Her aynanın karşısına geçtiğimde farklı bir Zeliha'yla göz göze geldim. Bazen masal prensesi, bazen dingin bir su, bazen yıldızlardan düşmüş bir hayal... Hepsi bendim, hepsi bana aitti.

Orada geçirdiğim saatlerin ardından seçimimi yapmıştım. Denediğim on beşe yakın gelinlikten biri, o gece üzerimde taşıyacağım gelinlik olacaktı. Kınada bindallı dışında giyeceğim iki elbise daha vardı, ben sadece bindallı giymeyi istesem de ne annem ne de Şebnem anne bu isteğimi yerine getirmekten yana oldular. Elbiselerimden biri şafak mavisi gibiydi, lacivertin en eşsiz tonuydu ve bir diğeri de kan kırmızısıydı. Bindallı da tıpkı elbiselerimden biri gibi maviydi, mavinin koyu bir tonuydu ama gümüş rengi işlemeleriyle aynı yıldızlı bir geceyi anımsatıyordu; onu gördüğüm an benim olmasını istemiştim.

Gelinliğimi koydukları büyük, beyaz kurdeleli paketi Gurur'un arabasının bagajına yerleştiren yine Gurur olmuştu, nasıl bir gelinlik seçtiğimi merak ettiğine emindim ama ona ser vermiş, sır vermemiştim.

Beni belimden tutup kendine çekerek şakağımdan öpmeden önce Nihan'ın ona işaret yaptığını gördüm, ne anlama geldiğini anlamadığım bu işaret karşısında kaşlarım çatıldı ama yine de bozuntuya vermeden kollarımı onun beline sardım.

"Karnım acıktı benim," dedim dudaklarımı bükerek. "Bu kötü kadınlar bütün gün bir sürü elbise denettiler bana. Ayaklarıma da kara sular indi hep. Bence bir balık ekmeği hak ettim."

"Çocuğumuz yanlışlıkla balık olarak doğacak," dedi Gurur kulağıma eğilerek. "Suyun içinde çok yakınlaştık biz seninle galiba."

Annemin uzakta olduğunu fark edince derin bir nefes alıp duymadığı için rahatlayarak Gurur'a kötü kötü baktım. "Edepsiz edepsiz konuşma, annelerimiz burada."

"Oysa sen pek seversin benim edepsiz ağzımı."

"Balık ekmek istiyorum hemen, şimdi, şu anda."

"Tamam," diyerek güldü. "Gelinliğini Simge'nin evine bırakalım, sonra gidip balık ekmek yedirelim sana."

Gurur beni belimden tutarak arabanın ön koltuğuna yönlendirirken durup omzumun üstünden arkama baktım, geleceğin içindeki gözlerim gözlerimle buluştu ve annemin parmaklarını yeniden saçlarımda hissettiğimde hızla içinde olduğum âna çekildiğimi fark ettim.

"Evet, son provası yapıldı," diyerek doğrulup kalktım. Evimizin bahçesinin dışında, hemen dış kapının önünde yükselen gürültüyü duyabiliyordum. Kına gecesinden önce tüm mahalleye yemek dağıtılacaktı ve babamın ayarladığı yemek şirketi gelmiş, çoktan düzeni kurarak yemekleri yapmaya başlamışlardı. Annem doğrulup, oyalı tülbentini uzun saçlarını içeri alacak şekilde başına bağlayıp, "Ben gidip keşkeği yapayım," dedi. "Baban keşkeği benim yapmamı istedi."

"O kadar işinin içinde keşkekle mi uğraşacaksın?"

"Keşkeksiz düğün yemeği mi olur kız?" diye söylendi annem. "Eymen masa ve sandalyeleri getirmeleri için haber vermeye gitmişti. Yemekler oldu olacak, ortada hâlâ masa sandalye yok. Hüsnügile de müzik için haber yollatmıştım, bak hâlâ gelmediler. Düğün evi dediğin böyle sessiz mi olurmuş? Davul zurna sabahtan başlar çalmaya," diye söylendi annem. "Gidip şu işleri bir halledeyim, bizim heriflerin bir şeyi halledeceği yok."

"Sana mı kaldı bir ton dana gibi herif varken," dedi babaannem kapıdan çıkarak. Saçının önüne sardığı bigudi alnına düşüyordu. "Ne diye sizi yoruyor bunlar?"

"Maria'm hazırlıklara başlamış, akşama kınası yakılacak," diye sırıttığımda babaannem ayağındaki pembe parmak arası terliği çıkarıp bana fırlattı.

"Pasaklı!" diye bağırdı. "Hâlâ yan gelmiş yatıyorsun, kalksana sen! Gelinsin sen, hazırlanman gerek senin! Altınlarını takıp salına salına yemek dağıtman lazım!"

"Kim koyuyo' bu kuralları ya?" diye çemkirdim kaşlarımı çatarak.

"Kalk, bak valla dağ gibi kocanı çalarlar yoksa," diye tehdit etti babaannem eline diğer terliğini alırken.

"Yok," dedim dalga geçerek. "Tapusu bende."

Babaannem terliğin diğer eşini de fırlatınca kahkahamı zor tuttum, onun hiddetinin bile altına gizlenmiş tatlı bir telaş vardı. İçeri girmeden önce, "Gidip gelin nasıl olurmuş göstereyim ya tüm Akyaka'ya," dedim saçlarımı sallayarak. Bu hâlim annemi de babaannemi de güldürdü. Üst

kata çıkarken kızların mutfakta toplaştıklarını, telaşlı telaşlı bir şeyler hazırladıklarını görmüştüm. Odama çıkıp kapıyı kapattığımda açık pencereden içeri dolan davul ve zurna sesiyle birlikte Hüsnü abilerin geldiğini anladım. Akyaka'da, özellikle bizim mahallenin düğün yemeklerinde davul ve zurnayı genelde Hüsnü abi ve yeğenleri çalardı. Hüsnü abinin annesi de elinde derbeği şarkılar söyler, derbekle şarkılarına eşlik ederdi; yöreye ait türküler, uzun havalar yemek boyunca çalınır söylenir dururdu. Bu bir tür yörük geleneğiydi esasında.

Elbise dolabımın kapağını açtığımda annemin daha önce hazırladığı ütülü kıyafetler dikkatimi çekti. Bindallı ve gece giyeceğim elbiseler de kumaş kılıfın içindeydiler. En üste bırakılan beyaz, işlemeli bir bluz vardı; yakası hafif dantelli, kolları dirseğe kadar iniyordu. Altına uçuş uçuş, belden sıkıca oturan ama dizlerimden sonra genişleyen şampanya rengi saten bir etek seçtim. Kumaşı her adımda ışığı yakalayıp bırakıyor, sanki gövdemin etrafında parlayan bir ay halesi dolaşıyordu. Gaye ve Çolpan kapıyı tıklatıp içeri girdiklerinde saçlarımı tarıyordum. "Sis, etek çok güzel!" dedi Gaye heyecanla. Makyaj masasının önündeki takıları istemeyerek de olsa bileklerime ve kulaklarıma takarken, "En gelin kim yarışmasına katıldın ama rakibin benim," dedim ve bileğimdeki altınları şıngırdattım. "Bu şart mı ya?"

"Şebnem ablanın gönlü olsun," dedi Çolpan gülümseyerek. "Saçlarını maşalayayım mı?"

"Akşam zaten bir sürü şey yapacaksınız kafama, şimdiden maşanın sıcağıyla boğuşmak zorunda bırakma beni ne olur," dedim dudak bükerek.

"O zaman örüp topuz yapalım, bana bırak, çok güzel olacak," dedi Çolpan, hemen arkama geçip tarağı bıraktığım yerden aldı ve saçlarımı yapmaya başladı. Ensemde gevşek bir topuz yapan Çolpan, ördüğü küçük parçayı topuzun etrafına sardı ve incilerle işlenmiş zarif bir tokayla alttan tutturdu. Ayağıma alçak topuklu zarif bir ayakkabı geçirdim, hem rahattı hem de eteğim ve bluzuma uyuyordu. Mahalleliye yemek dağıtırken sendelemeye gerek yoktu. Sadece kirpiklerimi maskaraladım, biraz allıkla çillerimin üzerinden geçtim, bir de açık tonlarda kendini çok da belli etmeyen bir ruj sürdüm dudaklarıma. Ne hasta gibi görünmek istiyordum ne de gecenin önüne geçecek bir makyaj yapıp abartmak istiyordum.

Odadan çıkarken Biricik elinde iki büyük makyaj çantasıyla önümde belirdi. Aceleyle, "Çekil çekil," dedi. "Bunları içeri koyup her şey göz

önünde olacak şekilde masaya yerleştirmeliyim. Akşama doğru bir de malzeme aramakla uğraşmayalım, bu çantaların içine ben düşsem ben kaybolurum!"

"Ne bu telaş ya?" diyerek güldüm, Biricik bana dik dik baktı.

"Telaşı akşama doğru görürsün sen, şimdi böyle rahat görünüyorsun tabii," diye tehdit etti beni, tedirgin bir şekilde gözlerimi kıstım. Sakinliğimi korumak için bütün gece dua edip, gözüme bir damla uyku girmeden yatakta dönüp durduğumu bilmiyordu.

"Sıra sana gelince aynı mobingi sana uygulamak için orada olacağım," dedim sırıtarak. Biricik'in yanakları anında al al oldu, gözlerini kaçırıp hızla odaya girdiğinde hâlâ gülümsüyordum.

Kapıdan çıktığımda avluya alınan kazanları gördüm, dumanları tütüyordu. Baharat kokusu midemi bulandırdı, davulun gür sesini göğsümün derinliklerinde hissettim, hem rahatsız ediciydi hem de tanıdık ve evimde hissettiriyordu. Büyük bir kamyonun avlunun açık kapısının önünde belirdiğini gördüm, kamyonetin arkası masa ve sandalyelerle doluydu, kardeşim kamyonun üstünde durmuş, masaları ve sandalyeleri indirmelerine yardımcı oluyordu. Şebnem anne birden kapıdan çıktı, içeride olduğunu fark etmemiştim bile. Elini belime koyarak, "İyisin, değil mi?" diye sordu ilgiyle. "Çok yorma kendini. Şöyle bir görünsen yeter."

"Olur mu öyle şey? Âdettendir, benim de masalara yemek taşımam lazım, Şebnem anne," dememle, gözlerinin kenarı kırışana dek gülümsemesi bir oldu.

"Anne diyen dillerine kurban olurum annem senin," diyerek beni aniden kendine çekti, yüzümde bir şaşkınlık oluşmasına neden olacak şekilde beni sıkı sıkı sarıp sırtımı okşadı. Dudaklarını saçlarıma bastırdıktan sonra geri çekildi. "Sen yine de kendini çok yorma, bak akşam eğlencemiz var, enerjin kalsın kuzum."

"Olur," dedim gülümseyerek. "Gurur'u gördün mü?"

"Kurbanlıkları almaya gittiydi, yemek için de taze et getirdi çocuklar," diyerek avlunun çıkışındaki Yener'i gösterdi. Üzerinde beyaz bir tişört, altında bir eşofmanla tepsiye koyulmuş çiğ etleri taşıyordu. "Payları ihtiyaç sahiplerine dağıtıyordur herhâlde, çıkar gelir çok geç olmadan. Hadi sen de şöyle bir dışarı çık bakalım."

Başımı salladım. Bahçenin kapıları ardına kadar açıldığında kalabalık adım adım büyümeye başladı. Sokak boyunca evlerin pencerelerinden sarkan çocuklar, elinde telefonlarla videoya alan genç kızlar, bir kö-

şede sigaralarını tüttüren ihtiyarlar... Ne zaman bir düğün yemeği olsa, mahalle nasıl görünüyorsa şimdi yine öyle görünüyordu ve bu görüntü beni çocukluğuma götürmüştü.

Derbeği çalan yaşlı kadın oturduğu yerden bana bakınca gülerek daha içli bir şeyler söylemeye, derbeğiyle ritim tutmaya başladı. Yaşlı kadınlardan biri, "Ah Zeliha, az kırmadın gül fidanlarımı," diyerek dudaklarını bükerek bana baktı. "Şimdi kocaman oldun da gelin gidiyorsun ha? Dün gibi hatırlıyorum, şu kadarcıktın," diyerek eliyle beni hatırladığı zamanlardaki boyumu göstermek ister gibi işarette bulundu. Ona doğru gidip elini öptüm, o da beni yanaklarımdan öperek, "Çok yaşa güzelciğim benim, ne de güzel olmuşsun," dedi içli içli. Ellerimi kınalı avuçlarının içine alıp, "Akşama bu güzel ellerde de kına göreceğiz," diyerek elimi yanındaki kadına gösterdi. Kadın gülerek, "Gülbahar'ın gençliğini hatırlattı bana," dedi. "Aynı annesi gibi, pek güzel maşallah. Gözlerini de anasından almış. Kocaman kocaman."

"Tüh ya, babamın genini çalamamışım," diyerek sıkıldığımda kadınlar kıkırdadılar. Hiçbiri hamile olduğumu bilmiyordu ama bilseydiler de dedikodumu yapacak insanlar değillerdi, büyüdüğüm mahalledeki kadınların her biri birbirini koruyan, kollayan, birbirlerinin arkasından söz ettirmeyen kadınlardı.

"Damat nerede?" diye soran başka bir kadındı, ismini bilmesem de ona göz aşinalığım vardı.

"Pay dağıtmaya çıkmış," diyerek gülümsedim. "Bir isteğiniz var mı?"

"Canının sağlığı güzelim, yorma hiç kendini. Akşam kınan var senin," dedi elimi tutan kadın.

"Olur mu hiç öyle şey, Pınar teyze," dedim. "Bir isteğiniz olursa söyleyin bana."

Kazanların başında bir koşuşturma başlamıştı. Kadınlardan müsaade isteyerek o tarafa yöneldim. Yaman pürdikkat pilav kazanının içine bakıyordu, onu öyle görünce yanından geçerken gülerek omzumla ona vurdum, yine de gözlerini pilav kazanından çekmedi.

"Gülbahar keşkeğin başında," dedi babaannem üst üste dizilmiş tepsilerden birini alırken. "Gidip bir bakın bakayım, yardım lazım mı, olmazsa ben geçeyim başına da o buraya gelsin. Gelin anası dediğin ortada olur." Maria becerikli, bir o kadar da sevimli ve ojeli parmaklarıyla çalışmaya devam ederken bir yandan da annemi düşünüyordu. "Zeliş, kızlara söylesene ayranları ve suları masalara bıraksınlar."

Destan ve Eylül kutulardaki ayran ve suları benim söylememi beklemeden masalara taşıyıp tek tek bırakmaya başladılar. Çok geçmeden tepsiler yemeklerle dolmaya başladı ve bahçe kapısında onu gördüm. Tüm gözler onun üzerindeydi, siyah bir gömlek, altında da siyah kumaş pantolon vardı ve gömleğin ilk iki düğmesini açmıştı, yeni tıraş olduğundan saçları intizamlı duruyor, yüzü de her zamankinden daha parlak görünüyordu. Simge'nin elindeki tepsiyi alarak, "Hangi masaya götüreyim?" diye sorarken gözleri insanları yararak bana dokundu. Ela gözlerine uzun uzun baktım. Bana göz kırpıp elindeki yemek tepsisini Simge'nin işaret ettiği masaya götürdü.

Annem tepsilerden birini elime tutuşturup, "Duriye ablaların masasına götür annem," dedi ve omzumu sıvazlayarak hızla işine döndü. Elimde tepsiyle bahçeden çıkıp Duriye teyzelerin olduğu masaya yürümeye başladım, Gurur aniden elimdeki tepsiyi alarak, "Nereye götüreyim yavrum?" diye sordu.

İşaret ettiğim masaya tepsiyi bıraktı, kadınlara ve küçük çocuklara gülümsedikten sonra boş tepsiyle doğrulup bana baktı, ardından tekrar onlara dönerek, "Bir eksiğiniz var mı?" diye sordu ilgiyle.

"Yok yok," dedi Duriye teyze. "Sağ ol evladım. Pek de yakışıklısın, maşallah. Allah tamamına erdirsin."

"Çok sağ olun," dedi Gurur gülümseyerek, ardından bana doğru döndü ve kalabalığın gözleri üzerimizdeyken elimi tutup beni bahçenin girişine doğru yürütmeye başladı.

Bahçeden girdiğimiz an, "Sen neden kıpır kıpır durmuyorsun?" diye sorarak yanağımı okşadı, teninden bana sertçe çarpan kolonya kokusunu soludum, ardından gözlerinin içine baktım.

"Âdettendir, gelin de yemek dağıtır," dedim.

"Bak sen benim gelinime, takmış takıştırmış yemek dağıtıyor yani," diyerek yanağımdan makas aldı. "Çok yorma kendini." Gözlerini üzerimde gezdirdi, beğenisini hiç gizlemeden alt dudağını ısırdı. "Etek çok yakışmış."

"Güzele ne yakışmaz, şekerim," dediğimde gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve yüzünü saran çizgileri görmek beni hiç olmadığım kadar huzurlu hissettirdi. Günümü öyle çok güzelleştirdi ki hiçbir şey onun bir gülüşüyle dahi boy ölçüşemezdi.

"Oynaşmayın da yemekleri taşıyın," dedi Simge bize dik dik bakarak. "Canım çıktı. Komşunun çocuğu bacağıma sarılıp etli pilav diye ağladı az önce, yapıştıracak gibi oldum, zaten kan ter içindeyim ya!"

Yener gülerek, "Ben götürürüm ona etli pilavı, git biraz klimanın önünde serinle sen," deyince Simge ona göz ucuyla baktı.

"Sen çıkma şimdi böyle beyaz tişörtün, dağılmış saçlarınla falan, mahallenin tüm kızları dışarıda, akşam TikTok'ta video kaydırırken bu adamı bulun bana yazılı bir videoda seni görmek istemiyorum," diye homurdandı.

Çolpan bir köşede Bora'ya yapılan yemeklerden yediriyor, Ayça ve Gaye de tepsilerde yemek taşıyarak oluşan kalabalığı bekletmemek için uğraşıyorlardı. Cesur ile Eymen'in de onlara katıldığını gördüğümde, "Hadi yardım edelim, çok kalabalık dışarısı," dedim. "Sonra fingirdeşirsiniz."

Simge, onu taklit ettiğim için bana dik dik baktı, ona dilimi çıkarıp bir tepsi aldım ve boş masalardan birine doğru yürümeye başladım. Yemek öğle güneşi göğün tam ortasına madalyon gibi asıldığında kaldığı yerden devam ediyordu, insanlar sıcaktan etkilenmesin diye babam ve Adnan birlik olarak masaların üzerine bir çadır çekmişler, çadırların iplerini karşı karşıya duran iki evin çatısına bağlamışlardı.

Bizi gören herkes dua okuyor, nasıl tanıştığımızı soruyor, hep mutlu olmamızı diliyorlardı. Bir süre sonra yorulduğumu fark eden askerlerin tamamı ellerinde tepsilerle kalabalığın masalarına gidiyorlar, bana iş bırakmıyorlardı. Öğle güneşinin sıcağı el ayak çektiğinde masalar toparlanmaya başlamış, kazanlarda hâlâ taze bir şekilde kaynayan yemekler de büyük kaplara doldurularak komşuların kapıları çalınarak onlara dağıtılmaya başlanmıştı.

Kızlar beni alelacele içeri götürdüklerinde, daha öğlen vakti yemeklerin yendiği o sokak şimdi süsleniyor, masaların yerleri değiştiriliyor, ortada bir alan bırakılarak kına gecesi için uygun bir hâle getiriliyordu. Duş alırken zorlanmamam için annem içeri dalmış, çığırınarak onu kovsam da gitmemişti ve sonunda tazelenmiş bir hâlde kendimi odamdaki makyaj masasının önünde bulmuştum. Bindallı ve giyeceğim elbiseler, kumaşların içinden çıkarılarak yatağıma serilmişti ve Cenan'ın aceleyle üzerime giydirdiği pembe sabahlıkla sandalyeye oturtulmuştum. Çolpan saçlarımı kurutuyor, Simge de makyaj malzemelerini kutularından çıkarıyordu. Hepsi yeniydi, bu kadar çok malzeme olması gereksizdi çünkü çok bir şey kullanılsın istemiyordum ama Şebnem anne tüm bunları alırken beni düşündüğü ve çok heyecanlı göründüğü için ona yapma diyememiştim. Gönül koyacağını biliyordum.

Aynada gördüğüm yüz, telaştan ve yorgunluktan biraz solgun görünüyordu ama kalbimdeki heyecan gözlerime çoktan yansımıştı. Çolpan saç kurutma makinesini kapatıp *Dyson Airwap*'ı kutusundan çıkardı. "Bugün seni prenses yapacağım," diye fısıldadı gülümseyerek. Saçlarımı geriye doğru tarayıp nemini yeniden aldıktan sonra *Airwrap*'ın fırça başlığıyla bukleler yaratmaya başladı. Simge masaya yaydığı malzemelerden birini seçti. Önce *Laura Mercier*'in saf ipeksi bazıyla yüzümü hazırladı, ardından *Armani*'nin fondötenlerinden biriyle yüzümü eşitledi. Allıkla elmacık kemiklerimi yükseğe çıkardı ve aynaya baktığımda çillerimin hâlâ göründüğünü görmek hoşuma gitti. Göz kapaklarıma şampanya tonlarını kullandı, dış köşelere ise lacivert ama geçişleri siyah gibi görünen bir ton kullanmayı seçti. Eyeliner ile gözümü olduğundan daha çekik gösterecek bir kuyruk yarattıktan sonra yüzüme, omuzlarıma ve belirgin olmasını istediği her yere şampanya tonlarında bir aydınlatıcı uyguladı.

Kuaför de makyaj sanatçısı da istemeyen bendim çünkü Simge en iyi makyaj artistlerine bile taş çıkarırdı ve Çolpan saçlarımı emanet ederken ikinci kez düşünmeyeceğim bir isimdi. Simge, "Dudaklarını arala," dediğinde bunu yaptım, *Charlotte Tilbury*'nin *Pillow Talk* kalemi ile dudaklarıma düzgün bir çerçeve çizgi, ardından *Dior*'un şeftali, nude tonlarında bir rujunu hafif hafif dudaklarıma sürdü. Dudaklarım sanki gün ışığından yapılmış bir damla gibi parlıyordu.

Aynada kendime baktığımda saçlarım serbestçe omuzlarıma dökülüyor, buklelerim kalın bir şekilde ışıldıyordu. Makyajım abartısızdı ama büyüleyiciydi, hep yaptığım makyajdan daha farklı olduğundan beni biraz daha farklı gösteriyordu.

"İlk önce kırmızı elbiseyi giysin bence," dedi Biricik parfümü beni rahatsız etmeyecek şekilde tenime uzaktan sıkarken. "Danstan sonra bindallısını giyer, en son da mavi elbiseyi giyer. Hım?"

"Mantıklı," dedi Cenan. "Senin fikrin ne, Zeliş? Bindallı kına yakılacağı vakit giyilirse daha güzel görünür bence."

"Olur," dedim, kendimi tamamen onların eline bırakmıştım.

Çolpan saçlarımın son buklesini parmaklarıyla düzeltti, arından Ayça ile ikisi birden yatağın üzerine serilmiş kıyafetlere döndüler. "Ay oldu olacak hepiniz soyun beni şu an," dedim dehşet içinde. "Kızım çıksanıza, kendim giyerim ben."

"Salak, en azından birimiz kalalım da giymene yardımcı olalım. Korkma, yemeyiz seni," diye söylendi Ayça.

Simge gülerek, "Bırakın ben kalayım, çiçikleri kıymetlidir onun," diye alay ettiğinde Simge ve Ayça'ya düz düz bakıp elbiseye yöneldim. Simge hariç herkes dışarı çıktığında Simge elbiseyi giymem için bana yardım etmeye başladı. Elbise, kan kırmızı bir ipek satenin üzerine işlenmiş, neredeyse siyaha çalan bordo tonlarıyla gölgelenmişti. Kumaşı ışıkla oynuyor, hareket ettikçe kırmızının tonları alev gibi yanıp sönüyordu. Gövdesi bedeni saracak şekilde dikilmişti; ince korse kısmı belimi olduğundan daha ince gösteriyor, kalçalarımdan aşağı doğru dalga dalga açılarak yere süzülüyordu. Elbisenin eteğinde gizli bir yarık vardı, yürüdüğümde sağ bacağım dizin üstünden belirecek şekilde tasarlanmıştı. Kolları yoktu, omuzları açıkta bırakan tasarımıyla boynumun ve omuz çizgilerimin bütün zarafetini ortaya çıkarıyordu. Dekoltesi derin değildi ama yuvarlak yaka kısmı göğsümü zarifçe çerçevelemişti, sanki tenimin üzerine parlayan kırmızı bir taç oturtulmuş gibiydi. Kumaşın dokusu o kadar pürüzsüzdü ki ellerimle üzerinden geçtiğimde serinliği parmak uçlarımı ürpertti.

Simge fermuarı çektiğinde elbisenin bedene oturuşu bir tabloyu çerçeveye oturtmak gibiydi; her kıvrım, her çizgi olması gerektiği gibi yerine yerleşmişti. Simge eteğin ucunu düzelterek geriye çekildiğinde gözlerindeki ışıltıyı fark ettim. "Alev gibi oldun," dedi hayranlıkla.

"Keşke sadece bindallı giyseydim, bu gece iki kez daha üstümü değişecek olduğumu bilmek beni aşırı gerdi şu an," diye söylendim dudaklarımı bükerek.

"Ay bir şey yaptın sanki Zeliha, durdun öyle ben giydirdim seni," diye çemkirdi. "Neyse, hadi şimdi oturup burada Gurur'u bekle, o geldiğinde ineceksiniz aşağıya. Ben de gidip üzerime başıma bir şeyler giyeyim."

Hızlıca odadan çıktı, açık pencerenin kenarından sokağa baktım. Küçük lambalar takıldıkları iplerin ucundan sarkıyor, gecenin içinde ateşböceği gibi parlıyorlardı. Müziğin sesi yükselmiş, konukların oturacakları masalar tıpkı öğlen vakti olduğu gibi şimdi de dolmaya başlamıştı.

Yavaşça aynanın önüne yürüdüm, gerçekten güzel hissettiğim ve kendime alıcı gözle baktığım bir andı. Parmaklarım karnımın üzerine kaydı ve "Annesinin kınasını görmek herkese nasip olmaz, haberin olsun," diye alay ettim, ardından alt dudağım titredi ve rujumu bozmamak için dudaklarımı sıkmak yerine gözlerimi kaldırıp havaya bakarak

ağlamamak için kendimi sıktım. "Geleceksin, değil mi?" Parmaklarım karnımdayken gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Ben geleceğine çok inanıyorum. İnancımın altında kalmama neden olan bir kişi de sen olma." Gözlerimi açıp aynaya bakarak gülümserken elim hâlâ karnımdaydı. "Evet, bu bir tehdit."

Geleceksin biliyorum, geleceğimin içinde seni görebiliyorum.

Kör bir yaşam sürmemi istemiyorsan gelmek zorundasın, içinde seni hayal ettiğim geleceğe tek başıma yürümek istemiyorum.

Kapı yavaşça tıklatılınca bedenimi dikleştirdim, gözlerimi hızla kapıya çevirip derin bir nefes aldım. "Gel," dediğim anda kapı yavaşça aralandı ve simsiyah takımının içinde lacivert gömleğiyle o belirdi. Bir an beni baştan ayağa süzdü, ardından, "Lacivert giyeceksin sanmıştım," diye fısıldadı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Ama bu da ateşimi fena harladı."

"Onu daha sonra giyeceğim," diyerek gülümsedim, gözlerimi ondan ayıramadım. Bu herife lacivert kesinlikle çok yakışıyordu.

"Kırmızı bir gömlek giymemi bekleme ama," dediğinde kıkırdadım, ona doğru bir adım atacaktım ki ayaklarımda ayakkabılar olmadığını fark edip, "Aa," dedim. "Yalınayağım ya ben."

"Cazibem karşısında umarım külotun da ayakkabın gibi birdenbire seni terk eder şu an."

"Çüş, hayvan," dedim abartılı bir sesle.

Gülerek içeri girip kapıyı kapattı. Beni kollarının arasına çekip, "Kaç santimlik bir ayakkabı giyersen giy, şöyle alttan alttan bakmak zorunda kalıyorsun ya bana, içim gidiyor içim," dedi son kelimeyi uzata uzata. Gözlerimi kaçırıp kollarımı beline sardım. "Çok güzel olmuşsun, neyse ki bu gece gelin rolüyle yanımda olacağından birilerinin topuğuna sıkmama hiç gerek yok."

"Mafya birisi," diye dalga geçtim.

"Yalnızca aşkına eşkıya birisi," diye bana karşılık verdi ve gülüştük. Eğilip dudaklarını burnuma sürttü, ardından, "Nerede benim yavrumun ayakkabıları?" diye sordu. Çenemle yatağın kenarında duran kutuyu işaret ettiğimde istemeyerek de olsa benden ayırıp yatağın kenarındaki kutuyu alarak önüme geldi. Tek dizini yere bastırarak önümde diz çöktüğünde kalbim pır pır etti, gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. Kutuyu açtı, gümüş rengi, incili stilettoları kutusundan çıkardıktan sonra, "Bakın şuna," dedi. "Minicik ayaklara göre tam." Kıkırdayarak omzuna tutundum, ayakkabıları özenle ayaklarıma giydirdikten sonra

kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bana bak, bu bir rüyaysa beni uyandıran kişinin bir ömür kâbusu olurum ona göre."

"Şiir yazan arkadaşına söyle, şiirleri çok kıro ya, okutmasın sana şöyle şiirler," dedim ama yanaklarım kıpkırmızı olmuştu bile.

Elimi avucunun içine aldı, avucumun içini açarak öptükten sonra, "Yarın gece rüya gibi bir düğünle karım olacaksın," dediğinde kalbim bir kez daha hopladı. "Bu gece yastığa başını son kez Özdağ olarak koyuyorsun, son bekâr gecenin tadını çıkar, sevgilim," diyerek doğruldu ve beni belimden kavrayarak kendisine çekti.

Gözlerimiz birbirine tutundu.

"Senin de son bekâr gecen, Çalıklı. Yarın karın oluyorum."

"Sabırsızlanıyorum," dedi başını iki yana sallayıp yüzünü yüzümün hizasına getirerek. "İçim içime sığmıyor."

"Hım?" Parmaklarımı yüzünde dolaştırıp gülümsedim.

"Sen benim kadar heyecanlı değil misin yoksa? En son bu kadar heyecanlandığımda seni çıplak görmüştüm," dedi ve kendimi tutamayıp bağırarak kahkaha attım. "Prenses gibi görünen ama cadı gibi kahkaha atan o kız," diye dalga geçerek beni aniden kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Nasıl âşığım, bak kafayı yerim şimdi koşarak pencereden aşağı atarım kendimi."

"Delisin," diye fısıldadım ama bunu utancımdan, söyleyecek bir şey bulamadığımdan diyordum. Her bir kelimesiyle beni hem dünyanın en mutlu kadını yapıyor hem de delice utandırıyor, küçük bir kız gibi paniklememe neden oluyordu.

"Hadi hemen koşarak kınanı yakıyoruz ve hemen sabah oluyor," diyerek bana daha sıkı sarıldı.

"Ne evlenme meraklısıymışsın sen de Gurur," dedim dehşet içinde. "Evde kalmışsın da son anda beni bulmuşsun gibi davranıyorsun."

"Çok mu belli ettim ya?"

"Ha ben olmasam başkasıyla evlenecektin yani?"

"Sen olmasan bir aile nedir bilmeyecektim," dedi ve geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Kendimi bir ailenin içinde hayal etmeyecektim hiç."

Bir süre sadece gözlerinin içine baktım. O da uzun uzun benim gözlerimin içine baktı. Düşündüm, eğer birbirimizin hayatında olmasaydık, şu an nerede olurduk? Ben bir kampüs bahçesinde, elimde çıktılarla son otobüse yetişmek için koşar adımlarla yürüyor mu olurdum? O bir dağın manzarasını karşısına almış, göğsünde koca bir hiçlikle sigarasını mı

içiyor olurdu? Birbirimize öyle bir karışmıştık ki birbirimizin olmadığı hiçbir geleceğin içine bizi bırakamıyordum, o geleceğin içinde birbirimiz olmadan var olduğumuzu düşünmek dahi istemiyordum.

"Allah'ın ikimiz için bir planı vardı," diyerek yanağına dokundum, yüzünü avucuma yaslayıp gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. "O gece olmasa bile başka bir gece bana yazdığı seni illaki karşıma çıkaracaktı."

"İllaki çıkaracaktı," dedi beni doğrular gibi başını sallayarak.

"Gidelim mi?"

"Seninle ölüme bile," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden.

"Hayır," dedim. "Ölüme değil, Gurur. Geleceğimize."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Geleceğimize."

Elim onun elinin içinde o merdivenleri indiğim ânı hatırlıyorum. Süslenmiş bahçenin içinden yavaşça geçtiğimizi, elbisemin yavaşça dalgalandığını, omuzlarımızın üzerinden birbirine dokunan gözlerimize sinmiş o bakışları...

O bahçe kapısından çıktığımız an, hemen iki yandan fırlayan fişekleri, yanmaya başlayan fişeklerin arasında el ele yürürken insanların avuçlarının içinde patlayan alkışları... Gözlerimiz bir an olsun birbirinden ayrılmamıştı. Herkes bize, biz ise sadece birbirimize bakıyorduk.

Gurur ile Zeliha.

Zerda ile Mert.

Dağın aslanı ve dağ gelinciği.

Tam ortaya geldiğimizde bedenimi yavaşça kendine çevirdi ve o gecenin ilk dansını, gözlerimiz bir an olsun birbirimizden ayrılmadan etmeye başladık. Başımızın üzerinde yanan lambaların ışıkları onun ela gözlerindeki yeşilleri ele veriyordu, öyle bir bakıyordu ki kaderim onun gözlerinde baştan yazılıyordu. Birbirimize bakmayı bir olsun bırakmadan, tüm kameralar, tüm gözler, tüm dikkat üzerimizdeyken dans etmeye devam ettik.

Elimi havaya kaldırıp yavaşça kendi etrafımda dönmemi sağladığı ânı hatırlıyorum, ardından bir eli belimdeyken diğer eli hâlâ parmaklarımı kavrıyordu ve birbirimize gülümsüyorduk. Deklanşör sesini duyduğumda bu ânın fotoğrafını görmek için sabırsızlandığımı hissettiğim bir andı.

Daha sonra tüm çiftler dansa kalktı, ortalarında biz vardık, dans edenler arasında sadece çiftler yoktu ama dans etmesine en çok şaşırdığım isimler kesinlikle Ayça ve Ecevit'ti. Birbirlerine değil, etrafa bakarak sessizce dans ediyorlardı.

Ne kadar geçmişti bilmiyordum, tek hatırladığım geçen zamanın ortasında durmuş, üzerimde lacivert bindallı, başıma örtülmüş lacivert işlemeli bir duvakla sandalyenin üzerinde oturuyordum ve hemen yanımdaki sandalyede oturan Gurur'du. Benim yüzümü örten işlemeli lacivert kumaş, onun da omuzlarında asılı duruyordu. Annem, Gurur'un avucunu açıp serçe parmağına kına yakıyor, Şebnem anne de avucumun ortasına bir büyük altın bastırmadan hemen öncesinde kınaya şekil veriyordu. Gözyaşlarının sıcaklığını en çok da annem omzuma dokunup ağlayarak, "Güzel kızım benim," dediğinde hissetmiştim. Tüm hisler bir ateş topu gibi göğsümün tam ortasında birikmişti tam da o an.

Ağıt yakıldı, yöremin en güzel şarkıları söylendi, sonunda başımdakini aldılar ve en son hatırladığım elimde bir testiyle Gurur'un önünde dikildiğimdi. Bu kimin fikriydi bilmiyordum ama Yener sırıtarak kenardan beni izliyor, hareket etmemi istiyormuş gibi omuzlarını oynatıyordu. Gözlerimi devirerek bakışlarımı Gurur'a çevirdim ve birden dünyanın en komik şarkısı olduğunu düşündüğüm bir şarkı çalmaya başladı.

Seni anan benim için doğurmuş.[1]

Kendimi boğazlayacaktım.

Bunu yapmak zorunda mıyım der gibi kurban bakışları atarken Gurur merakla beni izliyor, bir sonraki hamlemi bekliyordu. Kural bir, bir sonraki hamleni asla belli etme.

Utanacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Başladım oynamaya.

Gurur başta donup kaldı ama ritme ayak uydurup onun önünde döndüm, hareketsizdi ama gözleriyle beni takip ediyordu, testiyi sallayarak şarkıya eşlik etmeye başladım. Yener'in elindeki telefonu düşürecek kadar hızla cebinden çıkarıp kamerayı açtığını anladım, kameraya doğru omuz attım, ardından Gurur'a cilve yaparak ona doğru eğildim, "Bana senden başka çare bulunmaz!" diye bağırdım ve Gurur birden gülmeye başladı.

Babam eliyle yüzünü kapatmış, izlememeyi tercih etmişti ama herkes eğleniyordu. Babam dışında. Kızının elin oğluna kırıtmasından pek hoşlanmamıştı tabii...

Şebnem anneye baktım, testiyle onu işaret edip şarkının vurucu noktasına eşlik etmeye başladım. Gözlerimi Gurur'a çevirdim. "Seni anan benim için doğurmuş, canım, hamurunu benim için yoğurmuş!"

[1] Ebru Yaşar, Seni Anan Benim İçin Doğurmuş, 1999.

diye bağırdım. Şebnem annenin yüksek sesli kahkahalarını duyabiliyordum. Gurur artık sadece sırıtarak beni izliyordu.

Şimdi beni kameraya kaydeden tek kişi Yener değildi.

Yaman da bunu yapıyordu.

Elimdeki testiyi havaya kaldırdım, şarkı bittiği anda testiyi ayaklarının önüne attım ve testi parçalandı. Herkes kahkaha atıyordu ve ben de birden kahkahalara boğulmuştum. Gurur aniden yerinden fırladı, beni belimden kavrayıp yavaşça döndürdü ve gülerek kollarımı onun boynuna sardım. Yine oldukça komik bir şarkı çalıyordu, şimdi tüm arkadaşlarım ayaktaydı, mahallenin genç kızları ve oğlanları da göbek atıyorlardı.

Bir sonraki elbisemi giymek için içeri giderken hâlâ sırıttığımı hatırlıyorum. Hiç yorulmamıştım, kramplarım yoktu, sanki bu gece eğlenen sadece ben değildim; benimle birlikte biri daha eğleniyordu.

Bir sonraki elbisem, tıpkı bindallı gibi lacivertti ve Gurur'un gömleğiyle doğrudan uyum sağlamıştı. Elbise, göğün en koyu vaktini andırıyordu; yıldızsız, bulutsuz, saf sonsuz lacivert. Satendi, sağ omzum açıkta kalıyordu, sol omzumdan ise uzun, ince bir kumaş şeridi zarifçe aşağıya süzülüyordu. Bel kısmında inceliği vurgulayan gümüşi işlemeli bir kuşak vardı, incecik işlenmiş motifler, gökyüzünde parlayan yıldız kümeleri gibi belimde toparlanıyordu. Arkasında derin ama zarif, V kesim bir dekolte vardı; sırtımda omuzdan bele kadar inen bu çizgi ilk gördüğüm anda da çok hoşuma gitmişti.

Gurur bu elbiseyi gördüğü an, "Bu gece gökyüzü senin üzerine inmiş gibi," demişti.

Eğlence son sürat devam etti. Vural bir kadehten sonra Yener'i karşısına çekmiş, birlikte ağır roman oynamışlardı. Yener'in tek derdi eğlencenin dozunu artırmaktı ama Vural bunu oldukça ciddi bir olay gibi görüyor, yine tüm ciddiyetiyle oynuyordu. Takı merasiminin ardından da eğlence kaldığı yerden devam etti ama artık mecalim kalmadığından bir köşede oturtmuş, otuz iki diş sırıtarak arkadaşlarımı izlemiştim. Muşta'yı babamla karşılıklı çiftetelli oynarken görmek benim için beklenmedikti ama ellerinde birer kadeh rakı olduğundan olsa gerek, bu çok da garip değildi aslında.

Avucumun içindeki kınayı duruladığım ânı hatırlıyorum. Tam ortada, turuncu bir şekil duruyordu, kanlı dolunayı hatırlatıyordu. Öyle yorgundum ki yüzümdeki makyajla kızlarla serdiğimiz yer yatağına girmiş, kızlar çektikleri fotoğrafları gösterirken uyuklamaya başlamıştım.

Telefonuma düşen bir mesajla uykuya yenik düşmek üzere olan gözlerimi araladığımı hatırlıyorum. Mesaj ondandı.

Sevgilim: Yarın karım oluyorsun.

Sevgilim: Teknik olarak bugün.

Sevgilim: Anam beni senin için gerçekten de çok güzel doğurmuş.

Kıkırdadım. Mesajına cevap vermek yerine ona bir domuzcuk *sticker* atıp Cenan ablaya doğru döndüm. "O testi kırma sahnesi yüzünden seninle en az on bir yıl dalga geçecekler," dediğinde Ayça, "Abla seni on birde durduran neydi, ben yirmi bir yıl dalga geçeceğim çünkü," dedi.

Yastığımı Ayça'ya fırlatıp yan dönerek kıkırdadım. "Hiç uğraşmayın, utandıramazsınız beni."

"Anın mutluluğuyla utanmaz tabii, hele birkaç gün geçsin, Yener o görüntüleri Isparta şehir merkezindeki tüm billboardlarda oynatsın, o zaman saklanacak delik arar," diyerek güldü Nihan.

"Yapar mı?" diye sordum, yapabilecek kapasitede biriydi.

WhatsApp grubuna bir mesaj geldi.

Yaman Rant: Zeliha?

Zeliha Özdağ: ??

Yaman Rant: Pilav kaldı mı?

Zeliha Özdağ: Yo...

Yaman Rant: Tüh acıkmıştım.

Yaman Rant: Şebnem teyze belki hamur yoğuruyordur.

Yaman Rant: Ben bir de ona sorayım o zaman.

Zeliha Özdağ: Defol!

Devran Soydere: Şebnem annenin yoğurduğu hamur bizzat yanımda uzanıyor şu an.

Zeliha Özdağ: DEFOL!

Yener Açıkgöz: Sor bakalım Umay ablanın yoğurduğu hamur n'apıyormuş şu an.

Aniden Simge'ye doğru döndüm, elinde ıslak mendil, yer yatağında oturmuş yüzünde komik bir ifadeyle makyajını siliyordu. "Gülümse," dememle hızla kameraya uzanması ve aşırı komik bir fotoğraf karesine imza atmama sebep olması bir oldu. Yener'e özelden fotoğrafı tek seferlik attım.

Yener'in diğer evden attığı kahkaha öyle yüksek sesliydi ki bizim evden bile duyuldu.

Simge bağırdı. "Su testisi su yolunda kırılır, Zeliha!"
Ve bu, kızlar arasında çıkan yastık savaşını başlatan cümleydi.

O sabah, Muğla biraz zerdali, biraz portakal çiçeği, biraz tuz ve bir ömür bronş gibi göğsümde taşıyacağım türden bir mutluluk gibi kokuyordu.

Kızlar o sabah benden daha erken uyanmışlar, annemin bahçeye kahvaltı sofrası kurmasına yardım etmişlerdi. Kavurucu bir sıcak vardı, sabahları genelde nemli olurdu ama buna rağmen zinde uyanmıştım. Dişlerimi fırçalayıp, geceden kalma makyajı kara zorla çıkardıktan sonra saçlarımı kafamın üzerinde kuş yuvası gibi görünecek bir topuz şeklinde bağlamıştım. Altımda ince, gri bir eşofman, üzerimde askılı, siyah bluzla alt kata indiğimde burnuma dolan ilk koku, annemin yaptığı gözlemenin kokusuydu.

"Günaydın Ebru Yaşar, bugün de senden bir Aşkın Ateşten Gömlek performansı bekliyorum," dedi Yener aniden yanımda belirerek.

"Hadi lan," diyerek kahvaltı masasına doğru ilerledim, gözlerim Gurur'u aradı ama burada değildi. Vural, Yaman ve Kerim nefessiz kalmış hâlde gözleme yiyorlardı, Ayça kendine çay doldururken avucunun içindeki kalp dikkatimi çekti. Geceyi hatırladım. Nihan, Vural'ın baş harfini, Biricik, Devran'ın, Gaye de Hüsrev'in baş harfini kınayla avucuna çizmişti. Çolpan ve Ayça sadece kalp çizmişlerdi. Simge, Yener'in baş harfini çizdiğinde amcam fark etmiş gibi ona bakmış, o da hızla kınayla bir çizik daha atarak Y harfini komik bir ağaca çevirmişti. Bodur, böyle kısa, tıknaz bir ağaç.

"Bodur zeytin ağacı, bir çay doldur bana," diyerek Yener'e döndüğümde Yener ne demek istediğimi anlamış gibi bana dik dik baktı.

"Bardakla mı testiyle mi istersin?" diye sordu Yener, yüzüne sahte bir gülümseme çizerek.

Eymen hiç beklemediğim bir anda eğilip kafamın üstünü öptü, ardından yanımdaki sandalyeyi çekerek hemen dibime oturup önüne bir gözleme aldı. Bakışlarımı Eymen'in yüzünde dolaştırdım, Yener de yan yan ona bakıyordu. Sonunda Yener çaydanlığı eline aldı, Eymen'in önündeki bardağa çay doldurmaya başladı. Eymen kafasını kaldırıp Yener'e baktı, bir süre birbirlerine dik dik baktılar, sonra Yener, *'ne var'* der gibi kafasını sallayıp göz kırpınca Eymen gülerek önüne döndü.

"Sağ ol, Yener abi."

Yener bıyık altından gülerek bu kez bana doğru dönüp benim de bardağıma çay doldurdu.

Annem, "Hadi soğutmayın kuzum," diyerek bir tepsi dolusu daha gözlemeyi önümüze bıraktı. Maria da ocak başında durmuş, annemin yaptığı börekleri çeviriyordu. Kızlar yardım teklif etmişlerdi etmesine ama aralarında otlu börek ve gözleme yapmayı bilen olmadığından annem onları kibarca reddetmişti.

Babam, elinde bir gazeteyle bahçe kapısında belirdi, hemen yanında da Gurur vardı. Birlikte içeri girerlerken babam rulo şekline soktuğu gazeteyle Gurur'un kafasına vurdu ve aralarında bir şakalaşma dönüyormuş gibi gülüştüler. Gurur'un üzerinde ona biraz dar gelen tişörtün babama ait olduğunu fark ettim, beyaz polo yaka bir tişörttü ve Gurur'a çok yakışmıştı. Muşta, erkeklerin kaldığı evden çıkıp kapıyı çekti, bahçeye dolandı ve "Günaydın," diyerek sandalyesinde oturan Dide'yi öpmek için eğildi. "Uzun bir gün olacak, yakıtlarınızı doldurun," dedi gözlerini askerlere çevirerek. "Kaytardığınızı görmeyeyim, canınıza okurum."

"Komtan," dedi babam. "Rahat bırak çocukları, yesinler içsinler, burnundan getiriyo'n sabilerin."

Muşta, babama sakince baktı ama gözleri askerlere döndüğünde yine bir şahinin gözleri gibi keskinleşmişti. "Nesi sabi bunların, eşek kadarlar."

"Benim çatımın altında her biri sabidir," dedi babam, gazeteyi masaya koyup oturdu. "Hoca ile konuştuk, oğlanla," dedi babam çayını doldurup Gurur'u işaret ederek. "Birkaç saate gelir imiş."

"Hocayla mı?" diye sordum gözlemeden bir parça koparırken. "Hangi hoca baba?"

"İmam bizim, Şeriflerin Osman," dediğinde bir an duraksadım. "E benim saf salak kızım, dün testileri kırarken bugün nikâhın olacağını bilmiyordun herhâlde?"

"Bunlar ciddi ciddi evleniyor," dedi Eymen bir anda güncelleme alıyormuş gibi.

"*Apple*'ın yeni sürümünü en geç gönderdiği eskimiş *iPhone* modeller gibi değil mi şu an? Dün ablası testi kırdı, bugün diyor ki bunlar evleniyor. Ya senin dokuz değil sekiz ay sonra yeğenin olacak. Farkındaysan sekiz dedim hatta yedi bile olabilir." Yener'in bu söylediği karşısında Şebnem anne gülerek masadan kalktı, annemlerin yanına gidip yardım

için yanlarına çöktü ama daha önce hiç yapmadığından olsa gerek, sadece bakmakla kaldı...

"İmam nikâhı nasıl kıyılıyor?" diye sordum sessizce, hiç bilmiyordum.

"Her gün imam nikâhı kıydırıyoruz Zeliha biz, hobi olarak," dedi Yener. Simge ona dik dik baktı. Yener hızla, "O kadarını yapmadım ama artık," diye isyan etti.

Simge, "Bana ne be," diyerek gözlerini kaçırdı. Babamların yanında pot kırmak istemediği kesindi ama o giderken babam dönüyordu, çoktan bu konuyu çözdüğüne emindim.

"Hoca geldiği vakit anlatır. Hepimiz anasınm karnından bu bilgiyle doğmuyo'z ya kız," diye güldü annem çöktüğü yerden bana bakarak.

"Dini nikâh, resmî nikâhtan sonra olmuyor muydu ya?" diye soran Ayça'ya, "Bugün o da olacak inşallah, gösteririz belgeleri hocaya," diyerek cevap verdi babam.

O günün devamında sanki bilincim bir sis perdesiyle örtülmüştü. Her şey çok hızlı ilerliyordu ve bu bir rüya falan da değildi. Sabah kahvaltısından sonra hep birlikte sofrayı toparladık, askerler de yardım ettikten sonra çardağa gidip gölgede çaylarını yudumlamaya başladılar. Ben de bir köşeye tünemiş, sürekli göz ucuyla kapıdan girecek hocayı bekliyordum. İçimde bir titreme vardı, ne zaman adımlar bahçe taşlarında yankılansa geldiler sandığımdan kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyordu.

Ve sonra hoca geldi.

Osman Hoca, babamın yanında ağır adımlarla bahçeye girdiğinde herkes ayağa kalktı. Üzerinde beyaz bir gömlek, başında takkesi vardı; yüzünde yılların getirdiği bir ciddiyet, gözlerinde ise şefkatli bir sıcaklık görür gibi oldum. Çocukluğumu bilen isimlerden biriydi. Elinde küçük, deri kaplı bir dua kitabı vardı.

Bahçede birden sessizlik oldu; biraz önce kahkahaların yükseldiği masa sanki bir anda mabede dönüşmüştü. Hoca sandalyeye oturdu, bizleri süzdü, sesi hem tok hem de yumuşaktı. "Evvela istiğfar ile başlayalım. Gelin ve damat, herkesle birlikte kalplerimizi temizleyelim."

Üzerime buz gibi bir serinlik indi. Hep bir ağızdan hocanın söylediklerini tekrarladık. Dilimden dökülen sözlerin ardından içimde sanki paslı bir kapı açıldı, kapı açılırken yıllardır üzerine çökmüş ne kadar toz varsa silkeledi, içimde bir ferahlık hissettim.

Hoca, "Kelime-i Şehadet'i getirelim," dediğinde bahçeyi dolduran sesler, aynı anda söylenen tek bir cümlenin gücüyle büyük bir uğultu yarattı. Gözlerini bana çeviren Osman Hoca'nın bakışları yavaşça benden koparak Gurur'a çevrildi. Ardından, "Bugün burada Allah'ın emri, Peygamber'in sünneti üzere bir nikâh akdedeceğiz. Bunun üç şartı vardır: Mehir, icap ve kabul, şahitlerin huzuru. Evvela mehri soracağım."

Bahçede çıt çıkmadı. Gözlerim Gurur'a kaydı, bakışları doğrudan hocadaydı. Yüzündeki ciddiyetin ardında kalbinin benimki kadar hızlı attığını biliyordum.

Hoca, Gurur'a döndü. "Şebnem oğlu Gurur Mert, Gülbahar kızı Zeliha için ne mehir veriyorsun?"

Gurur hiç tereddüt etmedi. "Zeliha ne isterse odur, hocam," dedi.

Hocanın bakışları şimdi benim üzerimdeydi. "Kızım, mehir senin hakkın. Ne istersin?"

Yalıyı, diyemezdim, ortam çok ciddiydi.

Derin bir nefes alıp göz ucuyla Gurur'a baktım. Onun gözlerinde bana verebileceği bütün altınlardan, bütün servetlerden daha büyük, daha kıymetli bir şey vardı: Ömür boyu sürecek sadakat.

"Ben ondan altın da mal mülk de istemiyorum hocam," dedim. "Ben ondan ömrü boyunca sözünü, sadakatini ve kalbini istiyorum. Bana bu üçü yeter."

Gurur'un bakışlarının bana çevrildiğini hissettim ama bu kez kafamı çevirip ona bakamadım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu.

Hoca başını salladı. "Sadakat en büyük mehirdir. Sen ne diyorsun oğlum?"

Gurur gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu, hissedebiliyordum. "Kabul ettim," dedi sakince. O anda içimde öyle bir sükûnet doğdu ki sanki göğsümün ortasında sıcacık bir güneş yerleşti.

Osman Hoca babama döndü. "Kahraman, kızın Zeliha'nın oğlumuz Gurur'la evlenmesine rızan var mı?" diye sordu.

Babam hiç düşünmeden, tok bir sesle, "Rızam var, hocam," dedi. Hoca soruyu babama tam tamına üç kez sordu, üç kez aynı cevabı aldı.

Ardından Osman Hoca'nın gözleri anneme çevrildi. "Anne rızası var mı?"

Annem gözlerinden akan yaşları silerek, "Var," dedi başını sallayarak. Hoca soruyu üçledi, üç onay cevabı aldı.

Sonra gözleri yavaşça bana çevrildi. Bütün bahçe sessizleşmişti, hoca tane tane sordu. "Gülbahar kızı Zeliha, Şebnem oğlu Gurur Mert'i helalliğe, zevcliğe kabul ettin mi?"

Dilimin damağıma yapıştığını hissettim. Kalbim kaburgalarımı parçalayıp dışarı fırlayacak gibiydi. Dudaklarım aralandı. "Ettim."

"Tekrar soruyorum," dedi hoca. "Şebnem oğlu Gurur Mert'i helalliğe, zevcliğe kabul ettin mi?"

Sesim bu kez titremedi. "Ettim."

"Bir kez daha soruyorum. Şebnem oğlu Gurur Mert'i helalliğe, zevcliğe kabul ettin mi?"

Neredeyse gülümseyecektim. Daha yüksek bir sesle, "Ettim," dedim.

Hoca gözlerini Muşta ve Tayfun abiye çevirdi. "Şahitler siz misiniz?" diye sordu, babam başıyla onayladığında Muşta ve Tayfun abi de aynı şekilde onayladılar.

"Sizler, şahitlik ettiniz mi?"

"Ettik," dediler aynı anda, bu soru üç kez soruldu, üç kez onay cevabı alındı.

Hocanın gözleri yavaşça Gurur'a çevrildiğinde nefesimi tuttum. Hoca, "Şebnem oğlu Gurur Mert," dedi. "Gülbahar kızı Zeliha'yı helalliğe, zevceliğe kabul ettin mi?"

Gurur, "Kabul ettim," dedi hiç düşünmeden.

Hoca tam üç kez bu soruyu sordu ve üç kez bir an olsun duraksamadan aynı cevabı verdi. Yeniden şahitlerden üç kez onay alan hoca, "Ben de bu nikâhı akdeyledim, âmin," dedi ve ellerini kaldırıp duaya başladı.

Dualar sona erdiğinde fark ettiğim bir şey daha vardı. Artık sadece Zeliha Özdağ değildim. Artık Gurur'un karısıydım. Artık biz herkesin önünde mühürlenmiş, şahitlerin huzurunda birbirimize bir söz vermiştik. Geriye sadece bir kâğıda atılacak imzalar kalmıştı.

Babam hocayı uğurlarken Gurur'un gözleri gözlerime dokundu ve bir an birbirimizin gözlerinin içine baktık. Kalbimin atışları değişti, içinde olduğumuz kalıp bile değişmiş gibi hissediyordum. Kabuğumuz değişiyordu sanki. Karşımdaki adam beni yaratan ilahi gücün, Allah'ın huzurunda artık eşimdi. Sanki bunu fark etmek sadece benim değil, onun için de sarsıcı bir şeydi ve durup birbirimizin gözlerinin içine uzun süre bakmaya devam ettik.

"Hadi bakalım," dedi babam bize doğru yürürken. "Ben düğün mekânını kontrol etmeye gideyim, Gurur sen de yine bir tıraşa git oğ-

lum." Bakışlarını bana çevirdi. Yüzüme bir süre baktıktan sonra gülümsedi. "Özdağ soyadını bırakıp gidiyo'n, öyle mi?" diye sordu ve sorusu bir an duraksayarak yutkunmama neden oldu. Aniden hızlı adımlarla bana doğru yürüdü, tam önümde durup elini belime atarak beni kendine çekti ve alnımı öperken, "Bırakmam," dedi. "Kal böyle dizimin dibinde sen benim. Yollayalım herkesi evine, çekelim kapımızı oturalım babam, olmaz mı?" Gülerek sorduğu bu sorunun aslında onu her an ağlatacağını hissedebiliyordum. Yanağımı okşadı, geri çekilirken, "Kendini yormadan güzelce süslen," dedi. "Küçükken pek severdin süslenmeyi, düğünleri. Boncukları taşları çok severdin."

"Soyadım nüfus kağıdında değişecek, ben hâlâ kızınım senin, hâlâ Özdağ'ım baba," dediğimde, "Öylesin tabii, esti mi sana deli rüzgâr, kimsecikleri umursamadan çekip kapıyı çıkıp gelebileceğin, istersen bir ömür kalabileceğin ev burası. Senin evin," dedi. Yanağımı okşadı. "Hadi bakalım."

Babam ağlayacaktı ya da ağlamamak için kaçıyordu, bilmiyordum ama eve girip gözden kayboldu. Herkes yavaşça dağıldığında artık bahçede Gurur ile yalnızdım. Bana doğru yürüdü, tam önümde durup kafasını eğmeden, sadece gözlerini indirerek gözlerimin içine baktı ve çenemi parmağının arasına alarak, "Şimdi sen benim karım mısın?" diye sordu, kalbim delice çarparken gözlerinin içine baktım ve başımı yavaşça salladığımda çenem parmaklarının arasında hareket etti. Gözlerinde daha önce eşine rastlamadığım bir ışık görür gibi oldum, parmağını çenemden çekmeden eğildi, gözlerini yumup dudaklarını alnıma bastırdı ve "Tepinmiyorsam, çığlık falan atıp koşarak mahalledeki tüm kapıları çalmıyorsam mahalleli bir deliyle evlendiğini düşünmesin diye," dedi fısıldar gibi.

"Yapsan çok komik olurdu," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Dilediğin buysa." Dudaklarını alnımdan çekip gözlerimin içine baktı. "Biraz tuhaf hissediyorum, normal mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne o? Evlenmekten vazgeçmek üzere falan mısın?"

"Hayır," dedi. "Karnım sıkışıyor, damarlarım çekiliyor gibi oldum."

"Amca, kalp krizi geçirmiyorsundur değil mi şu an?" dedim şok içinde, birden gözlerini yumup genişçe gülümsedi ama kıkırdamadı. Derin bir nefes alırken gözleri hâlâ kapalıydı. Tekrar gözlerini açtığında gözünün beyazının kıpkırmızı olduğunu fark ettim, bir an donup kaldım ve sadece gözlerine sinen kızıllığa bakarken ne diyeceğimi bilemedim. "Güneş," diyerek bakışlarını farklı yöne çevirdi. "Güneş gözümü aldı."

Yalanı beni gülümsetirken, "Güzelliğimdir gözünü alan," diye alay ettim ama ben de biri bana dokunsa hüngür hüngür ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

"Ona ne şüphe?" Alnını alnıma bastırıp yanağımı parmağının altında yavaşça okşayıp yutkundu. "Bir doktorunu arayalım mı?"

Kaşlarım çatıldı ama tepki vermek yerine sakince, "Neden?" diye sordum.

"Dün gece kıpır kıpırdın, bu gece de öyle olacak. O yüzden önlem amaçlı arar bir danışırdık."

"Konuştuk ki doktorla," dedim sakinliğimi korumaya devam ederek. "Kramplarım, ağrım ve kanamam olmadığı sürece bir sorun olmayacağım söylemişti. Ağrım olsa senden saklarım diye mi düşünüyorsun?" Haksız da sayılmazdı ama en azından bilmeliydi ki onun tehlikede olduğunu düşünecek olursam asla durmazdım, ruhum parçalanacak ve hatta Gurur'un da ruhunu parçalayacak olsam bile onu korumak için harekete geçerdim. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum.

"Eğer sen iyiyim diyorsan," diyerek tekrar eğilip alnımı öptü. "O zaman hazırlanmaya başlasak iyi olur, Zeliha Özdağ. Seni Çalıklı yapmak için sabırsızlanmaya başladım çünkü."

"Gidip damat tıraşım ol bakalım, Çalıklı," dedim onu taklit ederek. "Kim bilir, belki bu akşam ben seni Özdağ yaparım."

Babam tekrar kapıyı açıp dışarı çıkınca yavaşça birbirimizden ayrıldık. Babam bilerek bizden tarafa bakmamış gibiydi. Bahçenin çıkışına yürürken, "Damatlığım al da gidelim, Gurur," diye seslendi ve Gurur hızla yanağımdan öpüp, "Akşamüstü görüşürüz, karıcığım," diyerek benden uzaklaştı.

Biricik, üst katın penceresini açıp, "Zeliha, hadi, saçlarını saralım da akşama doğru açar şekillendirmeye başlarız. Çok işimiz var!" diye seslendi. Devran'ın erkeklerin kaldığı evden, "Civcivim," diye şakıyınca Biricik utanarak hızla pencereyi kapattı.

"Ay bugünlük Biri Bizi Gözetliyor Zeliha görevini bir köşeye bırakayım, düğünüm var benim," dedim kendi kendime gülerek.

Ve koşar adımlarla son kez Özdağ soyadının gölgesi altında büyüdüğüm evin kapısından içeri girdim.

Akşamüstünün kızıllığı bahçeden içeri süzülüyor, duvarlarda ince gölgeler bırakıyordu. Gün boyunca kahkahalar ve tatlı bir telaşla dolan ev, şimdi ağır bir sessizliğe bürünmüştü; sanki herkes nefesini tutmuş,

beni bu ânın içine saklamıştı. Su dalgaları üzerinde oldukça uğraşılmış bir şekilde çıplak omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Omuzlarım açıktı, fildişi dantelin ince yaprakları, sanki derimin üstünde kendi gölgelerini taşıyormuş gibi çıplak omuz çizgime tutunuyordu. Göğüste gizli bir kalp kıvrımı vardı, derin değildi, sadece nefesimin yükselip alçalışıyla kendini gösteriyordu. Omuzlarım açıktı ama kollarım bileklerime kadar tamamen şeffaf tülün içindeydi; tülün üstüne serpilen dantel çiçekler, bileğe yaklaşınca sıklaşıp manşette küçük bir dantel dalgaya dönüşüyordu. Sanki tüller omzumdan düşüp kolumun kıvrımına kendi isteğiyle kaymış gibi duruyordu. Kumaş, içten sıcak bir şampanya astarla yumuşatılmıştı, onun üstünde fildişi tonunda ince, Fransız danteli tüm bedeni sarıyor, belde inceliyor, kalçamın çizgisini usulca takip edip dizin biraz altında açılarak deniz kızına dönüşüyordu. Aslında ne tam deniz kızı ne de sırf düz bir sütundan ibaretti; tam kararında *fit and flare* modeliydi. Adım attığımda etek yerde sessiz bir fısıltıya dönüşerek açılıyor, uçtaki dantel bordür zeminde ince bir iz bırakıyordu. Arkada kısa bir kuyruk vardı, gösteriş için değil, yürüdükçe peşimden gelen bir cümle sonu gibiydi. Sanki bir roman sayfasına işlenmiş kelimelerdim ve duvağım arkamda ilerleyen son cümlemdi. İri, parlak dalgalar omuzlarımdan aşağı süzülüyor, başımdan tek kat inen uzun duvak o dalgaların üstünden, sırtıma ve çok daha öteye akıp gidiyordu.

Duvak katedral boyundaydı; kenarlarında genişleyen dantel yapraklar yere serildiğinde zemine ay ışığı gibi beyaz bir sınır çiziyordu. Yürürken duvağın en uç kısmı, rüzgârın hafif bir hamlesiyle kesin açılır, sonra bir su dalgası gibi tekrar kapanırdı; düşüncesi bile kalbimi hızlandırmıştı. Boynumda bir şey yoktu; bu yakanın yukarı doğru kalp gibi kıvrılan dantel yakası tek başına bir kolye gibiydi zaten. Kulaklarımda ise küçük, kıpırtıda parlayıp sönen kibar taş küpeler vardı.

Bakışlarım tam aynanın önünde durduğum esnada yavaşça iki elimle sıkıca tuttuğum çiçek buketine kaydı. Beyazın en temiz tonlarınca iri gonca güller, iki zambak, aralarına serpiştirilmiş narin çiçekler ve tam ortasında da beyaz bir gelincik vardı; gelincik küçüktü ve buketin kalbi gibi duruyordu. Tüm çiçekleri ince, uçları püsküllü bir tül sargı tutuyordu. Buketin beyazlığı, fildişiyle kavga etmiyor, tam tersine, gelinlikle doğrudan bağlantı kuruyordu.

Bir hayalin içinde gibiydim ve sanki o an hayalin ta kendisiydim.

Sanki o an, Gurur Mert Çalıklı'nın tek hayali bendim.

Aynaya o kadar uzun süre baktım ki... Gözlerim sonunda gelinliğimden ayrılarak yüzüme çevrildi. Çillerimi kapatmamıştım çünkü çillerim Gurur'un en sevdiği aksesuarımdı. Kirpiklerim güçlü bir şekilde kıvrılmış, takma kirpiklerle güçlendirilmişti. Burnum ve elmacık kemiği çizgimde belirgin bir şekilde şampanya rengi aydınlatıcı parlıyordu. Doğal geçişlerle, aydınlık ve parlak bir makyaj yapılmıştı yüzüme. Dudaklarımda yine bu geçişleri oldukça zarif kılacak nude görünse de tatlı bir renk veren saten bitişli, gloss gibi görünen bir ruj vardı. Daha çok kahverengi gözlerim ön plana çıkarılmıştı ve siyah kirpikler ile yumuşak geçişli gibi dursa da yoğun görünen göz makyajım gözlerimin içindeki turuncu yansımaları açığa çıkarmıştı.

Şampanya tonlarına boyanmış uzun tırnaklarımı çiçeğin tüllerine bastırarak derin bir nefes aldım ve Simge omzumu yavaşça öpüp duvağımı düzelterek aynadaki yansımama baktı. "Daha iyi bir gelinlik varsa bile senin üstünde bu gelinliği gören herkes, yine de dünya üzerindeki en iyi gelinliğin bu olduğunu düşünürdü," diye fısıldadı. Yeşil, simsiyah makyajıyla belirginleştirilmiş gözlerinin beyazı saniyeler içinde kıpkırmızı olmuştu. Üzerinde gözlerinin yeşilinin aksine bebek mavisi, esmer tenini ve oldukça göz alıcı fiziğini ortaya seren saten bir elbise vardı. Nedimelerimin ortak kararıyla hepsi bu dokunsam uçup gidecekmiş gibi görünen, göğün en tatlı rengini giymişlerdi; ince askıları olan, tenlerini saran saten elbiseler. Nedime elbisesi giymeyi seçen arkadaşlarımdı, benim bile son anda haberim olmuştu bu durumdan ama öyle uyumlu ve güzel görünüyorlardı ki sanki bir gelin buketinin içindeki çiçekler gibiydiler. Hepsi saçlarını dümdüz, keskin bir fönle şekillendirmiş, ardından da sıkı, oldukça vamp görünen bir atkuyruğu şeklinde toplamışlardı.

Ve yine bildiğim bir şey varsa, tüm askerler siyah takımlarının içine beyaz gömlek giyip kızların elbisesiyle aynı renk olan o tatlı, bebek mavisi kravattan takmışlardı.

Dışarıdaki davul zurna seslerini duyabiliyordum.

Çiçeğimi daha sıkı kavradım.

"Hazır mısın?" diye sordu Simge gözlerini gözlerimden çekmeden, ağlamamak için kendini tutuyor gibiydi ama o siyah göz makyajını bozmak istemeyeceğinden emindim.

Başımı yavaşça sallayıp, "Hazırım ama düşüp bayılacak gibi hissediyorum," dedim derin bir nefes alarak.

"Ne? İyi misin? Biraz dinlenmek ister misin?"

"Hayır deli, o anlamda değil." Derin bir nefes aldım. "Yani *biz* iyiyiz. Ben sadece... Öf ya, çok heyecanlıyım."

Simge sırıttı. "Dur daha, hele bir gece çöksün..." deyince ona dehşet içinde baktım. "Ay şaka yaptım be. Aman sanki daha önce bin kez o haltı yememişsiniz gibi sen de..."

Aniden çiçeği tek elime alıp Simge'ye nah çektim. "Bak bunu gördün mü? Hamileyim ben, erkek sinek yaklaşamaz şu an bana."

Kahkaha attıktan sonra, "Her şeyin bir sırası var, hele bir iyi ol da balayım sonra yaparsınız," diyerek omzuyla omzuma vurdu.

"Şekerim ben balayım yaptım kadar oldu, sen daha kesme şeker ayı bile yapamadın ona yan," dediğimde Simge birden gözlerini kaçırdı ve bu şüpheli hareket karşısında radarlarım anında olaya tepki vererek dönmeye başladı. "Bana baksana bir sen."

"Hadi git be."

"Şimdi düşüp bayılırım," dedim şok içinde.

"Ya olmadı öyle bir şey! Salak mısın?" Korkuyla kapıya doğru baktı. "Babamın yanında falan öyle deli deli imalar yapma sakın boşboğaz. Hamile kaldın kalalı daha boşboğaz oldun zaten sen."

"Yo, ben hep böyleydim," dedim ona düz düz bakarak. "Anlat, ne oldu?"

"Zeliha, üzerinde gelinlik var ve bu akşam evleniyorsun."

"Nasıl yani, üzerinde gelinlik varken seks hikâyesi dinleyemezsin diye bir kural mı var ya?"

"Ya ne seksi?" Tekrar irkilerek kapıya doğru baktı, ardından derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey olmadı. Yani o tür bir şey olmadı."

"Ama bir şeyler oldu?"

"Sus."

"Şimdi çiçeği yiyeceğim, kızım söylesene!"

"Ya ne meraklısın be, ben sana nasıl çocuk yaptın diye soruyor muyum?"

"Sorsan anlatırdım kız, aramızda sır mı var?" diye alay ettiğimde başını iki yana sallayarak gülmeye başladı.

"Öpüştük falan."

Ona sırıtarak baktım.

"Biraz fazla öpüştük işte."

Ona sırıtarak baktım.

"Biraz fazla işte."

Ona sırıtarak baktım.

"Kıyafetlerimiz üzerimizdeydi, Zeliha."

Ona tekrar sırıtarak baktım.

"Sonra aniden yanıma uzandı ve hiçbir şey yapmadık, uyuduk."

Bir an yüzümdeki sırıtış silindi.

"Ay resmen âşık," dediğimde Simge hiçbir şey söylemeden gözlerini kaçırdı.

"Hadi geveze, artık kocanın koluna girme vakti," diyerek beni kapıya doğru itekledi.

"Ya dur be, heyecanım geçsin diye sorular soruyorum sana, yoksa bana ne mart ayındaki kediler gibi birbirinize mavlamanızdan?"

"Bana bak, kusmaya falan kalkışma sakın," dedi ve eğilip karnımı tuttu. "Anneyi kusturmak yok teyzeciğim, tamam mı? Bu makyajı yapana kadar anam ağladı benim."

"Çocuğuma duygusal baskı kurma," diyerek elini ittim. "Kusmak istersen düğün pistinin ortasına bırakırız."

"Yerim seni de çocuğunu da," dedi saldırgan bir şefkatle. "Yürü hadi, konuşan katır."

Dönüp kapıyı açacaktı ki aniden irkilerek derin bir nefes aldım. Birden o kadar heyecanlandım ki gerçekten eğilip kusmaya başlayacağımı sandım ama çok şükür ki böyle bir şey olmadı.

Ve Simge kapıyı açtı. Dönüp odama son kez bakmadan önce ağır adımlarla yürüdüm, ayağımdaki stilettolar çok rahat ve yumuşaklardı ama bu kez de ayak tabanlarımın uyuştuğunu hissettim, öyle heyecanlıydım ki vücudum rahatsızlık duyabileceği her şeyi bana gösteriyordu. Odamın kapısında durup omzumun üstünden odama bakarken iki elimle gelin çiçeğimi sıkıca kavradım.

Merdivenleri inmeye başladığımda kalbimin nasıl delice çarptığını duyabiliyordum, dışarıda çalan davullardan bile daha gürültülüydü; baskısıyla tüm ruhumu titretiyordu.

Ben evin çıkış kapısına yaklaştıkça davulların sesi daha yakından gelmeye başladı, kulaklarımdaki uğultu çoğaldı.

Ve kapı yavaşça açıldı.

Bahçedeki ağaçlara takılı lambalar, çöken akşama eşlik ederek ateş böcekleri gibi yanıyordu. Oradaydı. Sırtı bana dönük, bahçenin ortasında duruyordu ve onu gördüğüm anda derin bir nefesle omuzları şişmişti. Kapının açıldığını duymuş muydu?

Dide, üzerinde nedimelerimin giydiği elbisenin daha şirin bir versiyonuyla hemen bahçedeydi. Beni gördüğü anda, "Zeliha abla!" diye bağırdı coşkuyla ve Gurur bunu duyduğu an olduğu yerde daha da dikleşti, nefesini dahi tutmuş olmalıydı. Bakışlarım bahçede hızla dolaştı ve bana gülümseyerek bakan, uyumlu kıyafetler içindeki arkadaşlarıma sırayla göz gezdirdim. Bakışlarım tekrar sırtı bana dönük olan Gurur'a çevrildiğinde yutkundum ve elimdeki gelin çiçeğini daha sıkı kavradım.

Ona doğru yürümeye başlarken iki elimle gelin çiçeğimi düşürmekten korkar gibi sıkı sıkı kavramaya devam ediyordum. Her bir adımda, hikâyemin son sayfasına yaklaşmışım gibi değil de yeni bir sayfanın üzerine yazılmaya hazırmışım gibi hissediyordum.

Bir elimi çiçeğimden çektim ve yavaşça onun omzuna dokundum. Sırtına çarpan sıcak nefesim doğrudan yüzüme geri döndü, tüm duyguları daha net hissettiğim bir andı ve bu beni yutkundurdu.

Ona dokunduğumda bedeninin nasıl ürperdiğini hatırlıyorum. Yavaşça bana doğru dönerken zamanın nasıl yavaşladığını... Yakınlarda çalan davulun sesinin bile aslında ne kadar uzaklardan geldiğini fark ettiğimi...

Gözlerimiz birleştiğinde orası kıyametim değildi, hiç olmamıştı; orası aslında doğduğum günden bu yana içine girmemi bekleyen cennetimdi.

Ela gözler, güneşin solmak üzere olan ışığının son kez gözlerine dokunmasıyla yanan bir orman gibi alev alarak parladı. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki sonda değil, her şeyin başlangıcında olduğumuzu anlamamı sağladı. Bir adım geri çekilip ona bana baştan aşağı bakması için alan tanıdığımda uzun süre gözlerini gözlerimden ayıramadı, bunu yapamadı ama sonunda o gözler gözlerimden ayrılmayı başardı. Beni baştan aşağı süzdü.

Bu, onun ilk kırılma ânıydı.

Parmaklarını burun kemerine götürüp sıktığını gördüm, âdemelması boğazının içinde titredi; yukarı ve aşağı sallanan âdemelmasını gördüm ve Gurur'un titreyen çenesi de bu görüntüye eşlik etti.

Ağlıyordu.

Gurur Mert Çalıklı, beni gelinlikler içinde gördüğü anda ağlamaya başlamıştı.

Elimi havaya kaldırdım, sonra indirdim ve tekrar kaldırdım; hissettiğim şaşkınlık yerini bambaşka bir duyguya bıraktığında benim de çe-

nem titremeye başladı. Bahçedeki herkesin şaşkınlıkla Gurur'a baktığını hissedebiliyordum ama o, bunu biraz olsun umursamıyordu.

Ağladığını benden saklamak ister gibi kafasını yana çevirdiğinde yüzünün saniyeler içinde kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Çenesi titremeye devam ediyordu, dişlerini sıkıp tekrar bana baktığında elini aniden yakalayıp onu kendime doğru çektim ve kollarımı boynuna sararak ona sıkıca sarıldım. "Neden ağlıyorsun?" diye fısıldadım titreyen sesimle ama buna cevap vermek yerine kollarını belime sarıp nefesini boynuma vererek beni daha sıkı kucakladı. Ayaklarım yerden kesildi, sonra eteğimin yavaşça dönmesine, uzun duvağımın etrafımızda bir dalga oluşturmasına neden olacak şekilde beni yavaşça döndürdü. Göz göze geldiğimizde hâlâ onun kollarının arasındaydım, ayaklarım yerden kesilmişti.

Ela gözleri ağladığı için şimdi camın ardında görünen keskin bir orman gibi yeşildi. Çenesi titrerken gülümsedi ve gülümsemesi içimde göğün koynunda batan o güneşin doğmasına neden oldu.

"Bir kızımız olana kadar," dedi. "Bir kızımız olana ve onu gelinlikle görene kadar sen gördüğüm en güzel gelinsin." Gözlerini gözlerimden çekmedi, bir damla gözyaşı burun kıvrımından akarak dudağının arasına aktı. "Hatta kızımız bile bu dünya üzerindeki ikinci en güzel gelin olacak. Öyle güzelsin."

"Sen de gördüğüm en yakışıklı damatsın," dedim hâlâ kucağındayken. "Ama kötü bir haberim var, bir oğlumuz olduğunda onu damatlıkla gördüğümde sen bu dünyadaki en yakışıklı ikinci damat olacaksın." Gözlerimin kenarları kırışana ve yine gözlerim küçücük çizgiler hâlinde kalana dek gülümsediğimde o da benim gibi gülümsüyordu.

Dudaklarımı alnına bastırıp onu öpmek istedim, rujumu bulaştırmak istemediğimden bunun yerine burnumu alnına sürterek gülümsedim. "İndir beni deli, kendi düğünüme mi geç kalayım?" diye fısıldadım.

Gurur beni indirdiğinde Eymen elinde bir kırmızı kuşakla bana yaklaştı. Gözlerimi kırmızı kuşağa indirdim, bu âdeti hiç sevmezdim, ailem de bunu çok iyi bilirdi. Gurur gözlerini ayırmadan beni izliyordu ama benim gözlerim kardeşimdeydi. Eymen gülümseyerek, "İznin var mı?" diye sordu. Burun kıvırdım. Eymen gülerek elindeki kırmızı kuşağı üç kez belimden geçirdi, ardından kırmızı kuşağı yere attı ve "Yere batsın örfü âdeti," dedi. "Sen beyazlar içinde en güzelisin."

Eymen bunu söylediği anda bahçedeki tüm arkadaşlarımız, annem ve babam da dahil olmak üzere avuçları birbirine vurmaya başladı. Yere

düşen kuşağa, sonra da dolmuş boncuk gözleriyle bana bakan kardeşime baktım ve dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Seni çok seviyorum."

"Senin için bu dünyayı yakarım," dedi Eymen gözünü bile kırpmadan. "Çok mutlu ol, abla. Bu dünyada senden daha çok mutluluğu hak eden kimseyi tanımadım." Eğildi, alnını alnıma dayadı ve gülümsedi. "Hiç kimse olmadığında dahi, dönüp baktığında birini göremediğinde dahi kardeşin olarak senin için her zaman orada olacağım."

"Ben de öyle, ablam," diyerek yanağını avucumun içiyle sevdim. "Kafanı çevirdiğin her yerde, her an, tek bir gün yalnız kalmana izin vermeden, ben her zaman orada olacağım."

"Cin gibi de musallat olma ama ya," diye dalga geçip burnunu çekerek bu duygusal havayı dağıtmaya çalıştı.

Gurur, "Eşimi alabilir miyim?" diye sorduğunda Eymen ona dik dik bakarak, "Al bari," dedi. Gurur bu tepkiye gülümsedi, elinin tersiyle gözlerini sildikten sonra beni yavaşça belimden kavrayıp bahçede bizi izleyen aile büyüklerimize doğru ilerletti. Babamın o deniz mavisi gözleri tüm dalgalarını kıyısına bırakmıştı, Kahraman Özdağ kızının gelinlikle karşısında duran suretine bakarken özgürce ağlıyordu. Beni yakaladı, elini omzuma koyarak kendine çekti ve ben daha onun elini öpemeden bana sıkı sıkı sarıldı. Hiçbir şey söylemedi ama hüngür hüngür ağlarken bana sıkıca sarılması, kurabileceği binlerce cümleden daha ağır geldi.

Nihayet beni bırakınca elini öpüp, kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "İki gözüm," dedi birden deniz gözlüm, sonra beni tutup yine çekti ve göğsüne bastı; herhâlde ayıp olmayacağım düşünse beni tutar eve götürür, kapıları kilitler, Gurur'u da kovalardı.

"Rabbim mutluluğunu daim kılsın babam, gözüne bir damla yaş, gönlüne bir damla yas koymasın," dedi babam bana sıkı sıkı sarılırken. "İki gözüm benim, can parçam, ay parçam benim, Zeliha'm benim."

Gözlerim doldu ama geri çekilmeye çalışmadım, babama sıkı sıkı sarılıp kelimelerinin kalbime sıcacık akmasına izin verdim. Nihayet beni bıraktığında hıçkırarak gözlerimin içine baktı, yanağımı sevdi ve sonra ağzını bıçak açmadı. Ben babaannemin, gözyaşları içindeki annemin, Şebnem annenin ellerini öptüm, onlara sıkıca sarıldım; Gurur ise babam ile uzun uzun bakıştı ve babam sonunda elini Gurur'un ensesine atarak, "Gel bakalım, kavak ağacı," diyerek onu da beni bastığı gibi bağrına bastı. Onu benden ayırmadı, onu aldı, ailenin ortasına koydu; kalbinde onun için de bir yer açtı. Bunu ondan saklamadı.

"Bil ki sana kalbimi emanet ettim, canımı emanet ettim, kanımı emanet ettim," diyerek Gurur'un sırtına her kelimesinden sonra avucuyla vurdu. "Ama yine bil ki Allah da seni bana emanet etti, oğlum. Allah da seni bana emanet etti." Gurur hiçbir şey söylemeden babama sarılmaya devam ediyordu, babam, Gurur'un sırtına indirdiği darbelerin ardından yavaşça Gurur'un sırtını okşadı. "Hoş geldin ailemize, oğlum. Ben senin babanım bundan sonra."

Gurur geri çekilirken gözyaşlarını babamdan saklamadı. Babam da kendi gözyaşlarını oğlundan saklamadı. Babamın elini tuttu, öptü, alnına koydu, tekrar öptü, sonra tekrar alnını o ele yasladı ve "Hoş buldum, baba," dedi sessizce.

Babam eğilip Gurur'un kafasının üstünü öptü, sonra diğer elini omzuna koyarak omzuna vurup, "Hadi bakalım," dedi ve gülümsedi. Gurur, annelerimizin ve babaannemin elini öptükten sonra elimi kavradı; bu dünyada hiçbir kuvvetin bu eli bırakmasına yetmeyeceğine bana tüm kalbimle hissettirerek beni tuttu ve çıkışa doğru yürümeye başladı.

Bahçe kapısından el ele çıktığımız ânı hatırlıyorum. Davulların daha gürültülü çalmaya başladığı, zurnanın davula eşlik ettiği an tam da o andı. Tam önünde koca bir taş bebeğin olduğu, beyaz tüllerle süslü açık mavi, üstü açık bir arabanın önünde durduk. Hiç sorgulamadım ve Gurur'un benim için açtığı kapıdan geçerek yolcu koltuğuna oturdum.

Muğla'nın çocukluğuma ait anılarıyla dolu yollarında önünde bizim ilerlediğimiz gelin konvoyu tüm şehri dolaşmaya başladı.

Bir ara konvoydan ayrıldığımızı hatırlıyorum, dedemin uyuduğu mezarlığın önünde duran o açık mavi gelin arabasından indiğimi ve düğünüme gitmek için yola koyulmadan önce Gurur ile dedemi tanıştırdığım o kısacık ânı.

Babaannem benden önce davranmış, sabahtan gelmiş olmalıydı çünkü dedemin mezarının üzerinde benim dantelden yapılmış düğün davetiyem, nikâh şekerim ve bir tane de beyaz gelincik duruyordu. Dedemin mezar taşına dokunduğum an, sıcak bir meltem sanki dedemin kollarıymış gibi bedenimi sarmış, içim titrerken, "Sana damadını getirdim, dede," diye fısıldamıştım.

Gurur'un o anlarda kurduğu tek bir cümle olmuştu: "Merhaba dede, seninle tanıştığıma memnun oldum."

Son kez dedemin sonsuz uykusuna devam ettiği mezarın üzerindeki davetiyeye baktım. Davetiyenin üzerindeki cümleyi Gurur yazdırmıştı.

Şöyle yazıyordu: *Anahtarım vardı ama her akşam kapıyı açan kişi o olsun istedim.*

Akyaka'nın akşamüstü rüzgârı, denizin kokusunu dalgaların köpüğünden alıp düğün salonuna taşıyordu. Gökyüzü lacivertin en berrak tonuna dönmüş, ufukta pembe turuncu çizgiler yerini yavaş yavaş geceye bırakmaya başlamıştı. Sahilin hemen kenarında, bembeyaz mermerle döşenmiş geniş bir alan yükseliyordu. Bu alan, sanki deniz ve dağlarla bütünleşmişti; bir adım daha atsan ayağın doğrudan köpüren dalgalara değecek, sırtını geriye versen sırtın dağın taşlarına değecekti. Masalar boydan boya dizilmişti, her biri bembeyaz örtülerle örtülüydü, kenarlarında inci şeritler işlenmişti. Çiçekler masaların üzerinde gümüş vazolarda açmıştı: Beyaz güller, zambaklar, ortancalar... Her masanın ortasına asılmış gibi duran zarif can fanusların içinde ince ince titreyen mum ışıkları vardı. Mumların alevleri rüzgârla hafifçe dans ediyor, denizden gelen iyot kokusu mumların kokusuna karışıyordu. Tavan yoktu; gökyüzü düğün salonunun en geniş kubbesiydi. Yukarıda iki yıldız yan ya yanmaya başlamıştı. Birkaç metre ötede kurulan sahnede orkestranın enstrümanları hazırdı. Sahnenin köşesinde bembeyaz bir piyano vardı, üzerine serpiştirilmiş inci taneleri gibi parıldayan küçük ışıklar piyanonun kapağında titreşiyordu.

Ben içeride, beyaz odanın bir köşesinde nefesimi tutarak bekliyordum. Tırnaklarım gelin buketimin tülüne sıkıca bastırılmıştı ve ellerim titriyordu.

Mermer zeminin iki yanına dizilmiş uzun, ince sütunlar vardı. Bu sütunların tepesine yerleştirilmiş ateş şelaleleri, birazdan yanmaya hazır bekliyordu. O ateşler yanacak, biz o ateşlerin arasından geçerek geleceğimize yürüyecektik.

Gurur odaya girmemişti, o beni girişte karşılayacaktı ve bana o yolda eşlik edecek ilk kişi babam olacaktı. Ayça elindeki beyaz yelpazeyle yüzümü serinlettikten sonra, "Hazır mısın?" diye sordu, bebek mavisi saten elbisenin içinde ateşe ait bir tanrıça gibi görünen arkadaşıma neredeyse ağlayacak gibi baktım. Sırıttı. "Gelinliğine takılıp düşmemeye çalış, olur mu?"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inledim başımı geriye atarak. "Ya düşersem?"

"Hepimiz seni kaldırmak için orada oluruz," dedi Ayça aniden, gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine uzun uzun baktım. Dudakları yukarı kıvrıldı. "Daima," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dediğimde gülümsemesi daha da genişledi. Bu bana güç verdi, panik hâlâ içimde kalp gibi atıyor olsa da kapıya yöneldim ve beyaz odanın kapısını açtığımda babam kapının önünde durmuş, takım elbisesinin içinde yüzünde derin bir gülümsemeyle beni bekliyordu.

Babam elimi tutup beni çıkardı, girişe doğru yönlendirdi ve çiçeklerden yapılmış, yaklaşık beş metre uzunluğundaki demirden beyaz tavanın altında yürümeye başlamadan önce babamın koluna girdim. Ayça ile Çolpan hemen arkamda, uzayan duvağımı düzelttiler ve yürümeye başladık.

İlk adımımda kalabalık alkışlarla ayağa kalktı. Gurur, ateş şelalesinin önünde beni bekliyordu, ela gözleri doğrudan bendeydi ve dudaklarında yaşanan hiçbir şeyin gölgesinin bu gece hissettiği mutluluğu silemeyeceği kadar büyük bir mutlulukla perçinlenmiş o tebessüm vardı.

Ayaklarım yerden kesilmiş gibiydi, her adımda eteğim dalgalandı ve babam beni yavaşça bıraktığında iki elimle buketimi kavrayarak Gurur'a doğru yürüdüm, Gurur'un tam önünde durduğumda Gurur kolunu dirseğinden kırarak bana, "Çok beklettin beni, karıcığım," diye fısıldadı. Etrafımızdaki ateş şelalesi yukarı doğru fırlayarak yanmaya başladı, eşimin koluna girip yürümeye başladım.

Sahnenin ortasına gelene dek kalbimin atış seslerinden müziğin sesine kulak kesilemedim. Karşı karşıya durup birbirimize yavaşça sokulduğumuzda ilk dansımızı edeceğimiz şarkının melodisi etrafa yayıldı.

Kulaklarımın duyup anladığı tek cümle şuydu: *"Aşkın olmasa güneş donar, ay söner..."*[1]

Gözlerimiz birbirine tutunduğunda ona o kadar uzun süre baktım k artık duyduğum sadece şarkı sözleriydi ve içimde büyüyerek yıkıcı bir etki yaratan o heyecan yerini huzura devretmişti. İki eli de nazikçe belimde duruyordu, benim ellerim de onun boynundaydı ve parmaklarım ensesinin hemen üzerinde birleşmişti. Her kadının sevdiği adamı düşündüğünde belki de bir kez olsun aklına gelen bu şey, şu an içinde olduğum şeydi. Gözlerini gözlerimden çekmeden eğildi, sonunda gözlerini yumdu ve alnını alnıma yasladı, birbirimize sığınmış hâlde dans etmeye devam ettik.

[1] Gökhan Kırdar, Aşkın Olmasa.

İlk dansımız sona erene kadar binlerce fotoğraf çekildiğini hissettim. bu anının içine binlerce farklı şekilde hapsedildik. Gözlerim gözlerine tutunduğunda şarkı sona eriyordu, şarkıya onun gözlerinde veda ettiğimi hatırlıyorum.

Şarkı sona erdiğinde parmağını çeneme koydu, dudakları yukarı kıvrıldı ve alkış sesleri eşliğinde birbirimize çok uzun süre baktık. Ateş şelalesi sönmüş, yerlerini sahnenin yanlarına dizilmiş cam fenerlerin yumuşak ışığına bırakmıştı. Gurur elimi sımsıkı tuttu, parmaklarının arasına sıkıştırdığı elim yine onun elleri arasında küçücük kalmıştı. Simsiyah damatlığının içinde beyaza hiç yer yoktu, onunla yan yana gece ve gündüz gibi görünüyorduk. Güneş ve ay gibi.

Hemen ileride beliren nikâh memuru, siyah takımının içinde oldukça ciddi görünüyordu. Masaya doğru yürürken kalabalık alkışlarla ayağa kalktı, ben eteğimi toplamaya çalışıyor, Çolpan ile Ayça arkamdan koşarak duvağımı düzeltiyorlardı. Görkemli, yüksek nikâh masasının önünde durduk. Geniş, beyaz mermerden yapılmıştı masa; kenarlarına ince inci işlemeler dizilmişti, masa örtüsü dantel gibi zarifçe dökülüyordu. Masanın ortasındaki kristal vazonun içinde beyaz gelincikler vardı, arka fonda deniz bütün ihtişamıyla uzanıyor, dalgaların üstünde ay ışığı gümüş bir yol çiziyordu.

Oturmadık, hepimiz ayaktaydık, Gurur elimi sıkıca kavramaya devam ediyordu. Gözlerim masanın üzerindeki küçük deftere kaydı. İnce, krem rengi sayfaları vardı; kapağının üstünde altın harflerle Aile Cüzdanı yazıyordu. O an içim ürperdi çünkü o cüzdan, bir ömürlük yolculuğu başlatacak bir bilet gibi hissettirmişti.

Nikâh memuru tok sesiyle konuşmaya başladı. "Sayın misafirler, değerli aileler. Bugün burada Gurur Mert Çalıklı ve Zeliha Özdağ çiftimizin nikâhını kıymak üzere toplandık." Kalabalık, bu sözlere alkışlarla karşılık verdi. Babam, ön sırada annemin elini tutmuştu, ikisinin de gözleri doğrudan bendeydi. Şebnem anne ellerini çırpıyor, babaannem hemen onun yanında durmuş gösterişli elbisesi ve elinde tuttuğu elbisesiyle uyumlu yelpazesiyle bize bakıyordu.

Nikâh memuru önce bana, sonra Gurur'a baktı. "Evlilik birliği karşılıklı sevgi, saygı ve sadakat üzerine kurulur. Hayat boyu sürecek bir yolculuktur. Sizler de bu yolculukta el ele, gönül gönle yürümeye karar verdiniz. Şimdi huzurumda ve sevdiklerinizin önünde birbirinize söz vereceksiniz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, eğilip kusmamak için Gurur'un eli daha sıkı kavradım ve o da başparmağıyla elimin üstünü okşayarak beni sakinleştirdi. Gurur'un gözlerinin bana çevrildiğini hissedince hızla ona doğru çevirdim bakışlarımı, dudaklarının kenarında ince bir tebessüm belirmişti.

Nikâh memuru önce Gurur'a sordu. "Gurur Mert Çalıklı, hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenle Zeliha Özdağ'ı eş olarak kabul ediyor musun?"

O an kalabalıkla birlikte ben de nefesimi tuttum. Gurur'un ela gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı, yavaşça masanın üzerindeki mikrofona eğilirken de bana bakmaya devam ediyordu.

"Evet."

Alkışlar yükseldi ama benim kalbimdeki o ses, dışarıdan yükselen tüm seslerden daha gürdü. Gurur'un o kelimeyi söylerken yüzünde, özellikle de beni izleyen gözlerinde beliren kararlılık geçmişte kalan tüm karanlığı alıp götürdü.

Nikâh memuru bu kez bana döndü, bunu hissettim ama gözlerimi Gurur'un ela gözlerinden ayırıp ona bakamadım. "Zeliha Özdağ... Hiçbir baskı altında kalmadan, kendi hür iradenle Gurur Mert Çalıklı'yı eş olarak kabul ediyor musun?"

Hiç düşünmedim, düşünmeye gerek bile yoktu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan mikrofona doğru eğildim ve "Evet," dedim. Bizim birbirimizden başka bir yolumuz, kaderimiz yoktu.

Tezahürat gibi yükselen sesleri, alkışları, ıslık seslerini her şeyi duydum ama hiçbiri kalbimin önlenemez gürültüsünün önüne geçmeyi başaramadı. Bana öyle bir baktı ki, daha önce hiç elde edemediği bir zaferi benim tek kelimemle elde etmiş gibi.

Nikâh memuru tebessüm ederek defteri kapattı, ardından Muşta ve Cenan'a da şahitlik edip etmediklerini sordu ve cevabın hemen ardından defterin önümde durduğunu gördüm.

"Ben de Akyaka Belediyesi'nin bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum."

İlk önce kalem Gurur'un eline geldi, ela gözleri bir an bana kaydı, gülümsemesinde hem şaka hem ciddiyet vardı. "Artık kaçışın yok," der gibi bakıyordu. İmzasını atıp kalemi bana uzatırken yutkundum. Kalemi elinden alırken parmaklarım buz gibi olmuştu. İmzayı attım, ardından kafamı kaldırıp anneme ve babama baktım; gülümsüyorlardı.

Cenan ile Muşta da imzasını atmışlar, bize şahitlik etmişlerdi. Her şey sona erdiğinde şimdi bedenim masaya değil, Gurur'a doğru dönüktü. Gurur, kollarını belime koyup beni tamamen kendine çektikten sonra ellerini belimden yukarı kaydırdı. Yüzümü iki avucunun içine aldı ve hiçbir şey söylemeden dudaklarını alnıma bastırdı. Ateş şelalelerinin yeniden şiddetle yukarı fırladıklarını hissettim, hışırtılarını duydum ve ateşin ışığı yüzlerimizi aydınlatırken birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Resmî olarak artık Gurur Mert Çalıklı'nın karısıydım.

Zeliha Özdağ Çalıklı.

O bir anlık sessizlikte sanki büyük bir şey gizleniyordu. Elimi tuttu, havaya kaldırıp dudaklarına götürdü ve parmak uçlarımı öperken gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Merhaba, Zeliha Çalıklı," diye fısıldadı dudakları hâlâ parmak uçlarımdayken.

Hiç beklemediği anda, "Merhaba, Gurur Mert Çalıklı," diyerek ayağının üstünde bastım ve o acıyla kafasını geriye atarken elimdeki çiçeği havaya fırlattım. Deklanşör sesini duydum, dünyanın en ikonik fotoğrafının çekildiği an o andı. Gurur acıyla başını geriye atıyor, Ayça eline düşen nikâh çiçeğiyle şaşkınlıkla bize bakıyor, aynı karede ben de başımı geriye atmış kahkaha atıyordum.

Işıklar bir anda kapanınca kalbim korkuyla yerinden oynadı. Etrafıma, sonra da Gurur'a dehşet içinde baktım ama o sadece gülümseyerek bir kez daha parmaklarımı öpüp beni masadan uzaklaştırarak sahneye doğru yürüttü. Karanlıkta bir uğultu oluştu, tüm misafirlerin merakla etrafa baktığını ve ışıkların neden kapandığını sorguladıklarını biliyordum.

Gurur aniden elimi bırakınca, "Gurur," diye fısıldadım ama sırtını bana dönerek salonun ortasına doğru yürümeye başladı. Birden dört bir yandan gölge gibi çıkan silüetleri gördüm, çok geçmeden bu silüetlerin tamamının arkadaşlarıma ait olduğunu fark ettim. Askerler dört farklı noktadan gölge gibi çıkarak karanlık sahnenin ortasını sardılar.

Gurur dimdik durdu, ardından yavaşça bana doğru döndü ve davulun ritmini duydum. Kollarını havaya kaldırarak bana doğru ağır ağır döndüğü sırada ışıklar yavaşça yanmaya başladı. Askerlerin hepsi tek dizini yere koydular, ışık sadece Gurur'u aydınlatıyordu ama diğerlerini de görebiliyordum. Davulun her bir gürleyişi dağdan yükselen bir emir gibiydi. Gurur sol ayağını yere sertçe vurdu, sağ ayağını hafifçe geriye çekti. Gövdesi dikti, kollarını iki yana ağır ağır açmaya başladı; yırtıcı

bir kuşun kanatlarını germesi gibiydi. Başını hafifçe sağa eğdi, bakışları yüzümden ayrılmadan aşağı doğru indi, ardından askerler birden ayaklanarak onunla aynı pozisyonu aldı ve salon ışıkla yıkandı.

Gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. Gördüğüm, hissettiğim, duyduğum sadece oydu.

Sağ dizini yere indirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı, sol ayağı dimdik yere basarken sağ dizini mermer zemine vurdu. Bir an için zaman dondu. Bedenindeki tüm ağırlık zemine yayılarak benim bile ayaklarımın altındaki zeminin titremesine neden olmuş gibiydi. Sonra yavaşça doğruldu, kollarını göğe kaldırdı. Hiç ummadığım anda sanki yıllardır topraklarımda yaşamış, bu topraklarda büyümüş bir efe gibi dizlerini kırarak yere çöktü; başını öne eğdi, davulların sesiyle birlikte hızla doğruldu. Kollarını tekrar açarken arkadaşları da aynı anda doğrulmuş, tüm kollar açılmıştı ve görsel bir şölen oluşmuştu.

Davul ve zurna sesi toklaştı, Gurur ağır ağır üç adım attı. Her bir adımında sol ayağı yere sert vuruyor, sağ ayağı öne kayıyordu. Adımlar ağırdı ama sarsıcıydı; dağların yankısı onun bedeninden salona düşüyordu. Onun arkasındaki askerler de aynı anda yürüdü, bir ordu gibiydiler.

Tüm askerler hızla yanından geçmeye başladı, her biri geçerken onun omzuna dokundu ve Gurur dimdik durup bana gülümsedi. Babam ve Eymen'in iki farklı noktadan yürümeye başladıklarını gördüm, davulun ritmi ağırlaştı ve babam ile Eymen birbirlerinin karşısında durarak kollarını açtılar, birbirlerinin etrafında yavaşça dönüp yere dizlerini vurdular. Gurur gözlerini benden çekmeden bedenini geriye doğru götürdü, geri adımları tam babam ile Eymen'in ortasında durdu ve Gurur da onlar gibi dizini yere vurup bana yamuk bir şekilde gülümsedi. Cesur'un abisine doğru yürüdüğünü gördüm, abisinin arkasında durdu ve Eymen ona başıyla komut verdiği anda dizini yavaşça yere vurmak için çökmeye başladı. O kadar güzel ve senkronize görünüyorlardı ki gözlerimi onlardan ayırmak mümkün bile değildi. Eymen ile Cesur aynı anda kalktılar, yan yana durup iki farklı yöne doğru kollarını açarak ilerlediler, bu sırada babam ve Gurur birbirlerine sırtlarını verip sırt sırta yavaşça kalkarken kollarını açmaya başladılar. Cesur ve Eymen ortadan kaybolduklarında babam ve Gurur sırt sırta vermişler, tıpkı o gece başka birinin düğününde olduğu gibi şimdi benim düğünümde aynı şekilde zeybek oynuyorlardı ve bu kez Gurur, en az babam kadar iyiydi. İkisi de

tek kolunu birer kürek gibi kullanarak boşlukta kaydırdı, sırtları birbirinden ayrılmadan döndüler ve şimdi göz göze olduğum kişi babamdı.

Babam bana gülümsedi, aniden önümde dizini kırdı, yere vurdu ve Gurur da sırtı babamın sırtına yaslı şekilde aynısını yaptı. Babam elini yere koydu, avucuyla zemine vurup avucunu başına sürdü ve bana göz kırptı; tekrar döndüklerinde şimdi Gurur ile göz gözeydim.

Gurur ve babamın sırtları bir anda ayrıldı. Gurur bana doğru yürümeye başladı. Ritim şimdi daha yavaştı, melodiler kalbime dokunuyor. Gurur'un gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. Tam önümde durdu, yavaşça diz çöktü, bir dizi zeminde, bir ayağı yerdeyken avucunu mermere sürtüp dudağına götürdü, ardından başmın üzerine koydu.

Müziğin değiştiği an o andı.

Birden ayağa kalktı, ağır ağır bana yürürken melodiler etrafa dağılıyordu. Ağır, zarif bir zeybekti bu; çocukluğumdan tanıdığım hoş bir melodiydi. Benden beklediği şeyi gördüm, dudaklarım yukarı kıvrıldı; o ise sadece gözlerimin içine bakıyor, bir sonraki hareketimi bekliyordu.

Ellerimi yavaşça kaldırıp göğüs hizama getirdiğimde ve birbirimizin gözlerine bakarak yavaşça birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda ışıkların gösterdiği iki bedendik; geri kalan her şey karanlıktı. Ortaya gelene kadar ağır ağır, ellerim göğüs hizamda birbirimizin etrafında döndük. Sonunda birbirimizin karşısında durduk. Bu anlıktı, çok geçmeden yükselen melodiyle o kollarını iki yana açtı, ben de omzumu yavaşça çevirip onun önünde kendi etrafımda döndüm.

Müziğin ritmi ağır ağır yükselirken Gurur'un gözleri bir an bile benden ayrılmadı. Dizlerini kırarak yavaşça önümde çöktü, kollarını iki yana açtı ve tüm korkularım susarken onun etrafında bir daire çizerek süzüldüm. Tekrar ayağa kalktığında göğsünü sırtımda hissettim, güven böyle bir şeydi.

Dudaklarım omzuma bastırdı. Çok geçmeden kollarını belime sardı ve ışıklar açılırken ben de ellerimi karnımın üzerinde duran ellerinin üzerine koyarak ona biraz daha yaslandım.

"Beni daha mutlu edemezdin," diye fısıldadım nefes nefese.

"En normal gününün böyle olması için elimden geleni yapacağımı bil bundan böyle," dedi dudakları kulağıma temas ederken.

Çiftlerin de bize eşlik edeceği dans müziği yeniden çalmaya başladığında bedenimi kendisine çevirdiğini hatırlıyorum, üç şarkı boyunca birbirimize sarıldığımız ve dans ettiğimiz o ânı...

Takı merasimi boyunca yorulmamak için ara sıra süslü bir sandalyeye oturmuştum ve üzerimdeki takıları taşıyamayacak kadar ağırlaştığımda annem takıların olduğu kurdeleyi boynumdan alarak beni hafifletmişti.

Bembeyaz, inciler ve çiçeklerle kaplı, büyük bir gelin pastası kesmiştik, öyle büyüktü ki koca bıçağı kaldırmak çok zor geldiğinden Gurur elimi sıkıca kavrayarak tüm yükü kendisine almıştı. Pastanın ilk lokmasını Gurur'a yedirmem gerekiyordu çünkü o öyle yapıp bana yedirmişti ama ben sırıtmış, ardından ilk lokmayı tek seferde yutmuştum. Kahkaha atıp bana sarıldığında, "Ne yapayım ya, canım çekti," diye homurdanmıştım.

Yener ve Simge'nin dans ettiğini gören amcam, tüm gece radarlarını açıp ikisini izlemişti. Bir kez olsun Yener'den ayrılmayan mavi gözler, Yener'in poposuna dokunulmuş bir köpek gibi tetikte ve tedirgin dolaşmasına neden olmuştu. Çok değil, iki kadeh rakıdan sonra eğlencenin dibine vurmaya başlayan dostlarımı izlerken elimde Maria'nın süslü yelpazesi vardı, sandalyemde oturmuş pasta yerken sırıtarak onları izliyordum.

Vural, ceketini çıkarıp pantolonunun önüne kıstırmış, tek başına, evet, tek başına dans pistinin ortasında durmuş, ileride onu izleyen Nihan'a sert, mafyatik âşık bakışlarını atarken ciddi ve öfkeli görünmeye dikkat ederek ağır roman oynamaya başlamıştı. Pastayı yerken boğulacaktım. Gülmekten. Çok yemekten değil.

Babam, elindeki rakı kadehini Gurur'a uzattığında, "Yok," demişti Gurur. "Biz hamileyiz."

Babam ona tuhaf tuhaf bakmış, Gurur önüne dönüp pasta tabağını önüne çekmişti. Babamın bakışlarından kaçtığını fark etmiş, fark etmeden sırıtarak Gurur'a bakmaya başlamıştım. Gurur omzunun üzerinden bana bakıp, "Ne?" diye sormuştum.

"Hamile miyiz?"

"Evet," demişti. "Hamileyiz."

"Aşerme de başladı mı?"

"Ara sıra balık ekmek. Ariel'i ya da Aquaman'i doğuracağım," diye cevaplamıştı.

Birkaç saat sonunda artık herkes havaya girmişti. Rakı kadehleri birbirine çarpıyor, birbirinden eğlenceli oyun havaları çalıyor, gayet gösterişli başlayan düğünümüz olaylı ve bol göbek atmalı bir kaosa dönüşmeye başlıyordu. Kendimi iyi hissettiğim bir anda dans etmek için ayaklandığımı hatırlıyorum, Gurur hemen arkamdan ayaklanarak bir

koruma gibi beni takip etmeye başlamıştı. Arkadaşlarımın arasına girip yelpazemi sallayarak kendimi çok zorlamadan göbek atmaya başladığımda on kızın arasında tek iki metrelik kocam hemen arkamda durmuş, göbek atamadığı için eli belimde öylece durmuştu. Vural herhâlde onu yalnız bırakmak istemediğinden ya da göbek atıldığını görünce kendini tutamadığından olsa gerek, Nihan'ın kara zorla pantolonundan çıkardığı ceketini tekrar pantolonunun önüne sıkıştırarak aramıza dalmış, Simge'den bile daha iyi kırıtmaya, Gaye ile karşılıklı tulumba çekmeye başlamıştı. Aslına bakılacak olursa Gaye'ye tulumba çekmeyi öğreten kişi bizzat Vural'dı.

"Öyle mi olur be ya?" diye sorduğunu hatırlıyorum abartıyla, sonra Gaye'yi itip aniden belini kırıp eğilerek, "sol ayak bak böyle, aha, aha, aha, aha!" diyerek ritim tutmaya başlamıştı. "Aha! Aha! Aha!"

Nihan, "Ya yine ne yapıyorsun sen?" diyerek onu gömleğinden çekse de çabası boşaydı.

"Dur aşkım, öğreteyim ona, günah mahvetti kendini, yapamıyor zaten," diyen Vural tekrar eğilmiş, bir elini dizine koyarak, "Aha, aha, aha!" diyerek ritim tutmaya başlamıştı.

Vural çok geçmeden kendine bir koloni kurdu. Simge, Ayça ve Biricik de onun gibi eğilmiş, onu taklit ederek kendilerince tulumba çekmeye başlamışlardı. En iyi tulumbayı çeken Vural'dı.

Ta ki Zafer elindeki rakı kadehini kafasının üzerinde çevirip dökmemeyi başararak önünü ata ata Vural'a doğru yürümeye başlayana kadar.

Aralarında kıran kırana bir mücadele başladı. İzmir'in sokaklarında büyümüş bir ağır roman kralıyla, Bursa'nın sokaklarında ayak izlerini bırakmış bir gayda imparatoru.

En son alınları birbirine değerken her an kavga edecek iki horoz gibi birbirlerinin etrafında dönerek gayda oynuyorlar, kızlar da etraflarında bir çember oluşturmuş alkışla ritim tutuyorlardı. Sonunda Zafer, "Çift ayak oynayabiliyor musun?" diye sorarak yeni bir meydan okumada bulundu. Vural bir an durdu, bilmediği kesindi ama bok sürdürmek istemediğinden, "Her şeyi oynarım ben," dedi.

Sonra karşılıklı çift ayak roman havası oynamaya başladılar. Kazanan Zafer'di.

Vural ona ağır roman ile meydan okudu. Kazanan Vural'dı.

Zafer ona Bursa gaydası ile savaş açtı, Vural'ın bunda pek şansı yoktu.

Neredeyse birbirlerine gireceklerdi ki onları ayıran Yaman oldu, kameraya yansıyan o yılmış bakışlarıyla ikisinin ortasında durmuş, bir eliyle Zafer'i, diğer eliyle Vural'ı itiyor, kameraman da tüm dikkatiyle onları çekiyordu. Yaman'ın bomboş bakışları kameraya takıldı. Yelpazemle onu dürtüp, "Dik dik bakmasana kameramana," dediğimde Yener aniden kameramanın önüne geçip yüzyıllardır tabutunda bekleyen ve sonunda uyanan vampir bir popstar gibi dans edip kameraya doğru şarkıya eşlik etmeye başladı.

Amcamın ona tuhaf tuhaf baktığını fark ettiği an hareketleri yavaşladı, Zafer'in koluna girerek onu oradan uzaklaştırmaya, uzaklaştığı süre boyunca omzunun üstünden amcama bakmaya devam etti.

"Hepsi sarhoş oldu bunların," dedim Gurur'un kulağına yaklaşarak.

"Pistten çocukları aldırırlar, ben şimdi pistten askerleri toplayın diye anons geçirteceğim, sinirlerimi zıplattılar. Yener'i gördün mü? Boş mermere kuma tekme atan Tarkan gibi tekme atarak kameramana doğru omuzlarını sağa sola sallıyordu. Amcan gördü hep bunları."

"Sen içseydin, seni de görürdük," dediğimde tekrardan, "Biz hamileyiz," diyerek omuzlarını havaya dikip bana doğru kırıttı. Birden bu hareketi o kadar komik geldi ki yüzümü göğsüne saklayarak gülmeye başladım. O da gülüyordu, güldüğünü duyabiliyordum.

Hamile olduğunu iddia eden kocam, çok değil, on beş dakika sonra rakı masasının önünde üçüncü rakısını kafaya dikiyor, babam gülerek onun kadehini doldururken omuzlarını kaldırmış bu kez babama doğru kırıtıyordu. Onlardan uzak olsam da "Eşek," dediğini duydum babamın ve gülerek ona yeni bir kadeh uzattığını. Neredeyse tüm askerler ceketlerini çıkarmış, gömleklerinin birkaç düğmesini açmış, saniyede bir yanıp sönmeye başlayan ışıkların altında delice dans etmeye başlamışlardı. Aralarında oturan tek kişi Yaman'dı, elinde bir rakı kadehi, kafasının üzerinde sürekli patlayan konfetilerden kalan renkli parçalarla, öylece dans eden arkadaşlarını izliyordu.

Onu ayağa kaldırmanın bir yolu vardı, o yolu çok iyi biliyordum. Elimdeki yelpazeyi köşeye bıraktığımı, gelinliğimi eteklerinden kavrayarak müzikle ilgilenen ekibe yürüdüğümü hatırlıyorum. Mikrofonu ve DJ düdüğünü rica ettiğimde hiç düşünmeden bana vermişlerdi, mikrofon açılırken bir an kulakları sağır eden bir ses duyulmuştu. Ardından elimde mikrofonla nikâhın kıyıldığı platforma çıkarak, "Oturmaya mı geldiniz?" diye bağırdım. Tek oturan kişi Yaman'dı, herkes dans pistin-

de deli gibi dans ediyordu ama yine de bana doğru dönüp kollarını havaya kaldırdılar. "Güzel, herkes ayakta." Yaman'a baktım. "Oturan kişi de oturduğu yerden kalkmazsa tez günde öyle bir âşık olsun ki baktığı her yerde elin kızını görsün inşallah!"

Yaman aniden rakı kadehini elinden bırakıp hızlıca yerinden kalktı ve piste doğru ilerlemeye başladı, bana bakmadan yaptığı bu şey kahkaha atmama neden olurken, "O zaman," diyerek müziği domine eden ekibe doğru döndüm, DJ düdüğüne üfledim ve bununla beraber göğüs kafesimizi bile titretecek kuvvette bir Türkçe pop şarkının remiksi çalmaya başladı. Gurur, gömleği neredeyse göğsünün altına dek açılmış hâlde platformun önüne gelerek beni kucakladı, ayaklarım yerden kesilirken mikrofonu elimden düşürdüm ve eşimin kucağında piste götürülürken kollarımı kaldırıp şarkıya bağırarak eşlik etmeye başladım.

Muşta, tüm askerlere taş çıkarırdı. Kollarını kaldırmış, ağır ama bir o kadar da karizmatik dans ediyor, parmaklarıyla şarkıya eşlik ediyor ve tüm bunları yaparken olduğundan çok daha genç, hepimizden daha dinç görünüyordu. Cenan'ın tüm dikkatiyle onu izlediğini, muhtemelen farkında olmasa da gülümsediğini gördüm. Gurur beni kucağından indirmeden döndü, kollarım havada bağırarak şarkılara eşlik ettiğim sırada yüzünde kocaman bir sırıtışla beni izlediğini hissedebiliyordum. Muşta eğilip kızını kucakladı, Dide kollarını babasının boynuna sardı ve babasıyla zıplayarak dans etmeye başladı, Muşta şarkıya eşlik ederken sık sık kızının yanaklarını öpüyordu.

Gurur beni nihayet indirdiğinde sırtımı onun göğsüne yasladım ve şarkıya eşlik ederek kollarımı arkaya atıp onun boynuna sardım. Olduğumuz yerde birbirimize yaslı dans ederken artık sırıtmaktan dudaklarım ve yanaklarım ağrıyordu.

"Gel yabani, gör hâlimi!" diye bağırdı Simge ellerini havaya kaldırıp Yener'e doğru yürüyerek. Yener onun havaya kaldırdığı elini yakaladı, kendi etrafında dönmesini sağladı ve Simge'nin elbisesi uçuşurken Yener de ona doğru bağırdı. "El bana, ben sana deli!"

Birbirlerinin karşısında durup öyle tatlı dans etmeye başladılar ki insan gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Amcamın onları gördüğünü hissettim ama o noktadan sonra sanırım görmezlikten gelmeyi seçmişti... Eylül ve Cesur sarılıp dans ediyorlar, şarkının ritmi yükseldikçe birbirlerine doğru sözleri bağırıyorlar, Biricik ve Devran birbirlerine kur yapıyorlar, Biricik kendini Devran'a

bastırınca Devran kafasını havaya kaldırıp ulur gibi yapıyor, bu da diğer askerlerin iğrenerek yüzlerini buruşturmasına neden oluyordu.

"Ben sana deli!" diye bağırdılar aynı anda tüm askerler kollarını kaldırıp ve ritim bir anda hızlanınca eşler değişti, şimdi Yener ile Girdap dans ediyor, Mehtap ve Simge de birbirlerine doğru yürüyerek gülüşüyorlardı.

Babamın müzik ekibine yürüdüğünü gördüm, çok geçmeden Sezen Aksu'nun Rakkas'ı tüm salonu doldurdu. Gurur aniden beni kendine çevirdi, şarkıya eşlik ederek diğer eliyle beni boydan boya işaret etti. "Böyle dilber gördün mü?" diye bağırdı ve gülerek utanıyor gibi yapıp başımı yana çevirdim. Beni kendine çekip dudaklarını yanağıma bastırdı. Hızla ondan kaçarak omuzlarımı sallayarak arkadaşlarıma doğru yürüyünce bana hayran hayran bakıp başını iki yana salladı.

Yelpazemi sertçe açıp sallayarak kırıta kırıta kızların arasına girdim. Kendimi çok zorlamadım ama içimden dışıma akan o enerjiyi de saklamadım. Çolpan ile karşılıklı oynuyordum, Ayça ara sıra eğilip duvağımı ve gelinliğimi düzeltiyor, aniden doğrularak bize eşlik etmeye başlıyordu.

Darbuka ritim çalmaya başladığında o sakin görünen Cenan ablanın içinden çıkanı görmek benim için şok ediciydi. Sarı saçlarını elinin içine toplamış, sarı saçlarını sallaya sallaya dans etmeye başlamıştı. Muşta gözünü ondan ayıramıyordu, o sarı saç elinin altında döndükçe Cenan ablanın beli de dönüyor, tuttuğu ritim kusursuz görünüyordu.

Cenan ablanın saçıyla yaptığı şovu kıskanan Vural, ceketinin kolunu saç gibi tutup çevirerek Cenan ablanın karşısına geçti ve birlikte mezdeke oynamaya başladılar...

Vural sağa, Cenan abla sola doğru sallıyor, Cenan ablanın saçı ve ceketin kolu bir o yana bir bu yana savruluyordu. Muşta aniden cebindeki banknotları çıkardı ve paralar havada uçuşmaya başladı, Cenan'ın başından aşağı dökülen paraları gören Vural kendini öne atarak paralara doğru oynamaya çalışıyor, gözlerini Nihan'a çevirip âdeta para savurmasını bekler gibi göz kaş yapıyordu...

Paralardan birini alıp Cenan ablanın kafasının üzerinde gezdirdim, ardından oynayarak Vural'a doğru yaklaşıp paraya tükürdüm ve Vural'ın alnına yapıştırdım. Vural önümde bayılır gibi yaptı, ardından daha hızlı, istekle dans etmeye başladı. Zafer, Vural'a para yapıştırdığımı gördüğü anda damladı, önümde bayılıyor gibi yaparak kollarını uzun yollarda kenarlara koyulmuş gel gel yapan şişme balon adamlar gibi sal-

lamaya başladı. Gurur gülerek cebinden banknotları çıkarıp bana uzattı, hiç düşünmeden parayı avucuma alıp diğer elimle paraları savurmaya başladım.

Zafer aniden oynamayı bırakıp yere eğildi, paraları toplamaya başladı ve dans ederken ona çarpıp sürekli onu oradan oraya savuran bedenleri hiç umursamadı...

Yaman oynamak konusunda isteksiz olsa da sonunda bize uyum sağlamış, o da cebindeki paraları dans eden herkesin başından aşağı savurmaya başlamıştı.

Sadullah'ın elinde bir darbukayla geldiğini gördüm, tam ortamızda durdu, dizini yere bastırdı ve müziğin sesi kesildiği anda usta bir müzisyen gibi darbukayla şovunu yapmaya başladı. O darbukaya vurdukça babam mikrofonu darbukaya doğru tutuyor, ritim gitgide kızışarak etrafta yankı uyandırıyordu. Muşta ve amcam yan yana durmuşlar, Sadullah'a para yağdırıyor, yukarıdan süzülen paralar yere ulaşmadan Zafer tarafından yakalanıyordu.

Ritim hızlandıkça hepimiz daha da coşuyorduk, herkes oynamayı bırakmış darbuka şovunu izliyor, para yukarıdan yağmur gibi yağmaya devam ediyordu.

"Madem böyle yeteneklerin vardı, neden söylemiyorsun, köpek?" diye sordu Yener bağırdı.

"Simge, hadi ama," dediğimde Simge bana baktı, darbuka şimdi çok daha hızlı çalınıyordu. Simge bir an tereddütte kalsa da sonunda eğilip topuklu ayakkabılarını çıkardı, elbisesinin kumaşını içe doğru kavurup ritme uygun bir şekilde kalçalarını sallamaya başladı. Cenan abla hemen yanında belirdi, onun topukluları hâlâ ayağındaydı ama çok değil, birkaç saniye sonra onun da ayakkabıları farklı bir yöne savruldu. Ayakkabı çıkarma akımına katılan üçüncü isim bendim, ayaklarım öyle rahatlamıştı ki şimdi ben de yavaş olsa da dans edebiliyordum. Çok geçmeden kızların tamamının ayakkabıları ayaklarından çıktı ve Yener kravatını Simge'nin beline bağladı.

Vural bu kez gözlerini Simge'nin beline bağlanan kravata dikti, hırsla koşarak masalardan birine doğru gittiğini, çoktan çıkardığı kravatı kaptığını gördüm ve kravatı beline bağlayarak tekrar bize doğru koşmaya başladı...

"Ya ne yapıyorsun, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Nihan yalınayak, oynamayı keserek.

Vural aniden parmaklarını Nihan'ın dudaklarına bastırdı ve seksi olması için oldukça ıkındığı bir sesle, "İzle," dedi ve aniden deli gibi mezdeke oynamaya başladı.

Gülmekten alnımdaki damarlar patlayacakmış gibi hissediyordum, o kadar gülmüştüm ki artık öksürmeye başlamıştım.

Kul kınadığını yaşamadan ölmez.

Gurur'un alnına bağladığı siyah kravatı gördüğümde bunu anladım.

Mezdeke olmadığına emin olduğum figürler eşliğinde Vural'a doğru gittiğini gördüm, hızlı ve öfkeliydi, Nihan ile öylece durmuş onları izliyordum. Darbukanın hızlı ritmi eşliğinde ikisi birbirlerinin etrafında döndüler, Gurur pek kıvıramıyordu ama deniyordu, Vural ise bu işin kitabını yazmıştı ve Gurur'a karşı üstünlük kurmaktan epey keyif almış gibiydi; elbette yüzünde yine o ciddi, hatta hırslı ifade vardı. Oynarken neden hep böyle bir ifade takındığını merak etmeye başlamıştım.

"Gurur, hamileyiz, çok kıvırtma," dediğimde Yaman kendini tutamayıp elini ağzına götürerek kahkahasını durdurmaya çalıştı.

Nihan, "Benim hâlâ vazgeçme şansım var, sen ise Asena ile evlisin şu an," dedi dehşet içinde ikisini izlerken.

"Yılan yap kendini," diyen Yener onlara eşlik ederek Gurur'a figür öğretmeye çalışıyordu. "Böyle."

"Sen ne anlarsın?" diye sordu Vural öfkelenerek. "Ben öğretirim ona."

"Ne olur öğretmeseniz, olur mu?" diye sordum tüm çaresizliğimle. "Babam izliyor."

"Baban izliyor mu?" Yener bana omzunun üstünden baktı. "Bak bakalım ne yapıyor baban."

Çenesiyle işaret ettiği yere baktığımda babamın Muşta ile sadece omuzlarını hafifçe öne arkaya atıp ellerini kaldırarak da olsa dans ettiklerini gördüm. Arada eliyle havada yuvarlak çiziyor, diğer elindeki kadehi dudaklarına götürüyordu.

"Gurur, Asena'nın eline su dökemez ama baban Sibel Can'la sağlam kapışır," dedi Yener.

Vural, "Benimle kapışamaz ama," dediğinde Yener, "Senin bu sinirin öfken ne bugün birader, oynayan herkesle bir rekabet içindesin," dedi. "Beline neden kravat bağladın?"

"Simge'den daha iyi oynadığım için."

"Oğlum diyelim ki Simge'den iyi oynuyorsun, eline ne geçecek? Bana mı beğendirmeye çalışıyorsun kendini?" diye sordu Yener dehşet içinde.

Simge, "Ben sana beğendirmek için mi oynadım da sanki?" diye sordu bağırarak, sesini duyurmak için.

"Ya sen bana kızıyorsun da bu bir saattir seninle kapıştığı için dans ediyor, eğlendiği için değil. Az önce saçı yok diye ceketinin koluyla saç yaptı kendine, Cenan'dan aşağı kalmamak için."

Simge, Vural'a baktı. "Kapışmak mı istiyorsun?"

"Kapışamazsın benle," dedi Vural ciddiyetle. "Sende olmayan şeyler bunlar."

"Hadi kapışalım o hâlde," dedi Simge, Vural ona küçümseyici bir bakış atarak, "Bekle," dedi ve sırtını dönüp müzik ekibine doğru yürümeye başladı. Çok geçmeden şarkı değişti ve bir ağır roman notası duyuldu. Simge kollarını göğsünde birleştirerek Vural'm ona üstten üstten bakarak yürüyüşünü izliyordu.

"Aman düşmanlarım, bakıyorlar bana," dedi Vural şarkıya eşlik ederek, eliyle kendini baştan aşağıya gösterdi, "baştan aşşağa, baştan aşşağa, aman çekemeyenlerim, süzüyorlar beni, kaşımı gözümü, ağzımı burnumu," yüzünü gösterdi ve aniden Simge'ye doğru eğildi. "Yılansu, yılan yılan, izle güzelliğimi. İzle asaletimi, asaletimi izle. Sende olmayan şeyler bunlar..." Simge kaşlarım kaldırdı. "Kaymaklığımı görmüyon mu? Abe üstümden bal akıyor. Tabii... Sende olmayan şeyler bunlar..."

Vural kollarını kaldırıp ciddiyetle oynamaya başladı, gözünü Simge'den ayırmıyor, sanki kan davalısına bakıyordu. Simge de kollarını kaldırdı ve ona eşlik etmeye başladı; birbirlerine doğru iki ileri, iki geri sallanarak dans ediyorlar, Simge gözlerini kısmış ona dik dik bakıyor, Vural ise ona küçümseyici gözlerle bakmayı sürdürüyordu.

"Benimki alır," dedi Yener, Nihan'a doğru eğilerek.

"Vural'ın bunu ne kadar ciddiye aldığını bilsen, böyle demezdin Yener," dedi Nihan derin bir nefes alarak.

İkisi de farklı yöne doğru eğildiler, tulumba çeker gibi pozisyon aldılar ama müzik çok ağırdı, bu yüzden sadece ikisinin de beli hareket ediyordu. Vural omzunun üstünden Simge'ye tekrar küçümseyici bir bakış atıp doğruldu, Simge de doğruldu ve ağır ağır birbirlerine doğru hünerlerini göstermeye başladılar.

Bir süre sonra Simge o kadar yorulmuştu ki Vural ile başa çıkamıyordu, Vural neredeyse iki metre bedeniyle hiç zorlanmadan yılan gibi kıvrılıyor, sürekli farklı bir figür göstererek Simge'nin âdeta canına okuyordu. Yener bile kaşlarını çatmış, sadece ciddiyetle onları izlemeye baş-

lamıştı. Gurur ise sadece sırıtarak kafalarından aşağı para atıyor, neredeyse birbirine girecek gibi bakışan Vural ve Simge'nin kavga arifesinde olduğunu asla anlamıyordu.

Zafer, "Simge, çift ayak yap, onu afallat!" diye bağırınca Vural aniden kötü kötü baktı Zafer'e, Simge ise Vural'ı neyle vuracağını anlamış gibi çift ayak oynamaya başladı. Sinirlenen Vural dudaklarını içeri çekti, komik bir ifadeyle, burnundan sert nefesler vererek tulumba çekmeye başladı. Belini silah gibi kullanarak çift ayak figürünü ezmeye çalışıyordu.

Yener, "Yedik mi seni?" diye bağırınca Vural daha hızlı belini kırmaya başladı, Zafer, "Geliyor bel fıtığı," diye dalga geçti. Simge ellerini birleştirdi, parmaklarını şaklatarak oynamaya başladığında Vural doğrulup o da ellerini birleştirip aynı şekilde karşılık vermeye başladı.

Simge, "Ya bu yorulmuyor mu?" diye bağırıyordu bir yandan oynarken.

Nihan omuz silkerek, "Sabaha kadar durmaz, sen pes edene kadar yakalarını yırtacak," dedi umutsuzca.

"Bin kalori yaktı," dedim dehşet içinde Vural'ı izlerken.

Şarkı şimdi çok daha hareketliydi, Simge boşluğuna ağrı girmiş gibi doğrulunca Vural kahkaha atarak dizlerinin üzerine çöktü ve ceketini çitilemeye başladı. Bir yandan elini alnına götürüp ter atıyor, bir yandan zaferini kutlar gibi ceketini çitileyerek sağa sola sallanıyordu...

"Yenemezsiniz beni! Aha! Aha!" Sallandı. "Yenilmem ben." Sallandı. "Aha! Aha!"

"Mezdekede yenerdim," dedi Simge ona dik dik bakarak.

Vural aniden dudaklarını yine içeri çekip komik ve hırslı bir ifadeyle Simge'ye baktı. "Sadullah. Çal."

Simge korkuyla ellerini kaldırıp, "Yok yok, tamam, yok!" diye bağırdı.

O gece, kendi küllerimle bir dua yazmıştım, duam kabul olmuştu.

O gece, hayatımın hiçbir bölümünde eğlenmediğim kadar eğlendiğimi hatırlıyorum.

Hayatımın en eğlendiğim günü, Zeliha Çalıklı olduğum gündü.

Ve bu eğlence, ışıklar söndüğünde, sandalyeler toplanırken bile rakı kadehlerinin birbirine vurmasıyla, gülüşmelerle, bu kez telefondan açılan oyun havalarına ayak uydurup karanlığa gömülen salonda bile oynamayı elden bırakmadığımızda devam etmişti.

Katıldığım en eğlenceli düğündü.

Benim düğünümdü.

47. GÜNEŞİNDE SÖNMEM YAMAN

♪: Billie Eilish, WILDFLOWER

Güneş belki göremeyeceğim, parlaklığını çözemeyeceğim kadar uzaktaydı ama biliyordum ki onun gözleri güneşi bile kıskandıracak bir ışıltıya sahipti.

Çünkü birini seversen, onun gözleri dağıtırdı tüm karanlıkları.

Işıklar söndüğünde, beni kolunun altına çektiğinde, eğlence yerini derin bir sessizlik ve uğultuya terk ettiğinde o karanlıkta hâlâ parlayan gözlerine baktığımı hatırlıyorum.

Herkes dağılmıştı, şimdi arabada sadece ben vardım, sadece o vardı ve deniz hemen önümüzde parlayan yakamozuyla öylece uzanıyordu. Sırtımı verdiğim koltuğa kolunu uzatıp kafasını kafamın üzerine devirdiğinde dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Tüm kıyı şehirlerini dolaşalım mı?" diye sorunca şaşkınlıkla ona bakmak için kafamı kaldırmaya çalıştım ama izin vermeden çenesiyle başıma baskı yapmaya devam etti. "Her koyda denize gireriz, küçük butik otellerde dinleniriz."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı ve "O kadar masrafa gerek yok," dedim. "Bana dünyanın en güzel gecesini yaşattın zaten."

"Senin ayaklarının önüne dünyayı seremeyeceksem ne diye varım ki ben?" Çenesini kafamın üzerinden ayırıp çenemi kavradı, kafamı kendisine doğru çevirdiğinde güneş gözleriyle buluşan gözlerimin içinin güldüğünü biliyordum.

"Balayı planın varsa, birkaç günü Muğla'da geçirmek benim için en güzel balayı olurdu," dedim. "Geçen sefer gidemediğimiz, gezemediğimiz çok yer oldu. Fethiye'ye giderdik, kaya mezarlarını gezerdik. Göcek'in de denizi çok güzel, oraya da giderdik."

Parmaklarını çenemden çekmeden, "Olur," dedi, "o zaman öyle yapalım. Baş başa olalım ama."

"Ne diye?" Kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. "Bir ömür benimle sıkıştın zaten. Arkadaşlarımızla gezsek çok eğlenmez miyiz? Hem ben seninle bir sürü fotoğrafım olsun istiyorum, birileri sürekli fotoğraflarımızı çekerdi."

"Çünkü bizim balayımız ya hani bu, yavrum," dedi kaşlarını kaldırarak, ses tonu rahatlatıcıydı. Parmağını çenemden çekmeden yavaşça bana yaklaştı. "Gel," diye fısıldadığında sıcak nefesi dudaklarıma yayıldı ve kalbim hızlandı. Dudaklarımız birbirine değmek üzereyken, "Bu karım olarak bana vereceğin ilk öpücük," diye fısıldadı. "Zeliha Çalıklı olarak öpüşsene bir benimle, nasıl öpüşüyormuşsun bir bakayım."

Kalbim ağzıma tırmanırken sertçe yutkunup ona sokuldum, gürültüyle çarpan kalbimin sesini şiddetle duyduğuma göre eminim o da duyuyordu. Bu beni utandırdı ama benim üzerimdeki etkisini bilmesini sağlamak da hoşuma gidiyordu. Nasıl sevildiğini, nasıl bir heyecan hissettirdiğini bilsin istiyordum. Üst dudağı iki dudağımın arasındaki yerini aldığında parmaklarım güçsüzce gömleğinin kenarına tutundu. Gözlerinin açık olduğunu hissettim ama ben kalbimin gürültüsünden kaçmak istercesine gözlerimi yummuştum. Dudakları dudaklarımın üzerinde kaydı, ılık, şefkatli ve bir o kadar da tutku doluydu. Dilini iki dudağımın arasına yavaşça kaydırdığında geri çekilmedim, dilini karşıladım ve ağzının içine alıp hafifçe emdim. Büyük eli yanağıma kaydı, yanağımı tamamen kaplayarak büyük avucunun altında âdeta kaybetti.

Alnını alnıma yaslarken, "Yavaş kız," dedi nefes nefese. "İnleme öyle." Birdenbire söyledikleri beni güldürdü, dudakları beklemediğim anda dişlerime dokundu, dişlerimi öptüğünü fark edince donup kaldım ve gözlerinin içine iri iri açılmış gözlerle baktım. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o birkaç saniye içinde hissettim, eğer altında yanacağım güneş oysa, sönmek isteyeceğim son şeydi. Birden bakışları o kadar derinleşti ki o ela gözlerin içinde kaybolacağımı sanarak derin bir nefes alma ihtiyacıyla doldum. Aniden parmaklarını duvağıma bastırıp ensemi kavradı, beni sertçe kendine çektiğinde ona direnmedim çünkü benim de ihtiyacım olan buydu. Bu kez beni öyle büyük bir açlıkla öptü ki kulaklarım uğuldamaya, başım dönmeye, tenim karıncalanmaya başladı. Ağzını genişçe açması ne yapacağımı bilemez hâlde ona ayak uydurmaya çalışmama neden oldu. Dili yeniden ağzımın içine giderken bir eli boynuma kaydı, boynumu iri parmaklarının arasında kırılmasından korktuğu hassas bir şeymiş gibi yakaladığında nefesim hızlandı. Üstü

açık arabanın koruyamadığı tenime rüzgârın dokunduğunu hissettim, tenim ürperdi ama Gurur'un dokunduğu her yer güneş tenime dokunuyormuş gibi sıcacıktı.

Dudaklarımız nihayet ayrıldığında onun da benim gibi soluk soluğa kaldığını fark ettim. Alnını alnıma yaslayıp sertçe yutkundu, dudaklarını yaladı ve "Karımın öpücüğüne bayıldım," dedi. "Zeliha Çalıklı çok daha güzel öpüşüyormuş."

"Hadi oradan," diye fısıldadım, nefeslerimiz birbirine karışırken bir süre alınlarımız birbirine yaslı öylece bekledik. "Eve geçelim mi?" diye sordu sonunda. "Seninle böyle yalnız kalmak benim için hiç iyi değil."

"Neden?"

Derin bir nefes alıp alnını alnıma sürterek, "Neden, bir düşün bakalım," diye fısıldadı, nefes alıp verişi hâlâ ağırdı ve bakışları çok derindi.

Sertçe yutkunup, "Gidelim o zaman," dedim, ona dokunmak her şeyden daha çok istediğim şey olsa da ikimiz de şu an bunun uygun bir zaman olmadığını bilecek kadar aklı başında insanlardık. Gurur yavaşça benden uzaklaştı, arabayı çalıştırmadan önce omzunun üstünden bana baktı. "Takıları da onlarla yolladık, Zafer oradayken pek güvende değiller."

"Yapmaz," dediğimde sırıttı.

"Zeliha, bu çeyreği bana ver, sana tam altın olarak geri döndüreceğim," diyerek Zafer'i taklit edince elimle yüzümü kapatarak gülmeye başladım. "Ne güzel gülüyorsun sen öyle."

"Bana bilmediğim şeyler söyle."

"Kendini beğenmiş bir Çalıklı olman dışında mı?" diye sorarak direksiyonu yavaşça çevirirken bana omzunun üstünden dudağının kenarında bükülmüş o tebessümle baktı.

"Havalı havalı hareketler yapma, mart kedisinden hâlliceyim şu an," diye söylendim.

Bu söylediğim kahkaha atmasına neden oldu. Arabayı karanlık sahil yolunda sürmeye başladığında sırtımı koltuğa yaslayıp önümde uzanan uzun yolu izlemeye başladım. Biz eve döndüğümüzde bahçedeki lambalar yanıyordu ve Simge ile Vural bahçenin ortasında telefondan açtıkları müzikle dans etmeye devam ediyorlardı. Boynumu esneterek Gurur'un elini daha sıkı tutup, "Bunların enerjisi de bu gece boşalmak bilmedi," dedim.

"Benim de enerjim boşalmak bilmiyor bu gece, Zeliha," diye fısıldadı Gurur, nefesini ağır ağır kulağıma verip bedenimin kaskatı kesilmesine

neden olarak. "Tok açın hâlinden anlamaz derler ama sen de benim kadar aç olduğuna göre kesin hâlimden anlıyorsundur. Değil mi?"

Sonra yavaşça geri çekili sanki kalbimi hızlandıran cümleler kurmamış gibi arkadaşlarımızın yanma doğru yürümeye başladı. Elimi bırakmadığı için ben de hemen arkasından ilerliyordum ve gözlerimi dikmiş onun biçimli ensesine bakıyordum. O yüksek ve oldukça geniş omuzları takımının ceketini parçalayacak gibiydi, bu da işleri benim açımdan hiç kolaylaştırmıyordu.

Simge, bizi gördüğü anda oynamayı bırakarak, "Nerede kaldınız?" diye sordu, daha sonra bakışları beni buldu ve yüzümde her ne gördüyse kaşları havaya kalktı; dudaklarında muzip bir tebessümün büyüyerek sırıtışa dönüştüğünü gördüm.

"Yeni evlilere sorulacak soru var, sorulmayacak soru var," diye dalga geçti Gaye, yüzümün anında kızardığını hissetsem de cevap vermedim çünkü aklım hâlâ Gurur'un kulağıma yayılan o ılık, hatta cehennem kadar sıcak nefesindeydi.

"Annenler çok yorgundu, uyumaya gittiler," dedi Çolpan. "Biz de sizi bekliyorduk. Artık uyumaya gidebiliriz." Göz ucuyla Ayça'ya baktı. "Hadi artık içeri girelim."

Gurur ile yalnız kalırsam kalbimin delice çarpacağını bildiğimden, "Durun ya," dedim aceleyle. "Nereye gidiyorsunuz şimdi? Yorgun musunuz?"

Gurur paniğimi görmüş olacak ki bıyık altından gülerek bana baktı, o bana baktığı anda daha da heyecanlanıp gözlerimi kaçırarak elini bıraktım ve Ayça ile Çolpan'ın ortasında duran boş sandalyeye oturdum. Çolpan'ın bakışlarının yüzümde dolaştığını hissettim, çok geçmeden, "Balayı planınız yok mu sizin? Bu gece dinlenir, yarın yola çıkarsınız diye düşünmüştük biz," dedi sakince.

Gurur, "Küçük Hanım nedense benimle yalnız kalmak istemiyor," deyince ölümcül bakışlarımı dalyan gibi görünen kocama çevirdim. Gurur gözlerini kısıp bana uzun uzun baktıktan sonra dilini ağzının içinde dolaştırıp, "Sizin de bize katılmanızı istiyor," diye fısıldadı, bunu söylerken göz temasını kesmemişti.

"Katılmamızı mı?" Çolpan bana tuhaf tuhaf baktı. "Bu senin balayın farkındaysan, gidip tadını çıkarman gerek."

"Hep birlikte çıkarırız işte, ne güzel," dedim sessizce.

"Olur mu öyle şey? Delinin zoruna bak. Göbek bağımız bir kesildi sanki." Çolpan'ın bana dik dik bakmasına aldırış etmeden ayaklandım.

"İyi, gelmezseniz gelmeyin, ben de kocamla günümü gün ederim," diyerek gövde gösterisi yaptım ama kocamla ne zaman yalnız kalsam, göğsümün içinde bir deli fırtına esecekmiş gibi geliyordu. Gurur'un düşüncelerime sızmış ve hissettiğim her şeyi görmüş gibi sırıttığını gördüğümde bakışlarımı ona dokundurmamaya dikkat ederek, "İyi gidin siz, ben kocamla baş başa kalacağım," dedim.

"Son üç saniye içinde tam iki kez kocası olduğunu vurguladı, bugünü bekliyormuş," dedi Yaman yüzünde düz bir ifadeyle.

Yener de "Kız öyle habire kocam deme, insanlar ay bunun da canı ne zamandır koca çekiyormuş der," diye alay etti.

Bir süre benimle alay etseler de sonunda toparlanmaya başladılar, içinde takıların olduğu süslü kutuyu bana uzatan Nihan, "Özenle Zafer'den korudum," demişti, büyük, tüllerle süslenmiş kutuyu onun elinden alırken Zafer hâlâ köşeden, "Paranızı ikiye katlamak isteseydiniz doğru adresin ben olduğumu bilirdiniz, siz kaybettiniz," demişti.

Onlar içeri girdiğinde Gurur'a, "Ben de gelinliği çıkaracağım," dedim, Gurur elinde kutuyla bahçenin ortasında durmuş dikkatle beni izliyordu. Eve doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldiğini fark edip durakladım, omzumun üstünden ona baktım ve ben durduğum an onun da durduğunu gördüm. "Beklesene deli, takılara bakardık," dedim sakince.

"Gelinliği tek başına çıkarabilecek misin?" Sorduğu soru karşısında afalladım ama ifademi sabit tutmaya çalışarak, "Kızlardan yardım isterim," diye fısıldadım.

"Gelinliğini kocan olarak benim çıkarmam daha doğru olacaktır," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Afalladığımı gördü ve eminim bu onu çok eğlendirdi. Geri adım atmak istemediğimden, "Doğru," diye karşılık verdim. "Kocam olarak beni soyması gereken sensin."

Afallama sırası onundu ama o anlık duraksamanın hemen ardından gözlerimin içine öyle uzun bakmıştı ki söylediğim şeyle onu şaşırtmak isterken kendi kazdığım kuyunun içine düşmüşüm gibi hissetmeme neden olmuştu. Birlikte içeri girdik, holdeki sehpanın üzerine kutuyu bırakıp benimle üst kata çıkmaya başladı. Duvağımı ve gelinliğimin ucunu tutarak rahat adımlar atmamı sağlamıştı, bu yüzden merdivenleri çıkmak, gelinlikle merdivenleri inmekten çok daha kolay gelmişti.

Kızların olduğu büyük salonu es geçerek doğrudan odamın kapısına ilerledim, o da duvağım ve gelinliğimin eteğini tutarak hemen arkamda bir gölge gibi beni takip etti. Odanın kapısını açıp içeri girdiğimde açık duran pencereden sızan rüzgâr tenimi okşadı, karanlık odanın içinde ilerlemeye başladım ve kapının kapanırken çıkardığı tok sesi duydum. Bu kalbimi hızlandırdı. Yüzüm pencereye dönük, olduğum yerden milim oynamadan beklemeye başladım ama neyi beklediğimi ben de bilmiyordum. Birbirimize dokunmamamız gerektiğini biliyordum, onun da bildiğini biliyordum ama birbirimize tam anlamıyla ait olup yalnız kaldıktan sonra birbirimizden uzak durmak çok zordu.

Omzumda elini hissettiğimde ürperdim. Yavaşça yüzünü omzuma yaklaştırdı, yanağı yanağıma yaslandı ve o da benim gibi pencereden dışarıya bakarken, "Bu kadar heyecanlanma. Bir şey yapmayacağım," diye fısıldadı, fısıltısı tenimin üzerinde saten bir kumaş kaymış gibi hissetmeme neden olunca sertçe yutkundum. Kafasını çevirdiği anda nefesi yanağıma yayıldı. "Henüz," diyerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Geri çekilip elini belimin kıvrımına indirdi, ardından gelinliğimin fermuarını kavradığını hissettim. Fermuarı yavaşça indirmeye başladığında ikimizin de ne istediğini biliyordum ve ulaşamayacağımız bir şeyi istediğimiz için onun da en az benim kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Gelinliğin kumaşını kavradı, nazikçe aşağı doğru sıyırdı ve elleri kumaşla birlikte belimi sıyırıp geçtiğinde kumaş ağırlaşarak ayaklarımın üzerine düştü.

Elleri çıplak belimden yukarı kaydı, belimin büyük avuçlarının içinde kaybolduğunu fark etmek beni duraksattı. Parmaklarını enseme dek çıkardıktan sonra nazik bir şekilde duvağımı çıkardı, duvağım da sırtımdan kayarak yere, onun ayaklarının üzerine düştü. Saçlarımı avucunun içine toplayarak sağ omzumun üzerine bıraktıktan sonra eğilip dudaklarını önce çıplak kalan omzuma, ardından boynuma bastırdı; öpüşü içimde karanlık duyguları uyandırsa da tepki vermedim.

Elleri tekrar belime kaydı, avucunun içinde kaybolan belimi sıkıca kavrayıp beni yavaşça kendine doğru çevirdi. Aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırarak ona baktım. Gözleri vücuduma dokunmak yerine gözlerimde asılı kalırken, "Sana dokunmam yasak ama sen sana dokunmamı ister gibi beyaz dantelle kaplanmışsın," diye fısıldadı. Sesinin tınısı göğsümün beklentiyle yukarı inip kalkmasına neden oldu. Gelinliğin içine giydiğim beyaz iç çamaşırı takımına bakmak için elleri belimdeyken bir adım geri çekildi, gözlerini boynumdan başlayarak aşa-

ğı kaydırdı, ardından ağır ağır, oldukça yavaş bir şekilde tekrar yukarı çıkardı ve göz göze geldik. "Tek parça kalmak zorunda olan bir dantel. Ne yazık," diye fısıldadı, eğilerek dudaklarını dudaklarıma yakın bir yere getirdi. "Elbet paramparça edeceğim bir an gelecek. Kocan olarak bunu seve seve yapacağım."

Sertçe yutkundum, tek kelime edecek hâlim yoktu, üstelik parmaklarının değdiği her nokta alev alev yanıyordu. Derimin altında sanki bir canavar vardı, derimi parçalayıp çıkıp ona karışmak, onun tenini sarıp onu içime çekmek istiyordu. Ve yine biliyordum ki onun da derisinin altında gizlenen canavar, bana aynı şeyi yapmayı planlıyordu. Bir elini belimin kenarından çekti, diğer eli hâlâ belimdeyken parmak ucuyla karnıma dokundu, yukarı doğru tüy gibi bir şerit çizmeye başladığında nefesim boğazımda düğümlendi ve parmağı göğsümün üzerinden geçerek boynuma gelene dek doğru dürüst nefes alamayacağımı sandım.

"Seni giydirelim, karıcığım," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Yoksa üzerinde kalan son parçayı dişlerimle çıkaracağım ve çıktığında asla tek parça olmayacak." Gözlerinin içine bakamadım, bakışlarımı hızla kaçırdım ve bu onu güldürdü. Dudaklarını alnıma bastırıp, "Kızarma öyle tatlı tatlı," dedi. "Gel seni giydirelim. Üşüyeceksin."

Elbise dolabının önüne yürürken üzerindeki ceketi çıkarıp kenara bıraktı. Kısa, penye bir şort ve geniş, beyaz bir tişört çıkarıp bana doğru geldi. Tişörtü kafamdan geçirip kalın buklelerle şekillendirilmiş saçlarımı tişörtümün içinden çıkardı. Yavaşça önümde eğildi ve "Elini omzuma koy yavrum," dedikten sonra ayaklarımdan birini şorttan geçirmemi sağladı. Güç almak için omzuna tutundum, şortu bana özenle giydirip bacaklarımdan yukarı çekti ve bunu yaparken dudakları karnıma sürtündü. Dizlerinin üzerinde durup kafasını kaldırarak bana bakınca dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerini yüzümden çekmeden tişörtün eteklerini tuttu, beklemediğim bir anda tişörtün eteğini kaldırarak kafasını tişörtün içine soktu ve çok geçmeden onun ılık dudaklarının baskısını karnımda hissettim.

Kafasını tişörtten çıkarmadan, "Kocaman olana kadar her gün öpmeye devam edeceğim," diye fısıldadı.

"Kocaman olduktan sonra öpmeyi bırakacak mısın yani?"

"Delinin zoruna bak, bırakır mıyım?" Dudaklarını tekrar karnıma bastırdı. "Bırakmam."

Söylediği şeyin derinliği durgun bir su gibi durulmama neden oldu, parmaklarımı tişörtün üzerinden onun başına yerleştirip gülümsedim. "Biliyorum, bırakmazsın."

Dudaklarını tekrardan karnıma sürterek, bu defa öpmeden, nefesini karnıma bırakarak, "Her şeye dönen sırtım, bir tek seni göğsüm bilir," dedi. Kafasını aniden tişörtün içinden çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Her şeye dönen sırtım, bir tek sizi göğsüm bilir," diye düzeltti cümlesini.

"Bak işte bu şüri sevdim." Eğilip dudaklarımı onun alnına bastırdığım anda gözlerini yumup öpücüğümü karşıladı. Gözlerinin içine bakmak için dudaklarımı alnından çektiğimde gözleri hâlâ kapalıydı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı, elimi yanağına kaydırıp yanağını yavaş yavaş okşadım. "Kocaman bir adamsın ama kedi yavrusu gibi sevdiriyorsun kendini."

"Daha kaç farklı çeşit hayvana benzetileceğim acaba ben?" diye sordu gözlerini açıp gülümserken.

"Daimî domuzcuk," dedim yanağını okşamaya devam ederek.

"Farkında mısın evliyiz?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yeni mi fark ediyorsun?" diye sordum. Aslında bu bana da tuhaf geliyordu, göğsümün içini genişleterek kendine yer açmaya çalışan bir gerçekti bu. Onun karısıydım.

"Ara sıra dank ediyor, fakat çok güzel dank ediyor," dedi ve yavaşça doğrulup beni kollarımn arasına çekerek sıkıca sarıldı. Kolları omzumdan geçerek sırtıma indi, beni sıkıca kavrarken dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp öptü. "Bir ömür farkında olmadan beklemiş, bir gece ansızın bulmuş, yine bir gece ansızın sana kavuşmuş gibiyim."

"Yaşanmaması gerektiğine çok inandığım bir geceydi," diye fısıldadım kollarımı onun beline sararken.

"Yaşanmaması gereken bir geceydi. Her şey daha farklı olabilirdi ama hiç olmama ihtimalindense, o gecenin yaşanmış olması daha iyi geliyor. Bencillik mi bu?" Sorusunu taşıyan sesi derindi, düşünceler onu sık sık boğuyor, bir rüzgâr gibi eserek deviriyordu sanki.

"Bencillikse bile ben bu bencilliği seviyorum," dedim. "Seni bencilken de seviyorum."

Dudaklarını tekrar saçlarıma bastırıp, "Verdiğim sözü unutmadım," dedi saçlarıma doğru konuşarak. "Ben senin için iyi bir eş, çocuğumuz için iyi bir adam olacağım. İyi olmak ne demek bilmiyorum, nasıl iyi olunur, iyi ve kötünün gerçek anlamı nedir bilmiyorum ama en iyisi ola-

na kadar durmayacağım. Evimize döndüğümüzde sana en başında söz verdiğim gibi terapiye başlayacağım."

Kollarımı ona daha sıkı sarmama neden olan sözlerinin kalbimi nasıl ısıttığını bilemezdi. Söylesem, saatlerce anlatsam, kelimeleri önüne döksem bile asıl hissettiğimi göremezdi. Attığı bu adım benim için çok önemliydi. Bana kendimi önemli hissettiriyordu. O zaten iyi bir adamdı ama iyileşmeye ihtiyacı vardı ve iyileşmek için atacağı adımda daima onun yanında olup ondan desteğimi bir an olsun esirgememek istiyordum.

"Her an yanında olacağım." Bir süre sessiz kaldım. "Üstelik ben de istiyorum, doktorum da bunun doğru bir karar olacağını, buna ihtiyacım olduğunu söylemişti."

"Evet, ikimizin de buna ihtiyacı var," diye fısıldadı, üzerinde yapacak bir yorumu yok gibiydi ama beni desteklediğini görebiliyordum.

Birlikte alt kata indik, büyük kutuyu aldı ve önden o çıkıp ışıkları sönmüş bahçenin ışığını yaktı, birkaç lamba masanın üzerini aydınlattı ama bahçenin tamamı aydınlanmadı. Ben ayağımda terlikler, üzerimde Gurur'un dışarı çıkmadan önce omuzlarıma zorla örttüğü şalla çardağa doğru yürürken o da hemen arkamdan geliyordu. Çardağın üzerine çıkıp oturdum, bağdaş kurdum ve Gurur da elindeki kutuyu bırakarak yanıma oturup bacaklarını öne doğru uzattı. Merakla kutuyu açtığımı görünce güldü. "Ne bu acele, şimdiden ödenecek borçların telaşına mı düştün?"

Sorusu karşısında afallayarak ona bakıp, "Çok mu borçlandın?" diye sordum, sesimdeki paniği fark ettiği an dudaklarındaki gülümseme genişleyerek bir kahkahaya dönüştü.

"Hayır yavrum, güncel olarak borcumuz harcımız yok çok şükür. Her şey tıkırında."

"Endişelenmeyeyim diye demiyorsun, değil mi?"

"Hayır, zaten seni endişelenmeni gerektirecek bir durumun içine sokmam. Gücümün yettiği kadarını yaptım, elimden bir şeyler çıktı ama elbet yenisi gelir. Borcumuz yok." Kutunun içindeki bileziklerden birini gösterdi. "Bileziklerinle yeni araba almaya da çalışmayacağım, söz."

"Bileziklerimle yeni bir araba almayı mı düşünüyordun yoksa?" diye sordum, gözlerimin kocaman açılması onu daha da eğlendirdi. Başını geriye atarak gülerken, "Hayır, deli misin kızım, düşünmedim öyle bir şey," dedi.

"Sabah bir uyanıyorum, takıları alıp gitmişsin, Müge Anlı'ya çıkıp seni anyorum ve yetmiş milyona seni rezil ediyorum," dedim kaşlarımı çatıp ona şüpheli gözlerle bakarak.

"Sus artık, böyle şeyler söyleyip durma, direkt gözümde canlanıyor benim. Hayal etmeden duramıyorum," dedi, gözlerinin kenarlarının kırışmasına neden olacak kadar içten gülümsediğini görmek beni de gülümsetti.

"Müge Anlı'nın koltuğunda oturmuş kamera beni çekerken takıları çalıp nasıl ortadan kaybolduğunu anlattığımı düşünüyorsun, değil mi? Ekranın sağ köşesinde de düğün fotoğrafımız var, ekranının en altında 'damat takıları alıp kayıplara karıştı' yazıyor."

"Hatta yayına bağlayıp benim peşimi bırak, ben Devran ile yeni bir düzen kurdum, Kars'ta at çiftliği aldık ve mutluyuz diyorum. Devran telefonu elimden kapıp sana peşimizi bırakmanı, benimle mutlu olduğunu söylüyor," dediği anda gözlerim kısıldı.

"Şüpheliler listesine Devran'ı da alıyorum, artık onunla yalnız kalmamaya dikkat et."

"Baş şüpheli kim?"

"Hâlâ Zafer," dedim. "Onun kendini uygulamayla kadın yaptığı fotoğrafı anlatırken ağzının suyunun akmasını hâlâ unutamıyorum. Bu bir travma ve travmalarımla dalga geçilmesinden hoşlanmam." Daha çok gülmeye başladı. "Gülmesene!" diyerek avucumu göğsüne vurdum.

"Tamam, vurma, patilerin de amma ağır, pata küte indiriyorsun ya," deyip beni bileklerimden kavrayarak kendine çekti, göğsüm göğsüne yaslanınca gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Babam bahçeye çıkar da bizi böyle görürse bu kez traktör tekeriyle gerçekten üzerinden geçer," diye fısıldadım, burunlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakındık.

"Baban traktör tekeriyle üstümden geçse bebemiz olacağını öğrendiğinde geçerdi, hem sen benim bugüne bugün nikâhlı karımsın," dedi, burnunu burnumun ucuna sürttü ve zaten yerinden çıkacak gibi çarpan kalbimi daha da hızlandırdı.

"Edepsizlik de diz boyu. Bunu babama da söylesene sıkıyorsa."

"Sıkar yavrum, sıkar," dediği gibi elini kalçama koydu, avucunun içine aldığı kalçamı parmaklarının baskısını derimin altında hissedene kadar sıktı, "bu koca eller, şu güzel götü böyle sıkar," diye fısıldayarak bitirdi cümlesini.

Geri çekilmeye çalışırken balık gibi çırpınmam onu güldürdü ama yine de beni kıstırmak yerine serbest bıraktı. Yanaklarım anında al al olmuş, nefesim körük gibi hızlanmıştı; bedenim ona karşı her zaman savunmasızdı, tek bir dokunuşuyla aklımı başımdan alıp götürebiliyordu.

Gülümsedi, yanağımı okşayarak, "Kim ne takmış bakalım, biz de düğünlerinde ona göre bir şey takarız," diye alay ederek konuyu dağıtmaya çalıştı. En çok takıyı babam ve Şebnem anne takmışlardı. Amcam bana çok kalın, kelepçe gibi bir bilezik, Gurur'a da Reşat takmıştı. Muşta hem beşi bir yerde hem de bir bilezik takmış, Gurur'a da altın takmıştı. Ailedeki herkesten en az bir bilezik takılmıştı, arkadaşlarımdan da tam altın ve bilezik gibi bir sürü şey gelmişti. Aynı zamanda yine babam, Gurur'a beyaz altından, epey şık ve kendini gösteren bir saat takmıştı. Uzun süre bizi idare edebilecek, hatta bir kısmıyla küçük yatırımlar yapabileceğimiz kadar para vardı. Bacaklarım Gurur'un bacaklarının üzerinde parmağımı yalayıp paraları saymaya başladığımda Gurur o kadar çok gülmüştü ki sonunda bu ânı hep hatırlamak istiyor gibi telefonunu çıkarıp beni video kaydına almaya başlamıştı.

"Bunlar da amma çok şey takmış," demişti Gurur söylenerek. "Şimdi biri evlenirse bizim ondan aşağı kalmamamız gerekecek. Öf ya."

"Bir kısmını bankaya yatıralım bence," dediğimi hatırlıyorum. "Vadeli bir hesap açarız." Bu fikrim ona çok mantıklı gelmişti.

Takıları sayıp ayırma işimiz bittiğinde, "Vural'a bak, hem bir sürü para taktı hem de Reşat takmış, bu düğünde en çok göbek atan kişi olmayı zaten hak ediyordu," diye dalga geçmişti Gurur, o sırada göğsüne uzanmış yıldızları izliyordum. Şafağa çok yakın bir saatti, gökyüzü yavaşça alacalı bir renkle karanlığın pençelerinden sıyrılıyordu ama yıldızlar tüm güçleriyle parlamaya devam ediyorlardı.

Parmaklarım açık düğmelerin ardındaki çıplak göğsünde dolaşırken gözlerim yıldızlardaydı. Yorgunluk bir dalganın kıyıya çarpıp kumların üzerini boyadığı gibi birdenbire bedenimi altına alarak beni uykunun kollarına itmeye başlamıştı. Gözlerimi yumup onun göğsüne tamamen sokulduğumda, "İyi uykular, gelinciğim," dedi, bu beni uyku bir sis gibi etrafımı sardığında bile gülümsetebilmişti.

"Hâlâ uyuyorlar."

"Elleme çocukları, uyusunlar. Dünün yorgunluğunu atsınlar."

"Üzerlerini örteyim Gülbahar, bir örtü getirsene bana."

"Kahraman, havanın sıcağına bak, kurdeşen mi döktüreceksin çocuklara, allasen?"

"Uyuyanın üzerine kar yağar gülüm, bilmiyo'n mu? Tüm geceyi burada geçirdiyseler vay hâllerine, kesin grip olacaklar. Zeliha'nın üzerine şalı atmış da kendisi öyle yatmış kalmış, her yeri tutulacak oğlanın."

"Ben kahvaltıyı hazırlayacağım, çocukların hepsi çok yoruldular. Masayı kurarken uyandırırım kızları, sen de oğlanları uyandır. İkisini de bırak, dinlensinler, sofra hazır olunca tabak çanağın sesine dikerler zaten kulaklarını."

Annemin ve babamın sesini duyuyordum ama uyku öyle tatlıydı ki gözlerimi aralayıp oldukları yöne bakamıyordum. Gurur'un bedenimi saran kollarının biraz daha sıkılaştığını hissettim, beni göğsüne bastırdı. Burnundan verdiği nefesin saçlarıma yayılışıyla gözlerimi zar zor araladım. Çardağın kenarlarından sarmaşık gibi geçen asma dallarının gölgeleri yüzüme vurdu ama güneşin ışığının da o sarmaşıkların arasından çizgiler çizerek tenime dokunduğunu fark ettim.

Kafamı kaldırdığımda Gurur belime daha sıkı sarılarak ağzının içinde bir şeyler geveledi, sesi uykulu yükseliyordu. Kafamı çevirip ona baktım, uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlara yayılmıştı, yüzüne güneşin çizgileri belli belirsiz dokunuyor, yüzündeki kemiklerin yüksek gösterdiği kısımlar terle parlıyordu.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, başımı tekrar göğsüne koyup gözlerimi kapatacaktım ki, "Akşam nasıldım ama?" diye sorduğunu duydum birinin, bu kişi Vural'dı. Gözlerimi tekrar aralayıp bahçeye baktım, ağaçların altından geçerken bir yandan hemen yanında esnerken ağzını kocaman açan Yener ile konuşuyordu. "Sırf Zeliha'yı gölgede bırakmayayım diye kendime hâkim oldum, yoksa daha güzel oynardım."

Yener eliyle ağzını kapatıp bir kez daha esnedi, ardından omzunun üstünden Vural'a baktı. "Tebrik ederim, Oryantal Star yarışmasını tekrar çekmeye karar verirlerse senin için özel olarak bir katılım formu doldurup yarışmaya mail göndereceğim kanka."

"Yok ama Roman Star olursa düşünebilirim bunu," diye dalga geçti Vural.

"Tamam, düşün sen," diye geçiştirdi Yener, Vural'ı. Ardından cebinden telefonunu çıkarıp gözlerini eve dikti. Sonunda uykumun açıldığını

fark ederek yavaşça kafamı Gurur'un göğsünden kaldırdım. Gurur, "Kıpır kıpır durmadın," diye homurdandı uykulu bir sesle.

Gözlerimi ona çevirdiğimde ela gözlerinin açık olduğunu görünce elimde olmadan sırıttım. "Burada uyuyakalmışız."

"Temiz havada uyumak iyidir," dedi, alt dudağını yalayıp yavaşça gülümsedi. "Günaydın, yavrum."

"Günaydın." Uzanıp yanağından öptüm, ardından hızlıca geri çekilerek ayaklanıp çardaktan indim. Arkamdan meraklı meraklı baktığını hissedebiliyordum. "İyi hissediyorum, gidip anneme yardım edeceğim."

Babam elinde bahçe hortumuyla annemin çiçeklerini sularken, "Günaydın," diye seslendi bana, ardından Gurur'a doğru döndü. "Oğlum, git duş al, kahvaltıya in. Üstünle başınla oturma sofraya."

Evin kapısını itip içeri girmek üzereyken dönüp omzumun üstünden Gurur'a, ardından babama baktım ve gülümsedim. Bu sabah gerçekten ailemize yeni biri katılmış gibi hissediyordum. O sabah, hep birlikte uzun uzun kahvaltı ettik, sohbet dallanıp budaklandı, çay bardakları sık sık çayla doldurduldu. Masadaki tabakları topladığımız sırada, "Ee?" dedi babam. "Ne zaman yola çıkacaksınız?"

Kaşlarım anında çatıldı, elimde tabakla babama doğru dönüp, "Beni hemen Isparta'ya postalamak niyetindesin herhâlde, baba?" diye homurdandım.

"Lafa bak lafa. Burası senin evin sıpa, nereye postalıyormuşum seni?" Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben balayınızı diyorum. Gurur birkaç gün boyunca sahil kıyılarını gezeceğinizi söyledi."

Bakışlarım Gurur'a çevrildi, çay bardağını dudaklarına götürürken bana muzip gözlerle bakıyordu. Ne kadar itiraz etsem de bunu yapacaktı, tam ağzımı aralayacaktım ki, "Fethiye'ye, Göcek'e falan da gidin," dedi annem. "Sezon tam açılmadı, boğucu bir kalabalık yoktur. Şu sıralar tam da gezilecek zamanı oraların. Sarıgerme'ye kesin gidin. Ne severdik oraları, değil mi Kahraman?"

"Götürürüm karımı istiyorsa, çocukları sağ salim gönderdiğimiz vakit kalkar bir gideriz," dedi babam keyifle.

Bahçe kapısı itilerek açılınca omzumun üstünden o yöne baktım. Yengem ve ikizler içeri girdiler, yengemin elinde bir börek tepsisi vardı vardı. Kapı kapanmadan Kurtuluş amcam da kapıda belirdi. O günden bu yana yengem bana bakarken sık sık gözlerini kaçırıyordu, gülümse-

meye gülümsüyordu ama hâlâ bana karşı kendini kötü hissettiğini fark edebiliyordum.

Amcamı çakır gözlerini babama çevirerek, "Kim gidiyor Sarıgerme'ye?" diye sordu, varlığı bahçenin içini anında doldurmuştu. Ketumdu, sık sık gülmezdi, insanlar ondan başta çekinir, sonrasında çok saygı duyarlardı.

"Gurur ve Zeliha'yı gönderiyoruz, kıyı kasabalarında dolaşacaklar," dedi babam. "Kahvaltıyı da kaçırdınız. Ben sana çabuk gel demedim mi?"

"Sinan sabah arabamı kaçırıp tekeri patlatmasaydı gelirdim hemen," diye söylendi amcam. Sinan'a yandan öyle bir bakış attı ki Sinan anında hızlı adımlarla ondan uzaklaşıp sandalyelerden birine oturdu. Amcam, Gurur'a başıyla selam verdi, masaya doğru yürüyüp beni kendine çekerek kafamın üzerinden öptükten sonra, "İyi misin, amcam?" diye sordu.

"İyiyim amca, otur çay doldurayım sana," dediğimde, "Elim var, kendim doldururum," diyerek gülümseyip sandalyeyi çekti ve oturdu. Simge, annesinin elinden börek tepsisini alırken Yener'in gözleri ondaydı, amcamın bakışlarının ona çevrildiğini fark ettiğinde ise gözlerini hızla farklı bir yöne kaydırıp oturuşunu dikleştirdi.

Gurur'a başımla evi işaret ederek elimde tabakla eve doğru yürümeye başladım. Çok geçmeden arkamdan eve girdi, birlikte mutfağa girerken elimdeki tabakla ona dönüp, "İlla tatile gideceğiz yani, öyle mi?" diye sordum ona dik dik bakarak.

"Gideceğiz tabii," dedi. "Âdet böyle."

"Senin canın kıyı kasabalarını dolaşmak istiyor bence," dedim, tabağı tezgâha bırakıp ona doğru döndüm. "Tadını tuzunu kaçırmak istediğimden değil ama konuşulması gerekenler var, Gurur." Bu konuşmayı yapmak istemiyordum, eminim o da istemiyordu ama daha fazla bundan kaçamazdık. Gözlerimin içine ne diyeceğimi biliyormuş gibi bakması beni bocalatınca sırtımı tezgâha dönerek kalçamı yasladım. "Zaten biliyorsun ne söyleyeceğimi, değil mi?"

"Evet," dedi sadece, birdenbire havası değişmişti.

Elimi enseme attım ve sonunda kafamı kurcalayıp duran o şeyi dile getirdim. "Tehlikedeyiz, değil mi? O adam senin peşindeydi, Gurur. Hedefi ben gibi görünsem de asıl hedef sendin."

Cevap vermedi, bakışları bomboştu, gözleri bana bakıyor ama baktığı yerdeki kişi ben değilmişim gibi görünüyordu. Bir süredir benden giz-

lediğini sandığı o yüz, maskesinin birdenbire derisinin üzerinden kayıp gitmesiyle gözlerimin önünde belirmişti.

"Beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum, sevgilim," dedi, sesi donuktu, yine de gülümsemeye zorladım kendimi.

"O zaman soruma bir cevap verecek misin?"

"Benim tehlikede olmadığım tek bir an var mı sanıyorsun?" Bu cevap, gözlerimizin birbirine yaslanmasıyla içimde derin bir yankı uyandırdı. Bir soru gibi görünse de verilmiş en gerçek, en büyük cevaptı.

"Bu konunun bir anda kapanmayacağını biliyordum zaten," dedim sessizce. "Ama beni tamamen bunun dışında tutmanı da anlamıyorum. Neler olduğunu bilmeye hakkım yok mu?"

Sadece, "Her şeyi halledeceğim," dedi ve bu benim yüzümdeki ifadenin biraz daha solmasına neden oldu.

"Neler olduğunu bilmeye hakkım yok mu?" diye sordum tekrardan, şimdi sesim daha cılızdı.

"Benimle ilgili her şeyi bilmeye hakkın var." Bana doğru bir adım attı, yüzündeki o donuk bakış kaybolmamıştı, hâlâ orada duruyordu. "Arka planda bir şeylerin devam ettiğini bildiğini bildiğim için sesimi çıkarmıyordum. Kolay şeyler yaşamadın, Zeliha."

"Evet," dedim. "Sen de öyle. Tüm bunları tek başıma yaşamadım ben, Gurur. Oradaydın ve benim kadar hasar gördün."

"Şu an önceliğim seni korumak."

"Bir şeyleri gizleyerek beni koruyabileceğini düşünüyorsan, bu büyük bir hata olur. Her zaman bir sonraki adımımın bana ne getireceğini bilmeden hareket edemem, asıl bu benim başımı belaya sokmaz mıydı?"

"Her an yanında olacağım," dedi sadece.

"Bak biliyorum, zor bir gebelik geçirdiğim ve yaşadıklarım ağır şeyler olduğu için çoğu şeyi benden gizlemeye çalışıyorsun ama bu şekilde beni endişeden uzak tutmuyorsun, daha çok endişelendiriyorsun. Bilmek evet acıtır ama bilmemek sadece korku yaratır. Bilmek istiyorum. Korkmak istemiyorum, Gurur." Ona daha dikkatli baktım, bir parça gerçek koparma ihtiyacıyla ona diktiğim bakışlarıma kayıtsızlıkla karşılık vermesi kaşlarımı çatmama neden oldu. "Anlıyorsun beni, değil mi? Korkuyla yaşamak istemiyorum, Gurur. Bir sonraki gün neler olacak korkusundansa, neler olacağını bilerek, her şeye hazırlıklı yaşamak istiyorum. Bunu kaldırabilirim, biliyorsun. Her zaman kaldırdım."

Gözlerini yumdu, söylediklerimin ona ağır geldiğini hissettim ve ona böyle hissettirdiğim için kendimden nefret ettim ama bir yanım haklılığımı bağırarak haykırıyor, isteğimin bencilce olmadığını söyleyerek beni rahatlatıyordu. Tekrar gözlerini açtığında ela gözlerinde bir boşluk görürüm sanmıştım ama o gözlerde gördüğüm şey anlayıştı. Beni anlıyordu, ne söylemeye çalıştığımın, neyi anlatmak için dil döktüğümün, neler hissettiğimin, her şeyin farkındaydı. Görülmek ve anlaşılmak beni rahatlattı. Elini yanağıma kaydırıp büyük avucuyla yüzümü neredeyse tamamen kapladığında gözlerimi kaldırdım ve ona dikkatlice baktım. Dudağının arasından çıkıp bana ulaşacak her kelimeye razıydım. Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı, bu neyin kabullenişiydi bilmiyordum ama içimi bir nebze olsun ferahlattığı kesindi.

Eğilip alnımı öperken avucunu yanağımdan çekmedi, dudaklarını alnıma uzun uzun bastırıp dudakları hâlâ oradayken boğuk bir sesle konuştu. "Anlatacağım, bebeğim," dedi, sesi güven veriyordu. "Her şeyi anlatacağım. Ama bunu balayımızdayken yapmak istemiyorum. Bize biraz zaman ver, kutlamamız gereken bir şey var." Dudaklarını alnımdan çekip gözlerimin içine tüm gerçekliğiyle baktı. "Sonra sana söylemem gereken bir şey olacak."

Tedirgin mi olmalıydım yoksa bana söyleyeceklerinin olması beni rahatlatmalı mıydı bilmiyordum. Sorup irdelemek, tam şu an öğrenmek istiyordum ama onu daha fazla sıkıştırmak da istemiyordum.

Sadece, "Kötü bir şey mi?" diye sordum.

"Her zamanki şeyler," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "İyi mi kötü mü henüz karar veremedim. Beyaz ya da siyah değil. Gri."

"İşte şimdi daha çok merak ediyorum," dedim sessizce.

Yanağını okşamaya devam ederken, "Şu an tadını çıkarmamız gereken şeyler var," dedi sadece.

"Korktum," dediğim anda duraksadı, gözleri yüzümde uzun uzun asılı kaldı ama hiçbir şey söylemedi. "Dün gece düğünde bir şey olmasından korktum. Önümü göremiyorum, bu yüzden neler olduğunu bilmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi? Dün gece bir facia yaşanmasından korktum çünkü hiçbir şey bilmiyorum. Gözümü hastanede açtım, her şey altüst olmuştu ve ondan sonra bana hiçbir şey anlatmadın."

"Çünkü tüm bunların nedeni, yaşadığın her şeyin nedeni buydu. Sana yaşatılanlardan sonra karşına geçip her an o konudan bahsetmek ne tür bir bencillik olurdu biliyor musun? Özellikle stresten uzak dur-

man gerekirken," dedi, ona hak verdim ama yeterli gelmedi, bir şeyleri bana anlatmayarak beni koruyamazdı ve bilmemek de strese girmeme yol açıyordu. "Dün gece bir şey olmayacağını biliyordum, ondan önceki gece de öyle. Bir süre kimsenin hiçbir şey için harekete geçemeyeceğini biliyorum çünkü biz zaten hareket hâlindeyiz. Tek bilmen gereken bu. Şu an tehlikede olan sen değilsin, sana bunu yaşatan kişi."

Bir şey söylemek yerine sessizce gözlerinin içine baktım. "Yemin ederim," dedi ondan bir söz veya yemin beklemeden ona inanmış olmama rağmen. "Şu an tehlikede değilsin. Senin etrafında pervane gibi döndüğümüzün farkındalar. Herhangi biri sana yaklaşamayacak kadar tehlikeli bölge olarak görüyor seni."

"Ama sana yaklaşabilirler ya da sevdiğimiz başka birine," dediğimde, "Hayır," dedi sakince. "İt gibi korktukları için ortalarda değiller, izlerini kaybettirmek için birbirlerini bile harcayabilecek konumdalar. Şu an onun yanında bir ekip yok, itleri dağıldı, yanında varsa bir avuç insan vardır ve onlara da tam olarak güvenemeyecek pozisyonda." Söyledikleri karşısında çok fazla şey bildiğini fark edip kaşlarımı çattım, aldırış etmeden konuşmaya devam etti. "Şu an saklandığı delikten çıkamaz. Çıkamıyor. Olur da çıkacak olursa bu seni korkutmasın çünkü çıktığı anda korkması gereken tek kişi o olacak. Yanlış bir hamle yaptı, bunun bir bedeli olacağının ve yanlış bir strateji uyguladığının henüz farkında değil."

"Onu tanıyor musun?"

"Yüz yüze değil," dedi sadece.

"Yani olur da şimdi bu evden çıkıp birkaç gün birlikte vakit geçirirsek ve yalnız olursak, seni yalnız yakaladıklarını düşünüp sana bir şey yapmayacaklar?" Sorum karşısında şaşkınlıkla yüzüme baktı, aslında tek korkumun bu olduğunu fark etmiş olmalıydı ki derin bir nefes alarak beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı.

"Seni tehlikeye atacak bir hamlem olur mu benim bu saatten sonra?" diye sordu kollarını sıkıca bedenime sarıp beni göğsünde saklarken. "Bir şey olacağını düşünsem, bir şey olacağına ihtimal dahi versem, arkamızda bir orduyla dolaştırmam mı ben seni yanımda? Korkma. Şu an ne yaptığımı biliyorum."

"Öyle diyorsan." Kollarımı beline sarıp sessizce göğsüne gizlendim.

"Öyle diyorum. Ben yanındayken saçının teline rüzgâr değse, rüzgânn bile en büyük düşmanıyım bundan böyle."

"Sana inanmadığımdan değil, sana kimseye inanmadığım kadar inanıyorum ben," diye fısıldadım. "Sadece senin de güvende olduğunu, iyi olduğunu bilmek istiyorum. Sadece kendimi düşünmemi bekleyemezsin benden. Ben seni de düşünmek zorundayım. Biliyorsun."

"Biliyorum, yavrum. Senin için yaşıyorum, senin için devam ediyorum, senin için savaşıyorum ve bu hep böyle olacak." Elini belimden kaydırıp karnıma dokundu, sanki aynı şeyleri bana söylediği gibi bebeğimize de söylüyormuş gibi hissettiren dokunuşu beni sakinleştirdi.

"Sorun yok, tamam mı, güzelim?" Gözlerimin içine daha yoğun gözlerle baktı. Başımı yavaşça salladım, dudakları şefkatle yukarı kıvrılsa da gözlerinde daha derin bir ifade vardı. "Ben varken sorun yok. Sen varken sorun yok. İkimiz de güvendeyiz." Gözlerini karnıma indirdi. "Üçümüz de güvendeyiz."

Yutkundum, söyleyecek bir şeyim kalmamıştı. Sırtımı ona dönüp tezgâha ellerimi koyarak derin bir nefes aldığımda ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi ve parmaklarını belime yavaşça bastırdı. Dokunuşu başımı döndürdü, bu kadar hızlı etkilenmek de benim lanetimdi. Dudaklarını boynumda gezdirdi, öpmedi, sürtünüşü kuvvetli bir kıvılcımın içimde çakmasına neden oldu.

"Boynun çok güzel kokuyor," diye fısıldadı, sesi ateşe çağıran bir günah gibiydi ve insanın ateşi arzulamasına neden olacak kadar tehlikeliydi.

"Sadece boynum mu?"

Dudakları, boynumun üzerinde yukarı kıvrıldı ve bu yutkunmama neden oldu. "Her yerinin kokusuna bayılıyorum. Hele bir koku var ki aç bir kurda dönüşmeme neden oluyor her defasında," dedi, sesinin tınısında gizlenen tutkuyu yakaladım, dokunuşu ve dudakları da bu tınıdaki tutkuya karışarak bedenimi sardı. Duruşumu dikleştirmeye çalıştım. Bunu fark edince dudaklarım boynumdan çekmeden bu kez sesini duyurarak güldü, genizden gelen sesi başımı döndürdü.

"Yapma şunu," diye fısıldadım.

"Neyi?"

"Böyle şeyler işte," dedim aceleyle.

"Ne yaptığımı söylersen sana yardımcı olabilirim, yavrum."

"Biliyorsun ne söylemeye çalıştığımı."

Dudaklarını omzumun baş kısmına dokundurdu, öptü, yavaşça yana kaydırıp boynumun başladığı çizgiyi koklayarak öptü. "Hım?" diye fısıldadı.

"Beni heyecanlandırmayı kes, dümbük."

"Dümbük mü? Kocanım ben senin." Dişlerini birden boynuma bastırınca donup kaldım, gözlerim iri iri açıldı. Canım acımadı ama dişlerinin derime tehditkâr bir dokunuş bıraktığını hissedebildim. "İnsan kocasına böyle yakışıksız şeyler söylemez." Dilini dışarı çıkarıp dişleriyle geçtiği noktaya sürtünce belim içeri doğru büküldü, kalçalarım onun kasıklarına âdeta yaslandı ve burnundan sert bir nefes bıraktığını duydum. "İnsan kocasına böyle eziyet de etmez," diye ekledi kısık bir sesle.

"Kim kime eziyet ediyor? Sen yapıyorsun hep."

Geri çekildi, bir an geri çekilmesi karşısında şaşkınlıkla ona doğru döndüm ve ben bunu yaptığım anda belimi kavradı, ayaklarımı yerden keserek beni havaya kaldırıp tezgâhın üzerine oturttu. Gözlerim iri iri açılsa da kaçmaya çalışmadım, ellerimi omuzlarının üst kısımlarına koyup ona bakmaya devam ettim. Bacaklarımın arasına girdiğinde bunun doğru olmadığını bilsem de bacağımı beline dolayıp topuğumu kalçasına bastırdım, ayağımdaki terlik kayıp yere düştü. Bu onu güldürdü.

"Biri gelecek," diyebildim, yüzü yüzüme çok yakındı ve bir adım sonrasının çarpışan dudaklarımızla sonlanacağını hissedebiliyordum. Hissettiğim en güzel gerilimdi. Bundan hoşlandığımı bildiğini biliyordum, zaten beni böyle köşeye sıkıştırmasının tek nedeni bundan haz aldığımı bilmesindendi. Dudaklarını tekrar boynuma yaklaştırıp burnundan sert ve sıcak bir nefes vererek boynumun derisini ağzının içine topladı. Gözlerim geriye doğru kayarken saçlarını kavradım, tırnaklarımı saç diplerine bastırdığım an boynuma doğru hafif bir hırıltı çıkardı. Birbirimizle oynamaktan aldığımız hazza rağmen şu an ailemin evinde, ailemin mutfağında onunla bu kadar yakın olmak doğru değildi. Her an birine yakalanabilirdik.

Çok geçmeden mutfağın kapısı açıldı ve Biricik, "Ay pardon!" diye bağırdı. Gurur, Biricik'in sesini duyduğu anda bacaklarımın arasından çıkarak sırtını kıza dönüp ensesini kaşımaya başladı. Ben de pancara dönmüş yüzümle Biricik'e bakıp, "Şey," diyebildim.

"Ney? Ay yani... Ben şey. Biraz meyve suyu almaya gelmiştim."

Gurur, hızlıca Biricik'in yanından kayıp geçerek mutfaktan çıktığında Biricik'in gözleri yüzüme çevrildi, ikimiz de kızarmıştık ve birbirimi-

ze bakamıyorduk. Sonunda, "Sen al o zaman meyve suyunu," diyerek tezgâhtan yavaşça inip etrafıma çaresiz bakışlar atmaya başladım.

"Gurur az önce meyvenin suyunu sıkıyordu herhâlde," dedi Biricik birden, donup kaldım ve gözlerim ona hızla çevrildiğinde bakışlarının boynumda olduğunu fark ettim.

Elim boynuma giderken, "Nasıl laflar bunlar ya?" diye bağırdım telaşla. "Hep Devran denen adam bozuyor senin bu gül goncası gibi ağzını."

Biricik sırıtarak, "Ay neden utandın ki? Kocan sonuçta, tadını çıkar," dedi ama tüm bu bilgiç lafları utancını gizlemek için ettiğini anlayabiliyordum.

"Zamanında ben de sizi böyle basmıştım," dedim ona dik dik bakarak.

Biricik bir an durdu, sonra, "Yoo, basmadın," dedi hızlıca ama "Evet, sen o sırada renkli rüyalar otelindeydin, beni görmemiş olabilirsin. Kendimi *keeping house* gibi hissettiğim bir andı," diye cevabı yapıştırdım.

"Gıcık," demekle yetindi, hızla buzdolabını açıp meyve suyu kutusunu kaptığı gibi başka bir şey duymak istemiyormuş gibi koşar adımlarla mutfaktan çıktı. Elim boynumda bir süre mutfağın ortasında tek başıma kalsam da sonunda mutfaktan çıkabildim. Üst kata giden ahşap merdivenlerin önünde Simge ve Yener'i görünce kaşlarım havaya kalktı ama onlar beni görmedi.

"Hiç mi?" diye soruyordu Yener yalvarır gibi.

"Babama ne diyeceğim, Yener? Isparta'da değil, Muğla'dayım. Diğerleriyle dışarı çıkıyor olsak hiçbir şey demez ama tek başıma çıkamam. Kızacağından değil, kızmaz ama gözünü sana nasıl dikiyor, görmedin mi? Ben gördüm çünkü."

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp, "Amca, bir şey mi lazım?" diye sordum ve ikisi de bir an irkilerek bana doğru döndüler. Dudaklarımdaki muzip tebessüm, koca bir sırıtışa dönüştü. "Amcamdan gizli buluşmaya mı gideceksin, kız?"

"Ne buluşması be salak," diyen Simge hızla sırtını bana dönerek merdivenleri çıkmaya başladı.

"Aa, utancından yolu şaşırdı," diye gülerek merdivenlere yönelip omzumun üstünden Yener'e baktım. "Amcam seni gül dalı gibi budar, şekerim, haberin olsun."

Yener kaşlarını kaldırarak, "Bakmayayım diyorum da boynunu elektrikli süpürgeyle çekmişler gibi görünen ben değilim sensin, şeke-

rim," dedi ve donup kaldım. "Dyson Gurur nerede?" diye sorarak yanımdan geçip dışarı doğru yürümeye başladı.

"Köpeksin, köpek." Avucumun içini boynuma koyarak üst kata çıktım. Simge yüzünü asmış, odamın kapısının çaprazında duran duvara yaslanmış beni bekliyordu. "Neden asıyorsun yüzünü?" diye sordum merakla, avucum hâlâ boynumdaydı.

Simge, "Akşam herkes uyuduktan sonra deniz kenarına gidelim mi diye sordu ama gidemem, babam görecek olursa onu bu kez gerçekten döver. Zaten dün gece gözünü bir an olsun Yener'den ayırmadı," diye homurdandı. Gözleri elime kaydı. "Boynun falan mı ağrıyor?"

"Yok," dedim gözlerimi kaçırarak. "Hem gidin, ne olacak? Geç saatte giderseniz amcamın nereden haberi olsun? Bizde kalıyorsun zaten. Bu gece de bizde kalacaksın, değil mi?"

"Bilmiyorum, babam eve gel, seni özledik falan dedi..." Derin bir nefes aldı. "Şu boynunu bırakacak mısın artık? Ne oldu?" Bileğimi aniden kavrayıp elimi boynumdan uzaklaştırdı, bakışları boynuma kaydığı anda yeşil gözleri iri iri açıldı. "Ha?" Gözlerini yüzüme çevirirken kaşları da havaya dikilmişti. "Kaşla göz arasında emcüklenmişsin."

"Ya hayret bir şeysiniz," diyerek elini itekledim. "Gidip şunu kapatıcıyla bir şeyle kapatmam lazım, zavallı babacığımın kalbine inmesin şimdi."

"Gurur sabah kahvaltısında yürek yerine gözleme yemişti aslmda ama..." dedi Simge kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek. "Neyse, gel kapatalım şunu. Özdağ ailesi ilk günden damat dövdü diye laf çıkmasın." Odamın kapısını açıp içeri girdiğinde ben de arkasından girdim. "Balayına gideceksiniz, değil mi? Küçük bir çanta hazırlayalım mı sana? Ne zaman gideceğinizi söyledi mi Gurur?"

"Söylemedi ama yarın gideriz sanırım. Ben sizin de bizimle gelmenizi istiyordum." Odamın kapısını kapatıp yatağımın ucuna oturdum. "Kalabalık olunca Gurur da güvendeymiş gibi hissediyorum."

Simge, makyaj masasının önünde durup aynanın yüzeyinden bana baktı. Her ne kadar sakin görünüyor olsa da gözlerine çöken endişeyi görebiliyordum. Derin bir nefes alıp elinde kapatıcı şişesiyle bana doğru döndü. "Bir gelişme mi var?" diye sordu, sesi tereddütlü yükselmişti, büyük ihtimalle bu konuyu gündeme getirmek istemiyordu çünkü kendimi kötü hissetmemden çekiniyordu.

"Hiçbir şey söylemiyorlar ama bir şeyler döndüğü kesin," dedim sadece. "Bunun peşini bırakacak adamlar değil onlar."

Simge yanımdaki boşluğa oturup bir dizini yatağın üzerine çekerek bana doğru döndü. "Babamdan bir şeyler duydum," dedi, gözlerim hızla Simge'ye çevrildi ve merakla gözlerinin içine baktım. "Amcam ve babam Gurur'u köşeye çekip sormuşlar yine, bir şeyler öğrenmişler. Evet, ekip bu olayda parmağı olan herkesin peşindeymiş. Babam pek detay vermedi ama bir sorun olsaydı düğünde herkes diken üzerinde olurdu, değil mi?"

"Öyle olurdu," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. İnanmak istediğim buydu belki de.

"Bu olay hallolacak ve kimsenin saçının teline zarar gelmeyecek, Zeliha," dedi Simge, yüzüme düşen saç telini kulağımın arkasına sıkıştırmadan hemen öncesinde. "Her şey yoluna girecek."

"Girecek, değil mi?"

"Evet. Artık korkması gereken sen değilsin. Korkması gereken onlar." Elini elimin üzerine koyup avucunun içine aldığı elimi yavaşça, destek olmak ister gibi sıktı. "Kimse bu işin peşini bırakmış değil. Bırakamaz da zaten."

Başımı yavaşça sallayıp elimi elinin altından çekerek, "Kapat şu ayının yarattığı şeyi ya," diye alay ettim. Modum düşmüştü ve Simge'nin bunu görebildiğini biliyordum. Yine de gülerek, "Damga kardeşi olduk," dedi.

"Ne?"

Sırıtarak komodinime doğru eğildi, çekmeceden ıslak mendili çıkarıp boynuna sürtmeye başladı. Saniyeler sonra üzerinde iki küçük çürük izi olan boynu açığa çıktı ve ıslak mendil kapatıcının rengini aldı. Gözlerim iri iri açılırken, "Sadece sen mi yaşıyorsun bu hayatı?" diye sordu pis pis sırıtarak.

"Kont Drakula[1] tarafından emilmiş gibi görünüyorsun."

"Seni kim emdi? Edward Cullen[2] mı?"

"Ne münasebet? Damon Salvatore[3] tabii ki," dedim.

Simge kapatıcıyla boynumu kapatırken beni güldürecek lakırdılar etmeye devam etti, başaramadığını söyleyemezdim çünkü bir süre sonra konunun karanlığından çıkarak gerçekten içten bir şekilde gülmeye baş-

---

1 Bram Stoker'ın *Dracula* (1897) adlı romanının başkahramanı.

2 Stephenie Meyer'in *Twilight* serisinde yer alan karakterdir.

3 L. J. Smith'in *The Vampire Diaries* serisinde yer alan anti-kahraman.

lamıştım. Odadan çıkmadan önce kendi boynunu da kendi kapatıcısıyla güzelce kapattı, pudrayla sabitledi ve "Yener ile yakınlaştığımı düşüneceklerine, Kont Drakula'nın varlığına inanan deli bir *fangirl* olduğuma ve ilkokul beşinci sınıfta sınıf arkadaşlarıma Edward emdi demek için kendi boynumu çimdiklediğim gibi yine kendi boynumu çimdiklediğime inanmalarına razıyım," dedi son derece ciddi bir sesle.

Akşamüstüne doğru duş almış, yine boynumu kapatıcıyla bir güzel kapatmış, üzerime boyundan bağlamalı, toz pembe, uçuş uçuş bir elbise giyerek balıçeye inmiştim. Babam mangalın başındaydı, ateşi yelliyor, bir yandan da amcam ve Muşta ile ayaküstü sohbet ediyordu. Lambalar henüz yanmamıştı çünkü güneşin turunculuğu hâlâ yeryüzüne gölge gibi düşüyor, bahçe mavinin ve turuncunun hoş bir tonuyla aydınlanıyordu. Ayça ve Gaye oturmuşlar, közlenmiş biberleri ve patlıcanları soyuyorlar, Vural ile Nihan omuzlarıyla birbirlerine vurup cilveleşerek salata yapıyorlardı. Çolpan bahçenin ortasına büyük bir seksek çizmişti, Bora ile Dide onun yanındaydılar ve Çolpan onlara oynayabilecekleri bir oyun alanı yaratarak ikisinin de dikkatini üzerine çekmeyi başarmıştı. Yener'in de yanlarına gittiğini gördüm, taşı alıp kutulardan birine doğru attı ve tek bacağının üzerinde kutulara zıplamaya başladı. Bora onu gördüğü anda kıkırdayarak taklit etmeye başlamıştı.

Arkadaşlarıma yardım etmek için masaya ilerlerken gözlerim Gurur'u aradı. Masanın önünde durup tabakları yerleştirmeye başladım ve köşede telefonuyla oynayan Yaman'a, "Gurur nerede?" diye sordum.

"Balığa gitti," dedi bana bakmadan.

"Ciddi bir şey sordum."

"Ben de ciddi bir cevap verdim," diyerek kafasını kaldırıp bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen bu bebeği doğurana kadar inşallah ülkeye balık kıtlığı getirmezsin. Kocan sana mangalda balık yapacakmış."

Yapay bir şekilde gülüp gözlerimi devirerek, "Senin de karının canı bir şey istediğinde görürüm ben seni," dedim.

"Yine başladı, yine başladı!" diye bağırarak ayaklandı Yaman. "Uzak dur benden ya."

"Kaçamazsın, bir gün ansızın yakalar seni söylediklerim." Sırıtışım genişledi. "Kendini manavda karına karpuz seçerken bulursun."

"Git," dedi Yaman ve arkasına bakmadan sandalyesini alıp ağacın arkasına koyarak benim onu göremeyeceğim bir açıya yerleşti.

"Onu sinir etmeyi aşeriyor olabilir miyiz ya?" diye sordum bir elimi karnıma koyarak. "Bir balık, iki Yaman amcayı sinir etmek."

Simge gülerek, "Rahat bırak çocuğu," dedi. "Canından bezdirdin kaç gündür."

"Yaman'a sarmazsam Yener'e sararım, yani ne istediğine dikkat et," diye alay ettim.

Yener, Simge'nin omzuna bilinçli bir şekilde omzunu sürterek ikimizin arasında durup, "Bana neden saracakmışsın?" diye sordu ve omzunun üstünden Simge'ye imalı bir bakış attı. Simge gözlerini kaçırıp önündeki işle ilgilenmeye başladı ama kulağının bizde olduğunu hissedebiliyordum.

"Canım arkadaşım, bilmezmişsin gibi konuşma, bu hayatta en çok sana sarmayı severim ben," diyerek onun Simge'ye yaptığını ona yapıp omzumla omzuna hafifçe vurdum. "Hele amcamın önünde sana bulaşmak en sevdiğim şey."

Yener gözlerini devirip geri çekildi, ardından bakışlarını Simge'ye çevirdi. "Şş, n'aber?"

"İyi," dedi Simge bıyık altından gülerek ama ona gözlerini bir an olsun dokundurmayarak.

"Akşam benimlen limon ağacımn altında buluşur musun?" diye sordu Yener sırtarak önündeki tabağın tozunu alırken.

"Babam seni limon gibi sıksın istiyorsan neden olmasın?" diye karşılık verdi Simge aynı şekilde sırtarak tabakları yerleştirirken.

"Sen sık istiyorum ben."

"Düşünürüz bunu," diye fısıldadı Simge yine ona bakmadan.

"Midem ağzıma geldi."

Yener aniden bana doğru döndü. "Miden mi bulanıyor?"

"Gözümün önünde kuzenimle fingirdeştiğin için midem bulandı, yoksa bebeğimin bana verdiği herhangi bir rahatsızlık mevzu bahis değil," dedim.

"Kıskanma beni, cicim ayların bitti, evli çocuklu bir kadınsın diye hep bu fesatlığın, fettanlığın. Anlamadık sanki," dedi Yener sırtarak.

"Ben en azından artık babamın önünde kocamı yanağından öpebiliyorum, sen daha kafanı çevirip Simge'nin yüzüne bakamıyorsun korkudan, üstelik etrafta amcam bile yok." Üstünlük taslayan bir bakışla onu süzüp küçümsedikten sonra saçlarımı savurarak dönüp oradan uzaklaşmaya başladım.

Bahçenin kapısı tekrar açıldığında Gurur elinde siyah bir poşetle içeri giriyordu. Beni gördüğü an dudakları yukarı kıvrıldı. Üzerinde si-

yah bir gömlek, altında beyaz pantolon vardı ve saçlarını sıcaktan dolayı arkaya doğru taramıştı. Balık poşetini babama uzatırken, "Balıkları temizlettim, baba," dedi. Babam omzunu sıkarak ondan uzaklaşıp poşetin içindeki balıkları mangalın önündeki tepsiye döktü. Babama baba demesi o kadar hoşuma gitti ki ona doğru yürürken dudaklarıma yerleşen sırıtışı silemedim. Kolunu boynuma sararak beni kendine doğru çekerken, "Pembe nasıl da yakışmış benim karıma," diyerek dudaklarını şakağıma bastırdı. Gözlerini masaya çevirdi. "Yardım lazım mı?"

Ayça, "Yok, Vural ve Nihan salatayı yaptılar, biz de közlenenleri temizleyip salata yaptık ama istersen mangala yardım et," dediğinde Gurur başını sallayarak tekrar dudaklarını şakağıma bastırıp beni yavaşça bıraktı.

Akşam yemeği için nihayet masaya oturduğumuzda amcam, yengem ve ikizler de gelmişlerdi. Gurur, sabah yola çıkabileceğimizi söylemişti, henüz sabah pek hevesli değilken şimdi onunla kısa da olsa tatil yapacağım için kendimi heyecanlı hissediyordum. Yemek boyunca sohbetler edildi, babam ve amcam bir küçük rakı açtılar ve Muşta dışında onlara eşlik etmek isteyen olmadı. Herkes dün akşamdan sonra epey yorgundu, hatta her ne kadar sapasağlam dursalar da çoğunun hâlâ akşamdan kalma olduğunu görebiliyordum.

Amcam, kadehini Muşta'nın kadehine vururken, "Ee, komtan," dedi. "Sadece tek çocuğun mu var?"

Muşta gülerek, "Evet, sadece bir kızım var," dediğinde Cenan'ın bakışlarının Muşta'ya dokunduğunu hissettim, ardından çatalını önündeki ete batırıp sessizce başka bir yöne baktı.

"Başka çocuk istemiyor musunuz? Kızınız da büyümüş hazır, bir kardeş iyi olurdu. Çocuklar bir arada büyüyünce güzel oluyor," dedi amcam kadehi dudaklarına götürürken. "Simge doğduktan sonra bir süre büyümesini bekledik, sonra da Allah bize ikizleri verdi. Çok çocuk gözünü korkutmasın, eve neşe oluyorlar."

Dide, annesinin yanında oturduğu sandalyeden hızla zıplayarak inip babasının yanına gitti, Muşta onu dizine oturtunca, "Kurtuluş amca çok haklı, baba," dedi hevesli bir sesle. "Ben abla olmak istiyorum."

Cenan'ın elindeki çatal servis tabağının içine gürültüyle düşünce Muşta'nın bakışları kızından ayrılarak Cenan ablaya çevrildi, kısacık bir an ona baktıktan sonra yorum yapmadan kızının saçlarını okşamakla yetindi.

"İkizlerden az çekmedin, Kurtuluş," diye dalga geçti babam ortamı yumuşatmak istiyormuş gibi.

"Senin Eymen'den çektiğin kadar çekmedim. Gerçi Sinan Efendi, Eymen abisini hiç aratmıyor." Amcam, Sinan'a gözlerini kısarak baktı. "Bir daha o arabayı kaçırmaya kalkış, seni arabaya teker diye takıyor muyum takmıyor muyum, hadi bakalım."

"Erkek çocuğuyla uğraşmak büyük dert, kız çocuğu çiçek gibi," dedi babam, Eymen ona dik dik bakınca, "Ben seni baş belasıyken de seviyorum babam," diyerek sırıttı.

"İnsanın kendi çocuğu en büyük baş belası da olsa tatlı gelir ona," dedi Muşta. Dide onun göğsüne başını yasladığında dudaklarında şefkat yüklü bir tebessüm büyüdü. "Ama ben çiçeğimin kardeş istediğini bilmiyordum."

Cenan aniden oturduğu yerden kalktı, duydukları sinirini bozmuş gibi yüzünde bariz bir rahatsızlık ifadesiyle, "İyi akşamlar dilerim. Ellerinize sağlık, Kahraman Bey," diyerek masadan uzaklaşmaya başladı.

Babam, "Hayırdır inşallah, kızdıracak bir kelamımız mı oldu?" diye sordu sessizce, sadece Muşta'nın duyabileceği kadar alçak bir ses tonuyla ama ben doğrudan onları izlediğimden aralarında geçen konuşmaları anlayabiliyordum.

Muşta'nın bakışları evin kapısından içeri giren Cenan'a çevrildi, ardından derin bir nefes alarak önünde duran kadehi eline aldı ve kafasına dikti. Elime boş bardaklardan birini alarak, "Ben kendime biraz meyve suyu alacağım," deyip oturduğum yerden hızlıca kalktım. Gurur'un meraklı bakışlarını üzerimde hissettim ama bakışlarına karşılık vermeden hızla içeri girdim. Cenan abla holde duran sandığın üzerinde oturuyordu. Beni fark edince hızlıca gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi. Bir an panikleyerek, "İyi misin?" diye sordum ve elimdeki bardağı sehpanın üzerine bıraktım.

Burnunu çekip, kan çanağına dönmüş gözleriyle kafasını kaldırıp bana baktı. "İyiyim," dedi ama iyi olmadığını görebiliyordum. Elim eline kaydı, elini avucumun içine alarak, "Dışarıda ne oldu?" diye sordum sessizce. "Senin kalbini kıracak bir sözü mü oldu babamın ya da amcamın?"

"Hayır, hayır," dedi hızlıca başını sallayarak. "Onlarla alakalı bir durum değil. Bir an gerçekten hassas hissettim."

"Neden? Çocuk konusu yüzünden mi?"

Onu zorluyormuş gibi hissetsem de her ânımda yanımda olup desteğini hissettiğim bir kadının gözlerinden yaşlar akarken onu yalnız bırak-

mak istemiyordum. Bir süre sessizce birleşen ellerimize baktı, sonrasında kafasını kaldırıp yeniden gözlerimin içine baktı.

"Bir çocuk daha istiyorsa ne yaparım?" diye sordu ve yüzümdeki ifade dondu. "Ya ona baba olma şansını çok geç verdim diye, gidip başka bir kadınla yeni bir hayat kurarsa, bir başkasından çocuğu olursa ne yaparım?"

Soruları karşısında donup kaldım, gözlerinden okunan acı öyle gerçekti ki yutkunmak bile zordu. Diğer elimi de elinin üzerine koyup, "Siz evlisiniz, böyle bir şeyi düşünmen bile saçma," diye fısıldadım. "Bunca zaman evlenmemiş, bir çocuk yapma hayaliyle biriyle bir yola girmemiş bir adam şimdiden sonra senden başka birinden çocuk mu yapar?" Muşta'yı tanıyordum, onun da tanıdığını biliyordum ama yine de yüreğine çöken korkuyu sanki bana ait bir korkuymuş gibi çok derinlerde hissedebiliyordum. Elimi elinin üzerinden çekmeden, "Böyle şeyler düşünme. Düşünmen bile saçma. Olasılıklar içinde dahi bulunmayan, ihtimali bile olmayan şeyler bunlar. Onun bir çocuğu var, o da senden. Bir gün belki yine bir çocuğunuz olacak. O da senden olacak. Siz evlisiniz," dedim.

"Adam bana bir gün gerçekten karısıymışım gibi davranıyor, ertesi gün aynı evi paylaştığı bir yabancıymışım, yolda denk geldiği, adını bile bilmediği ve öğrenmek dahi istemediği bir kadınmışım gibi davranıyor," dedi isyan eder gibi. Bir an sadece susup, gözlerinin içine bakıp kaldım. Tüm bunlar içine çok dokunuyor olsa gerekti. Kendimi onun olduğu yere tek bir anlığına koymak bile kalbimi yakıp kavuruyorken orada yıllardır olmak onun için ne kadar zordu bunu kimse anlayamazdı. Gözlerimin içine uzun uzun baktı, söyleyecek tek kelimem olmadığını görünce başını önüne eğip gülümsedi. "Belki bu da bana verdiği bir cezadır. Ona yaşattıklarımın bedelini ödetiyordur bana. Bir gün eskiden olduğum gibi en yakınıma dönüşüp bir sonraki gün hiç var olmamışım gibi yok sayıyordur beni. Böyle cezalandırıyordur."

"İkinizin de birbirinize kırgın, hatta kızgın olduğunu biliyorum ama tüm bunları bilerek yaptığını düşünmüyorum ben. Bence o da ne yapacağını bilemiyor. Seninle ne yapması gerektiğine kendisi bile karar veremiyor. Senin canını bile isteye yakacak biri değil Muşta. Bunu sen de iyi biliyorsun."

Sessizce gözlerimin içine bakarken sanki söylediklerime tutunmaya çalışıyor gibiydi. Derin bir nefes alarak, "Birbirimizi bir ömür affedemeyeceğiz ve belki de bir gün gerçekten beni koyduğu yerde bir başkasının

olduğunu göreceğim. Buna dayanabilir miyim bilmiyorum bile," dedi. "Bununla başa çıkabilir miyim, bilmiyorum bile."

Elinin üstünü okşarken, "Öyle bir şey olmayacak. Sen yokken bile onun için var olan tek kadındın," dedim, işte bu söylerken emin olduğum, ikileme tek bir an olsun düşmediğim tek şeydi.

"Bana çok kızgın."

"Sen ona kızgın değil misin sanki?" diye sorduğumda susup başını salladı, bu kabulleniş belki de Muşta'nın ona kızgın olmasından çok daha fazla yakıyordu canını. "Gönlü alınması gereken tek kişi Muşta değil bu hikâyede, Cenan abla. Kendini bu kadar yok sayma."

"Yok sayılmaya alışkınım ben, ablam," dedi Cenan sessizce, onun gibi güçlü bir kadından böylesi bir cümle duymak canımı yaktı. Sessizce elini bırakıp, sandığın üzerindeki boşluğa oturup omzumun üzerinden ona baktım. "Yaşananların tek suçlusu sen değilsin. Evet, Muşta değil ama sen de değilsin. Ortaksınız. Ortak işlediniz siz bu suçu. Ateşin içine kendini atıp sırf onu seviyorsun diye onun küllerini avucunun içini ateşe soka soka toplamaya çalışma artık. Biraz da senin küllerini o toplasın. Birbirinizin küllerini toplayın."

"Geçen zaman benim içimdeki ateşi söndürür sandım. Kırgınlığım biter, öfkem diner, aşkım da öfkemle birlikte susar sandım ama ne kırgınlığım bitti ne öfkem dindi ne de aşkım sustu. Hatta her şeyi bitirdim belki de içimde ama ona duyduğum sevgiyi bir gün olsun bitiremedim," dedi sessizce. "Bir gün olsun bitmesini istemedim diye mi bitmedi yoksa bitsin diye ağladığım gecelere rağmen mi bitmedi bilmiyorum. Belki bitsin diye ağlarken bile ağlama nedenim bitmesini istediğimden değildi, onu sevdiğimdendi."

"Sen Hakan abiye çok âşıksın," dedim. "O da sana çok âşık."

"Öyleyim," dedi sadece. Başka hiçbir şey söyleyemedi.

Evin dış kapısı birden açılınca oturduğum yerden kalkıp omzumun üstünden kapıdan içeri giren kişiye baktım. Hakan abi kapıda duruyordu, içeri girip kapıyı kapattıktan sonra, "Zeliha, bize bir beş dakika müsaade eder misin, abim?" diye sordu.

"Tabii," diyerek sehpanın üzerindeki bardağı alıp mutfağa ilerledim.

Cenan ablanın arkamdan baktığını hissedebiliyordum, gitmemi istemiyor olsa gerekti ama yalnız kalmaları gerektiğini anlamıştım. Ben mutfaktan içeri girerken Hakan abi, "Şu odaya geçsene bir," diyerek evin alt katındaki kapılardan birini açtı. "İki dakika konuşalım seninle."

"Konuşacak bir şey yok, ne konuşacağız?" diye sorduğunu duydum Cenan ablanın ama Muşta bunu yanıtlamak yerine, "Gel iki dakika," dedi sadece. Mutfağın kapısını kapatıp elimdeki bardağı tezgâha koyduktan sonra pencereye doğru ilerledim, perdeyi kaldırıp bahçeye baktım. Masanın etrafında oturan arkadaşlarım yemek yemeye ve bir şeyler içmeye devam ediyor, Şebnem anne ve annem sohbet ediyorlardı. Gurur'un eve doğru baktığını, sonra da sandalyesinden yavaşça kalkarak bahçenin içinden geçip eve doğru yürüdüğünü gördüm. Çok değil, bir dakika sonrasında mutfağın kapısı açıldı ve perdeyi indirip ona döndüm.

Göz kırparak, "Ne oldu?" diye sordu. "O ikisi nerede?"

"İçeride konuşuyorlar."

"Neden ki? Kavga etmiyorlar, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Çocuk konusu açılınca Cenan abla kötü hissetti herhâlde."

Gurur gözlerini kısarak, "Merak ettim," deyince gözlerimi devirdim. "Ne? Hep sen mi gözetleyeceksin insanları? Hiç merak etmiyor musun ya?"

"Özelleri sonuçta," diyerek omuz silkip mutfak tezgâhına doğru döndüm. "Annemin canı ekler pasta çekmiş," dedi Gurur arkamdan yaklaşıp kollarını belime sararak. "Birazdan gidip alacağım. Senin de canın bir şey istiyorsa söyle alayım."

"Ben de geleyim mi?"

"Yok, sen yorma şimdi kendini. Ben iki dakikada alır gelirim. Sokağın sonunda bir pastane varmış, gece yarısına kadar açıkmış," dedi çenesini omzuma koyarak.

"Hava alırdım," diye dudak büktüm.

"Arabayla gideceğim, ne havası? Sonra el ayak çekilince biraz turlarız, olmaz mı?" diye sordu.

"Olur," dedim gönülsüzce.

"Neden keyfin bu kadar kaçtı senin?" Kolları belime dolanmış hâldeyken yanağımı öpüp merakla profilime baktı. "Cenan'a mı sıkıldı canın?"

"Biraz."

"Kalbini yerim."

"Götümü bile yersin, biliyorum onu," diyerek güldüm, keyifsizdim ama bu onu da güldürdü.

"Büyük bir iştahla ikiye ayırır kafamı içine s-"

"Ya çüş be, çüş!" Belimde duran eline vurarak ona doğru döndüm. "Azmış sokak kedisi gibi kerkinip durma bacağıma."

"Esasında kerkindiğim yer bacağın değildi."

Gülerek gözlerimi devirip bardağı alarak ona uzattım. "Bana meyve suyu koy, şahsi kölem."

"Sana istediğin her şeyi koyarım."

"Kudurganlığının sebebini öğrenebilir miyim?"

"Senin etrafındayken her zaman sımsıkı taş gi-"

"Vazgeçtim, öğrenmek istemiyorum ya," diyerek bardağı göğsüne bastırdım. "Meyve suyu. Şimdi."

"Meyve suyunun kralı bende." Kaşlarını indirip kaldırdı. "İstersen haber ver."

Ona, "Soğuk bir şeyler istiyorum," dedim dik dik bakarak.

"Sen iste buzluğa da atarız," diyerek tekrar sırıttı.

"Pek bir keyfin yerinde bakıyorum senin."

"Karım oldun diye," dedi böbürlenir gibi. "Öf ya, insanın karısına sapıklık yapması mükemmel bir şeymiş. Neden bu kadar bekledik? Seni görür görmez Kestane'yi veterinere, seni nikâh dairesine götürmeliydim."

"Beni tehdit etmekle meşguldün, şekerim."

"Dönelim en başa, bu kez centilmen bir şekilde evlenmek için tehdit etmezsem adam değilim."

"O zamanlar gözümde pek adam değildin zaten, Gurur," dedim ona dik dik bakarak.

"Kalbimi çok kırdın, keşke fındıklarımı da kırsan."

"Öküzsün," dedim gülerek.

"Bak ne güzel güldün. Şimdi gidip Cenan denen kadına seni üzdüğü için racon kesmek zorunda değilim," diyerek yanağımdan makas alıp bardağı elimden aldı. Buzdolabına doğru yürüdüğü sırada tezgâha yaslanmış onu izliyordum. Bardağa meyve suyu doldururken omzunun üstünden bana baktı. "Cenan ve Muşta'dan ses çıkmıyor. Umarım tartışıyorlardır, kapalı kapılar ardında birbirlerini yemelerini istemem."

"Geri zekâlı, tartışmak ve birbirini yemek aynı şey anlamına geliyor," dediğimde sırıtışı genişledi ve ağzım kocaman açıldı. Dilini çıkarıp sallayınca şokum daha da büyüdü.

"Ay gerçek bir hayvansın."

"Çok güzel hakaret ediyorsun, hakaret eden dillerini yerim senin," diyerek buzdolabının kapağını kalçasıyla iterek kapattı. Uzattığı bardağı alıp bir yudum içtim. Aniden, "Bir yudum da bana ver," diyerek yüzüme doğru eğildi ama paylaşma havamda değildim. Gözünün içine baka

baka meyve suyu bardağının içine tükürdüm. Bu taktik Eymen üzerinde her zaman işe yaramıştı.

Kocam üzerinde işe yaramadı.

Bardağı elimden alıp kafaya dikti ve ona bakakaldım. "Iyy!"

"Ne ıyy? Ben senin a-"

"Sus."

"Yaladım."

"Sus."

"Tükürüğünü ağzımın içinde çalkalar yutarım. Bir bardak meyve suyu daha ister misin?"

"İstemem. Hadi git ekler pasta al gel, çok geç kalma, bacaklarını kırarım senin," diye söylendim.

Bardağı kenara koyarak elimi elinin içine aldı ve "Hadi sen de buraya kapatma kendini. Çıkalım," dedi. Mutfağın kapısını açtığımız anda hole yayılan sesleri duyduk, Gurur hemen önümde yürüyordu ama sesleri duyar duymaz yerinde durarak diğer elini kaldırıp sessiz olmam için dudağına götürdü.

"Seninle konuşacak bir şeyimiz yok, sadece rahatsız hissedip içeri girmek istedim," diyordu Cenan abla, sesi zar zor duyuluyordu.

"Gurur, dinleyemeyiz. Yürü dışarı çıkalım," diyerek elini tutup çekiştirsem de olduğu yerde hareketsiz kalmaya devam ederek seslere kulak kesildi.

"Senin de bir anda saygılı bir insana dönüşesin geldi," diye fısıldadı omzunun üstünden bana bakarak. "Dur iki dakika."

"Aniden masadan kalkıp neden insanları suçlu hissettiriyorsun onu açıkla bana. Bir şey olmuş ki kalktın, Cenan," dedi Muşta, sesi zar zor, kesik kesik gelse de kelimeleri anlaşılıyordu.

"Kimseyi suçlu hissettirmek istemedim. Sadece orada oturmak istemedim. Başım ağrıyor olamaz mı, yalnız kalmaya ihtiyaç duymuş olamaz mıyım ben?" diye sorduğunu duydum Cenan'ın, sesi diken gibi çıkıyordu.

"Konu çocuktan açılınca aniden kalkıyorsun," dedi Muşta, sesi suçlayıcıydı.

"Neden oturup senin çocuk isteyip istemediğini konuştukları muhabbete dâhil olayım ben?" Cenan ablanın sesinin oktavı bir anlığına artmıştı.

"Bu kadar mı katlanamıyorsun?" diye sordu Muşta.

"Neye? Biriyle çocuk yapıp yapmayacağını mı sorayım sana? Git yap, ne diyeyim!"

"Ha?" diye sordu Muşta, onunla aynı anda Gurur da "Ha?" diye sormuştu.

"Çekil önümden, gerçekten insanların huzurunu kaçırmak istemiyorsan çekilirsin. Şu an huzursuzluk çıkaran sensin, Basri!"

"Ne alaka? Hiç anlamadım seni şu an ben!"

"Çekil."

"Dur, konuşmamız bitmedi."

"Başım ağrıyor başım!" diye bağırdı Cenan bir anda. "Ve sen konuşmaya değil, kavga etmeye çalışıyorsun!"

"Ben mi kavga etmeye çalışıyormuşum? Sesini yükselten sensin lan!"

Gurur derin bir nefes alarak, "Ben bunların derdinin çaresini biliyorum da işte," diye mırıldandı muzip bir sesle.

"Adilik yapma, Gurur."

"Senin de aklın fikrin orada. Belki başka bir şeyden bahsediyordum ben? Allah Allah." Gurur sırıtarak elimi daha sıkı kavradı. "Hadi yakalanmadan sıvışalım. Muşta beni duvara nazar boncuğu gibi asar burada dinlediğimi görecek olursa."

Dışarı doğru yürürken, "Cenan abla bir an için Muşta'nın başka birinden çocuk yapma ihtimalini düşündü, o yüzden bu kadar hassas davranıyor," diye fısıldadım.

"On sene boyunca yapmamış, şimdi gidip yapacak sanki," dedi Gurur. "Üstelik onlar aralarında nasıl bir ilişki olursa olsun şu an evliler."

"Aramız bu kadar bozuk olsaydı, tüm bunları yaşayan biz olsaydık, ben bile bu ihtimali düşünürdüm," dediğimde bana inanamıyormuş gibi aniden duraksayıp dehşet dolu bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Senden başka birinden değil çocuk yapmak, senden başkasının gözünün içine bir saniyeden fazla bakmam ben," dedi sertçe. "On yıl da geçse, bin yıl da geçse. Değişmeyecek olan tek şey bu. Değişmeyecek olan tek şey benim sana olan bu hudutsuz sevdam."

"Gerçekten mi?"

"Doğrulama istemene gerek bile yok."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ekler alırken vişneli pasta da alır mısın o zaman?"

Bir an duraksadı, elini çenesine götürürken, "Vişneli mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Başkalı olmaz mı?"

"Yani, pasta olsun da," diyerek güldüm. "Çok ciddiye alma."

El ele bahçeye çıktığımızda amcam, "Neredesiniz çocuklar siz?" diye sordu güleç bir tavırla. Amcamı gülerken görmek zordu ama rakı içtiği vakit, hele bir de sohbet onu sarmışsa nadiren dişlerini görme şansımız olurdu.

"Küçük Hanım'a meyve suyu dolduruyorduk. Pastaneye kadar gideceğim ben," dedi Gurur. "Bir isteğiniz var mı?"

"Yok annem, dikkatli ol, bizim sokak köpekleri arabaların önüne atıyor kendini valla. Gece gece canı yanmasın şimdi bir tanesinin. Dikkatli sür, e mi?" diye sordu annem, elinde çay bardağı, Şebnem anne ile diz dize otururken.

"Olur anne, dikkatli olurum," dedi Gurur, dudaklarında gizleyemediği bir tebessüm vardı. Gurur bakışlarını Devran'a çevirdi. "Benimle gel."

"Ay resmen Devran'ı götürüyor beni götürmüyor, içime nasıl şüphe tohumları ekilmesin benim şimdi?" diye sordum dehşet içinde.

Devran, "Kıskanma," diyerek ayaklanıp sigara paketini cebine attı ve bahçe kapısına yürüdü.

"Sen git, Biricik kız hâlâ burada sonuçta."

"Ve Gurur da giderken seni değil beni seçti," dedi Devran pis pis sırıtıp bahçe kapısını açarak.

"Bensiz piknik yaptığınızdan beri kan davalımsın zaten, töremiz gereği kötü şeyler yaşanmadan kaybol ya." Sandalyeme oturup Gurur'a dik dik baktım. "Sokağın sonunda perili bir ev var, onun önünde bıraksana bunu sen."

"Perili ev mi var?" diye sordu Biricik heyecanla. "Nasıl yani?"

"Terk edilmiş, camları falan kırık, karanlık bir ev," dedim. "Cinlerin toplanma bölgesi."

"Böyle şeyler söyleyip korkutma kızı," dedi babam kaşlarını çatarak. "Yok amcam öyle şeyler. Uyduruyor bu kız."

Sırıtarak Biricik'e baktım. "Valla sevgilin o yöne gidiyor, bir cin ona âşık olup başınıza bela olsun istemiyorsan durdurursun. Cinler evli olmayan adamlara âşık olur."

Devran, "Gönül nikâhımız var," diyerek kapıdan çıkınca Biricik korksa da gülümsedi ama belli ki cin hikâyelerinden epey tırsıyordu. Hain bir sırıtışla ona bakmaya devam ettim.

Yener oturduğu yerde rahatsız bir şekilde, "Gece gece adını anmayın şunların," dedi.

"Cinlerin mi?" Masadaki meyve tabağını önüme çekip muzu soymaya başladım. "Korkma, cin senden korksun."

"Adını anmasana kızım," diye çıkıştı Yener.

"Aa amca, resmen nasıl korktu gördün mü?" diye sordum amcama dönerek. "Bir de senin tarlanda babaannemin gördüğü alkarısını görse herhâlde altına işeyecek."

Maria, "Tövbe estağfurullah," dedi elinde törpüsüyle.

Amcam dik dik Yener'e bakıyordu ama Yener gerçekten ürpermiş olacak ki amcamın bakışlarına dikkat bile kesilemedi, doğrudan babaanneme bakıyordu. "Sahiden öyle bir şey mi gördün, Maria?" diye sordu.

"Yok yahu," dedi yengem. "Korkuluğu alkarısı sandı."

Maria, "Ben ne gördüğümü iyi bilirim," diye söylenince Yener oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp gözlerini Adnan'a çevirdi.

Adnan gülümsedi. "Hurafe bunlar," dedi sessizce.

Çolpan kaşlarını kaldırarak, "İnanmıyor musun?" diye sorduğunda Adnan'ın gözleri Çolpan'a çevrildi. "Gece nöbetlerinde dağda birçok asker onlara rastladığını söyler dururdu," dedi. "Bu tamamen psikolojik bir durum. Korku insanlara halüsinasyon gördürebilir. Çünkü bunca yıldır dağlardayım, bir kez olsun görmedim."

"Doğru," dedi Çolpan. "Bir şeyi sen göremiyorsan, o şey senin için yok hükmündedir."

Adnan, "Neden öyle söyledin ki şimdi?" diye fısıldayarak Çolpan'a doğru eğildiğinde Çolpan aniden kafasını ondan uzaklaştırarak bakışlarını masaya çevirdi.

"Öylesine, senin de saçma sapan şeyleri ciddiye alıp eşeleyesin geliyor hep," diye mırıldandı. Adnan hâlâ onun yakınında duruyor, dikkatle profiline bakarken ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

Tayfun abi, "Ben karanlıktan korkmam," dediğinde bakışlarını ona çevrildi. "Fakat benim de şahit olduğum şeyler oldu, Adnan."

Yener, "Daral geldi, yeter," diye çıkıştı.

Simge ilgiyle, "Ne gördün ki Tayfun abi?" diye sorduğunda Yener tekrar öfleyince amcam, "Ne korkak herifmişsin sen," dedi gülerek. Yener birden donup kaldı, bakışları amcamı buldu. Söyleyecek bir şey bulamamış, bocalamıştı. "Korkma bu kadar," diye devam etti amcam sözüne, bu kez sesinde dikenler yoktu. "Allah seni onlardan üstün yarattı."

Yener sadece amcamın gözlerinin içine bakıyordu. Sonunda, "Korkmadım," dedi.

"Korkma tabii ya, baban duysa geçirir ensene şamarı, koskoca komando oldun bunlardan mı korkuyorsun der," diyerek güldü amcam. Yener bir anda donup kaldı, kafasını hızlıca önüne eğip gözlerini tabağına indirdi. Amcam ne olduğunu anlayamamıştı ama masaya çöken sessizlik, amcamın yanlış bir cümle kurduğunu anlamasını sağlamıştı.

Amcam ne olduğunu anlamak istiyor gibi bana bakınca sadece dudaklarımı oynatarak, "Şehit," dedim, sesim çıkmamıştı ama amcamın yüzündeki ifade hızla dondu; gözlerine çöken pişmanlığı ve o pişmanlık dolu çakır gözlerin Yener'e çevrildiğini gördüm.

Sonunda amcam kadehini masaya koydu ve "Aslanım benim," dedi. Yener kafasını kaldırıp amcamın gözlerinin içine baktı. "Kap tavlayı. Geçen gün komtanı epey zorlamışsın, bakalım neler yapabiliyormuşsun."

Simge olduğu yerde küçücük kalmıştı, ne Yener'e ne de amcama bakabiliyordu. Yener başta algılamakta güçlük çekse de sonunda yerinden kalkıp tavlayı almak için masadan ayrıldı. Amcam, sessizce Yener'in uzaklaşan silüetine bakarken, "Davarlık ettim," dedi. "Aklımdan çıkmış."

Tayfun, "Biliyor muydunuz?" diye sorduğunda, "Onu soruştururken duymuştum böyle bir şeyi," dedi amcam pişman bir şekilde Yener'in uzaklaşmaya devam eden bedenini izlerken. "Aklımdan tamamen çıkmış."

"Biz karı koca böyleyiz biraz," dedi yengem kızgın gözlerle amcama bakarak. "Ağzımızdan çıkanı kulağımız duymuyor bazen."

"Öyle boynunu büktü ya," dedi amcam sessizce önüne dönerken. "Görmeseydim keşke onu."

Tayfun, "Olur böyle şeyler, Kurtuluş Bey," dedi. "Ama emin olun, haytanın teki gibi görünse de çok iyi kalplidir benim kardeşim. Onu bizden sorun."

Amcam buna bir cevap vermedi ama Yener masaya kolunun altında tavlayla döndüğünde az önce yaşananları telafi etmek istiyor gibi onunla tavla oynamaya başladı. Muşta onları tavla oynarken bulunca epey şaşırmış olsa da tarafı belliydi, o amcamın takımındaydı ve amcamın kazanmasını istiyordu. Yener'in hamle yapmaması konusunda onu katı bir dille uyarmış, sonunda Yener onu yenince Yener'e kötü kötü bakmıştı ama yorum yapmamıştı.

"Nerede kaldı bunlar?" diye sorduğumda neredeyse bir saattir ortalarda olmayan Devran ve Gurur'u merak etmeye başlamıştım. Telefonu-

mun ekranına bakınca saatin neredeyse gece yarısına geldiğini görünce kaşlarım çatıldı. Çok geçmeden arabanın sesini işittim ve rahat bir nefes alarak sırtımı sandalyeme yasladım. Bahçedeki tüm lambalar aynı anda söndüğünde verdiğim rahat nefes birden boğazıma dizildi ve hızla sırtımı sandalyenin sırtlığından ayırarak, "Elektrikler mi kesildi?" diye sordum.

Muşta, "Gelir şimdi," dedi ama sokak lambaları yanıyordu. Kaşlarım çatıldı, bahçenin kapısı açıldığında, "Nerede kaldınız ya?" diye sorarak ayağa kalktım.

Ama görmeyi beklemediğim bir şey tam da oradaydı.

Gurur, elinde bir pastayla içeri giriyordu, pastanın üzerinde uzun, yaldızlı bir mum yanıyordu ve mumun ışığı karanlığın içinden çıkan Gurur'un yüzünü doğrudan aydınlatıyordu. Aniden konfetiler patlatıldı, başımdan aşağı yağan süslere dikkat kesilemedim bile, bakışlarım doğrudan Gurur'daydı.

"İyi ki doğdun," diye fısıldadı Gurur, çok geçmeden onun sesine tanıdığım herkesin sesi karıştı. Ne yapacağımı bilemez hâlde Gurur'a, elinde tuttuğu pastaya, sonra etrafıma toplanan arkadaşlarıma baktım. Elinde pastayı tutan eşim tam önümde durduğunda kafamı kaldırdım, gözlerimiz bir mumun alevinin ortasında birbirine yaslandı. Yüzündeki çizgileri ortaya kusursuzca seren gülümsemesi hiç solmadı ve bana, "Sen bugün," diye taklit etti beni. "En çok iyi ki doğan kişisin."

Alt dudağım titrerken sadece kaşlarımı çatıp pastanın üzerinde yazan yazıya baktım.

İyi ki sen. Daima sen, gelinciğim.

"Hadi, mum sönmeden üfle!" dedi Gurur heyecanla.

Avuçlarımı birbirine rastlayıp derin bir nefes aldım, gözlerim Gurur'un buz sıcağı gözlerine mıhlandı ve üflerken diledim.

Onu diledim.

Onu geleceğimin içinde diledim.

Daima var olmasını diledim.

Kucağında çocuğumuzla, daima o geleceğin içinde benimle olmasını diledim.

Muma üfledim, ateş söndü, ışıklar yandı ama mumun alevi sönse de içimde geleceğe duyduğum ihtiyacın ateşi bir an olsun sönmedi. Annem, Gurur'un elinden pastayı aldığı anda Gurur beni kollarının arasına çekerek, "İyi ki doğdu benim ceylan gözlüm," diye fısıldadı.

Ağlayacak gibi hissetsem de kendimi tutarak, "Neredeyse Devran'ı da alıp Kars'a kaçtınız sandım," dedim.

"Beni ırgatlık yapmam için çağırdı," dedi Devran gülerek. "Değil mi, Gurur?"

Yanağım Gurur'un göğsüne yaslıyken, "Hım?" diye sordum.

"Gel benimle." Gurur beni omuzlarımdan tutarak kendinden uzaklaştırıp gözlerimin içine uzun uzun baktı. "Hediyeni görmek istemiyor musun?"

"Seni görüyorum ya işte salak," dedim dudak büke büke.

"Romantik birisi," diye alay etti ve eğilip alnımı öptü. Geri çekilirken, "Hadi, gel," dedi, elimi kavrayıp beni bahçenin çıkışına yürüttü.

Kapının önüne geldiğimizde kalbim ağzımda atıyordu. Bahçe kapısını ardına kadar açarak beni önüne aldı, ellerini belimin kenarlarına yerleştirip çenesini omzuma yaslayarak, "Bak," diye fısıldadı.

Kapının hemen önünde, Gurur'un arabasının önünde bir araba duruyordu. Lacivert, parlak bir *Mercedes*'ti bu ve arabanın etrafını beyaz bir kurdele sarıyordu. Bir an algılamakta güçlük çekerek kaşlarımı çattım, gözlerim tekrar yıldızların aydınlattığı bir gece gibi görünen arabaya çevrildi. "Ne?" diye sorabildim, sesim kulağıma çok yabancı gelmişti.

Gurur tekrardan, "Doğum günün kutlu olsun, sevgilim," diye fısıldayarak dudaklarını yanağıma bastırdı. "Beğendin mi?"

"Deli misin?" Dudaklarımdan kayıp giden soru karşısında duraksadı. Ben de duraksadım. Bu benim miydi? Hızla Gurur'a doğru dönerken, "Deli misin?" diye sordum ama bu kez gözlerim kocaman açılmıştı. Tepkimi ölçmek istiyor gibi yüzüme o kadar uzun baktı ki sonunda dayanamayıp gülümsedim ve kollarımı hızla onun boynuna sararak bağırdım. "Delisin!"

"Öf ya, ödüm koptu," derken o da bana sıkıca sarılıyordu.

Geri çekilip kollarım boynuna sarılı hâldeyken tekrar gözlerinin içine baktım. "Sen gerçekten delisin," dedim, gözlerim dolmuştu, gözlerimin dolduğunu gördüğü anda duraksadı ama dudaklarındaki şefkatli tebessüm solmamıştı. "Kaç para bayıldın buna, manyak?" diye sordum, cevabına zaman bırakmadan tekrar sıkıca sarılarak yüzümü boynuna gömdüm. "Dengesiz manyak."

"Sevgi sözcüklerinin agresifliği beni derinden etkilemeye devam ediyor," diye alay ederken nefesinin saçlarıma karıştığını hissedebiliyordum.

Başka zaman olsa bacaklarını kırmakla tehdit ederdim ama birden o kadar hassas ve önemli hissettim ki tek yapabildiğim çocuk gibi söylenerek ona sarılmaya devam etmek oldu. "Borca girdiysen topuğuna sıktım çocuk," diye fısıldadım, gözyaşlarım çeneme kadar ulaşmıştı.

"Topuğu kurtardık o zaman."

"Dengesiz deli."

"Ve ilelebet kocan aynı zamanda."

"Öyle," diyerek daha da sıkı sarıldım.

"Tabii biraz daha sıkarsan dul kalacaksın," dedi sakince.

"Çok masraf yaptığın için kendi hür irademle kendimi dul bırakmama da az kaldı." Geri çekilip elimin tersiyle gözyaşlarımı silip tekrar omzumun üstünden arabaya baktım. "Aa, deli mi ne?"

"Sana deli olandan küçük bir hediye sadece."

"Küçük mü?" Ona dik dik baktım.

"Hadi hadi, git bin arabana. Bir deneme sürüşü yap."

"Bu heyecanla karşıdaki çöp kovasına diklemesine dalarım. Polo videosu gibi," dediğimde, "Polo videosu ne?" diye sordu.

"Adam polo diye bağırarak duvara çakıyordu ya gelişine," dediğimde, "Ekran süreni azalt," diye dalga geçti.

Elini cebine atıp arabanın uzaktan kumandasını bana uzattı. Bir an afallayarak baksam da elinden kumandayı aldığım gibi arabaya doğru döndüm, düğmeye bastığımda farlar anlık yanıp söndü ve kilitlerin kalkarken çıkardığı otomatik sesi duydum. "Çığlığı basarım şimdi," dedim heyecanla.

"Beğendin mi gerçekten?"

"Soruya bak, kız Türkçeyi unuttu heyecandan," diye dalga geçti Yener arkamdan.

"Beğenmek ne kelime?" diye sordum Gurur'a doğru dönerek. "Üstelik bu renk, bana seni en çok hatırlatan renk."

"Hım?" Saçlarımı geriye atıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Neredeyse beni öpecekti ki öksürerek kaşlarımla arkasında kalan bahçeyi işaret ettim. "Canım, kızını aldın adamın tamam da o kadar da uzun boylu değil," diye fısıldadım.

Kaşlarını kaldırarak gülüp, "Doğru, içim gitti birden, öpesim geldi," dedi tatlı tatlı.

"Arabama binmek istiyorum," dedim onun hevesini kırmak istemediğimden ve kabul etmek gerekirse bir yandan da aşırı heyecanlandığımdan.

"Hadi bir tur atalım o zaman."

"Hadi!" diye çığlık atarak arabaya doğru koşmaya başladım.

"Kız koşmasana deli."

Arabanın kapısını açıp binerken sırıttım. Elim hâlâ jelatinleri sökülmemiş direksiyona gitti. Gurur ön yolcu kapısını açıp arabaya bindiğinde, "Bu araba sıfır mı?" diye sordum omzumun üstünden ona şaşkınlıkla bakarak.

"Sana layık bir ikinci el bulamadım," dedi ve emniyet kemerini bağladı. "Nasıl kullanacağını biliyorsun, değil mi?"

"Çat pat, biz de boş değiliz, derin insanız," diyerek arabayı çalıştırdım.

Direksiyonu yavaşça çevirdiğimde sırtını koltuğa yaslayarak, "Yavaş ama gülüm, tamam mı?" diye sordu.

"*Tokyo Drift*[1] şarkısı eşliğinde mahallenin tüm evlerinin kapısına bir tane çaka çaka sürmem, sakinim," dedim direksiyon hâkimiyetine ekstra dikkat göstermeye çalışırken. Araba yağ gibi kaydı, hiç sarsılmadan ilerlemeye başladı. Ağır ağır sürüyordum, oldukça yavaştım ama yine de sanki hızla hareket ediyormuş gibi pürüzsüz ilerliyordu. "Kampüse bununla girip arabayla gelen tüm çocukları çatlatmaya hazırım şu an."

"İyi kullanıyorsun," dedi, dikkatli gözleri benim üzerimdeydi ve o gözlerde hayranlık vardı. "Yine de ara sıra direksiyon çalışalım seninle. Bir süre bensiz binmek yasak zaten buna."

"Nedenmiş o?"

"Polo diye bağırarak bir evin duvarına girme diye."

Gözlerimi yoldan ayırmadan, "Beni bu kadar mutlu etmen adil mi? Ben seni bu kadar mutlu edebiliyor muyum ki?" diye sordum sessizce.

"Sen beni ne kadar mutlu ettiğini değil bilmek, sadece tahmin ediyor olabilseydin Zerda, senin için yaptığım her şeyin bir kum tanesi etmeyeceğini anlardın."

Arabayı yavaşlattım, bir ağacın hemen çaprazında durdurdum ve bedenimi Gurur'a doğru çevirip, gözlerindeki endişeyi saklamadan izlediği emniyet kemerini çözüp ona yaklaştım. Yüzünü avuçlarımın içine aldığım an bunu beklemediğini biliyordum. Şaşırdı ama geri çekilmedi, buz sıcağı gözleri gözlerimden bir saniye olsun ayrılmadı.

"Sen bunu her gün zaten bileceksin, bir ömür boyu bileceksin bunu Gurur ama..." parmaklarım yanağında dolaştı, "...ben yine de ömrümün

[1] Yönetmenliğini Justin Lin'in yaptığı senaryosunu da Chris Morgan'ın yazdığı *Hızlı ve Öfkeli* serisinin üçüncü filmidir.

her günü bunu sana yeniden söylemekten hiç bıkmayacağım. Yemin ederim hiç bıkmayacağım. Sana çok âşığım."

Elini yanağının üzerinde duran elimin üzerine örttü. Gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakarken, "Sana çok âşığım," diye fısıldadı. Bu dudaklarımız birleşmeden önce kurduğu son cümleydi. Alt dudağı iki dudağımın arasındaki yerini aldığında ellerim hâlâ onun yanaklarındaydı ve o da ellerini ellerimin üzerine kapatarak onu bırakmamdan korkuyor gibi bana sığınmıştı.

"Hiç bitmeyecek," diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Bitmesine asla izin vermeyeceğim," diye karşılık verdi dudaklarıma doğru.

O gece herkes uykuya çekildikten sonra Gurur ile mesajlaşmaya devam ettiğimizi hatırlıyorum. Bir ara yan yatmış sessizce mesajlaşırken Cenan ablanın yataktan kalktığını duymuştum ama dönüp ona bakmamıştım. Çantasından bir şey almış, sessizce salondan çıkarak merdivenleri inmişti. Çok geçmeden Gurur da, 'Muşta dışarı çıktı ve Cenan da dışarıda, duyuyorum onları,' yazan bir mesaj göndermişti. Gurur'un bana hem komik hem de ahlaksız gelen imalarıyla dolu mesajları okurken telefonum açık bir şekilde uyuyakaldığımı hatırlıyorum.

Bulantıyla uyandığımda bunun normal olduğunu biliyordum, sabah bulantılarına iyiden iyiye alışmıştım. Hatta bazen bazı kokular bile midemin allak bullak olmasına yetiyordu da artıyordu. Bir süre klozette vakit geçirdikten sonra dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım ve hava bunaltıcı derecede sıcak olduğundan dayanamayıp duşa girdim. İnce bir eşofman altı, tek omzumu açıkta bırakan büyük beden bir tişört giyip alt kata indiğim sırada açılan kapıdan içeri Cenan abla girdi. Merdivenlerin başında tek kaşım havada ona bakıyordum, o da eli kapının üzerinde beni görmeyi beklemiyormuş gibi gözlerini iri iri açmış, bakışlarıma karşılık veriyordu. Dün gece yatağa girmeden önce giydiği şort ve pembe askılı badinin yerini sırtından etiketi sarkan büyük beden bir tişört ve bir eşofman almıştı. İkisinin de yeni alındıkları barizdi. Üstelik sarı saçları da yeni uyanmış gibi darmadumandı görünüyordu. Yani uyandığı gibi gidip kendine etiketi üzerinde kıyafetler almış olamazdı.

Yeni kuruttuğum saçlarımın diplerini kaşırken, "Abla?" dedim sorar gibi.

"Günaydın, Zeliha." Gülümseyerek kapıya sırtını yaslayıp gözlerimin içine baktı. "Yeni mi uyandın?"

"Yoo. Duş falan aldım. Bir de sabah bulantısı işte, canıma okudu bir süre." Ona daha dikkatli baktım, gözlerimin içine bakarken aklı başka bir yerdeymiş gibi duruyordu.

"Çantanı hazırladın mı?" diye sordu birdenbire.

"Ne çantası?" Duraksadım, balayım hatırlayınca, "Evet, hazırladım," dedim hızlıca. "Sen neredeydin?"

"Buradaydım," dedi hızla.

"Uyandığımda yoktun," dedim çatık kaşlarla.

"Erken uyandım biraz."

"Kendine tişört almaya mı gittin?"

"Hım?"

"Etiket," dedim basamakları inerken. "Tişörtün etiketi duruyor."

"Ha? Evet." Elini arkaya atarak etiketi kavradı. "Valize birkaç tane yeni tişört koymuştum. Etiketini sökmeyi unutmuşum. İyi hatırlattın, rezil olacaktım yoksa."

"Hakan abiyle konuşabildiniz mi?"

Aniden irkilerek, "Ne?" diye sorunca ona tuhaf tuhaf baktım.

"Dün akşam biraz gergindiniz. Konuşabildiniz mi?"

"Yani, konuştuk bir şeyler." Başka bir şey söylemek istemiyormuş gibi yanımdan hızlıca geçerken, "Duş alabilir miyim?" diye sordu.

"Neden soruyorsun abla? Alabilirsin tabii ki," dedim gülerek. Merdivenlerin basamaklarını hızlı hızlı çıkmaya başlayınca omzumun üstünden ona kaşlarımı kaldırarak baktım, ardından önüme döndüm.

Telefonuma bir mesaj bildirimi gelince elim eşofmanın cebine gitti.

Sevgilim: Muşta eve yeni döndü.

Sevgilim: xd

Kaşlarım hızla yukarı kalktı, tekrar omzumun üstünden merdivenlere doğru dönüp baktım ama Cenan abla çoktan gözden kaybolmuştu. "Hadi ya?" dedim sorar gibi, dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Zeliha Özdağ: Ne büyük tesadüf.

Zeliha Özdağ: Sanırım Cenan da öyle.

Zeliha Özdağ: xd

Sevgilim: Vay vay vay vay...

Gruba düşen bir mesaj gördüm.

Yener Açıkgöz: Muşta az önce omzumu sıkıp günaydın aslanım benim dedi bana.
Yener Açıkgöz: ???
Hakan Basri Şenkaya: Aslanımsın çünkü.
Yener Açıkgöz: ?????

Gözüm telefondayken Mehtap'ın, "Günaydın, Zeliha," dediğini duyunca kafamı kaldırdım. Mutfaktan çıkıyordu, elinde bir su bardağıyla bana gülümseyerek baktı. Onu yalnız yakaladığımı fark edince, "Günaydın. Her şey yolunda mı?" diye sordum. Sorum karşısında afallasa da sorduğum sorunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Şu anlık ses soluk yok," dedi sadece, dudaklarındaki tebessüm hâlâ yerinde duruyor olsa da gözleri çekingen bakıyordu.

"Peki Girdap nasıl?"

"İsmi gibi," dedi Mehtap. "Esip dağıtmak için an kolluyor. Onu durdurmak çok zor ama sanırım ne kadar hassas olduğumun farkında ve en azından bir süre daha onu zapt edebilirim."

"Daha ne kadar durdurabilirsin ki? Üstelik o adam seni alenen tehdit etti," dedim sıkıntıyla.

"Girdap'ın başını belaya sokmak istemiyorum ama yine alıp başımı gidecek olursam Girdap bu kez toparlanamaz, ben de toparlanamam."

"Gitmeyi mi düşündün?" Gözlerim iri iri açıldı. "Bunu sakın yapma."

"Düşünmedim diyemem. Bu ateşin içinde onu daha fazla sakin tutabilecek miyim bilmiyorum. Savrulurken kendini yakmasından korkuyorum," dedi dürüstçe. "Başıma gelenleri ona dememeliydim, belki de çıkıp gelmemeliydim ama ondan başka gidebileceğim, gitmek istediğim bir yer yoktu." Su bardağını sıkıca kavrayarak başını önüne eğdi. "Ben de böyle olsun istemezdim."

"Bu adamdan kurtulman gerek."

"Biliyorum ama Girdap'ın deliliğinden korkuyorum. O manyak benden vazgeçse, Girdap onu mahvetmekten yine vazgeçmeyecek. Canını almasından korkuyorum." Bu cümleyi kurarken bariz bir şekilde titrediğini gördüm. Daha sonra gözleri karnıma dokundu, ifadesini hızlıca toparlayarak, "Konuşmayalım bunları," dedi. "Bugün balayına gidiyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Birkaç saate çıkarız herhâlde. Doktor randevum da var. Isparta'daki doktorum beni buradaki bir arkadaşına yönlendirdi, iyi bir jinekologmuş."

Dudaklarında kederli bir gülümsemeyle, "Kendine de bebeğine de iyi bak, Zeliha," dedi. "Bu hayatta en çok önemsediğin can önce onunki olsun."

Onun bebeğini kaybettiğini hatırlayınca tek yapmak istediğim onu kollarımın arasına çekip sıkıca sarılmak oldu ama kendimde bu gücü bulamadım. Sadece onun yüzüne uzun uzun baktım. Yaşadığı her şey tam detayını bilmiyorken dahi bana bile bu kadar ağır geliyorsa ona nasıl hissettiriyordu? Hayatının tek bir günü bile uğradığı zulmü, yaşadığı acıları unutabilecek miydi? Tek bir an huzurlu bir nefes geçecek miydi boğazından? Gülümsemeleri bile eksikti, çok yarımdı, Girdap'm varlığına tutunan tarafı olmasaydı herhâlde hissettiği acı onu öldürebilecek kadar güçlü olurdu.

"Jinekolog kontrolü rutin bir kontrolden ibaret, değil mi? Bir problem yok? Ağrın sızın var mı?" diye sordu ilgili bir tavırla.

Onunla bunları konuşmak bana kendimi kötü hissettirse de yüreğine ferahlık vermek istediğimden, "İyiyim, sabahları bulantılarım başa çıkılmaz seviyede ama ne kramp ne ağrı, hiçbiri kalmadı," dedim. "Rutin bir kontrol sadece. Güvenliğim adına."

Derin bir nefes vererek, "Öyle mutlu oldum ki," dedi sessizce. "Sen yine de salıverme, ekstra dikkatli olmaya çalış, olur mu? Hiçbir şeye de kafanı yorma. Arkanda dağ gibi kocan var senin. Ailen de mükemmel insanlar. Maşallah. Allah her birine uzun, sağlıklı ömürler versin."

"Âmin, çok teşekkür ederim, Mehtap. Sen de kendini sakın yalnız hissetme. Ne bu adamlar ne de biz sana sırtımızı döneriz." Ona doğru yürüyüp elini tutarak gülümsedim. "Beni kız kardeşin bil bundan sonra. Olur ya bir gün gelir, insanız, Girdap'tan bile vazgeçtiğin bir an olur, sadece kendine dönmeyi seçersin, gidecek bir yerin kalmadığını düşi nme. Benim kapım sana hep açık. Her ne kadar Girdap'tan vazgeçmeyi ceğini bilsem de bunun rahatlığı içinde hep olsun, olur mu?"

Güzel gözlerini benden kaçırarak tebessüm etti. "Olur."

"İyi o zaman. Hadi annemler uyanmadan kahvaltı hazırlayalım."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Hazırlayalım."

Mehtap, Ayça ve ben birlikte kahvaltıyı hazırladığımız sırada ev halkı yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı. Normalde babam herkesten önce uyanırdı ama bugün o bile uykudan geç uyananlardan biri olmuştu. Menemeni masaya götürdüğüm sırada Ayça, "Sen çok hareketlendin bu aralar," diye çemkirdi arkamdan gelip menemeni elimden alarak.

"İyiyim çünkü."

"İyiysen bile dinlenmek zorundasın." Menemeni masaya bırakırken bana doğru döndü. "Araban çok güzelmiş, beni okula sen bırakacakmışsın artık."

"Gurur yanında o olmadan bir süre sürmeme izin vermeyecek gibi görünüyor," dediğimde Ayça kaşlarını kaldırdı.

"Tuvalette de elini tutup işerken seni izliyor mu bu sırık?"

"İzin verseydim yapardı."

"Senin de gönlün var gibi geldi bana," dediğinde sinir bozucu bir sırıtışla ona baktım. Gözlerini devirerek masanın üzerindeki tabakları düzeltti. "Mehtap ile ilgili bir gelişme var mı?" diye sorarken bana değil, masaya bakıyordu.

"Şimdilik yok gibi."

"Çok sessiz bir kız."

"Yaşadıkları kolay şeyler değildi." Omzumun üzerinden eve doğru baktım, Mehtap hâlâ mutfakta olmalıydı, henüz dışarı çıkmamıştı. "Onu endişelendiren Girdap'ın bir sonraki hamlesi."

"Yerinde olsam ben de endişelenirdim. Girdap'ın sessizliği pek hayra alamet gibi gelmiyor bana." Ayça sandalyeye oturup dirseklerini masaya yaslayarak yüzünü avuçlarının içine aldı ve bana baktı. "Geçen gün Hakan abiyi ve Girdap'ı konuşurken yakaladım gibi bir şey oldu. Varlığımı fark etmediler."

"Ne hakkında konuşuyorlardı?"

"Girdap o adamın peşine düşecek, tek anladığım buydu. Hakan abi de bunu durdurabildiği yere kadar durdurmaya ve konuyu kendisi çözmeye çalışıyor ama Girdap'ın gözü dönmüş. Mehtap'ın yanında öyle sakin sakin oturduğuna bakma, adam ateşe verecek orman arıyor gibi görünüyor." Ayça rahatsız bir nefes vererek, "Umarım Mehtap'ı daha da incitecek olaylar örgüsünün içinde bulmayız kendimizi," dedi.

"Bir süreliğine durmasının nedeni bendim." Başımı önüme eğip kaşlarımı çattım. "Yoksa Girdap durmazdı. Her şey bir anda üst üste geldiğinde o da afalladı ama şimdiden sonra onu ne durdurur bilmiyorum. Mehtap'ın gözyaşları bir yere kadar işleyecek, bir yerden sonra asıl o gözyaşları için yakıp yıkmaya başlayacak."

"Tüm bu hisler ve öfke için ona kızamayız sanırım," dedi Ayça, turuncu bukleleriyle oynarken kaşlarını çatmıştı. "Etrafımda sürekli bir-

birine âşık insanlar var. Hâlâ tuhaf geliyor. Yani birine bu kadar da âşık olmazsın."

"Olursun." Gülerek karşısındaki sandalyeye oturdum. "Geçen sene sürekli peşinde koşan bir çocuk vardı, hatırlıyor musun? Ne zaman beni ya da Çolpan'ı görse, ellerimize senin için bir çiçek bir oyuncak ya da bir not sıkıştırır ve sana götürmemizi isterdi. Ne oldu ona?"

Ayça hatıralarında öyle biri yokmuş gibi kaşlarını çatarak, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu, gerçekten hatırlamıyordu. Zaten o ilgi duymadığı hiçbir konu hakkında uzun uzun düşünmez, hatıralarında o konuya yer ayırmazdı. Cevap vermeme fırsat bırakmadan, sanki aydınlanmış gibi, "Koray'ı mı diyorsun?" diye sordu.

"Evet. Fena bir çocuk değildi ve peşinde çok uzun süre koşmuştu. Hatırlıyorum bunu." Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp gülümsedim. "Ondan hiç hoşlanmadın, değil mi? Tamamen ilgisiz görünüyordun."

"Zeliha," dedi Ayça gözlerini devirerek. "O çocuğun sadece kızıl saçlı kızlara ilgisi vardı. Çilli ya da kızıl saçlı olması yetiyordu. Sana nasıl yürümedi hâlâ şaşırıyorum."

"Öyle söyleme, sen dışında kimsenin peşinden öyle çok koştuğunu görmedim. Ee, soruma cevap vermedin, ne oldu ona? Hiç denk geliyor musunuz?"

"Gurur'u yıldırım gibi hayatımıza düşürmeden birkaç hafta öncesinde görmüştüm sanırım en son. Yani en son o zaman diyalog kurmuştuk," diye dalga geçti. "Yine ara sıra denk geliyoruz ama konuşmuyoruz. Sadece yüzüme bakıyor ve reddedileceğini bildiğinden olsa gerek kafasını çeviriyor. Benden ona yar olmayacağını anlayıp yeni bir kızılın peşine düşmüştür."

"İnsanların duygularıyla dalga geçme, turuncu kafa," dedim ona dik dik bakarak. "Onu sürekli tersleyip küçük düşürmeseydin eminim denemeye devam ederdi. Gerçi bu onu kesinlikle bir tacizci yapardı."

"Bana karşı hiç yanlış bir hareketi olmadı, kovulduğunda gitmeyi biliyordu en azından."

"Ve bence yakışıklıydı," dediğimde, "Evet, fena değildi," diye itiraf etti. Tam o anda masaya bırakılan su şişesi kafamı hızla kaldırmama neden oldu. Ecevit, yüzünde sakin bir ifadeyle, çözülmesi imkânsız bir bulmaca gibi sandalyesini çekti ve bize bakmadan oturdu. Ayça gergin bir şekilde doğrulup dirseklerini masanın üzerinden çekerek omzunun üzerinden ona baktı ama Ecevit onun bakışlarına karşılık vermedi.

Ayça, "Sana da günaydın," diyerek vücudunu tamamen Ecevit'e doğru çevirdi.

Ecevit, bir süre onu duymamış gibi masaya baktıktan sonra omzunun üstünden Ayça'ya baktı. "Günaydın."

"Dün gece uyumadan önce senin bahsettiğin o mangayı internet sitesinden okumaya başladım. Henüz Türkiye'de basılmamış, sadece çeviri sitelerinde mevcuttu."

Ecevit sadece, "Ne güzel," deyince Ayça'nın kaşları çatıldı, birkaç saniye Ecevit'in yüzüne baktıktan sonra önüne dönüp gözlerini devirerek ağzını bıçak açmayacak şekilde kapattı.

Kaşlarımı çatarak Ayça'ya ne olduğunu sorar gibi bir bakış attığımda omuz silkip tekrar göz devirmekle yetindi. Bakışlarım Ecevit'e çevrildi ama Ecevit ne bana ne de Ayça'ya bakıyordu. Masanın etrafını arkadaşlarımız sarana, kahvaltı etmeye başlayana ve hatta kahvaltıyı bitirene kadar Ecevit sessizliğini korumaya devam etti.

Arkadaşlarım sofrayı kaldırırken Gurur, "Yavrum, biz ufaktan kalkalım mı?" diye sordu, o sırada Biricik ile sohbet ediyordum ve Biricik, fotoğrafçının ona gönderdiği dosyalardaki fotoğrafları göstermek için dizüstü bilgisayarını açmış, bana düğün gecesine ait görüntüleri gösteriyordu.

"Olur ama önce gelip şunlara bir baksana, çok güzeller," dedim parmağım *touchpad*de dolaştırırken. Fotoğraflardan birinde Gurur belime sanlıyor, ben kendimi geriye doğru atmış gülümseyerek ona bakıyordum ve onun da gözleri bendeydi. Bir diğer fotoğraf karesine kaydırdığımda, Gurur'un ayağına bastığım o ikonik fotoğraf ekranda belirdi. Gurur elini omzuma koyarak ekrana bakarken, "Bu gerçekten canımı acıtmıştı," diye söylendi.

"Ayça'nın yüz ifadesine bak," dedim gülmemek için dudaklarımı sıkarak. "Gelin çiçeği eline düştüğü için mi o kadar şaşkın, sen anırarak bağırdığın için mi acaba?"

Ecevit'in de hemen Gurur'un yanında durduğunu ve eğilip ekrandaki fotoğrafa baktığını fark ettim. Fotoğrafı yakınlaştırıp Ayça'nın yüzündeki o şaşkın ifadeye daha dikkatli baktım. "Gelin çiçeğini o kaptı, sıradaki düğün onun," diye dalga geçtim. Ecevit hâlâ Gurur'un yanındaydı, gözünü kırpmadan ekrandaki fotoğrafa bakıyordu.

"Ayça'nın turuncu saçlarına ve bebek mavisi elbisenin uyumuna baksana," dedim hayranlıkla. "Fotoğrafta bir güneş gibi parlıyor."

Ayça, "Beni mi övüyorsun sen orada?" diye sorarak yanımıza yaklaştı, ıslak ellerini kuru bir havlu ile silerken eğilip ekrana bakmaya başlamıştı ve kolu Ecevit'in karın boşluğuna değiyordu. Ecevit, gözlerini ekrandan çekip ona çevirdi, sessizce onun profiline, yüzüne düşen turuncu bukleye bakmaya başladı. "Aptal gibi çıkmışım," dedi Ayça dudaklarını büzerek.

"Hayır," dedi Ecevit birdenbire, Ayça duraksadı ama kafasını çevirip hemen dibinde duran adama bakmadı. "Güzel çıkmışsın."

Ayça, kahvaltıdan önceki o sessizliğe hâlâ içten içe gıcık oluyor olsa gerek, ona bakmadan, "Sağ ol," diyerek doğrulup bizden uzaklaştı.

Gurur eğilip yanağını yanağıma bastırarak elini elimin üzerine koydu, dizüstü bilgisayarın otomatik tuşunu benim parmağımla yönlendirerek bir sonraki fotoğrafa kaydırdı. O fotoğrafta Vural hemen önümde tulumba çekiyor, ben elimdeki paraları saçıyordum ve Gurur da sırıtarak hemen arkamda durmuş beni izliyordu. Bu kareyi gördüğümüz anda aynı anda kıkırdadık.

"Bu fotoğrafların hepsini çıkarttıralım, fotoğrafçıyla konuşalım, hepsine onay verdiğimizi iletelim, Biricik," dedi Gurur. "Tek bir fotoğrafın bile silinmesini istemiyorum. Saçma sapan olsa ve Vural fotoğrafın bir köşesinde tulumba çekiyor olsa bile."

Biricik, "O zaman mail göndereyim, tüm fotoğrafları istediğimizi söyleyeyim. Özel olarak istediğiniz bir albüm var mı? İnci beyazı bir albüm çok hoşuma gitti, göstereyim mi size de?" diye sordu heyecanla.

"Albüme ihtiyacımız yok, fotoğrafları albümde değil, evin her köşesinde görmeyi istiyorum ama yine de bir albüm isterseniz Zeliha'nın seçtiği herhangi bir albüm benim için tamamdır," dedi Gurur, gözleri hâlâ ekranda, yanağı yanağımda, parmakları parmaklarımın üzerindeydi.

Aniden dönüp yanağına uzun bir öpücük kondurduğumda gülümsedi, yanağı içeri doğru çöktü ve ben de yanağına doğru gülümseyip bir kez daha öptüm. "Isırmayayım şimdi seni, yürü," dedim gülmeye devam ederken.

"Hadi kalk, daha doktor kontrolümüz var. Sonra da yola çıkacağız." Başını başıma bir kedinin diğer kediye yaptığı gibi sürterek doğruldu.

"Doktordan çıktığınız vakit bize de haber edin," dedi Şebnem anne, elinde çay bardağıyla masaya doğru yaklaşırken. "Sonra Yener'im de beni havalimanına bırakıverecek. Gitmeden sizden haber alayım, e mi anneciğim?"

"Doktordan çıktığım an ararım anne," dedim gözlerimi tekrar ekrana çevirerek.

"Anne dedi bana duydun mu? Şebnem anne demedi, direkt anne dedi," diye şakıdı Şebnem anne heyecanla.

Eylül, "Aşırı kıskanıyorum," diyerek kollarını annesinin boynuna sarıp bana sırıtarak baktı. "Geldin abimi çaldın, yetmedi anamı da çaldın."

"Kendini kolla Eylül, seni bile çalarım," diye sırıttım.

"Keşke birkaç gün daha kalsaydın, dünür," dedi annem köşeden. "Seni gezdirirdik, hem bana da arkadaş olmuştun ne güzel."

"Yine gelirim, kalk sen de gel ama bana. Gerçi Erzurum'da seni gezdirebileceğim pek bir yer yok ama... Ankara'yı daha çok seversin," dedi Şebnem anne.

"Anne, kandırmasana kadını, Ankara'da da alışveriş merkezinden başka gezecek yer yok ki," diyerek güldü Eylül.

Şebnem anne, "Öyle deme, Ankara'm pek güzeldir," diye söylendi.

Eylül gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle tekrar annesinin boynuna sarıldı. Onu biraz daha toparlanmış hâlde görmek beni de gülümsetti.

Bir süre gülüştüler, sohbet ettiler ve ben de fotoğraflara bakmaya devam ederken onları dinleyerek huzurun içimde katlanarak büyüdüğünü hissettim. Ve bir an önce gelmesini istedim bebeğimin. Böyle büyük, onu sevecek, koruyacak, kanatlarının altına alacak onlarca insanın olduğu geniş aileme bir an evvel katılmasını istedim.

Evden ayrılmadan önce Gurur'un hediyesi olan arabanın anahtarını Devran'a teslim etmiştik, arabayı o Isparta'ya götürecekti çünkü Gurur en çok onun şoförlüğüne güveniyordu. Devran kendi arabasını da çiçek gibi bakan, direksiyonu iyi, özenli bir adamdı. Gelin arabamızın üstü açıktı, eminim onunla turlamak daha eğlenceli olurdu ama kiralıktı ve vakti dolduğu için yerine iade edilmişti. Bu yüzden Gurur'un cipiyle gidecektik. Yanıma küçük bir çanta almıştım, gelinliğimin olduğu kutuyu ve diğer malzemeleri de bagaja yerleştirmişlerdi. Annelerimizin, babaannemin ve babamın elini öptükten, onların hayır dualarını aldıktan sonra onlar tarafından birbirimize emanet edilerek yola koyulduk.

Güneş gökyüzünün göğsünün ortasına asılmış altın bir madalyon gibi parlasa da arabanın içi serindi. Arabanın motoru, şehrin kalabalığını geride bırakırken düzenli bir nabız gibi çalışıyordu. Güneşin ışığı camlardan içeri süzülüp koltukların üzerine dökülürken gözlerim sık sık Gurur'a dokunmaya devam etti. Gurur'un tek eli gevşekçe direksiyonun

üzerinde, diğeri ise benim elimdeydi. Parmaklarımız birbirine kenetlendiğinde kalbimdeki düzensiz ritim, onun parmak uçlarının güven verici sıcaklığıyla sakinleşiyordu. Ama yine de içimdeki kaygıyı tamamen susturamıyordum. Çünkü gideceğimiz yer sıradan bir yer değildi: Jinekoloğa gidiyorduk.

Bir süre önce yaşananları hatırlayınca parmaklarım onun parmaklarını daha sıkı kavradı. Ölümle yaşam arasındaki o ince çizgide düşmemek için uğraşarak yürüdüğüm o anı hatırladım. Bıçağın izini hâlâ karnımda, gizlenemeyen bir korkunun tam merkezinde taşıyordum. Doktor, "Düşük riski," dediğinde Gurur'un dünyası başına yıkılmış mıydı? Çünkü ben bunu ondan duyduğumda dünya kafamın üzerinde ufalanarak kül şeklinde saçlarıma yağmış gibi hissetmiştim. Bedenimle değil, içimde büyüyen küçücük bir canla imtihandaymışım gibi hissettiğim o an, dünya üzerinde yanında bir sürü insan varken yalnız olan tek kişi benmişim gibi hissettiğim anla aynıydı.

Doktorun özel muayenehanesinin önüne geldiğimizde binanın diğerlerinden ayrıldığını fark ettim. Şehrin kalabalığına karışmıştı ama dışarıdan bakıldığında zarif sütunları ve taş kaplamasıyla güven veren bir yapıydı. Kapısında sade bir tabela vardı: Op. Dr. Nermin Aksoy, Kadın Hastalıkları ve Doğum Uzmanı.

Kapıdan içeri girdiğimiz an ilk hissettiğim şey ferahlık oldu. Soğuk bir hastane koridoru değil, neredeyse bir evin oturma odası kadar huzurlu bir bekleme salonu karşıladı bizi. Duvarlarda doğa resimleri, kitap raflarında gebelik ve kadın sağlığına dair dergiler diziliydi. Havanın içinde antiseptik kokusuna karışan hafif bir lavanta kokusu vardı. Pastel tonlarda koltuklar yerleştirilmişti, ortada cam bir sehpa vardı ve üzerinde orkide çiçekleri duruyordu. Sekreter bizi gülümseyerek karşıladı, kaydımızı aldıktan sonra, "Doktor Hanım birazdan sizi çağıracak," dedi. Gurur elimi bir an olsun bırakmadı. Parmaklarımız sıkıca kenetlenmişti; bu bağ, sözlerden daha çok şey anlatıyordu.

Beklerken gözlerim raflardaki kitapların arasında gezindi. Çok geçmeden kapı açıldı ve "Zeliha Hanım, buyurun," dedi sekreter.

Nermin Hanım'ın odasına girdiğimizde odanın loş ışıkları, krem rengi duvarlar ve masa üzerindeki düzenli dosyalar dikkatimi çekti. Doktor, topuz yapılmış kumral saçları olan, gözlüğünün arkasından dikkatle bakan ama yüzünde şefkatli bir gülümseme taşıyan biriydi. Elini uzatıp, "Hoş geldiniz. Öncelikle geçmiş olsun. Dosyalarınızı inceledim,

zorlu bir dönem geçirmişsiniz," dedi. Sesinde hem profesyonel bir tını hem de insani bir sıcaklık vardı.

Kadının elini sıkıp, "Teşekkürler," dedim ve çok geçmeden yanında duran hemşire bizi önce küçük bir laboratuvar odasına aldı. Kan tahlilleri için damar yolu açıldı. Gurur bundan pek hoşnut değildi, iğne derime girdiği an kaşları çatılmış, yüzündeki renk çekilmişti ama yine de başımı okşamaktan vazgeçmemiş, beni sakinleştirmeyi önceliği bellemişti. Küçük tüpler kanımla dolarken hemşire açıklamaya başladı. "Tam kan sayımı, hormon değerleri, gebelik takip testleri... Doktorunuz ultrasonla beraber değerlendirecek."

Her şeyi duyuyordum ama kulaklarım uğuldadığı için cevap vermeden sadece dinliyordum. Çok değil, bir süre sonra tekrar doktorun odasına geçtik. Ortada beyaz örtüyle kaplı muayene yatağı, yanında ultrason cihazı duruyordu. Doktor sonuçları incelerken ben gözümü ultrason cihazından ayıramıyordum. Bir şeyler söylemediği için gözlerimi ona çevirdim, bu kez meraklı bir şekilde ona bakmaya başladım. Sessizliği beni germişti ve Gurur'un da bana çaktırmamak için dirense de gerildiğini hissedebiliyordum. Sonunda oturduğu yerden kalkıp eldivenlerini takarken, "Seni şöyle alabilir miyim, Zelihacığım?" diye sordu.

"Değerlerim ne durumda?"

Sorum karşısında nazik bir gülümsemeyle, "Lütfen," diyerek yatağı işaret etti.

Tedirgin bakışlarım omzumun üzerinden Gurur'a çevrildi, yüzündeki ifadeler bir sis perdesinin arkasına saklanmış olsa da ela gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordum. İçimde büyüyen rahatsızlık hissiyle yatağın önüne ilerledim, yavaşça yatağın üzerine çıkıp Gurur'un gözlerinin içine bakarak yana doğru uzandım. Karnımı açığa çıkarırken nefesimin titrediğini hissedebiliyordum. Doktor eline jeli aldı, metal probun ucu jelle buluşup karnıma değdiğinde ürperdim ve tam o anda Gurur'un elleri yeniden saçlarımda dolaşmaya başladı.

Ekranda önce gri lekeler, sonra siyah beyaz dalgalar belirdi. Doktor probu biraz daha kaydırdı, bununla beraber ekrandaki şekiller daha da netleşti. Küçük bir gölge, kalbimin tam ortasında yıldız gibi kıpırdadı.

"Bugün önemli bir dönüm noktasındasınız," diye fısıldadı doktor gülümseyerek ekrana bakarken. "Artık düşük riski geride kaldı diyebiliriz, değil mi?" Bu sorusu, gözlerimin hızla ekrandan ayrılıp doktora çevril-

mesine neden oldu. Kadın yan gözle bana bakıp, "Bende seni rahatlatacak bir şey var, Zelihacığım," diye fısıldadı.

Ve bir şey duydum.

Dup-dup... Dup-dup...

O hızlı, minik kalp odanın içinde tüm gücüyle çarpmaya başladı.

Gözlerime dolan yaşları takip edemedim, hızı bir yıldızın kayarkenki hızını geride bırakacak türdendi.

Çok geçmeden bana ait olmayan bir damlanın yüzüme düştüğünü hissedip, hızla kafamı kaldırıp Gurur'a baktım. Gözünü bile kırpmadan ekrana bakıyordu, gözünü bile kırpmıyordu ama kirpiğe takılan bir sonraki damla yeniden düşmek için kirpiklerinden ayrılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Kalp atışları çok düzenli. Bebeğiniz gayet iyi. Haftasına göre gelişimi de tam olması gerektiği gibi."

"Gerçekten mi?" Sesim bana yabancı geldi, sanki vücudumun dışında duruyor, öylece kendimi ve Gurur'u izlerken yaklaşmaya korkuyordum.

Nermin Hanım gülümseyerek, "Gerçekten, canım," dedi. Tam duracaktı ki, "Lütfen," dedim hızlıca. "Biraz daha duyabilir miyim? Onun kalbinin sesini biraz daha duyabilir miyim?"

Dudakları yukarı kıvrılan kadın önce bana, ardından Gurur'a baktı ve bir yıldızın kalp atışlarını duyuyormuşum gibi hissettiren o sesi duymama izin verdi.

Bir damla gözyaşı daha benimkine karışarak yüzüme düştüğünde bu gözyaşının kime ait olduğunu biliyordum.

Titreyen alt dudağımla zar zor gülümsedim, kafamı kaldırıp o güzel sesi dinlerken Gurur'un gözlerinin içine baktım. İnsan aynı anda hem gülebilir hem ağlayabilir miydi? Ela gözler benim gözlerime bir bıçak gibi dayandığında bizim yaptığımız buydu.

Ve ben ilk kez Gurur'un kalbinin sesinden daha güzel çarpan bir kalbin sesini duyuyordum.

O ses, ben o muayenehaneden çıkarken bile kulaklarımdaydı. Gurur elimi sıkıca tutmuş, sanki yön bilgimi tamamen kaybetmişim gibi beni yönlendirirken ağlamaya devam ediyordum ve yine ben, dudaklarım titreyerek gülmeye de devam ediyordum.

Binanın önüne çıktığımız ve güneş yüzüme çarptığı anda, bir anda durduğumuzu ve beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığını hatırlı-

yorum. Yüzümü avuçlarının arasına alarak, gözyaşlarından sırılsıklam olmuş yüzümün her noktasını öpmüştü ve "Geçti," demişti bana.

Bu, yüzüm onun avuçlarının içinde daha şiddetli ağlamaya başlamama neden olan tek kelimelik olsa da çok güçlü anlamları içinde uyandıran bir cümleydi.

Dudakları dudaklarımın üzerindeki yerini almadan önce ağlamamak için kaşlarını çattığını hatırlıyorum. Ve belki de dudaklarımız birleştiğinde yüzümden kayıp giden benim değil, onun gözyaşlarıydı.

Dudaklarımız ayrıldığında ise artık biliyordum. O gözyaşları bana değil, ona aitti.

Elimi tutup titreyen bir çeneyle, "Gidelim mi?" diye sordu.

"Hıhım."

"Geleceğimize, değil mi?" diye sordu bu kez.

"Geleceğimize," diye fısıldadım başımı hızlıca sallarken.

Arabanın önüne yürüdüğümüz sırada gözyaşlarımı kolumun tersiyle sildiğimi hatırlıyorum ve Gurur'un elini asla bırakmadığımı. Onun da benim elimi asla bırakmadığını.

Ön yolcu kapısını açıp beni yavaşça arabaya bindirdi, eğilip emniyet kemerimi dikkatlice bağladı ve geri çekilmeden önce derin bir nefes alarak dudaklarını alnıma bastırdı. Derin bir nefes alarak sırtımı koltuğa yasladığımı ve dudaklarımın hâlâ gülümsemek ile ağlamak arasındaki o incecik çizgide titrediğini hatırlıyorum.

Gurur arabanın önünden dolaşırken bir an durdu, omzunun üzerinden arabanın ön kaputuna baktı ve gözlerimiz aynı anda arabanın sileceğine sıkıştırılmış beyaz zarfa takıldı.

Gurur'un kaşlarının çatıldığını hatırlıyorum. Sileceğin altından zarfı alırken gözlerini kaldırıp yavaşça bana bakmış, gözlerimiz camın diğer ucundan birbirine dokunmuştu.

Zarfı açtığını hatırlıyorum.

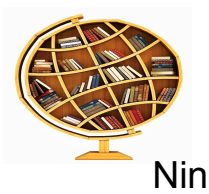
Ve içindeki kâğıdı çıkardığını.

O kâğıtta her ne yazıyorsa Gurur yazanları okuduktan sonra tekrar gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı.

İşte şimdi bana Gurur Mert Çalıklı'nın değil, Zincir'in gözleriyle bakıyordu.

Devam edecek...

Ninova